

Ân Cừ Ký

Contents

Ân Cừ Ký	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	38
8. Chương 8	47
9. Chương 9	55
10. Chương 10	60
11. Chương 11	65
12. Chương 12	73
13. Chương 13	81
14. Chương 14	87
15. Chương 15	96
16. Chương 16	107
17. Chương 17	116
18. Chương 18	123
19. Chương 19	130
20. Chương 20	137
21. Chương 21	144
22. Chương 22	148
23. Chương 23	154
24. Chương 24	162
25. Chương 25	167
26. Chương 26	170
27. Chương 27	177
28. Chương 28	187
29. Chương 29	195
30. Chương 30	202
31. Chương 31	211
32. Chương 32	218
33. Chương 33	226
34. Chương 34	233
35. Chương 35	238
36. Chương 36	244
37. Chương 37	251
38. Chương 38	256
39. Chương 39	263
40. Chương 40	268
41. Chương 41	274

42. Chương 42	277
43. Chương 43	281
44. Chương 44	288
45. Chương 45	294
46. Chương 46	301
47. Chương 47	308
48. Chương 48	313
49. Chương 49	319
50. Chương 50	326

Ân Cừ Ký

Giới thiệu

Hãy đọc và ủng hộ truyệnclub.com bạn nhé

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-cuu-ky>

1. Chương 1

Bốn đại cao thủ Thiên giáo vận y phục bó chên, màu xám ngoét sầm sập bước đi trước mở đường. Bốn ngọn roi da trên tay chúng chan chát vụt vào hai bên bắt kẻ những người cư dân tò mò, háo hức xem người phạm nhân bị gông đi phía sau.

Chát...

Tiếng roi rít trong không khí, quất thẳng vào một lão nhân đang cố len về phía trong nhưng vẫn không kịp nhường đường cho bốn vị đại cao thủ Thiên giáo.

Người tù nhân bước đi chậm chạp, tưởng chừng như dưới chân y có hai quả tạ nặng nghìn cân. Thấy y lê bước, ai cũng có thể đoán được kẻ đó đang đi dần đến cõi chết, mà nghĩ đến cảnh sống của những oan hồn thì chẳng ai muốn bao giờ. Lưng của gã tù nhân như khụp hẳn xuống, đôi nhãn quang ngẫu đục như thể đã thấy được cảnh diêm phủ ngay trước mắt gã.

Khi gã tù nhân bước qua đám Cái bang đứng tùm tùm ngay ngã rẽ, thì trong nhóm bang chúng có tiếng xì xào :

- Bạch Hoa Lan ngang dọc khắp Trung Nguyên, từ Nam chí Bắc, hành tung xuất quỷ nhập thần, có thể thâm nhập cấm cung lấy ấn soái thế mà giờ đây xem chừng không đúng như lời truyền tụng.
- Ái chà... lời đồn đãi là một lẽ, sự thực thì Bạch Hoa Lan cũng chỉ là người thường như chúng ta. Bình thời cũng ngang ngang dọc dọc, nhưng ra pháp trường thì chẳng còn là Bạch Hoa Lan nữa.
- Thế mới biết, anh hùng sa cơ, chí anh hùng tử.

Hàng cao thủ dẫn độ tù nhân bước qua đám Cái bang đang kháo chuyện, những lời xì xầm liền im bật. Vốn bang chúng Cái bang thường hay nhô nhô những chuyện ngoài giang hồ mà cũng phải nể môn hạ Thiên giáo, đủ biết Thiên giáo có thực lực như thế nào đối với giang hồ rồi.

Cửa thành Kim Lăng mở ra để đoàn người áp tải tù nhân ra cửa rời thành, tiến về bãi đất trống đã dựng sẵn đài hành quyết phạm nhân.

Vây bọc quanh pháp trường là vòng bao cao thủ Thiên giáo, tất cả đều nai nịt gọn gàng, mặt lầm lì như những pho tượng vô thần vô cảm, chẳng có nét gì gọi là những thực thể sống.

Bạch Hoa Lan bị hai gã thuộc hạ Thiên giáo xốc nách, lôi về phía pháp đài.

Tên Thiên giáo đứng bên tả gần giọng hỏi :

- Bạch Hoa Lan, ngươi còn muốn gỏi gắm gì không, ta sẽ bằm với Giáo chủ thành toàn cho ngươi?

Bạch Hoa Lan lắc đầu.

- Ngươi không còn gì để nói nữa à?

- Không!

- Tốt lắm!

Gã đao phủ thủ dờn nhãn quang tràn ngập sát khí về phía hai tên hán tử giữ trống phát hiệu lệnh trăm thủ phạm nhân lớn giọng ra lệnh :

- Nổi trống lên!

Tiếng của gã đao phủ thủ đủ lớn cho tất cả mọi người nghe như muốn thị uy thâm báo chính y là người vinh dự cắt thủ cấp của Bạch Hoa Lan.

Hai hán tử đứng hai bên cỗ trống vẫn phớt lờ như chẳng hề nghe mệnh lệnh nổi trống khai đao của gã.

Gã đao phủ cau mày, gay gắt hét lớn :

- Nổi trống lên!

Hai gã thủ trống vẫn đứng bất động. Quả là một điều kỳ lạ vô ngần, khiến cho tên đao phủ phải nổi giận cáu gắt :

- Các ngươi có nghe không? Nổi trống lên.

Hai gã đó vẫn không một chút phản ứng gì trước mệnh lệnh của tên đao phủ thủ.

Tên đao phủ thủ trợn mắt :

- Các ngươi điếc rồi chẳng.

Y vừa nói vừa phi thân đến hai gã hán tử thủ cỗ trống. Tên đao phủ trố mắt ngạc nhiên nhìn hai gã hán tử, bởi yết hầu của chúng dính một đóa hoa lan trắng, mà những cánh hoa rung rinh chẳng khác nào con bướm bạch đang đùa giỡn gã.

Tên đao phủ thủ ngạc nhiên quá thốt thành lời :

- Y... Thế này là thế nào?

Y ngờ ngờ đã có đột biến xảy ra trên pháp trường này, liền trở khinh thuật lướt đến một cao thủ Thiên giáo trong vòng bao, gã thuộc nhân Thiên giáo cũng đã chết từ lúc nào rồi, và tất nhiên cũng nhận một cái chết giống như tạc với hai tên hán tử giữ cỗ trống.

Tên đao phủ thủ giật thót ruột, buông luôn một câu :

- Lạ thật, chẳng lẽ Bạch Hoa Lan...

Y quay ngoắt lại pháp đài.

Tên đao phủ thủ thứ hai đứng thất thần ngay giữa pháp đài dưới ánh sáng gay gắt của vầng nhật đỏ rực, đóa bạch lan hoa lung linh ngay yết hầu gã.

Còn người tù nhân thì đang được hai chiếc bóng nhờn nhợt cắp lướt đi nhanh không thể tả. Khinh pháp của những kẻ cướp pháp trường nhanh vô cùng, có thể ví như họ đang đằng vân lướt trên mặt đất.

Gã đao phủ thủ hét lên :

- Dừng lại...

Tiếng nói của gã còn đọng trên hai cánh môi thì những người kia đã khuất dạng rồi.

Gã tù nhân chẳng biết hai người cắp mình là ai, nhưng thân ảnh cứ phiêu diêu nhẹ tênh như đang cỡi mây gió, hai bên tai nghe tiếng rì rì, đủ biết những người này có thuật khinh công vô cùng cao minh, có một không hai trong giang hồ.

Một khắc trôi qua, ba người đến một ngôi nhà tranh dựng khuất sâu trong một khu rừng trúc, hai người đó mới buông gã tù nhân ra.

Đến bây giờ người tù nhân mới định tâm và nhìn lại hai vị ân nhân vừa cứu mình. Y vội vã quỳ xuống sụp lạy ba lễ :

- Đa tạ nhị vị ân nhân đã cứu tiểu nhân.

Hai người cướp tử tù đều che mặt bằng vuông lụa đen, cả hai cùng vận võ phục bó chèn màu đen chẳng để lộ hình tích.

Một người lên tiếng nói :

- Sao ngươi tự nhận mình là Bạch Hoa Lan?

Tên tử tù cúi gục mặt nhìn xuống đất, trông thật là thiếu não. Một lúc lâu y mới dám ngẩng mặt nhìn lên nói :

- Tiểu nhân muốn nổi danh như Bạch Hoa Lan.

Người thứ hai hừ lạnh, rồi nói :

- Vì chữ danh mà ngươi muốn thí cái mạng mình. Ta nghe chói cả lỗ tai. Ngươi đi đi.

Gã tù nhận lạy tiếp ba lễ rồi mới đứng lên nói :

- Đa tạ nhị vị.

- Ngươi phải bảo trọng. Dừng vì chữ danh hão mà phí mạng mình. Ngươi không thể là Bạch Hoa Lan được đâu.

Chờ cho người kia khuất hẳn, hai người đó mới lột bỏ bộ đồ dạ hành hắc ý, thay vào hai bộ xiêm y nữ nhân. Cả hai đã trở thành những trang giai nhân tuyệt sắc không thể tin được vừa rồi họ là những cao thủ cướp pháp đình.

Một người có vẻ đài các trầm anh, yếu đuối nhu mì nhưng nhãn quang lại thoát lên sự nghiêm khắc đến độ tưởng chừng như bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nổi trận lôi đình.

- Yên Nhi... Tại sao y không xuất hiện.

Mẫn Cơ vừa nói vừa chiếu nhãn quang nghiêm khắc về phía cửa gian nhà tranh.

- Mọii cũng không biết. Có thể y đã nhận ra tử tù không phải là Bạch Hoa Lan nên không ra tay.

Mẫn Cơ lắc đầu :

- Chúng ta về báo với sư phụ. Nếu như y không xuất hiện rõ ràng có gì đó đã xảy ra.

Yên Nhi và Mẫn Cơ rời gian nhà tranh quay lại Kim Lăng. Cả hai thả bước vào thành như những tiểu thư trầm anh dạo bước buổi sáng. Đi đến đâu hai nàng đều nghe thiên hạ kháo với nhau về chuyện cướp pháp đình mà ngấm ngấm đưa mắt nhìn nhau mỉm cười.

Râm rân nhưt là bọn Cái bang, chuyện đang tán gẫu với nhau và tất cả đều khẳng khẳng cho là Bạch Hoa Lan đã được thuộc nhân cứu thoát khỏi pháp đình.

Tuy nhiên vẫn có một vài hảo thủ khăng khái phản bác. Nhưt định cho rằng tên tù nhân kia không phải là Bạch Hoa Lan, bởi tất cả cao thủ Thiên giáo đều bị giết bởi tuyệt thủ của Bạch Hoa Lan trước khi y bị đưa lên pháp đài.

Yến Nhi và Mẫn Cơ bỏ mặc ngoài tai những lời tán gẫu đó mà tiến thẳng đến một tòa khách điểm tọa lạc ở phía Tây thành Kim Lăng.

Hai người bước vào khách điểm và gật đầu chào gã tiểu nhị đang ngồi sau quầy.

Gã tiểu nhị vừa thấy Yến Nhi và Mẫn Cơ đã toét miệng bi bô :

- Nhị vị tiểu thư hay tin gì chưa?

Yến Nhi mỉm cười nói :

- Quán chủ muốn nói đến việc cướp pháp đình hồi sáng phải không?

Gã tiểu nhị gật đầu :

- Tôi tính nói về chuyện đó đấy... Không ngờ thuộc hạ của Bạch Hoa Lan không coi Thiên giáo ra gì.

Mẫn Cơ nhún vai :

- Ấy... Bạch Hoa Lan dù sao cũng là chủ, tất phải có môn hạ chứ. Môn hạ của Bạch Hoa Lan thấy chủ của mình sắp rơi đầu đâu thể khoanh tay đứng nhìn.

- Còn nhiều chuyện ly kỳ nữa kia. Tỷ như...

Yến Nhi khoát tay :

- Quán chủ thắc mắc làm gì... Chuyện của thiên hạ, chúng tôi không quan tâm đến.

Yến Nhi nói xong quay sang Mẫn Cơ :

- Chúng ta đi thôi.

Mẫn Cơ nhìn tiểu nhị :

- Quán chủ còn để tâm đến việc giang hồ, tất có lúc sẽ bị vạ lây.

- Tiểu nhân ghi nhận thịnh ý của tiểu thư.

Hai nàng bỏ gã tiểu nhị, lên cầu thang tiến về phòng mình. Yến Nhi đẩy cửa cùng với Mẫn Cơ bước vào trong, rồi nhanh chóng khép cửa lại.

Trong phòng, một lão nhân ngồi trầm tư ngay bên trảng kỷ, bình trà nóng đã nguội lạnh mà xem chừng lão vẫn chưa uống được ngụm nào. Điều đó chứng tỏ vị lão nhân kia đang mãi suy tư điều gì đó.

Yến Nhi và Mẫn Cơ bước lại bên lão nhân :

- Sư phụ...

Lão nhân thở dài, ngược lên nhìn Yến Nhi và Mẫn Cơ bằng ánh mắt triu mến. Vị lão nhân chng phải ai xa lạ, mà chính là lão già đã bị một roi của môn hạ Thiên giáo.

Mẫn Cơ nói :

- Sư phụ đã có chuyện gì xảy ra khiến sư phụ phải suy tư như vậy?

Lão nhân thở dài nói :

- Hai con đã bị lộ hành tung rồi.

Yến Nhi cau mày :

- Con và Mẫn sư tỷ đâu để lộ hành tung của mình. Và cũng không để lộ chân diện mục lại cải thành nam nhân làm sao có thể lộ được.

Lão nhân lắc đầu :

- Y có thể nhận biết bộ pháp của hai con xuất thân từ Du Môn. Trong giang hồ có mấy môn phái có bộ pháp du thần như Du Môn chúng ta.

Mẫn Cơ quay sang nhìn Yến Nhi rồi mới hướng mắt trở lại lão nhân :

- Sư phụ, nói như vậy thì y đã có mặt tại pháp đình hồi sáng này à?

Lão nhân gật đầu :

- Y đã có mặt tại pháp đình.

- Giờ người đó đang ở đâu.

- Thế nào y cũng tìm đến Du Ảnh Thần Tàn Phong thôi.

- Y sẽ tìm đến sư phụ?

- Nhất định y phải tìm đến.

Lão nhân thở dài một tiếng :

- Nếu như Thiên giáo biết được thân phận của các con thế nào cũng sẽ cho cao thủ tìm đến ta. Nếu như có bất cứ chuyện gì xảy ra, các con không được chen vào.

Yến Nhi lắc đầu :

- Chúng con không thể để mặc cho sư phụ một mình chèo chống đâu.

Du Ảnh Thần Tàn Phong lắc đầu :

- Sư phụ quyết định như vậy vì có nguyên nhân.

Mẫn Cơ hỏi :

- Sư phụ có thể cho con biết nguyên nhân đó được không?

Du Ảnh Thần Tàn Phong nhìn lên trần phòng thở dài :

- Sư phụ biết y không phải là kẻ tầm thường. Mà lúc này thì ngay cả Bạch Hoa Lan cũng không biết y là người như thế nào. Y phục vụ cho ai, Bạch Hoa Lan đã cảnh báo sư phụ phải cảnh giác con người này mà thôi.

Yến Nhi nhìn Mẫn Cơ nói :

- Sư phụ hãy để con và Mẫn sư tỷ điều tra y xem sao?

- Hai con không được xen vào vụ việc này. Du Môn có mệnh hệ gì chỉ mình sư phụ chịu, hai con còn trọng trách phục hồi môn phái Du Môn.

Mẫn Cơ nghiêm mặt :

- Sư phụ, chúng con không để mặc mình sư phụ đâu. Dù cho gã kia có ba đầu sáu tay, thông thiên vũ trụ nhứt định cũng không thể để cho gã đụng đến Du Môn.

- Mẫn Cơ, con không được vọng động, ít ra lúc này sư phụ và Bạch Hoa Lan cũng chỉ võ đoán thôi, chứ chưa biết chắc Truy Hình Tướng nhận ra võ công của hai con.

Yến Nhi chen vào :

- Nhứt định con phải diện kiến gã Truy Hình Tướng đó coi bản lĩnh y như thế nào mà sư phụ và Bạch cô còn trọng vọng như vậy.

Du Ảnh Thần Tàn Phong lắc đầu :

- Yến Nhi, con không được coi thường Truy Hình Tướng. Ngay bây giờ chúng ta phải rời khỏi Kim Lăng.

Mẫn Cơ hỏi :

- Sao mình phải đi gấp như vậy?

- Ý của Bạch Hoa Lan, chúng ta càng tránh xa Truy Hình Tướng chừng nào tốt chừng ấy.

- Nói như vậy thì sư phụ đã biết mặt Truy Hình Tướng?

Du Ảnh Thần Tàn Phong lắc đầu :

- Sư phụ và Bạch Hoa Lan vẫn chưa biết mặt y. Nhưng Bạch Hoa Lan thì đoán chắc Truy Hình Tướng nhất định là một hảo thủ vô tiền khoáng hậu, đang được sự trọng dụng của Giáo chủ Thiên giáo. Tốt nhất nên tránh mặt y mà thôi.

Yến Nhi giãy nảy :

- Sư phụ và Bạch cô cô coi trọng người quá thôi.

Nàng phụng phịu nói tiếp :

- Chưa thấy người mà đã cuống lên rồi. Con ngỡ sư phụ và Bạch cô cô xem gã Truy Hình Tướng kia là rồng là phụng đến lúc diện ngộ thì lại hóa thành quạ thành tôm.

Du Ảnh Thần Tàn Phong nạt ngang :

- Yến Nhi, con không được vô lễ. Con nói như vậy hóa ra coi thường Bạch Hoa Lan cô cô của mình. Từ trước đến nay có bao giờ Bạch Hoa Lan hành xử thiếu cẩn trọng đâu. Hôm nay Bạch Hoa Lan cảnh báo về nhân vật Truy Hình Tướng, thì dù biết gã đó không tầm thường rồi, sự khinh thị của con sẽ gây họa không chỉ cho Du Môn mà còn liên lụy đến Bạch Hoa Lan.

Yến Nhi nghe Du Ảnh Thần Tàn Phong quở trách, cúi gầm mặt xuống lí nhí nói :

- Con vâng ngôn, sư phụ bỏ qua cho con.

Du Ảnh Thần Tàn Phong mỉm cười :

- Ta chỉ muốn cảnh báo cho hai con mà thôi. Đừng xem thường người mà chuốc họa vào thân. Với lại đây là một con người mà Bạch Hoa Lan cô cô đã cảnh báo trước.

Du Ảnh Thần Tàn Phong thở dài lần nữa :

- Hai con mau thu xếp lên đường đến Giang Tô.

Yến Nhi nói :

- Sư phụ không đi cùng với chúng con.

Du Ảnh Thần Tàn Phong cau mày :

- Con chưa có kinh nghiệm giang hồ. Nhất thời chúng ta chia làm hai đường. Mẫn Cơ và con đi chung, hai con hỗ trợ cho nhau, còn sư phụ sẽ đến Giang Tô sau. Ta và hai con sẽ gặp nhau tại Tụ Nghĩa đường.

Du Ảnh Thần Tàn Phong đứng lên :

- Hai con mau thu xếp lên đường.

Mẫn Cơ bặm môi.

Yến Nhi vừa toan mở miệng thì Du Ảnh Thần Tàn Phong nheo mày nói luôn :

- Mau lên đường đi. Kim Lăng là cấm địa của Thiên giáo, chúng ta ở đây không tiện đâu.

Mẫn Cơ mở lời :

- Hai con sẽ đi trước, sư phụ bảo trọng...

Nàng nhìn qua Yến Nhi, rồi cả hai cùng bái sư ba lễ quay bước trở ra cửa về phòng mình.

Vừa bước vào phòng, Yến Nhi gay gắt nói với Mẫn Cơ :

- Tỷ tỷ, không biết gã Truy Hình Tướng đó là người như thế nào mà xem chừng lại được sư phụ và cô cô trọng vọng quá. Sư phụ càng tăng bốc y chừng nào muội càng muốn gặp mặt y chừng bấy.

- Nếu thật sự Truy Hình Tướng có bản lĩnh như sư phụ và cô cô nhận định thì thế nào y cũng sẽ tìm đến chúng ta, nếu như y không tìm đến tỷ muội mình thì Truy Hình Tướng chẳng qua chỉ là kẻ hữu danh vô thực.

Nàng mỉm cười nói tiếp :

- Âu cũng là điều may mắn để sư phụ và cô cô khỏi phải lo lắng nữa.

Yến Nhi khúc khích cười :

- Muội đoán chắc gã đó là con tôm đội lột rỗng. Nhưng nếu gã là người có bản lĩnh như sư phụ nói thì sao?

- Nếu vậy thì tỷ tỷ sẽ cản chân y, còn muội đào thoát ngay lập tức. Chúng ta cũng có lợi và biết được chân diện mục của gã mà báo lại cho sư phụ biết.

Yến Nhi vỗ tay :

- Tỷ tỷ còn bản lĩnh hơn Truy Hình Tướng bội phần...

- Muội lúc nào cũng khen tỷ tỷ, sau này sẽ thất vọng đấy...

2. Chương 2

Yến Nhi và Mẫn Cơ vừa đặt chân xuống hết nấc cầu thang cuối cùng, hai nàng cảm nhận có những điểm dị biệt trước lúc bước vào tòa khách điếm này. Một khung cảnh nặng nề mà Yến Nhi và Mẫn Cơ có thể cảm nhận được. Trong ý nghĩ của hai nàng xuất hiện một linh cảm chết chóc đâu đó từ những gã khách quan đang trầm mặc.

Mẫn Cơ truyền âm nhập mật nói với Yến Nhi :

- Nhi muội, tỷ tỷ cảm nhận có sự bất thường đang xảy ra.

Yến Nhi đáp lại :

- Muội cũng vậy.

Yến Nhi bình thần đưa mắt quan sát một lượt, rồi truyền âm nhập mật nói tiếp :

- Chẳng lẽ gã Truy Hình Tướng có mặt trong đám khách nhân này.

- Có thể như vậy, muội cẩn thận. Nếu như Truy Hình Tướng xuất hiện ở đây, thì không thể coi thường được. Tỷ sẽ cản chân y, còn muội sẽ một mình thoát đi.

- Tỷ tỷ bắt đầu coi trọng gã rồi. Truy Hình Tướng so với Bạch Hoa Lan đâu thể sánh bằng.

- Cẩn thận vẫn tốt hơn.

Mẫn Cơ tiến thẳng lại bên gã tiểu nhị, đặt một nén bạc lên mặt quầy, ôn nhu nói :

- Tỷ muội chúng tôi không còn việc ở Kim Lăng nữa, chúng tôi kiêu từ quán chủ.

Gã tiểu nhị lấp bắp :

- Nhị vị... tiểu thư lên đường... bảo trọng.

Mẫn Cơ quan sát dung diện gã tiểu nhị :

- Hình như có điều gì đó mà quán chủ không nói với tỷ muội chúng tôi.

Tên tiểu nhị khoát tay như đuổi ruồi :

- Không... không có chuyện gì đâu... ày... nhị vị tiểu thư rời khách điểm của tiểu nhân, tiểu nhân không biết nhị vị chừng nào mới quay trở lại Kim Lăng nữa, nếu như nhị vị tiểu thư có đến Kim Lăng lần nữa, cứ đến trú tại khách điểm của tiểu nhân.

Mẫn Cơ mỉm cười :

- Đa tạ thịnh tình của quán chủ.

Nàng hướng mắt lại Yến Nhi :

- Muội muội, chúng ta đi thôi!

Yến Nhi và Mẫn Cơ vừa thả bước ra cửa thì chạm mặt với hai gã thư sinh. Nhìn thân ảnh và dung diện của họ, Mẫn Cơ nói ngay với Yến Nhi :

- Nhi muội, hai gã này một là Hắc Bạch Thủ thư sinh, một là Bạch Phát thư sinh. Cả hai đều là Tổng tài hộ vệ của Thiên giáo.

Mẫn Cơ vừa dứt lời đã nghe tiếng binh khí khua sau lưng mình. Yến Nhi liếc mắt nhìn ngược lại phía sau.

Tất cả những thực khách có mặt tại khách điểm đều đã rút binh khí hờm sẵn. Thì ra hơn hai mươi nhân mạng trong khách điểm đều là môn hạ của Thiên giáo, tất cả đều nhìn chăm chăm vào Yến Nhi và Mẫn Cơ.

Yến Nhi lí nhí nói với Mẫn Cơ :

- Tỷ tỷ, môn hạ Thiên giáo đã phát hiện ra chúng ta.

Mẫn Cơ cau mày :

- Đã vậy thì chẳng cần giấu hành tung làm gì.

Hắc Bạch Thủ thư sinh Hà Chử cầm hai cây thiết phiến, một cây màu đen, một cây màu trắng đứng đỉnh tiến về phía Mẫn Cơ và Yến Nhi từ tốn nói :

- Tại hạ đã chờ nhị vị cô nương ở đây để thỉnh về hội ngộ với Giáo chủ Thiên giáo.

Mẫn Cơ nhún vai :

- Sư muội chúng tôi không quan hệ với Thiên giáo, cũng chẳng phải bậc thượng nhân, công tử về báo với Giáo chủ xin miễn cuộc hội kiến này. Với lại lúc này sư muội chúng tôi đang rất bận.

Hắc Bạch Thủ thư sinh cười khẩy, quay lại nói với Bạch Phát thư sinh :

- Lý Bằng tả vệ huynh có nghe vị tiểu thư này nói gì không?

Lý Bằng gật đầu :

- Có nghe.

Bạch Phát thư sinh tiến lên đứng song song với Hắc Bạch Thủ thư sinh. Phong độ bình thản của họ khiến cho Yến Nhi và Mẫn Cơ phải chột dạ.

Yến Nhi hỏi luôn :

- Nhị vị công tử là Truy Hình Tướng của Thiên giáo.

Hắc Bạch Thủ thư sinh Hà Chử nhướng mày :

- Chúng tôi là người của Thiên giáo, nhưng chưa hề thấy mặt Truy Hình Tướng.

Y mỉm cười nói tiếp :

- Truy Hình Tướng là một người chỉ nghe tiếng mà chưa bao giờ thấy mặt, còn...

Bạch Phát thư sinh Lý Bằng cướp lời Hà Chử :

- Còn Du Môn thì đã từ lâu Bạch Phát thư sinh đã nghe tiếng lấy lừng rồi.

Y lạnh nhạt nói luôn :

- Nhân kỳ thanh, bất biến kỳ hình. Giờ đã được thấy mặt cao thủ Du Môn, Lý Bằng ta càng bội phục vô cùng.

Mẫn Cơ nhún vai :

- Nhị vị công tử nói gì, chúng tôi không hiểu.

Hắc Bạch Thủ thư sinh cười khẩy rồi nói :

- Nhị vị cô nương không phải là người của Du Môn sao?

Y vừa nói vừa chỉ vào trang phục của Mẫn Cơ và Yến Nhi :

- Nếu tại hạ đoán không lầm, nhị vị cô nương là hai gã hắc y nhân đã cướp pháp đình lúc sáng này.

Yến Nhi lắc đầu :

- Ấy... các hạ đừng nói bậy... Phận nữ nhi như sư muội chúng tôi có thể cướp pháp đình được à?

Bạch Phát thư sinh cười khanh khách. Y cắt ngang tràng tiểu ngạo mới nói :

- Hai vị không nhận mình là hắc y nhân cướp pháp đình cứu Bạch Hoa Lan thế thì sao trên xiêm y của nhị vị cô nương có ấn tích của Truy Hình Tướng.

Nghe Lý Bằng nói, Mẫn Cơ và Yến Nhi vừa ngạc nhiên vừa tò mò tự nhủ thầm :

- “Gã này đang hí ngôn lừa mình chứ làm gì có ấn tích của gã Truy Hình Tướng trên trang phục của mình được”.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Yến Nhi và Mẫn Cơ cũng không thể cưỡng được trí tò mò, đưa mắt nhìn nhau. Mẫn Cơ và Yến Nhi giật nảy mình bởi đúng như Bạch Phát thư sinh Lý Bằng nói, ngay bờ vai hữu của họ óng ánh một con nhận, ai đó đã dính vào từ lúc nào mà cả hai không hề phát hiện được.

Mẫn Cơ lắc đầu nói luôn :

- Nhị vị công tử đã nhận ra lai lịch của chúng tôi, chúng tôi rất khâm phục Truy Hình Tướng của Thiên giáo.

Hắc Bạch Thủ thư sinh nhún vai :

- Giờ thì cô nương đã nhận là hắc y nhân cướp pháp đình lúc sáng.

- Không sai, sự việc đó do tỷ muội chúng tôi hành sự, nhưng tôi thắc mắc chẳng lẽ Truy Hình Tướng chính là gã tù nhân mà các vị chuẩn bị chém đầu.

- Cô nương hỏi câu đó, ngay bản thân tại hạ cũng không biết. Nhị vị tiểu thư đã nhận là hắc y nhân cướp pháp đình, vậy giữa nhị vị và Thiên giáo đã có quan hệ với nhau, Hà mỗ thỉnh nhị vị về Tổng đàn hội kiến Giáo chủ.

Yến Nhi chen vào :

- Sư tỷ và tôi còn rất nhiều việc, hẹn với Giáo chủ khi khác gặp vậy.

Bạch Phát thư sinh ôm quyền hướng về Mẫn Cơ, ôn tồn nói :

- Nhị vị cô nương đã không muốn gặp mặt Giáo chủ Thiên giáo, chúng tôi không bức ép làm gì. Thỉnh nhị vị cô nương lên đường.

Gã vừa nói vừa xá một cái. Hai tay ôm quyền vừa hạ xuống, Lý Bằng gật mạnh về phía trước, theo cái gật của gã, chiếc đuôi thắt bím phía sau như ngọn roi sắc bén quất thẳng tới Mẫn Cơ.

Véo...

Mẫn Cơ bị Lý Bằng tấn công bất ngờ bằng đuôi tóc ngoài sự cảnh giác của nàng, nàng cũng không thể ngờ được Bạch Phát thư sinh lại nham hiểm đến độ đó, nhất thời không kịp phản xạ né tránh, mà chỉ theo bản năng dụng luôn bộ pháp khinh thân lùi về sau.

Mặc dù Mẫn Cơ là hảo thủ Du Môn, thân pháp vô cùng ảo diệu, thế mà vẫn bị đuôi tóc của Lý Bằng cắt luôn một đường dài xẻ dọc y phục của nàng từ thượng đặng kéo tới hạ đặng.

Xoạt...

Trang phục của nàng như bị chẻ làm hai, lộ cả nội y, khiến Mẫn Cơ thẹn đến đỏ mặt.

Thẹn quá thành giận, Mẫn Cơ thét lớn :

- Cầu thư sinh, ngươi dám nhục mạ bổn cô nương.

Cùng với tiếng quát đó, Mẫn Cơ dựng ngọc chưởng phát kích ba thức Xuyên tâm chưởng phối hợp cùng Du Hành bộ pháp công thẳng vào Bạch Phát thư sinh.

Thân ảnh của nàng thấy bóng mà chẳng thấy hình, cùng lúc ngọc thủ tạo áp lực cuộn cuộn chia thành sáu hướng vây bọc thân pháp Lý Bằng.

Chát... chát... chát...

Chưởng ngọc của Mẫn Cơ dù biến hóa theo Du Hành bộ pháp linh hoạt không thể tả, thế mà vẫn bị chiếc đuôi sam của Bạch Phát thư sinh ngáng đỡ dễ dàng. Mỗi lần chưởng ngọc của nàng chạm vào đuôi sam của Lý Bằng thì cảm nhận như bị chiếc đuôi cá đuối quất vào hổ khẩu rất bồng.

Lý Bằng vừa dụng đuôi sam cản phá chưởng công của Mẫn Cơ vừa nói :

- Cao thủ Du Môn có khác, vừa linh hoạt vừa ngoan cường, nếu như Lý mỗ chủ động tấn công chưa chắc đã chạm được tới chéo y của nàng.

Gã dút lời bất ngờ ngoắt cổ, đuôi sam như con rắn trắng quấn luôn vào tả thủ Mẫn Cơ.

Mẫn Cơ thấy kỳ biến trên bộ, nhưng vẫn không kịp tháo hồi chưởng ảnh nên bị đuôi sam quấn chặt lấy luôn.

Lý Bằng ngã người ra sau, kéo ghệt Mẫn Cơ về phía trước.

Mẫn Cơ nghiêng răng, rít giọng :

- Ngươi muốn chết!

Lợi dụng thế ghệt của Lý Bằng, nàng áp thẳng luôn vào gã hữu thủ biến hóa từ chưởng thành trảo, chẳng khác nào năm chiếc vuốt chim mảnh khảnh quấu xuống yết hầu đối phương.

Nàng biến hóa cực kỳ nhanh, nhưng Lý Bằng như đã cảnh giới từ trước, y cười khẩy một tiếng, dụng luôn hữu thủ, vận kinh cùng vươn trảo chộp thẳng vào trảo công của Mẫn Cơ.

Chạt...

Hai đôi trảo công chạm thẳng vào nhau, âm thanh phát ra nghe như đao kiếm chém thẳng đỡ thẳng. Vô hình trung trảo công của Mẫn Cơ và Lý Bằng đan chéo vào nhau, không bên nào rút lại được.

Tả thủ thì bị khống chế bởi chiếc đuôi sam, hữu thủ đan dính vào trảo công của đối phương, Mẫn Cơ như người bị trói tay, đâm ra lúng túng vô cùng.

Lý Bằng tùm tùm cười :

- Lý mỗ còn một tay, không biết cô nương lấy gì cản được thế công của Lý mỗ đây.

Yến Nhi thấy Mẫn Cơ rơi vào tình thế hiểm nguy liền thét lớn toan bặng vào cuộc giải vây cho sư tỷ, nhưng vừa nhích động thân pháp thì thấy trước mặt mình đôi thiết phiến một đen một trắng, như hai con bướm khổng lồ che khuất tầm mắt.

Hắc Bạch Thủ thư sinh cười hà hà, vừa nói :

- Tại hạ cũng muốn thỉnh giáo bản lĩnh của cao thủ Du Môn.

Hà Chử vừa nói vừa vung Bạch thiết phiến tạo thành kinh khí công vào thượng đặng Yến Nhi. Nàng đảo bộ tránh ngọn kinh đó thì đã thấy Hắc thiết phiến như ngọn trủy thủ chập chờn toan thọc vào hạ đặng mình.

Yến Nhi điếm mũi hài băng mình lên không.

Hắc Bạch Thủ thư sinh cười khanh khách, kẹp đôi hắc bạch thiết phiến, chập chờn như đôi bướm đen trắng vùn vụt kết thành một dòng xoáy kinh dưới chân Yến Nhi.

Chưa công được đối phương chưởng nào đã rơi vào thế bị động, Yến Nhi bắt nhẫn vô ngần, vận dụng hết chân ngưng tụ khí từ trên cao đánh bổ xuống dòng xoáy thiết phiến của Hắc Bạch Thủ thư sinh một chưởng với mười hai thành công lực.

Bụp...

Chưởng kinh của nàng tản mát ngổ như chui lọt vào dòng xoáy dưới chân mình, chẳng hề phát tán dư lực nào.

Yến Nhi rúng động trong lòng, cũng đến lúc phải hạ thân tìm điểm tựa. Trong lúc bối rối, Yến Nhi cũng kịp định thần phản ứng bằng dù hành bộ pháp. Mũi hài của nàng đập nhẹ vào Hắc bạch thiết phiến lại băng mình lên không rồi chưởng xuống. Chưởng kinh của nàng lại bật vô âm tín trong dòng xoáy do hắc bạch thiết phiến tạo ra.

Tình huống của Yến Nhi cũng chẳng khác gì Mẫn Cơ. Cả hai đều rơi vào tình huống hạ phong, bị động trong sự kiềm tỏa của Hắc Bạch Thủ thư sinh và Bạch Phát thư sinh.

Trở lại Mẫn Cơ, chẳng khác nào cánh chim bị trói cánh than thảm :

- Mình và Yến sư muội rơi vào tay Thiên giáo, nếu vậy thà chết để giữ uy danh của Du Môn còn hơn để cho hai gã công tử này bức nhục.

Ý nghĩ còn đọng trong trí Mẫn Cơ, thì nghe tiếng Bạch Phát thư sinh thốt lớn :

- A...

Cùng với tiếng thét thất thần của Bạch Phát thư sinh Lý Bằng, tả thủ của nàng đã được tự do, kéo theo cả đuôi sam của đối phương.

Mẫn Cơ còn chưa hết ngạc nhiên thì nghe tiếng huyết sáo ngay bên màng tai mình. Nàng còn ngỡ ngàng thì cảm nhận ai đó đã vòng qua tiểu yêu nhấc bổng lên băng về phía Yến Nhi và Hà Chử.

Mẫn Cơ liếc nhìn lên, nhận ra một hán nhân trung niên, khôi ngô tuấn tú, pha trộn trong nét khôi ngô đó là những nét lạnh lùng khắc khổ.

Vừa cấp Mẫn Cơ, người đó vừa vung hữu thủ, và chỉ một cái phủ nhẹ như đón gió xuân, kinh chẳng có âm, chẳng có sức, nhưng không biết sao đôi hắc bạch thiết phiến của Hắc Bạch Thủ thư sinh như hai cánh bướm bị ngọn cuồng phong cuốn phăng đi.

Yến Nhi được cứu viện, kịp thời hạ thân xuống đất.

Người đó liền nắm tay nàng.

- Hãy theo tại hạ.

Y vừa nói vừa cấp Mẫn Cơ lẫn Yến Nhi băng luôn về phía trước. Bọn môn hạ Thiên giáo từ trong khách điếm như bầy ong vỡ tổ túa ra ngoài, nhi nhố nói :

- Tặc nhân đứng lại... không được chạy...

Hán nhân đó thả Mẫn Cơ và Yến Nhi đứng ngay xuống đất, quay mặt lại nhìn đám môn hạ Thiên giáo. Y cười khẩy nói :

- Tại hạ chờ các vị.

Y vừa nói vừa nâng đôi bản thủ từ từ chộp lại. Khi hai đôi bản thủ chạm vào nhau thì trên đầu những ngón tay ẩn hiện một quả khí cầu đỏ au trông vô cùng huyền diệu.

Mẫn Cơ và Yến Nhi ngạc nhiên bởi không thể nào nhận ra võ công của hán nhân trung niên thuộc môn phái nào, thì nghe y trầm giọng nói :

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Lời vừa dứt, hán tử trung niên xoay nửa vòng, từ từ dựng chân khí vô hình vô thanh, vô sắc đẩy quả khí cầu về phía bọn thuộc nhân Thiên giáo đang lao tới.

Ầm...

Sau âm thanh chát chúa, người nghe nhức cả màng nhĩ, trời đất như tối sầm hẳn lại, ngay cả Mẫn Cơ và Yến Nhi cũng phải lùi hai bộ, y phục giữ phần phật bởi sức kinh do quả cầu phát tác.

Mẫn Cơ vội vá lấy tay giữ y phục mình lại, bởi y phục của nàng đã bị xẻ rọc trước đó rồi.

Khi bụi mù tản mát, trước mặt hai nàng là một cảnh tượng không thể tin được. Hơn hai mươi tên thuộc hạ Thiên giáo nằm duỗi dài dưới đất. Chúng lớp ngóp không làm sao chỗi người đứng lên được.

Ngay cả hai đại cao thủ tả hữu thị vệ của Thiên giáo là Hắc Bạch Thủ thư sinh lẫn Bạch Phát thư sinh cũng bị dư kinh khí cầu đẩy ngời bệt xuống bậc tam cấp, tóc tai rũ rượi, trang y xộc xệch trông thật là thảm não.

Hán nhân quay lại Yến Nhi và Mẫn Cơ nói :

- Chúng ta đi.

3. Chương 3

Hán tử trung niên huyết sáo lần nữa, thì từ hướng Đông xuất hiện một con tuần mã kéo theo cỗ xe phi nước kiệu về phía ba người.

Tuần mã dừng ngay trước mặt hán tử. Y quay lại nói với Yến Nhi và Mẫn Cơ :

- Thỉnh nhị vị cô nương lên xe.

Yến Nhi và Mẫn Cơ không nói nửa lời, hai người phi thân lên cỗ xe, còn hán tử thì phi thân lên ghế xà ích. Y ôn tồn nói với tuần mã :

- Hắc đệ, chúng ta lên đường.

Tuần mã như hiểu lời của hán tử, hí lên một tiếng đáp rồi nện vó phi nhanh ra khỏi cổng thành Kim Lăng. Đi được năm mươi dặm, ra khỏi ngoại vi Kim Lăng thành, tuần mã mới thả bốn vó phi nước kiệu.

Suốt ba mươi dặm, Yến Nhi và Mẫn Cơ chẳng hề nghe hán tử mở lời. Y như một người cảm mãi miết cầm cương chẳng màng đến hai nàng.

Đã đến lúc phải nói, Yến Nhi đành mở lời :

- Các hạ sao lại cứu chúng tôi?

Hán nhân vẫn giữ cương, không hề quay lại. Y nói :

- Tại hạ rất tiếc đến trễ, nên chỉ cứu được nhị vị cô nương mà thôi.

- Các hạ nói vậy là sao?

Y thở dài một tiếng :

- Lúc tại hạ đặt chân đến khách điểm thì biết được Du Ảnh Thần Tàn Phong tiền bối đã bị Truy Hình Tướng dẫn độ về Thiên giáo rồi.

Mẫn Cơ chồm tới :

- Các hạ nói sao? Sư phụ của chúng tôi đã bị Truy Hình Tướng dẫn độ đi rồi à?

Y gật đầu :

- Tại hạ rất tiếc, nhưng nếu tại hạ đến kịp cũng đành bó tay mà thôi. Bởi võ công của tại hạ không phải là đối thủ của Truy Hình Tướng.

Yến Nhi và Mẫn Cơ vừa nghe Hán tử nói dứt lời, toan phi thân nhảy xuống đất, nhưng hai nàng chưa kịp động chân thì đã bị Hán tử điểm huyệt bằng một cái giữ tay ra sau lưng. Bị Hán tử điểm huyệt mà Mẫn Cơ lẫn Yến Nhi vẫn không sao biết được mình bị điểm huyệt từ lúc nào.

Y ra tay quá nhanh, ngoài sự tiên liệu của Mẫn Cơ lẫn Yến Nhi.

Yến Nhi buột miệng thốt thành lời :

- Các hạ đã điểm huyệt tử muội chúng tôi?

Y thần nhiên gật đầu, mà không hề quay lại :

- Nhị vị cô nương muốn nạp mình cho Thiên giáo hay sao mà muốn quay lại thành Kim Lăng?

Mẫn Cơ thở dài một tiếng :

- Tôi không thể để sự phụ một thân một mình trong chốn hang cọp này.

Hán nhân lắc đầu :

- Nhị vị bình tâm, nếu như Du Ảnh Thần Tàn Phong có bị Thiên giáo bắt cũng chưa phải là chết. Nhưng nếu nhị vị cô nương đến đó nạp mình, Tàn Phong tiền bối khó lòng chịu đựng khi thấy nhị vị cao đồ của mình bị hành xử. Và người sẽ nói ra tung tích Bạch Hoa Lan cho Giáo chủ Thiên giáo biết. Điều đó còn tệ hại hơn nữa.

Mẫn Cơ bặm môi :

- Các hạ là ai mà biết Du Môn có quan hệ với Bạch Hoa Lan.

Hán tử dừng ngựa, quay mặt lại đối nhãn với Yến Nhi và Mẫn Cơ. Vẻ mặt anh tuấn pha lẫn những nét lãnh cảm khiến cho hai nàng phải bồi hồi khi đối mặt với gã.

Y ôn tồn nói :

- Tại hạ họ Hoàng tục danh Thế Lãm. Tại hạ không xuất thân từ một môn phái nào cả...

Mẫn Cơ khảng khái hỏi luôn :

- Tôi muốn biết các hạ làm sao biết được mối quan hệ giữa Du Môn với Bạch Hoa Lan.

Hoàng Thế Lãm nhún vai :

- Tại hạ vốn thích ngao du khắp giang hồ, trước đây một năm có nghe thiên hạ kháo với nhau, trong giang hồ xuất hiện một nhân vật có võ công xuất quỷ nhập thần, đã thâm nhập cấm cung lấy ấn soái, nên nảy ý tìm gặp người đó.

Mẫn Cơ lắc đầu :

- Hoàng các hạ không nói thật lòng.

Hoàng Thế Lãm nhún vai :

- Ấy, sao cô nương lại nghi ngờ tại hạ. Cấm cung đâu phải ai cũng vào được, nên việc Bạch Hoa Lan đột nhập cấm cung đã là một việc chấn động giang hồ, huống chi còn lấy được cả ấn soái nữa.

Thế Lãm mỉm cười nói tiếp :

Như cô nương đây chắc cũng bái phục Bạch Hoa Lan.

Yến Nhi nhích người tới một chút, đôi mắt thu nhân của nàng trong vắt, ngỡ chừng như sắp phát ra những tia nhân quang thọc thẳng vào đáy con ngươi Hoàng Thế Lãm :

- Tử muội chúng tôi muốn biết sao Hoàng các hạ lại biết giữa Du Môn có quan hệ với Bạch Hoa Lan.

Hoàng Thế Lãm cười khẩy một tiếng, rồi nói :

- Du Môn có quan hệ với Bạch Hoa Lan hay không điều đó ai cũng biết. Có thể nói tất cả cao thủ Thiên giáo đều biết Du Ảnh Thần Tàn Phong có quan hệ với Bạch Hoa Lan chứ không phải riêng tại hạ.

Mẫn Cơ hỏi luôn :

- Tại sao họ biết được chứ?

- Thế tại hạ hỏi nhị vị cô nương, trong giang hồ có môn phái nào có thuật khinh công cao diệu hơn Du Môn?

Mẫn Cơ bẽn lẽn, quay sang nhìn Yến Nhi.

Yến Nhi đáp lời Hoàng Thế Lâm :

- Trong giang hồ, ngoài Du Môn ra chắc không có môn phái nào có thuật khinh công như chúng tôi.

- Cô nương rất thẳng thắn. Thật ra Thiên giáo đã biết từ lâu về mối quan hệ giữa Du Môn với Bạch Hoa Lan, chứ không phải đợi đến lúc nhị vị cô nương giả trang thành hắc y nhân cướp tử tử tại Kim Lăng.

Mẫn Cơ hỏi :

- Thế tại sao họ còn lập chi cảnh xử tội tù nhân?

- Đó là ý của Truy Hình Tướng.

Yến Nhi cau mày lập lại câu nói của Hoàng Thế Lâm :

- Truy Hình Tướng? Hắn bận tâm như thế để làm gì? Và phải chăng tên tử tội là Truy Hình Tướng?

Mẫn Cơ tháo hai dấu hiệu chim nhạn đưa đến trước mặt Hoàng Thế Lâm.

- Đây là ám hiệu của Truy Hình Tướng để lại trên trang phục của chúng tôi.

Hoàng Thế Lâm đón hai ám hiệu hình chim nhạn ngắm nghía. Y từ tốn, pha chút giọng lạnh nhạt nói :

- Bạch Hoa Lan vốn được thiên hạ xưng tụng như một thần nhân xuất quỷ nhập thần, coi như bậc thượng nhân, giang hồ ai chả ham chút hư danh đó. Giờ Truy Hình Tướng tạo dựng cảnh tử tù với cái danh Bạch Hoa Lan, khiến cho đối thủ phải xuất đầu lộ diện, và sự việc đã không ngoài mọi dự đoán của Truy Hình Tướng.

Hoàng Thế Lâm quay sang Yến Nhi :

- Còn câu hỏi của cô nương về gã tù nhân có phải Truy Hình Tướng hay không? Chỉ khi nào chúng ta gặp được gã thì mới biết rõ ngọn ngành. Còn phỏng đoán thì có đúng có sai, nhưng xét theo hai cánh chim nhạn làm ám hiệu để cho môn hạ Thiên giáo nhận ra nhị vị cô nương thì Truy Hình Tướng quả không tầm thường chút nào.

- Hoàng các hạ đánh giá Truy Hình Tướng bản lĩnh không tầm thường vì lý do gì?

Hoàng Thế Lâm nhếch mép :

- Đối với nhị vị cô nương, là những hảo thủ của Du Môn, thân pháp du ảnh xuất quỷ nhập thần, thế mà vẫn bị y dính hai cánh chim nhạn lên y phục vẫn không biết. Bấy nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ Truy Hình Tướng bản lĩnh như thế nào rồi. Tại hạ miễn thảo luận thêm về võ công của con người này.

Mẫn Cơ chồm tới trước :

- Có thể các hạ là Truy Hình Tướng.

Hoàng Thế Lâm bật cười khanh khách. Cắt tràng tiểu ngạo uy dũng đó Hoàng Thế Lâm mới ôn nhu đáp lời Mẫn Cơ :

- Nếu như tại hạ là Truy Hình Tướng, đâu cần gì nhọc công rong ruổi đi cùng với nhị vị cô nương.

Y dứt lời thuận tay cách không phóng chỉ giải huyệt cho hai nàng.

Mẫn Cơ và Yến Nhi được giải huyệt đạo, đứng bật dậy. Cả hai chỉ khẽ lắc vai đã phi thân rời cỗ xe bằng mình xuống đất.

Hoàng Thế Lâm vẫn giữ cương ngựa nói :

- Tại hạ khuyên nhị vị cô nương đừng quay lại Kim Lăng, các vị quay lại đó chỉ khiến cho Du Ảnh Thần Tàn Phong khó xử thêm thôi.

Yến Nhi và Mẫn Cơ nhìn nhau. Yến Nhi quay lại đối mặt với Hoàng Thế Lâm, nàng đặt tay lên thành cổ xe, nhu mì nói :

- Chúng tôi không quay lại Kim Lăng, thế các hạ muốn chúng tôi đi đâu?

Hoàng Thế Lâm nhún vai :

- Đó là ý của nhị vị. Có thể nhị vị cô nương tìm đến một chốn hoang sơ nào đó lánh nạn.

Chứ thế lực của Thiên giáo thì các vị biết rồi, khắp Trung Nguyên đâu đâu cũng có Thiên giáo, tại hạ nghĩ rằng tại đây có thể cũng có hảo thủ Thiên giáo.

Mẫn Cơ và Yến Nhi nhìn nhau.

Mẫn Cơ trầm mặt hướng mắt nhìn Hoàng Thế Lâm :

- Các hạ khẳng định điều mình vừa nói chứ?

Thế Lâm đưa mắt nhìn về phía con đường độc đạo phía trước, ôn tồn nói :

- Nếu tại hạ đoán không lầm có bốn cao thủ Thiên giáo đang tiến về phía chúng ta.

Quả đúng như sự suy đoán của Hoàng Thế Lâm, mặc dù Yến Nhi và Mẫn Cơ chưa nhận ra dĩ biến gì, và khi Thế Lâm dứt câu thì từ trong độc đạo đã xuất hiện bốn chiếc bóng vận tăng bào. Bốn chiếc bóng tăng y đó chỉ trong hai lần chớp mắt đã hiện thân đối mặt với Hoàng Thế Lâm và Yến Nhi, Mẫn Cơ.

Mẫn Cơ nhìn những miếng vá màu đỏ trên tăng y của bốn nhà sư đó hỏi luôn :

- Tứ vị tăng nhân là người của Linh Sơn cổ tự.

Một người lần chuỗi hạt, nhìn Mẫn Cơ nói :

- Cô nương nhân quang tinh tường, vừa thấy Tứ Linh của bốn tự đã nhận ra. Bàn tăng là Linh chủ Thiên giả, còn đây là sư đệ Linh chủ Địa giả, hai người này là Linh chủ Nhân giả, và Linh chủ Quỷ giả.

Mẫn Cơ và Yến Nhi liếc xéo về phía Hoàng Thế Lâm, thấy y vẫn đứng đưng với sự xuất hiện của Tứ Linh giả Linh Sơn cổ tự. Cả hai chuyển đổi sắc diện tạo những nét thân thiện, cùng ôm quyền hướng về Tứ Linh giả nói :

- Bọn tiểu nữ đã nghe oai danh Tứ Linh giả của Linh Sơn từ lâu, nay mới được diện kiến.

Hạnh ngộ! Hạnh ngộ!

Linh chủ Thiên giả tay lần chuỗi hạt, mắt lim dim nói :

- Không dám! Không dám!

Tứ Chủ Thiên giả vừa nói vừa liếc trộm qua Hoàng Thế Lâm. Lão tăng hắng nói tiếp :

- Hoàng thí chủ độ rày vẫn nhàn du sông nước, bàng quan nhìn nhân tình thế thái.

- Tại hạ vẫn như vậy, thỉnh thoảng cũng có một đôi việc nhỏ nhặt với giang hồ.

Mẫn Cơ nói :

- Tứ Linh giả đón tỳ muội chúng tôi ở đây có ý gì?

Linh chủ Thiên giả nhếch hai cặp lông mày rậm rịt, khuôn mặt của lão hòa thượng có thần sắc hay không chính là do đôi mày chổi xể đó tạo thành, và chính cái nhếch mày ấy khiến cho Mẫn Cơ lẫn Yến Nhi suy đoán những lão hòa thượng Linh Sơn cổ tự này là những cao thủ thượng thừa trong Thiên giáo.

Linh chủ Thiên giả thẳng thừng đáp lời nàng :

- Nhị vị cô nương đã manh động cướp phạm nhân tại Kim Lăng đã làm kinh động đến bá tính, Tứ Linh giả được Giáo chủ Thiên giáo di lệnh dẫn độ nhị vị cô nương về Tổng đàn Kim Lăng.

Yến Nhi khoát tay nói luôn :

- Ê, đâu phải Giáo chủ Thiên giáo muốn gì cũng được đâu, và tỷ muội chúng tôi đâu thể để mặc cho Tứ linh chủ muốn đưa đi đâu thì đi.

Linh chủ Địa giả trầm mặt, nghiêm giọng gay gắt nói :

- Nhị vị cô nương đừng nên chống lại di lệnh của Thiên giáo mà chỉ mang đến sự bất lợi mà thôi. Sự có mặt của Tứ Linh ở đây thì ngay Bạch Hoa Lan có xuất hiện cũng khó đảo ngược tình huống.

Mẫn Cơ liếc trộm Hoàng Thế Lâm. Nàng thấy gã vẫn thờ ơ thản nhiên trước mấy lời giáo đầu của Linh chủ Địa giả.

Hoàng Thế Lâm như nhận ra cái liếc trộm của Mẫn Cơ, quay mặt nhìn nàng, mỉm cười nói :

- Linh chủ Địa giả vừa nhắc đến Bạch Hoa Lan, thì Bạch Hoa Lan xuất hiện.

Y cúi xuống vỗ về con hắc mã :

- Hắc huynh, chúng ta nên đi hay nên ở.

Tuấn mã nện hai vó trước thành thịch, ghéch đầu hí dài một tiếng.

Hoàng Thế Lâm gật gù nói với tuấn mã :

- Hắc huynh muốn xem chuyện thị phi chốn giang hồ à? Thế cũng được, chúng ta sẽ xem.

Hoàng Thế Lâm vừa dứt lời thì một chiếc bóng trắng như một cánh bướm khổng lồ từ trong rừng băng ra, và nhẹ êm đáp xuống cỗ xe.

Người đó vận bạch y, che mặt cũng bằng vương lụa trắng. Nhìn lối trang phục bề ngoài của y ngỡ như một xác ướp với những vòng lụa trắng toát, vừa từ lừng huyệt chui lên.

Mặc dù Bạch Hoa Lan ngồi sau lưng Thế Lâm, nhưng xem chừng thần sắc của y cũng chẳng thay đổi gì cả, vẫn sự thờ ơ như chẳng hề biết Bạch Hoa Lan đang ngồi sau lưng mình.

Bạch Hoa Lan di nhãn nhìn Yến Nhi và Mẫn Cơ ra hiệu cho họ bước lên khoang xe.

Nhận được ám hiệu đó, Yến Nhi và Mẫn Cơ phi thân trở lại cỗ xe của Hoàng Thế Lâm.

Linh chủ Thiên giả quắc mắt nói với Bạch Hoa Lan :

- Hừ, Bạch Hoa Lan, ngươi có thể chạy khỏi Tứ Linh sứ giả hay sao?

Bạch Hoa Lan chẳng nói nửa lời, lấy từ trong thắt lưng ra một quả tạc đạn óng ánh sắc đen tuyền, và thả luôn về phía Tứ Linh sứ giả.

Khi quả tạc đạn từ tay Bạch Hoa Lan vừa thoát ra rơi xuống đất, lăn đến ngay chân Linh chủ Thiên giả, cả bốn người đồng loạt giữ tằm ống tăng y thoát về sau.

Bình...

Tiếng nổ vừa đủ để tuấn mã giật mình hí vang, sau tiếng nổ đó khói đen bốc ra mù mịt.

Bạch Hoa Lan nói :

- Phiền Hoàng các hạ đưa chúng tôi đi, nếu không muốn cỗ xe của các hạ nát bét.

Hoàng Thế Lâm nhún vai :

- Bạch Hoa Lan bức ép tại hạ?

Hoàng Thế Lâm ra roi cho tuấn mã nện vó kéo cỗ xe đi. Con tuấn mã Thiên lý long câu vừa kéo cỗ xe nhích bánh thì Bạch Hoa Lan ném luôn liên tục năm sáu quả đạn rải dọc theo đường.

Bình... bình... bình... bình...

Khói đen từ mấy quả tạc đạn do Bạch Hoa Lan phát tác ngùn ngụt tỏ ra bao phủ khắp chu vi phía hậu cỗ xe, chẳng còn thấy bóng và hình.

Hoàng Thế Lâm vừa giữ cương ngựa vừa nói :

- Bạch cô nương danh xưng lẫy lừng trong thiên hạ, nhưng xem ra lại thích dụng những trò tà môn khí đạo. Bạch Hoa Lan rõ là khác.

Bạch Hoa Lan đáp lời luôn :

- Bỏn cô nương có thể là Bạch Hoa Lan, cũng có thể không phải là Bạch Hoa Lan.

- Bạch Hoa Lan là ai?

- Điều đó các hạ không cần thiết phải tìm hiểu. Nếu bỏn cô nương đoán không lầm các hạ là Hoàng Thế Lâm.

- Tại hạ chính là Hoàng Thế Lâm.

- Hoàng các hạ hãy dừng xe ở đây.

Hoàng Thế Lâm vỗ nhẹ vào mông ngựa :

- Hắc huynh dừng lại.

Tuấn mã dừng cước tốc, Bạch Hoa Lan và Yến Nhi cùng Mẫn Cơ nhảy xuống xe.

Bạch Hoa Lan hướng về Hoàng Thế Lâm :

- Hoàng các hạ hãy theo chúng tôi, có người đang cần gặp Hoàng các hạ.

Hoàng Thế Lâm nheo mày :

- Cô nương có thể cho tại hạ biết ai cần gặp tại hạ.

- Bạch Hoa Lan.

- Lại Bạch Hoa Lan, trong giang hồ có bao nhiêu Bạch Hoa Lan.

- Rất nhiều.

- Và chắc Bạch Hoa Lan đang cần diện kiến với tại hạ không phải là Bạch Hoa Lan đã xâm nhập cấm cung lấy ấn soái.

- Có thể đúng, có thể sai.

Thế Lâm nhún vai phi thân xuống đất, chàng tháo luôn dây cương giữ tuấn mã với cỗ xe.

Vừa tháo Thế Lâm vừa nói :

- Tại hạ rất muốn diện kiến nhân vật xuất quỷ nhập thần đó là ai. Bản lĩnh của Bạch Hoa Lan như thế nào mà Thiên giáo phải giống trống khua chiêng âm ì khắp giang hồ.

Tháo dây cương xong, Thế Lâm nói nhỏ vào tai tuấn mã :

- Hắc huynh được tự do ná. Nhớ đừng mải ham rong ruổi mà quên Hoàng đệ.

Tuấn mã nện vó tỏ ý hiểu lời của Thế Lâm, rồi thả bước phi nước kiệu, chẳng mấy chốc bóng đã khuất hẳn dưới tầm mắt của mọi người.

Bạch Hoa Lan tấm tắc khen :

- Huấn luyện được một con tuấn mã hiểu được ý chủ nhân, trên giang hồ ngoài con ngựa của Hoàng các hạ ra, chẳng còn con ngựa thứ hai.

- Bạch Hoa Lan cô nương quá khen.

Bốn người trở khinh thuật băng vào trong rừng. Yến Nhi và Mẫn Cơ với bộ pháp du hành của Du Môn như đôi tiên nữ lướt phiêu diêu trông thật là lả lướt.

Bạch Hoa Lan và Thế Lãm theo sau. Tỉnh thoảng Thế Lãm lại dừng cước tốc, lẩm nhẩm nói :

- Nhị vị cô nương chậm bước một chút, tại hạ không phải xuất thân từ Du Môn.

Khi bốn người lẩn sâu vào trong rừng, thì Tứ linh chủ mới rượt tới.

Linh chủ Thiên giả nhìn cỗ xe, quay lại nói với ba vị Linh chủ còn lại :

- Chúng ta quay về thôi.

4. Chương 4

Bạch Hoa Lan cùng với Thế Lãm và Yến Nhi, Mẫn Cơ dừng bước trước một trang viện đã bỏ hoang lâu ngày.

Bạch Hoa Lan quay lại Yến Nhi và Mẫn Cơ :

- Chúng ta tạm dừng chân ở đây. Trước đây nơi này là Tổng đàn Minh giáo, nhưng khi giáo phái này bị diệt bởi Thiên giáo thì đã bỏ hoang lâu ngày.

Thế Lãm nhún vai :

- Sao chúng ta không đi tiếp để tại hạ được diện kiến người cần gặp mình.

Yến Nhi cũng chen vào :

- Hoàng các hạ nói đúng đó, Bạch Hoa Lan sử giả sao không đưa chúng tôi đi tiếp.

Mẫn Cơ nghiêm mặt :

- Hoa Lan sử giả có tâm cơ gì?

Bạch Hoa Lan quay sang Yến Nhi và Mẫn Cơ :

- Nhị vị chưa đạt đến chức phẩm Hoa Lan sử giả thì không hiểu môn lệ, chúng ta đang đối đầu với Thiên giáo, nên bắt buộc hành sự phải cẩn trọng, huống chi Truy Hình Tướng đã ra mặt phò trợ Giáo chủ Thiên giáo, Bạch Hoa Lan lại càng phải cẩn trọng hơn. Ở đây sẽ có người đưa các vị đi tiếp.

Mẫn Cơ liếc xéo về phía Hoàng Thế Lãm :

- Hoa Lan sử giả biết Du Môn và Bạch Hoa Lan liên hệ với nhau như thế nào rồi, chẳng lẽ Bạch Hoa Lan cô cô không tin Du Môn nữa sao?

- Tất nhiên là tin, nhưng không thể không cẩn trọng.

Thế Lãm bình thản phủi một chiếc đôn ngồi gác chân chữ ngũ :

- Ái cha, thật là rắc rối. Một bên là Truy Hình Tướng chẳng biết diện mạo ra sao, một đằng là Bạch Hoa Lan với trăm nghìn sử giả, chẳng biết đâu là thật, đâu là giả.

Bạch Hoa Lan sử giả tiến đến cạnh bên chàng :

- Thế nào rồi Hoàng các hạ cũng mẫn nhãn thôi.

Bạch Hoa Lan sử giả nói xong với Thế Lãm, đi luôn ra ngoài, nàng lại lấy từ thắt lưng một quả tạc đạn sau cùng, rồi đánh đá lửa châm ngòi.

Quả tạc đạn không nổ mà lại bùng cháy, sáng rực cả một vùng, khi quả tạc đạn cháy tàn thì xuất hiện một Bạch Hoa Lan sử giả thứ hai.

Người này cũng vận một lối y phục giống như tạc với nàng Bạch Hoa Lan thứ nhất.

Người thứ hai tiến thẳng về phía Yến Nhi, Mẫn Cơ và Hoàng Thế Lãm. Y dừng bước trước mặt Hoàng Thế Lãm nói luôn :

- Hoàng các hạ xem tôi là ai.

Nàng vừa nói vừa tháo miếng lụa trắng che dung diện. Thế Lãm vừa thấy mặt nàng đã trợn mắt nhìn trừng trừng. Đôi thần nhãn của chàng như sáng rực lên, mở miệng ngạc nhiên nói :

- Đại Kiều Thế Minh...

Thế Minh quay qua Bạch Hoa Lan sứ giả nói :

- Còn đây là Tiểu Kiều Thế Chi.

Thế Chi cũng tháo vuông lụa trắng che dung diện nàng.

Thấy sắc đẹp của hai nàng Thế Chi và Thế Minh, bất cứ một nam nhân nào dù có trái tim bằng đá, bằng sắt cũng phải nhũn ra bởi nét đẹp siêu phàm đó.

Yến Nhi buột miệng nói :

- Không ngờ Nhị Kiều tây hạ là Bạch Hoa Lan sứ giả, tỷ muội chúng tôi thất lễ không biết.

Mẫn Cơ nhìn Thế Lãm :

- Hoàng công tử biết được Nhị Kiều Tây Hạ, quả là nam tài nữ sắc. Mẫn Cơ này chúc mừng công tử... chúc mừng công tử.

Thế Lãm khoát tay :

- Ấy, Mẫn Cơ cô nương đừng khách sáo. Quả thật tại hạ không ngờ được diện ngộ với hồng nhan tri kỷ. Mà hồng nhan tri kỷ lại là Hoa Lan sứ giả.

Chàng bật cười dòn dã, vừa cười vừa nói :

- Giang hồ thật lắm điều bất ngờ... bất ngờ. Thế Minh và Thế Chi đón tại hạ ở đây có chuyện gì?

- Mỗi bước chân của công tử đều có cặp mắt của Hoa Lan sứ giả dõi theo nên chúng tôi mới đoán được công tử ở đây.

- Nhằm mục đích gì?

Thế Minh quay mặt ra cửa, ôn nhu nói :

- Truy Hình Tướng đã chính thức ra mặt phò trợ Thiên giáo, mục đích của y không ngoài đoạt lại ấn soái. Mà Hoàng công tử biết rồi, ấn soái rất hệ trọng đối với vận mệnh võ lâm.

Hoàng Thế Lãm khoát tay :

- Việc đó của thiên hạ, tại hạ không nhất thiết phải xen vào.

Thế Minh thở dài một tiếng, nói tiếp :

- Mặc dù ấn soái đã được Bạch Hoa Lan cất ở một nơi an toàn, nhưng lại không thể ra mặt đối đầu với Truy Hình Tướng. Không ra mặt đối đầu thì chẳng mấy chốc Truy Hình Tướng sẽ lần ra chân diện mục của Bạch Hoa Lan. Điều đó bất lợi cho Bạch Hoa Lan vô cùng.

- Bất lợi như thế nào?

- Ấn soái sẽ được đưa trở lại cầm cung, và chẳng mấy chốc sẽ nằm gọn trong tay Giáo chủ Thiên giáo. Đại họa sẽ giáng xuống bá tánh, nên Bạch Hoa Lan mới di lệnh cho Thế Minh và Thế Chi cố đón công tử dạng nhờ người hỗ trợ đối phó với Truy Hình Tướng.

Hoàng Thế Lãm nhún mình tỏ thái độ bàng quan :

- Tại hạ chẳng biết Truy Hình Tướng là ai thì làm cách nào giúp Bạch Hoa Lan. Với lại bản thân tại hạ không muốn dính đến mọi việc trên giang hồ.

Thế Minh thở dài, quay lại Yến Nhi và Mẫn Cơ :

- Hoàng công tử không muốn giúp Bạch Hoa Lan sao lại ra tay giải cứu cho Yến Nhi và Mẫn Cơ.

Mẫn Cơ cúi mặt, lấy tay khếp hai vạt xiêm y của mình. Nàng bẽn lẽn nhìn Thế Lãm, nhỏ nhẹ nói :

- Có thể Hoàng công tử thấy người thế cô không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thế Minh cười khẩy quay lại Thế Lãm :

- Mẫn Cơ cô nương nói như vậy có đúng với ý của Hoàng huynh không?

Thế Lãm đứng lên chấp tay sau hông thả bước ra cửa :

- Tại hạ có lẽ phải đi tìm Hắc huynh của tại hạ đây.

Thế Chi lắc mình, cản bước Thế Lãm :

- Hoàng huynh, chuyện đến đây chưa kết thúc mà.

Thế Chi vừa nói vừa lấy trong thắt lưng một bức đồ họa vẽ phong cảnh núi non bằng lụa.

Nét vẽ vô cùng sắc sảo chia đến trước mặt Hoàng Thế Lãm :

- Hoàng huynh biết bức bích họa này chứ, và chắc cũng biết luôn cả giá trị của nó.

Thế Lãm nhìn lướt qua bức bích họa của Thế Chi. Chàng gật đầu nói luôn :

- Biết, biết. Đây là bản đồ dẫn đến kho tàng liên thành.

Thế Chi mỉm cười :

- Nếu như Hoàng huynh giúp Bạch Hoa Lan đối phó với Truy Hình Tướng thì kho tàng này sẽ thuộc về huynh.

Hoàng Thế Lãm xoay tay :

- Thế à? Được, được. Tại hạ nhận lời.

- Hoàng huynh nhận lời?

Thế Lãm gật đầu luôn :

- Tất nhiên phải nhận lời rồi. Thế Lãm này không thể nào làm ngơ trước kho tàng vô giá.

Thế Chi trao bức họa đồ qua tay Hoàng Thế Lãm :

- Huynh hãy nhận lấy.

- Cô nương tin tại hạ?

Thế Minh bước đến đối mặt với Thế Lãm :

- Tỷ muội chúng ta đã tin, Bạch Hoa Lan cũng tin Hoàng huynh không phải là kẻ hai lời.

- Thế thì tại hạ sẽ cố gắng hết mình.

Thế Minh quay lại Yến Nhi và Mẫn Cơ :

- Du Môn tạm thời ẩn mặt để tránh họa sự cho Bạch Hoa Lan. Nhứt thời nhị vị đưa Hoàng huynh về Tổng đàn Tụ Nghĩa bang gặp Bang chủ Đỉnh Gia Lộc, bàn tính kế hoạch.

Thế Minh vừa nói vừa rút một tấm kim bài khắc đá hoa Lan vô cùng tinh xảo đưa đến trước mặt Yến Nhi và Mẫn Cơ. Nàng nghiêm giọng nói :

- Thấy vật như thấy người...

Yến Nhi và Mẫn Cơ gật đầu.

Thế Minh nói tiếp :

- Về Tự Nghĩa đường, nhị vị không được thổ lộ cho bất cứ ai biết về thân phận Hoàng huynh, Bạch Hoa Lan không thể tin được trong chúng ta không có ân nhân của Thiên giáo.

Mẫn Cơ gật đầu :

- Chúng tôi hiểu.

Thế Minh quay sang Hoàng Thế Lâm :

- Hoàng công tử, chúng ta lên đường chứ?

- Tại hạ chẳng thích ở lại chốn hoang sơ này.

Thế Minh mỉm cười nói với Yến Nhi :

- Tôi biết tính ý của Hoàng công tử. Những chốn hoang sơ điều tàn không thể cầm được chân chàng lãng tử của chúng ta. Có đúng như vậy không?

Thế Lâm nhún vai :

- Ở đâu cũng vậy thôi, nhưng tại hạ không phải thuộc hạng người thích cảnh cô tịch.

Thế Lâm nhìn Thế Chi :

- Cô nương đồng ý với tại hạ chứ?

- Mỗi người có một ý niệm khác nhau. Cách hành xử khác nhau.

Hoàng Thế Lâm nhếch mép :

- Thế Chi cô nương tự khắc khe với mình.

Chàng quay lại Mẫn Cơ :

- Nhị vị cô nương, chúng ta lên đường chứ. Tại hạ thiết nghĩ Tứ linh chủ đã đi xa rồi và không rảnh thời gian lần theo dấu vết của tại hạ đâu.

Quay lại Thế Minh, chàng nói tiếp :

- Chúng ta hành sự còn tùy vào lối hành xử của người khác, nên có thể đúng, và có thể sai. Tuy nhiên ba vị cũng nên cẩn trọng.

- Đối mặt với Thiên giáo, không cẩn trọng không được.

Thế Lâm nhún vai thả bước ra cửa.

Chàng chợt quay lại nói với Mẫn Cơ :

- Tại hạ nói chẳng khi nào sai cả, vừa nhắc đến Thiên giáo thì Thiên giáo đã có mặt rồi. Ái chà, lại một phen tại hạ phải múa máy tay chân.

Nghe Thế Lâm nói, Mẫn Cơ và Yến Nhi đoán đã có sự biến bên ngoài tòa trang viện này.

Hai nàng đồng loạt đưa mắt nhìn qua Thế Minh và Thế Chi để hội ý.

Thế Minh và Thế Chi che lại dung diện của mình bằng vương lụa trắng.

Thế Minh nói :

- Chúng tôi ở lại không tiện...

Hướng về Thế Lâm, Thế Minh nói tiếp :

- Hoàng công tử, có một điều tôi chưa nói ra. Trong Thiên giáo vẫn có người của Tự Nghĩa đường, người đó là ai chỉ có Bạch Hoa Lan biết mà thôi.

Thế Lâm nhún vai :

- Thật là rắc rối, nhưng nếu y có bản lĩnh làm nội gián trong Thiên giáo thì bản lĩnh không tầm thường rồi.

Thế Minh gật đầu.

Thế Minh và Thế Chi liếc mắt hội ý với nhau. Cả hai vái chào Mẫn Cơ và Yến Nhi, rồi theo cửa sau bằng mình thoát ra khỏi trang viện. Kinh công của họ vô cùng cao thâm, nên sự ra đi của họ khiến bọn môn hạ Thiên giáo chẳng có chút động tịnh phản ứng gì.

Thế Lâm nhìn theo hướng Thế Minh và Thế Chi thoát đi, nhún vai nói :

- Bản lĩnh của Nhị Kiều Giang Đông quả là có khác với hạng nữ nhi tầm thường. Bạch Hoa Lan có một đội sứ giả như hai nàng vừa rồi thì việc lấy ấn soái trong cấm cung quả là dễ hơn lấy đồ trong túi mình.

Chàng chỉ luôn cửa sau mà Thế Minh và Thế Chi vừa thoát đi, nói với Mẫn Cơ và Yến Nhi :

- Nhị vị cô nương có thể dụng Du Hành bộ pháp thoát ra bằng cửa này cũng được.

Chúng ta khỏi bận lòng với cao thủ Thiên giáo.

Thế Lâm vừa dứt lời, từng loạt tên lửa vun vút bắn vào trang viện. Chỉ sau một loạt tên, lửa đã bốc ngàn ngọn.

Mẫn Cơ cau mày :

- Thiên giáo tính thiêu cháy chúng ta?

Thế Lâm cười khẩy :

- Chẳng lẽ họ chỉ muốn hâm nóng cô nương?

Chàng chìa tay đến trước mặt Mẫn Cơ :

- Cô nương còn ít quả tạc đạn nào không?

Mẫn Cơ lắc đầu :

- Tôi đã sài hết rồi.

- Hết rồi à?

- Tôi nói hết là hết mà!

Sà nhà đổ sập xuống, chắn luôn cửa hậu như một bó đuốc khổng lồ cắt ngang đường rút lui của ba người.

Thế Lâm nhún vai :

- Cửa sau bịt bít rồi, đành đi cửa trước.

Hoàng Thế Lâm vừa nói vừa cởi tấm áo choàng bên ngoài, đưa đến trước mặt ngắm nghía, thở dài một tiếng :

- Ái chà...

Chàng quay lại Mẫn Cơ và Yến Nhi :

- Tấm áo choàng của tại hạ mỏng quá, có thể không che chắn được những mũi tên bọc đồng, và còn phải dập lửa nữa.

Chàng bước lại bên Yến Nhi và Mẫn Cơ :

- Phiền nhị vị cô nương cho tại hạ mượn luôn hai tấm áo choàng của hai nàng.

Mẫn Cơ và Yến Nhi ngưng chín mặt :

- Ê...

Thế Lâm khoát tay :

- Dĩ nhiên phải tòng quyền. Hay vì tiểu tiết mà nhị vị muốn chết thui trong tòa trang viện này.

Thế Lâm chỉ lên sà nhà ngang :

- Cây sà ngang này mà sập xuống nữa, xem như tại hạ và nhị vị cô nương hết đời.

Chàng mỉm cười nói tiếp :

- Tại hạ không ngoa ngôn. Nhị vị cô nương nhìn vẻ ngoài không thua những trang tuyệt sắc giai nhân thành Kim Lăng, thế thì cần gì phải giấu những nét kiến tạo của ông trời chứ.

Biết đâu chính điều đó khiến cho bọn cung thủ Thiên giáo ngần ngại mà không nỡ buông tên.

Thế Lâm vừa nói vừa hóm hỉnh nhìn Mẫn Cơ và Yến Nhi.

Không còn cách nào khác, Yến Nhi và Mẫn Cơ đành cởi ngoài y trao qua tay chàng, sắc diện bẽn lễn vô ngần. Thân thể hai nàng chỉ còn bộ nội y che tạm bên trong, không thể giấu hết những đường nét yêu kiều của thực nữ, cộng với làn da trắng ngần tựa bạch ngọc tràn ngập hấp lực cuốn lấy nhãn quang của nam nhân.

Thế Lâm lẩm nhẩm điều gì đó trong miệng. Mẫn Cơ hỏi :

- Hoàng công tử nói gì vậy.

Chàng lơ đãng quay lưng :

- Nhị vị hãy theo tại hạ.

- Tôi muốn hỏi công tử vừa nói gì?

- Chúng ta vừa chạy vừa nói cũng không muộn.

Thế Lâm dứt lời băng luôn ra ngoài, Yến Nhi và Mẫn Cơ nhất loạt dụng Du Hình bộ pháp bám theo sát bên chân Thế Lâm. Ba tấm choàng y nhập lại làm một trên tay Thế Lâm như một tấm chắn luôn giương bên tả, lúc che bên hữu. Cả ba người thoáng chốc đã thoát được hai mươi trượng mà chẳng hề thấy có một mũi tên nào được bọn cung thủ bắn ra truy kích.

Thế Lâm quay lại, cười khẩy với Mẫn Cơ và Yến Nhi :

- Quả như dự đoán của tại hạ, bọn cung thủ quá mê mẩn, đến lúc này vẫn chưa định tâm truy kích chúng ta.

Chàng bật cười nói luôn, trong lúc Mẫn Cơ và Yến Nhi sượng sùng đến chín mặt :

- Tại hạ được mãn nhãn, bọn cung thủ cũng như tại hạ.

Mẫn Cơ và Yến Nhi mới vỡ lẽ, Mẫn Cơ then quá, nghiêm giọng nói :

- Hoàng công tử đừng sàm ngôn.

Lời còn đọng trên hai cánh môi mọng chín của nàng, bất ngờ Thế Lâm đảo bộ, ba tấm choàng y đồng loạt bung ra như những cánh diều khổng lồ che phía hậu.

Hàng loạt những mũi tên xé gió cắm phập vào những tấm choàng y đó.

Thế Lâm thản nhiên nói :

- Giờ bọn chúng mới nhớ đến nhiệm vụ hạ thủ đối phương.

Thế Lâm bật cười dòn, trở luôn cước tốc băng mình đi. Mẫn Cơ và Yến Nhi cũng là cao thủ Du Môn, nên chẳng hề kém thế lắm. Cả ba thoát khỏi vòng vây cao thủ Thiên giáo khi tiếng cười của Thế Lâm vẫn còn đọng đâu đó trong không trung.

Thế Lâm vừa chạy vừa nói :

- Hy vọng gã Truy Hình Tướng không có mặt trong nhóm cao thủ Thiên giáo này.

Mẫn Cơ đáp lời chàng :

- Nếu có mặt gã, chúng ta quyết một trận sống còn.

Thế Lâm liếc xéo qua Mẫn Cơ :

- Thật là khó xử.

- Sao khó xử?

- Tại hạ sợ y chỉ biết thộn mặt ra nhìn nhị vị mà thôi. Truy Hình Tướng dù có bản lĩnh nghiêng trời lệch đất, nhưng nhất thiết cũng không ngoài bản lĩnh một nam nhân.

- Hoàng công tử nói vậy có ý gì.

- Ấm Thiện tửu anh hùng túy, Mỹ diện đào hoa anh hùng lụy.

Đối với những nàng kỹ nữ thì chẳng biết sao, nhưng với Mẫn Cơ và Yến Nhi lời nói của Hoàng Thế Lãm chẳng khác nào dầu sôi đổ sỏi lên mặt hai nàng. Vốn đã thẹn thùng vì sự hở hang bất đắc dĩ của mình. Mẫn Cơ và Yến Nhi thoáng chốc nổi giận, nhứt là Mẫn Cơ.

Đang trở Du Hành bộ pháp sau lưng Hoàng Thế Lãm, nàng bất ngờ tăng cước tốc, trở luôn cầm nã thủ thộp vào gáy Hoàng Thế Lãm.

Với thế công này, Mẫn Cơ đoán chắc sẽ không chế được đối phương không cho Thế Lãm trở tay.

Ngọc thủ của nàng chỉ còn cách cái gáy của Thế Lãm khoảng một gang tay thì đã bị chặn lại, chỉ một cái xoay người trở bộ tướng chừng như Thế Lãm chỉ tình cờ vô ý mà thôi.

Nhưng ngọn trảo công xuất kỳ đánh ra đã bị Thế Lãm gạt ngang, vô hình trung Mẫn Cơ không kịp trở bộ đâm sầm vào khoảng chàng.

Thế Lãm choàng tay đỡ lấy tiểu yêu của nàng, khẽ nói :

- Mẫn cô nương cảm kích lời nói của tại hạ à...

Thế Lãm vừa nói vừa hôn lên trán Mẫn Cơ, rồi nói tiếp :

- Tại hạ không ngại tình cảm của cô nương đâu.

Mẫn Cơ sững sờ đứng ngây người.

Yến Nhi trừng mắt nhìn Thế Lãm. Nàng lắp bắp nói :

- Sao... sao kỳ vậy?

Thế Lãm nhún vai :

- Tỷ tỷ của Yến cô nương để tâm đến tại hạ rồi, đâu có gì là kỳ. Tại hạ thường hay bị nữ nhân để mắt tới.

Mẫn Cơ vùng ra, thối luôn về sau nửa bộ :

- Hoàng công tử đừng ngoa ngôn. Mẫn Cơ này chẳng để ý đến các hạ đâu.

Thế Lãm nheo mày :

- Ái chà, thế thì thật là tại hạ có lỗi. Mẫn cô nương miễn thứ... miễn thứ...

Chàng quay lưng bằng mình trở khinh thuật bỏ đi tiếp. Mẫn Cơ và Yến Nhi nhìn nhau, cả hai không nói nhưng cảm nhận một điều gì đó rất khác thường đang xảy ra trong nội tâm của hai nàng, nhất là Mẫn Cơ.

Cả hai im lặng đồng loạt trở Du Hành bộ pháp rượt theo Thế Lãm.

Yến Nhi hỏi Mẫn Cơ :

- Tỷ tỷ nhận định gã công tử này thuộc hạng người thế nào?

- Có lẽ y là người tốt.

- Thế mà khi nãy tỷ tỷ toan đánh lên người ta.

- Tỷ tỷ quá giận mà thôi.

Hai nàng mãi đối đáp về Hoàng Thế Lãm mà quên mất trang phục trên người, đến lúc giặt mình đã ra đến cái quan, và chẳng thấy tông tích Thế Lãm đâu.

Mẫn Cơ dáo dác nhìn quanh :

- Chết rồi, y đã bỏ chúng ta rồi.

Yến Nhi cũng chẳng khác gì Mẫn Cơ, tỏ vẻ khản trương ra mặt.

- Y đang đi cùng với chúng ta, bất ngờ bật vô âm tích như chui xuống đất. Hay đã bị rơi vào bẫy Thiên giáo rồi?

Nàng nhìn Mẫn Cơ :

- Tỷ tỷ, chúng mình không thể vận y phục này mà chạy quanh tìm y được.

Yến Nhi và Mẫn Cơ còn đang băn khoăn chưa biết tính sao, thì có tiếng ngựa hí xa xa.

Liền sau tiếng ngựa đó, Hắc mã kéo theo một cỗ xe phi nước kiệu về phía hai nàng. Thế Lâm ngồi thản nhiên trên ghế xà ích.

Dừng xe trước mặt Mẫn Cơ và Yến Nhi, Thế Lâm mỉm cười nói :

- Thỉnh nhị vị tiểu thư lên xe, kéo nam nhân cả Trung Nguyên đều trở thành kẻ đại khờ bởi mỹ sắc giai nhân.

Vào khoang xe rồi, Mẫn Cơ và Yến Nhi mới biết Thế Lâm đã để sẵn hai bộ y phục.

Mẫn Cơ nhú đầu ra nói với chàng :

- Hoàng công tử đã lấy cỗ xe và hai bộ trang phục này ở đâu?

Thế Lâm nhướn mắt :

- Nói ra thật khó vô cùng.

- Làm sao khó?

- Vì tại hạ khó nói.

- Nói cho chúng tôi mà công tử cũng khó nói à?

- Sợ nhị vị cô nương nhảy đồng lên thôi.

- Công tử yên tâm, cũng như lúc này, chắc công tử cũng dĩ bất tàng quyền.

Thế Lâm bật cười dòn, rồi mới nói :

- Cô nương đã không khách khí, tại hạ chẳng giấu làm gì. Vốn trước đây tại hạ có đi ngao du sơn thủy khắp cõi Trung Nguyên, từ nam chí bắc, nên có quen biết rất nhiều, nhất là những chủ nhân kỹ viện lâu.

Mẫn Cơ cau mày. Nàng ngờ ngờ có điều gì đó Thế Lâm sắp nói ra mà mình không ngờ được. Nhưng trí tò mò, Mẫn Cơ vẫn ngong ngóng khi Thế Lâm dừng lời. Chờ mãi chàng vẫn chưa nói tiếp, Mẫn Cơ hỏi luôn.

- Sao công tử không nói nữa?

Thế Lâm vỗ vào mông ngựa cho tuấn mã phi nước kiệu, mới quay lại nói với Mẫn Cơ :

- Cỗ xe và mấy bộ xiêm y để trong khoang là của một vị chủ nhân kỹ viện lâu mà tại hạ quen biết cách đây không lâu, y đang trên đường tìm kỹ nữ thì may mắn tại hạ gặp được và mượn tạm để đón nhị vị cô nương.

Thế Lâm vừa dứt lời Mẫn Cơ đã thụt đầu vào trong khoang, mặt nàng như quả gấc chín đỏ.

Thế Lâm băng quơ nói tiếp :

- Để tránh tai mắt Thiên giáo, nhị vị tiểu thư tạm thời giả trang làm kỹ nữ, còn tại hạ là chủ nhân kỹ viện.

Yến Nhi bật cười khanh khách trong khi Mẫn Cơ đay nghiến :

- Hoàng công tử, các hạ giữ trò...

Thế Lâm cắt ngang lời nàng :

- Nếu nhị vị cô nương không muốn phiền toái, chỉ còn cách đó thôi. Dù sao nhị vị cũng đã từng giả trang làm hắc y nhân đoạt tử tù thì giả trang làm kỹ nữ có đáng gì.

Thế Lâm lại vỗ về Hắc mã :

- Hắc huynh, phi nhanh lên nào, kéo lại không kịp đến Giang Tô trước khi trời tối.

5. Chương 5

Tổng đàn Thiên giáo...

Tám liễn sơn son thiếp vàng treo trước cổng tam quan với mái vòm cong vút, hai bên là hai bức tượng sư tử nhe nanh múa vuốt trông thật sống động.

Trước cánh cửa tam quan bốn tên thuộc hạ Thiên giáo, nai nịt gọn gàng, hông mang đại đao sáng ngời đứng như những pho tượng bất động. Trong giang hồ bất cứ một nhân vật võ lâm nào dù thanh danh hay chưa thành danh đều biết đến thế lực của Thiên giáo, mà thiên hạ truyền khẩu với nhau rằng nếu bây giờ võ lâm có tổ chức đại hội Long Hoa bình chọn Minh chủ võ lâm thống nhất quần hùng thì ngoài Giáo chủ Thiên giáo ra, nhất định không một ai khả thi màng tưởng đến chiếc ngai Minh chủ đó.

Đứng trước cổng tam quan, dù chưa tận mắt thấy cảnh trí bên trong, nhưng sự trang nghiêm từ đôi sư tử cùng với hỏa lò trầm hương lúc nào cũng nghi ngút khói trầm, ai nấy đều ngỡ mình đang đến trước cấm thành Thiên tử mà nảy sinh ý niệm thân phục trước đấng tối thượng của trời đất.

Một đoàn xe thương nhân với những gã bảo tiêu sắc mặt lầm lì tưởng chừng như có thể ăn tươi nuốt sống bất cứ một ai dám vô lễ cản đường từ từ dừng bánh trước cánh cổng tam quan đóng im ỉm.

Tiếng tù và vang lên phía trong Tổng đàn Thiên giáo như một hiệu lệnh khiến bốn tên thuộc nhân đồng loạt đứng nép hai bên.

Kết...

Cánh cổng tam quan mở toang, hai gã thuộc nhân trái tím thắm thêu hoa văn trên nền thảm màu vàng rực từ tòa đại sảnh cung ra đến cỗ xe đầu tiên.

Cùng lúc đó, hai ả thị nữ trên xe bước xuống, căng luôn hai mảnh lụa cũng màu vàng tạo thành một hành lang che khuất tầm mắt những kẻ tò mò. Chỉ trong khoảnh khắc, hai ả thị nữ đã dựng xong hành lang bằng vải lụa đó rồi.

Độ hơn hai chục gã bảo tiêu đứng dọc theo hai bên hành lang vải lụa, ai nấy đều khoác một vẻ mặt lạnh băng như những sắt thủ sẵn sàng ra tay nếu bất cứ một nhân vật nào to gan bén mảng đến gần hành lang độc đạo bằng lụa đó.

Trong hành lang, Giáo chủ Thiên giáo Kha Chấn Bình vận trang phục Giáo chủ thêu hoa văn Thiên Nhân thân hành từ tòa chính sảnh ra đón.

Nếu ai chứng kiến cảnh này không thể tưởng tượng được có một nhân vật khiến Giáo chủ Thiên giáo phải thân hành ra đón bằng đại lễ cung nghinh còn hơn cả Thiên tử xa giá ghé thăm.

Từ trên cỗ xe song mã, một hán nhân vận xích y, tóc xõa trùm kín dung diện, bước xuống, theo hành lang bằng vải lụa tiến thẳng vào trong Tổng đàn Thiên giáo.

Kha Chấn Bình ôm quyền xá một cái, trong khi vị khách nhân chỉ khê khoát tay, đưa đến trước mặt Kha Chấn Bình một tấm kim bài thêu hình rồng phượng, rồi nói :

- Tổng tài đến đây theo di ngôn của đấng tối thượng...

- Bỏ giáo đã nhận được thư mật của đấng tối thượng, thỉnh Tổng tài vào trong hội kiến.

Khách nhân đi thẳng một mạch vào trong tòa chính sảnh, Kha Chấn Bình bước theo sau chẳng nói một lời. Hai người vào trong tòa chính sảnh thì hành lang cũng được bọn cung nữ cuốn lại. Cánh cổng chắn cửa tam

quan cũng được khép lại, có khác chăng lúc ban đầu là có thêm mười gã đại hán lực lưỡng dàn thành hình cánh cung đứng chắn ngang cửa.

Vào trong tòa chính sảnh, Kha Chấn Bình hồi thúc bọn a hầu :

- Dọn tiệc đãi Tổng tài Thái Minh Công.

Cả tòa chính sảnh rộn rịp hẳn lên, và như đã được chuẩn bị chu đáo từ trước, khi vị Tổng tài Thái Minh Công vừa yên vị trên chiếc đôn ngang với Giáo chủ Thiên giáo thì yến tiệc do hai mươi nàng a hầu nhan sắc tuyệt trần cũng được bày ra. Hai mươi nàng a hầu không dọn thức ăn ra bàn mà đặt trên đầu quì mọp dưới chân Kha Chấn Bình và Tổng tài Thái Minh Công.

Tổng tài Thái Minh Công ngoắc một nàng hầu riêng tạo dựng hành lang bằng lụa.

Hiểu ám hiệu của Thái Minh Công, hai nàng thả bước chân uyển chuyển tưởng chừng như chẳng để lại dấu hài trên những phiến đá hoa cương bóng lộn.

Họ đứng ngay sau lưng Thái Minh Công, dùng ngọc thủ chải lại mái tóc đen nhánh của lão.

Hai nàng a hầu như quá thuần thực việc chải tóc nên trông họ như những nghệ nhân đang trau chuốt một báu vật có một không hai trong thế gian. Khi mái tóc đen nhánh được hai nàng a hầu vén lên kết thành hai bím tóc quả đào thì lúc này Giáo chủ Thiên giáo mới thấy được chân diện mục của Tổng tài Thái Minh Công.

Kha Chấn Bình mặc dù đã nhận được mật thư có Tổng tài Thái Minh Công xa giá đến Tổng đàn của lão, nhưng cũng không ngờ vị Tổng tài lại có bộ mặt trẻ măng như vậy. Nhìn dung diện của vị Tổng tài Thái Minh Công, Kha giáo chủ đoán chừng gã Tổng tài này không ngoài đôi mươi, vừa ngây thơ, vừa đại khờ, duy có cặp mắt sáng quắc, thỉnh thoảng lại lóe lên những nét nham hiểm tột cùng.

Hai nàng a hầu chải tóc xong, liền bưng luôn tượng ngọc chứa nước dội trên đầu một nàng tỳ nữ, cẩn thận rửa hai bàn tay mảnh dẻ của vị Thái Minh Công rồi mới hoành thân đứng hầu hai bên.

Tổng tài Thái Minh Công mỉm cười nhìn qua Kha Chấn Bình :

- Đa tạ Giáo chủ đã cung nghinh bốn Tổng quản bằng đại lễ Thiên giáo. Bốn Tổng quản vô cùng bức xúc.

Kha Chấn Bình đáp lời :

- Được Tổng tài Thái Minh Công xa giá xuống tận Tổng đàn bốn giáo đã vinh hạnh lắm rồi. Thiên giáo dù lấy lòng trong giang hồ từ bắc chí nam, nhưng so với Hoàng tộc đâu đáng gì.

- Khách sáo, khách sáo, Giáo chủ quá khách sáo.

Kha Chấn Bình thoáng cau mày :

- Bốn giáo không hề khách sáo với Tổng tài thái giám.

Thái Minh Công mỉm cười nói :

- Có lẽ Giáo chủ thấy bốn Tổng tài quá trẻ, mặc dù đã được mật thư của đảng tối thượng cũng không phục.

Kha Chấn Bình khách sáo đáp lời :

- Không dám, bốn Giáo chủ đã được biết Tổng tài Thái Minh Công qua mật thư của đảng tối thượng, nhưng cũng hơi ngỡ ngàng chút thôi.

Thái Minh Công bật cười the thé, rồi nói :

- Bốn Tổng quản biết, dù sao Thiên giáo đã thành danh trong giang hồ, nhứt thiên nhứt địa chỉ khuất phục Thiên tử và đảng tối thượng, nhưng nay có thêm Tổng tài này nữa, khiến Giáo chủ có phần bối rối.

Kha Chấn Bình mỉm cười, đáp lời :

- Quả thật lão cũng có bối rối khi thấy chân diện dung của Tổng tài Thái Minh Công.

Thái Minh Công trầm giọng hỏi Kha Chấn Bình :

- Giáo chủ ngộ đấng tối thượng di ngôn cho lão được diện kiến một Tổng tài Thái Minh Công ngang tuổi lão, nhưng...

Lão Giáo chủ Thiên giáo giả lả nói luôn :

- Nhưng tuổi tác như Tổng tài này mà được đấng tối thượng ưu ái thì bản lĩnh của ngài chắc phải thông thiên hoàn vũ không người thứ hai sánh kịp.

Tổng tài Thái Minh Công nhếch mép nói :

- Bồn Tổng quản trẻ lắm à?

Kha Chấn Bình ngạc nhiên khi nghe Thái Minh Công hỏi mình.

Tổng tài Thái Minh Công cười nửa miệng nói tiếp :

- Giáo chủ Thiên giáo coi ở trong giáo chúng có cao nhân nào đắc tụ một trăm năm trui rèn công lực không?

Kha Chấn Bình cau mày :

- Trong giang hồ tìm được một người có đủ trăm năm công lực e chỉ tìm sao giữa ban ngày. Ngay như lão phu đường đường chấp chưởng Thiên giáo cũng chỉ đắc thành sáu mươi năm tu vi khổ luyện.

Kha Chấn Bình nhìn Tổng tài Thái Minh Công :

- Sử học để lại trước đây những bậc kỳ nhân ẩn sĩ đạt thành trăm năm công lực nguyên khí có thể đạt đến cảnh giới hư vô, di hình bất hoại chỉ có chín mươi bảy vị Kim thân la hán, nhưng những vị đó chỉ có trong sử học võ công mà thôi, còn di thân của họ ở đâu giờ cũng chẳng còn một ai biết.

- Ngoài chín mươi bảy vị Kim thân La Hán Tây Tạng, còn có Đạt Ma sư tổ, Thiên Thiên Tuế thần tăng, Thiên Ngoại Ma Tôn, Cổ Long Vương, Tứ Đại Thiên Vương của Ngọc Bảo, có thể kể thêm Nhứt Đẳng thượng nhân, người cuối cùng...

Tổng tài Thái Minh Công nhếch mép, từ từ xoay giữa bản thủ xinh xắn của mình.

Cái xoay tay của Tổng tài Thái Minh Công như một động tác bình thường nhưng cả đỉnh rượu nặng mười cân đội trên đầu nàng kỳ nữ từ từ nhấc bổng lên.

Nàng kỳ nữ thấy việc lạ, cố bấu hai tay vào đỉnh rượu, nhưng đỉnh rượu như có thần lực nhấc bổng nàng a hầu lên luôn.

Tổng tài Thái Minh Công đắc ý, mỉm cười rồi nói :

- Bồn Tổng quản mạn phép thưởng thức hảo tửu của Giáo chủ.

Nàng a hầu thất sắc buông hai tay ra, đỉnh rượu không rớt xuống đất mà là đà bay về phía Kha Chấn Bình.

Tổng tài Thái Minh Công ôn tồn nói tiếp :

- Tiền chủ hậu khách, thỉnh Giáo chủ.

Mục kích tận mắt thấy nội công hấp lực của Tổng tài Thái Minh Công, Kha Chấn Bình Giáo chủ cứ lơ mắt nhìn trừng trừng đỉnh rượu như người đang mắc bệnh mộng du.

Tổng tài Thái Minh Công cười khẩy, nói :

- Giáo chủ...

Kha Chấn Bình giật mình như vừa thoát ra khỏi giấc mộng ảo, bao nhiêu ý niệm khinh thường Tổng tài Thái Minh Công bị xua ngay tất cả ra ngoài tâm trí lão, thay vào đó là sự cẩn trọng được hun đúc bởi kinh nghiệm từng trải ngoài giang hồ.

Kha Chấn Bình định tâm từ tốn nói :

- Đa tạ Tổng tài.

Lão vừa nói vừa vận công đến tầng thứ mười hai Huyền Huyền Giáp Công, đôi song thủ chuyển sắc qua màu xám ngoét, từ từ đón lấy đỉnh rượu.

Vừa đón đỉnh rượu, Kha Chấn Bình vừa nghĩ thế nào gã Tổng tài Thái Minh Công cũng thị oai dụng hấp lực kéo đỉnh rượu lại đặt thi thổ nội công với lão, nên phải cẩn trọng kéo bề mặt.

Mặc dù ý niệm nghĩ như vậy, nhưng về bề ngoài Kha Chấn Bình vẫn giữ nét ôn nhu của chủ nhân, không tỏ ra có chút khấn trương.

Bên kia Tổng tài Thái Minh Công chỉ nhẹ điểm một nụ cười trên hai cánh môi mỏng dính.

Nụ cười của gã Tổng tài Thái Minh Công càng khiến ý niệm trong đầu Kha Chấn Bình đoán chắc như đinh đóng cột. Lão dứt khoát thộp song thủ vào đỉnh rượu.

Bản thủ vừa thộp vào đỉnh rượu, Kha Chấn Bình thốt lên một tiếng ngạc nhiên :

- Y...

Lão không ngạc nhiên sao được khi cái đỉnh bằng ngọc thạch bệu rã như bùn, nhanh chóng biến thành những hạt bụi rơi vãi lên trang phục của lão.

Còn rượu trong đỉnh đã đông cứng thành một khối băng trong suốt.

Kha Chấn Bình vô hình trung ôm khối băng lạnh giá đó, lão giật mình bởi khí băng hàn từ khối rượu đông băng khí, song thủ đã vận Huyền Huyền Giáp phòng bị vẫn bị rất bỏng vì lạnh. Buông khối băng đó thì thất lễ với khách, còn ôm khư khư thì quả là bứt rứt vô cùng, nhưng nhứt thời vẫn chưa tìm cách gì để lão có thể buông tảng băng trong thế giữ thượng phong. Chính vì thế mà Kha Chấn Bình quyết định dụng hết nội gia công lực giữ khối tửu băng trong tay mình, sắc diện của lão chuyển sắc đỏ gay vì không thể giải tỏa được hóa công.

Tổng tài Thái Minh Công tảng lờ như không thấy Giáo chủ Kha Chấn Bình đang cực khổ với tửu băng, phớt lờ nói :

- Bồn Tổng quản rất thích dụng tửu băng, không ngờ được Kha giáo chủ thết đãi tửu băng nội gia tu vi. Bồn Tổng quản bội phục.

Kha Chấn Bình lúng túng vô cùng, nhưng không thể mở lời được và cũng chẳng biết cách chi để rót rượu thết khách. Vạn bất đắc dĩ, Kha Chấn Bình đứng dậy, gượng nói :

- Rượu đã đông băng, phải dùng nước sôi mới thết được, xin Tổng tài hãy chờ lão.

Kha Chấn Bình dợm bước, Tổng tài Thái Minh Công khoát tay :

- Bồn Tổng quản đâu dám phiền đến Giáo chủ hầu nước sôi, nước sôi khiến tửu băng tan ra đâu có cái vị tửu băng.

Tổng tài Thái Minh Công ra lệnh cho hai nàng a hầu :

- Rót rượu!

- Tuân lệnh!

Hai nàng a hầu của Thái Minh Công thả gót sen đến đón khối tửu băng như đón một đỉnh rượu tầm thường. Thấy hai nàng a hầu của Thái Minh Công đón khối tửu băng bình thản như vậy, Kha Chấn Bình càng rúng động tâm cơ hơn.

Một người dụng chỉ công đục dưới đáy tửu băng khoét thành một cái lỗ vừa phải, rượu từ trong chảy ra hai cái chén do người kia hứng sẵn.

Rượu đầy chén thì nàng lại bít lỗ lại.

Nàng a hầu thứ hai bưng chén rượu dâng đến tận tay Tổng tài Thái Minh Công và Kha Chấn Bình.

Tổng tài Thái Minh Công mỉm cười đón chén rượu, đưa lên miệng uống một hơi hết số rượu trong chén.

Thấy Tổng tài Thái Minh Công uống rượu ngon lành, Kha Chấn Bình cũng giữ thể diện nâng chén rượu lên miệng. Mồi lão vừa chạm đến rượu cảm nhận khí lạnh ngùn ngụt, tê cóng cả lưỡi, nhưng không lẽ không uống, đành nghiêng rằng tọng hết số rượu nuốt trọn, rồi rùng mình một cái.

Tổng tài Thái Minh Công gật đầu :

- Rượu của Kha giáo chủ quả là ngon, đã lâu bồn Tổng quản mới thưởng thức một chén rượu ngon thế này.

Kha Chấn Bình ríu rít ôm quyền :

- Tổng tài quá khen. Thật ra...

Tổng tài Thái Minh Công khoát tay :

- Kha giáo chủ đừng khách sáo, bồn Tổng quản rất đặc ý với đại lễ cung nghinh của Giáo chủ. Bây giờ thì Giáo chủ biết ngoài những nhân vật có một trăm năm công lực mà sử thi đã để lại còn có bồn Tổng quản là người sau cùng.

Kha Chấn Bình nhìn Tổng tài Thái Minh Công :

- Tổng tài đã mở mắt cho lão phu. Lão phu khâm phục vô cùng. Không ngờ Tổng tài còn trẻ tuổi mà nội gia hầu đạt đến cảnh giới vô thượng. Lão phu có gặp kỳ duyên mà trui rèn đến chết cũng không thể so sánh với Tổng tài.

Kha Chấn Bình vừa dứt lời, Tổng tài Thái Minh Công bật cười the thé :

- Ai cha, Kha giáo chủ đoán xem bồn Tổng quản hôm nay được bao nhiêu niên kỷ?

Kha Chấn Bình ngượng nghịu :

- Nếu lão đoán không lầm, Tổng tài bỏ qua.

- Bồn Tổng quản đâu thể bắt bẻ chủ nhân chứ?

- Được, lão phu xin nói. Xem dung diện của Tổng tài, lão đoán năm nay Tổng tài chỉ khoảng hai thập niên là quá rồi.

- Ha... ha... ha... ha... ha... ha... ha...

Tổng tài Thái Minh Công bật ra tràng cười nắc nẻ, các nàng hầu của Thiên giáo bị tiếng cười của Tổng tài Thái Minh Công phá thính nhĩ khiến họ té lăn dưới sàn gạch, đều trợn mắt như những con cá bị mắc cạn, miệng hớp hớp rồi bất tỉnh.

Kha Chấn Bình dù sao cũng có nội gia công lực thượng thừa nên có thể dụng Huyền Huyền Giáp bế thính nhĩ ngăn không cho xung lực thanh âm công phá nên vẫn bình thản, chẳng có biểu hiện gì đã bị nội thương.

Tổng tài Thái Minh Công cất tràng tiếu ngạo tràn ngập nội khí thanh âm, từ tốn nói :

- Kha giáo chủ quá khách sáo. Nếu bồn Tổng quản nói thật sự sợ Kha giáo chủ vẫn không tin. Bồn Tổng quản đến nay cũng đã ngoài chín mươi niên kỷ rồi.

Kha Chấn Bình há hốc miệng, như vừa nghe một câu nói lộng ngôn của người điên nào đó.

Tổng tài Thái Minh Công nhếch mép nói tiếp :

- Thật ra Kha giáo chủ nhìn lầm cũng đúng thôi, bởi chân nguyên của ta là sự hòa hợp Âm Dương nguyên khí tụ thành, nên dung diện ví như Kim cương bất hoại, không thể sớm tàn phai như những người luyện võ công tầm thường.

Kha Chấn Bình nghe Tổng tài Thái Minh Công nói xong liền xá dài một cái, tâm phục khẩu phục, lão mới cất giọng sùng bái tán dương :

- Không ngờ Tổng tài là cao nhân ẩn sĩ, như rồng thiên chỉ trăm năm xuất hiện một lần.

Kha Chấn Bình hậu sinh khả úy, có gì xin Tổng tài miễn chấp... miễn chấp...

Tổng tài Thái Minh Công rời tràng kỷ đờ lấy Kha Chấn Bình :

- Ấy, Kha giáo chủ đừng khách sáo, đừng khách sáo. Dù sao bản Tổng quản cũng là khách và chúng ta cùng là người nhà phụng sự đấng tối cao!

- Đa tạ Tổng tài đã có lời.

Kha Chấn Bình lắc quả chuông vàng. Hàng tỳ nữ trên hai mươi người bước vào tòa chính sảnh, lão chỉ bọn tỳ nữ nằm xếp lớp dưới nền nhà phẩy tay một cái rồi nói :

- Dọn dẹp hết, thết đại yến ra.

Bọn cung nữ hồi hả khiêng những người ngất xỉu ra ngoài, còn ai còn chút tri thức thì cố gượng lên bước ra ngoài.

Tổng tài Thái Minh Công đón tửu băng trên tay hai nàng hầu của lão rồi giữa cổ uống một hơi trông thật sáng khoái. Đỉnh tửu băng càng lúc càng nhỏ dần và khi Tổng tài Thái Minh Công ngưng uống thì tửu băng chỉ còn vồn vện như một quả trứng gà trong bàn thủ của lão.

Thái Minh Công gật gù :

- Rượu Thiên giáo quả là ngon, bản Tổng quản đắc ý vô cùng.

Kha Chấn Bình nhìn Thái Minh Công uống tửu băng mà lục phủ ngũ tạng của lão muốn đông lại, lạnh lẽo vô cùng.

Kha Chấn Bình khẳng khái nói luôn :

- Hảo tửu trong Thiên giáo có rất nhiều, để hậu nhân sai nữ nô mang lên phục dịch Tổng tài.

Tổng tài Thái Minh Công khoát tay :

- Ấy, Thiên môn Giáo chủ đừng khách sáo. Bản Tổng quản sẽ cùng với Giáo chủ đối ẩm về sau. Giờ chúng ta sẽ vào việc chính mà đấng tối thượng đã di ngôn cho bản Tổng quản đến đây hội kiến với Giáo chủ.

Kha Chấn Bình rối rít :

- Bản Giáo chủ đang chờ nghe những ý hay của Tổng tài.

Tổng tài Thái Minh Công nhếch môi tỏ ra một bậc trưởng thượng :

- Giang hồ Trung Nguyên có quá nhiều môn phái, nhưng xem ra chỉ có Thiên giáo của Kha giáo chủ là giáo phái thức thời.

Cười khẩy một tiếng, Thái Minh Công nói tiếp :

- Tổng quản ta đoán chắc một ngày gần đây Kha giáo chủ được sự giúp đỡ của ta và Đấng tối thượng, nhưt định sẽ là người đứng đầu võ lâm Trung Nguyên.

- Kha Chấn Bình này lúc nào cũng ghi nhớ công đức của Đấng tối thượng. Nếu như không được sự ưu ái của người, Kha Chấn Bình này giờ cũng chưa hẳn được yên vị trong Thiên giáo này. Xét về võ công, núi cao còn có núi cao hơn, tỷ như hôm nay Tổng tài đã mở mắt cho tại hạ.

Thái Minh Công nhìn Kha Chấn Bình :

- Đừng! Kha giáo chủ đừng khách sáo như vậy, bản Tổng quản rất khó hội đàm.

Nhịp những ngón tay lên tay ghề tràng kỷ, Tổng tài Thái Minh Công tăng hắng nói tiếp :

- Việc này rất hệ trọng, liên quan đến vận mệnh võ lâm và...

Thở dài một tiếng, Thái Minh Công từ tốn nói :

- Và bá tánh nữa. Nếu như Kha giáo chủ không hoàn thành di huấn của ta và Đấng tối thượng, tai hại khó lường, sinh mạng khó giữ.

Nghe chất giọng trang trọng của Thái Minh Công, Kha Chấn Bình biết đây là việc hệ trọng vô cùng, dung diện căng thẳng mở lời ôn tồn nói :

- Thịnh Tổng tài cho biết tường tận mọi việc Thiên giáo phải hành động.

Tổng tài Thái Minh Công tăng hắng nói :

- Thiên giáo phải hạ thủ cho được một người.

- Tổng tài cứ nói, kẻ đó là ai, dù y có ba đầu sáu tay, Kha Chấn Bình này cũng sẽ mang đầu gã về dâng cho Tổng tài. Phải chăng Tổng tài nói là Bạch Hoa Lan.

Tổng tài Thái Minh Công khoát tay, lắc đầu :

- Không phải Bạch Hoa Lan, giết người đó không phải hành sự ngay lúc này. Đấng tối thượng và bốn Tổng quản đã dự trù tất cả rồi. Kha giáo chủ chỉ thực hiện từng bước theo kế hoạch sắp xếp của ta mà thôi. Ngay bây giờ, Kha giáo chủ chọn trong Thiên giáo những tay cao thủ tuyệt luân, có võ công xuất quỷ nhập thần thành lập đội truy sát để hàm thụ võ công của hai cao đồ bốn nhân.

Thái Minh Công chỉ hai nàng a hầu :

- Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh sẽ ở lại đây giúp Kha giáo chủ huấn luyện đội truy sát.

Khi nào cần thiết, thì chúng ta điều động đội truy sát theo di lệnh của ta.

- Tổng tài và Đấng tối thượng lo chu đáo quá, Kha Chấn Bình này chẳng biết nói gì hơn, chỉ biết cúi đầu tuân phục mà thôi.

- Kha giáo chủ lại khách sáo nữa rồi. Trong giang hồ ngoài Thiên giáo ra, bốn Tổng quản và Đấng tối thượng không tin vào bang phái nào cả.

Thái Minh Công ngoắc Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh :

- Hai người ở đây giúp đỡ Kha giáo chủ.

Cả hai đồng ôm quyền xá dài :

- Tuân lệnh Tổng tài.

Thái Minh Công quay lại Kha Chấn Bình :

- Kha giáo chủ nhớ chăm lo chu đáo cho họ.

Kha Chấn Bình rối rít :

- Tổng tài đừng lo, Kha Chấn Bình này sẽ lo chu toàn cho nhị vị cô nương.

Thái Minh Công mỉm cười :

- Có Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh, Thiên giáo của Kha giáo chủ như rồng mọc cánh, vẫy vùng trong thiên hạ không còn e dè một ai nữa.

Kha Chấn Bình phấn chấn ra mặt. Lão ngấp ngừng một lúc mới trang trọng mở lời hỏi Tổng tài Thái Minh Công :

- Tổng tài có thể nói cho hạ nhân biết một điều để giải tỏa bao thắc mắc bấy lâu nay?

- Điều gì?

- Hạ nhân muốn hỏi... muốn hỏi có phải Tổng tài chính là Truy Hình Tướng của Đấng tối thượng không?

Thái Minh Công ngửa mặt cười sáng sặc, tràng cười của y tiềm ẩn một nội gia công phu không thể nào tưởng tượng được. Âm thanh khí âm như kết thành những tiếng sấm trời giắt đoạn xoay vòng trong đại sảnh mà Kha Chấn Bình ngỡ nó sắp làm đổ sập cả tòa nhà kiên cố của Thiên giáo.

Cất tràng cười đó, Thái Minh Công nghiêm giọng nói :

- Khi nào ẩn soái trở về với Đấng tối thượng, Kha giáo chủ mới biết Truy Hình Tướng là ai.

- Vậy Hoàng Thế Lãm không phải là Truy Hình Tướng sao?

- Việc chưa đến, Kha giáo chủ dừng hỏi.

Tổng tài Thái Minh Công bước xuống tràng kỷ :

- Bồn Tổng quản muốn được khuấy khỏa một chút, Kha giáo chủ chắc không nề hà.

Kha Chấn Bình rói rít hẳn lên :

- Không, không! Trong Tổng đàn Thiên giáo có hoa viên, so với nơi cung nội thì chẳng bằng, nhưng so với ngoài giang hồ thì không có nơi nào sánh bằng. Thỉnh Tổng tài ngao lâm để khuấy khỏa.

- Đa tạ Kha giáo chủ đã vì bồn nhân!

6. Chương 6

Kha Chấn Bình hướng dẫn Tổng tài Thái Minh Công rời tòa chính sảnh Thiên giáo đi theo một con đường rải sỏi, hai bên dọc theo con đường đó được trồng những bụi hoa cắm chướng với những đóa hoa ửng màu tím thắm.

Đang đi song hành với Kha Chấn Bình, Tổng tài Thái Minh Công bất ngờ cúi xuống ngắt hai đóa hoa cắm chướng ghim lên hai búi tóc mình. Thấy hành động biến thái của gã, Kha Chấn Bình nghĩ đây là một con người dị nhân không thể lường được, gã là nam nhân, lại mặt hoa da phấn, tuổi tác ngoài chín thập niên kỷ thật là khó lường được tâm ý bên trong.

Kha Chấn Bình liếc trộm Tổng tài Thái Minh Công, thấy hai đóa cắm chướng ắn tàng trên hai búi tóc trông như những nàng thôn nữ đang làm duyên, lão muốn bật cười, nhưng đã kịp vận công để nén lại. Kha Chấn Bình nghĩ thầm, với những con người biến thái này, tính tình nhất định cần rõ, mình không thể sơ suất mà mang họa vào thân, huống chi lúc này.

Hai người đi đến nhà Thủy Tạ. Trong nhà Thủy Tạ đã bày sẵn yến tiệc và hảo tửu.

Kha Chấn Bình mời Thái Minh Công an vị, và cũng như thường lệ, Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh đứng hai bên gã Thái Minh Công.

Kha Chấn Bình rót rượu ra chén mời Thái Minh Công.

- Thỉnh Tổng tài thưởng thức hảo tửu và xem mỹ nhân ngư.

Chờ cho Thái Minh Công đón chén rượu uống xong, Kha Chấn Bình mới tự rót rượu vào chén mình và nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống bàn, vỗ tay ba lần :

- Thỉnh mời Tổng tài thưởng ngoạn.

Theo hướng tay chỉ của Kha Chấn Bình, một đoàn mỹ nữ như từ trong hòn giả sơn giữa đại hồ, tất cả đều khóa thân ngõ như những nàng tiên nữ dưới long cung từ từ thả những gót sen bước xuống mặt nước.

Ngồi trong nhà Thủy Tạ, thưởng thức rượu ngon, lại được chiêm ngưỡng mỹ nữ vẫy vùng trong làn nước trong vắt để phô diễn những thân hình hoàn mỹ thì bất cứ nam nhân nào cũng không thể dằn được ngọn lửa tà dục đầy động trong lòng.

Quả như Kha Chấn Bình giới thiệu, tám nàng mỹ nữ như những mỹ nhân ngư trong liêu trai chí dị, lúc mất dạng trong làn nước trong, lúc nhô lên, động tác của họ như hòa quyện vào tiếng u u từ ngọn giả sơn phát ra. Thỉnh thoảng tám nàng mỹ nhân ngư lại lượn lờ quanh nhà Thủy Tạ để phô diễn tất cả đường nét tuyệt mỹ mà tạo hóa đã ban cho họ.

Kha Chấn Bình liếc trộm Tổng tài Thái Minh Công, ý niệm thầm kín của lão đoán chắc rằng Thái Minh Công rất thỏa dạ với cảnh trí mê ly này. Nhưng Kha Chấn Bình vừa liếc qua đã tỏ vẻ bất an khi nhận ra đôi mắt sáng ngời của vị Tổng tài Thái Minh Công đang chiếu vào lão.

Kha Chấn Bình hỏi hộp lên tiếng :

- Tổng tài có điều gì không được vui với Kha hạ nhân?

Ánh mắt của Tổng tài Thái Minh Công dịu hẳn lại, gã cất tiếng nghe tưởng chừng như có lưỡi đao vô hình đang kề mũi vào yết hầu Kha Chấn Bình :

- Giáo chủ còn trò gì nữa mà thi thố những nàng này ra trước mặt bổn nhân. Hay Giáo chủ có ý khinh thị ta chăng?

Thái Minh Công thở dài một tiếng.

Kha Chấn Bình nghe tiếng thở dài nãy nề của vị Tổng tài Thái Minh Công mà ngỡ như tiếng thở dài của gã hóa thành bếp than hồng đốt ngay dưới chân lão.

Kha Chấn Bình liền ôm quyền xá dài một cái :

- Tổng tài miễn thứ, miễn thứ, Kha hạ nhân không có ý xem thường Tổng tài. Các nàng vũ nhân của hạ nhân đã khiến cho Tổng tài không được vui, hạ nhân sẽ trừng trị chúng.

Kha Chấn Bình vừa nói vừa gọi tám nàng mỹ nữ lợi đến quanh nhà Thủy Tạ.

Chờ cho tám nàng kia quây quần như bầy tiên cá háo hức chờ đợi sự ban thưởng của Giáo chủ Thiên giáo thì Kha Chấn Bình thét lớn một tiếng :

- Lũ người dám làm Tổng tài mất vui.

Cùng với lời cảnh báo đó, bất thần Kha Chấn Bình thi triển Huyền Huyền Giáp, liên hoàn phóng ra tám ngọn chỉ công vô hình, vô sắc điểm thẳng vào tam tinh những nàng vũ nữ đó.

Tám ngọn chỉ công sắc như bảo đao bảo kiếm của Kha Chấn Bình phát xuất đột ngột, chẳng khác nào tám mũi lao đâm thẳng vào tam tinh các nàng vũ nữ. Cả mặt nước đại hồ dậy sóng bởi những cái dấy dựa của những nàng vũ công, máu loang đỏ cả mặt hồ, và những tấm thân kiều diễm từ từ chìm xuống như những miếng mồi ngon lọt vào miệng con quái vật chẳng mấy chốc đã mất tăm.

Tổng tài Thái Minh Công ngửa mặt cười khăng khắc, xem ra vô cùng đắc ý.

Kha Chấn Bình thấy lão Thái Minh Công cười mới thở phào một tiếng nhẹ nhõm.

Kha Chấn Bình nói :

- Để Kha hạ nhân sai bọn vũ nô khác trình diễn vũ khúc cho Tổng tài thưởng lãm.

Tổng tài Thái Minh Công mỉm cười :

- Bổn nhân sợ Kha giáo chủ lại phải đóng vai ngư phủ đâm cá, và chẳng bao lâu trong Thiên giáo chẳng còn một tên vũ nữ nào để phục thị cho Giáo chủ.

Kha Chấn Bình lắc đầu :

- Có giết hết lũ vũ nữ hạ nhân mà Tổng tài được vui vẻ, thì bổn giáo cũng sẵn sàng.

- Kha giáo chủ khách khí quá...

Chu Cẩm Ngọc nép miệng truyền âm nhập mật nói vào tai Kha Chấn Bình. Mặc dù nàng đã truyền âm nhập mật nhưng Thái Minh Công vẫn nghe được những lời của nàng, ngược mặt nhìn lên cất tiếng bằng chất giọng nửa đùa nửa thật.

- Ê... các người dám giỡn áo sư phụ mình à?

Chu Cẩm Ngọc gục mặt xuống.

Kha Chấn Bình vội đỡ lời cho Chu Cẩm Ngọc :

- Xin Tổng tài bớt giận, tất cả do tại hạ mà thôi.

- Hà... Hà... Ta quả trách vậy chứ không nỡ mạnh tay với cao đồ của mình đâu.

Kha Chấn Bình nghe Thái Minh Công nói mà như mở cờ trong bụng liền hồi hải nói luôn :

- Tại hạ sẽ lệnh cho thuộc nhân Thiên giáo phục vụ Tổng tài.

Kha Chấn Bình dứt lời, đột ngột cả bầu trời xám xịt lại, liền theo đó có tiếng kêu quác quác của giống chim hạc, một giống đại hạc thuộc miền Tây Cương, trăm năm mới xuất hiện một lần.

Nghe tiếng hạc lạ kỳ, Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh bằng luôn ra ngoài, cả hai cùng vận công để phòng bị.

Cả hai vừa thoát ra khỏi nhà Thủy Tạ, thì Bạch Hoa Lan đã xuất hiện. Vẫn trang phục bạch y nhìn như một xác ướp, Bạch Hoa Lan trở khinh thuật Du Hành bộ pháp của Du Môn.

Nhưng so thân pháp Bạch Hoa Lan với Yến Nhi và Mẫn Cơ thì rõ là Bạch Hoa Lan cao thâm hơn gấp bội phần.

Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh vừa tính giữ tuyệt công thì Bạch Hoa Lan đã lướt qua mặt họ rồi, và chỉ nhoáng một cái hai đạo bạch quang sáng ngời bắn xẹt ra nhanh không thể tưởng.

Đạo bạch quang đã nhanh nhưng vẫn không thể khiến Thái Minh Công tỏ ra có chút bất loạn, ngược lại Kha Chấn Bình đã chồm lên trở cầm nã thủ pháp chụp lấy hai đạo bạch quang đó.

Cầm nã thủ pháp của lão chưa chạm đến hai đạo bạch quang thì chúng đã nhẹ nhàng đáp xuống lòng bàn thủ Thái Minh Công, hóa ra đó là hai đóa hoa lan bình thường.

Bạch Hoa Lan chậm bước một chút thì Thái Minh Công cười khẩy giương hữu thủ về phía đối phương.

Từ tâm trung bắn thủ của gã, hai đạo thanh quang xoáy tròn như tròn ốc cuộn cuộn phóng ra, ngỡ như một dòng xoáy chực kéo Bạch Hoa Lan về phía nhà Thủy Tạ.

Mục kích tận mắt thấy thần công quái dị của Thái Minh Công, Bạch Hoa Lan xoay nửa bộ thét lớn một tiếng tổng ngược trở lại hai đạo kinh âm nhu vô thanh vô ảnh.

Đạo kinh của Bạch Hoa Lan tựa như một chiếc lưới tơ nhện bùng nhùng đón hai đạo xoáy thanh quang phát ra những âm thanh bình bịch như người đó nện đá vào mớ bong bóng.

Thái Minh Công cười nửa mép nói :

- Bạch Hoa Lan, người khá lắm!

Vừa nói Thái Minh Công vừa vận chuyển nguyên âm dương hỗ lực gia tăng vào hai đạo thanh quang xoáy ốc, chuyển hóa thành hai đạo kiếm khí càn khôn.

Chát... ầm... ầm...

Những tiếng nổ kinh thiên động địa xáo trộn cả không gian yên tĩnh của khu hoa viên bị xáo trộn hẳn lên.

Bạch Hoa Lan chơi với, rồi thân ảnh bị nhấc bổng lên quăng luôn xuống đại hồ.

Kha Chấn Bình toan phi thân rời chỗ đứng để truy bức Bạch Hoa Lan, thì tiếng chim hạc lại rít lên. Cả bầu trời tối sầm lại kèm theo kinh phong vẫn vũ thổi tung cả nóc tòa nhà Thủy Tạ.

Bầu trời rực sáng trở lại thì chim hạc đã quắp Bạch Hoa Lan bay vút lên bầu trời cao thẳm rồi. Chẳng mấy chốc bóng chim hạc biến mất cuối chân trời.

Tổng tài Thái Minh Công danh mặt, cầm luôn hai đóa lan trắng phóng xuống mặt bàn đá hoa cương.

Phập...

Hai đóa lan mảnh dẻ chỉ biết khoe sắc, mơn man với gió đùa thế mà trong tay Tổng tài Thái Minh Công, chúng vẫn có thể ghim thủng mặt bàn đá.

Tổng tài Thái Minh Công gằn giọng :

- Bạch Hoa Lan dám hỗn xược hí lộng trước mặt Tổng quản ta.

Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh từ ngoài chạy vào quỳ phục dưới chân Thái Minh Công :

- Sự phụ tha tội cho nhị xà đã không cảnh giới để đối phương tập kích bất ngờ.

Kha Chấn Bình cũng vội ôm quyền xá dài.

- Thiên giáo bắt tài để Bạch Hoa Lan hí lộng trước mặt Tổng tài, xin người miễn thứ.

Nhưng dù sao Bạch Hoa Lan cũng đã nhận được một bài học, sau này Bạch Hoa Lan sẽ không dám đối mặt với Thái Minh Công nữa đâu.

Không màng đến lời nói khách sáo của Kha Chấn Bình, Tổng tài Thái Minh Công nhìn Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh :

- Hai người đứng lên đi.

Thái Minh Công chờ cho hai nàng a hầu đứng lên mới gỡ hai đóa lan ghim trên thạch bàn.

Gã chìa hai đóa hoa đó cho Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh :

- Ta gởi hai đóa hoa này tặng cho người bị truy sát.

Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh đón hai đóa lan hoa, lí nhí nói :

- Tuân lệnh sư phụ.

Quay lại Kha Chấn Bình gã nói :

- Thiên giáo của Giáo chủ dù canh phòng nghiêm mật, nhưng Bạch Hoa Lan vẫn có thể vào hậu viện đột kích, chứng tỏ bản lĩnh của Bạch Hoa Lan không phải tầm thường, thứ hai có thể trong Thiên giáo có địch nhân trà trộn nên Bạch Hoa Lan mới biết sự xuất hiện của bốn Tổng tài ở đây, Giáo chủ nên cẩn trọng.

Kha Chấn Bình gật đầu :

- Lời chỉ bảo của Tổng tài, hạ nhân xin ghi nhận, nhứt định sẽ truy ra kẻ phản phúc, hành xử trước mặt Tổng tài. Theo suy luận của hạ nhân, chắc chắn bọn địch nhân chính thị là Tụ Nghĩa đường của Tụ Nghĩa bang chủ Đỉnh Gia Lộc. Nếu bây giờ Tổng tài ra lệnh, hạ nhân sẽ huy động tất cả giáo chúng đến Giang Tô hỏi tội Đỉnh Gia Lộc.

Tổng tài Thái Minh Công trợn mắt khoát tay :

- Không được, không được, rút dây động rừng, và làm như vậy càng bất lợi cho ta và Đấng tối thượng. Tạm thời Giáo chủ cứ y theo di huấn của bốn Tổng quản lập đội truy sát.

Còn hành sự sấp tợi như thế nào, sẽ có mật thư cho Giáo chủ.

- Hạ nhân tuân chỉ dụ của Tổng tài.

Tổng tài Thái Minh Công gật đầu tỏ vẻ hài lòng :

- Bốn Tổng quản tạm thời lùi gót, Giáo chủ bảo trọng.

Y quay lại Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh :

- Hai người ở lại giúp đỡ Thiên giáo.

- Tuân lệnh sư phụ.

- Nhớ không được để lộ chân tướng Truy Hình Tướng khi chưa cần thiết.

- Đệ tử nhớ lời dặn của sư môn.

- Tốt lắm.

Quay lại Kha Chấn Bình, Tổng tài Thái Minh Công vỗ vai lão giả lả nói :

- Bốn Tổng tài nghe trong trường của Giáo chủ có Tứ linh chủ võ công quảng đại, có thể để cho bọn người đó hợp sức với Nhị vị cao đồ của ta mà lập đội truy sát.

- Hạ nhân rất sẵn sàng.

- Thôi, chỉ bấy nhiêu đó thôi, bốn Tổng tài cáo biệt.

Thái Minh Công vừa nói vừa rời bước ra khỏi nhà Thủy Tạ, Kha Chấn Bình và Chu Cẩm Ngọc cùng Hà Tú Anh nối gót theo sau.

Kha Chấn Bình vừa đi vừa nói :

- Tổng tài Thái Minh Công hôm nay đến Thiên giáo mà hạ nhân đón tiếp không được chu đáo lắm, mong Tổng tài bỏ qua.

- Ấy, Giáo chủ đừng nói vậy, bổn Tổng tài rất hài lòng.

Bất ngờ Tổng tài Thái Minh Công dừng bước đột ngột. Kha Chấn Bình chột dạ hỏi :

- Tổng tài có điều gì à?

Đôi mắt sáng ngời của Tổng tài Thái Minh Công sáng rực từ từ nhìn thẳng vào một điểm ngay bên bờ đại hồ cạnh một phiến đá. Gã chỉ tay về hướng đó ra lệnh cho Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh :

- Hai người đến đó coi là cái gì.

Chu Cẩm Ngọc lắc vai băng lại chỗ Thái Minh Công vừa chỉ. Nàng cúi xuống nhặt lên một chiếc túi phấn bằng vải lụa thêu hoa văn rất tao nhã, rồi phi thân trở lại.

Chu Cẩm Ngọc trao túi phấn cho Thái Minh Công. Gã ngắm nhìn túi phấn hoa, cau mày lẩm nhẩm nói :

- Tung tích của Bạch Hoa Lan sẽ bị ta truy ra thôi.

Trao lại túi phấn cho Hà Tú Anh :

- Người biết làm gì với túi phấn của Bạch Hoa Lan chứ? Theo như mật báo của ta cho biết, trong giang hồ có nhiều Bạch Hoa Lan, nhưng Bạch Hoa Lan thật không khi nào xuất hiện, có thể đây là chứng tích duy nhất dẫn đến Bạch Hoa Lan. Hãy trao túi phấn này cho người cần nó.

- Tuân lệnh sư phụ!

- Các người hãy bảo trọng.

7. Chương 7

Cỗ xe vừa dừng bánh, Yến Nhi thò đầu ra nhìn. Nàng phát hiện ngay tám liễn với hai hàng chữ thảo viết cầu kỳ.

”Giai nhân đối tửu mê hồn khách

Anh hùng diện ngộ Nguyệt Tinh lâu.”

Nàng chưa kịp hỏi Hoàng Thế Lâm đây là đâu thì cửa xe đã được hai nàng kỹ nữ mở ra.

Hoàng Thế Lâm đứng ngay bên cạnh hai nàng kỹ nữ đó, nhướn miệng cười, nói với Yến Nhi và Mẫn Cơ :

- Thịnh nhị vị tiểu thư xuống xe!

Mẫn Cơ cau mày nhìn chăm chăm vào tám bảng sơn son thiếp vàng khắc ba chữ nổi trên các nền trắng khuyết.

“Nguyệt Tinh lâu”

Thấy Yến Nhi và Mẫn Cơ lưỡng lự, Hoàng Thế Lâm hối thúc luôn :

- Nhị vị tiểu thư tính ngồi mãi trên xe à?

Mẫn Cơ nhìn qua Yến Nhi rồi mới chịu bước xuống. Yến Nhi theo chân nàng.

Hai nàng kỹ nữ nép qua bên nhường đường cho Yến Nhi và Mẫn Cơ. Một người nhỏ nhẹ nói :

- Thịnh nhị vị tiểu thư vào trong lầu.

Nàng kỹ nữ vừa nói vừa liếc trộm Hoàng Thế Lâm với con mắt lăm lét pha trộn những tia nhãn quang bất nhãn.

Yến Nhi bước đến cạnh bên Thế Lâm :

- Hoàng công tử sao lại chọn chốn này nghỉ chân. Nơi đây không tiện cho tỳ muội chúng tôi dừng chân.

Thế Lâm nhún vai, đáp lời nàng :

- Ấy, rồi nhị vị cô nương sẽ hiểu lý do vì sao tại hạ dừng ngựa chốn này.

Chàng nắm tay Yến Nhi và Mẫn Cơ tiến luôn vào tòa Nguyệt Tinh lầu. Hai nàng vốn đã thay trang phục kỳ nữ, trang phục kỳ nữ lại được may bằng loại lụa trong suốt, dưới ngọn hoa đăng khổng lồ hình trăng lưỡi liềm, ánh sáng tỏa ra như xuyên thấu qua lớp vải mỏng tanh đó, những đường nét của thân thể Yến Nhi lẫn Mẫn Cơ ẩn hiện trông thật là khêu gợi đến độ khiếm nhã.

Mẫn Cơ cau mày, gắt gỏng nói với Hoàng Thế Lâm :

- Hoàng công tử không còn chỗ nào khác hay sao, một cỗ miếu hoang nào đó cũng được, chứ không nhất thiết phải đưa tỳ muội chúng tôi vào nguyệt lầu.

Thế Lâm buông tay Mẫn Cơ và Yến Nhi, quay sang hóm hỉnh nhìn Mẫn Cơ :

- Tại hạ có cố tật không khi nào chịu trú ngụ trong cỗ miếu hay hoang trại, mà chỉ thích trú trong kỹ viện mà thôi.

Chàng đảo nhãn nhìn qua một lượt, tất cả bọn khách nhân có mặt tại kỹ viện, mỉm cười nói :

- Ái chà, xem chừng so với các nàng kỹ nữ ở đây, Mẫn cô nương và Yến cô nương xinh xắn hơn bội phần nên bọn khách nhân đang chú tâm nhìn hai nàng.

Yến Nhi ngượng chín mặt, trong khi Mẫn Cơ thì sa sầm sắc diện. Nàng gắt giọng nghiêm lạnh :

- Tỳ muội chúng tôi không phải hạng kỹ nữ lẳng lơ.

Thế Lâm lắc đầu nói :

- Tại hạ lỡ lời. Nhị vị miễn thứ. Ái chà, với trang phục của nhị vị quả là khó lòng khiến cho bọn khách nhân không hiểu lầm. Nhưng không sao, người xưa có nói, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Yến Nhi ngược lên nhìn Thế Lâm :

- Tại sao Hoàng công tử đưa tỳ muội chúng tôi vào đây.

- Cô nương không thấy à, Hắc huynh của chúng tôi đã mệt rồi phải cho nghỉ ngơi chứ.

Từ đây đến Giang Tô không dưới hai trăm dặm nên tại hạ muốn nghỉ qua đêm tại đây.

Thế Lâm vừa dứt lời thì có hai gã khách nhân vận thường y bằng lụa gấm, lưng đeo túi gấm căng phồng, chứng tỏ họ là những thương nhân tài phú thành đạt.

Cả hai tiến thẳng đến Hoàng Thế Lâm, ôm quyền xá, một người nói :

- Tại hạ là thương gia đại phú Hào Thi Kiệt, còn đây là bằng hữu Trương Hảo. Hai chúng tôi thỉnh ba vị đến bàn dự yến.

Thế Lâm gật đầu xá lại :

- Ấy, nhị vị huynh đài thật tốt bụng. Tại hạ không thể từ chối.

Thế Lâm vừa nói vừa nắm tay Yến Nhi, Mẫn Cơ theo luôn Thi Kiệt và Trương Hảo đến bàn của họ.

Thi Kiệt mỉm cười ngoắc tiểu nhị.

Gã tiểu nhị Nguyệt Tinh lầu nhanh nhẩu tiến đến bên bàn Thi Kiệt, cất giọng chào mời nói luôn :

- Đại gia cần gì?

Thi Kiệt đặt tay lên vai gã :

- Đại gia phiền tiểu nhị dọn cho một đại yển phía sau hậu điện Nguyệt cung thết đãi vị bằng hữu và nhị vị tiểu thư đây.

Mẫn Cơ toan cất tiếng thì Thế Lãm đã cướp lời nàng :

- Huynh dài thật là hào phóng... thật là hào phóng.

Chàng nhìn gã tiểu nhị :

- Người dẫn chúng ta đến Nguyệt tiểu lầu đi.

- Y... Hoàng đại gia. Nãy giờ tôi ngờ ngờ chính là Hoàng đại gia.

Thế Lãm sầm mặt xuống :

- Đã biết là ta mà người còn chần chờ làm gì?

- Thỉnh các vị theo tiểu nhân.

Mẫn Cơ nhìn sang Yến Nhi.

Thế Lãm như đọc được ý niệm trong đầu nàng, cười khẩy nói luôn :

- Đây là thịnh tình của nhị vị huynh đài Thi Kiệt và Trương Hảo, nhị sư muội chắc không nỡ để đại ca thất vọng với bằng hữu.

Yến Nhi thở dài một tiếng :

- Không biết còn giở trò gì nữa đây?

Mẫn Cơ và Yến Nhi bị Thế Lãm nhận là sư muội, không nỡ từ chối liền miễn cưỡng nhìn chàng gật đầu một cách e dè.

Thế Lãm quay sang Thi Kiệt, Trương Hảo :

- Chúng ta đi chứ?

Mọi người vừa dợm bước, thì khoảng ba bốn khách nhân từ các bàn khác xúm xít tiến về phía họ.

Trong bọn khách nhân đó một người lớn tiếng gọi giật Hoàng Thế Lãm :

- Hoàng huynh, Thi Kiệt đại phú và Trương Hảo có thể mời Hoàng huynh và nhị vị sư muội một bữa đại yến tại Tiểu Nguyệt thì Giang Tiết Liệt Trại chủ cũng có thể mời Hoàng huynh và nhị vị sư muội được chứ.

Giang Tiết Liệt dứt lời quay sang ba người đứng bên mình :

- Tam đệ có đồng ý với đại ca không?

Hoàng Thế Lãm nhún vai.

- Ái chà, sao hôm nay chúng tôi lại được thọ hưởng tài lộc nhiều như vậy chứ. Thật là khó xử.

Giang Tiết Liệt khoát tay :

- Hoàng huynh không phải bận tâm, huynh đệ chúng tôi sẽ giải quyết dùm huynh.

Giang Tiết Liệt nhìn tiểu nhị, gằn từng tiếng thị oai :

- Kể từ giờ phút này, tòa Nguyệt Tinh lầu thuộc về Trại chủ mười sáu trại Sơn Đông, tất cả những ai không thuộc Trại chủ Sơn Đông phiền tiểu nhị đuổi hết ra ngoài.

Gã tiểu nhị nhăn nhó :

- Tiểu nhân... tiểu nhân...

Giang Tiết Liệt nạt ngang :

- Người muốn sống hay muốn chết?

Gã tiểu nhị thở dài lẩm lét nhìn Hoàng Thế Lâm rồi dời mắt qua Thi Kiệt và Trương Hảo.

- Nhị vị đại gia...

Hào Thi Kiệt trừng mắt nhìn Giang Tiết Liệt :

- Giang Trại chủ bức người quá đáng...

Giang Tiết Liệt bật cười khàn khạch, rồi trừng mắt nhìn Hào Thi Kiệt gắt giọng nói luôn :

- Hoàng huynh và nhị vị sư muội đây là thượng khách của Giang môn, bọn phú nhân thương lái hạ cấp như các người đâu thể sánh mặt tiếp đãi chứ.

Giang Tiết Liệt nhếch mép tỏ vẻ khinh thị, nói tiếp :

- Nếu lũ thương nhân mặt hạng của các người có bản lĩnh gì cứ thi thố ra, thắng được Giang môn mới đáng mặt tiếp Hoàng huynh và nhị vị sư muội.

Thế Lâm vỗ tay :

- Giang Trại chủ nói có lý. Chúng tôi không biết tính sao. Nể mặt Hào đại nhân thì Giang Trại chủ mặt mặt. Nể tình Giang Trại chủ thì tâm chúng tôi thật khó xử. Hãy để chúng tôi tạm thời lánh mặt ra phía sau Tiểu nguyệt lâu, chờ các vị anh hùng phân tài cao thấp.

Thế Lâm dứt lời nắm tay Yến Nhi và Mẫn Cơ kéo đi luôn ra phía hậu viên sau tòa chính lâu.

Ba người vừa đi tới ngang ngạch cửa đã nghe tiếng Giang Tiết Liệt hét lớn một tiếng :

- Đỡ quyền.

Tiếng quát của Giang Tiết Liệt vô hình trung khiến Thế Lâm, Yến Nhi và Mẫn Cơ đồng loạt quay lại thị nhãn.

Quyền của họ Giang vừa phát tác thì đã bị cầm nã thủ pháp của Trương Hảo bắt gọn.

Mặc dù thoi quyền vừa rồi của Giang Tiết Liệt cố ý tấn công Thi Kiệt nhưng trảo thủ của Trương Hảo lại nhanh không thể tưởng đón quyền đạo của gã.

Trương Hảo chẳng buồn nói nửa tiếng, chỉ thấy mặt gã đành lại cùng với âm thanh khô khốc phát ra hổ khẩu của Giang Tiết Liệt.

Rắc...

Giang Tiết Liệt rướm mồ hôi nhỏ ròn xuống hai bên thái dương, gã nghiêng răng ken két.

Vừa mới phát tác thế công, Giang Trại chủ đã bị Trương Hảo một kẻ từ trước đến nay chưa hề nghe danh tính trên giang hồ, và cũng chưa một lần mở miệng đã dùng trảo công khổng chế dễ dàng khiến họ Giang giật thót ruột. Giang Tiết Liệt mặc dù đã rơi vào tình thế hạ phong nhưng y không muốn mất thể diện với gã vô danh tiểu tốt nên gượng dựng sức, nghiêng răng chịu đau chống đỡ.

Trương Hảo khẽ lắc đầu, hữu thủ bất ngờ giáng thẳng xuống hữu thủ của Giang Tiết Liệt.

Chát...

Chưởng thị thi thố đao pháp của gã khiến ba gã sư đệ thốt lớn :

- Ý...

Đứng thị trận bên ngoài, Hoàng Thế Lâm phải nhe mày lẩm bẩm nói :

- Thiết thủ siêu pháp.

Lời còn đọng trên hai cánh môi mỏng của Thế Lâm thì hữu thủ của Giang Tiết Liệt đã gãy lìa.

Họ Giang hét một tiếng thật lớn :

- A...

Cùng với tiếng thét đó, gã loạng choạng lùi luôn ba bộ, mắt cứ trừng trừng nhìn Trương Hảo.

Trương Hảo dẫn đến một bộ, Giang Tiết Liệt lùi một bộ.

Thi Kiệt tiến ra, ôn nhu nói :

- Bản lĩnh của Giang Trại chủ không thể so bì với Trương hộ vệ của tại hạ, thỉnh Trại chủ lui bước. Sau này có gặp lại, Giang Trại chủ hãy nhớ bài học hôm nay.

Giang Tiết Liệt ửng mặt, nghiêng răng nói gần từng tiếng :

- Một chưởng Giang mỗ xin ghi nhớ, hẹn ngày sau gặp lại.

Bọn Trại chủ Sơn Đông như lũ chuột lủi nhanh ra ngoài Nguyệt Tinh lầu.

Bọn khách nhân đã chứng nghiệm bản lĩnh gã hộ vệ của Thi Kiệt không ai dám tơ tưởng đến ý niệm đối đầu với họ.

Thi Kiệt cùng với Trương Hảo thả bước đến bên Hoàng Thế Lâm và Yến Nhi, Mẫn Cơ.

Thi Kiệt từ tốn nói :

- Bọn lục lâm cướp đường khiến Hoàng huynh và nhị vị tiểu thư một phen thất lòng. Tại hạ thật lòng không muốn chuyện đó xảy ra.

Thế Lâm khoát tay :

- Ấy, Hào huynh đừng khách sáo. Đuổi lũ ruồi nhặng đó là lẽ phải đạo, không ai trách Hào huynh đâu.

Năm người rời chính lầu ra hậu viên phía sau. Họ vừa an vị trong gian Nguyệt lâu xinh xắn, dựng trên một thảm cỏ xanh mượt thì tiểu nhị đã khệ nệ bưng bày sơn hào hải vị lên mặt bàn đá.

Trương Hảo vẫn khoác vẻ mặt lầm lì, chẳng hề thốt nửa lời. Xem sắc diện của gã ngỡ như một gã câm điếc chẳng hề nghe hay nói được nửa lời. Đối với mọi người, y đúng là một pho tượng trét sáp, chỉ có đôi mắt là linh động.

Thi Kiệt rót rượu ra năm cái chén, mắt y thỉnh thoảng lại liếc trộm Mẫn Cơ và Yến Nhi.

Cái liếc mắt của gã đại phú vừa háo hức vừa thèm muốn nom thật khó tả.

Thi Kiệt nhỏ nhẹ nói :

- Thỉnh Hoàng huynh và nhị vị tiểu thư.

Hoàng Thế Lâm cầm chén rượu uống cạn một hơi. Trương Hảo cũng bắt chước chàng.

Thi Kiệt, Yến Nhi và Mẫn Cơ nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống bàn.

Thế Lâm khà một tiếng quay qua Trương Hảo :

- Trương huynh đây sao có vẻ ủ dột quá vậy...

Trương Hảo cau mày nhìn Thế Lâm.

Thi Kiệt đỡ lời cho họ Trương :

- Trương hộ vệ của tại hạ là người ít nói, Hoàng huynh miễn chấp.

Hoàng Thế Lâm cười mỉm :

- Những người ít nói thường là những cao nhân hảo thủ, ít ai đo lường được bản lĩnh.

- Đa tạ Hoàng huynh có lời khen tặng Trương hộ vệ.

Thế Lâm tự rót rượu ra chén mình và Trương Hảo. Chàng vừa rót rượu vừa nói :

- Tại hạ và nhị muội may mắn gặp được Hào đại gia trong Nguyệt Tinh lầu, thật là hạnh ngộ, thỉnh Hào đại gia một chén.

- Đa tạ Hoàng huynh.

Thi Kiệt liếc trộm Mẫn Cơ rồi bưng chén rượu cùng vào chén Thế Lãm. Cả hai cùng nốc hết số rượu trong chén mình.

Thi Kiệt tăng hăng ôn tồn nói :

- Tại hạ với Hoàng huynh và nhị vị tiểu thư dự đại yến cũng có ý thương lượng.

Thế Lãm khoát tay :

- Ấy, chúng ta mới nhập đại yến, sao Hào đại gia vội vã như vậy.

- Tại hạ không khách khí với Hoàng huynh.

Thế Lãm thở dài một tiếng :

- Thôi được, Hào đại gia muốn thương lượng gì xin cứ nói.

Thi Kiệt nhìn qua Yến Nhi và Mẫn Cơ, rồi lần tay lấy túi lụa đeo dưới thắt lưng đặt lên bàn. Hẩn nhìn túi lụa nói :

- Trong túi lụa này có trăm nén vàng và năm viên dạ minh châu trị giá không dưới năm trăm lượng.

Mẫn Cơ cau mày. Yến Nhi nhìn trộm Thế Lãm, thấy chàng ngóng tai nghe như muốn nuốt từng lời của Hào Thi Kiệt.

Hào Thi Kiệt cởi dây buộc túi lụa trút vàng, và một chiếc tráp có dính năm hạt dạ minh châu dưới ánh sáng bạch lạp phát ánh thanh quang lấp lánh.

Gã nói tiếp :

- Khi Hoàng huynh và nhị vị sư muội vừa đặt chân đến Nguyệt Tình lầu, tại hạ quả không cầm lòng đặng bởi nhan sắc diễm trần của hai nàng, nên muốn dùng vật lễ nhỏ này thỉnh cầu Hoàng huynh cho rước nhị vị sư muội về gia môn.

Hoàng Thế Lãm vỗ tay một cái quay sang Yến Nhi và Mẫn Cơ :

- Đại ca quên nói với nhị vị sư muội, tại Nguyệt Tình lầu này có một điều rất dị biệt với các kỹ viện khác. Nếu như ai có kim tài có thể đến đây để tìm hiền thê.

Thế Lãm cười khẩy nói tiếp :

- Hào đại gia thấy nhị vị sư muội nhan sắc diễm trần, sinh lòng ngưỡng mộ muốn đón hai vị sư muội về nhà môn bằng số kim ngân này. Nếu nhị vị sư muội không muốn bôn ba thì cứ đi thử, cho đại ca đến Giang Tô, còn hai người đến ở nơi gia môn của Hào huynh xem ra cũng rất tiện.

Mẫn Cơ nghiêm mặt, quay sang Hào Thi Kiệt gay gắt hỏi :

- Hào đại gia nghĩ tỷ muội chúng tôi như những nàng kỹ nữ trong kỹ viện Nguyệt Tình lầu?

Thi Kiệt lắc đầu :

- Nhị vị tiểu thư đừng hiểu lầm, tại hạ không có ý sàm bậy đó đâu.

Yến Nhi chỉ đồng kim ngân trên bàn :

- Hào đại gia không nghĩ vậy sao lại mang vàng ngọc ra đổi chác.

Thế Lãm cười khẩy, cười lời Yến Nhi :

- Yến muội đừng nghi quấy cho Hào đại gia. Chẳng qua đây là cái lệ của Nguyệt Tình lầu.

Thế Lãm đứng lên :

- Đại ca tạm lánh mặt đặng nhị vị sư muội thảo luận với Hào đại gia. Khi nào xong, đại ca sẽ quay trở lại.

Thế Lãm không cần chờ đợi thêm coi có sự đồng ý của Mẫn Cơ và Yến Nhi hay không, mà đứng lên quay lưng đi thẳng ra khỏi Tiểu nguyệt lầu.

Yến Nhi toan can chân chàng thì Thế Lãm đã lắc vai thi triển khinh thuật biến hình, thoát cái đã lẫn vào tòa chính lầu.

Hào Thi Kiệt nhìn theo Thế Lãm ôn nhu nói :

- Chắc Hoàng huynh đi tìm người tri kỷ của mình.

Hào Thi Kiệt và Yến Nhi lẫn Mẫn Cơ có biết đâu Thế Lãm không tiến thẳng lên chính lầu mà đến hành lang lại quẹo trái sầm sầm tiến thẳng về phía gian thư phòng cuối hành lang đó.

Chàng gõ cửa rồi không chờ đợi lách mình vào luôn.

Trong thư phòng không có chút ánh sáng vào lọt nên tối đen như mực, chỉ có thể nhận ra hai đôi mắt sáng ngời như mắt mèo. Một của Hoàng Thế Lãm, một của một người nào đó.

Tiếng người thật là từ tốn cất lên :

- Huynh đã đợi đệ ở đây lâu lắm rồi.

- Đệ đã nhận ra ám hiệu của Vương huynh.

- Có một phát hiện mới về tung tích của Bạch Hoa Lan, huynh muốn báo cho đệ biết.

- Phát hiện gì?

- Theo như ẩn tích huynh có trong tay, nhứt định Bạch Hoa Lan là nữ nhân, và chắc chắn thuộc hàng vương tộc.

- Ở đâu huynh có được ẩn tích đó.

- Bạch Hoa Lan đã xuất hiện tại Tổng đàn Thiên giáo, giao thủ một chưởng với Tổng tài Thái Minh Công.

Thế Lãm cười khẩy một tiếng ngắn gọn :

- Thật ra có biết bao nhiêu Bạch Hoa Lan, không biết ai là Bạch Hoa Lan thật đang giữ ẩn soái và chỉ duy nhất có Bạch Hoa Lan thật mới giữ ẩn soái mà thôi.

Người ngồi trong bóng tối thở dài một tiếng, trầm giọng nói :

- Nguồn tin thứ hai huynh được biết, là Bạch Hoa Lan đang chuẩn bị tích cực đối phó với Truy Hình Tướng của Ấn Sát đường, nhất thời y cũng không biết Truy Hình Tướng là ai.

- Đệ biết, Truy Hình Tướng ngoài Vương huynh và đệ ra không một kẻ thứ ba biết được.

- Đúng như vậy, Bạch Hoa Lan cũng không phải tầm thường đâu. Mặc dù chưa phát hiện ra chân diện mục của Truy Hình Tướng, nhưng y cũng đã cẩn trọng đề phòng tung hỏa mù với nhiều nhân dạng. Huynh cảnh báo đệ nên cẩn trọng với con người này.

- Vương huynh yên tâm...

- Điều thứ ba, huynh muốn thông báo với đệ những nội nhân của huynh trong Tụ Nghĩa đường.

Người đó tiến lại gần bên Hoàng Thế Lãm :

- Khi đệ đến Tụ Nghĩa đường, người của huynh sẽ nhận ra đệ, và y sẽ hỗ trợ... Đệ nghĩ như thế nào?

- Vương huynh quá chu đáo.

- Huynh hy vọng trong một con trăng, đệ sẽ quay trở lại chân diện mục của mình.

- Thời gian hy vọng sẽ ngắn hơn.

- Huynh muốn nhắc đệ một lần nữa. Ẩn soái rất quan trọng, có thể thay đổi cả giang sơn cầm tú. Lúc này, nhất thời huynh chưa thể xuất đầu lộ diện, một mình Hoàng đệ gánh vác tất cả trọng trách. Hoàng đệ nên cẩn trọng.

Người đó nói xong đặt vào tay Hoàng Thế Lâm vật gì đó, nhỏ nhẹ nói :

- Có thể đây sẽ là dấu tích đầu tiên để Hoàng đệ lần đến Bạch Hoa Lan. Hoàng đệ bảo trọng, huynh không tiện tiếp Hoàng đệ một vò rượu ngon.

Thế Lâm khoát tay :

- Rượu lúc nào cũng... một ngày nào đó đệ và huynh sẽ ẩm tửu với nhau để thỏa chí tang bồng.

Thế Lâm và người đó nhìn nhau một lúc, chàng mới nhỏ nhẹ nói :

- Vương huynh an ủi sư muội Hằng Ni dùm đệ.

- Hoàng đệ yên tâm, không có đệ, nhứt định huynh chăm sóc cho nàng.

- Đa tạ Vương huynh. Đệ kiếu từ.

Chàng len ra cửa, nhét luôn túi phấn hoa vào thắt lưng.

Thế Lâm trở lại nhà Tiểu nguyệt lầu, chàng nhận ra Yến Nhi và Mẫn Cơ đang ngong ngóng ra hướng mắt về phía mình, rõ là tâm trạng hai nàng đang rất trông ngóng chàng.

Thế Lâm nặn một nụ cười giả lả bước vào nhà Tiểu Nguyệt lầu.

- Các vị chờ tại hạ có lâu không.

Hào Thi Kiệt liếc Thế Lâm :

- Cũng không lâu lắm.

Thế Lâm rót rượu ra chén. Vừa rót rượu chàng vừa nói :

- Tại hạ đi lâu như thế mà thức ăn hảo tửu vẫn còn nguyên, chắc chắn nhị vị sư muội của tại hạ đã e dè trước Hào đại gia rồi.

Thế Lâm dứt lời bưng luôn chén rượu vừa rót uống hết một hơi. Chàng đặt chén xuống bàn, nhìn Yến Nhi và Mẫn Cơ :

- Nãy giờ nhị vị sư muội đã bàn thảo với Hào đại gia rồi chứ. Đại ca thấy trong mắt Mẫn sư muội phảng phất sự hoan hỷ vô cùng. Nếu đúng như vậy đại ca rất mừng cho Mẫn sư muội.

Mẫn Cơ nhìn Thế Lâm :

- Muội đã bàn thảo với Hào đại gia rồi.

Thế Lâm quay qua Thi Kiệt :

- Tại hạ chúc mừng cho Hào đại gia.

Thi Kiệt trợn mắt hỏi ngược lại Thế Lâm :

- Hoàng huynh chúc mừng gì?

Thế Lâm cười mỉm rồi nói :

- Xem qua thái độ của Mẫn muội và Hào đại gia, tại hạ cảm nhận hai người rất tâm đầu ý hợp. Vậy không chúc mừng còn đợi bao giờ nữa?

Hào Thi Kiệt lắc đầu :

- Hoàng huynh chắc mừng vội quá, Mẫn cô nương đồng ý về với Hào gia môn với những điều kiện rất khắc khe chứ không phải bằng mớ kim châu này.

Thế Lâm quay qua Mẫn Cơ :

- Mẫn muội đặt điều kiện gì với Hào đại gia?

Mẫn Cơ nhìn thẳng vào mắt Hoàng Thế Lâm :

- Muội sẵn sàng về gia môn họ Hào với điều kiện đổi lấy cái đầu của Truy Hình Tướng.

Thế Lãm nhắc lại :

- Truy Hình Tướng? Muội có nằm mơ đó không? Truy Hình Tướng đâu có mặt ở đây, và nếu Truy Hình Tướng ở đây, có lẽ chúng ta đã ba giờ bốn căng mà tẩu vi rồi.

Mẫn Cơ lắc đầu :

- Truy Hình Tướng đang ở đây!

Thế Lãm liếc mắt nhìn qua Trương Hảo. Chàng vừa nhìn lại Mẫn Cơ thì nàng chỉ ngay chàng :

- Truy Hình Tướng chính là Hoàng Thế Lãm người.

Thế Lãm trở mắt ngạc nhiên nhìn Mẫn Cơ :

- Mẫn sư muội...

Mẫn Cơ quay sang Hào Thi Kiệt :

- Thỉnh Hào đại gia lấy của rước hiền thê.

Hào Thi Kiệt gật đầu.

Gã vừa gật đầu thì Trương Hảo thộp cầm nã thủ vào yết hầu Hoàng Thế Lãm nhanh không thể tả. Mặc dù trào công của Trương Hảo rất nhanh, nhưng vẫn không thể nhanh bằng Hoàng Thế Lãm.

Chát...

Hào Thi Kiệt và Mẫn Cơ lẫn Yến Nhi cứ đực mặt ra nhìn bản thủ kim chuông của Trương Hảo bị ngón tay nhứt dương chỉ của Hoàng Thế Lãm đục thủng ngay tâm trung.

Với trào công Kim chuông của Trương Hảo có thể sử dụng như binh khí mà chỉ công của Hoàng Thế Lãm vẫn đục thủng được khiến cho Hào Thi Kiệt ngẩn ngơ.

Trương Hảo nghiêng răng rút trào công lại, một vòi máu từ hữu thủ phún trào ra, và rướn luôn vào mặt Thi Kiệt bởi cái gạt tay phải nhẹ của Thế Lãm.

Cùng với cái gạt tay đó thì cước tốc của chàng đã gạt vào chân Trương Hảo.

Gã Trương hộ vệ ngã ngửa ra sau.

Rầm...

Y chưa kịp lồm cồm bò dậy thì đã bị Thế Lãm dụng hữu cước đạp lên nhán xuống.

Chàng từ tốn nói :

- Phiền các hạ nằm im. Tại hạ rất không thích đang dự đại yến mà phải động tay động chân.

Không biết nội lực của Thế Lãm đạt đến mức độ nào mà Trương Hảo nằm duỗi dài dưới đất chẳng thể nào cựa cựa được.

Thi Kiệt mặt cắt không còn chút máu, lắp bắp nói :

- Bản lĩnh của Hoàng huynh thật là khó lường...

Thế Lãm khoát tay ngăn không cho gã đại phú kia nói tiếp. Chàng cắt ngang bằng một câu nói lạnh nhạt :

- Ấy, bây giờ tại hạ không thích luận bàn về võ công, mà chỉ muốn hỏi trong các vị, kể cả hai vị sư muội của tại hạ đây ai khẳng định Hoàng Thế Lãm này là Truy Hình Tướng của Thiên giáo?

Mọi người có mặt tại Tiểu nguyệt lầu đều lưỡng lự. Thế Lãm gằn giọng nói tiếp :

- Nguyên do đâu mà các người cho tại hạ là Truy Hình Tướng?

Thấy mọi người im lặng, chàng nói luôn :

- Không tìm ra được nguyên do để khẳng định Hoàng Thế Lãm này là Truy Hình Tướng à?

Chàng lắc đầu :

- Tại hạ thật vụng quá.

Thế Lãm vừa dứt lời thì ngay sau lưng chàng có tiếng trầm trầm đáp lời :

- Tất nhiên có nguyên do chứ.

Thế Lãm quay ngoắt lại. Bạch Hoa Lan đang đứng ngay sau lưng chàng chỉ cách năm bộ. Với khoảng cách đó mà chàng chẳng phát hiện được, thì khinh công của người này quả là vô cùng cao thâm khó lường.

Thế Lãm buột miệng nói :

- Bạch Hoa Lan...

- Hoàng công tử ngạc nhiên lắm à?

Thế Lãm thả chân khỏi chấn tâm Trương Hảo, bước thẳng ra ngoài đối diện với Bạch Hoa Lan. Chàng nhún vai nói :

- Không biết Bạch Hoa Lan các hạ là Bạch Hoa Lan thật hay cũng như Thế Minh, Thế Chi, chỉ là những Bạch Hoa Lan sứ giả?

- Ta không nhất thiết phải trả lời câu hỏi của Hoàng công tử. Công tử tìm Bạch Hoa Lan thì Bạch Hoa Lan đang đứng trước mặt công tử. Còn Hoàng công tử muốn biết vì sao Bạch Hoa Lan khẳng định công tử là Truy Hình Tướng thì xin mời theo ta.

Thế Lãm lắc đầu :

- Ái chà, lạ thật. Tự nhiên tại hạ được gán cho cái danh Truy Hình Tướng. Tốt lắm! Tốt lắm. Tại hạ là Truy Hình Tướng thì có sao đâu.

Chàng ôm quyền nói luôn :

- Thỉnh Bạch Hoa Lan sứ giả di huấn.

Bạch Hoa Lan gật đầu, đưa mắt nhìn Mẫn Cơ và Yến Nhi :

- Sẽ có người đến đón nhị vị cô nương về Tụ Nghĩa đường.

Thế Lãm nhún vai chen lời :

- Không ngờ trong giang hồ, tai mắt của Bạch Hoa Lan sứ giả đâu cũng có.

Bạch Hoa Lan đáp lời chàng :

- Chúng tôi có mặt khắp mọi nơi. Truy Hình Tướng hãy đi theo tôi.

8. Chương 8

Bạch Hoa Lan chẳng hề có ý phòng bị với Thế Lãm, hai người song hành rời Nguyệt Tinh lâu. Thấy thái độ của đối phương không hề có ý niệm coi mình là đối thủ, Thế Lãm cũng chẳng màng đến việc phải cảnh giác với Bạch Hoa Lan.

Bạch Hoa Lan bắt chợt gia tăng cước tốc, Thế Lãm bắt buộc phải chạy theo nàng. Càng trở thuật khinh công, Thế Lãm càng nảy sinh ý niệm vị Bạch Hoa Lan này đang thử khinh thuật của mình, nên càng lúc càng chạy nhanh hơn.

Thế Lãm mỉm cười, hai tay vẫn thong dong để sau thắt lưng. Chàng lướt lên sát bên Bạch Hoa Lan nhỏ nhẹ nói :

- Bạch Hoa Lan sứ giả cũng xuất thân từ Du Môn.

Bạch Hoa Lan quay sang Thế Lãm :

- Truy Hình Tướng nhận ra bí thuật khinh pháp của tôi?
- Tại hạ đã được thấy Yến Nhi và Mẫn Cơ thi triển thuật pháp Du hành của Du Môn.
- Truy Hình Tướng thật là tinh mắt.

Hai người thi triển khinh công như hai ảnh ảo mờ mờ, thấy bóng mà chẳng thấy hình, nhưng xem chừng phong thái của Thế Lâm vẫn ung dung tự tại chẳng tỏ ra nhọc sức phải bám theo Bạch Hoa Lan.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đặt chân đến bờ sông Hoàng Tử.

Bạch Hoa Lan dừng bước, quay sang Thế Lâm :

- Khinh pháp của Truy Hình Tướng thật là lợi hại.
  - Bạch Hoa Lan sứ giả quá khen, tại hạ đang muốn hụt hơi vì phải bám theo chân sứ giả đấy.
- Bạch Hoa Lan nhướn đôi mày lá liễu nhìn Hoàng Thế Lâm. Thấy Bạch Hoa Lan sứ giả nhướn mày, Thế Lâm mỉm cười nói :
- Nếu tại hạ đoán không lầm, sau lớp lụa trắng che dung diện, Bạch Hoa Lan sứ giả nhứt định là một giai nhân tuyệt sắc trong giang hồ.
  - Truy Hình Tướng có thể nhìn xuyên qua lớp lụa che mặt của ta được à?
  - Nếu sứ giả cho tại hạ là Truy Hình Tướng thì phải có tinh thần đặc dụng đến giới hạn đó chứ.

Bạch Hoa Lan nhìn dòng sông Hoàng Tử, chỉ tay ra khơi :

- Ngoài kia có con thuyền, ta và Truy Hình Tướng sẽ ra ngoài con thuyền nhỏ đó.

Thế Lâm nhún vai :

- Làm cách nào đi ra?

Bạch Hoa Lan đi thẳng đến một hốc đá gần đó, lấy ra một mảnh vải lụa trắng. Nàng chăm chăm nhìn ra ngoài khơi tràn ngập sương mù, lạnh nhạt nói :

- Một chút tài mọn muốn Truy Hình Tướng thưởng lãm.

Bạch Hoa Lan vừa nói vừa vung tay, dải lụa như con rồng thoát ra khỏi tay nàng. Và khi Bạch Hoa Lan căng dải lụa đã tạo dựng được một chiếc cầu ra đến chiếc thuyền xa xa.

Bạch Hoa Lan quay sang nhìn Thế Lâm :

- Thỉnh Truy Hình Tướng!

Bạch Hoa Lan vừa nói vừa cột dải lụa vào một thân cây gần đó rồi trở khinh thuật lao thoăn thoắt theo mảnh vải lụa. Thế Lâm cũng theo bước chân nàng.

Thế Lâm bám theo chân Bạch Hoa Lan và khi đến chiếc thuyền nan, chàng thấy có thêm hai Bạch Hoa Lan nữa đã có mặt sẵn trên thuyền đang giữ đầu dải lụa.

Thế Lâm thản nhiên hạ thân xuống khoang thuyền như người bàng quan chẳng có gì để chàng phải lo lắng hay thắc mắc.

Thế Lâm và Bạch Hoa Lan vừa yên vị xong, hai người kia đã giật mạnh dải lụa, bứt đứt làm hai.

Thế Lâm đưa mắt nhìn trộm hai vị Bạch Hoa Lan. Họ nhìn trả lại chàng.

Thế Lâm cau mày.

Bạch Hoa Lan sứ giả nhìn chàng hỏi luôn :

- Sao Truy Hình Tướng lại cau mày?
- Ái chà, tại hạ đang thắc mắc, bộ Bạch Hoa Lan hết người rồi hay sao lại để nam nhân đóng vai mình.

Chàng chỉ hai gã Bạch Hoa Lan đang mài miết dụng công lực tổng xuống nước đưa thuyền tiến về phía hạ nguồn.

- Tại hạ đoán không lầm, hai vị Bạch Hoa Lan này là nam nhân :

- Bạch Hoa Lan sứ giả gật đầu :

- Truy Hình Tướng của Án Sát đường thật là tinh mắt. Hai vị đó đúng là nam nhân, nhưng sao Truy Hình Tướng có thể nhận ra họ là nam nhân?

Thế Lâm cười mỉm, rồi nói :

- Mặc dù họ có cái dáng nữ nhân, lại che dung diện, nhưng nếu che luôn cặp lông mày và đôi tay nam nhân thì tại hạ khó nhận ra được.

- Vậy theo như sự phỏng đoán của Truy Hình Tướng tướng Bạch Hoa Lan là nữ nhân hay nam nhân.

Thế Lâm nhún vai :

- Tại hạ chưa thấy mặt làm sao phỏng đoán được. Với Bạch Hoa Lan có nhiều quá, chẳng biết ai là Bạch Hoa Lan thật. Nếu như cô nương có thể cho tại hạ sửa đổi danh tính thì tại hạ sửa ngoại danh Bạch Hoa Lan thành...

Bạch Hoa Lan hỏi luôn :

- Truy Hình Tướng sửa lại danh xưng gì?

Thế Lâm cười nửa miệng, nhìn nàng đáp luôn :

- Bạch Hoa Lan! Danh xưng như vậy có lẽ đúng với con người có một trăm nhân diện.

- Thì ra Truy Hình Tướng cũng biết nói đùa đấy chứ.

Thế Lâm khoát tay :

- Tại hạ ít khi nào nói đùa. Hỏi thật cô nương, nguyên do đâu cô nương cứ khẳng khẳng tại hạ là Truy Hình Tướng. Thử hỏi tại hạ là Truy Hình Tướng thì đâu thể nào ngu dại chui đầu vào căn cứ của Bạch Hoa Lan chứ?

Bạch Hoa Lan sứ giả nhìn sững chàng.

Thế Lâm mỉm cười, lấy luôn bức họa đồ chìa đến trước mặt :

- Nhị Kiều Tây Hạ cũng là Bạch Hoa Lan sứ giả, họ tặng cho tại hạ bức họa đồ kho tàng này để làm sinh vật triệt hạ Truy Hình Tướng, nay lại được cô nương gán cho ngoại danh Truy Hình Tướng, xem chừng Hoàng Thế Lâm chẳng phải nhọc công mà phát tài.

- Rồi Truy Hình Tướng sẽ biết vì sao Bạch Hoa Lan biết Hoàng Thế Lâm chính là Truy Hình Tướng.

Thế Lâm thở dài, lơ đãng nhìn bầu trời đầy sao. Chàng lẩm nhẩm nói :

- Không biết trên cao kia, ngôi sao nào là bản mạng của tại hạ, ngôi sao nào là bản mạng của Truy Hình Tướng?

Hai người lơ đãng, im lặng nhìn dòng sông Hoàng Tử.

Con thuyền nhỏ do hai gã Bạch Hoa Lan dụng nội lực đẩy đi tiến dần về phía một hang động đá vôi. Con thuyền chui vào cửa hang, hai bên vách gắn những chùm bạch lạp tỏa ánh sáng soi đường.

Thế Lâm hỏi Bạch Hoa Lan sứ giả :

- Tổng hành dinh của Bạch Hoa Lan trong hang động này à?

Bạch Hoa Lan không đáp lời chàng.

Thuyền cập vào một bờ.

Bạch Hoa Lan sứ giả mới mở miệng :

- Chúng ta đã đến nơi.

Hai người rời thuyền lên bờ, tiến thẳng vào một con đường hầm ăn thông vào trong núi.

Khí lạnh từ hai bên vách đá tỏa ra khiến Thế Lâm tưởng chừng như Bạch Hoa Lan đang dẫn độ mình vào chốn diêm phủ.

Xa xa, Thế Lâm nhận ra những bó đuốc cháy phừng phừng. Đi hết đường hầm độc đạo, chàng và Bạch Hoa Lan sớ giả đến một mỏm đá, phía dưới là thung lũng, với hai hàng người đều vận cùng một trang phục Bạch Hoa Lan tay cầm đuốc đứng chờ.

Thế Lâm lắc đầu :

- Ái chà, đâu mà nhiều Bạch Hoa Lan sớ giả thế này.

- Giờ thì chắc Truy Hình Tướng bỏ ý niệm Bạch Hoa Lan hết người rồi chứ?

Thế Lâm gật đầu :

- Trong hàng trăm người này, tại hạ đâu thể biết được ai là Bạch Hoa Lan.

Hai người rời mỏm đá băng xuống thung lũng. Họ đi thẳng theo những hàng người vận trang phục Bạch Hoa Lan mà tưởng chừng như đó là những oan hồn trắng toát nơi địa phủ.

Bạch Hoa Lan dừng bước bên ngoài tòa cung điện nguy nga tráng lệ. Trước tòa cung điện đó là một giàn hoa lan khổng lồ, dưới ánh sáng những ngọn bạch lạp vẫn thấy được những đóa hoa trắng tinh lầy lầy đùa với gió.

Bạch Hoa Lan sớ giả nói với Thế Lâm :

- Chủ nhân Bạch Hoa Lan cung đang chờ Truy Hình Tướng.

- Tại hạ không ngờ mình lại được tiếp rước trọng thể như thế này.

Thế Lâm chấp tay sau lưng thả bước vào dàn hoa lan khổng lồ, tiến thẳng đến cửa chính sảnh.

Chàng vừa đặt chân đến bậc tam cấp thì từ trong đại sảnh một mỹ nữ vận trang phục cung trắng, nhan sắc diễm trần, có thể nói nhan sắc của nàng khiến cho chim sa cá lặn, nhật nguyệt phải lu mờ. Ngay cả Thế Lâm khi đối mặt với dung diện giai nhân cũng phải sửng sờ.

Chàng đứng ngêch mặt nhìn mỹ nữ.

Giai nhân nhẹ điểm một nụ cười :

- Thỉnh Hoàng công tử vào trong.

Thế Lâm như không nghe lời thỉnh ấy, cứ đứng ngẩn nhìn mỹ nữ.

Nàng lập lại lần nữa :

- Thỉnh Hoàng công tử vào trong đại sảnh.

Thế Lâm giật mình, thốt luôn :

- Ái chà, tại hạ thật là khiếm nhã... kiếm nhã...

Chàng bước đến ôm quyền chào giai nhân :

- Tại hạ được diện kiến chủ nhân Bạch Hoa Lan cung, thật là hạnh ngộ... hạnh ngộ...

Giai nhân mỉm cười nhìn chàng :

- Thiếp cũng rất vui mừng khi thỉnh được Hoàng công tử đến Bạch Hoa Lan cung này.

Hai người sau mấy lời khách sáo cùng tiến vào trong tòa đại sảnh. Vừa đặt chân vào trong, Thế Lâm ngạc nhiên vô cùng, bởi trong tòa đại sảnh đã có đủ mặt những vị Chương môn các bang phái lớn của Trung Nguyên.

Chiếm ngự bên phải, đứng ngay hàng đầu dành cho bậc trưởng thượng là trụ trì Thiếu Lâm Minh Thông đại sư, cạnh đại sư là Thần Cơ Bất Tri Khách.

Đảo mắt nhìn qua một lượt, các vị cao nhân chưởng bang có mặt trong tòa chính sảnh này quả không thiếu một người nào, ngoài Du Ảnh Thần Tàn Phong.

Hoa Lan cung hiệu triệu được tất cả những vị Chưởng môn nhân và Bang chủ trong võ lâm Trung Nguyên hội tụ nhứt định là Hoa Lan Cung chủ phải có ấn soái trong tay.

Thế Lâm liếc trộm qua giai nhân :

- Hoa Lan cung thỉnh mời được các vị Chưởng môn, bao nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ thế lực của Cung chủ.

Giai nhân mỉm cười :

- Hoàng công tử đừng nghĩ như vậy. Bỏn cung thỉnh mời được các vị anh hùng trong thiên hạ nhờ có ấn soái đó mà thôi.

Hoàng Thế Lâm đảo mắt nhìn qua một lượt các vị Chưởng môn có mặt tại tòa chính sảnh.

Đối nhân với chàng có người bình thần, có người điểm một nụ cười, cùng có ánh mắt đánh lại tỏ vẻ hần học.

Thế Lâm quay sang Hoa Lan Cung chủ :

- Tại hạ nghĩ mình sẽ rất khó lòng được diện ngộ với Hoa Lan Cung chủ, không ngờ lại được chính người tiếp đón.

Hoa Lan Cung chủ mỉm cười :

- Hoàng công tử ngạc nhiên lắm à?

Thế Lâm gật đầu :

- Bạch Hoa Lan nổi tiếng khắp cõi Trung Nguyên sau khi đoạt ấn soái trong cấm cung, thế mà thân hành tiếp một lãng tử như tại hạ thì thật là khó giải thích đó.

- Hoàng công tử tưởng ta là Bạch Hoa Lan sao, không đúng đâu, ta chỉ là Hoa Lan Cung chủ mà thôi. Bạch Hoa Lan không phải là ta.

Thế Lâm cau mày :

- Hoa Lan Cung chủ khác, Bạch Hoa Lan khác. Vậy sao Hoa Lan Cung chủ có ấn soái để hiệu triệu các vị Chưởng môn.

Hoa Lan Cung chủ không trả lời chàng mà dẫn đến đối mặt với Thần Cơ Bất Tri Khách.

Thần Cơ Bất Tri Khách có tặng người nhỏ nhắn, gầy guộc. Trông hình thể bề ngoài của lão cứ như một gã Cái bang bị đói lâu ngày, nếu không nhờ bộ trang phục khá trường giả che đậy cái thể chất yếu đuối đó.

Thần Cơ Bất Tri Khách mỉm cười với Hoàng Thế Lâm. Như đã trở thành thói quen, lão đưa tay bấm độn, rồi nhìn thẳng vào mắt Thế Lâm nói :

- Chiếu theo tử số càn khôn thiên địa, phối hợp cùng bát quái đồ, và hình mạo tướng công, lão có thể đoán chắc Hoàng công tử đây sắp gặp đại họa. Nếu như số mệnh yếu thì sẽ mất mạng, còn bằng như có được khắc tinh Long ấn, cũng chịu nhiều khốn đốn mới có thể bảo toàn mạng sống.

Thế Lâm ôm quyền xá Bất Tri Khách :

- Tại hạ không thích tướng số, nhưng được gặp Thần Cơ tặng cho một quẻ xem chừng số của tại hạ gặp nhiều long đong đây. Đã vậy xin hỏi luôn, Thần Cơ tiên sinh có cách chi hóa giải mệnh số của tại hạ?

Thần Cơ Bất Tri Khách cau mày, ôn nhu nói :

- Ý trời khó nói. Nhưng lão phu có thể chỉ cho công tử một người có thể hóa giải mệnh số của công tử.

Thế Lâm cướp lời Thần Cơ Bất Tri Khách :

- Người đó chính là Bạch Hoa Lan.

Thần Cơ Bất Tri Khách nhìn xéo qua Minh Thông đại sư, lí nhí nói :

- Hoàng công tử có thể theo nghe chiêm tinh của lão phu?

Thế Lâm bật cười khan, rồi quay qua Minh Thông đại sư ôm quyền xá :

- Hạnh ngộ cùng đại sư.

- Bần tăng đa tạ. Không dám nhận một xá của Truy Hình Tướng.

Thế Lâm thở dài, nhìn lại Lan Hoa cung chủ :

- Lan Hoa cung chủ cũng khẳng định tại hạ là Truy Hình Tướng?

Lan Hoa cung chủ mỉm cười, rồi gật đầu luôn :

- Nếu Hoàng công tử không phải là Truy Hình Tướng, thiếp sẵn sàng dâng cái đầu này cho công tử.

Thế Lâm cau mày :

- Lan Hoa cung chủ đoán chắc như vậy à?

Lan Hoa cung chủ gật đầu :

- Hoàng công tử đích thị là Truy Hình Tướng Án Sát đường, điều đó không thể nào sai chạy được. Còn công tử thắc mắc sao tất cả mọi người tận tường hành tung của Truy Hình Tướng Án Sát đường?

- Tại hạ muốn biết nguyên căn?

- Bạch Hoa Lan báo cho chúng tôi biết. Bạch Hoa Lan nói thì không bao giờ sai.

Thế Lâm trầm mặt nhìn Lan Hoa cung chủ :

- Bạch Hoa Lan đâu phải là thần tiên, có thể thẩm thấu tất cả mọi việc trên thế gian này?

- Tất nhiên Bạch Hoa Lan không thể thấu đáo hết mọi việc của thiên hạ, nhưng lại rất am tường những nhân vật trong cấm thành nội cung.

- Rất tiếc tại hạ chưa được gặp Bạch Hoa Lan.

- Hoàng công tử sẽ được gặp thôi.

Hai ả thị nữ bưng ra một chiếc đôn để xuống cạnh Hoàng Thế Lâm.

Lan Hoa cung chủ chỉ chiếc ghế đôn :

- Thỉnh Truy Hình Tướng Án Sát đường an vị.

- Lan Hoa cung chủ đã có lời mời tại hạ đâu dám khách sáo.

Hoàng Thế Lâm ngồi xuống ghế bắt chân chữ ngũ, hai tay khoanh tròn trước ngực trông như kẻ bàng quan tọa thị không màng đến những nhân vật chung quanh.

Lan Hoa cung chủ điểm một nụ cười, quay bước trở lại chiếc tràng kỷ chủ nhân.

Khi yên vị xong mới nghiêm giọng nói :

- Hôm nay có mặt các vị Chuông môn và cả Truy Hình Tướng Án Sát đường, chúng ta hãy đưa toàn bộ vụ đánh cắp ấn soái năm xưa ra để đối chứng.

Thế Lâm ngược mắt nhìn Lan Hoa cung chủ, trong ánh mắt phảng phất sự ngạc nhiên vô cùng. Chàng trầm nghĩ :

- “Sao Lan Hoa cung chủ lại mang vụ án đoạt ấn soái nơi cấm cung ra đối chất trước sự có mặt của ta, dù đã biết rõ thân phận của ta chính là Truy Hình Tướng Án Sát đường”.

Như đọc được ý niệm trong đầu Hoàng Thế Lâm, Lan Hoa cung chủ chiếu nhãn quang về phía chàng, nhẹ giọng nói :

- Hoàng công tử chắc thắc mắc lắm thì phải.

Thế Lâm gật đầu :

- Không sai, tại hạ thắc mắc vì hung thủ đánh cắp ấn soái nơi cấm cung, tất cả các vị ở đây đều biết chính là Bạch Hoa Lan, thế còn mang ra đối chứng làm gì. Và cũng chính miệng Lan Hoa cung chủ khẳng định nhờ có ấn soái mới hiệu triệu được các vị Chưởng môn kia mà.

Lan Hoa cung chủ quay sang Minh Thông đại sư :

- Kính thỉnh đại sư phân trần.

Minh Thông đại sư nghiêm trang đứng lên, chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Một năm về trước quả đúng có sự việc đánh cắp ấn soái trong cấm thành. Việc đó không thành, và càng rắc rối hơn khi việc không thành mà ấn soái lại bị mất.

Thế Lâm lắc đầu :

- Các vị nói mà tại hạ như người mù đi trong đêm không hiểu gì cả.

- A di đà Phật! Quả thật là như vậy. Khi Hoàng thượng sắp rời kinh thành đi kinh lý có để lại mật chỉ, nếu có việc gì xảy ra đối với người thì cứ theo mật chỉ đó mà làm. Mật chỉ đó được giấu trong ấn soái để ở Cấm thành.

Thế Lâm cướp lời Minh Thông đại sư :

- Bạch Hoa Lan đã cướp được ấn soái rồi.

- A di đà Phật! Nếu như quần thần có được mật chỉ thì gian thần không thể lộng quyền.

Bản tằng chính thật là nhiếp pháp quan đương triều.

Minh Thông đại sư vừa nói vừa lấy trong ống tay áo tặng bào một chiếc kim bài khắc ngoại danh của mình lúc còn là Nhiếp chính đại thần.

Thế Lâm nhún vai :

- Tại hạ không phải người trong cung nội, không biết thứ phận của các quan đại thần, đại sư miễn chấp.

Minh Thông đại sư thở dài nói tiếp :

- Khi Hoàng thượng trở về kinh thành, thần trí của người như mất hẳn không còn nhớ gì nữa, và tự nguyện vào Thái thượng viện tụng kinh cầu Phật cứu độ chúng sanh. Nước một ngày không vua chẳng khác nào rã nát đầu, chính vì thế mà mật chỉ trở thành văn tự vô cùng quan trọng không thể để mất được, vì ý của Thiên tử là ý trời.

Minh Thông đại sư bùi ngùi, nói tiếp :

- Tất cả trung thần cùng một ý nghĩ, căn cứ theo chỉ dụ của Thiên tử mà làm, nhưng gian thần thì lợi dụng việc đó mà tráo mật chỉ giả. Bạch Hoa Lan đã biết được điều đó nên âm thầm đột nhập cấm cung, lấy đi mật chỉ giả để trong ấn soái.

Minh Thông đại sư lắc đầu :

- Thành ra lúc này chúng ta chỉ có ấn soái giả và mật chỉ giả mà thôi.

- Trong cấm thành ai có thể tráo được ấn soái giả và mật chỉ giả chứ?

Hoàng Thế Lâm hỏi Minh Thông đại sư :

- Truy Hình Tướng vừa mới vào cung, chưa hiểu được mọi việc xảy ra thời gian trước. Kể tráo ấn giả và mật chỉ giả chỉ có người cận kề với Kim thượng mới làm được.

Thế Lãm cau mày :

- Các vị mới lập ra Tụ Nghĩa đường để nhằm chuẩn bị kế hoạch chống lại âm mưu đoạt ngôi Thiên tử của gian thần.

Lan Hoa cung chủ chen vào :

- Hoàng công tử nói rất đúng. Giờ đây nếu như có Truy Hình Tướng Án Sát đường tham gia vào Tụ Nghĩa đường, bổn cung thiết nghĩ âm mưu đoạt ngôi Thiên tử của gian tặc khó toại thành.

Thế Lãm khoát tay :

- Ê, tại hạ có phải là Truy Hình Tướng đâu mà Lan Hoa cung chủ khẳng khái như vậy.

Truy Hình Tướng Án Sát đường mới lập ra sau này để truy tìm dấu tích Bạch Hoa Lan, nếu Hoàng mỗ là Truy Hình Tướng có sao lại đi giúp cho Bạch Hoa Lan chứ, trong khi chưa từng diện ngộ với Bạch Hoa Lan.

Thần Cơ Bất Tri Khách đứng lên tiến thẳng đến đối mặt với Hoàng Thế Lãm, trang trọng nói :

- Tinh tnh chí hòa, khả dĩ liệu nguyên...

(Một đóm lửa có thể thiêu cháy cánh đồng)

Thế Lãm nhướng mày nhìn Bất Tri Khách :

- Tại hạ không phải là đóm lửa đó, xin lão Thần Cơ tìm người khác cho.

Thế Lãm đứng lên tiến về phía Lan Hoa cung chủ :

- Tại hạ đến đây không phải là để nghe chư vị anh hùng đàm khảo đại sự. Tại hạ muốn kiêu từ.

- Vụ án Bạch Hoa Lan hệ trọng như vậy mà Hoàng công tử không nghe muốn nghe sao?

- Việc của thiên hạ, thiên hạ gánh. Tại hạ không muốn chen vào.

Bang chủ Tụ Nghĩa đường Đinh Gia Lộc bước ra khỏi hàng ghế các bậc trưởng thượng, tiến đến sau lưng Hoàng Thế Lãm tăng háng.

Thế Lãm quay lại :

- Tại hạ đoán không lầm người là Tụ Nghĩa đường chủ Đinh Gia Lộc.

- Không sai, chính lão phu.

- Đinh tiên bối muốn chỉ giáo tại hạ việc gì?

Đinh Gia Lộc nhìn như muốn đóng đinh vào tam tinh Hoàng Thế Lãm :

- Truy Hình Tướng Án Sát đường đã đến đây, không thể không cùng quần hùng chen vai sát cánh chống lại âm mưu đoạt vị của gian thần. Nếu như người không tham gia thì hãy tự sát chết trước mặt quần hùng đi.

- Tại sao tại hạ phải tự sát chứ.

- Các hạ đã nghe và đã biết tất cả những hệ sự quan trọng.

Thế Lãm nhún vai :

- Tại hạ nào muốn nghe. Đã không muốn nghe mà lỡ phải nghe thì cũng có thể quên như chưa hề nghe, đâu cần gì đến độ Đường chủ bắt tại hạ tự sát.

Đinh Gia Lộc quay nhìn Lan Hoa cung chủ :

- Lan Hoa cung chủ xử trí như thế nào với Truy Hình Tướng Án Sát đường.

Lan Hoa cung chủ trầm mặt, đôi thu nhân trong vắt như hai hạt tinh cầu nhìn thẳng vào mặt Hoàng Thế Lãm.

- Hoàng công tử muốn đóng vai kẻ tọa thị nhìn thiên hạ tranh đoạt à?

Hoàng Thế Lâm nhún vai, mỉm cười nói :

- Cho đến giờ tại hạ chưa thể phân định ai chính ai tà. Ngay cả các vị cũng chưa hẳn đã tin tại hạ.

Lan Hoa cung chủ khăng khái nói :

- Bỏn cung tin tưởng Hoàng công tử là chính nhân quân tử, không bao giờ phụng sự kẻ ác.

- Lan Hoa cung chủ tin tại hạ, nhưng Bạch Hoa Lan chưa hẳn đã tin. Nếu các vị muốn nhờ tại hạ việc gì, thì trước nhất hãy để tại hạ diện ngộ với Bạch Hoa Lan.

Minh Thông đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Thế Lâm quay lại nhìn đại sư :

- Đại sư có ý gì?

Minh Thông đại sư lưỡng lự :

- Điều kiện án sát tướng đưa ra thật là khó cho bần tăng và các vị quần hùng ở đây.

- Thì ra các vị sợ Bạch Hoa Lan lộ hành tung.

- Đúng như vậy.

Minh Thông đại sư nhìn Lan Hoa cung chủ :

- Cung chủ suy xét, Bạch Hoa Lan lộ hành tung thật là khó cho người.

Lan Hoa cung chủ nghiêm mặt :

- Được rồi, Truy Hình Tướng Án Sát đường đến đã là điều may mắn cho chúng ta. Bỏn cung sẽ cố gắng sắp xếp để Hoàng tướng diện ngộ với Bạch Hoa Lan.

Thế Lâm ôm quyền xá Lan Hoa cung chủ :

- Tại hạ chẳng còn việc gì ở đây. Kiếu từ!

Chàng hướng về quần hùng xá một cái, thản nhiên nói :

- Trước khi tại hạ rời khỏi tòa chính sảnh cung này, vì trọng chữ tín của Lan Hoa cung chủ cũng tỏ lộ danh phận của mình với các vị. Đúng như Bạch Hoa Lan đã thông tin cho các vị, Hoàng mỗ chính là Truy Hình Tướng án sát đại đường đương triều.

Có tiếng xầm xì trong đám quần hùng :

- Giờ thì y mới lộ chân tướng của mình. Phong độ của y không thể nào tin được.

Hai nàng cung nữ vận y phục Bạch Hoa Lan từ cửa hậu liêu bước ra tiến thẳng về phía Hoàng Thế Lâm :

- Thỉnh Truy Hình Tướng Án Sát đường về thư phòng nghỉ ngơi.

Thế Lâm quay lại Lan Hoa cung chủ :

- Tại hạ hy vọng sớm gặp Bạch Hoa Lan.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười gật đầu :

- Bỏn Cung chủ cố gắng không để người chờ đợi lâu.

9. Chương 9

Kết...

Cánh cửa thư phòng của Thế Lâm từ từ hé mở, một lão bà len vào, dáng người lom khom ví như cành cây khô rệu rã sắp gãy ngang cổ lê đến bên chiếc tràng kỷ. Lão bà nhìn Hoàng Thế Lâm đang nhắm mắt, gác tay lên trán mà lắc đầu lẩm nhẩm nói :

- Ái chà, Truy Hình Tướng Án Sát đường chắc mệt nhọc lắm mới đến được tòa bí cung này.

Lão bà vừa dứt lời Thế Lâm đã ngồi nhồm dậy. Chàng mở bừng hai con ngươi như người mê sảng chăm chú nhìn lão bà.

- Ý...

Lão bà ngạc nhiên thốt lên một tiếng rồi nói tiếp :

- Bà già này tưởng Hoàng tướng đã yên giấc rồi đấy.

Thế Lâm nhoẻn miệng nặn ra một nụ cười ngượng ngập :

- Văn bối lại tưởng giai nhân nào đó đột nhập thư phòng mình, hóa ra là một lão nhân.

Chàng thả chân xuống tràng kỷ, đến ngồi bên chiếc bàn có sẵn văn phòng tứ bửu.

Lão bà cũng bước đến ngồi đối diện với Thế Lâm, cất giọng nhừ nhạ nói :

- Lão được Lan Hoa cung chủ lệnh đến phục vụ Hoàng tướng.

Thế Lâm nhún vai :

- Ái chà, Lan Hoa cung chủ sao lại có thể lệnh cho lão bà đến phục vụ một kẻ hậu sinh như văn bối được chứ. Trong Lan Hoa cung đâu thiếu người, và chắc chắn không thể thiếu giai nhân.

Thế Lâm rút một tấm giấy trắng trải lên mặt bàn, cầm luôn cây bút lông, trầm tư suy nghĩ.

Lão bà nhìn chàng hỏi :

- Hoàng tướng tính đặt thơ đấy à?

- Văn bối đang ngẫu hứng, tuy không có thiên phú thi ca, nhưng họa đồ thì cũng có chút tài mọn.

- Truy Hình Tướng biết họa? Thế có thể tặng cho lão một bức chân dung được không?

Thế Lâm gật đầu :

- Văn bối đang có ngẫu hứng đây.

Thế Lâm nói xong, đặt bút vẽ luôn trên mặt giấy trắng.

Lão bà ngồi im lặng nhìn chàng vẽ, đến khi Thế Lâm trả cây bút lông vào hộp trát mới lên tiếng hỏi :

- Hoàng tướng đã vẽ xong rồi đấy à? Hoàng tướng thật là có tài, chỉ trong một khoảng khắc mà có thể vẽ được chân dung lão.

Thế Lâm mỉm cười đáp lại :

- Văn bối vẽ đẹp, vẽ nhanh nhưng sợ không đúng người.

Chàng xoay bức tranh vừa vẽ để lão bà chiêm ngưỡng. Bức tranh chàng vừa vẽ chỉ vờn vện có đôi tay mỹ nữ đang cầm một nhánh bạch lan. Nét vẽ của chàng mặc dù đơn sơ, phóng khoáng nhưng không thiếu sự linh động. Nhìn thoáng qua bức tranh Thế Lâm vừa vẽ, bất cứ một ai sành điệu về hội họa có thể đoán được bức tranh này đã được Thế Lâm luyện tập trau chuốt rồi. Sự trau chuốt đó ẩn tàng trong từng nét mực, và trở thành hình ảnh sâu vào tâm thức chàng, có thể nhắm mắt vẫn vẽ được.

Lão bà nhìn ngắm bức tranh đôi tay mỹ nữ, nhỏ giọng nói :

- Y, công tử không vẽ chân dung lão.

Thế Lâm nhún vai :

- Văn bối vẽ theo sự tưởng tượng mà thôi.

Chàng nhìn thẳng vào mắt lão bà nói luôn :

- Trước đây bà bà phải là một trang tuyệt sắc giai nhân.
- Ai không vậy, lão cũng không giấu công tử, trước đây lão quả là trang tuyệt sắc giai nhân, nhưng thời gian đã cướp mất mái tóc xanh rồi.

Thế Lâm điểm một nụ cười lắc đầu :

- Hiện tại bà bà cũng là một trang tuyệt sắc giai nhân.
- Hoàng tướng nói lão không hiểu gì cả.
- Bà bà có thể cho văn bối giải thích được chứ.
- Lão đang rất muốn nghe.

Thế Lâm khoanh tay nhìn lão bà :

- Nếu như văn bối nhắm mắt lại, thì không thấy chân diện mục của bà bà.
- Nhắm mắt thì làm sao thấy?
- Đã không thấy thì văn bối đành phải vận dụng đến những giác quan khác để coi người đến gặp mình là giai nhân hay lão nhân hoặc xú nhân. Giai nhân tất phải dùng phấn hoa của giai nhân, xú nhân có mùi hôi, còn lão nhân thì có mùi tử khí.

Thế Lâm bưng bình trà rót ra hai cái chung thủy thần :

- Thất lễ quá! Văn bối không mời! Bà bà...

Chàng đưa chung trà đến trước mặt lão bà :

- Mời bà bà...
- Đa tạ Hoàng tướng.

Hai người cùng nhấp một ngụm nhỏ, đặt chung xuống bàn, lão bà nói :

- Truy Hình Tướng có thể nhận được chân diện mục của người qua khứu giác à?
- Văn bối có cái tài đó. Lúc thiếu thời, văn bối mắc một chứng bệnh nan y khứu giác có thể ngửi và phân biệt một lúc trăm mùi khác nhau.

Chàng lấy túi phấn trong thắt lưng đặt lên bàn :

- Túi phấn này có mùi thơm cho mỹ nữ, mạn phép xin hỏi bà bà, mùi phấn thơm này chắc bà bà cũng rất thích dùng.

Lão bà nhìn sững chàng :

- Ấy, lão chưa từng dùng qua loại phấn thơm này bao giờ.
- Thế mà văn bối lại ngửi được mùi phấn thơm này từ bà bà tỏa ra, mặc dù nó đã được pha trộn với rất nhiều thứ mùi khác.

Thế Lâm khoát tay :

- Ấy, chắc ai đó đã vô ý rắc phấn thơm này lên trang phục của bà bà.

Lão bà sa sầm mặt xuống.

Thế Lâm nói tiếp :

- Mà vị mỹ nữ nào lại kỳ quặc như vậy chứ. Ai đời rắc phấn thơm lên y phục của một lão bà lợm khộm. Vậy bà bà có biết ai sử dụng loại phấn thơm này không?

Lão bà thò tay đến túi phấn thơm của Thế Lâm. Tay lão bà bừa đặt vào túi phấn thì bằng một tuyệt thức cầm nã thủ pháp hanh ngoai một cái chớp mắt, Thế Lâm đã chộp xuống hổ khẩu của lão bà.

Chàng ra tay nhanh, và vô cùng bất ngờ, nhưng lão bà như đã phòng bị từ trước, rút tay lại nhanh hơn. Thế rút tay của lão bà nhanh đến độ tưởng chừng như Thế Lãm là người vô thức, nằm mơ chộp xuống mặt bàn. Năm ngón thủ pháp của chàng vừa chạm đến mặt bàn đã dừng lại rút về.

Thế Lãm nhìn lão bà, ngược lại lão bà cũng nhìn chàng không chớp mắt.

Lão bà nghiêm giọng nói :

- Truy Hình Tướng Ấn Sát đường quả thật là lợi hại.

Lão bà cũng đánh mắt về lộ khụ :

- Ta không qua mặt được Truy Hình Tướng.

Thế Lãm nhếch mép rồi nói :

- Tại hạ vẽ chân dung của cô nương không biết có đúng không?

Chàng đổi cách xưng hô khiến lão bà đăm lúng túng, hỏi lại chàng :

- Ý, sao Hoàng tướng gọi lão là cô nương?

Thế Lãm chỉ bức tranh vẽ đôi tay mỹ nhân đang cầm đóa hoa lan :

- Cô nương thử xem đôi tay tại hạ vẽ có giống với đôi tay bản thủ của cô nương không?

Lão bà chớp mắt, trầm tư một lúc rồi nói :

- Đúng là danh bất hư truyền. Lão nói không sai, không một ai có thể qua mặt được người mà Thái thượng hoàng tiến cung vào truy hình Ấn Sát đường.

Thế Lãm nhìn lão bà :

- Tại hạ không biết dưới lớp dị dung kia là diện dung của ai?

- Hoàng tướng muốn biết?

- Tại hạ rất muốn biết, nhưng nếu cô nương thấy bất tiện, tại hạ cũng không bức ép cô nương.

Chàng kéo bức tranh lại giữa bàn.

- Cô nương xem trên bức tranh này còn thiếu cái gì?

- Chỉ có lão bà bà ta mới biết được mà thôi.

- Bà bà... cô nương đang ở đâu?

Thế Lãm vừa dứt thì cánh cửa thư phòng của chàng lại hé mở. Hai ả cung nữ Lan Hoa cung bước vào.

Vị cô nương hóa trang đứng bật lên, chiếc lưng như còng hẳn xuống.

Hai ả cung nữ nhìn lão bà :

- Bà bà sao lại vào đây?

Lão bà cất giọng lí nhí như người chẳng còn hơi sức nói :

- Lão vào đây châm trà cho Hoàng công tử.

Thế Lãm quay sang nhìn hai ả cung nữ, hẳn học nói luôn :

- Các vị được Lan Hoa cung chủ chỉ dụ phục vụ cho tại hạ thế mà thư phòng chẳng có đăng một bình trà nóng, phải nhờ đến lão bà này. Ta thất vọng vô cùng.

- Truy Hình Tướng miễn thứ... miễn thứ...

Một người quay sang lão bà nói :

- Lão bà này chỉ là xú nhân trong Lan Hoa cung thôi, chắc trà của bà ta pha không bằng chúng tôi, để chúng tôi thay trà cho công tử.

Thế Lãm khoát tay :

- Đợi các người pha trà tại hạ đã khát cháy cả cổ.

Hai ả cung nữ nạt lão bà :

- Bà bà lui ra ngoài đi. Đừng có bép xép gì với Cung chủ để người trách chúng tôi.

Lão bà khúm núm cúi đầu :

- Thưa vâng... thưa vâng...

Lão bà quay ra khỏi phòng. Từ chỗ đứng của lão bà ra đến cửa non năm bước, thế mà lão bà chỉ đi đúng ba bước, mỗi bước chân tạo thành thứ âm thanh nghe như ai đó gõ vào tai Thế Lãm.

Hai nàng cung nữ chờ lão bà mất dạng rồi mới nói với Thế Lãm :

- Lan Hoa cung chủ lệnh cho chúng tôi bẩm báo với Hoàng tướng đúng đầu canh đêm nay, Bạch Hoa Lan sẽ đến hội kiến với người.

- Đầu canh đêm nay à? Tại hạ không ngờ mình sớm được hội kiến với Bạch Hoa Lan như vậy.

Nàng cung nữ đứng bên hữu nhỏ nhẹ nói :

- Công tử có cần gì không?

- Tất nhiên là cần rồi. Tại hạ cần hai mươi cân hảo tửu, thứ hảo tửu uống một chung bằng uống một cân để tiếp Bạch Hoa Lan.

Hai ả cung nữ nhìn nhau.

Thế Lãm nói luôn :

- Lan Hoa cung không có thứ rượu đó à?

Hai ả cung nữ lắc đầu.

- Nếu không có rượu đó thì nhị vị dùng hảo tửu pha trộn thêm mê dược mang đến đây cho tại hạ.

Hai ả cung nữ nhìn Thế Lãm ngạc nhiên hỏi :

- Có cách uống rượu thêm mê dược sao?

Thế Lãm cười khẩy đáp lời hai nàng :

- Nhị vị là nữ nhân không biết ẩm tửu. Trong nhân gian có rất nhiều cách uống rượu, mỗi người có một kiểu cách khác nhau, cách vừa rồi duy nhất dành riêng cho tại hạ mà thôi.

- Truy Hình Tướng không dùng rượu theo kiểu cách bình thường được à?

- Tất nhiên là được, nhưng hôm nay Hoàng mỗ dụng cách riêng của mình vì tiếp Bạch Hoa Lan, nhân vật lấy lòng trong võ lâm.

Hai nàng lắc đầu :

- Chúng tôi sẽ chăm lo hảo tửu cho Truy Hình Tướng.

- Đa tạ nhị vị cô nương.

Hai nàng quay ra khỏi thư phòng. Còn lại một mình, Thế Lãm ngồi bên bức tranh do mình vẽ trầm tư suy nghĩ, tự hỏi :

- Vị cô nương giả trang lão bà kia là ai?

Tiếng trống canh dồn dập nổi lên.

Thế Lãm bước đến mở cửa thư phòng ngồi chờ đợi. Chàng nhủ thầm :

- “Người sắp đến là Bạch Hoa Lan hay lại là sứ giả của Bạch Hoa Lan”.

Ý nghĩ còn đọng trong đầu Thế Lãm thì Bạch Hoa Lan trong trang phục thường nhật bước qua ngưỡng cửa.

- Hoàng công tử đợi ta.

Đúng là giọng của nữ nhân, nghe chất giọng của Bạch Hoa Lan tưởng chừng như chuông vàng khánh ngọc va vào nhau vừa thánh thót vừa khắc khe khiến cho bất cứ một ai diện kiến đều nảy sinh ý niệm tò mò, dưới lớp lụa trắng che dung diện kia là bộ mặt như thế nào, đồng thời cũng không khỏi cảm giác e dè bởi sự cay độc của Bạch Hoa Lan.

Thế Lãm bình thần như người xuất hiện không phải là Bạch Hoa Lan.

Bạch Hoa Lan ngạc nhiên nhìn chàng :

- Hoàng tướng không nghe ta hỏi à?

Thế Lãm vẫn im lặng.

Bạch Hoa Lan bước thẳng đến đối diện với chàng :

- Truy Hình Tướng sao không trả lời ta?

Thế Lãm nheo mày ngược lên nhìn Bạch Hoa Lan, nhún vai nói luôn :

- Rượu chưa có, tại hạ không thể đối ẩm cùng Bạch Hoa Lan sứ giả. Không biết cô nương đây là sứ giả thứ mấy trong Lan Hoa cung.

Thế Lãm vừa dứt lời, tiếng cửa Lan Hoa cung chủ trở lên ngay ngoài cửa :

- Lui ra ngoài mau!

10. Chương 10

Lan Hoa cung chủ bước vào thư phòng của Hoàng Thế Lãm. Nàng vận y phục Bạch Hoa Lan nhưng không che dung diện.

Thế Lãm mỉm cười nói với Lan Hoa cung chủ :

- Nàng chính là Bạch Hoa Lan?

- Truy Hình Tướng nghĩ tôi là ai?

- Lan Hoa cung chủ, chủ nhân của những loài lan.

- Hoàng tướng nói rất đúng. Lan Hoa cung chủ là chủ nhân của những loài lan, trong đó có Bạch Lan.

Khi hai nàng hầu bưng vào một vò rượu đặt lên bàn, đứng chờ phục dịch thì Lan Hoa cung chủ khoát tay :

- Các người cũng lui ra.

Hai ả đó lui ra ngoài thư phòng, Lan Hoa cung chủ tự khép cửa lại. Trong thư phòng chỉ còn lại hai người, sự xuất hiện của Lan Hoa cung chủ khiến cho không khí trong phòng tràn ngập mùi phấn thơm đặc biệt mà Thế Lãm đã được biết qua túi phấn.

Thế Lãm mở cửa sổ, ánh trăng chênh chếch từ trên cao rọi vào. Vô hình trung, không biết Thế Lãm có cố ý hay không mà để ánh trăng chiếu ngay vào túi phấn đặt giữa bàn.

Lan Hoa cung chủ dời mắt ngay về phía túi phấn thơm đó. Nàng mỉm cười nói :

- Túi phấn kia là của Hoàng tướng?

Thế Lãm quay lại nhìn nàng :

- Tại hạ là nam nhân, nam nhân nhứt định không dùng phấn thơm rồi.

- Thế sao Hoàng tướng lại có túi phấn thơm để trên bàn.

Thế Lãm bước đến cạnh nàng :

- Phần của giai nhân, và tại hạ nghĩ người sử dụng túi phần này chắc phải là Bạch Hoa Lan.

Thế Lãm lấy túi phần, mở gút. Mùi thơm từ trong túi phần tỏa ra, hòa nhập ngay với mùi thơm từ cơ thể của Lan Hoa cung chủ.

Thế Lãm tròn mắt chiêm ngưỡng Lan Hoa cung chủ, giả lả nói luôn :

- Ý, Cung chủ sử dụng phần thơm cùng mùi với túi thơm này. Vậy đích thị Lan Hoa cung chủ là Bạch Hoa Lan rồi.

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm mỉm cười :

- Hoàng tướng có ngạc nhiên lắm không?

Thế Lãm gật đầu :

- Ngạc nhiên và cũng không ngạc nhiên. Bạch Hoa Lan là một loài lan trong ngàn loại lan. Lan Hoa cung chủ là chủ nhân của hoa lan, thì có thể là Bạch Hoa Lan lắm chứ.

Chàng kéo ghế đôn, mời Lan Hoa cung chủ :

- Mời Cung chủ yên vị.

- Đa tạ Hoàng tướng!

Hai người ngồi đối mặt với nhau, Lan Hoa cung chủ từ tốn nói :

- Hoàng tướng biết vì sao thiếp chọn Bạch Lan đặt cho ngoại hiệu của mình không?

Thế Lãm nhún vai :

- Tại hạ có lẽ phải đi hỏi Thần Cơ Bất Tri Khách.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười :

- Hoàng tướng đâu nhứt thiết phải đi hỏi Thần Cơ Bất Tri Khách tiên sinh. Từ lâu thiếp đã từng nghe đến tiếng tăm lẫy lừng của Truy Hình Tướng Ấn Sát đường, khó một ai qua được đôi mắt tinh tường của Hoàng tướng.

Thế Lãm khoát tay :

- Lan Hoa cung chủ đừng nghĩ vậy. Tại hạ chỉ thêm áy náy mà thôi. Nếu như tại hạ tinh thông trời đất, thì đâu phải bôn ba ngoài giang hồ đi tìm Bạch Hoa Lan.

- Cuối cùng Hoàng tướng cũng đã tìm được Bạch Hoa Lan.

Thế Lãm mỉm cười nhìn nàng :

- Có thể tại hạ gặp được Bạch Hoa Lan, cũng có thể người đang đối mặt với tại hạ là chủ nhân của những loài lan.

- Thiếp chính là Bạch Hoa Lan. Lời khẳng định của thiếp không biết Truy Hình Tướng Ấn Sát đường có tin không?

Thế Lãm băng quơ nhìn ánh trăng qua cửa sổ.

- Tất nhiên tại hạ tin.

- Hoàng tướng tin thiếp là Bạch Hoa Lan?

Thế Lãm nhìn sững vào mắt Lan Hoa cung chủ :

- Lan Hoa cung chủ đã từng khẳng định không ai qua được cặp mắt tinh tường của tại hạ.

- Thiếp tin như vậy. Bây giờ Hoàng tướng đã gặp Bạch Hoa Lan, thiếp thỉnh nguyện Hoàng tướng cho biết mục đích của cuộc diện ngộ này.

Thế Lãm nghiêm mặt nói luôn :

- Cuộc diện ngộ này rất hệ trọng. Nếu như tại hạ sai lầm thì hậu họa không thể nào lường được.
- Hoàng tướng muốn nói sai lầm gì?
- Lan Hoa cung chủ không phải là Bạch Hoa Lan.

- Hoàng tướng nghĩ thiếp có đúng là Bạch Hoa Lan không?

Lan Hoa cung chủ vừa nói vừa rút cây trâm cài tóc đưa đến trước mặt Hoàng Thế Lãm.

Cây trâm của nàng là một cánh lan được trạm trổ vô cùng sắc sảo, linh động.

Đón lấy cành trâm của Lan Hoa cung chủ, Thế Lãm soi nó dưới ánh trăng huyền diệu.

Trong màu vàng nhòn nhợt của ánh trăng, cây trâm Lan Hoa như sinh động hẳn lên. Những cánh hoa như tràn ngập sức sống, lung linh như muốn đùa với ánh trăng đêm.

Thế Lãm ngắm cành trâm Lan Hoa rồi buông một câu khách sáo :

- Trâm Lan Hoa đẹp quá. Nó như một đóa hoa thật.
- Tín vật của Bạch Hoa Lan đây. Bây giờ Hoàng tướng đã tin thiếp chính là Bạch Hoa Lan rồi chứ?

Thế Lãm gật đầu :

- Tại hạ tin ngay từ đầu, Lan Hoa cung chủ chính là Bạch Hoa Lan.

Lan Hoa cung chủ nhoẻn miệng cười thật tươi. Nàng rót rượu ra chiếc chén :

- Thiếp thỉnh Hoàng tướng một chén rượu.

Thế Lãm đón chén rượu uống cạn. Đặt chén xuống bàn, chàng nhìn Cung chủ bằng ánh mắt ngậy dại.

Lan Hoa cung chủ nhấp một ngụm nhỏ, thỏ thẻ nói :

- Hoàng tướng tìm thiếp nhằm mục đích gì?

Thế Lãm trầm giọng :

- Tại hạ đi tìm Bạch Hoa Lan theo di ngôn của một người.
- Phải Thái thượng hoàng di ngôn cho Hoàng tướng?
- Tại hạ chưa nói mà Lan Hoa cung chủ đã đoán được. Quả thật đúng như vậy, Thái thượng hoàng di ngôn cho tại hạ bằng mọi biện pháp phải tìm được Bạch Hoa Lan.

Lan Hoa cung chủ cướp ngang lời chàng :

- Chắc chắn Thái thượng hoàng đã trao cho Hoàng thượng một vật rất hệ trọng để Hoàng tướng trao lại cho thiếp. Vật đó có phải là Ngọc tỷ ẩn soái.

Thế Lãm nhướng mày :

- Việc hệ trọng như vậy mà Lan Hoa cung chủ cũng biết?

Lan Hoa cung chủ nhoẻn miệng cười, nói tiếp :

- Một năm về trước thiếp và Du Ảnh Thần Tàn Phong dụng kế diệu hổ ly sơn xâm nhập cấm cung để đoạt ẩn soái và di chỉ của Hoàng đế bởi biết rõ âm mưu của Tổng tài Thái Minh Công. Rất tiếc lần đó thiếp chỉ lấy được di chỉ và ẩn soái giả, còn ẩn soái thật thì không biết ở đâu. Sau này thiếp mới hay Ngọc tỷ ẩn soái được Hoàng đế cất giấu một nơi khác để tránh hậu họa trong lúc người đi kinh lý.

Lan Hoa cung chủ thở dài một tiếng :

- Quả đúng như Hoàng đế dự liệu. Người đã bị kẻ khác bức chế ép vào Thái miếu, giao ngôi báu lại cho Vương gia nên thiếp đã bí mật liên hệ với Thái thượng hoàng đặt mưu đồ khôi phục lại nguyên vị cho Hoàng thượng.

- Lan Hoa cung chủ thật là cực nhọc.

- Thiếp là phận vi thần phải thờ chúa của mình.
- Nữ nhi như Cung chủ, tại hạ bội phục vô cùng.

Thế Lãm rót rượu ra chén :

- Chén rượu này tại hạ kính Cung chủ gọi là lòng tri ngộ bậc anh thư.
- Hoàng tướng đã quá lời, thiếp cũng như Hoàng tướng mà thôi.

Nàng đón chén rượu Thế Lãm trao uống cạn. Thế Lãm cũng bưng chén mình đối ẩm với Lan Hoa cung chủ.

Khi hai người đặt chén xuống bàn, đối nhãn nhìn nhau, trong đáy mắt của họ phảng phất những ánh nhãn quang đặc dị. Nhãn quang như ngậy ngất vì men nồng, và trong đó pha trộn sự cảm kích của hai con người cùng chung một ý niệm.

Lan Hoa cung chủ thổ thổ nói :

- Bây giờ tất cả quần hùng đều đã sẵn sàng, thiên hạ sẽ cùng thiếp lấy lại ngai vàng cho Hoàng thượng, đó là lẽ đạo của bậc chính nhân quân tử.

Lan Hoa cung chủ e dè đặt tay lên tay Thế Lãm :

- Thiếp chỉ còn chờ Ngọc tỷ ấn soái mà thôi.

Thế Lãm lật ngửa bàn tay, nắm ngọc thủ Lan Hoa cung chủ. Sắc diện của Lan Hoa cung chủ ửng đỏ với những nét thẹn thùng e lệ của mỹ nữ lần đầu tiếp xúc với nam nhân.

Thế Lãm mỉm cười, ngậy ngậy nhìn nàng.

Lan Hoa cung chủ nhỏ nhẹ gọi tên chàng :

- Hoàng đại ca.

Thế Lãm bặm môi suy tư.

Lan Hoa cung chủ nói tiếp :

- Hoàng tướng suy nghĩ gì nữa? Trong cuộc sống làm người có những khoảnh khắc kỳ lạ, mà khoảnh khắc kỳ lạ thiếp đón nhận chính là lúc gặp Hoàng đại ca.

Nàng vén mái tóc mai, để chiêm ngưỡng chàng bằng sự trù cảm, ngập tràn cảm giác bức xúc của mỹ nữ bắt đầu lọt vào vòng lưới chữ tình.

Thế Lãm thở dài.

Nàng hỏi Thế Lãm :

- Sao chàng lại thở dài?
- Tại hạ nói ra sợ Cung chủ không được vui.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu :

- Điều gì khiến cho chàng khó nói?

Thế Lãm rụt tay lại, bâng quơ nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhãn quang của chàng như chìm hẳn vào ánh trăng thơ mộng :

- Trăng đêm nay đẹp quá.

Thế Lãm quay lại đối mặt với Lan Hoa cung chủ :

- Ta rất trọng thị nàng, nhưng di ngôn của Hoàng thượng đặt ta vào một trọng trách không thể coi nhẹ.
- Thiếp biết.

Thế Lãm bặm môi thở dài một tiếng nữa :

- Điều ta muốn thổ lộ cho nàng biết. Trước khi tại hạ xuất sư, nhập giang hồ, ta có biết một ám hiệu của Bạch Hoa Lan, ám hiệu đó chỉ mình ta biết mà thôi. Nàng có thể cho ta thấy dấu hiệu đó được chứ.

Lan Hoa cung chủ chỉ cảnh tâm :

- Hoàng huynh đã thấy rồi, cảnh tâm kia chính là tín vật của thiếp.

- Còn một tín hiệu nữa mới hội đủ vật chứng để Thế Lâm ta minh xét người mà ta cần trao Ngọc tỷ ẩn soái.

Chàng nhìn Lan Hoa cung chủ chăm chăm rồi nói tiếp :

- Ta nói ra, Cung chủ đừng nghĩ rằng ta hồ đồ.

- Hoàng tướng cứ nói.

- Ta cần nàng thoát y để kiểm chứng một dấu tích trên người nàng.

Sắc diện Lan Hoa cung chủ chuyển sắc. Về mặt đài các của nàng khoác ngay một màu đỏ ửng hồng.

Lan Hoa cung chủ chiếu hai lông tinh nhãn, ngõ như hai nhát kiếm sắc bén chọc chế đôi khuôn mặt tuấn tú của chàng.

Nhãn quang của nàng đột ngột dịu hẳn lại :

- Trên người thiếp có dấu tích sao?

Thế Lâm nghiêm trang gật đầu :

- Nàng không tin ta sao? Ngọc tỷ ẩn soái rất hệ trọng, ta bắt buộc phải cẩn trọng để tròn sứ mạng với đức Kim thượng.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười, ôn nhu nói :

- Thiếp sẽ thoát y để Hoàng tướng chiêm nghiệm. Nhưng... phận thiếp là nữ nhân thật là bất tiện và...

Thế Lâm bật cười, chỉ luôn vò rượu :

- Có vò rượu đặc biệt này, trong rượu có mê dược, tại hạ thiết nghĩ hảo tửu rất cần trong lúc này.

Lan Hoa cung chủ nhìn vò rượu một lúc rồi gật đầu :

- Thiếp hy vọng Hoàng tướng và thiếp là tri kỷ của nhau.

Thế Lâm cười nửa miệng :

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Chàng rót rượu ra chén :

- Chúng ta cùng uống chứ?

Lan Hoa cung chủ đón chén rượu nhấp từng ngụm nhỏ. Hai người cứ thế đối ẩm với nhau chẳng thốt nửa lời. Họ như hai người lập dị đi tìm men nồng trong chén rượu cay.

Uống độ ba cân rượu, dung diện Lan Hoa cung chủ đỏ gay, nàng lí nhí nói :

- Thiếp say quá rồi, Hoàng huynh có cần tìm dấu tích trên cơ thể thiếp nữa không?

Thế Lâm gật gù nửa gật đầu, nửa lắc đầu đáp lời Lan Hoa cung chủ :

- Tại hạ sợ nàng nghi ta là tên đại đạo dâm loạn.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu từ từ đứng lên. Đôi ngọc thủ của nàng thản nhiên kéo dây thắt lưng bộ bạch y sứ giả.

Tiếng trống canh hai dồn dập nổi lên, khi tiếng trống canh vừa dứt thì bộ bạch y sứ giả đã rời thân ảnh của Lan Hoa cung chủ. Nàng đã khỏa thân đứng trước mặt Hoàng Thế Lâm, một thân hình tuyệt mỹ của giai nhân mà bất cứ nam nhân nào chiêm ngưỡng không thể dẫn được lòng dục.

Lan Hoa cung chủ thả gót sen đến bên Thế Lãm :

Không biết vô tình hay cố ý, nàng vấp ngã vào lòng chàng. Đôi mi cong vút khẽ khép lại, rồi ngậy ngất như sóng lên.

Lan Hoa cung chủ nhỏ nhẹ nói :

- Hoàng đại ca, thiếp đang ở trong vòng tay của chàng.

Thế Lãm bất ngờ cúi xuống hôn lên trán Lan Hoa cung chủ.

Nàng trườn người vòng đôi tay trắng nõn nà như cặp măng xà qua cổ Thế Lãm :

- Hoàng huynh, thiếp đã yêu chàng.

Thế Lãm mỉm cười, toan ôm ghịt lấy nàng, thì bất ngờ Lan Hoa cung chủ đẩy chàng ra, đứng bật dậy. Nàng lắc đầu nghiêm giọng nói :

- Chàng muốn có thiếp phải không?

Thế Lãm gật đầu :

- Tại hạ là một nam nhân không thể cưỡng được lòng dục của mình trước một giai nhân như nàng.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu :

- Chàng lợi dụng thiếp.

Nàng vừa nói vừa vận lại bộ trang phục bạch y sứ giả. Vận trang phục xong, Lan Hoa cung chủ mới nghiêm giọng nói :

- Thiếp là của chàng, của riêng chàng thôi, nhưng trước nhất chàng phải là Truy Hình Tướng Án Sát đường. Thiếp chờ chàng ở hậu điện.

Lan Hoa cung chủ nói xong thoăn thoắt thả gót sen ra ngoài thư phòng.

Khi cánh cửa đóng sập lại, Thế Lãm còn bàng quơ với những ý tưởng mộng lung. So sánh Lan Hoa cung chủ với Hằng Ni sư muội, quả Lan Hoa cung chủ sắc đẹp hơn bội phần khiến cho tâm thức Thế Lãm phải hỗn loạn.

Ý niệm ấy tan biến nhanh khi một ngọn kinh vô thanh vô hình ngỡ như ngọn gió thoảng lùa qua cửa sổ. Ngọn kinh ấy rất mộng lung, nhưng đã ghim ba nhánh bạch lan xuống mặt đá.

Ba nhánh lan kết thành hình chữ phẩm lọt ngay vào mắt Thế Lãm, kèm theo một bức thư xếp thành hình cánh nhạn trắng.

Thế Lãm nhồm lên nhìn ra cửa.

Bên ngoài vẫn yên tĩnh vắng lặng vô cùng.

Chàng ngồi trở lại ghế đôn, cầm bức thư mở ra xem. Bên trong chỉ vồn vện mấy chữ :

“Muốn tìm Bạch Hoa Lan, hãy theo Lan Hoa cung chủ.”

11. Chương 11

Hủy bức thư, Thế Lãm theo ngã cửa sổ băng luôn ra ngoài. Với bộ pháp Di Hình, chàng như bóng ma chơi nhập nhoạng trong đêm tĩnh mịch. Tòa hậu điện thấp thoáng xa xa, bất ngờ Thế Lãm thấy một bóng trắng lướt qua ngay trước mắt mình.

Bóng trắng Bạch Hoa Lan dừng trước mặt Thế Lãm nói luôn :

- Hoàng tướng hãy đến tháp Phi Nhân.

- Tại hạ cần gặp Bạch Hoa Lan chứ không cần gặp Lan Hoa cung chủ.

- Bạch Hoa Lan cũng đang ở tại tháp Phi Nhân.

Bạch Hoa Lan sứ giả nói xong, trở luôn Du Môn Di Hình bộ pháp, thoát cái đã phi thân mất hút vào bóng đêm.

Thế Lâm tần ngần một lúc rồi bằng mình đi tiếp.

Tháp Phi Nhân ở phía sau hậu điện, trông nó ngờ như một tòa hắc lâu cô tịch, đầy vẻ âm u ma quái. Thế Lâm nghĩ thầm :

- “Bạch Hoa Lan ở trong ngọn tháp đen này sao?”

Chàng điếm mũi giày, xoay nửa vòng bằng lên tòa hậu điện. Vốn đã biết võ công của Lan Hoa cung chủ không phải tầm thường, Thế Lâm phải vận dụng tất cả nguyên khí nội công gia tăng vào bộ pháp khinh thân, nhẹ êm như cánh bướm đêm đáp xuống nóc hậu điện.

Chàng đu người như con thạch sùng, nghiêng đầu nhìn qua khung cửa sổ thư phòng Lan Hoa cung chủ. Trên tràng kỷ, Thế Lâm thấy rõ Lan Hoa cung chủ đang nằm duỗi dài trên tràng kỷ, không một mảnh lụa che thân.

Thế nằm của Lan Hoa cung chủ như mỹ nhân đang chờ đợi tình lang đến với mình.

Thế Lâm cau mày :

- Lan Hoa cung chủ đang nằm trong hậu điện, thế còn Lan Hoa cung chủ nào ở trong tháp Phi Nhân.

Càng suy nghĩ, chàng càng rối như tơ vò, như bị rơi vào đám bùng nhùng không lối thoát.

Lan Hoa cung chủ trở mình. Thế nằm của nàng quả thật là pho tượng mỹ nhân được tạo hóa kiến tạo nên bằng ý tưởng dẫn dụ nam nhân vào cõi u mê dục vọng.

Thế Lâm định tâm một lúc mới trở bộ đu người trở lên nóc hậu điện. Chính khoảnh khắc đó chàng nghe tiếng ken két từ tháp Phi Nhân phát ra. Âm thanh đó khiến cho Thế Lâm dựng đứng lông mày, đôi nhãn quang sắc sảo của chàng như sáng rực lên nhìn xuyên qua bóng tối chiếu về phía cửa tháp.

Lão bà lợm khộm, có lẽ bước lên những bậc tam cấp để vào trong tháp.

Thế Lâm rít một luồng chân khí thật sâu, trở khinh thuật tuyệt môn bản thân bằng về phía ngọn tháp đen cao sừng sững. Chàng nhìn lên phía trên thấy một ô cửa tò vò, liền trở tuyệt công “Bích Hồ Du Tường” trườn về phía ô cửa đó.

Trong tháp trống hoác, ngoài pho tượng thần tám tay, mỗi tay cầm một thứ binh khí khác nhau. Ngay giữa tam tinh pho tượng có dính một hạt dạ minh châu phát hào quang tạo ra một thứ ánh sáng huyền hoặc vô cùng.

Đứng trước pho tượng lại là một Lan Hoa cung chủ, cũng không mảnh lụa che thân.

Thế Lâm không thể nào tưởng tượng được Lan Hoa cung chủ lại có mặt trong tháp Phi Nhân này. Vậy còn Lan Hoa cung chủ trong hậu điện là ai. Chẳng lẽ trên thế gian có tới hai Lan Hoa cung chủ giống nhau như hai giọt nước.

Lão bà lợm khộm tiến đến sau lưng Lan Hoa cung chủ, phủ phục nói :

- Tiện nhân đã đến phục vụ Cung chủ.

- Tốt lắm! Hành sự đi!

Giọng của Lan Hoa cung chủ thật là khắt khe đến độ Thế Lâm vừa nghe gai óc đã nổi đầy người. Chàng có cảm tưởng tiếng nói của Lan Hoa cung chủ như có một sức mạnh vô biên tiềm ẩn bên trong, và chỉ trong nháy mắt có thể lấy mạng người.

Lão bà khởi động cơ quan bí mật gắn trên pho tượng tám tay. Phần hạ đấng của pho tượng tám tay nứt ra làm hai, từ từ đưa ra ngoài một chiếc bồn tắm bằng đá hoa cương.

Lan Hoa cung chủ bước vào bồn tắm. Nước trong bồn đỏ sậm dưới ánh sáng của ngọc dạ minh châu ngõ như đó là một bồn máu.

Nhưng máu thì tanh, còn huyết lưu trong bồn thì lại bốc mùi thơm ngào ngạt.

Lan Hoa cung chủ thả mình vào bồn huyết lưu đó, nằm duỗi dài, mi mắt lim dim, nhìn lên đầu pho tượng đá.

Nàng nghiêm giọng nói :

- Bồn cung muốn tẩy rửa sự ô uế mà gã Truy Hình Tướng vậy bắn lên mình ta.
- Tiện nhân tuân lệnh.

Lão bà tỉ mỉ dùng một cánh lan trắng tẩy rửa khắp cơ thể Lan Hoa cung chủ.

Thế Lâm đứng bên ngoài thị nhãn nhìn vào cảnh hoạt náo bên trong mà tưởng chừng cơ thể Lan Hoa cung chủ chẳng khác những đốm bọt nước kết thành, dễ vỡ đến độ lão bà không dám mạnh tay sợ cành hoa lan có thể làm xây sát thân hình tuyệt mỹ của Lan Hoa cung chủ.

Lan Hoa cung chủ bất ngờ nhòm dậy quay mặt nhìn thẳng vào mắt lão bà. Ánh mắt của nàng long lên sòng sọc, tưởng chừng như sát khí đã bắn ra chẻ đôi lão bà ra làm hai.

- Tiện nhân, ngươi còn giấu ta ẩn tích gì đó trên người Bạch Hoa Lan?

Lão bà lắc đầu :

- Lão chẳng hề giấu diếm gì cả, Cung chủ hãy tin lão. Chẳng qua Truy Hình Tướng Án Sát đường đã vọng ngôn khiến Cung chủ hiểu lầm.

Lan Hoa cung chủ thở dài một tiếng :

- Lão có thật với ta không?

Lão bà gật đầu.

- Lão không dám qua mặt Cung chủ.

Lan Hoa cung chủ cau mày, bất thần nàng cung ngón trở cách không phóng chỉ về phía vách đá tháp Phi Nhân. Một đạo xích quang đỏ ối từ chỉ pháp của nàng bắn xẹt ra, nện thẳng vào vách đá.

Chát...

Nơi vách đá trúng chỉ pháp bị khoét luôn một lỗ to bằng đầu ngón trở, khói bốc lên nghi ngút.

Lan Hoa cung chủ hừ nhạt một tiếng, nói :

- Gã thật quá quái, có thể qua mặt được bồn Cung chủ.
- Cung chủ hãy bình tâm, Truy Hình Tướng lúc này đang giữ Ngọc tỷ ẩn soái, nếu khiến cho Truy Hình Tướng kinh động, Ngọc tỷ ẩn soái sẽ tan vỡ theo người.
- Bồn Cung chủ không tha thứ cho gã đâu.

Lan Hoa cung chủ đứng lên khoát tay :

- Ta muốn thư giãn. Lão hãy lui ra đi!

Lão bà gật đầu lí nhí nói :

- Tuân lệnh!

Lão bà đi lùi ra đến cửa tháp mới dám quay lưng.

Thế Lâm toan rời chỗ nấp để bám theo lão bà, nhưng chàng chưa kịp động thân đã nghe những âm thanh là lạ từ pho tượng phát ra. Tò mò, Thế Lâm lại giữ nguyên chỗ nấp nhìn vào trong tháp.

Chàng ngạc nhiên vô cùng khi thấy tám cánh tay pho tượng thạch bắt đầu chuyển động.

Nhìn cách chuyển động của tám cánh tay đó, Thế Lâm mới cảm nhận chúng di chuyển theo một môn công vô cùng huyền diệu. Tám cánh tay càng lúc càng chuyển động nhanh hơn, rồi như tám ánh chớp vây trùm lấy thân ảnh Lan Hoa cung chủ.

Lan Hoa cung chủ vẫn đứng trong bồn huyết lưu, chỉ sử dụng thân pháp, ảo ảo như cánh hoa mà tám cánh tay tượng đá không làm sao chạm đến thân ảnh của nàng được.

Nhìn Lan Hoa cung chủ thi triển tuyệt pháp đảo thân biến hóa như vậy, Thế Lâm phải giật mình nghĩ thầm, với thân pháp tuyệt công như vậy thì trong giang hồ đâu thể có môn công phu gì khả dĩ có thể đã thương nàng.

Ý nghĩ còn đọng trong đầu Thế Lâm, thì dị biến đã xảy ra trong tháp Phi Nhân. Những binh khí trên cánh tay pho tượng đá đã bị Lan Hoa cung chủ đoạt hết rồi, và thay vào đó là những mảnh lụa trắng tinh như những cái lưới dài ngoằn.

Chàng chưa hiểu tám mảnh lụa kia từ đâu xuất hiện trên tay thạch tượng thì một mảnh lụa đã quất ngang qua vùng thượng đặng của Lan Hoa cung chủ.

Chát...

Mảnh lụa mỏng manh như thế nhưng vẫn để lại trên người nàng một vết hằn đỏ.

Chát...

Mảnh lụa thứ hai quất thẳng vào trung đặng của Lan Hoa cung chủ.

Thế Lâm ngạc nhiên vô cùng khi thấy Lan Hoa cung chủ mặc nhiên để cho những mảnh lụa quất vào thân mình mà không trở bộ pháp ra né tránh.

Cứ như thế chỉ trong chớp mắt nàng đã bị tám mảnh lụa in dấu trên làn da trắng như bông bưởi. Lan Hoa cung chủ rên khẽ một tiếng, tiếng rên không phải của một người đang bị hành hạ, mà cảm nhận nàng đang rơi vào một trạng thái khác, trạng thái nhục cảm của người đang thụ hưởng.

Lan Hoa cung chủ bất ngờ xoay nửa vòng, cách không phóng chỉ khí điểm vào vách đá tượng phi nhân. Có tiếng âm thanh rè rè phát ra, vách đá hé mở một cánh cửa bí mật, từ trong cánh cửa đó hai nàng cung hầu đã từng châm rượu cho Thế Lâm bước ra.

Lần này họ xuất hiện trong tháp Phi Nhân hoàn toàn khác với lần vào thư phòng Thế Lâm. Cả hai nàng chẳng một mảnh lụa che thân, và đi bằng đầu gối. Họ như những cung tần vào yết kiến đức kim thượng.

Cả hai nàng trong tư thế bò lê đến bên Lan Hoa cung chủ.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười, nhỏ nhẹ nói :

- Hãy lại đây với ta.

Hai người được lệnh liền bám vào thành bồn huyết lưu từ từ đứng dậy.

Lan Hoa cung chủ nhìn soi mói vào thân thể hai nàng cung nữ bằng ánh mắt ngây ngô, đại đột của một ả dâm nữ.

Lan Hoa cung chủ chớp mắt, gật gù :

- Nhị thiếp rất hạp với nhãn quang của ta.

Nàng ngồi lên thành bờ đá.

Nàng ngồi lên thành bờ đá.

Hai nàng cung nữ dùng tay xoa nắn khắp cơ thể Lan Hoa cung chủ. Cảnh hoạt náo trong tháp Phi Nhân khiến cho Hoàng Thế Lâm không khỏi cau mày bất nhẫn. Chàng nghĩ thầm trong đầu, đúng với cái tên tháp Phi Nhân, những con người đang có mặt trong cái tháp này không phải là con người, họ đã hoàn toàn biến thái, và mất tất cả nhân tính.

Thế Lâm lắc đầu toan trở bộ bằng mình xuống.

Bộp...

Âm thanh khô khốc từ trong tháp phát ra, Thế Lâm giật mình quay lại nhìn vào trong.

Lan Hoa cung chủ đứng sững giữa hai nàng cung nữ, đôi trảo công của nàng nhuộm máu, còn đầu của hai nàng cung nữ đã vỡ toang như hai quả dưa hấu.

Quá sững sốt bởi hành động tàn nhẫn vô lương của Lan Hoa cung chủ, mới vừa đây nàng còn ưu ái với hai cao đồ thân tín, thậm chí có thể làm những trò biến thái đối với hai người đó, thế mà chỉ trong khoảnh khắc, Lan Hoa cung chủ đã biến đổi, giờ luôn trảo công đập nát đầu hai người kia, hành động của nàng khiến Hoàng Thế Lâm không thể nào phân giải được.

Chàng buột miệng thốt lên một tiếng :

- Ý...

Tiếng thốt của Thế Lâm vọng đến tai Lan Hoa cung chủ. Đôi thu nhân của nàng rục lên trông thật là man rợ chói thẳng về phía ô cửa tò vò, liền sau cái nhìn đầy sát khí đó, năm ngọn chỉ kinh ngỡ như năm lưỡi kiếm vô hình xé gió bắn thẳng về phía Thế Lâm.

Xẹt...

Thế Lâm chỉ kịp lộn người về sau, nhưng chỉ kinh vô hình vô sắc của Lan Hoa cung chủ cũng sót qua búi tóc của chàng cắt tiếp luôn dây lụa buộc tóc.

Thế Lâm hạ thân xuống đất, trở khinh thuật băng về phía hậu điện Lan Hoa cung.

Chàng phi thân vào hậu điện qua ngã cửa sổ, đến luôn bên tràng kỷ.

Thế Lâm cúi xuống nhìn mỹ nhân giống như tạc Lan Hoa cung chủ, thỏ thẻ nói :

- Nàng đợi ta phải không?

Thế Lâm vừa nói vừa chui tọt vào trong chiếc chăn không cần biết mỹ nhân đó có đồng ý hay không.

Mùi da thịt cùng với cảm giác mát rượi từ cơ thể nàng lan sang thân ảnh của Thế Lâm, khiến chàng phải ngây ngất. Mặc dù rơi vào tình thế bất đắc dĩ, nhưng Thế Lâm vẫn nghĩ thầm :

- “Trong cái họa vẫn có cái may”.

Ý niệm thì nghĩ như vậy, nhưng nhân quang của chàng lại nhìn về phía cửa sổ.

Quả như sự suy đoán của chàng, một chiếc bóng trắng Bạch Hoa Lan xuất hiện. Y đứng ngay bên khung cửa sổ nhìn về phía Hoàng Thế Lâm. Với ánh mắt sáng ngời kia, Thế Lâm có thể nhận ra Bạch Hoa Lan chẳng ai khác hơn mà chính là Lan Hoa cung chủ trong tháp Phi Nhân.

Thế Lâm trở mình giấu mặt vào gáy mỹ nhân.

Chàng cảm nhận cơ thể nàng đang run rẩy trong vòng tay của mình. Hình như Lan Hoa cung chủ chàng đang ôm hoàn toàn có cá tính khác hẳn với vị Lan Hoa cung chủ đã đến hội kiến. Nàng là biểu tượng của sự rụt rè, và nhẫn nhục.

Thế Lâm liếc trộm nhìn lại, Bạch Hoa Lan đã biến mất rồi. Sự xuất hiện và ra đi của nàng chứng tỏ khinh công đã đạt đến bậc vô vi huyền diệu, xuất quỷ nhập thần.

Thế Lâm chui ra khỏi chiếc chăn, ôm quyền hướng về mỹ nhân :

- Đa tạ cô nương đã cho tại hạ lánh nạn.

Nàng vẫn không nhìn Hoàng Thế Lâm, đáp lời chàng :

- Hoàng tướng đã đến hậu điện, vậy Hoàng tướng biết rõ mình phải làm gì.

- Tại hạ rơi vào tình cảnh bất buộc mà thôi.

Nàng quay mặt nhìn chàng :

- Hoàng tướng đã ôm tôi trong vòng tay, sao không trao cho tôi Ngọc tỷ ấn soái.

- Cô nương cần Ngọc tỷ ấn soái?

Nàng gật đầu.

Thế Lâm hỏi luôn :

- Cô nương là Bạch Hoa Lan?

Nàng gật đầu luôn.

- Tôi chính là Bạch Hoa Lan.

Nàng thả chiếc khăn đang khoác trên người. Bả vai trái của nàng có xăm một bức họa cánh nhạn đang lướt trên mây.

Thế Lâm mừng rỡ nói luôn :

- Đúng rồi, Bạch Hoa Lan... Lan Hoa cung chủ là ai.

- Phi thiếp của Hoàng thượng.

- Lan Hoa cung chủ cũng cần ấn tỷ như nàng sao?

Bạch Hoa Lan gật đầu.

Thế Lâm hỏi luôn :

- Nàng có thể nói rõ cho ta biết mọi việc được không?

- Hoàng tướng có phải là sứ giả của Thái thượng hoàng không?

Thế Lâm gật đầu :

- Đúng như vậy!

Bạch Hoa Lan choàng lại tấm khăn lên người mình, nàng e lệ nhìn ra phía cửa sổ.

Hiểu được thâm ý của nàng, Thế Lâm bước đến đóng cửa lại rồi quay về chỗ cũ, kéo chiếc ghế ngồi đối diện với Bạch Hoa Lan.

Thế Lâm nghiêm giọng nói :

- Tại hạ cần gặp Bạch Hoa Lan vì một trọng trách vô cùng hệ trọng, nếu như tại hạ sai lầm, hậu họa không sao lường được.

- Thiếp hiểu sứ mạng của Hoàng tướng. Thái thượng hoàng chắc chắn di ngôn cho Hoàng tướng đến gặp Bạch Hoa Lan vì Ngọc tỷ ấn soái?

- Đúng như vậy! Trước đây một năm, Hoàng thượng đi kinh lý có... có gởi cho Bạch Hoa Lan một vật bất ly thân, hiện giờ tại hạ được di lệnh của Hoàng thượng đến lấy lại vật đó.

Thế Lâm vừa nói vừa lấy một mảnh lụa vàng giấu trong tay áo chìa đến trước cho Bạch Hoa Lan xem.

Nàng cầm bức lụa vàng ra đọc lướt qua :

”Thuận thiên thừa vận, Hoàng đế di bút chiếu chỉ cho Bạch Hoa Lan. Duy nhất chỉ một mình Bạch Hoa Lan được đọc.

Cách đây một năm, trẫm có trao cho khanh một chiếc chìa khóa, khanh hãy trao lại chiếc chìa khóa đó cho Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm để Hoàng tướng và khanh cùng hợp sức mở thạch tượng tám tay trong hắc lâu. Ngọc tỷ ấn soái trầm cất trong thạch tượng đó. Hai khanh lấy Ngọc tỷ ấn soái phát thiên chỉ, hiệu triệu quân hùng tiêu trừ gian thần cứu giá. Hai khanh bảo trọng, đây là việc vô cùng hệ trọng, nếu để lộ ra ngoài, trẫm khó bảo toàn tính mạng và vận mệnh Thiên tử cũng khó lập lại.

Trẫm di bút.”

Bạch Hoa Lan đọc xong bức lụa Thế Lãm trao. Nàng trầm mặc suy tư vô cùng.

Thế Lãm lấy lại mảnh lụa vàng, giấu trở lại tay áo, ôn tồn hỏi Bạch Hoa Lan :

- Cô nương có chuyện gì mà tỏ ra suy tư như vậy.

Nàng nhìn Thế Lãm, lệ ngọc bất giác rịn ra tuôn xuống hai bên khóe mắt. Bạch Hoa Lan thở dài, thổ thổ nói :

- Việc này có rất nhiều uẩn khúc. Vũ Lan này không biết có nên nói với Hoàng tướng không?

- Tại hạ và cô nương đã là người nhà... Huống chi...

Chàng nhìn nàng bằng ánh mắt trù cảm.

Vũ Lan đáp lại Thế Lãm bằng sự e dè thẹn thùng của nữ nhân.

Thế Lãm nghiêm giọng hỏi :

- Lan muội nếu thấy bất tiện thì đừng nói ra cũng được. Còn nhiệm vụ, Lan muội cứ để cho huynh một mình lo liệu.

Vũ Lan lắc đầu :

- Vũ Lan này không phải tránh né phận sự của mình đối với chúa công. Nhưng vì chúa công thì lại có lỗi với tỷ tỷ.

Nàng nhắm mắt để lệ ngọc tự trào ra lã xuống tô điểm thêm nét ngài giai nhân đã ủ dột, nom càng thảm não hơn.

Hoàng Thế Lãm bặm môi thở dài, rồi nói :

- Vũ Lan, có chuyện gì? Nàng nói cho ta biết đi!

Bạch Hoa Lan mở mắt nhìn Thế Lãm :

- Cách đây một năm, chúa công đi kinh lý có mang theo Ngọc tỷ ẩn soái. Khi đến Giang Tô, chúa thượng gặp được Ngọc Lan Hoa nhị kiều.

Thế Lãm cướp lời nàng :

- Hai người đó chính là nàng và Lan Hoa cung chủ.

Vũ Lan gật đầu :

- Ngọc Lan Hoa nhị kiều chính là thiếp và tỷ tỷ.

Bạch Hoa Lan thở dài, bùi ngùi kể tiếp :

- Hoàng thượng sinh lòng háo sắc, quyết chiếm đoạt cho được Ngọc Lan Hoa nhị kiều, trong khi đó thiếp và tỷ tỷ đã thành thân với Minh Chính.

- Minh Chính là ai?

- Phu tướng của Ngọc Lan Hoa nhị kiều. Minh Chính bấy giờ là hào kiệt nổi tiếng khắp Giang Tô, tất cả các bang phái trong giang hồ ai cũng nể phục, và chỉ chờ đến đại hội Long Hoa chắc chắn chàng sẽ là Minh chủ võ lâm.

Thế Lãm lắc đầu :

- Anh hùng gặp anh thư, trai tài gặp gái sắc. Tại hạ phải ghen với Minh Chính.

- Càng nổi tiếng bao nhiêu càng có nhiều hậu họa bấy nhiêu.

Thế Lãm nhìn Vũ Lan, ôn tồn nói :

- Lúc bấy giờ tại hạ ở Tây tạng, nên chẳng biết võ lâm Trung Nguyên xảy ra chuyện gì.

- Hoàng tướng không biết nên mới là Truy Hình Tướng Án Sát đường.

- Rồi chuyện xảy ra như thế nào nữa?

Bạch Hoa Lan gục đầu trầm giọng kể tiếp :

- Hoàng thượng cảm cái sắc Ngọc Lan Hoa nhị kiều và cũng mến cả cái tài của Minh Chính, nên cho đòi ba người vào hội kiến. Sau đó Hoàng thượng lệnh cho quan trấn phủ dựng tòa Lan Hoa cung này trong hai tuần trăng phải hoàn thành.

Bạch Hoa Lan sửa lại chiếc chăn trùm thân ảnh, thuận tay nàng lau vội nước mắt giai nhân.

Nhìn Thế Lãm, Vũ Lan nói tiếp :

- Được Hoàng thượng ưu ái, Ngọc Lan Hoa nhị kiều và Minh Chính càng nổi tiếng hơn.

Trong giang hồ ai ai cũng đoán chắc Minh Chính và Ngọc Lan Hoa nhị kiều có số Vương gia, đứng trên thiên hạ, nhưng ai có ngờ đâu.

- Hoàng thượng đã làm gì các vị?

Bạch Hoa Lan vừa khóc vừa nói :

- Khi Lan Hoa cung dựng xong, trong ngày hội lân, Hoàng thượng đã bí mật sai người bỏ mê dược vào hạo tửu rồi khống chế Minh Chính, bắt chàng tự nguyện trở thành thái giám phục vụ cho người, sau đó còn ép Ngọc Lan Hoa nhị kiều cùng với người vui đùa trong nỗi đau đớn của phu tướng. Hận thù chồng chất, Minh Chính tâm niệm không làm phu tướng của Ngọc Lan Hoa nhị kiều thì sẽ là Hoàng thượng của thiên hạ.

Thế Lãm nhìn chằm chằm vào đáy mắt Vũ Lan :

- Vũ Lan, nàng có thể cho ta biết, Minh Chính có phải là Tổng tài Thái Minh Công?

Vũ Lan gật đầu :

- Đúng như vậy, Minh Chính chính là Tổng tài Thái Minh Công.

- Vậy sao Hoàng thượng đã biết mình gây ra hận thù cho Ngọc Lan Hoa nhị kiều, còn giao chìa khóa cho nàng?

Vũ Lan mỉm cười :

- Vũ Lan này đâu biết chìa khóa đó dẫn đến Ngọc tỷ ẩn soái đâu, Hoàng thượng xuất hiện thiếp mới biết đấy chứ.

- Hoàng thượng có biết Vũ Lan là Bạch Hoa Lan không?

Vũ Lan lắc đầu :

- Không biết, Hoàng thượng ngỡ Bạch Hoa Lan chính là Nhũ mẫu kia...

- Nhũ mẫu là ai?

- Người chăm sóc cho Ngọc Lan Hoa nhị kiều...

- Có phải Nhũ mẫu chính là bà bà không?

Vũ Lan gật đầu :

- Đúng như vậy. Khi Hoàng thượng bị Vương gia Vương Mãng bức ép trở về cung, tất nhiên lúc này Minh Chính đã theo về với đại Vương gia rồi, trước khi rời đây, người có tặng cho Vũ mẫu Vũ Lan chiếc chìa khóa, gọi là kỷ vật trong những ngày Hoàng thượng được vui vẻ ở Lan Hoa cung.

Thế Lãm hỏi luôn :

- Còn vết xăm cánh nhạn trên bả vai trái của nàng cũng do Hoàng thượng xăm.

Vũ Lan gật đầu :

- Chính tay Hoàng thượng xăm.

Thế Lãm thở dài một tiếng, hỏi tiếp :

- Vũ Lan, giờ nàng tính sao?

Vũ Lan cúi đầu nhìn xuống chân Hoàng Thế Lãm, lí nhí nói :

- Một bên là hôn quân háo sắc, nham hiểm, một bên là gian thần đại ác sau khi biến thành thái giám. Vũ Lan này tài hèn sức mọn, một Bạch Hoa Lan chẳng làm gì được cả.

- Tại hạ không ngờ sự biến lại ly kỳ và xót xa như vậy.

Chàng trầm giọng nói tiếp :

- Vũ Lan, dù chúng ta có muốn làm ngơ cũng không được. Điều trước tiên Thế Lãm muốn cùng với nàng lấy Ngọc tỷ ẩn soái, không để lọt vào tay hôn quân lẫn gian thần. Sau này ai được thỉnh mệnh sẽ làm đế vương.

- Thiếp xin nghe theo Hoàng tướng. Chỉ sợ...

- Nàng sợ gì?

- Vũ Lan này và Truy Hình Tướng khi lấy được Ngọc tỷ ẩn soái e khó lòng rời khỏi Lan Hoa cung này. Đây là một mê hồn trận, chỉ có đường vào mà không có đường ra.

- Ta sẽ ra được mà. Với lại, ta đã chuẩn bị trước rồi. Chúng ta sẽ có người đến ứng cứu.

- Thế thì chúng ta đi.

Thế Lãm quay mặt vào tường để cho Vũ Lan vận lại trang phục. Khi đã chỉnh tề Vũ Lan đến ngay sau lưng Thế Lãm :

- Chúng ta đi thôi.

Chàng nhìn lại, trước mắt chàng bây giờ là Bạch Hoa Lan trong bộ bạch y dạ hành, đôi nhãn lực sáng ngời như hai tinh cầu long lanh.

Thế Lãm và Bạch Hoa Lan băng ra ngoài hậu điện bằng ngã cửa sổ.

Khi họ vừa khuất dạng thì từ trên nóc hậu điện Tổng tài Thái Minh Công cùng một người vận vương bào phi thân xuống.

Người vận vương bào giả lả cười nói :

- Nhiệm vụ của Truy Hình Tướng đến đây coi như xong. Tổng tài hiểu ý bốn vương chứ?

Tổng tài Thái Minh Công toét miệng cười :

- Bốn Tổng quản biết mình phải làm gì.

- Tổng quản hành sự và dự đoán như thần. Bí mật mà Thái thượng hoàng giữ kín bấy lâu này, cuối cùng cũng không qua được Tổng quản, có một người phụng sự như Tổng quản, bốn vương khác nào rờng chấp cánh.

Vương gia ngửa mặt cười hăng hắc.

Ngược lại với Vương gia, Tổng tài Thái Minh Công băng quơ nhìn chiếc chân của Vũ Lan để lại trên tràng kỷ. Đôi mắt của y thật là u hoài, nuối tiếc.

12. Chương 12

Thế Lãm và Vũ Lan mở cửa tháp Phi Nhân. Mặc dù Thế Lãm đã biết cảnh trí trong ngọn tháp này rồi, nhưng khi bước chân vào đối mặt với pho thạch tượng khổng lồ tám tay, da thịt và xương cốt không khỏi gai lạnh.

Thế Lãm liếc trộm qua Vũ Lan. Chàng cảm nhận sắc của nàng cũng trang trọng vô ngần. Đặt chân vào trong tháp, Thế Lãm cảm nhận được hết sự âm u, rờn rợn như chính mình đang bước qua ranh giới giữa hai cõi âm dương.

Thế Lãm truyền âm nhập mật nói với Vũ Lan :

- Lúc nãy tại hạ đường đột vào trong hậu điện lánh thân chẳng qua bị Lan Hoa cung chủ phát hiện được hành tung khi nhìn trộm người.

Vũ Lan cau mày hỏi Thế Lãm :

- Hoàng tướng đã thấy gì?

- Hình như Lan Hoa cung chủ cũng đã bị biến thái như Minh Chính Tổng tài Thái Minh Công.

Vũ Lan gật đầu :

- Tỷ tỷ bị ám ảnh mãi cảnh phu tướng bị cung hình nên trở thành con người biến thái kỳ hoặc.

Vũ Lan thở dài :

- Ngay cả Nhũ mẫu cũng bị tỷ tỷ hành hạ. Duy chỉ tha cho cái mạng mà thôi.

Thế Lãm cùng Vũ Lan chiêm ngưỡng pho tượng tám tay đặt ngay giữa chính sảnh.

Chàng quan sát kỹ pho tượng vẫn không tìm đâu ra lỗ để tra chiếc chìa khóa ngọc mà Vũ Lan đeo trên người. Thế Lãm điểm mũi giày phi thân lên tám trượng, chú tâm quan sát hạt dạ minh châu.

Ngoài những tia huyết quang phát ra từ viên dạ minh châu, Thế Lãm vẫn không phát hiện được điều gì lạ. Chàng hít luôn luồng chân người thật sâu để thân thể nhẹ tênh từ từ hạ thân xuống đứng ngay cạnh Bạch Hoa Lan Vũ Lan.

Thế Lãm nhún vai :

- Tại hạ không phát hiện được điều gì lạ cả. Cả một pho tượng khổng lồ thế này không thể một sớm một chiều là có thể tìm ra lỗ tra chìa khóa ngọc.

Vũ Lan trầm ngâm suy tư, rồi buông một câu :

- Nếu bên ngoài không có, thì ổ khóa tất ở bên trong.

- Bên trong pho tượng?

- Hôn quân đã chẳng nói thiếp và Hoàng tướng phối hợp mới có thể mở được thạch tượng là gì?

Hoàng Thế Lãm nhìn sững nàng, rồi từ từ quay mặt nhìn cái bồn huyết lưu.

Chàng bặm môi quan sát cái bồn đó :

- Có thể đây là con đường vào trong thạch tượng.

Vũ Lan nhìn Thế Lãm :

- Có thể như vậy.

- Nếu vào bằng con đường này, nhờ Lan Hoa cung chủ xuất hiện thì sao?

- Không có cách nào khác.

Vũ Lan thở dài :

- Hoàng tướng và thiếp đã leo lên lưng cọp rồi. Chúng ta đã lỡ phóng lao đành phải theo lao thôi, đâu còn con đường nào khác?

Thế Lãm nghiêm mặt :

- Được rồi, tại hạ sẽ vào trong thạch tượng, Vũ Lan cô nương phòng bị bên ngoài.

Vũ Lan gật đầu, tháo luôn chiếc chìa khóa ngọc trao qua tay Thế Lãm.

- Hoàng tướng cần trọng.

Thế Lãm mỉm cười :

- Nếu số tại hạ chết yếu thì chắc chắn chết ở chỗ này. Bằng chưa tới số chắc diêm vương không nỡ gọi tên về châu.

Thế Lãm nói xong bước luôn vào trong bồn huyết lưu. Huyết lưu trong bồn sóng sánh khiến cho chàng lưỡng lự chưa chịu nằm xuống. Thế Lãm nghĩ thầm, may là huyết thủy trong cái bồn này có mùi thơm chứ nếu như có mùi tanh của máu thì mình chả thèm chui vào ngâm mình làm gì.

Nghĩ xong, Thế Lãm thở dài, rít luôn một luồng chân ngưng thật sâu, vận công bế ba mươi sáu đại huyết, rồi nằm mọp xuống đáy bồn huyết thủy đó.

Chàng chỉ vào cái rún pho tượng :

- Vũ Lan, nàng khởi động cơ quan đưa bồn huyết thủy này vào trong.

Vũ Lan gật đầu, cách không điểm chỉ vào cái rún pho tượng.

Bồn huyết lưu phát ra những âm thanh rè rè, từ từ rút vào trong pho thạch tượng. Khi bồn huyết lưu vừa khép hết nhập vào thạch tượng thì tám cánh tay bắt đầu chuyển động.

Khởi đầu tám cánh tay chuyển động chậm chạp, về sau chúng tăng tốc nhanh dần lên.

Sự lạ lùng lúc đầu khiến Bạch Hoa Lan Vũ Lan chỉ biết đứng trở mắt ra nhìn, đến khi cánh tay cầm kiếm chém xả xuống đỉnh đầu nàng, âm thanh rít lên nghe buốt cả màng nhĩ cùng với ánh chớp bạch quang sáng ngời, Vũ Lan mới giật mình đảo bộ lùi luôn về sau ba bộ tránh trong đường tơ kẽ tóc.

Chát...

Xương sống của Vũ Lan lạnh buốt, bởi sát kiếm quả tàn khốc và khủng khiếp. Ngay chỗ đứng của nàng, nền đá đã bị chìm lún xuống một đường dài non hai tấc.

Vũ Lan chưa kịp định thần thì cánh tay thứ hai cầm chùy bổ luôn một chùy vào đúng chính diện.

Vũ Lan xoay người phi thân lên cao. Quả chùy nện vào vách tháp.

Rầm...

Cả tòa tháp như bị rung chuyển, tưởng như nó có thể sập xuống bất kỳ lúc nào.

Bây giờ thì cả tám cánh tay pho tượng như tám con thuồng luồng vẫy vùng trong một không gian chật hẹp, chúng đua nhau tấn công Bạch Hoa Lan tới tấp, không để cho nàng có chút khoảnh khắc thu nạp nguyên khí chân âm. Nếu như không phải là Bạch Hoa Lan với khinh thuật cao thâm khó lường, có lẽ đã bị tán mạng bởi những thế công khủng khiếp của tám cánh tay đá đó rồi.

Bạch Hoa Lan như cánh bướm chập chờn, khi bên hữu, khi bên tả, lúc phi thân lên cao, lúc nằm mọp sát sàn tháp, có lúc nàng tưởng mình đã hứng trọn một đòn công trực diện từ thạch tượng đó rồi.

Vừa tránh né, Vũ Lan vừa nghĩ :

- Tình huống này thì chắc mình và Hoàng Thế Lãm sẽ lộ hành tung, không thể nào che đậy được nữa.

Thầm nghĩ như vậy, và mắt không ngừng quan sát những thức chiêu do Thạch tượng phát tác công mình, cuối cùng Bạch Hoa Lan cũng phát hiện được tám cánh tay pho tượng đã trở lại vị trí ban đầu, tiếp tục thế công đầu tiên.

Tám cánh tay tự dừng ngừng hẳn lại, viên dạ minh châu như ngọn đèn vụt tắt.

Bạch Hoa Lan còn đang ngỡ ngàng thì sau lưng nàng tiếng của Tổng tài Thái Minh Công đã cất lên :

- Không ngờ bao lâu gặp lại, võ công của nàng đã tăng tiến bội phần.

Nghe tiếng Tổng tài Thái Minh Công, Bạch Hoa Lan quay phắt lại, đôi thu nhân của nàng thoáng chút sững sờ khi thấy Tổng tài Thái Minh Công vận trang phục lòe loẹt.

- Minh Chính...

Thái Minh Công nhếch mép giễu cợt :

- Nàng còn nhận ra ta sao?

Mặc dù giọng nói của Minh Chính đã khác hẳn lúc trước, một chất giọng the thé pha trộn giữa giọng nam và giọng nữ, người nghe tưởng chừng như có chiếc dùi nóng đỏ đục vào thính nhĩ mình, ngay cả dung diện của gã cũng đổi khác xa lạ vô cùng.

Vũ Lan thở dài một tiếng :

- Thiếp tưởng chàng còn bận việc ở hoàng thành không thể đến Lan Hoa cung được chứ.

- He... He... tại sao nàng lại nghĩ như vậy? Hay từ lúc ta không còn mọc râu thì nàng đã quên phu tướng của mình rồi.

Vũ Lan lắc đầu.

Nàng cảm nhận ánh mắt của Minh Chính tràn ngập một sự nham hiểm khó lường.

Minh Chính Tổng tài chấp tay sau lưng tiến đến đối mặt với Vũ Lan.

Y chiêm ngưỡng nàng bằng ánh mắt hân học :

- Ta đang tự hỏi không biết Bạch Hoa Lan xuất hiện ở Tổng đàn Thiên giáo có phải là nàng không? Hay là tỷ tỷ của nàng.

Liếc xéo về phía học đá, Tổng tài Thái Minh Công nói :

- Truy Hình Tướng Ấn Sát đường đã chui vào cái rọ này, xem như gã đã làm xong phận sự của mình.

Vũ Lan nghiêm giọng hỏi Tổng tài Thái Minh Công :

- Chàng làm sao biết được Hoàng tướng đến Lan Hoa cung?

Minh Chính cất tiếng cười khàn khạch :

- Lão Thái thượng hoàng đã tự sát rồi. Nhưng muốn lập đàn tế trời đất, để minh chúa lên ngai cần phải có Ngọc tỷ ấn soái. Lão Thái thượng hoàng đã giữ bí mật này lâu lắm rồi, nhưng cũng không qua được mắt của Minh Chính này đâu.

Từ ngoài cửa, Lan Hoa cung chủ bước vào.

Tổng tài Thái Minh Công nhìn nàng mỉm cười, chỉ về phía thạch thượng :

- Phu nhân, giúp Truy Hình Tướng Ấn Sát đường để y sớm về châu tổ.

Lan Hoa phu nhân gạt đầu, chiếu thu nhân điểm vào mặt Bạch Hoa Lan Vũ Lan :

- Mọii có muốn dự trò vui với tỷ tỷ không?

Bạch Hoa Lan giở chiếc khăn lụa che dung diện :

- Thì ra tỷ tỷ và phu tướng đã biết tất cả nhiệm vụ của Hoàng tướng, hai người tương kế tựu kế đặng đoạt được Ngọc tỷ ấn soái của Thái thượng hoàng.

Minh Chính gạt ngang :

- Hừ, giờ này mà nàng còn nghĩ đến tên hôn quân đó à? Ta đã thề là nếu không làm phu tướng của hai nàng, ta sẽ là vua. Bây giờ ta không thể làm Hoàng thượng trong cái thân thể dị tướng này thì sẽ là Hoàng hậu, còn hai nàng chính thức là Hoàng thượng.

Vũ Lan lắc đầu :

- Chàng và tỷ tỷ đã hoàn toàn đổi thay khác trước rồi.

Minh Chính quắc mắt nhìn chăm chăm Bạch Hoa Lan :

- Đổi thay thế nào? Ta đổi thay hay nàng thay đổi. Bạch Hoa Lan Vũ Lan, ta rất ưu ái nàng, nhưng vẫn có thể bằm nát nàng ra thành trăm mảnh.

Minh Chính vừa nói dứt lời từ thạch tượng có tiếng rè rè phát ra.

Vũ Lan vừa nghe tiếng rè rè, liền đảo bộ hoành thân toan trấn ngự chính điện thạch tượng, hòng có thể hỗ trợ Hoàng Thế Lãm khi từ học đá trời ra ngoài.

Nàng vừa nhích động hai vai thì Minh Chính chỉ một cái lắc vai, như có ma thuật, trảo công của gã đã bấu vào hai bờ vai Vũ Lan. Minh Chính gằn giọng :

- Nàng tính giúp đỡ cho địch nhân đấy à?

Bị trảo công của Minh Chính khống chế, chân ngưng của Vũ Lan chẳng khác nào dúm muối bỏ vào biển cả mênh mông.

Trong lúc đó, Lan Hoa cung chủ đã phi thân chiếm lĩnh phương vị thuận tiện nhất, chỉ chờ bồn huyết lưu trời ra là gỡ sát công lấy mạng Hoàng Thế Lãm.

Bồn đá từ từ nhú dần ra, một tác... hai tác... Lan Hoa cung chủ thấy rõ y phục của Thế Lãm ẩn hiện dưới làn huyết thủy sóng sánh.

Dung diện của Lan Hoa cung chủ cau hấn lại, đôi bản thủ từ từ giơ lên cao, tụ khí chuyển vào sát chiêu. Nhìn Lan Hoa cung chủ vận công, Bạch Hoa Lan Vũ Lan đoán chắc nếu Thế Lãm hứng trọn một chưởng của nàng thì khó bảo toàn được mạng sống.

Bồn huyết lưu từ từ dịch chuyển ra đến phân nửa, Tổng tài Thái Minh Công mỉm cười, tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

Bạch Hoa Lan Vũ Lan bất ngờ thét lớn :

- Hoàng tướng...

Nàng vừa thét vừa lao thẳng đến Lan Hoa cung chủ.

Xoạt...

Bộ y phục Lan Hoa sứ giả bị đôi trảo công cứng như vuốt rồng của Tổng tài Thái Minh Công xé toạc, để lộ hai bờ vai trắng nõn của nàng. Trên hai bờ vai đó ẩn hiện mười đường chỉ máu, da thịt bong lột ra ngoài.

Bạch Hoa Lan toan phát chưởng công Lan Hoa cung chủ, nhưng chưa kịp phát tác chiêu thức đã bị Lan Hoa cung chủ hất ngược trở lại bằng một cái phủ tay như đuổi ruồi.

Bình...

Nàng bắn ngược về sau, va lưng vào vách tháp, miệng hộc máu tươi, thần sắc chuyển biến qua màu xám ngoét.

Lan Hoa cung chủ nhìn chiếc bồn huyết lưu, nghiêm giọng khắt khe nói :

- Vĩnh biệt Hoàng tướng Ân Sát đường.

Nàng toan bỏ thẳng xuống chiếc bồn huyết thủy một đạo kinh mười hai thành công lực để tống tiễn Hoàng Thế Lãm về với Diêm chúa, thì từ ngoài tháp Phi Nhân một chiếc bóng trắng lướt vào nhanh không thể tả.

Cùng với thân pháp siêu việt đó, có ba đóa hoa lan trắng kết thành hình chữ phẩm bắn xẹt về phía chân tâm của Lan Hoa cung chủ.

Mặc dù bị tấn công bất ngờ, nhưng Lan Hoa cung chủ vẫn phản xạ linh hoạt, biến hóa chưởng pháp thành cầm nã thủ đón ba nhánh lan của đối phương.

Chát... chát... chát...

Ba nhánh lan tầm thường như vậy, nhưng tiềm ẩn bên trong một lực kinh không sao tưởng tượng được, nên nó mới khiến Lan Hoa cung chủ thối lùi nửa bộ.

Tổng tài Thái Minh Công trợn mắt, bởi nhận ra thêm một Bạch Hoa Lan nữa xuất hiện.

Và Bạch Hoa Lan sứ giả này có võ công cao siêu khó lường. Tổng tài Thái Minh Công liền tưởng đến Bạch Hoa Lan sứ giả đã từng tập kích lão ở Tổng đàn Thiên giáo.

Thái Minh Công gần giọng nói :

- Hãy để tên Bạch Hoa Lan này cho ta.

Tổng tài Thái Minh Công vừa nói vừa chỉ hơi đảo bộ đã dựng đôi bản thủ to như hai chiếc quạt, trắng bạch vỗ thẳng vào Bạch Hoa Lan vừa xuất hiện.

Bạch Hoa Lan cũng vận chưởng đón thẳng vào chưởng kinh của Tổng tài Thái Minh Công.

Ầm...

Khí lạnh bao trùm cả tòa tháp Phi Nhân, khí lạnh khiến cho Vũ Lan phải run cầm cập, kể cả pho thạch tượng cũng kêu rảng rặc bởi khí âm hàn do Tổng tài phát tác.

Bạch Hoa Lan lùi luôn ba bộ, bản thủ buông lỏng, rồi rùng mình một cái, ngồi bệch xuống đất.

Tổng tài Thái Minh Công nheo mày nói :

- Bản lĩnh tầm thường như thế mà dám đương đầu với bốn nhân.

Lão vừa nói vừa cách không chỉ, công thẳng vào tam tinh Bạch Hoa Lan.

Chát...

Hứng trọn một đạo chỉ bằng hàn của Tổng tài Thái Minh Công, Bạch Hoa Lan bổ ngựa ra sau, cái đầu chẳng khác nào đã bị đục vỡ toang. Chiếc khăn lụa trắng bị hất ra ngoài lộ rõ chân diện mục chính là lão bà.

Bạch Hoa Lan Vũ Lan bật đứng lên, thét lớn :

- Nhũ mẫu...

Lan Hoa cung chủ đưa cặp mắt vô cảm chiếu vào Nhũ mẫu, buông một lời lạnh nhạt :

- Lão bà muốn chết thế cho Truy Hình Tướng. Hừ, một cái chết vô ích, chẳng ý nghĩa gì.

Tổng tài Thái Minh Công nhếch mép :

- Tất cả bọn chúng đều muốn chết.

Tổng tài Thái Minh Công vừa nói vừa vận chuyển nguyên khí băng hàn chưởng vào bản thủ, hướng về bốn huyết lưu đầy thẳng ra một đạo kinh băng hàn.

Rắc... rắc...

Huyết lưu trong bồn như bị đóng băng, rồi nhanh chóng bể nát.

Lan Hoa cung chủ vội đến bên đóng huyết băng hỗn độn đó để tìm Ngọc tỷ ẩn soái.

Nàng vừa khom mình xuống thì từ trong khe hốc đá pho thạch tượng một quả tinh cầu đỏ rực bay ra. Quả tinh cầu xuất hiện quá bất ngờ, bổ luôn vào song thủ của Lan Hoa cung chủ.

Ầm...

Lan Hoa cung chủ dội ngược về sau sáu bộ, hai ống tay áo xiêm y của nàng rách tả tơi, ngọn thủ thì rất bông như bị một quả búa ngàn cân nện thẳng vào.

Lan Hoa cung chủ thất sắc thốt lên :

- A...

Tiếng thét đau đớn của Lan Hoa cung chủ còn đọng trên hai cánh môi mọng đỏ, đầy gọi dục thì Hoàng Thế Lãm như con lạch nhuộm đỏ luôn qua khe hộc đá.

Tổng tài Thái Minh Công còn ngỡ ngàng thì một quả tinh cầu thứ hai, từ đôi xong thủ của Thế Lãm bắn xẹt ra công thẳng vào thân ảnh lão.

Ầm...

Hứng trọn quả tinh cầu “Thiên Cầu Vũ Nộ” của Hoàng Thế Lãm, Tổng tài Thái Minh Công lùi hai bộ, đầu lắc lư qua lại. Nếu bất cứ kẻ nào trong giang hồ hứng trọn quả cầu của Hoàng Thế Lãm chắc chắn da thịt đã tan thành khói bụi, nhưng xem chừng Tổng tài Thái Minh Công có thần công hộ thể nên chỉ bị ngắt ngây xây xẩm mà thôi.

Sự xuất hiện của Hoàng Thế Lãm quá bất ngờ với Tổng tài Thái Minh Công và Lan Hoa cung chủ, nhất thời chàng chiếm thế thượng phong hoàn toàn với hai lần phát tác “Thiên Cầu Vũ Nộ” công thẳng vào đôi phương.

Phấn khích vô cùng, Thế Lãm nghĩ thầm, nhân tiện đây triệt hạ gã thái giám này để tránh hậu hoạn sau này.

Cùng với ý niệm thầm kín ấy, Thế Lãm quát lớn một tiếng :

- Kim ảnh thủ.

Song chưởng của chàng rực ánh kim quang, liền ngay đó một đạo kinh ứng sắc vàng bổ thẳng vào tâm huyết Tổng tài Thái Minh Công.

Ầm...

Gã Tổng tài hứng trọn một đạo Kim ảnh thủ lùi tiếp ba bộ, sắc diện chuyển hóa qua màu đỏ gấc. Thấy đôi phương bị trúng trọn một đạo Kim ảnh thủ mà cũng chỉ lùi ba bộ, Thế Lãm không khỏi bồi hồi bởi thần công hộ thể của Tổng tài Thái Minh Công.

Chàng còn đang ngỡ ngác thì Tổng tài Thái Minh Công gồng mình kêu rằng rắc, đồng thời há miệng hú lên lồng lộng.

Tiếng hú của Tổng tài Thái Minh Công nghe chừng như tiếng sấm động rầm rầm, tạo thành những cơn lốc khí hữu hình xoáy động không gian trong tháp Phi Nhân.

Âm thanh của tiếng hú như kết thành một dãy núi khổng lồ bao bọc quanh Thế Lãm, ép rịt lấy cơ thể chàng. Thính nhĩ lung bùng, đầu óc choáng váng, chàng lão đảo cổ gượng đứng, rít luôn một luồng nguyên khí, hét lớn :

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Cả thân ảnh Thế Lãm như có hào quang bao bọc, khi tiếng hú của Tổng tài Thái Minh Công vừa dứt thì cả ngọn tháp Phi Nhân nứt nẻ từ sụp xuống.

Thế Lãm hóa giải “Thiên Cầu Vũ Nộ”, bằng mình tới cấp ngang thân ảnh Bạch Hoa Lan Vũ Lan đã mềm nhũn lướt ra ngoài.

Ầm...

Tháp Phi Nhân sụp hẳn xuống.

Ầm...

Thế Lãm vừa thoát được mười trượng thì từ trong đồng đồ nát, tiếng hú của Tổng tài Thái Minh Công vang lên lồng lộng, rồi lão như ngọn pháo thăng thiên bắn vọt lên không trung, cấp theo Lan Hoa cung chủ.

Thế Lãm thấy Tổng tài Thái Minh Công dù bị nội thương do “Thiên Cầu Vũ Nộ” và Kim ảnh thủ của chàng mà vẫn có thể dùng nội khí tu vi, thi triển thành âm vực tạo áp lực khiến cho cả tòa tháp Phi Nhân đổ sụp xuống, lại thoát ra khỏi đồng đồ nát đó một cách dễ dàng không khỏi chột dạ nghĩ thầm :

- “Nếu mình không tặng Tổng tài Thái Minh Công hai sát công tuyệt thức, để cho lão hồi phục chân nguyên kịp thời thì chỉ một cái phũ tay của lão thôi, mạng mình khó bảo tồn”.

Mặc dù thoát ra khỏi tháp Phi Nhân, tránh được cái họa sát thân bởi Tổng tài Thái Minh Công, nhưng nội lực Thế Lãm giảm sút kinh khủng.

Chàng lí nhí hỏi Vũ Lan :

- Lan cô nương, chúng ta đi đâu đây?

Vũ Lan đã hồi tỉnh được thần thức, nói luôn :

- Hoàng tướng chạy về hướng Tây.

Thế Lãm liền cấp Bạch Hoa Lan bằng luôn về hướng Tây. Trong Lan Hoa cung, Thế Lãm như người mù chẳng biết phương hướng đường lối, chỉ còn biết nghe theo sự chỉ dẫn của Bạch Hoa Lan Vũ Lan mà thôi.

Thế Lãm băng đi được hai mươi trượng thì lại nghe tiếng rít the thé của Tổng tài Thái Minh Công vang lên lồng lộng trong khung cảnh tĩnh mịch của Lan Hoa cung.

- Đứng lại.

Linh chủ Thiên giả gần giọng nói :

- Truy Hình Tướng Hoàng thế huynh chạy đi đâu?

Tứ linh chủ vừa nói vừa dàn thành hàng ngang chắn đường Thế Lãm.

Linh chủ Địa giả nghiêm giọng cảnh cáo chàng :

- Không có sinh lộ cho Truy Hình Tướng đâu, cách duy nhất người hãy trao Ngọc tỷ ấn soái cho chúng tôi mà thôi.

Thế Lãm giả lả cười. Chàng vừa cười vừa nói :

- Ấy, tại hạ đang tính đi tìm Tứ vị Linh chủ để trao Ngọc tỷ ấn soái đây!

Nghe nói như vậy, Vũ Lan lắc đầu nguầy nguậy :

- Hoàng tướng đừng trao Ngọc tỷ ấn soái cho họ. Không có Ngọc tỷ ấn soái, chúng ta không thể giữ mạng mình được.

Thế Lãm nhún vai :

- Lan cô nương đừng lo. Tứ vị Linh chủ đây đều là người nhà của tại hạ.

Linh chủ Thiên giả phát tràng cười khanh khách, rồi nói :

- Truy Hình Tướng nói rất đúng, chúng ta đều là người nhà. Vương gia sai chúng tôi đến đón Hoàng tướng.

Linh chủ Thiên giả vừa nói dứt lời thì Thế Lãm hét lớn một tiếng :

- Thỉnh tứ vị.

Cùng với lời quát đó, chàng đã tự trung được nguyên ngôn phát tác tạo thành quả tinh cầu chân khí.

Tứ linh chủ chưa hiểu ý Thế Lãm thì đã thấy quả “Thiên Cầu Vũ Nộ” áp thẳng tới bốn người.

Linh chủ Thiên giả quát lớn :

- Cẩn thận!

Ầm...

Cả bốn vị Tứ linh chủ cùng bị dội ngược về bốn hướng bởi lực kinh của “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Thế Lãm trở luôn thuật khinh công di hình, nhập nhoạng lướt qua Tứ linh chủ.

Chàng nói với Vũ Lan :

- Lúc này chỉ có cách đó mới khỏi dây dưa với lũ cao thủ truy sát.

- Hoàng tướng hãy để thiếp xuống đây, một mình thoát đi, cách đây hai mươi dặm có một bí động, tạm thời ẩn mình vào trong bí động đó sẽ được an toàn. Thiếp sẽ cản đường họ.

Thế Lãm nhún vai :

- Ấy, tại hạ đâu thể bỏ cô nương được. Với lại trong Lan Hoa cung này nhứt thời chỉ có Tổng tài Thái Minh Công và Lan Hoa cung chủ có thể truy bức được chúng ta mà thôi, hiện tại hai người đó bị nội thương, chúng ta có thể thoát khỏi đây được mà.

Thế Lãm trở khinh công thượng thặng cùng với Vũ Lan chạy thêm được mười dặm nữa thì thấy phía trước mình có rừng đuốc sáng rực.

Chàng lắc đầu nói :

- Ái chà, họ không để tại hạ và cô nương đến được bí động.

Thế Lãm còn đang lưỡng lự thì nghe tiếng truyền âm nhập mật :

- Hoàng huynh, hãy dừng bước.

Hoàng Thế Lãm nhận ra chất giọng quen thuộc của Hằng Ni, chàng cũng sờ dừng bước :

- Ni muội.

Vũ Lan cau mày vì ngạc nhiên vô cùng.

13. Chương 13

Thế Lãm vừa đặt Vũ Lan xuống thì Hằng Ni từ trên một cánh diều, vận dạ hành băng mình xuống :

- Đại ca, chúng ta đi thôi. Vương huynh đang chờ đại ca.

Hằng Ni nhìn qua Vũ Lan :

- Bạch Hoa Lan cô nương hãy đi với chúng tôi.

Nàng chỉ lên bầu trời. Thế Lãm và Vũ Lan nhận ra hai cánh diều đang là đà bay về phía mình.

Thế Lãm mỉm cười với Hằng Ni :

- Không có Ni muội xuất hiện kịp thời, Hoàng huynh này không còn biết chạy đi đâu.

Trên trời dưới đất, đông tây, nam bắc đâu đâu cũng có kẻ truy đuổi.

Hằng Ni nheo mắt :

- Tất cả đều do Vương huynh sắp xếp hết thôi. Chúng ta đi.

Hai cánh diều lướt qua đầu Thế Lãm và Vũ Lan. Chàng liền cấp ngang hông Vũ Lan trở khinh công tuyệt đỉnh lướt băng lên cao trở Cầm Nã thủ bầu luôn vào cây xà.

Hằng Ni cũng dụng khinh thuật bám vào cánh diều thứ hai, lớn tiếng nói với Thế Lãm :

- Đại ca cứ để cho cánh diều này bay theo gió Đông nam, chúng sẽ đưa chúng ta đến sông Hoàng tử. Vương huynh đang chờ ở đó.

- Vương huynh quả thật là thần cơ diệu tính. Có thể biết được vào thời khắc này có gió đông nam nên cho diều đến đón đại ca.

Hằng Ni cau mày nhìn Thế Lãm :

- Nếu không có gió đông nam, có lẽ huynh còn thích thú hơn.

- Muội nói vậy là có ý gì?

- Huynh hỏi vị cô nương kia thì biết.

Thế Lãm bật cười khanh khách :

- Ni muội ghen với Lan Hoa cô nương à? Không có đâu, trên đời này Hoàng Thế Lãm chỉ có mỗi một Hằng Ni mà thôi.

- Nói vậy mà cứ ôm khư khư lấy Lan Hoa cô nương.

Vũ Lan đỏ mặt liếc qua Hằng Ni. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Truy Hình Tướng hãy buông tôi ra đi.

Thế Lãm tròn mắt :

- Ấy, tại hạ mà buông cô nương lúc này không chết cũng khó nguyên vẹn. Ni muội hay bốn cột thế thôi mà.

Chàng hướng mặt sang Hằng Ni :

- Sư muội đừng nghĩ xấu cho Lan Hoa cô nương. Chẳng qua nàng bị một chướng của Lan Hoa cung chủ, nhất thời bị nội thương không thể thi triển khinh công. Đại ca sẽ buông cô ta ra khi đến chỗ Vương huynh.

Một luồng gió thổi hất từ dưới lên, đẩy hai cánh điều lên cao hơn.

Hằng Ni nói :

- Đại ca, không khí lạnh rồi, chúng ta đã đến được Hoàng tử giang.

Nàng hất mặt nhìn xuống dưới :

- Vương huynh đang chờ đại ca trên chiếc lầu thuyền đậu bên tả ngạn.

Hằng Ni dứt lời kéo ghệt cây xà. Con điều của nàng chao nghiêng lao xuống bờ tả ngạn Hoàng tử giang.

Thế Lãm bắt chước Hằng Ni. Khi hai cánh điều còn cách con thuyền non mười bộ, Hằng Ni thét lớn :

- Chúng ta xuống thuyền.

Nàng buông tay khỏi cây xà, thân ảnh như chiếc bông vụ xoáy trong không trung, là đà đáp xuống khoang thuyền.

Hoàng Thế Lãm thì bận cấp Vũ Lan không thể trở khinh thuật như Hằng Ni, bèn lớn tiếng gọi :

- Ni muội, đón Lan Hoa cô nương.

Thế Lãm hoành thân quăng luôn Vũ Lan về phía chiếc lầu thuyền. Thân ảnh của nàng còn đang phiêu diêu thì từ trên đài cao xuất hiện một mãnh lực thoát ra quán ghệt lấy nàng, kéo băng về phía khoang thuyền.

Thủ pháp người tung mảnh lụa đón Vũ Lan, chứng tỏ có võ công cao thâm không thể nào lường được.

Thế Lãm bỏ con điều, hạ thân xuống khoang thuyền.

Hằng Ni bước đến đối mặt với Thế Lãm :

- Hoàng huynh quá mệt nhọc rồi phải không?

Thế Lãm nhún vai :

- Mệt nhọc thế nào, nhưng gặp được Ni muội, Thế Lãm này như hoàn toàn hồi phục.

Thế Lãm chiêm ngưỡng Hằng Ni. Đối với chàng, có lẽ người chàng yêu thương nhất chính là Hằng Ni, mặc dù nàng không có vẻ kiêu sa đài các như Bạch Hoa Lan Vũ Lan, hay Lan Hoa cung chủ, ngay cả so sánh với Nhị Kiều Giang Đông, có lẽ sắc đẹp của Hằng Ni cũng chỉ sánh ngang với hai người đó, nhưng đối với Thế Lãm, nàng là biểu tượng cho tình yêu của chàng.

- Cách xa Ni muội không bao lâu, huynh cảm thấy trống vắng vô cùng.

Hằng Ni điểm một nụ cười duyên, rồi nói :

- Giang hồ không có nữ nhân nào lọt vào nhãn quang của huynh à?

Thế Lãm lắc đầu :

- Trái tim huynh chỉ có mỗi mình Ni muội mà thôi.

Thế Lãm nhìn Hằng Ni bằng ánh mắt trĩu cảm :

- Vương huynh đâu rồi?

Hằng Ni chỉ tay lên đài cao :

- Đại ca hãy nhìn lên đài kia sẽ thấy Vương huynh.

Thế Lãm ngược mặt nhìn lên, vừa lúc đó thì Vũ Lan chồm người ra ngoài lan can, thét lớn :

- Hoàng tướng, cẩn thận...

Thế Lãm chưa hiểu tại sao Bạch Hoa Lan Vũ Lan lại cảnh báo mình thì hạ đẳng của chàng đau nhói. Cái đau buốt đến tận óc khiến thần nhẫn tối sầm lại.

Chàng khụp người xuống, trợn mắt nhìn Hằng Ni :

- Ni muội sao ám toán ta.

Hằng Ni cười khẩy một tiếng, rút tay lại, trên tay nàng ngọn trủy thủ còn nhỏ máu ròng ròng.

Hoàng Thế Lãm ngồi bệt xuống khoang thuyền, tay ôm vùng vết thương đang xối ra một vòi máu đỏ.

Cặp mắt thất thần, Thế Lãm lắp bắp :

- Phu nhân, sao nàng lại nỡ hành xử ta như vậy? Ta có chết cũng không nhắm mắt. Ta không ngờ người giết ta lại là người ta yêu thương nhất.

Thế Lãm nuốt nước bọt, đưa ánh mắt thất thần, cay đắng nhìn lên đài lầu thuyền.

Vương Mãng xuất hiện, nhìn Thế Lãm mỉm cười, rồi giữ hai ống tay áo Vương bào, phi thân hạ từ từ xuống trước mặt chàng.

Vương Mãng choàng tay qua vai Hằng Ni :

- Hoàng đệ chắc quên lời nhắn nhủ Vương huynh lo lắng cho Ni muội rồi à?

Hoàng Thế Lãm trừng mắt, miệng ứa hai dòng máu tươi trông thật là thảm hại. Chàng lắp bắp tính nói.

Vương Mãng bình thản tháo túi lụa đeo bên hông quẳng xuống trước mặt Thế Lãm :

- Thủ cấp của Thái thượng hoàng, Vương huynh mang theo để chôn cất cùng với Hoàng đệ.

Hằng Ni nép đầu vào ngực Vương Mãng :

- Phu quân, chúng mình vào khoang thuyền thôi. Thiếp không muốn thấy Hoàng Thế Lãm chết như thế nào.

Dung diện của Thế Lãm đanh lại. Chàng từ từ nhắm mắt, hai giọt lệ trào tuôn ra ngoài.

Chàng không thể nào tin được mình phải chứng kiến cảnh xót xa của sự phản bội trước khi nhắm mắt.

Thế Lãm nghiêng răng, gượng nói :

- Tại hạ trước khi chết cũng kính chúc nhị vị được giai ngẫu trăm năm.

Vương Mãng nhìn Thế Lãm mỉm cười, rồi ôn nhu nói :

- Đa tạ Hoàng đệ. Hoàng đệ đã chúc phúc huynh, tất phải có lễ vật tặng huynh chứ.

Thế Lãm gượng bấu tay vào be thuyền, máu tiếp tục tuôn ra từ vết thương của chàng, đến nỗi sắc diện đã chuyển qua tái mét.

- Tại hạ có ý gởi tặng nhị vị Ngọc tỷ ấn soái đã lấy được từ Thạch tượng theo di chỉ của Thái thượng hoàng.

- Hoàng đệ rất hào phóng.

Thế Lâm gượng tháo túi gấm đeo bên hông chìa đến trước.

- Trong túi này đựng Ngọc tỷ ấn soái. Thỉnh nhị vị đón lấy.

Vương Mãng bật cười sảng sặc. Y vừa cười vừa nói :

- Huynh không có gì đáp lại thịnh tình của đệ, sau khi đăng quang nguyện sẽ ngày ngày cúng tế ba bát cơm nhạt để vong linh của đệ không lạnh lẽo nơi chín suối.

Hoàng Thế Lâm bậm môi cúi mặt nhìn xuống.

Vương Mãng đưa tay đón túi gấm.

Tay của gã vừa chạm đến túi gấm, Thế Lâm ngẩng mặt nhìn lên, nhãn quang của chàng sáng rực, tràn ngập sát khí uất hận.

Vương Mãng nhận ra ánh mắt đó, giật mình, toan lùi bộ nhưng y đã kịp nhanh trí trở luôn chảo công thộp vào túi gấm, tả thủ biến hóa thành chưởng ảnh công trực diện vào tam tinh Thế Lâm.

Thế Lâm nghiêng rặng, buông túi gấm, song thủ của chàng từ lúc nào không biết đã biến dạng thành Kim ảnh thủ dựng đứng đón chưởng ảnh của Vương Mãng.

Ầm...

Thế Lâm lão đảo, lưng va vào be thuyền, vòi máu từ vết thương rướn lên vương bào của Vương Mãng. Thế Lâm nghiêng rặng tổng luôn một chưởng thứ hai đánh vào hạ đặng đối phương.

Vương Mãng sàng bộ qua bên tả thoát trong đường tơ kẽ tóc. Y cầm túi gấm phi thân lên đài lâu thuyền, để mặc cho chưởng kinh của Thế Lâm vỗ thẳng vào cột thuyền.

Ầm...

Cột thuyền rặng rắc đổ sầm xuống, cùng với máu bắn ra tung tóe, văng cả lên búi tóc của Hằng Ni.

Vương Mãng trụ thân trên đài lâu thuyền cất tiếng cười hắc hắc, nói vọng xuống.

- Chúa sơn lâm vậy vùng quả là có khác với lũ tiện nhân bình thường.

Từ trên đài cao Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh xuất hiện, trên tay hai người hờm sẵn những cây nỏ đã được tra tên. Cả hai hướng nỏ về phía Thế Lâm.

Vương Mãng phát mạnh tay ra lệnh :

- Khai tên!

Hai mũi tên từ cây nỏ như hai đạo bạch quang bắn xẹt ghim vào hai bờ vai Thế Lâm.

Phập... phập...

Thế Lâm giật nảy người ra sau. Trước mắt chàng cả tòa lâu thuyền chao đảo, lúc bên hữu lúc bên tả, khi hai nàng cung thủ tra mũi tên thứ hai vào nỏ, thì ý niệm trong đầu chàng thôi thúc cần phải sống. Nếu có chết cũng không bao giờ cho những người này thấy được cái xác khốn nạn của Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm.

Thế Lâm dậm mạnh chân xuống sàn thuyền, chàng vận dụng tất cả sức lực còn lại, trong đầu có những tiếng ù ù trong tận cùng thần thức.

Thế Lâm hét lớn một tiếng :

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Quả tinh cầu khí lực do Thế Lâm tạo thành với sức cạn lực kiệt phát ra nhắm đài lâu thuyền bắn xẹt tới.

Ầm...

Cùng với quả tinh cầu khí lực sau cùng của mình, chàng băng mình qua bờ be thuyền lao xuống Hoàng tử giang.

Sự biến ngoài sự tưởng tượng của Vương Mãng và tất cả mọi người đang có mặt trên đài lầu thuyền. Và họ cũng không tin Hoàng Thế Lâm trong lúc bị trọng thương gần bứt hơi vẫn có thể vận dụng nguyên khí tận cùng để phát tác tuyệt thức bản thân.

Đài lầu thuyền nghiêng hẳn một bên, và khi Vương Mãng nhìn lại thì Thế Lâm đã mất hút dưới làn nước Hoàng tử giang rồi. Trên khoang thuyền, nơi chỗ đứng của chàng chỉ còn lại những đốm máu loang lổ.

Vương Mãng cầm hiệu kỳ vẫy mạnh một cái. Một cây pháo thăng thiên bắn vọt lên trời.

Pháo hiệu đã được khai hỏa, lập tức từ hai bên bờ Hoàng tử giang, độ hơn hai mươi con thuyền nan, do hai người chèo chở thoe một vị Chưởng môn nhân, phăng phăng lướt ra ngoài.

Những con thuyền quây kín chu vi non hai mươi trượng. Tất cả mọi người đều chỏ mắt xuống Hoàng tử giang để tìm Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm như bầy ngư phủ tìm con cá kinh đã bị trọng thương chắc chắn còn đâu đó trong phạm vi vây bọc.

Một khắc sục sạo trôi qua, chỉ có những lượn sóng dập dồn vỗ vào be thuyền, tạo ra những âm thanh nghe thật đơn điệu.

Vương Mãng nhìn qua Hằng Ni, ôn tồn hỏi :

- Muội nghĩ Hoàng Thế Lâm còn sống không?

- Không thể nào sống được. Thế Lâm đã bị một dao của thiếp lại hứng trọn hai mũi tên độc, và đã vận công dồn khí tan lực kiệt phát tác “Thiên Cầu Vũ Nộ”. Môn công phu này mặc dù lợi hại, nhưng nó là con dao hai lưỡi. Bất cứ ai lạm dụng sẽ bị hao tổn chân nguyên khí, ví như nước trong hồ bị cạn chẳng có nguồn bồi đắp.

Vương Mãng vuốt hàm râu cá chốt :

- Thế thì tốt rồi. Ta cũng nghĩ như nàng, Thế Lâm đã vĩnh viễn nằm yên dưới lòng sông Hoàng tử.

Vương Mãng nhìn xuống mặt nước, thở dài một tiếng :

- Hoàng Thế Lâm chết, xét cho cùng bốn vương cũng mất đi một người tài. Nhưng bốn vương không thể không giết y.

Vương Mãng ra hiệu cho Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh. Hai nàng ghim quả pháo vào nỏ, bắn vọt lên trời. Hai quả pháo thăng thiên như hai ngọn đuốc lóe sáng soi xuống Hoàng tử giang, cùng lúc chiếc lầu thuyền quay mũi.

Vương Mãng choàng tay qua vai Hằng Ni :

- Phu nhân, chúng ta vào khoang thuyền đi. Trên này gió lạnh.

Hằng Ni e thẹn gật đầu.

Vương Mãng chỉ Bạch Hoa Lan Vũ Lan ra lệnh cho Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh :

- Nhị vị hãy áp giải Bạch Hoa Lan về cấm thành.

- Tuân lệnh Vương gia.

Vương Mãng và Hằng Ni bước xuống đài. Hai người lần ngay vào trong khoang rồi khép cửa lại.

Đứng trên đài, Vũ Lan nhìn theo Vương Mãng và Hằng Ni, lẩm nhẩm nói :

- Nữ nhân phụ tình thì tâm địa gian ác hơn loài cầm thú. Hoàng đại ca chết chắc không nhắm mắt.

Chiếc lầu thuyền rẽ sóng xuôi về hạ lưu Hoàng tử giang, trong khi Hằng Ni và Vương Mãng chén tạc chén thù trong khoang để chiêm ngưỡng Ngọc tỷ ẩn soái thì ngay đầu mũi thuyền, Thế Lâm ôm ghịt lấy dây neo để mặc cho sóng vùi dập mình.

Trong cõi mộng lung, mù mờ, Thế Lâm chẳng định được đâu là thật, đâu là cõi hư vô.

Đâu đó trong sâu thẳm của ý niệm là những bước chân nhẹ, chân của chàng đang thả dần xuống những nấc thang âm u, cô tịch.

Một lượn sóng trùm lên mặt Thế Lãm. Chàng ho sặc một tiếng, hai mắt mở bừng, cùng với cảm giác toàn thân ê ẩm với những cái đau buốt thấu tận óc.

Thế Lãm đang còn đeo bám dây neo, thần thức phục hồi nhanh chóng, cùng với ý chí phải sống, sống để trở thành chứng nhân phán xét những con người phản bội.

Ánh trăng đã khuyết dần, và chẳng bao lâu nữa, bình minh sẽ lộ dạng, và chắc chắn vầng nhật rực rỡ sẽ soi rõ chàng.

Thế Lãm hớp một ngụm nước sông Hoàng tử, dụng ý chí và chút khí lực sau cùng còn lại, cố kéo thân trườn theo dây neo để lên thuyền.

Mỗi lần thân chàng dịch chuyển, Thế Lãm tưởng chừng như có hàng trăm ngàn ngọn dao đâm thọc, xé rọc Đan điền mình. Hai hàm răng nghiêng ken kết, và bản thân chàng cũng không biết tại sao mình lại có thể chịu đựng được mức độ này. Cuối cùng, Thế Lãm cũng bám tay vào được be thuyền. Chàng hít một hơi thật sâu, rướn người trườn qua be thuyền.

Vừa lên đường thuyền, Thế Lãm tròn mắt khi nhận ra Bạch Hoa Lan Vũ Lan bị cột cứng ngay cột buồm.

Vũ Lan cũng nhận ra Thế Lãm, hai mắt nàng mở to ngạc nhiên vô cùng. Nàng liếc vào trong khoang, hắt mặt thuyền âm nhập mật nói luôn :

- Hoàng tướng, họ đã vào khoang tất cả rồi.

Thế Lãm bặm môi, lê đến bên Bạch Hoa Lan, hai tay chàng run rẩy như một lão già sắp xé bóng, gượng mở dây thừng cho Vũ Lan.

Cởi dây trói cho Vũ Lan xong, Thế Lãm gục đầu xuống chân nàng, khẩn thiết nói :

- Lan cô nương hãy rời khỏi lâu thuyền này đi.

Vũ Lan đỡ Thế Lãm, thấy sắc diện của chàng giống như người sắp chết. Có thể ví Thế Lãm như ngọn đèn dầu leo lét, chập chờn chỉ chực vụt tắt, trong khoảnh khắc nữa thôi.

Nàng nhìn bao quát một lượt, nhỏ nhẹ nói :

- Nếu Hoàng tướng chết, thiếp sẽ chết chung với Hoàng tướng. Hoàng tướng chớ thiếp ở đây.

Vũ Lan nói xong, nhẹ bước về phía đông lâu thuyền. Nàng cẩn thận hạ thủy chiếc thuyền nan bé xíu, rồi quay trở lại bên Thế Lãm, nhỏ nhẹ nói :

- Chúng ta có thể rời khỏi lâu thuyền này rồi.

Vũ Lan vừa nói vừa ôm xốc Thế Lãm, gượng bước về phía hông lâu thuyền, Vũ Lan áp miệng vào tai chàng :

- Hoàng tướng cần trọng.

Một làn gió lùa thổi qua mặt Thế Lãm, và vô tình vén luôn chiếc rèm che cửa sổ, cùng lúc nhân quang ử dật của chàng vô hình trung nhìn qua cửa sổ.

Hằng Ni nằm duỗi dài bên cạnh Vương Mãng. Mái tóc đen mượt của nàng phủ lên ngực vị Vương gia, trông họ ngỡ như đôi tân lang trong ngày song hỷ giao hoan, cho đến lúc rã rời trong cõi mộng.

Hai mắt Thế Lãm như đóng đinh vào ô cửa đó, mặc dù rèm đã khép lại. Vũ Lan như đọc được những ý niệm xáo trộn trong ánh mắt của Thế Lãm, nàng nắm tay chàng nhỏ nhẹ nói :

- Hoàng tướng, mình đi thôi!

Vũ Lan kè Thế Lãm đến bên be thuyền, rít một luồng nguyên khí thật sâu, trở luôn Du Hành bộ pháp cấp Thế Lãm là đà đáp xuống chiếc thuyền nan.

Nàng cắt dây neo, con thuyền nhỏ bé như chiếc lá đa bị sóng nhồi liên tục chẳng bao lâu đã tách xa lâu thuyền.

Thế Lãm nằm dài dưới khoang thuyền, cơ thể nóng hừng hực như bị nung trong hỏa diệm sơn, chẳng bao lâu thần thức cũng chẳng còn ý niệm gì.

Vũ Lan bối rối vô cùng, nhưng lúc này đối với nàng là phải đưa Thế Lãm đi xa chùng nào tốt chùng ấy. Ý niệm trong đầu Vũ Lan, nếu có chết thì nàng và Thế Lãm cùng chết chung với nhau trên chiếc thuyền nhỏ bé này.

Vũ Lan ngấm nhìn dung diện của Thế Lãm, mà cảm nhận sự xót xa tràn ngập tâm hồn nàng.

Vũ Lan bỏ mặc cho chiếc thuyền nan trôi dẫu thì trôi, để đến ngòi bên Thế Lãm. Với nàng bây giờ, Thế Lãm là một phần tâm linh của nàng.

Nàng đặt tay lên trán Thế Lãm, cảm nhận sức nóng hầm hập tỏa ra, khiến tâm trí càng bối rối hơn.

Vũ Lan khẽ gọi :

- Hoàng đại ca, Hoàng đại ca, người làm sao vậy. Hoàng đại ca đừng chết.

Chiếc thuyền nan giật mạnh một cái, chao nghiêng khiến cho Vũ Lan té sấp lên mình Thế Lãm. Nàng còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì thấy con thuyền băng băng lao về phía trước. Chiếc thuyền nan bé tí như lướt trên những ngọn sóng bạc đầu. Vũ Lan nhòm dậy nhìn, thì há hốc miệng ngạc nhiên vô cùng.

Phía trước thuyền, một người vận trang phục kỳ lạ, mình trần trùng trực đang ngồi trên lưng một con quái kình, kéo chiếc thuyền bé xíu của nàng băng ra ngoài biển cả.

Không biết người đó là ai, nhưng được trợ giúp lúc này, nàng mặc nhiên cho y kéo đi đâu cũng được. Đối với Vũ Lan, sinh mạng Thế Lãm là hơn tất cả.

14. Chương 14

Gã quái như điều khiển cho con thủy kình luôn lách kéo chiếc thuyền nan của Vũ Lan và Thế Lãm vào trong một quần đảo. Gã quái ngư đột ngột như bước đi trên mặt nước, kéo thuyền vào một bờ lạch. Gã neo thuyền, đứng khoanh tay bên mỏm đá.

Vũ Lan phi thân lên đối diện với gã, ôm quyền nhu mì nói :

- Đa tạ ân nhân đã cứu mạng chúng tôi.

Gã chẳng nói nửa lời, chỉ đưa cặp mắt ti hí nhìn nàng không chớp.

Vũ Lan nói tiếp :

- Dưới thuyền còn có phu tướng đang bị trọng thương, kính ân nhân cứu giúp.

Gã bước lại bên thuyền cấp luôn Thế Lãm, quay lưng trở khinh công băng mình đi.

Vũ Lan bám luôn sau lưng gã. Nàng ngạc nhiên tự hỏi, bộ gã quái ngư này câm hay sao mà chẳng hề đáp lời mình.

Gã quái ngư cấp Thế Lãm trở cước tốc như lướt trên những phiến đá lâu ngày bị rêu biển phủ kín, mà xem chừng cước pháp chẳng hề xáo trộn lại còn vững chãi như Thái Sơn.

Trong khi đó Vũ Lan mặc dù đã trở hết tuyệt kỹ khinh thân Du Hành bộ pháp, mà thỉnh thoảng cũng phải chao đảo. Gã quái ngư như có cặp mắt phía sau, mỗi lần nàng không giữ được thăng bằng, y lại vung trảo thủ thộp vào tay nàng để dìu bước.

Họ đi qua con đường lót đá phủ rêu xanh trơn tuột, thì đến một trang viên nằm ngay giữa đảo. Gã quái ngư vừa đặt chân đến cổng tam quan, từ trong trang viên độ hơn năm mươi người chạy túa ra. Tất cả mọi người sững sờ khi nhận ra Vũ Lan và Thế Lãm trên tay gã quái ngư.

Một lão ông vận khổ, cũng cời trần trùng trực nhìn Vũ Lan rồi quay lại gã quái ngư kính cẩn ôm quyền nói :

- Đông Đông đảo chủ vạn an.

Đông Đông đảo chủ tiến thẳng đến trước mặt lão già, trao Thế Lâm qua tay lão, cất giọng ồm ồm :

- Lão đưa người này vào hậu điện liệu trị thương cho y.

Lão già kính cẩn gật đầu :

- Tuân lệnh Đảo chủ!

Đông Đông đảo chủ quay lại Vũ Lan :

- Cô nương theo ta!

Đông Đông đảo chủ đi thẳng lên tòa chính sảnh nằm ở phía đông trang viên. Vũ Lan bước theo chân gã. Dõi theo bước nàng, những cặp mắt hau háu rọi từ trên xuống dưới.

Tòa chính sảnh của Đông Đông đảo chủ có lẽ để dành riêng cho y, nên được trang hoàng lộng lẫy vô cùng, có thể sánh ngang với hậu cung của Hoàng đế. Ngay cả cánh cửa vào chính sảnh cũng được đính ngọc trai lấp lánh phản chiếu ánh mặt trời.

Vũ Lan bước vào trong tòa chính sảnh càng ngạc nhiên hơn, bởi tất cả vật dụng trong tòa nhà này đều được đính ngọc trai, dưới mắt nàng đâu đâu cũng thấy ngọc trai lấp lánh.

Nếu đem tất cả số ngọc trai này ra bán, giá trị của nó cũng đáng là một kho tàng vô giá.

Đông Đông đảo chủ chỉ chiếc đôn nói :

- Cô nương an vị.

Vũ Lan yên vị trên ghế đôn, còn Đảo chủ tự tay rót một thủy lưu màu hổ phách vào hai cái chén. Gã bung lại từ tốn nói :

- Thỉnh cô nương.

- Đa tạ Đảo chủ.

Nàng nhấp một ngụm nhỏ. Không biết nước thủy lưu trong chén là thứ nước gì, nhưng Vũ Lan cảm nhận vị ngọt, lạnh, nó lưu chuyển đến đâu bao nhiêu sự mệt nhọc tiêu tan đến đó.

Đặt chén xuống bàn, nàng ngước lên nhìn Đông Đông đảo chủ :

- Tiện nữ và Hoàng đại ca gặp nạn được Đảo chủ cứu mạng, lại cho tá túc trên đảo, cái ơn này không biết lấy gì trả.

- Cô nương đừng bận tâm đến cái ơn của ta. Muốn trả ơn, một ngày nào đó, cô nương sẽ được cơ hội trả ơn.

Đông Đông đảo chủ nhìn thẳng vào mặt Vũ Lan :

- Cô nương là người của môn phái nào?

Vũ Lan lắc đầu :

- Tiện nữ không thuộc môn phái nào cả.

Đông Đông đảo chủ gật đầu :

- Rất tiếc...

Vũ Lan hỏi luôn :

- Đảo chủ muốn hỏi môn phái nào. Xin người cứ nói. Nếu kiến văn của tiện nữ biết được sẽ nói cho Đảo chủ biết.

- Ta vào Trung Nguyên để tìm người của Nhạn môn.

Vũ Lan cau mày :

- Nhận môn? Trong Trung Nguyên đâu có Nhận môn. Đây là lần đầu tiên tiện nữ nghe đến hai tiếng Nhận môn.

Đông Đông đảo chủ mỉm cười :

- Nhận môn không phải như những môn phái như Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Hoa Sơn, Thiết chưởng bang. Tất cả các môn phái bang hội đó đều có Tổng đàn, cứ địa, còn Nhận môn thì không có Tổng đàn cứ địa.

- Không có Tổng đàn thì làm sao tìm được?

- Họ có tín vật riêng của họ. Tín vật của Nhận môn là cánh nhận. Cao thủ Nhận môn hành tung xuất quỷ nhập thần, không bao giờ để lộ hành tung và chân diện mục của mình.

- Đảo chủ đã gặp được cao thủ Nhận môn chưa?

Đông Đông đảo chủ nghiêm mặt :

- Bấy lâu nay ta nghe trong giang hồ Trung Nguyên xuất hiện tín vật của Nhận môn, nên thân hành vào Trung Nguyên để điều tra, và... tín vật ta đã thấy, nhưng cao thủ Nhận môn thì chưa gặp lần nào.

- Đảo chủ cần gặp cao thủ Nhận môn vì việc gì?

Đông Đông đảo chủ thở dài một tiếng :

- Đây là việc vô cùng hệ trọng. Nếu không gặp được cao thủ Nhận môn, bản Đảo chủ chưa thể nói ra.

Từ ngoài cửa lão già đã đưa Thế Lâm đi chữa thương ban nãy hối hả bước vào.

- Đảo chủ... Đảo chủ...

Đông Đông đảo chủ nhìn lão :

- Trưởng lão có chuyện gì?

Lão già nhìn Vũ Lan tỏ vẻ tần ngần.

Đông Đông đảo chủ lắc đầu nói với lão :

- Trưởng lão có gì cứ nói. Đừng e dè gì. Lan cô nương đây ta nghĩ sau này sẽ là người nhà thôi.

- Đảo chủ cho phép.

Lão già nói xong, đặt luôn lên mặt bàn cánh nhận bạc, với những nét khắc tinh xảo vô cùng. Trông cánh nhận đó ngỡ như con bạch nhận sống động đang tung cánh lướt giữa không trung bao la.

Vừa thấy cánh nhận bạc, Đông Đông đảo chủ đứng bật dậy. Y giật giọng hỏi lão già :

- Tín vật Nhận môn trưởng lão lấy ở đâu ra vậy?

Lão già nhìn Vũ Lan, rồi dời mắt qua Đông Đông đảo chủ :

- Cánh nhận bạc này lão thấy trong người vị công tử bị trọng thương.

Đông Đông đảo chủ cau mày nhìn sững Vũ Lan :

- Lan cô nương đã giấu ta?

Ánh mắt của Đông Đông đảo chủ thật là nghiêm lạnh đến độ Vũ Lan phải sững sờ, xương sống lạnh buốt.

Nàng lắc đầu :

- Tiện nữ cũng không biết trong người Hoàng huynh có cánh nhận bạc này. Tiện nữ nghĩ Hoàng huynh không phải là cao thủ của Nhận môn đâu.

- Không phải người Nhận môn, tại sao lại có tín vật của Nhận môn.

Đông Đông đảo chủ quay lại lão già :

- Y đã hồi tỉnh chưa?

Lão già gật đầu :

- Bẩm Đảo chủ, gã công tử đó đã hồi tỉnh rồi. Y chỉ bị ngoại thương và độc công thôi.

Lão đại phu bắt mạch cho gã, cảm nhận trong huyết mạch của y tiềm ẩn một nội lực khó có ai bì kịp. Chỉ có nội lực như vậy, vị công tử kia mới có thể chịu đựng được hai vết thương trầm trọng như vậy.

Đông Đông đảo chủ gật đầu :

- Ta sẽ xuống hậu liêu xem sao.

Đảo chủ bước thẳng ra ngoài cửa đại điện. Vũ Lan không thể để mặc Thế Lâm trong tay người khác, cũng thả gót bước theo Đông Đông đảo chủ. Nàng thầm nghĩ, nếu như Hoàng Thế Lâm chính là cao thủ Nhạn môn, mình cũng nhất định không để cho Đông Đông đảo chủ di hại đến chàng. Có thể mình sẽ áp chế gã Đảo chủ này rồi tìm cách đoạt thuyền trở vào bờ.

Trong đầu nghĩ như vậy, Vũ Lan chân bước nhanh song hành với Đông Đông đảo chủ.

Liếc trộm dung diện gã Đảo chủ, Vũ Lan chẳng thể nào nhận ra ý niệm thâm kín trong đầu gã. Chẳng có chút biểu lộ gì, chứng tỏ y đang giận, hay đang vui khi biết Thế Lâm là người của Nhạn môn.

Vũ Lan từ tốn hỏi :

- Đảo chủ, nếu như Hoàng huynh của tiện nữ là cao thủ của Nhạn môn thì sao?

Đông Đông đảo chủ vừa đi vừa quay sang nhìn Vũ Lan :

- Nếu thật sự Hoàng huynh của cô nương là người của Nhạn môn thì chút nữa cô nương sẽ biết.

Vũ Lan thở dài một tiếng. Nàng nghĩ thầm :

- “Thoát khỏi tay Tổng tài Thái Minh Công và Vương Mãng, lại lọt vào chỗ chết khác”.

Đúng là cái số của nàng và Hoàng Thế Lâm không thoát khỏi sự truy bắt của cừu nhân.

Đông Đông đảo chủ và Vũ Lan bước vào hậu liêu.

Vừa thấy hai người bước vào, Thế Lâm gượng ngồi dậy. Chàng hướng về phía Đông Đông đảo chủ :

- Đa tạ Đảo chủ đã cứu mạng tại hạ.

Đông Đông đảo chủ nhìn chàng từ đầu đến chân như nhìn một con người quái dị từ cổ chí kim chưa từng gặp bao giờ.

Thế Lâm thấy Đông Đông đảo chủ nhìn mình như vậy cũng lạ lắm nói :

- Sao Đảo chủ nhìn tại hạ chăm chăm như vậy?

Chàng dời mắt qua Vũ Lan :

- Lan cô nương chắc đã nói cho Đảo chủ biết Thế Lâm này chính là Truy Hình Tướng Án Sát đường rồi à?

Vũ Lan lắc đầu nói luôn :

- Đảo chủ nghĩ Hoàng huynh là người của Nhạn môn.

Thế Lâm cau mày ngược nhìn Đông Đông đảo chủ :

- Nếu tại hạ là người của Nhạn môn thì sao?

Vũ Lan nghe Thế Lâm nói như vậy bụng giật thót một cái. Nàng ngấm ngấm vận công chuyển hóa chân khí vào Đan điền để phòng bất trắc. Nếu như Đông Đông đảo chủ ra tay phát chưởng đánh Thế Lâm, nàng sẽ từ phía sau tập kích gã ngay lập tức.

Đông Đông đảo chủ bắt ngờ quay lại nhìn Vũ Lan :

- Lan cô nương hãy giải tỏa công lực đi. Bản lĩnh của cô nương chưa phải là đối thủ của bốn Đảo chủ đâu.

Vũ Lan giật mình, ửng mặt.

Với một Bạch Hoa Lan như nàng, đã từng khuấy động khắp cả Trung Nguyên, thế mà ngấm ngầm vận công chuyển hóa khí lực cũng bị Đông Đông đảo chủ phát hiện, bấy nhiêu đó cũng chứng tỏ võ công của gã Đông Đông đảo chủ này không thể nào đoán định đã đạt đến cảnh giới nào. Chỉ biết y có thể nghe được khí lưu chuyển hóa trong nội đan của nàng, cũng đủ thấy bản lĩnh võ công của gã đã thâm thấu đến cõi thần giao cách cảm, thông huyền nội tại.

Vũ Lan đành phải giải tỏa khí công, sắc diện tỏ ra căng thẳng vô ngần.

Đông Đông đảo chủ quay lại Hoàng Thế Lâm :

- Bốn Đảo chủ muốn các hạ khẳng định có phải là người của Nhận môn hay không?

Đông Đông đảo chủ vừa nói vừa chia cánh nhận bạc đến trước mặt chàng.

- Nếu các hạ không phải là người của Nhận môn sao lại có tín vật Nhận môn?

Thế Lâm nhìn cánh nhận bạc :

- Cánh nhận này của tại hạ.

Đông Đông đảo chủ quay lại lão trượng :

- Lão đại phu đã lấy cánh nhận từ trong người các hạ.

Lão già chỉ bả vai Thế Lâm :

- Khi lão đại phu mổ vết thương lấy độc cho công tử, phát hiện ra hình xăm cánh nhận, trong hình xăm đó là tín vật của Nhận môn.

Thế Lâm nhún vai :

- Tín vật trong người tại hạ thì đích thị tại hạ là người của Nhận môn.

Đông Đông đảo chủ nhìn chàng không chớp mắt :

- Các hạ nói thật với bốn Đảo chủ đấy chứ?

- Tại hạ không nói ngoa ngôn. Tại hạ chỉ thắc mắc sao Đảo chủ vừa trông thấy tín vật Nhận môn lại khẩn trương như vậy?

Sắc diện Đông Đông đảo chủ biến đổi không ngừng, sự biến đổi đó không qua được con mắt sắc sảo tinh tường của Hoàng Thế Lâm. Chàng hỏi luôn :

- Tại hạ đoán chắc Đảo chủ giữ một bí mật gì đó có liên quan đến Nhận môn.

- Không sai. Bốn Đảo chủ cần phải khẳng định các hạ chính là người của Nhận môn mới nói bí mật đó ra được.

Đông Đông đảo chủ quay lại lão trượng :

- Lão đại phu, có cách gì khẳng định vị công tử đây là người của Nhận môn không?

- Nếu không phải là người của Nhận môn thì Hoàng công tử đây sẽ chết.

Thế Lâm điềm đạm nói :

- Tại hạ đã có tín vật của Nhận môn, Đảo chủ còn nghi ngờ. Vậy cánh nhận bạc mà Đảo chủ coi là tín vật Nhận môn, hóa ra chẳng có giá trị gì.

Đông Đông đảo chủ khoát tay :

- Không phải Khẳng Cừu này hoài nghi tín vật Nhận môn, nhưng vì đây là phần việc hệ trọng, nên bốn Đảo chủ quá phần khích mà thôi.

Đông Đông đảo chủ đổi giọng ôn tồn hơn :

- Hoàng các hạ có thể cho Bồn Đảo chủ biết vì sao người có được tín vật Nhạn môn.
- Đảo chủ muốn biết.

Đông Đông đảo chủ gật đầu.

Thế Lâm nói :

- Đảo chủ có thể trả lời cho tại hạ biết một điều này không?
- Các hạ cứ hỏi.
- Vì sao Đảo chủ lại quan tâm đến những nhân vật của Nhạn môn?

Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu sa sầm mặt xuống. Y quay lại lão trượng :

- Bồn Đảo chủ có nên nói hay không?

Lão trượng trầm tư một lúc, rồi bất giác gật đầu nói luôn :

- Sự thế đã như vậy rồi, theo ý lão đại phu, Đảo chủ nên nói cho vị Hoàng công tử đây biết bí mật mà bấy lâu nay Đảo chủ giữ kín. Nếu như Hoàng công tử không phải là người của Nhạn môn, Đảo chủ vẫn có cách giữ bí mật đó lại.

Đông Đông đảo chủ bậm môi suy tư, rồi cất tiếng nói với lão trượng và Bạch Hoa Lan Vũ Lan :

- Lão trượng đưa Lan cô nương về thư phòng. Chúng ta gặp lại nhau sau. Bồn Đảo chủ sẽ đàm luận với Hoàng công tử đây.

Lão trượng gật đầu :

- Tuân lệnh Đảo chủ.

Lão quay sang Bạch Hoa Lan Vũ Lan :

- Thỉnh Lan cô nương.

Khi lão trượng quay bước, Bạch Hoa Lan Vũ Lan biết mình không thể ở lâu hơn nữa.

Nàng nhỏ nhẹ nói với Thế Lâm :

- Hoàng đại ca hãy bảo trọng!

Vũ Lan quay lưng bước theo lão đại phu, Đông Đông đảo chủ chờ cho hai người ra hẳn bên ngoài mới khép cửa lại.

Y kéo chiếc đôn đến ngồi đối mặt với Hoàng Thế Lâm :

- Các hạ muốn biết vì sao Khăng Cừu này quan tâm đến Nhạn môn.
- Tại hạ đang chờ nghe.

Khăng Cừu quan sát dung diện Hoàng Thế Lâm :

- Bộ tộc chúng tôi trước đây sống ở Tây đảo, đó là chuyện cách đây lâu lắm rồi. Lúc bấy giờ Khăng Cừu này chưa phải là Đông Đông đảo chủ. Theo truyền thuyết lưu truyền lại, cả bộ tộc của chúng tôi bị một giáo phái dị môn xâm chiếm, rồi bị tiêu diệt. Trong bộ tộc may mắn có một số người trốn thoát chạy lánh nạn đến Đông đảo.

Đông Đông đảo chủ thở dài một tiếng :

- Bộ tộc của chúng tôi sống đến ngày nay là nhờ một người có hiệu danh là Nhạn nhân.

Nhạn nhân đã chọn Đông đảo để những người sống sót lánh nạn. Nhạn nhân tích cực luyện tập võ công cho người Đông đảo, rồi một ngày kia đúng như sự suy đoán của người, bọn cao thủ dị giáo đã mò vào Đông đảo, dẫn đầu là Hắc Lâu giáo chủ.

- Nhận nhân đã đấu với Hắc Lâu giáo chủ?

Đông Đông đảo chủ gật đầu :

- Đúng như vậy. Truyền thuyết kể lại, hai người đã đấu một trận kinh thiên động địa suốt một con trăng, bất phân thắng bại, cuối cùng cả hai ngưng cuộc đấu, cùng hẹn với nhau sẽ trao đổi võ công bằng các hậu duệ của mình.

- Cái hẹn đó đã gần đến rồi phải không?

Đông Đông đảo chủ gật đầu :

- Cái hẹn đó quả đã gần kề rồi. Để đối phó với Hắc Lâu giáo chủ, Nhận Nhân mới bế quan nghiên cứu võ học và chọn hậu nhân kế thừa mình. Rất tiếc người không chọn được ai có căn cơ để hàm thụ võ học cao thâm của mình, nên quyết định chọn ra một người mang tín vật của người vào Trung Nguyên tìm kẻ hữu duyên.

Thế Lâm cau mày :

- Người từ Đông đảo vào có ngoại hiệu là Kim Y Nhân Hồng Cừ.

Đông Đông đảo chủ sững sốt nhìn Thế Lâm :

- Các hạ biết người đó?

Thế Lâm thở dài gật đầu :

- Tại hạ biết.

- Hồng Cừ giờ đang ở đâu?

Thế Lâm thở ra, lơ đãng nhìn lên trần nhà :

- Sau này tại hạ sẽ nói cho Đảo chủ biết Hồng Cừ đang ở đâu, và hiện tại tại hạ đoán chắc, mình là người của Nhận môn mà Hồng Cừ gửi gắm.

- Các hạ nói mà ta chẳng hiểu gì cả.

- Có lẽ tại hạ là người của Nhận môn do ý trời. Đảo chủ theo tại hạ.

Chàng đứng lên cùng với Đông Đông đảo chủ bước ra ngoài gian hậu phòng. Hai người đi đến một bãi đất trống. Thế Lâm dừng bước quay sang nói với Đông Đông đảo chủ.

- Tại hạ muốn chứng minh cho Đảo chủ biết mình là người của Nhận môn.

Thế Lâm dứt lời, vận chuyển nguyên khí phát tác luôn quả tinh cầu “Thiên Cầu Vũ Nộ” bổ thẳng vào một tảng đá cách chàng non mười trượng.

Ầm...

Tảng đá vỡ vụn như cám.

Chưa hết, Thế Lâm vận chuyển nguyên khí tiếp tục, biến hóa bàn thủ thành Kim ảnh thủ, rồi xoay nửa vòng tổng ngược ra một ảnh thủ vàng rực đánh vào tảng đá thứ hai.

Chát...

Trên tảng đá hiện rõ một bàn tay lún sâu vào non nửa tấc.

Đông Đông đảo chủ mỗi lần thấy Thế Lâm biểu diễn võ công lại lẩm nhẩm nói :

- “Thiên Cầu Vũ Nộ” ... Kim ảnh thủ...

Thế Lâm thu hồi nguyên ngưng, nhìn lại Đông Đông đảo chủ Hồng Cừ :

- Bây giờ Đảo chủ đã tin chắc tại hạ chính là người của Nhận môn rồi chứ?

Đông Đông đảo chủ gật đầu :

- Nhất định rồi, Hoàng các hạ là người của Nhạn môn.

Khằng Cừ vừa dứt lời, liền quì xuống dưới chân Thế Lãm :

- Đại chương môn miễn thứ, Khằng Cừ có mắt không trông nên không nhận ra được Đại chương môn.

Thế Lãm đỡ Khằng Cừ lên :

- Đảo chủ đừng làm vậy, tại hạ vô tình được Đảo chủ cứu mang đưa đến Đông đảo, chưa trả ơn thì sự vùng đảo ngược trở trêu lại là người của Đông đảo.

Thế Lãm thở dài một lần nữa :

- Đông Đông đảo chủ, tại hạ có nhiều điều uẩn khúc đối với nghĩa phụ Hồng Cừ chưa thể nói được. Sau này tại hạ sẽ nói cho Đông Đông đảo chủ biết.

Đông Đông đảo chủ khoát tay lắc đầu :

- Đại chương môn, người đừng gọi Khằng Cừ này là Đảo chủ, e đắc tội với tiên nhân.

Nhìn Thế Lãm từ đầu đến chân, Đông Đông đảo chủ lấy một luồng nguyên khí thật sâu, ôn nhu nói :

- Theo di ngôn của Đông đảo có, nhất định Hắc Lâu giáo chủ sẽ đến Đông đảo này.

Không phải Hắc Lâu giáo chủ thì phải là đại cao đồ của lão đến, nhưng bây giờ họ cùng chưa xuất hiện, may mắn Đại chương môn đã đến kịp thời. Nếu như đây là định số, Khằng Cừ này cung thỉnh Đại chương môn đến Nhạn cung.

Thế Lãm gật đầu :

- Chúng ta đi!

Hai người rời bãi đất trống, trở luôn khinh thuật bằng mình về phía đông. Vừa đi, Thế Lãm vừa nghĩ thầm, khinh công của Khằng Cừ cao thâm khó lường, võ công đạt đến cảnh giới thượng định vô thường thế mà vẫn e dè đại cao thủ của Hắc Lâu giáo chủ, chứng tỏ những người sắp đến đây vô cùng lợi hại.

Khằng Cừ dừng bước bên một mỏm đá.

Thế Lãm tiến đến bên lão tăng háng hỏi :

- Tại hạ thấy khinh công của Đảo chủ quả là cao thâm, trong giang hồ khó ai bì kịp, có sao lại sợ người của Hắc Lâu giáo?

Khằng Cừ sa sầm mặt xuống :

- Võ công của Đông đảo nhất nhất đều được thụ huấn từ võ học của Nhạn nhân. Nhưng những bí truyền của Nhạn nhân chỉ là những bước đầu khó có thể sánh ngang với Hắc Lâu giáo. Chính vì lẽ đó mà người mới bẻ quan, nghiên cứu võ học của Hắc Lâu để không chế bọn dị giáo.

Đông Đông đảo chủ nhìn ra ngoài khơi. Chiếc vây quái ngư xuất hiện phẳng phẳng, rẽ nước tiến về phía y và Thế Lãm.

Đông Đông đảo chủ chỉ chiếc vây cá :

- Quái ngư sẽ đưa Khằng Cừ và Đại chương môn đến Nhạn động.

- Nhạn động nằm chỗ khác à?

Khằng Cừ gật đầu.

Quái ngư lượn một vòng từ từ áp lưng vào mỏm đá.

Khằng Cừ và Thế Lãm nhảy xuống lưng cá kinh. Quái ngư vẫy đuôi lướt đi theo những con lạch ngoằn ngoèo. Thế Lãm ngồi trên mình cá thích thú vô cùng. Càng đi càng cảm nhận một sự hiểm trở vô cùng, nếu không có quái kinh thay thuyền chèo chèo và Khằng Cừ thì không có cách gì khả dĩ đi nào những con lạch đầy những vực xoáy và đá ngầm tua tủa những cái gạch sắc như bảo đao bảo kiếm.

Chẳng bao lâu quái kinh đã đưa Thế Lâm và Khăng Cừ đến một tiểu đảo, chung quanh đầy những xoáy nước, sôi sùng sục.

Khăng Cừ chỉ những xoáy nước đó nói :

- Bất cứ ai, dù khinh công cao thâm cách mấy, nếu lọt vào xoáy nước chắc chắn không thể giữ được mạng mình.

Hai người phi thân lên một mỏm đá, Khăng Cừ chỉ vách đá cao sừng sững.

- Đại chưởng môn và tạt hạ sẽ lên vách đá cheo leo này.

Thế Lâm gật đầu.

Khăng Cừ nói tiếp :

- Đại chưởng môn cẩn trọng, chỉ cần sơ sẩy rơi xuống xoáy vực, không cách chi sống được.

- Khăng đảo chủ đừng lo cho tạt hạ.

Khăng Cừ hít một hơi chân người thật sâu, rồi nói :

- Tạt hạ đi trước.

Khăng Cừ dứt lời, dậm mạnh đôi giày, thân ảnh như ngọn pháo thăng thiên, trong nháy mắt đã vượt quá nửa vách đá.

Thấy khinh công của Khăng Cừ cao thâm như vậy, Thế Lâm phải tấm tắc khen thầm :

- Hảo khinh công.

Chàng rít một luồng chân khí thật sâu, giữ Di Hình bộ pháp thoăn thoắt chạy lên vách đá.

Khăng Cừ vừa bấu tay vào một gờ đá thì Thế Lâm cũng đã đến bên gã.

Cả hai dụng thảo công bấu vào vách đá. Khăng Cừ nói :

- Từ đây lên tới đỉnh, vách đá trơn trượt, Đại chưởng môn cẩn trọng!

- Khăng đảo chủ đừng lo cho tạt hạ.

Thế Lâm mỉm cười vận hóa khí công vào bản thủ. Đôi tay thịt của chàng ửng sắc vàng óng ánh. Thế Lâm nói tiếp :

- Với đôi tay Kim bản thủ này, Thế Lâm có thể lên tới tận mây xanh.

Thế Lâm vừa nói vừa thộp cầm nã thủ pháp vào vách đá.

Bộp... bộp... bộp...

Chàng như con thạch sùng thoăn thoắt bám vào vách đá phủ ngáp rêu trơn trượt. Trong lúc đó Khăng Cừ khá chật vật, mới có thể theo kịp Thế Lâm, bởi y không có được đôi Kim ảnh thủ như Thế Lâm.

Thế Lâm leo lên đến đỉnh vách đá, đưa tay xuống kéo Khăng Cừ lên.

Đứng trên mỏm đá, Thế Lâm thấy dưới chân mình là một khoảng không bao la trông tựa đáy một cái chén khổng lồ. Dưới tầm mắt của chàng lộ nhô không biết bao nhiêu tảng đá quái dị, phát ra những tiếng kêu u... u...

Thế Lâm chỉ về phía trước :

- Khăng đảo chủ, bên dưới kia là gì?

- Nhạ môn.

- Chúng ta xuống dưới chứ?

Khăng Cừ lắc đầu :

- Không được, nếu đã vào được đầu phải chờ đến Đại chưởng môn.

Khằng Cừ vừa nói vừa nhặt một viên đá thả vào khoảng không. Viên đá không rớt xuống mà bị tung lên, rồi bất ngờ có một sức kinh dữ dội cuốn viên đá lên đánh bể nó ra thành những hạt bụi li ti. Dúm bụi đó bị sức kinh cuốn luôn ra ngoài khoảng không đại dương.

Khằng Cừ nhặt tiếp hòn đá thứ hai. Tầng đá này to ngang với gã, và ném tầng đá vào trong thung lũng. Cũng như lần trước, lại xuất hiện một lực kinh di sơn đảo hải đánh bể tầng đá, và cuốn những viên cuội còn lại quảng vào xoáy vực.

Khằng Cừ lắc đầu :

- Đại chưởng môn đã thấy rồi đấy. Dù là tiên thiên, cũng không thể vào thung lũng này được, mà Nhận môn nằm ngay dưới thung lũng lòng chảo này.

Thế Lâm ngồi xuống, nhìn bao quát toàn cảnh. Chàng quay lại Khằng Cừ :

- Khằng đảo chủ, chúng ta có thể men theo vách đá này để xuống bên dưới.

Khằng Cừ lắc đầu :

- Không được đâu. Người Đông đảo đã thử rồi. Vách đá bên trong không phải như đường chúng ta lên.

- Khác chỗ nào?

- Bao nhiêu người đã táng mạng theo cách của Chưởng môn. Từ thung lũng lúc nào cũng có những xoáy khí cuốn phăng những ai muốn leo xuống, và tất nhiên khi đã bị cuốn ra ngoài thì chẳng khác những hòn đá vừa rồi tại hạ đã thấy xuống.

Thế Lâm thở dài một tiếng rồi lạnh nhạt nói :

- Không biết dưới kia có bí ẩn gì mà xem chừng nơi đây giống như một tuyệt cốc, không đường vào, cũng chẳng có đường ra.

Thế Lâm băng qươ nhìn những tầng mây trôi bồng bềnh. Chàng nhặt một viên đá thả xuống thung lũng. Nó lại bị kinh khí tự nhiên đánh nát thành bụi.

Thế Lâm lắc đầu :

- Khằng đảo chủ, chúng ta quay trở về thôi. Tại hạ sẽ tìm cách xuống thung lũng sau.

15. Chương 15

Khằng Cừ và Thế Lâm quay trở lại Đông đảo. Hai người đặt chân lên tới gờ đá, đã nghe tiếng tù và cất lên lồng lộng. Khằng Cừ cau mày :

- Đại chưởng môn, có chuyện xảy ra tại trang viện rồi.

Thấy Khằng Cừ khẩn trương, bất giác Thế Lâm cũng khẩn trương vô cùng. Cả hai cùng trở khinh thuật lướt băng đi nhanh không thể tả. Cách trang viện độ hai dặm, Thế Lâm đã thấy ngọn cờ Thiên giáo đang từ từ nhô lên.

Chàng cau mày lẩm nhẩm :

- Chẳng lẽ Hắc Lôu giáo lại là Thiên giáo?

Thế Lâm và Khằng Cừ chẳng hề dừng bước, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, họ đã đến cổng trang viện. Cảnh đầu tiên Thế Lâm thấy là những xác người nằm rải rác suốt từ cổng vào tòa chính sảnh của Khằng Cừ. Người đầu tiên bị chết chẳng ai khác mà chính là lão đại phu.

Xác của lão đại phu bị treo lủng lẳng trước cổng tam quan trông thật là thảm thương.

Da thịt của lão tím tái, chứng tỏ đã bị độc công của ai đó lấy hồn.

Khằng Cừ thét lớn một tiếng :

- Khăng đảo chủ đã về đây.

Thế Lãm lo lắng vô cùng.

Khi hai người vừa đặt chân đến bậc tam cấp, tòa chính sảnh thì cửa từ từ hé mở.

Bên trong tòa chính sảnh của Khăng Cừu đã có mặt tất cả các vị Chương môn nhân các bang phái trong Trung Nguyên đứng thành vòng cung bao bọc ấy hai người đang chễm chệ ngồi trên tràng kỷ ngay chính điện.

Hai người đó chính là Tổng tài Thái Minh Công và Lan Hoa cung chủ. Chéch sau lưng họ là Giáo chủ Thiên giáo Kha Chấn Bình và hai nàng cung nữ Chu Cẩm Ngọc, Hà Tú Anh.

Về mặt Thế Lãm khi vừa nhận diện Tổng tài Thái Minh Công đã chuyển đổi qua sự khấn trương vô cùng.

Thế Lãm truyền âm nhập mật nói với Khăng Cừu :

- Khăng đảo chủ, những người này đều là cao thủ thượng thừa của Trung Nguyên, tại hạ và Đảo chủ nhất thời không phải là đối thủ của họ.

Thế Lãm vừa dứt câu thì Tổng tài Thái Minh Công tăng hắng cất giọng the thé :

- Không ngờ bốn Tổng quản lại được diện kiến Truy Hình Tướng Ân Sát đường ở Đông đảo.

Quả là bốn Tổng quản và Hoàng tướng có duyên tao ngộ.

Thế Lãm nhún vai, giả lả cười, nói :

- Tại hạ có duyên với Tổng tài Thái Minh Công nên cứ gặp mãi. Trong khi ý niệm của tại hạ chẳng muốn gặp Tổng tài làm gì.

Tổng tài Thái Minh Công bật cười the thé. Lão quay sang Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu :

- Người có phải là Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu?

Khăng Cừu nghiêng răng :

- Chính ta!

- Sao người chưa quỳ phục bốn Tổng quản còn đứng đực ra đó.

Khăng Cừu trợn mắt :

- Khăng mỡ chỉ muốn cắt lưỡi, lột da người mà thôi.

Tổng tài Thái Minh Công bật cười khàn khàn. Lão cắt ngang tràng cười nham hiểm độc ác ấy, gằn giọng nói luôn :

- Khăng Cừu, người có biết sự hỗn láo vừa rồi của người đối với bốn Tổng quản thì sẽ phải nhận hậu quả như thế nào không?

Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu nghiêm giọng nói :

- Người có bản lĩnh thì hãy quyết đấu với bốn Đảo chủ. Cớ gì phải lấy mạng những người của Đông đảo chứ?

Tổng tài Thái Minh Công cười khẩy một tiếng, giũ tay áo. Liền ngay hai sau cái giũ áo của Tổng tài Thái Minh Công, hơn hai mươi tên hắc y nhân từ mấy gian nhà chung quanh tòa chính sảnh áp giải những người của Đông đảo dẫn ra.

Thế Lãm liếc mắt nhìn qua một lượt, không nhận ra Vũ Lan có mặt trong số những người đó.

Thế Lãm cười ruồi, chấp tay sau hông tiến lên một bộ tăng hắng nói :

- Dưới mắt tại hạ đây, tất cả các vị đều là những nhân vật lấy lòng của Trung Nguyên.

Chàng điếm nhân quang vào Lan Hoa cung chủ :

- Tại hạ nói có đúng không?

Lan Hoa cung chủ mặt nhiên gật đầu.

Thế Lãm nói tiếp :

- Các vị đã từng vang bóng lầy lừng khắp thiên hạ, thế mà chỉ vì một hòn đảo nhỏ nhoi tí ngoài khơi mà phải lặn lội đến vùng đảo đồ tể, nếu có một nhà sử học nào đó ghi nhận sự kiện hôm nay e võ lâm Trung Nguyên chẳng còn mặt mũi nào nữa để tự cho mình là chốn hội tụ tinh túy của trời đất.

Tất cả mọi người thấy phong độ của Thế Lãm vẫn bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra, nên thoáng ửng mặt, che đậy sự the thừng.

Thế Lãm cười khẩy sang quay sang Tổng tài Thái Minh Công :

- Tổng tài Thái Minh Công chắc chắn đã hồi phục sau một chưởng của tại hạ, nên mới ra Đông đảo để dưỡng thần phải không?

- Bồn Tổng quản không quên một chưởng của Truy Hình Tướng.

Thế Lãm nhếch mép, nói tiếp :

- Thiện ý của tại hạ, cũng mong cung nghinh Tổng quản ra Đông đảo để nghỉ ngơi, nhưng không ngờ Tổng quản đến sớm quá. Vừa đến Tổng quản đã vung đao giết người, thử hỏi tất cả mọi người ở Đông đảo chết hết, thì hòn đảo này sẽ có nhiều oan hồn quấy phá. Tổng quản còn thú vị gì nữa?

Tổng tài Thái Minh Công lắc đầu :

- Truy Hình Tướng khuyên bồn Tổng quản đó à?

Thế Lãm khoát tay :

- Ấy, tại hạ đâu dám khuyên ngăn Đại tổng quản, chỉ mong muốn cho Đại tổng quản có dạng những tuần trăng vui vẻ tinh dương thôi.

- Bồn Tổng quản lại có ý khác.

Tổng tài Thái Minh Công vừa nói vừa lấy trong người ra một hộp tráp bằng ngọc. Gã nhận vào nắp tráp, tự nhiên tráp tự động bung ra, để lộ một chiếc đầu lâu bằng bàn tay, lên nước đen tuyền.

Nhìn chiếc Tiểu hắc lâu đó, tưởng như nó đang nhe nanh hăm dọa người đối diện bằng hai hốc mắt sáng ngời, ngay cả Thế Lãm khi đối nhãn với Tiểu hắc lâu, cột sống chàng cũng phải gai lạnh với cảm giác chung quanh mình tràn ngập sát khí chết chóc.

Thế Lãm nhìn Tiểu hắc lâu nhún vai nói tiếp :

- Tại hạ đoán không lầm, Tiểu hắc lâu là tín vật của Hắc Lâu giáo chủ?

- Không sai!

Thế Lãm liếc xéo về phía Khăng Cừ. Chàng nghĩ thầm không ngờ cao đồ của Hắc Lâu giáo chủ lại là Minh Chính, nếu bây giờ gã Tổng tài Thái Minh Công thực thi di ngôn của Hắc Lâu giáo chủ thì tất cả bá tánh trên Đông đảo này, ngay cả Khăng Cừ và chàng cũng không hy vọng thoát chết.

Thế Lãm thở dài một tiếng, quay lại Khăng Cừ :

- Hắc Lâu giáo chủ đã di ngôn cho Tổng tài Thái Minh Công đến Đông đảo. Thôi thì Khăng đảo chủ hãy quy phục Tổng tài để bảo vệ bá tánh khỏi một cái chết oan uổng.

Tổng tài Thái Minh Công trợn mắt, cướp lời Thế Lãm :

- Bồn Tổng quản không cần khuyên dụ y, mà bắt y phải thần phục.

Tổng tài Thái Minh Công quay sang Kha Chấn Bình :

- Kha giáo chủ đi thỉnh chủ nhân của Đông Đông đảo chủ Khăng Cừ.

Kha Chân Bình ôm quyền :

- Tuân lệnh Đại tổng quản.

Y lui bước ra sau hậu điện, một lúc sau cùng với Hằng Ni song hành bước lên đại điện.

Vừa thấy Hằng Ni, mặt mày Thế Lãm đã biến sắc.

Khăng Cừ chưa hiểu nữ nhân đi cạnh là ai, chỉ trở mắt đứng nhìn.

Hằng Ni liếc nhìn Thế Lãm mỉm cười, rồi quay lại Đông Đông đảo chủ Khăng Cừ.

Nàng giũ tay ống xiêm y, lật bàn tay chìa đến trước.

Trong lòng bàn tay của Hằng Ni là một cánh nhạn bạc lấp lánh giống như tạc với cánh nhạn của Thế Lãm, nhưng khác hơn một điểm là nó lớn hơn một chút, trên đầu nhạn có thêm một chiếc vương miện bằng ngọc lưu ly.

Vừa thấy cánh nhạn trên tay Hằng Ni, Đông Đông đảo chủ Khăng Cừ đã biến sắc.

Hằng Ni nghiêm giọng nói :

- Khăng Cừ, thấy vật sao chưa quỳ xuống.

Khăng Cừ nhìn Thế Lãm, bất giác quỳ mọp xuống trước mặt Hằng Ni :

- Gia nô bái kiến chủ nhân.

Hằng Ni mỉm cười, nói :

- Đứng lên đi!

Khăng Cừ khép nép đứng lên.

Hằng Ni quay lại Thế Lãm :

- Thiếp nghĩ Hoàng huynh chưa nói cho Khăng Cừ biết mối quan hệ giữa huynh và muội.

Thế Lãm cau mày :

- Không cần thiết nói, giữa tại hạ và nàng chẳng có gì để nói. Có chăng chỉ có điểm chung, chúng ta cùng xuất thân từ một gia sư là Kim Y Nhân Hồng Cừ.

- Huynh cắt đứt tình huynh muội à?

- Hoàng tử giang đã tẩy rửa dùm ta rồi.

- Huynh đã quyết như vậy cũng được.

Hằng Ni nhìn lại Khăng Cừ :

- Gia tướng...

Khăng Cừ ngẩng mặt nhìn Hằng Ni :

- Xin chủ nhân sai bảo.

Hằng Ni chỉ Thế Lãm :

- Y là người của Nhạn môn, nên phải do gia tướng hành xử.

- Tuân lệnh chủ nhân.

Thế Lãm giật thót ruột.

Chàng chỉ kịp lui về sau hai bộ thì Đông Đông đảo chủ Khăng Cừ đã băng tới.

Trước mặt Thế Lãm xuất hiện cả một rừng bản thủ, không biết cái nào là hư cái nào là thực. Thế Lãm không ngờ được cục trường thay đổi đột ngột như thế này.

Chàng còn đang suy niệm thì một ảnh thủ sọt đến tập kích ngay chính diện.

Thế Lãm ngã người ra sau, kinh khí sọt qua cách mặt chàng chưa đầy hai đốt tay, dư kinh tảo cảm giác rất rất như có bầy ong đột ngột xuất hiện chích vào mặt chàng.

Thế Lãm cong người bật dậy như cánh cung, thì chân đã bị trảo công của Khằng Cừ thộp cứng. Y cất tiếng nói :

- Hoàng các hạ nằm xuống.

Thế Lãm bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Thực ra bình thời Truy Hình Tướng Án Sát đường Hoàng Thế Lãm đâu thể mất thế thượng phong dễ dàng như vậy, nhưng lúc này vốn đã bị trọng thương chưa lành hẳn, và đã tổn nhiều nguyên khí khi vượt lên vách đá, nhất thời không thể linh hoạt tránh né.

Chàng bị Đông Đông đảo chủ Khằng Cừ nhấc bổng lên khỏi mặt đất bằng đôi bản thủ, quay đúng một vòng, quăng luôn về phía Tổng tài Thái Minh Công.

Trong khoảnh khắc tích tắc, trong tâm niệm của Thế Lãm lóe lên câu hỏi tại sao Đông Đông đảo chủ lại quăng mình về phía Tổng tài Thái Minh Công, y có ngầm ý gì chẳng, hay muốn mượn kẻ khác hạ thủ để không bận tâm sau này khi nghĩ đến việc hôm nay.

Ý niệm ấy lướt qua thì Thế Lãm đã nghe tiếng Khằng Cừ :

- Tiểu hắc lâu.

Nghe tiếng của Khằng Cừ, một ánh sáng lóe lên trong đầu giải thích cho câu hỏi của chàng.

Gần như phản xạ của Thế Lãm nhanh ngoài một cái chớp mắt, chàng quấy mình như cánh chim nhạn, hữu thủ thộp vào Tiểu hắc lâu, còn tả thủ thì thi triển Kim ảnh thủ với mười hai thành công lực công trực diện vào Tổng tài Thái Minh Công.

Tả thì chậm, song diễn biến diễn ra quá nhanh, ngay đến Tổng tài Thái Minh Công cũng không khỏi ngỡ ngàng, và bất ngờ.

Bóng ảnh Kim thủ bản xuất hiện nện thẳng vào chấn tâm Tổng tài Thái Minh Công, sự biến bất ngờ đó khiến hắn chỉ kịp đập bản thủ xuống thành tràng kỷ, thân ảnh vút lên cao, tránh Kim ảnh thủ của Thế Lãm.

Ầm...

Thành tràng kỷ sau lưng Tổng tài Thái Minh Công gãy vụn, Thế Lãm lẳng người trở bộ, hữu thủ của chàng đã thộp gọn Tiểu hắc lâu.

Lan Hoa cung chủ thất thần, đến lúc nhận ra sự việc thì yết hậu của nàng đã bị trảo công tả thủ của Hoàng Thế Lãm chộp tới khổng chế.

Tổng tài Thái Minh Công trụ thân xuống nhìn Thế Lãm chăm chăm. Y gần giọng the thé nói :

- Truy Hình Tướng buông ngay Tiểu hắc lâu và Lan Hoa cung chủ ra.

Thế Lãm mỉm cười nhìn trả lại Tổng tài Thái Minh Công :

- Thái Minh Công có thể lệnh được cho tại hạ à?

Chàng lắc đầu nói tiếp :

- Nếu như Thái Minh Công muốn lệnh cho tại hạ ít ra cũng phải cứu được Lan Hoa cung chủ, và không để Tiểu hắc lâu bị hủy diệt.

Thế Lãm ngửa mặt cười khanh khách, chiếu nhân quang thẳng vào mắt Lan Hoa cung chủ :

- Lan Hoa cung chủ muốn chết hay muốn sống?

Lan Hoa cung chủ cau đôi mày vòng nguyệt :

- Người hãy buông ta ra, ta sẽ nói với Thái Minh Công tha cho người.

Thế Lãm lắc đầu :

- Tại hạ đâu thể tin được, ngay cả Ni muội của tại hạ còn muốn giết tại hạ kia mà.

Chàng chiếu tinh nhân về phía Hằng Ni :

- Đa tạ Ni muội đã có thỉnh ý đến đây để tiễn huynh về cõi vĩnh hằng.

Tổng tài Thái Minh Công tiến lên hai bộ, thần sắc của gã đanh lại, đến độ ngỡ như khuôn mặt sắt thủ ngập tràn sát khí quyết lấy mạng đối phương.

Tổng tài Thái Minh Công rút giọng the thé :

- Truy Hình Tướng có bông Lan Hoa cung chủ và Tiểu hắc lâu ra không?

Thế Lãm chìa chiếc Tiểu hắc lâu đến trước, đồng thời vận Kim ảnh thủ đến tần thứ chín, chàng gằn giọng đáp lại :

- Nếu Tổng tài tiến thêm nửa bước. Tại hạ sẽ bóp nát Tiểu hắc lâu ngay lập tức.

Chàng nhướn mày, lạnh nhạt nói tiếp :

- Chắc Tổng tài Thái Minh Công không muốn để tìn vật bốn môn bị hủy nát rồi.

Chàng đổi giọng ôn nhu, từ tốn nói tiếp :

- Tại hạ muốn thương lượng với Thái Minh Công.

Tổng tài Thái Minh Công nheo mày suy nghĩ, rồi gật đầu :

- Được, bốn Tổng quản sẵn sàng thương lượng với Truy Hình Tướng.

Thế Lãm gật đầu :

- Thế thì tốt, phiền Thái Minh Công hiệu lệnh cho lũ cao thủ môn hạ lui ra ngoài.

Các vị Chưởng môn nghe Thế Lãm nói như vậy, mặt thẹn thùng ửng đỏ. Nhưng có mặt Tổng tài Thái Minh Công, ai nấy không dám mở lời phản bác đối với Thế Lãm.

Thái Minh Công thở dài, quay lại quần hùng cao thủ Trung Nguyên :

- Các người hãy lui ra ngoài.

Lời nói của Tổng tài Thái Minh Công là mệnh lệnh, ai nấy lầm lũi đi ra ngoài. Trong chính sảnh chỉ còn lại Thế Lãm, Lan Hoa cung chủ, Hằng Ni và Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu.

Thế Lãm chờ cho mọi người đã ra hết bên ngoài rồi mới mỉm cười nói với Tổng tài Thái Minh Công :

- Thỉnh Đại tổng quản an vị.

Thở hắt ra một hơi, Minh Chính gằn giọng đáp lời Thế Lãm :

- Người muốn thương lượng điều gì cứ nói ra mau đi.

- Thái Minh Công gáp như vậy, tại hạ thiết nghĩ tình huống lúc này hoàn toàn bất lợi cho Thái Minh Công, trong tay tại hạ có hai món vật mà ngài không bao giờ muốn mất, một là Tiểu hắc lâu, hai là Lan Hoa cung chủ. Ý tại hạ vừa nói ra không biết có đúng không?

Tổng tài Thái Minh Công gật đầu luôn :

- Rất đúng.

- Tại hạ sẵn sàng trả lại cho Tổng tài Thái Minh Công hai món đó với điều kiện tuần trăng sau mới quay lại Đông đảo.

Hằng Ni chen vào :

- Không được.

Thế Lãm nhướn mày nhìn sang nàng :

- Ni cô nương nói sao không được. Giết người đâu phải là thú vui tiêu khiển.

Chàng cười khẩy với Hằng Ni rồi nói tiếp :

- Cô nương sợ Thế Lãm này trốn chạy à? Tại hạ chỉ cho các vị một cách, cứ đem hết cao thủ trong thiên hạ vây bọc bên ngoài Đông đảo thì đâu có ai thoát chạy được chứ, ngoại trừ mọt cánh bay lên trời.

Hằng Ni đáp luôn lời Thế Lãm :

- Muội cũng sợ Hoàng huynh mọt cánh bay lên trời, đến lúc đó thì bắt lại huynh còn khó hơn mò kim đáy biển.

Thế Lãm bật cười khanh khách :

- Cô nương muốn bắt Hoàng Thế Lãm này để làm gì. Chẳng lẽ nàng còn quá yêu ta chăng, nàng đã có Vương Mãng đại ca cùng Ngọc tỷ ẩn soái rồi, còn muốn gì nữa? Ta không muốn thấy mặt nàng đâu.

Thế Lãm nghiêm mặt nhìn qua Tổng tài Thái Minh Công :

- Đại tổng quản, tại hạ không muốn thấy mặt Hằng Ni cô nương trong lúc chúng ta thương lượng.

Hằng Ni nghe Thế Lãm nói, bật cười khanh khách :

- Hoàng huynh có thể nhờ Tổng tài Thái Minh Công đuổi Hằng Ni được à?

Hằng Ni nghiêm mặt quay sang Tổng tài Thái Minh Công :

- Đại tổng quản nghe lời ta hay nghe lời di lệnh của Hoàng tướng.

Tổng tài Thái Minh Công xanh sạm mặt mày, lấp bắp nói :

- Bẩm Tổng quản thuần phục đáng tối thượng, thì nhất nhất đều nghe theo lệnh của nương nương.

Hằng Ni quay lại Thế Lãm :

- Hoàng tướng nghe rõ rồi chứ?

Thế Lãm giật thót trong bụng, nghĩ thầm :

- “Nếu như Hằng Ni có quyền hạn hơn Tổng tài Thái Minh Công thì Tiểu hắc lâu lẫn Lan Hoa cung chủ chẳng đáng giá gì”.

Thế Lãm trầm mặt xuống :

- Nếu như cô nương là chủ nhân của Tổng tài Thái Minh Công thì ta hết đường thoát thân rồi. Nhưng ta xem chừng cô nương cũng không muốn để mất Tiểu hắc lâu phải không?

- Tiểu hắc lâu có là gì mà bốn nương nương phải tiếc nuối chứ?

Thế Lãm nheo mắt, hóm hỉnh nhìn Hằng Ni :

- Nếu nó không có giá trị gì, thôi để ta hủy nó đi vậy. Đẳng nào cũng chết, thà chết mà khiến đối phương tiếc ngẩn ngơ cũng được.

Chàng vừa nói vừa vận Kim ảnh thủ đến tầng thứ mười hai. Hữu thủ của Thế Lãm ửng ánh sắc vàng, đồng thời phát ra những tiếng kêu căng các.

Hằng Ni đột ngột thét lớn :

- Dừng tay, được rồi, ta đồng ý với Truy Hình Tướng rút toàn bộ cao thủ ra ngoài đảo.

- Tâm của nàng nhẹ tợ lông hồng, lấy gì ta tin.

Chàng cười khẩy nói tiếp :

- Trên thế gian này, người duy nhất khiến ta hoài nghi, người đó chính là nàng.

Vẻ mặt Hằng Ni đanh hẳn lại. Nàng nghiêm giọng khắt khe nói :

- Ai cũng có sự hoài nghi, nhưng thử hỏi nếu như phu tướng bóp nát Tiểu hắc lâu thì tất cả bá tánh Đông Đông đảo chủ chẳng một ai sống sót, phỏng được ích lợi gì.

Thế Lãm quay sang Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu :

- Đảo chủ...

Khăng Cừu chớp mắt nhìn chàng rồi quay sang Hằng Ni.

Y nhận ra ánh mắt của nàng vô cùng sắc lạnh, lạnh đến độ ngỡ như bảo kiếm chực chờ chế đôi tam tinh của y ra.

Khăng Cừu thở dài nói :

- Nữ chủ nhân tha tội cho gia nô.

Hằng Ni lắc đầu :

- Ta không tha thứ cho bất cứ một ai trong Nhận môn phản bội.

Khăng Cừu gục mặt nhìn xuống đất.

Thế Lãm cười khẩy nói :

- Đảo chủ cần gì phải van xin, sự phản bội sẽ được đáp lại bằng sự phản bội. Việc trước mắt tại hạ khuyên Đảo chủ hãy đưa bá tánh đến Nhận môn, điều đó tốt hơn.

Khăng Cừu lắc đầu :

- Ngoài nữ chủ nhân và Hoàng tướng ra không một ai được quyền đến Nhận môn.

Hoàng tướng tự xét mà giải quyết. Khăng Cừu này xin đi trước để trọn nghĩa với chủ nhân.

Thế Lãm quắc mắt :

- Khăng đảo chủ, không được...

Thế Lãm vừa dứt lời Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu đã tự vung chưởng vỗ vào trán mình.

Bộp...

Đầu của y bẹp dúm lại, ngã phịch xuống sàn nhà, hôn lìa khỏi xác.

Cấn răng bặm môi, Thế Lãm thở dài lắc đầu :

- Khăng Cừu, người làm vậy có ích gì đâu. Họa hoàn lắm chỉ được người ban tặng cho hai chữ liệt tử trung nhân.

Chàng định nhân quang về lại Hằng Ni :

- Khăng Cừu đã chết, Nhận môn sẽ chẳng còn tìm ra người thứ hai trung nghĩa như hấn.

Thế Lãm vừa dứt lời thì Vương Mãng từ ngoài bước vào :

- Nhận môn vẫn có trung nhân thứ hai.

Vương Mãng vừa cất tiếng, Tổng tài Thái Minh Công đã vội vội vàng vàng quay lại, quỳ sụp xuống :

- Tổng quản cung nghinh đáng tối thượng.

Vương Mãng bước vào cùng với Bạch Hoa Lan Vũ Lan. Y cũng như Thế Lãm, trảo công đặt vào ngay yết hầu của Vũ Lan.

Vương Mãng cười khẩy nói :

- Truy Hình Tướng đúng là mạng số cao, nhưng vẫn không thoát khỏi tay bốn Vương gia.

Thế Lãm nhìn Vũ Lan.

Hằng Ni mỉm cười nói :

- Vương gia đã đến, thiếp mong Vương gia phán xét.

Vương Mãng nhún vai :

- Không cần phải phán xét gì cả. Tiểu hắc lâu bề nát sẽ có Tiểu hắc lâu khác.

Vương gia vừa nói vừa đưa Ngọc tỷ ẩn soái đến trước :

- Ngọc tỷ ẩn soái sẽ thay thế cho Tiểu hắc lâu.

Y cười khẩy tiếp lời bằng chất giọng lạnh nhạt như băng hàn :

- Đập chuột chẳng có gì phải sợ bề vật.

Vương Mãng dứt lời chỉ tay vào Thế Lãm :

- Người này chết đi bổn Vương gia mới yên tâm.

Thế Lãm cắt ngang lời Vương Mãng :

- Người không nghĩ đến Lan Hoa cung chủ sao? Nếu ta nghĩ không lầm Lan Hoa cung chủ là một báu vật đối với người.

Vương Mãng nhếch mép, nhìn Lan Hoa cung chủ. Y lơ đãng nhìn mà ngỡ như y chẳng hề thấy Lan Hoa cung chủ.

Vương Mãng cất giọng lạnh nhạt nói luôn :

- Trên nhân gian không thiếu nữ nhân, đã có nữ nhân tất sẽ có giai nhân.

Y lắc đầu nói tiếp :

- Lan Hoa cung chủ bị người giết hại, sẽ có một Lan Hoa khác thay thế nàng.

Vương Mãng quay lại Tổng tài Thái Minh Công :

- Đại tổng quản cũng nghĩ như bổn Vương gia chứ?

Vương Mãng vừa nói vừa tiến lại ngồi lên tràng kỷ. Phong thái của y chẳng khác nào Thiên tử ngự trên gai vàng chiếu nhân quang tinh tường vào cảnh hoạt náo bên dưới.

Vương Mãng chỉ Thế Lãm rồi nói với Tổng tài Thái Minh Công :

- Bổn Vương gia thỉnh Đại tổng quản.

Tổng tài Thái Minh Công ôm quyền, trình trọng nói :

- Tuân lệnh Vương gia.

Y quay ngoắt lại Hoàng Thế Lãm, điềm đạ nói với Lan Hoa cung chủ :

- Phu nhân, Minh Chính này phải vâng mệnh Vương gia.

Tổng tài Thái Minh Công vừa dứt lời thì thét lớn một tiếng :

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Chàng hắt Lan Hoa cung chủ về phía Tổng tài Thái Minh Công đồng thời phát tác quả tinh cầu khí lực đánh thẳng vào Vương Mãng, thân ảnh thi triển Di Hình bộ pháp nhanh như bóng ma vô hình.

Ầm...

Chiếc tràng kỷ bề nát bởi khí cầu nguyên ngục của Thế Lãm, nhưng Vương Mãng thì chẳng hề hấn gì. Điều đó càng khiến cho Thế Lãm ngạc nhiên hơn. Bấy lâu trong cấm thành chàng và Vương Mãng kết tình tri ngộ nhưng đến hôm nay mới biết võ công của Vương Mãng cao thâm hơn chàng tưởng nhiều.

Sự biến thứ hai lại xảy ra, Lan Hoa cung chủ bị Thế Lâm quăng về phía Tổng tài Thái Minh Công, liền phát tác một đạo khí chỉ bắn về Vương Mãng, trong khi Tổng tài Thái Minh Công chỉ lách tránh qua bên.

Chát...

Đạo khí chỉ của Lan Hoa cung chủ đục thủng áo trường bào phát ra một âm thanh khô khốc nghe tưởng chừng bả vai của Vương Mãng nát vụn, nhưng y chỉ rùng mình một cái mà thôi.

Sự biến xảy ra vô cùng nhanh, ngoài mọi dự liệu của Thế Lâm lẫn Vương Mãng, Hằng Ni và ngay cả Tổng tài Thái Minh Công vẫn không thể tin Lan Hoa cung chủ dám chống lại Vương Mãng.

Nhưng nếu ai suy ngẫm một chút thì sẽ hiểu được tại sao sự thế lại diễn ra như vậy. Ai lại không quý mạng sống của mình, nhất là giai nhân sắc nước hương trời như Lan Hoa cung chủ lại càng quý mạng sống của mình hơn. Nàng đâu muốn nhận một cái chết thê thảm được, đã không muốn chết thì phải tự đi tìm cái sống trong ranh giới giữa cái sống và cái chết.

Hành động xuất thần bất ngờ của nàng cũng chỉ để bảo toàn sinh mạng, nên chỉ khí vừa rồi đã vận dụng đến mười hai thành công lực. Hành động đó nhất thời khiến Vương Mãng cũng phải ngớ ngẩn, mặc dù y chẳng bị gì cả, nhưng Tổng tài Thái Minh Công thì bắn loạn vô cùng.

Lão băng vội đến bên Vương Mãng :

- Đáng tối thượng, ngài có bị sao không?

Trong lúc Tổng tài Thái Minh Công không để tâm đến Hoàng Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ, hai người đã phi thân ra ngoài tòa chính sảnh.

Vương Mãng gằn giọng :

- Giết hết chúng nó cho bốn Vương gia.

- Tuân lệnh Vương gia.

Vừa phi thân ra bên ngoài, Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ vô hình trung từ hai kẻ đối nghịch lại rơi vào một tình huống biệt dị đồng hội, đồng xuồng.

Hai mươi tên thuộc nhân trong đội sát thủ Thiên giáo như lũ thiêu thân toan chặn đường tháo thân của Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ.

Thế Lâm nghiêng răng vận dụng nguyên khí tới tận cuối cùng đến nỗi vết thương nơi Đan điền phải rịn máu tươi.

Thế Lâm thét lớn :

- “Thiên Cầu Vũ Nộ” ...

Quả khí cầu nhắm thẳng vào đám môn hạ sát thủ Thiên giáo bổ xuống.

Ầm...

Hai mươi cao thủ như hai mươi cánh diều đứt dây, văng ngược trở lại.

Từ trong tòa chính sảnh, Tổng tài Thái Minh Công băng mình ra quát lớn :

- Các người dừng hòng chạy.

Mặc cho Tổng tài Thái Minh Công la hét, Thế Lâm vẫn thi triển Du Hành bộ pháp lướt về phía cổng tam quan. Trong ý niệm của chàng muốn sống là phải đến Nhận môn bằng được, không đến được Nhận môn điều đó đồng nghĩa với cái chết thảm thương nhất mà Vương Mãng và Hằng Ni đã xếp đặt cho chàng.

Từ trong quần hùng, một lão đạo sĩ tay cầm phất trần lướt ra. Thế Lâm thấy lão đạo sĩ liền vận dụng công lực toan thi triển Kim ảnh thủ để mở đường chạy, nhưng chàng kịp nghe lão đạo sĩ truyền âm nhập mật nói :

- Hoàng tướng để bản đạo cản đường giúp cho, Huyền Phong Tổ Tổ này chỉ mong Hoàng tướng nghĩ đến Võ Đang bắc phái là đủ rồi.

Thế Lãm còn đang bâng khuâng thì Huyền Phong Tổ Tổ đã dựng phát trần ngăn đường Tổng tài Thái Minh Công.

Thế Lãm chỉ nghe tiếng Thái Minh Công rít lên sau lưng mình :

- Phản phúc, đáng chết!

Ầm...

Cây phát trần của Huyền Phong Tổ Tổ vừa ngang đỡ chướng phong của Tổng tài Thái Minh Công đã bị gãy đôi. Còn lão thì ngồi bệt xuống đất, chẳng thể nào đứng dậy nổi.

Lướt ra ngoài cổng tam quan, chợt nghe có tiếng y phục lật phật phía sau, Thế Lãm liếc mắt nhìn lại nhận ra Lan Hoa cung chủ đang bám theo mình như hình với bóng. Phía sau nàng là Tổng tài Thái Minh Công cùng Kha Chấn Bình và đội sát thủ Thiên giáo.

Thế Lãm nghĩ thầm :

- “Lần này thì mình có chui xuống đất hay bay lên trời cũng khó thoát khỏi cuộc truy sát này”.

Lan Hoa cung chủ đang chạy theo Thế Lãm, đột ngột xoay tròn như chiếc bông vụ. Từ hai ống tay xiêm bào của nàng xuất hiện những luồng khí độc cuộn cuộn thổi ngược về phía Tổng tài Thái Minh Công và Kha Chấn Bình.

Khói độc được gió thổi lùa về phía Tổng tài Thái Minh Công và bọn Thiên giáo, bắt mọi người phải dừng bước để nhanh chóng bế huyệt đạo.

Lan Hoa cung chủ vừa phóng độc khí vừa quay lưng rượt theo Thế Lãm, nàng thét gọi :

- Hoàng tướng đợi ta với.

Chỉ nhoáng cái, Lan Hoa cung chủ đã bắt kịp Thế Lãm.

Thế Lãm liếc xéo qua nàng :

- Phu nhân chạy theo tại hạ để cùng được chết chung à?

- Ta không còn cách nào khác.

Lan Hoa cung chủ kêu Thế Lãm dừng bước :

- Hoàng tướng đợi ta một chút.

Trong lúc nguy khốn, nhưng Lan Hoa cung chủ vẫn còn đủ thần trí tinh tường hơn Thế Lãm để nhận ra con đường mình đang theo chạy là những tảng đá phủ rêu lâu ngày trơn trượt vô cùng, chỉ những người có võ công thâm hậu mới có thể chạy được trên những tảng đá đó.

Thế Lãm ngừng lại nhìn Lan Hoa cung chủ :

- Dừng lại làm gì?

- Bồn Cung chủ muốn cản đường bọn chúng.

Lan Hoa cung chủ vừa nói vừa lấy trong thắt lưng một chiếc túi gấm, mở dây rút ra một nắm kim châm. Nàng nhìn qua một lượt những tảng đá đó rồi vung tay một cái, nắm ngân châm chỉ chút mỏng mảnh trông tựa những sợi tóc óng mượt, ghim thẳng qua đá, tạo thành một bãi chông đầy đặc như gai nhím.

Lan Hoa cung chủ quay qua Thế Lãm :

- Tạm thời bồn Cung chủ cản bước được Tổng tài Thái Minh Công một thời gian, chúng ta sẽ tìm đường thoát thân.

Thế Lãm nhún vai :

- Xem ra cái số của tại hạ vẫn còn quá lớn nên vô hình trung có được Lan Hoa cung chủ đi chung một chiếc xuống.

Chàng và Lan Hoa cung chủ tiếp tục trở khinh thuật lao về phía trước. Họ vừa định thần đã nghe tiếng quát the thé của Tổng tài Thái Minh Công :

- Phu nhân đừng chạy nữa, ta sẽ xin với Vương gia tha tội cho nàng.

Lan Hoa cung chủ dừng bước quay lại nói với Tổng tài Thái Minh Công :

- Minh Chính, chừng nào người nhỏ hết trâm trên những tảng đá, ta mới tin lời người.

Thế Lãm cau mày :

- Sao Cung chủ lại chỉ cho gã biến thái đó biết có trâm độc trên đá.

Lan Hoa cung chủ cười khẩy nói :

- Phải cho Minh Chính biết để chúng ta có thời gian tháo chạy. Bồn Cung chủ và các hạ chưa phải là đối thủ của hắn, huống chi họ còn có rất nhiều cao thủ đang truy đuổi chúng ta.

- Tại hạ giờ mới phục thần trí của Cung chủ. Với võ công và thần trí này, giang hồ khó ai bì kịp.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu :

- Võ công của bồn Cung chủ so với Minh Chính ví như đom đóm so với mặt trời, ngược lại võ công của Minh Chính thì chẳng đáng để Vương gia bận mắt. Thần trí của ta chỉ đáng là học trò của Thần Cơ Bất Tri Khách, nhưng Hằng Ni lại là bậc thầy của Thần Cơ Bất Tri Khách nữa.

- Cung chủ nói như vậy có nghĩa là tất cả mọi sự việc xảy ra đều do Hằng Ni sắp xếp.

- Nếu thoát khỏi kiếp nạn này, nhất định bồn Cung chủ sẽ nói hết cho Hoàng tướng biết.

16. Chương 16

Theo đường cũ mà Khăng Cừ đã dẫn chàng đi, Thế Lãm đưa Lan Hoa cung chủ đến gờ đá. Đứng trên gờ đá chàng không biết cách gì để gọi quái ngư, trong khi nó đang lượn lờ lợi quanh đầm.

Thế Lãm ngồi xuống gờ đá hồi tưởng lại tất cả những hành động của Đông Đông đảo chủ Khăng Cừ. Chàng cố nhớ từng động tác của gã lúc đến gờ đá này, rồi sực nghĩ ra điều gì đó, Thế Lãm thả tay xuống nước vỗ ba lần.

Quái ngư như nhận được tín hiệu của chủ nhân liền phăng phăng lướt lại bên gờ đá.

Thế Lãm liền nói với quái ngư :

- Thần ngư, Đông Đông đảo chủ Khăng Cừ muốn người đưa ta và vị Cung chủ đây đến Nhận môn.

Quái ngư quẫy đuôi vỗ nước ùng ùng, như tỏ ý muốn hỏi chàng sao Khăng Cừ không đến.

Thế Lãm vuốt tay vào vi cá :

- Thần ngư, địch nhân đang đến gần, người không đưa ta đi, nhất định không còn ai trả thù cho chủ nhân người đâu.

Quái ngư ghéech đầu, trố hai con mắt đỏ au chiếu lên nhìn chàng.

Thế Lãm thở dài một tiếng :

- Ta không biết nói sao để người hiểu ta bây giờ.

Đột ngột chàng nhớ đến tín hiệu cánh nhận bạc, liền lấy ra đưa đến trước mắt quái ngư.

Thần ngư vừa thấy cánh nhận bạc, liền áp sát lưng vào gờ đá.

Thế Lãm quay qua Lan Hoa cung chủ :

- Cung chủ, thần ngư sẽ đưa chúng ta đến nơi an toàn.

Thế Lãm vừa nói vừa phi thân xuống ngồi trên mình cá, Lan Hoa cung chủ lưỡng lự một lúc mới chịu phi thân xuống ngồi sau lưng Thế Lãm.

Quái ngư vẫy đuôi, lướt theo con lạch, chẳng mấy chốc đã đưa chàng và Lan Hoa cung chủ đến Nhạn môn. Hai người trở khinh công leo lên vách đá dựng đứng.

Thế Lãm chỉ thung lũng bên dưới :

- Nếu như tại hạ cùng cô nương xuống được thung lũng thì sẽ không còn sợ Tổng tài Thái Minh Công và Vương Mãng truy sát.

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm nói :

- Xuống dưới đâu khó khăn gì, để bổn cung xuống trước cho.

Lan Hoa cung chủ toan phi thân xuống thung lũng, Thế Lãm đã kịp nắm tay nàng ghì lại. Cái ghì của chàng quá bất ngờ và vội vã khiến vết thương nơi Đan điền đau nhói.

- Ôi...

Thế Lãm bị đau còn Lan Hoa cung chủ thì vô hình trung bị kéo vào người Thế Lãm.

Nàng đỏ mặt, chau mày khe khẽ nói :

- Người...

Thế Lãm lắc đầu :

- Cung chủ đừng hiểu lầm tại hạ.

Đến lúc này Lan Hoa cung chủ mới nhận ra vết đỏ ửng át thắm trên vạt áo bạch y của Thế Lãm.

Nàng ngồi thụp xuống bên chàng :

- Hoàng tướng, người đã bị thương.

Thế Lãm gật đầu :

- Tại hạ bị ám sát bất ngờ, trở tay không kịp mà thôi.

Lan Hoa cung chủ vén áo chàng lên :

- Vết thương của Hoàng tướng do binh khí tạo ra.

Thế Lãm gật đầu.

Lan Hoa cung chủ nói tiếp :

- Sao Hoàng tướng không nói cho ta biết.

- Vết thương không đáng để tại hạ quan tâm đến. Có những vết thương vô hình còn thắm thía hơn nữa kia.

Thế Lãm nhòai ra ngoài :

- Cung chủ để ý nhé.

Thế Lãm nhặt một tảng đá quăng ra ngoài, tảng đá ngay lập tức bị lực kinh từ dưới thung lũng đánh vỡ nát rồi quăng vào những vực đang sôi sục.

Lan Hoa cung chủ nheo mày :

- Ái chà, lực kinh kia do tạo hóa tạo thành có sức mạnh di sơn hải đảo, sức người không thể bì kịp, làm sao chúng ta xuống thung lũng được.

- Tại hạ đang nghĩ cách xuống dưới thung lũng. Nếu không tìm ra cách xuống được, ở trên bờ này cũng tương đối an toàn, có thể lợi dụng địa thế không cho Tổng tài Thái Minh Công truy sát.

Chàng thở dài nói tiếp :

- Tạm thời Cung chủ và tị hạ cứ nghỉ ngơi điều hòa chân người, nếu địch nhân đến còn đủ sức mà kháng cự.

Thế Lãm ngồi kiết đờ, từ từ dịch chuyển nguyên khí theo khẩu quyết Đại Chu Thiên chu du khắp toàn thân. Mới đầu trong ý niệm của chàng còn tạp niệm, lần hồi bao nhiêu tạp niệm đều tản mát mà thay vào đó là một sự thanh thản mông lung, mơ hồ.

Một luồng gió mạnh thổi qua, cùng với sương đêm lạnh buốt, Thế Lãm mới tỉnh thần.

Chàng hé mắt mới biết đêm đã xuống, ánh trăng tròn như chiếc đĩa đã lên chênh chếch.

Chàng liếc trộm về phía Lan Hoa cung chủ, thấy nàng đứng sừng sừng như hăng nga dưới vầng trăng tròn trịa.

Lan Hoa cung chủ đứng khoanh tay nhìn trời, nhìn trăng mặc nhiên để những luồng gió giật thổi tung mái tóc dài óng mượt của nàng. Trong đêm trăng vàng vạc, đứng trên vách đá cao ngất, trông nàng như một tiên nữ đang băng quơ thả hồn theo cảnh sắc u tịch nhưng không kém nét nên thơ gợi tình.

Nhìn Lan Hoa cung chủ, Thế Lãm ngỡ nàng là tiên nữ bất động, vừa liêu trai vừa sống động. Chàng nghĩ thầm, nếu có thi nhân nào được ngồi tại đây như chàng, và cũng được ngắm cảnh trí này có lẽ sẽ đặt bút dựng tứ thơ hữu tình, mà bài thơ đó có thể sánh ngang với “Nhân diện đào hoa” của thi hào Thôi Hiệu.

Nghĩ như vậy, bất giác cảm xúc dâng tràn, Thế Lãm ngâm một bài thơ.

”Nhứt đặng, ánh nguyệt treo đầu núi

Dạ bóng giai nhân khắc cảm tình”

Lan Hoa cung chủ nghe Thế Lãm ngâm thơ liền quay lại.

Nàng ôn nhu hỏi :

- Hoàng tướng vừa nói gì vậy.

- Cảnh đẹp nên trào ý thơ.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười bước đến ngồi bên chàng :

- Cảnh đêm nay đẹp thật, chưa bao giờ bốn Cung chủ thấy được cảnh trời bao la, huyền diệu như đêm nay. Trên cao có vầng nguyệt vàng lộng lẫy, bên dưới có không gian bao la, chúng ta ở giữa lưng trời, kể cũng chẳng thua gì vọng nguyệt lâu mà vua trụ xây cho Đắc Kỷ.

Lan Hoa cung chủ nói xong lại thở dài một tiếng. Tiếng thở dài của nàng nghe thật là não nề.

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm bùi ngùi nói :

- Trong cảnh tạo hóa hùng vĩ và nên thơ này sao ta vẫn cảm thấy cô tịch và não nề.

- Cảnh càng đẹp, người càng ủ ê. Cung chủ có biết vì sao mình lại có cảm nhận đó không?

Lan Hoa cung chủ lắc đầu :

- Ta không biết.

Thế Lãm mỉm cười. Nụ cười của chàng khiến Lan Hoa cung chủ nhìn đắm đuối, ánh mắt nàng như đóng đinh vào hai cánh môi của Thế Lãm bởi phát hiện những điểm lạ kỳ chỉ có những nữ nhân nhạy cảm mới thấy được.

Lan Hoa cung chủ nhỏ nhẹ nói :

- Hoàng tướng có thể phân giải cho bốn Cung chủ biết được không?

Thế Lãm băng quơ nhìn lên vầng trăng vàng vạc :

- Trong cảnh trời bao la hùng vĩ và thơ mộng, con người hay hồi tưởng về hoài niệm. Đã là con người tất sẽ có quá khứ và dễ dàng hoài niệm để hồi tưởng lại những quá khứ đó.

Nếu hoài niệm của tại hạ là những giấc mộng đẹp, sẽ cảm khái trước cảnh trời bao la này, còn như Cung chủ, chỉ cảm nhận được nỗi u hoài nặng trĩu.

Lan Hoa cung chủ bậm môi. Nàng nhặt những viên cuội nhỏ quanh mình xếp thành đồng trước mũi hài :

- Hoàng tướng đoán xem bốn Cung chủ có hoài niệm gì.
- Một ám ảnh cay đắng mà Cung chủ nói không được.

Thế Lãm nhìn nàng :

- Có đúng như tại hạ đoán không?

Vẻ mặt Lan Hoa cung chủ sa sầm xuống. Bao nhiêu nét ngài đài các thoáng tan biến như bọt bễ, thay vào đó là nỗi đăm chiêu của một lão bà cần cỗi.

Thấy thần sắc của Lan Hoa cung chủ biến đổi, Thế Lãm chợt dạ lo lắng vô cùng.

Lan Hoa cung chủ ngẩng mặt lên nhìn trăng rồi từ từ dời mắt nhìn thẳng vào Thế Lãm.

Trong đáy mắt của nàng phẳng phát sự ngây dại u mê.

Nàng như kẻ mộng du, tự vuốt tóc rồi bắt thần ụp mặt vào đôi ngọc thủ mảnh dẻ :

- A...a... a...

Nhìn Lan Hoa cung chủ đang hãi hùng cất lên tiếng thét lạnh lạnh, Thế Lãm ngỡ như nàng đang bị ai đó thọc dao vào tận Đan điền mà hành hạ.

Thế Lãm vội chộp lấy bờ vai Lan Hoa cung chủ :

- Lan Hoa cung chủ... Lan Hoa cung chủ... tỉnh lại đi Lan Hoa cung chủ... Nàng có nghe ta nói không.

Lan Hoa cung chủ bất ngờ vung mạnh đôi bản thủ, hất tay Thế Lãm. Nàng cất giọng khản đặc, đay nghiến nói :

- Đứng, đừng làm như vậy. Đứng lại gần ta...

Lan Hoa cung chủ giẫy đôi chân như cô bé mới lớn giận dữ bởi một sự bất bình nào đó.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu nguầy nguậy :

- Không... không... đừng mà...

Thế Lãm cảm nhận nàng sắp phát điên, không còn chút thần thức nếu mình không ra tay hậu quả sẽ không thể nào lường được. Nếu bây giờ Lan Hoa cung chủ bất chợt tập kích chàng, và băng ra ngoài khoảng không kia thì chẳng còn cách chi giữ được mạng của nàng.

Quả như Thế Lãm đoán, Lan Hoa cung chủ trợn ngược hai mắt, ngọc thủ đã vận kinh khí đến độ phát ra những tiếng rảng rặc, hai hàm răng thì nghiến chặt nghe rào rạo.

Thế Lãm rít luôn một luồng nguyên khí thật sâu ôn nhu nói :

- Lan Hoa, Minh Chính vẫn còn là phu tướng của nàng.

Lan Hoa cung chủ cau mày lấp bắp nói :

- Minh Chính... không... ta thấy mà...

Lan Hoa cung chủ đứng bật dậy, thì nhanh như cắt, ngọn khí chỉ Kim ảnh thủ của Hoàng Thế Lãm đã xuất kích điểm vào linh huyết ngọc chẩm của nàng.

Phàm người luyện võ công đạt đến cảnh giới cao thâm như Lan Hoa cung chủ, trong lúc bấn loạn sẽ bị khí âm dẫn truyền theo chu trình Tiểu Chu Thiên. Khí lưu nhất định sẽ lưu chuyển qua tam quan, đầu tiên là Vĩ Lư, sau đó là Giáp Tích, cuối cùng là Ngọc Chẩm. Nếu không đóng được một trong ba cửa tam quan đó, nhất định không để khí hội nhập vào Đan điền mà có thể tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến tình trạng mất hẳn thần trí.

Bị Thế Lãm điểm vào Ngọc chằm, Lan Hoa cung chủ thốt khẽ một tiếng :

- Ôi...

Nàng ngã luôn vào lòng chàng như thê phụ muốn được bảo bọc che chở.

Lan Hoa cung chủ tròn mắt nhìn Thế Lãm. Chẳng khác nào vừa trải qua một cơn ác mộng hãi hùng. Đôi thu nhân của nàng như hai ánh tinh cầu trong vắt của nàng thôn nữ, vừa bẽn lẽn vừa thẹn thùng.

Thế Lãm mỉm cười nói với Lan Hoa cung chủ :

- Nàng có nhận ra tại hạ là ai không?

Lan Hoa cung chủ bặm môi, bất giác gật đầu.

Thế Lãm hỏi tiếp :

- Ta là ai?

- Truy Hình Tướng Ấn Sát đường Hoàng Thế Lãm.

- Đúng rồi. Tại hạ là Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm. Nàng biết vì sao ta phải điểm huyết nàng không?

Lan Hoa cung chủ lắc đầu.

Thế Lãm đỡ nàng ngồi lên :

- Ai cũng có quá khứ và hoài niệm, nhưng đừng nặng lòng vì những hoài niệm u tối để đánh mất thần thức trong hiện tại. Nàng hiểu ta nói gì không?

Lan Hoa cung chủ lắc đầu.

Thế Lãm cau mày :

- Ta hỏi Cung chủ một câu, mong người sẽ nói thật cho ta biết.

Lan Hoa cung chủ gật đầu.

- Tại sao nàng mãi mãi ôm giữ lấy hồi ức của một thời đã qua, phải chăng Minh Chính là người duy nhất nàng yêu thương phải không?

Hai mi mắt Lan Hoa cung chủ từ từ khép lại. Thấy nàng nhắm mắt Thế Lãm hồi hộp vô cùng. Mặc dù đã bế khí lưu Tiểu Chu Thiên của Lan Hoa cung chủ, nhưng chàng vẫn hồi hộp, bởi lẽ chỉ cần Lan Hoa cung chủ không vượt qua được những hoài niệm khôn nạn, đau thương thì tự nàng sẽ kết liễu đời nàng.

Thế Lãm ôn nhu nói :

- Cung chủ, cuộc đời như một giấc chiêm bao, có giấc mộng đẹp, có ác mộng đen tối, chúng ta phải biết tỉnh giấc để biết mình là ai, sống vì mục đích gì.

Lan Hoa cung chủ thở dài một tiếng, hé mắt nhìn Thế Lãm. Trong đáy mắt sâu thẳm của nàng ẩn khuất những điều gì đó mà để lý giải nó chỉ có mỗi một mình nàng hiểu được mà thôi.

Hai người im lặng nhìn nhau. Trong đêm khuya tĩnh mịch có thể nghe được tiếng thở dài của Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ như quyện chặt và đan vào nhau trong cùng một nhịp.

Bất giác Thế Lãm chợt nghĩ đến Hằng Ni. Chàng nhủ thầm trong đầu, nếu nàng có hoài ức đau khổ thì hiện tại Thế Lãm này còn xót xa hơn nàng nhiều. Hoài niệm chỉ là quá khứ, còn hiện tại mới là cái hình của cái bóng xa xưa.

Nghĩ như vậy, Thế Lãm thở dài.

Cạch...

Âm thanh lạ lùng khiến Thế Lãm giật mình, phản xạ tự nhiên chàng phóng chỉ giải tỏa huyết Ngọc chằm của Lan Hoa cung chủ rồi đứng phắt dậy.

Thế Lãm vừa đứng dậy thì đước dưới vách đá bùng cháy. Từ trên cao, chàng và Lan Hoa cung chủ nhìn xuống. Dưới vách đá, ngờ như quần hùng Trung Nguyên đã hội tụ hết về đây để mở đại hội Long hoa bình chọn võ lâm Minh chủ. Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ chẳng mấy ngạc nhiên với cảnh tượng này, dù sao chẳng nữa thì họ cũng biết Vương Mãng đã chiếm được Ngọc tỷ ẩn soái, tất y có thể hiệu triệu quần hùng bất cứ giờ khắc nào. Lệnh ngôn của Vương Mãng giờ chẳng khác gì Thiên tử, và chẳng chỉ chưa đến thời vận y đăng quang trở thành Hoàng đế.

Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ cùng một ý nghĩ, nếu như hai người không thoát được xuống thung lũng thì sẽ mở một trận sát kiếp chưa từng có trong giang hồ, tất nhiên kết cục với bao nhiêu nhân mạng kia hai người cũng sẽ chết theo họ.

Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ nhìn nhau. Lan Hoa cung chủ sa sầm mặt xuống, nghiêm giọng nói :

- Vương Mãng và Minh Chính muốn nhờ cõ tận gốc, dồn người đến bước đường cùng.

Nếu như Hoàng tướng chết cùng với ta không biết người có nhắm mắt yên lòng hay không?

- Hai người chung một con thuyền, chết chung coi như được chôn chung một nấm mộ.

Chàng mỉm cười nói tiếp :

- Cung chủ là một giai nhân tuyệt sắc, còn Thế Lãm này chẳng qua cũng chỉ là một gã lãng tử được phong hảo danh Truy Hình Tướng Ấn Sát đường, được chôn cùng một với Cung chủ thì sao lại ân hận chứ.

Chàng hóm hỉnh nói luôn :

- Làm ma bên người đẹp, còn hơn làm tướng bên quỷ đói.

Thế Lãm vừa dứt lời, Lan Hoa cung chủ chỉ về bên tả nói :

- Họ lên kia.

Theo hướng tay chỉ của Lan Hoa cung chủ, Thế Lãm nhận ra hai mươi tên hắc y nhân đang quắp những chiếc câu liêm sáng ngời vào vách đá từ từ trườn lên.

Thế Lãm cười khẩy nói với Lan Hoa cung chủ :

- Hai mươi tên sẽ đi trước dẫn đường cho tại hạ và Cung chủ.

Chàng vừa nói vừa vận công tạo “Thiên Cầu Vũ Nộ”. Quả cầu khí lực ửng sắc huyết quang lấp lánh trên đỉnh đầu mười ngón tay của Hoàng Thế Lãm. Dưới ánh trăng vàng vạc, trông quả cầu kia thật là huyền diệu.

Thế Lãm điểm nhãn quang như hai tinh cầu sáng rực chiếu thẳng về phía Hắc y nhân đang cố trườn lên vách đá. Chàng vung tay quăng quả tinh cầu về phía bọn chúng.

Quả tinh cầu bắn xẹt đi trông như đóm sáng ma chơi, liền sau đó một tiếng nổ phát ra khủng khiếp.

Ầm...

- A...

Hai mươi gã hắc nhân trong biệt đội truy sát của Thiên giáo từ trên cao mười trượng rơi bịch xuống đất như những bị thối, giầy giụa rồi nằm im bất động.

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm :

- Võ công của Hoàng tướng thật là lợi hại.

Chàng khách sáo đáp lại :

- Tại hạ sao với Cung chủ chẳng thể sánh bằng.

- Hoàng tướng khách sáo quá.

- Tại hạ không khách sáo đâu.

Chàng vừa đáp lời vừa nghĩ thầm, có lẽ nàng không biết Thế Lãm đã thấy bản lĩnh của nàng rồi.

Tiếng của Tổng tài Thái Minh Công từ dưới vách đá vọng lên :

- Phu nhân, nàng ở trên đó cùng với Hoàng Thế Lãm phải không?

Lan Hoa cung chủ nhìn xuống chân núi, cất tiếng bằng chất giọng lạnh nhạt :

- Minh Chính, sao ngươi lại hỏi câu thừa thãi như vậy. Ngươi thừa biết bốn nương đi cùng với ai.

- Hầy, thế thì tốt.... phu nhân, ta đã xin với Vương gia xá tội cho nàng, miễn nàng lập được công chuộc tội.

- Lập công như thế nào?

- Theo sự tính toán vô vi của Thần Cơ Bất Tri Khách, Hoàng Thế Lãm đã tới số về với diêm chúa, nàng hãy đưa hấn sớm về với vô vi.

Lan Hoa cung chủ bật cười khanh khách. Trong đêm trăng, tiếng cười của nàng nghe như chuông ngọc khánh vàng va vào nhau.

Minh Chính hỏi vọng lên :

- Tại sao nàng lại cười.

Lan Hoa cung chủ liếc nhìn Thế Lãm rồi mới nghiêm khắc nói :

- Minh Chính ơi, trên vách đá này vừa được thấy trời đất bao la, vừa hữu tình không thể nào diễn tả hết được, chỉ có điều sương khuya khiến bốn nương lạnh. Nếu giết Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm, Lan Hoa cung chủ này đâu còn ai tâm sự, đâu còn ai để ta nép thân tìm chút hơi ấm.

Nàng cười khẩy nói tiếp :

- Những gã biến thái như ngươi đâu sánh bằng Truy Hình Tướng Án Sát đường. Nếu như Vương gia lệnh cho ta một trong hai người Minh Chính ngươi và Hoàng Thế Lãm, ta phải giết một cứu một. Ta thật ân hận phải nói rõ với ngươi, ta sẽ giết ngươi trước đó.

Lan Hoa cung chủ vừa dứt câu, từ dưới vách đá Tổng tài Thái Minh Công thét lên một tiếng, âm thanh âm âm như sấm động, âm thanh do tiếng thét uất khí của Thái Minh Công Minh Chính hóa thành luồng khí xoáy vô hình vô sắc phát tán tứ phương tám hướng.

Ngay cả những thuộc nhân trong Thiên giáo, và những kẻ võ công tầm thường vô hình trung cũng bị âm thanh khí công của Thái Minh Công đục thủng thính nhĩ, kẻ yếu nhất ngã lảo lảo ra lục phủ ngũ tạng đứt thành nhiều đoạn, máu từ cửa miệng ông ộc tuôn trào xối xả.

Mặc dù đứng trên đỉnh vách đá cao ngất, thế mà y phục của Thế Lãm lẫn Lan Hoa cung chủ vẫn bị kinh khí âm của Tổng tài Thái Minh Công giữ thành phách.

Thế Lãm cau mày, lắc đầu nói với Lan Hoa cung chủ :

- Minh Chính quả là có thần công vô lượng, không thể nào đoán được. Thần lực của y thì dù? tại hạ và Cung chủ có liên thủ chắc cũng không giữ được quá mười hiệp.

Lan Hoa cung chủ gật đầu :

- Hoàng tướng nói rất đúng. Nhất là trong lúc ta đã khích tướng y, y càng muốn tỏ thần oai phát tiết ra ngoài.

Tiếng của Tổng tài Thái Minh Công từ dưới vách đá vọng lên. Lần này tiếng nói của y nghe thật là ôn nhu điềm đạm, từ tốn, nhưng trong chất giọng ôn nhu đó vẫn tiềm ẩn cay độc.

- Phu nhân, nàng suy nghĩ kỹ rồi chứ?

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm.

Thế Lãm lấy một luồng chân nguyên thật sâu, thay Lan Hoa cung chủ đáp lời Tổng tài Thái Minh Công :

- Thái Minh Công, phải ngài vừa dụng nguyên khí cất tiếng khí âm phải không?

- Chính bốn Tổng quản.

- Nghe tiếng khí âm của ngài, tại hạ cảm nhận lực khí thần oai vô cùng dồi dào, có thể khẳng định trong giang hồ chẳng ai sánh bằng, kể cả tại hạ và Lan Hoa cung chủ.

- Người không nói ra, bốn Tổng quản cũng thừa biết như vậy.

- Thế thì Thái Minh Công có thể cho tại hạ hỏi một câu được không?

- Người cứ hỏi, vì người chết thường được bốn Tổng quản ban tặng ân huệ sau cùng.

- Tốt lắm! Tại hạ hỏi Thái Minh Công còn yêu Lan Hoa cung chủ hay không?

Im lặng như cõi diêm phủ hư ảo, duy có một tiếng thở dài ảo não của Lan Hoa cung chủ.

Lan Hoa cung chủ quay sang Thế Lãm hỏi chàng :

- Sao Truy Hình Tướng hỏi lại như vậy. Nếu Minh Chính còn yêu ta sao nữ vung tay lấy mạng ta ở tòa chính sảnh của Khăng Cừu.

Thế Lãm khoát tay :

- Cung chủ sẽ biết ngay thôi mà.

Chàng đưa tay lên miệng nói vọng xuống :

- Thái Minh Công sao không trả lời tại hạ.

Tổng tài Thái Minh Công đáp lời chàng :

- Minh Chính này còn rất yêu Lan Hoa phu nhân. Ta không thể nào để mất nàng được.

Thế Lãm cất tiếng cười sảng khoái. Cắt ngang tràng cười tiếu ngạo, vừa khinh thị vừa châm biếm, Thế Lãm mới nói :

- Lan Hoa cung chủ nói với tại hạ... Nếu như Minh Chính Tổng tài giết được Vương Mãng, nàng sẽ cắt đầu tại hạ ngay lập tức. Tại hạ cảm phục tình yêu của Tổng tài Thái Minh Công, và nghĩ với bản lĩnh của ngài thì lấy mạng Vương Mãng đâu có khó khăn gì.

Còn bằng như vì ngài đã biến thái trọng vọng Vương Mãng hơn Lan Hoa cung chủ, thì tại hạ thề sẽ săn sóc cho nàng đến lúc đầu bạc răng long.

Thế Lãm vừa dứt câu, Tổng tài Thái Minh Công rú lên một tiếng lạnh lẽo :

- A... a... a...

Cùng với tiếng hú tràn ngập uất khí cay độc ấy, thân pháp vị Tổng tài Thái Minh Công như ngọn pháo thăng thiên bắn vọt lên nhanh như ánh sao băng.

Vách đá cao sừng sững không dưới ba mươi trượng, thế mà Thái Minh Công vẫn có thể vũ lộng khinh công bằng mình lên vách đá, chỉ trong chớp mắt lão đã vượt qua hai mươi trượng. Trảo công vung ra thộp luôn vào vách đá trơn tuột.

Bộp... bộp... bộp...

Chỉ bốn lần thộp trảo vào vách đá, Tổng tài Thái Minh Công chỉ còn cách đỉnh vách đá không đầy hai trượng.

Thế Lãm nghiêng rằng, vận hết nguyên khí nội công phát tác “Thiên Cầu Vũ Nộ”, cùng với Lan Hoa cung chủ trở chí khí nguyên âm đánh bổ xuống đỉnh đầu Thái Minh Công.

Tổng tài Thái Minh Công một tay dựng trảo bầu vào vách đá, một tay dựng ngược phát kinh khí chống trả lại quả tinh cầu tụ khí của Thế Lãm và chí khí nguyên âm của Lan Hoa cung chủ.

Ầm...

Chạm thẳng một chưởng đánh thẳng đỡ thẳng, không một ai kiêng dè, nên sứ lợi khí kinh tường chừng có thể phá vỡ cả vách đá khổng lồ.

Mặc dù chiếm được thế địa lợi, từ trên cao đánh xuống, nhưng Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ cũng chỉ đẩy ngược Tổng tài Thái Minh Công sụp xuống năm trượng mà thôi. Trảo công của Minh Chính kéo một đường dài trên vách đá tạo thành năm cái rãnh sâu hun hút.

Ai thấy năm cái rãnh đó cũng phải giật mình, kinh hồn ngạc nhiên.

Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ đã thi triển thiên cầu trụ tấn đứng trên vách đá, vẫn chao đảo, hai vai lắc lư liên tục.

Thế Lâm nghĩ thầm :

- “Nếu đối phương có chừng hai người như Minh Chính, mình và Lan Hoa cung chủ chỉ có cách nhảy xuống thung lũng mà đoạn mạng thôi”.

Minh Chính gần từng tiếng :

- Thế Lâm, người không chết mà lọt vào tay ta, nhất định Minh Chính này sẽ bằm người ra thành trăm nghìn mảnh.

Thế Lâm cười khẩy, nói :

- Khi nào Đại tổng quản lên được vách đá này, tại hạ sẵn sàng để người bằm xác.

Minh Chính nghiêng răng trèo trẹo. Nhất thời y chưa thể biết dụng cách gì có thể lên được vách đá, mặc dù võ công của y có thể xếp vào nhất đẳng tối thượng trong giang hồ.

Tiếng Hằng Ni ôn nhu từ dưới chân vách đá vọng lên :

- Đại tổng quản, ngài lên đó làm gì.

Minh Chính nhìn xuống, và chỉ một cái lắc vai, thân pháp đã đảo ngược, là đà như cánh diều hạ nhẹ xuống bên cạnh Hằng Ni.

Gã ôm quyền nói :

- Vương nương đến, tại hạ không kịp nghinh đón.

Hằng Ni mỉm cười, ôn tồn nói :

- Tổng tài đừng nhọc công vô ích, đâu cần gì bận sức với những người sắp chết.

Hằng Ni ra hiệu, bọn thuộc nhân nhanh nhẩu bưng đến hai chiếc ngai xuống cạnh nàng và Tổng tài Thái Minh Công :

- Thỉnh Đại tổng quản yên vị.

Hằng Ni vừa nói vừa ngồi vào tràng kỷ, trông dáng cách nàng thật là thư thái.

Chờ cho Tổng tài Thái Minh Công yên vị, Hằng Ni mới ra lệnh cho bọn thuộc hạ bày tiệc.

Bọn thuộc hạ bày tiệc xong, nàng nhìn lên vách đá, lớn tiếng nói :

- Hoàng huynh, muội bày yến tiệc cho huynh xuống dự, trong bữa tiệc hôm nay chính tay muội nấu món rất hợp với sở thích của huynh.

Lan Hoa cung chủ nghe Hằng Ni nói, mỉm cười quay sang Thế Lâm :

- Giờ đến lượt Ni muội của Hoàng tướng trở tài khẩu biện đó.

Tiếng của Hằng Ni lại vọng lên :

- Muội và Đại tổng quản sẽ chờ ở đây đúng một con trăng, khi nào Hoàng huynh xuống dự tiệc mới thỏa lòng ngưỡng mộ Truy Hình Tướng Ấn Sát đường.

Thế Lâm thở dài một tiếng, đáp trả lời nàng :

- Ni muội, đại ca rất muốn xuống chung vui cùng nàng và Đại tổng quản, nhưng nghĩ lại...

- Đại ca nghĩ gì?

- Ta không nỡ để Lan Hoa cung chủ một mình trong lúc này, thôi đại ca đành gửi gắm muội cho Đại tổng quản chăm sóc. Ta chỉ cầu chúc muội và Đại tổng quản được vui vẻ. Cho ta gửi lời chia buồn với Vương huynh.

Hằng Ni đứng bật dậy, gần từng tiếng :

- Hoàng Thế Lâm...

Thế Lâm bật cười đắc ý vì đã khiến cho Hằng Ni không dần được uất khí. Trong lúc chàng đang đắc ý thì Lan Hoa cung chủ chỉ về phía trước :

- Hoàng tướng xem kìa.

Chàng nhìn theo hướng tay chỉ của Lan Hoa cung chủ mới biết bọn hắc y nhân Thiên giáo đã luân phiên chuyển đến chân vách đá từng bó củi to.

Thế Lâm thở ra :

- Ái chà, họ tính thiêu chúng ta.

- Chắc chắn đây là diệu kế Thần Cơ Bất Tri Khách.

Thế Lâm băng khuâng nhìn vầng nguyệt đã lên đến thiên đỉnh chàng dịu giọng nói :

- Lan Hoa cung chủ, chúng ta không còn cách nào khác ngoài một con đường sống xuống dưới thung lũng vực thẳm Nhận môn.

Chàng chấp tay sau lưng thả bước đến bên vách đá, nhìn vào đáy thung lũng Nhận môn, rồi quay lại nói với Lan Hoa cung chủ :

- Nắm mồ Nhận môn cũng đáng để cho Thế Lâm này và Lan Hoa cung chủ yên nghỉ.

17. Chương 17

Lửa bùng lên dưới chân vách đá, tỏa hơi nóng hầm hập. Cùng với gió giạt, lửa càng lúc càng bùng cháy dữ dội. Mặc dù đứng trên đỉnh vách đá cao không dưới ba mươi trượng, nhưng sắc diện của Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ vẫn ửng hồng.

Hơn năm mươi cánh điều lửa do bọn cung thủ bắn lên. Chúng lướt một đường vòng cung rồi cắm phập phập dọc theo vách đá tạo ra một biển lửa khổng lồ trên không trung. Có những cánh điều bay sượt qua đỉnh đầu. Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ, lướt thẳng vào thung lũng, nhanh chóng biến thành những bó đuốc, bùng lên rải tán như bầy đom đóm tỏa ra chung quanh.

Thế Lâm chộp hổ khẩu của Lan Hoa cung chủ, kéo nàng về bên trái vừa lúc một cánh điều lửa bay sượt qua bả vai nàng. Lửa bén vào trang phục của Lan Hoa cung chủ, sự biến quá bất ngờ, không còn cách nào khác, buộc nàng phải trút bỏ lớp lụa phủ bên ngoài.

Thế Lâm cau mày nhìn xuống vách đá :

- Ái chà, Minh Chính và Hằng Ni muốn thiêu tại hạ và Lan Hoa cung chủ.

Một bùm khói đen bốc mùi hăng hắc cuộn lên tạo ra hình một cây nấm.

Lan Hoa cung chủ vừa ngửi được chất mùi hăng hắc đó đã nghiêng giọng cảnh báo :

- Hoàng tướng, họ không phải thiêu chúng ta đâu mà đang hun chúng ta bằng lửa độc của Hắc thủ chương bang Triển công. Mau mau bé huyết đạo đi thôi.

- Chất độc gì mà ghê gớm quá vậy?

- Tiêu Hồn tán. Đây là loại độc chất đặc diện của Hắc Y bang. Chỉ cần ngửi phải, hoặc để dính vào da thịt, ngay lập tức toàn thân sẽ bị độc chất tiêu hủy hóa thành xác chết đen thui, bốc mùi tanh tưởi.

- Hắc Y chưởng bang đã đầu phục Minh Chính rồi à?

- Ta e tất cả bang phái trong Trung Nguyên đều đã qui phục Minh Chính. Bởi Minh Chính là Tổng tài Thái Minh Công của Vương Mãng, mà Vương Mãng lại có Ngọc tỷ ẩn soái.

Thế Lâm lắc đầu :

- Lan Hoa cung chủ, chúng ta không còn cách nào khác. Ở lại đây cũng chết, băng xuống thung lũng cũng chết, nhưng xuống thung lũng còn hy vọng một đường sống mong manh.

Tiêu Hồn tán được gió lùa tản mát vào không trung khiến cho Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ lo lắng hơn.

Chàng định nhìn vào thung lũng và nghĩ thầm :

- “Thế Lâm ơi, cuối cùng mi cũng không thể giữ nổi cái mạng nhỏ nhoi của mình”.

Chàng đang nghĩ thầm như vậy, thì chợt thấy từng cánh nhọn trắng từ dưới thung lũng cất cánh bay lên. Chúng lướt lờ theo hình tròn ốc rồi từ từ bay vụt lên bầu trời mất dạng.

Thế Lâm cau mày nhủ thầm :

- “Bây nhận kia sao không bị những kinh lực trong thung lũng đánh lên”.

Khi cánh nhọn sau cùng thoát ra khỏi thung lũng, kêu lên một tiếng, Thế Lâm mới bừng tỉnh như người mù chợt thấy được ánh sáng.

Chàng quay phắt lại Lan Hoa cung chủ :

- Lan Hoa cung chủ, tại hạ có cách xuống thung lũng rồi.

- Cách gì? Biến thành một hồn ma chẳng?

Thế Lâm lắc đầu :

- Lan Hoa cung chủ không để ý đến những cánh nhọn vừa từ thung lũng bay lên à? Có lẽ chất độc Tiêu Hồn tán và lửa nóng khiến lũ nhận mới rời tổ bay đi. Sự vô tình đó khiến cho tại hạ nghĩ ra cách xuống thung lũng.

Lan Hoa cung chủ đưa mắt nhìn theo bầy nhận đang xếp thành hình cánh cung lao về phía trời đông. Có lẽ lũ nhận ngỡ rằng bình minh sắp đến, đã đến thời khắc đi tìm cái ăn.

Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Đúng rồi, lũ nhận kia xuống được thung lũng, tất chúng ta có thể xuống được.

Thế Lâm trầm mặc :

- Để tại hạ thử xem. Nếu như không xuống được thung lũng thì Minh Chính và Hằng Ni cũng không thể bắt được tại hạ và Lan Hoa cung chủ. Thà vậy còn hay hơn để rơi vào tay những con người bội bạc kia.

Chàng di thân đến bên bờ vách đá, nhìn vào thung lũng Nhận môn :

- Nếu bây giờ có một quyền lực để biến tại hạ và Lan Hoa cung chủ thành đôi nhận có lẽ hạnh phúc hơn phải tiếp tục kiếp sống một con người.

Lan Hoa cung chủ đến bên chàng :

- Sao Hoàng tướng lại bị quan chán nản như vậy?

- Mỗi người có một uẩn khúc riêng, tại hạ có uẩn khúc trong hiện tại, Lan Hoa cung chủ có niềm uất khúc của quá khứ.

Thế Lâm đột ngột nâng cánh nhọn bạc trong tay mình. Chàng ngấm cánh nhọn bạc đó mà hoài tưởng đến Hằng Ni. Ngày hôm nay mặc dù sự trá trở đang hiện diện, nhưng Thế Lâm vẫn chưa tin được. Chàng nhớ

đến hồi ức xa xôi khi mình còn là một chú bé thiếu thời được Kim Y Nhân Hồng Cừu đem về nuôi dưỡng và truyền thụ võ công. Ngày ấy Hằng Ni còn nhỏ như chàng.

Thế Lãm và Hằng Ni như đôi bạn, sống trọn vẹn cho nhau và vì nhau, rồi thời gian trôi qua, họ đã kết tình phu phụ. Trong tâm Thế Lãm chỉ có Hằng Ni là duy nhất.

Hoài niệm ngày xưa đâu đó trôi về đập vào trí niệm của Thế Lãm để rồi in hằn trong tâm khảm của chàng là những nhát dao, nhát kiếm hận thù và uất hận.

Thế Lãm bất ngờ thét lớn :

- Tại sao? Tại sao lại như vậy? Tại sao... tại sao....

Đến lượt Thế Lãm bị hoài niệm dằng xé, xót xa. Tiếng thét khàn đặc của chàng khiến Lan Hoa cung chủ phải giật mình :

- Hoàng Thế Lãm... Hoàng tướng... Sao?

Thế Lãm thở dài nhìn Lan Hoa cung chủ. Chàng đưa cánh nhọn đến trước mặt nàng :

- Cái gì của quá khứ, tại hạ sẽ chôn vào quá khứ.

Thế Lãm bặm môi, quẳng luôn cánh nhọn tén vật vào thung lũng Nhạn môn.

Cánh nhọn bạc không như những viên đá bị cuồng phong đánh vỡ nát, mà nó lại lướt lờ như con nhọn sống, đảo theo đường tròn ốc.

Thế Lãm khẩn trương nói với Lan Hoa cung chủ :

- Lan Hoa cung chủ, chúng ta xuống Nhạn môn.

Thế Lãm nắm tay Lan Hoa cung chủ truyền âm nhập mật nói vào tai chàng :

- Nếu như tại hạ và Lan Hoa cung chủ có chết, sẽ biến thành đôi nhọn oan hồn trong thung lũng Nhạn môn này.

Dứt lời, Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ băng mình ra khoảng không Nhạn môn. Chàng đoán chắc một điều mình và Lan Hoa cung chủ sẽ bị tan thân nát thịt bởi đạo kinh vô hình từ dưới Nhạn môn đánh lên.

Thế Lãm theo cánh nhọn tén vật, lướt theo hình tròn ốc để hạ thân xuống thung lũng Nhạn môn. Chàng và Lan Hoa cung chủ không thể nào tin được khi chẳng hề phát hiện ra có dư kinh gì xuất hiện để tập kích vào họ, mà thay vào đó họ như đôi nhọn khổng lồ bành bồng trong một dòng chảy của khí xoáy.

Thế Lãm quay sang Lan Hoa cung chủ :

- Lan Hoa cung chủ, nếu Minh Chính và Hằng Ni không bức ép tại hạ đến chỗ chết, e rằng Thế Lãm này chưa chắc đã tìm ra phương cách xuống Nhạn môn. Không ngờ cánh nhọn tén vật lại có thể dẫn lối cho tại hạ và Lan Hoa cung chủ vào được Nhạn môn.

Lan Hoa cung chủ nghe Thế Lãm nói, khẩn trương nói luôn :

- Ê, nếu như cánh nhọn tén vật có thể dẫn đường cho ta và Hoàng tướng xuống được Nhạn môn, thì cánh nhọn tén vật của Hằng Ni cũng có thể dẫn độ cho nàng và Minh Chính vào Nhạn môn được.

Thế Lãm giật mình :

- Đúng rồi, Lan Hoa cung chủ không nói ra thì Thế Lãm này đã không nghĩ tới. Nhưng nhất thời thoát khỏi lửa độc đã là tốt lắm rồi. Chúng ta xuống Nhạn môn hy vọng sẽ tìm được đường ra.

Hai người hạ thân xuống một bãi bằng, chung quanh trông cỏ xanh mượt. Chính giữa bãi bằng có một chiếc cối đá khổng lồ đang di chuyển. Cùng với âm thanh từ dưới đáy cối phát ra âm ầm.

Những luồng khí cực mạnh giữa cối phát ra tạo thành những xoáy khí dữ dội xoáy lên bầu trời.

Thế Lãm nhìn chiếc cối đá, nói với Lan Hoa cung chủ :

- Những xoáy khí từ chiếc cối đá này phát ra đã tạo thành kinh lực vô hình trên không.

Chàng bước đến quan sát chiếc cối đá. Thế Lãm càng khâm phục hơn người đã kiến tạo ra chiếc cối này. Nó như một cái trũng hứng gió đại dương, để từ đó tạo ra những sức kinh di sơn đảo hải ngăn cản những ai xâm nhập vào Nhạn môn.

Lan Hoa cùng chủ bước đến bên Thế Lãm :

- Chẳng lẽ trong Nhạn môn chỉ có mỗi chiếc cối đá này sao?

Thế Lãm mỉm cười nhìn nàng :

- Tạm thời chỉ thấy mỗi chiếc cối đá này thôi, nhưng nhất định trong này còn có kỳ tích nữa, nếu không có kỳ tích Nhạn nhân đâu cần phải nhọc công tạo ra chiếc cối đá có thể phát kinh không chế những nhân vật to mò muốn xuống đây.

Thế Lãm cau mày nhìn lên không.

Cả bầu trời đỏ rực vì lửa độc đã lan đến đỉnh vách đá, tuy nhiên chàng và Lan Hoa cùng chủ không hề cảm nhận sự đe dọa nào của Tiêu Hồn tán. Bởi độc hỏa đã bị những luồng xoáy kinh từ cối đá phát ra tạo thành một vách khí vô hình vô sắc không cho độc khí lan tỏa xuống thung lũng Nhạn môn.

Thế Lãm nhún vai nói :

- Độc hỏa không làm gì được tại hạ và Lan Hoa cùng chủ đâu. Tại hạ chỉ sợ khi lửa tàn rồi, Hằng Ni và Thần Cơ Bất Tri Khách sẽ tìm ra cách xuống thung lũng Nhạn môn, họ sẽ kéo bầy kéo lũ xuống đây thì chúng ta chẳng khác nào chim trong lồng, cá trong chậu chẳng biết tìm đâu đường thoát chạy.

Lan Hoa cùng chủ nhìn chiếc cối đá, quay lại Thế Lãm :

- Hoàng tướng có để ý gì không?

- Cùng chủ phát hiện ra điều gì?

- Hoàng tướng thử nhìn chung quanh coi.

Thế Lãm quan sát chung quanh, ngoài thảm cỏ xanh mượt vẩy bọc, chàng không thấy điều gì lạ cả.

Thế Lãm lắc đầu :

- Tại hạ mù mờ, thiên cận không tìm ra điều gì dị biệt quanh chiếc cối đá này cả.

Lan Hoa cùng chủ nghiêm giọng nói :

- Hoàng tướng có thấy một điều rất lạ là bầy nhạn từ trong thung lũng này bay lên. Cả một bầy khổng lồ như thế mà chẳng tìm đâu ra một tí phân nhạn chung quanh đây không?

- A... Lạ thật, đúng như vậy! Nếu bầy nhạn đã trú ngụ trong Nhạn môn nhất định chúng phải rải phân chứ, nhưng ở đây lại chẳng có tí phân nhạn. Nghĩ cũng lạ thật.

Lan Hoa cùng chủ cướp lời chàng :

- Đây có thể mới chỉ là nơi dừng chân đầu tiên để đến Nhạn môn mà thôi.

- Thung lũng Nhạn môn như chiếc lòng chảo khổng lồ, tâm của lòng chảo là chiếc cối đá này. Chung quanh là những thảm cỏ mênh mông. Đứng đây tại hạ có thể nhìn thấy bao quát mọi cảnh vật, đâu còn gì khác nữa.

- Nếu chiếc cối đá này là tâm của thung lũng Nhạn môn, thì nhất định đây chưa phải là Nhạn môn.

- Tại hạ chưa hề thấy một cánh cổng nào quanh đây cả, và cũng chẳng hề thấy một tòa cung điện nào.

Thế Lãm thở dài quay lại nhìn chiếc cối đá. Hai người cùng định nhãn cố tìm ra một điều dị biệt gì đó trong chiếc cối vô tri này.

Lan Hoa cùng chủ lẩm nhẩm nói với Thế Lãm :

- Nếu bây giờ có Hằng Ni, nhất định cô ta sẽ tìm ra bí mật trên chiếc cối đá này.

Nghe Lan Hoa cung chủ nhắc đến Hằng Ni, Thế Lâm thở dài một tiếng.

Bình...

Tiếng nổ phát ra từ dưới cối đá, đánh bật lên một tấm kim loại có khắc hình cánh nhạn đang tung cánh.

Rầm...

Tấm kim loại lại đóng sập xuống.

Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ giật mình.

Thế Lâm vận công phi thân lên cối đá. Giữa đáy chiếc cối là một miếng kim loại sáng ngời, có khắc hình cánh nhạn, được neo vào cối đá bằng một cây sắt to, ước lượng không dưới nghìn cân.

Lan Hoa cung chủ đã phi thân lên đứng bên cạnh chàng :

- Hoàng tướng có phát hiện ra điều gì không?

Thế Lâm chỉ tấm kim loại :

- Có thể đây là cánh cửa duy nhất để vào Nhạn môn.

Lan Hoa cung chủ nhìn tấm khiên khắc hình cánh nhạn chu vi non hai trượng, nheo mày suy nghĩ.

Nàng nhìn qua Thế Lâm :

- Có thể đó là cánh cửa bí mật dẫn vào Nhạn môn, mà cũng có thể không phải, biết đâu nó còn có công dụng gì khác nữa.

- Lan Hoa cung chủ có cách lý giải nào khác hơn không?

Lan Hoa cung chủ nhìn tấm khiên buông một câu lạnh nhạt :

- Nhạn không bao giờ chui xuống đất.

Thế Lâm nhìn sững nàng :

- Đúng như vậy, nhạn không bao giờ sống dưới đất. Vậy Nhạn môn không thể nào là chốn âm ty địa phủ.

Lan Hoa cung chủ gật đầu :

- Chắc chắn là như vậy rồi.

- Vậy Nhạn môn ở đâu?

Thế Lâm vừa nói vừa nhìn lên trời :

- Chẳng lẽ Nhạn môn lại ở trên trời.

- Có thể như vậy. Xét mọi mặt, nhất là chiếc cối đá này chứng tỏ Nhạn nhân là người có tâm cơ rất là cao minh khó lường.

Lan Hoa cung chủ vừa nói dứt câu, kinh lực từ giữa cối đá lại đánh thốc lên.

Bình...

Sức kinh mãnh liệt, đẩy bật tấm khiên rồi nói lại đóng sập xuống.

Y phục của Thế Lâm lẫn Lan Hoa cung chủ giữ phần phật. Ngoại y của Lan Hoa cung chủ vốn đã bị cháy phải lột bỏ rồi, nên nội y bên trong ngỡ như bị dư kinh thổi căng lên chực rách. Nàng phải trụ thân khoanh tay mới giữ cho nội y không trở thành mảnh giẻ rách.

Cùng với lực kinh tấn mắt đó, Lan Hoa cung chủ và Thế Lâm cảm nhận một hơi nóng hừng hực, như thể dưới chiếc cối đá này là ngọn hỏa diệm sơn đang sôi sục.

Chàng nhìn qua Lan Hoa cung chủ :

- Có lẽ Lan Hoa cung chủ nói đúng. Phía dưới cối đá này không thể là Nhạn môn.

Thế Lãm nhìn tấm khiên khắc hình cánh nhọn, cau mày suy nghĩ.

Những vầng lửa trên vách đá đã tắt hẳn để trả lại cho thung lũng Nhận môn khung cảnh huyền diệu dưới ánh trăng vàng vạc.

Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ còn đang suy nghĩ thì lại nghe tiếng của Tổng tài Thái Minh Công từ trên vách đá cao vọng xuống :

- Bốn Tổng quản không tìm thấy xác hai người đó.

Tiếng Vương Mãng lạnh nhạt cất lên :

- Không tìm thấy xác bọn chúng, vậy họ đã xuống được thung lũng Nhận môn rồi. Ni muội, muội có nghĩ ra cách gì xuống được dưới đó không?

- Muội sẽ tìm ra thôi. Vương huynh chờ muội khoảng nửa khắc.

Thế Lãm nghe Vương Mãng, Hằng Ni và Tổng tài Thái Minh Công đối đáp với nhau, liền nhìn sang Lan Hoa cung chủ :

- Cung chủ, Hằng Ni tìm ra cách xuống thung lũng này thì chỉ trong nửa khắc nữa thôi chúng ta sẽ gặp lại họ.

Lan Hoa cung chủ nghiêm mặt, gằn từng tiếng :

- Sống chết là ý trời. Dù là tiên thiên cũng không cãi được mệnh trời. Nhưng trước khi chết, ta cũng chứng tỏ cho bọn người kia biết mình là kẻ như thế nào.

Thế Lãm thở dài một tiếng :

- Bây giờ, tại hạ muốn hỏi thật Cung chủ?

- Hoàng tướng còn thắc mắc điều gì?

- Bạch Hoa Lan là ai? Vũ Lan chính là Bạch Hoa Lan, nhưng tại hạ thiết nghĩ, Bạch Hoa Lan không phải một người. Có thể Lan Hoa cung chủ cũng là Bạch Hoa Lan.

Lan Hoa cung chủ cắt ngang lời Thế Lãm :

- Hằng Ni cũng là Bạch Hoa Lan.

- Hằng Ni cũng là Bạch Hoa Lan?

Lan Hoa cung chủ gật đầu :

- Đúng như vậy đó. Bạch Hoa Lan chỉ là cái bóng để dẫn dụ Truy Hình Tướng Án Sát đường tiếp cận với Thái thượng hoàng đảng người trao ấn chỉ tìm đến Thạch tượng, đồng thời cũng nhân cơ hội đó mà ghép Thái thượng hoàng vào tội phản vua để Vương Mãng dễ bề loại được Thái thượng hoàng đảng xóa để cướp ngôi.

- Tất cả đều do Vương Mãng sắp xếp?

- Vương Mãng là nhiếp chính đại thần, cạnh Tiểu hoàng đế. Chỉ việc loại được Thái thượng hoàng thì coi như y đã ngang nhiên trở thành Hoàng thượng rồi.

Thế Lãm thở dài :

- Chôn quan trường thật là bỉ ổi. Tại hạ vô hình trung bị người khác lợi dụng.

- Nếu Hoàng tướng là kẻ vô thân thì chẳng nói làm gì, nhưng nếu còn người thân thì những người đó cũng khó mà thoát qua kiếp nạn này.

Thế Lãm sa sầm mặt xuống :

- Chẳng lẽ Vương Mãng không nghĩ đến tình huynh đệ với tại hạ sao?

Lan Hoa cung chủ mỉm cười :

- Đã nhỏ cỏ thì phải nhỏ tận gốc, nếu không chúng sẽ mọc lại chỉ sau một cơn mưa rào.

Trong sử thi có ghi lại, khi Lưu Hán Tổ lên ngôi thì Hàn Tín bị chu di tam tộc, duy chỉ một người sống sót đó là Trương Lương, bởi vị đại thần đó đã nghiệm được cái lẽ, mình đã hết hữu dụng với Lưu Bang, nên đi tìm ông hoàng thạch để được an nhàn, sống hết quãng đường còn lại.

Lan Hoa cung chủ cười khẩy một tiếng :

- Vương Mãng sẽ theo lối hành xử của Hán cao tổ.

Thế Lãm thở dài lắc đầu :

- Vì lẽ đó mà tại hạ và Lan Hoa cung chủ sẽ bị truy đuổi đến cùng.

- Chúng ta là cỏ trong mắt Vương Mãng.

Thế Lãm cười gằn từng tiếng :

- Vương Mãng tưởng nhỏ cỏ dễ lắm hay sao. Y có điều động thiên binh vạn tướng cũng không thể nhỏ hết cỏ trong thế gian này.

Bình...

Tấm khiên lại bị tống ngược lên, rồi đóng sập xuống.

Thế Lãm quay ngoắt qua Lan Hoa cung chủ :

- Cung chủ, nếu như tại hạ và Cung chủ ngồi lên tấm khiên kia, tháo thanh sắt to này thì kinh lực sẽ tống tấm khiên bay lên. Có thể tấm khiên sẽ đưa chúng ta đến Nhạn môn chăng.

Lan Hoa cung chủ bậm môi. Dưới ánh trăng, mắt nàng ánh lên những tia sáng diệu kỳ.

- Có thể đó là con đường duy nhất để đến được Nhạn môn. Thế Lãm, sống chết đều do trời định đoạt, chúng ta hãy thử coi hy vọng Thế Lãm và ta chưa phải là những kẻ mạng yếm số để chết yểu.

- Được, chúng ta sẽ thử.

Chàng và Lan Hoa cung chủ cùng vận công tới mười hai thành công lực rút thanh sắt khổng lồ ra khỏi cái khoen cài tấm khiên khắc hình cánh nhạn.

Thế Lãm ngồi kiết đờ trên tấm khiên đó, hai tay bám chặt vào cái khoen. Chàng quay lại nói với Lan Hoa cung chủ :

- Cung chủ bám vào tại hạ nhé. Trên tấm khiên này chỉ có mỗi một cái khoen thôi.

Chúng ta có chết thì cùng chết chung.

Lan Hoa cung chủ e thẹn rồi cũng ngồi xuống ngay sau lưng Thế Lãm. Nàng vòng đôi tay mỹ nữ, trắng như ngọc qua thắt lưng Thế Lãm. Sự đụng chạm tự nguyện đó khiến cho hơi thở nàng nóng ran phả vào gáy chàng. Lan Hoa cung chủ cảm nhận có một cảm giác lạ kỳ đầu đó len lén ẩn tàng trong từng suy nghĩ thâm kín của mình.

Tiếng của Hằng Ni trên vách đá cao vọng xuống :

- Vương huynh, muội đã tìm ra cách xuống thung lũng Nhạn môn rồi. Chúng ta sẽ dụng thuật lẳng không Di Hình bộ pháp mà theo cánh nhạn của muội.

Hằng Ni vừa dứt lời thì một tiếng nổ dữ dội phát ra.

Bình...

Tấm khiên bị lực kinh đẩy bắn đi, xoay vùn vụt. Mặc dù đã bấu chặt vào chiếc khoen nhưng Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ ngỡ như mình đang rơi vào cơn gió lốc khổng lồ không thể nào cưỡng lại được.

Thế Lãm nghĩ thầm :

- “Chúng ta sắp chết”.

18. Chương 18

Phập... Âm...

Sức chấn động khủng khiếp khiến Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ ngã như vừa rơi thõm vào một vùng địa chấn có thể nhận chìm hai người xuống tận cùng địa ngục.

Khi họ định thần được mới nhận ra tấm khiên khổng lồ đã ngập sâu vào trong vách đá non nửa, về phía trước là một hang động sâu hun hút, tối đen như mực. Trên cửa động, hình cánh nhọn sáng động với hai mắt đỏ au nhìn xuống hai người.

Lan Hoa cung chủ lẩm nhẩm nói :

- Đây mới đúng là Nhận môn.

Thế Lâm thở dài một tiếng :

- Chắc chắn như vậy rồi. Nhận môn nằm ở lưng chừng vách đá, chẳng có đường lên cũng không có đường xuống, nếu không có tấm khiên này, ta và nàng đành chịu phơi thây dưới thung lũng thôi.

Chàng vừa nói vừa chỉ xuống phía dưới.

Lan Hoa cung chủ rùng mình. Giờ đây dưới thung lũng, nham thạch từ trong chiếc cối đá đang trào ra sôi sùng sục. Nàng nghĩ thầm, nếu như Tổng tài Thái Minh Công, Hằng Ni và Vương Mãng đã xuống thung lũng truy bắt hai người chắc chắn họ đã bỏ mạng bên dưới rồi.

Nghĩ như vậy, Lan Hoa cung chủ quay sang nhìn Thế Lâm :

- Hoàng tướng, Hoàng tướng có nghĩ...

Thế Lâm lắc đầu :

- Lan Hoa cung chủ nghĩ Tổng tài Thái Minh Công và Hằng Ni đã chết bởi nham thạch chứ gì?

Lan Hoa cung chủ gật đầu :

- Nếu họ xuống thung lũng Nhận môn truy bắt chúng ta.

- Tại hạ nghĩ họ không chết đâu. Chúng ta đã đi trước họ một bước, và chắc chắn khi tấm khiên được lực kinh hỏa diễm sơn tống đi thì Hằng Ni và Minh Chính cũng đã nhận ra sự nguy hiểm.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười :

- Hoàng tướng đang tự động viên mình.

- Cung chủ nói gì mà tại hạ không hiểu.

Lan Hoa cung chủ cười nhạt, đáp lời chàng :

- Có ai muốn người yêu bị chết thảm bao giờ.

Thế Lâm cau mày. Chàng nhún vai chỉ vào Nhận động :

- Có lẽ cách hay nhất là chúng ta nên thám hiểm Nhận động, coi có con đường nào khả dĩ ra khỏi chốn tuyệt địa này không?

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lâm cười khẩy một tiếng :

- Tình đã cạn nhưng tâm thì vẫn nặng.

Nàng thả bước vào trong Nhận động. Thế Lâm nói gót theo. Trong Nhận động tối đen như mực, nhưng Thế Lâm vẫn nhận ra dáng đi uyển chuyển của Lan Hoa cung chủ bởi làn da quá trắng của nàng.

Chàng khẽ nói :

- Bóng tối dày đặc vẫn không che được sự kiêu sa của Cung chủ.

Lan Hoa cung chủ quay lại :

- Hoàng tướng nhìn trộm ta đây à?

Thế Lâm nhún vai :

- Bất cứ một nam nhân nào đã sinh ra và có thần thức thì không thể không nhìn một nữ nhân, huống gì Cung chủ là nữ nhân tuyệt sắc.

Hai người lần bước đi vào trong Nhạn động, Lan Hoa cung chủ đi trước, hai tay mò mẫm, bất thần toan đưa tay lên vách, nhưng Thế Lâm đã kịp thời giữ tay nàng lại.

Sự va chạm bất thần đó khiến Lan Hoa cung chủ quay ngoắt lại, đôi thu nhãn của nàng long lên sòng sọc chiếu vào Thế Lâm :

- Hoàng tướng sao lại chạm vào ta?

Thấy thái độ thay đổi đột ngột của Lan Hoa cung chủ, Thế Lâm đâm ra lúng túng.

Chàng giả lả nói :

- Tại hạ không muốn để Cung chủ bỏ mạng thôi.

- Ta có thể chết trong Nhạn động này sao?

Thế Lâm gật đầu :

- Có thể chết lắm chứ. Vừa rồi Lan Hoa cung chủ tính đặt tay lên vách đá, tại hạ mới cản lại. Trong Nhạn môn, chúng ta chưa biết gì, lại chẳng có chút ánh sáng, nếu như ám khí tẩm kịch độc gài trên vách đá, sự tình sẽ như thế nào?

Lan Hoa cung chủ nhún vai :

- Hoàng tướng cẩn thận quá.

- Trong tuyệt địa cẩn thận vẫn hơn.

Hoàng Thế Lâm vừa đáp dứt lời thì bất ngờ có một hấp lực cuộn cuộn khiến chàng lẫn Lan Hoa cung chủ không sao cưỡng lại được. Lan Hoa cung chủ vô hình trung bầu lấy hai bờ vai Thế Lâm, cả hai cùng gượng thi triển thiên cân trụ để chống lại hấp lực đó. Mặc dù họ đã vận dụng đến mười hai thành nguyên ngưng, sự phối hợp công phu của hai người, tạo thành sức nặng nghìn cân, thậm chí chân đã sâu xuống mặt đá, thế mà hấp lực kia vẫn kéo tuột họ về phía hang động.

Xoạt...

Sự dằng co khiến y phục của Thế Lâm lẫn Lan Hoa cung chủ bị hấp lực ma quái dị thường bứt tung.

Thế Lâm không thể nào giữ được y phục của mình trong lúc phải vận công thi triển Thiên cân trụ.

Rạt... rạt...

Cả hai bất ngờ bị hất hăng, từ trên cao rơi thõm xuống một địa tuyệt.

Thế Lâm nói :

- Chúng ta đang rơi vào cõi âm ty.

Lan Hoa cung chủ càng nghe nói càng hãi hùng đáp lại :

- Tự chúng ta đi tìm cái chết cho mình.

Hai người rơi xuống một đồng bùng bùng.

- Lan Hoa cô nương có sao không?

- Hoàng tướng đừng đến gần ta.

Thế Lâm cười khẩy :

- Ái chà, tại hạ giờ chẳng khác gì cô nương. Nhưng không sao, trong này tối đen như mực, tại hạ chẳng thể nào thấy được chân diện dung của cô nương đâu. Ngược lại tại hạ cũng chẳng phải che giấu thân thể của mình.

Chàng trầm giọng nói luôn :

- Y phục của tại hạ và cô nương bị hút vào trong âm cốc này, chắc rơi đâu đó, cô nương tìm thử coi có không?

Lan Hoa cung chủ bất ngờ thét lớn một tiếng :

- A...

- Lan Hoa cô nương...

Thế Lâm phi thân đến bên nàng, cùng lúc Lan Hoa cung chủ ôm cứng lấy chàng. Nàng như con sam bám cứng vào Thế Lâm, không một chút e dè, thậm chí Thế Lâm có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch của nàng.

Chàng dịu giọng hỏi :

- Lan Hoa cô nương, chuyện gì vừa xảy ra?

Chàng vừa hỏi dứt câu thì nhận được cảm giác có gì đó rất buốt dưới chân mình. Nhanh như cắt, Thế Lâm vội cầm nã thủ thộp xuống. Kim ảnh thủ của chàng phát tác nhanh không thể tả, và có thể nói khi Thế Lâm đã trở Kim ảnh thủ bằng thức công trác pháp thì không thể nào trật đích.

- Ế...

Chàng giật nảy mình bởi trảo công của chàng đã thộp vào một con chuột khá lớn.

Thế Lâm rùng mình :

- Ý...

Giờ thì chàng đã biết vì sao Lan Hoa cung chủ phải hoảng hốt như vậy, thì ra vừa rồi nàng đã bị một con chuột núi ngoạm vào chân.

Thế Lâm vùng tay quăng con chuột vào vách đá.

Bộp...

Chàng nhỏ nhẹ nói với Lan Hoa cung chủ :

- Chỉ là một con chuột thôi, cô nương đừng sợ.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu :

- Tôi sợ lắm.

- Tại hạ đã cho nó xuống gặp diêm chúa rồi.

- Có thể ở đây còn cả bầy chuột nữa. Hoàng tướng ơi, nếu lũ chuột đó xuất hiện, hãy giết tôi ngay lập tức nghe.

Nghe giọng nói khẩn thiết của Lan Hoa cung chủ, Thế Lâm không thể nhịn cười, nhưng chàng cũng kịp nén lại, nhỏ nhẹ nói :

- Cừu nhân bên ngoài còn chưa làm hại được tại hạ và cô nương, thì lũ chuột trong đây đâu thể làm gì được.

- Nhưng tôi sợ lắm.

- Tại hạ và cô nương sẽ trở lên trên. Tại hạ không thích ở trong chỗ tối tăm mù mịt này. Thế Lâm nghiêm giọng nói với Lan Hoa cung chủ :

- Không biết hấp lực vừa rồi từ đâu xuất ra mà có thần lực vô cùng khủng khiếp. Nếu hấp lực kia do một người nào đó phát tác thì y đã đạt đến cảnh giới tối thượng của võ học.

- Không thể như vậy, chẳng lẽ trong nhạn động lại có người sống sao. Đâu ai lại chọn chốn này làm chỗ cư ngụ. Chỉ có người điên mới ở trong nhạn động này.

Lan Hoa cung chủ vừa dứt lời thì trên cao có tiếng ồm ồm vọng xuống :

- Xú nữ sàm ngôn. Dám cho lão phu là người điên.

Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ giật mình nhìn lên, thấy trên vách đá cao cao đôi mắt sáng ngời, chiếu ra tia sáng quang đổ au trông đến rợn người.

Thế Lãm cất tiếng nói :

- Tại hạ là Hoàng Thế Lãm, cùng với Lan Hoa cô nương vô tình vào Nhạn động chẳng hay tiền bối có phải là Nhạn nhân?

- Ha... ha... ha...

Giọng cười đình tai chất chứa phát ra có một thần lực di sơn đảo hải, tiếng cười của lão dị nhân đó khiến cho cả tòa nhạn động như rùng rùng chuyển động.

Nghe tiếng cười của lão dị nhân, Thế Lãm lẫn Lan Hoa cung chủ phải giật mình bởi không thể nào tin được có một người luyện võ công tới cảnh giới vô vi tới thượng như vậy.

Xét tiếng cười của lão nhân kia mà so nội lực của y với Tổng tài Thái Minh Công chẳng khác gì đom đóm so với ánh trăng rằm.

Cắt ngang tràng cười tỏ lộ thần oai, lão dị nhân mới cất tiếng nói :

- Lão phu là một tên tù, cũng có thể là chủ nhân của Nhạn động. Tiểu tử và xú nữ muốn nhìn thấy chân diện mục của lão phu không?

Thế Lãm nói :

- Đã vào trong này, tất tại hạ rất muốn được diện kiến chủ nhân Nhạn động.

- Được thôi, ta sẽ cho ngươi thấy chân diện mục.

Lão nhân vừa nói vừa giơ bàn tay đến trước. Lão vận khí lực tu vi bản thân, ngay lập tức hai tay của lão phồng to lên rồi ửng đỏ, trông tựa như hai cây đuốc cháy đỏ.

Ánh sáng kỳ diệu từ hai bàn tay lão dị nhân do vận khí tạo thành như hai ngọn đèn đỏ soi sáng Nhạn động. Trong ánh sáng mờ mờ đó, Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ nhìn lên, chàng hải hùng hơn.

Hai bên vách đá, một bên là chiếc đầu lâu đen kịt, có lão dị nhân đang vận công ngồi ngay trên miệng hắc lâu. Còn vách đá bên kia là đầu một con nhạn nhô ra ngoài, trên đỉnh đầu nhạn có một bộ xương khô.

Thế Lãm truyền âm nhập mật nói vào tai Lan Hoa cung chủ :

- Tại hạ có thể đoán ra lão dị nhân này chính là Hắc Lâu giáo chủ, còn bộ xương khô kia chính là Nhạn nhân.

Hắc Lâu giáo chủ bật ra tiếng cười khẩy :

- Tiểu tử, ngươi dùng truyền âm nhập mật, tưởng lão phu không nghe sao. Đúng như ngươi nói đó, lão Nhạn đã biến thành bộ xương khô rồi. Hai người có muốn ngồi cạnh lão Nhạn không, nếu muốn lão phu sẵn sàng tế độ cho các người.

Thế Lãm khoát tay :

- Tiền bối đừng nghĩ tại hạ và Lan Hoa cô nương vào đây để được tịnh thiền bên cạnh Nhạn nhân. Chẳng qua hai đứa tiểu bối này bất đắc dĩ phải vào Nhạn động mà thôi.

- Dù vô tình hay hữu ý, các người cũng đã thuộc về lão phu.

Lan Hoa cung chủ cau mày :

- Tiểu nữ không muốn sống trong hang động tối tăm này.

- Không muốn cũng không được.

Hắc Lâu giáo chủ vừa nói vừa xoay tròn đôi bản thủ, động tác của lão trông như người quơ hai ngọn đuốc, nhưng liền ngay đó hai đạo xích quang xoáy tròn hình xoáy ốc nhanh như sét trời phủ xuống Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ.

Cả hai chưa kịp phản ứng thì đã bị nhấc bổng lên khỏi đồng bùng bùng, là đà bay thẳng về phía hắc lâu.

Bộp...

Hắc Lâu giáo chủ chỉ trở bàn tay đã khống chế Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ, rồi quăng hai người nằm sòng soài ngay trước mặt lão.

Lan Hoa cung chủ trên thân không một mảnh lụa, bất giác thẹn thùng vô cùng.

Nàng chỉ biết nhắm mắt lại, và thầm nghĩ không ngờ vào Nhận động lại gặp lão quái vật này, số mình thật là trở trêu.

Ngược lại với Lan Hoa cung chủ, Thế Lâm vẫn bình tĩnh nhìn Hắc Lâu giáo chủ. Giờ thì chàng nhận ra hai chân của lão dị nhân thật là quái gở, nó khăng khịu như trẻ nít, còn hai bàn tay thì bị còng bằng một sợi xích đã lên nước đen kịt, được nối vào hai chiếc răng nanh của tòa hắc lâu.

Hắc Lâu giáo chủ nhìn Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ, nhếch mép không biết là cười hay nhăn mặt. Bất thần lão phóng chỉ công điểm lên trên tòa hắc lâu.

Bộp...

Cạch...

Trần tòa hắc lâu sụp xuống một cánh cửa tò vò. Nằm bên dưới, Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ thấy được ánh bình minh bắt đầu ló dạng.

Lão dị nhân Hắc Lâu giáo chủ thu hồi huyết công, hơi lắc vai, tư thế trong bộ pháp kiết đà di thân là đà lướt trên mặt đá rồi, dừng lại bên Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ.

Lão nhìn ngắm hai người.

Lan Hoa cung chủ càng thẹn thùng hơn, bởi nàng cảm nhận đôi mắt hau háu kia soi từng chi tiết trên cơ thể mình, như muốn sục sạo vào tận bên trong.

Thế Lâm nhăn mặt.

Lão dị nhân Hắc Lâu giáo chủ chắc lưỡi :

- Hảo nam tử, và tuyệt sắc mỹ nữ.

Lão vừa khen vừa thộp vào mệnh môn của Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ, vẻ mặt giãn ra với những nét ngạc nhiên tỏ lộ :

- Ái chà, kỳ tuyệt... kỳ tuyệt. Hai người đều đã được khai thông Nhâm Đốc nhị huyết. Kỳ tích... kỳ tích. Nếu ta đoán không lầm, võ công của các người cũng không phải tầm thường.

Thế Lâm đáp lời :

- Tại hạ và Lan Hoa cô nương có chút đỉnh tài mọn.

- Khách sáo. Ngày xưa lão phu muốn khai thông nhâm đốc nhị huyết cũng đã hơn các người bây giờ mười niên. Thế mà các người còn trẻ mà đã làm được chuyện đó rồi. Không phải kỳ tích là gì?

- Tiền bối quá khen. Nhưng so với lão tiền bối, võ công của tại hạ và Lan Hoa cô nương chẳng sánh bằng.

- Lão phu khác.

Hắc Lâu giáo chủ giải huyết đạo cho Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ. Hai người nhanh chóng ngồi bật dậy. Tất nhiên Lan Hoa cung chủ khép nép, co rúm người để che thân.

Trong tình huống thế này, nàng không sao giữ được vẻ bình thản, dù sao chẳng nữa nàng cũng là một nữ nhân, dù cho có phần nào biến thái bởi hoài niệm đắng cay.

Lão dị nhân Hắc Lâu giáo chủ chiếu tinh nhãn về phía nàng :

- Người e thẹn với lão phu hay e thẹn với phu tướng của người.

Lan Hoa cung chủ cau mày. Bao nhiêu sự thẹn thùng giờ như bị câu nói của lão dị nhân Hắc Lâu giáo chủ khơi dậy như ngọn lửa bùng cháy. Ngọn lửa đó nhanh chóng biến thành lửa giận che phủ thần thức vốn đã có phần u mê.

Lan Hoa cung chủ nghiêng răng :

- Lão bức nhục ta, lão phải chết...

Lan Hoa cung chủ dứt lời, dụng luôn thuật Di Hình bộ pháp, nhoáng một cái đã áp sát vào lão dị nhân Hắc Lâu giáo chủ, ngọc thủ vận mười hai thành công lực bổ thẳng xuống thiên đỉnh đối phương.

Bình...

Lan Hoa cung chủ lùi ba bộ, té quỵ xuống đất, còn lão dị nhân Hắc Lâu giáo chủ chỉ trở mắt nhìn nàng. Vẻ mặt của y chỉ thoáng những nét bất nhẫn.

Lão cau mày nói :

- Xú nữ dám vô lễ với lão phu?

Lão dị nhân chỉ phẩy tay một cái nhẹ nhàng, lực khí vô hình phát tác từ tâm trung bản thủ, quét luôn vào mặt Lan Hoa cung chủ.

Chát...

Đầu nàng giật nảy qua một bên, hai mắt nổ đom đóm.

Hắc Lâu giáo chủ toan phát kinh đánh lần nữa thì Thế Lâm đã sà bộ đứng trước ngăn đỡ cho nàng.

Mặc cho Thế Lâm làm bia đỡ cho Lan Hoa cung chủ, Hắc Lâu giáo chủ vẫn phát kinh vả luôn vào mặt chàng.

Chát...

Thế Lâm lộn người, té sấp xuống bên Lan Hoa cung chủ.

Đánh xong hai cái tát ấy, Hắc Lâu giáo chủ gằn giọng nói :

- Các người muốn chết chẳng?

Thế Lâm khoát tay :

- Lão tiên bối đừng nóng giận, chẳng qua phu nhân của vãn bối quá thẹn thùng vì lỏa thể mà manh động xúc phạm đến tiên bối.

Hắc Lâu giáo chủ quắc mắt :

- Với phu tướng hảo nam tử như người mà ả còn thẹn thùng à? Để lão phu thử coi ả còn xúc phạm với lão nữa không?

Lão Hắc Lâu giáo chủ vừa nói vừa cách không điểm chỉ vào ba mươi sáu đại huyệt trên người Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ.

Lão điểm xong bật cười khàn khạch, vừa cười vừa nói :

- Lão phu đã dụng hỏa khí tục tâm áp chế ba mươi sáu trọng huyệt của người và phu nhân của người. Trong nửa khắc Hỏa khí tục tâm sẽ phát huy oai lực đốt cháy thành than lục phủ ngũ tạng của hai người, nếu như âm dương không được hòa nhập. Cứ suy nghĩ mà tìm cách hóa giải Hỏa khí tục tâm.

Hắc Lâu giáo chủ dứt lời, lắc vai dụng thuật lẳng ba hư bộ băng ra ngoài cửa tòa hắc lâu.

Lão chễm chệ ngồi ngay bên mép đá.

Hai đôi bản thủ thỉnh thoảng lại xoay vòng một vòng, liền theo động tác của lão thì một con nhận từ ngoài lao vào rơi bịch xuống ngay trước mặt lão.

Trong lúc Hắc Lâu giáo chủ bận bắt nhận thì phía trong Thế Lâm và Lan Hoa cung chủ bắt đầu nhận ra cảm giác nóng bừng trời dậy trong Đan điền hai người.

Thế Lâm nhìn Lan Hoa cung chủ, nghiêm giọng nói :

- Lan Hoa cô nương, tại sao lại hành động hồ đồ như vậy?

Lan Hoa cung chủ đỏ mặt :

- Nhĩ Lan này đã bị các người bức nhục đến thế này là cùng.

- Nhĩ Lan... Đừng nghĩ như vậy. Dĩ biến phải tùng quyền mà thôi. Tại hạ đâu muốn chuyện này xảy ra.

Nhĩ Lan cúi gầm mặt xuống :

- Ta đã làm hại người, người hãy ra tay hạ thủ ta đi.

Thế Lâm lắc đầu :

- Nếu tại hạ giết cô nương, chẳng khác nào tự tay giết mình luôn. Nhĩ Lan, chúng ta đã bị lão tiên bối dụng tuyệt công Hỏa khí tục tâm, cô nương hiểu tại hạ nói gì không?

Nhĩ Lan lắc đầu :

- Ta chết cũng được, ta không thể chịu đựng nổi sự bức nhục này nữa.

Lan Hoa cung chủ vừa nói vừa bật khóc.

Thế Lâm vỗ về nàng :

- Nhĩ Lan, nếu như chúng ta đi tìm cái chết thì đâu chạy vào đây làm gì?

Thế Lâm vừa dứt lời thì cảm nhận vùng Đan điền quặn đau, da thịt như muốn nứt toạc ra bởi những ngọn lửa vô hình từ trong nội đan chuyển hóa thành những mũi dao, khí đạo thọc ra ngoài.

Chàng nghiêng răng ken két.

Lan Hoa cung chủ Nhĩ Lan cũng rùng mình, toàn thân nàng nổi đầy gai ốc, mồ hôi tuôn đầm dung diện.

Thế Lâm thở gấp, thều thào nói :

- Chúng ta cùng chết vậy thôi.

Thế Lâm từ từ nhắm mắt lại. Chàng đã từng chứng kiến sự biến thái của Nhĩ Lan, và đoán chắc rằng mình không thể nào làm gì khác hơn, chỉ còn chờ Hỏa khí tục tâm đốt cháy Đan điền mà thôi.

Thế Lâm thở dài lắc đầu :

- Cuối cùng mình nhận một cái chết thật là vô nghĩa.

Nhưng không, khi Thế Lâm vừa dứt lời thì đã nhận được cảm giác êm dịu phủ trùm lên thân thể mình.

Chàng mở mắt nhận ra đôi thu nhân long lanh của Nhĩ Lan.

Thế Lâm khẽ nói :

- Nhĩ Lan, ta không muốn nàng nghĩ xấu.

Nhĩ Lan lắc đầu :

- Dĩ biến tùng quyền.

19. Chương 19

Chờ cho Thế Lãm và Nhĩ Lan vận lại trang phục của hai người, mặc dù y phục không còn lành lặn bởi thần công hấp lực của Hắc Lâu giáo chủ nhưng vẫn còn hơn để thần thể trần truồng. Hắc Lâu giáo chủ cười khẩy nói :

- Hai người đã là phu phụ thì còn e dè thẹn thùng gì nữa.

Lão ôn tồn nói tiếp :

- Lão phu làm như vậy cũng có ý tốt cho hai người mà thôi.

Nghe lão nói, Nhĩ Lan bên lén nhìn trộm Thế Lãm. Sự tình diễn biến ngoài mọi dự đoán của nàng, mới đây thôi nàng và chàng là hai kẻ đối đầu với nhau, thế mà thoát cái họ đã trở thành phu phụ, điều đó có phần ngỡ ngàng, nhưng Nhĩ Lan vẫn cảm nhận có niềm vui khôn tả tràn ngập cả tâm hồn nàng.

Nhĩ Lan nắm tay Thiếu Lãm.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ nhìn hai người :

- Lão phu thấy hai người rất xứng đôi vừa lứa đấy chứ. Lại đây, lão phu thết cho hai người món thịt nướng.

Thế Lãm và Nhĩ Lan tiến lại bên lão. Trên một tảng đá trông tựa như cái lưỡi thập thò đã đặt sẵn mười con nướng đã được thui chín.

Thế Lãm nhìn qua Nhĩ Lan rồi quay lại lão dị nhân :

- Trong đây không có lửa, sao tiền bối có thể thui được nướng để ăn.

Hắc Lâu giáo chủ bật cười khằng khặc :

- Chỉ có lão phu mới làm được chuyện đó mà thôi. Người có muốn xem ta biểu diễn không?

Thế Lãm gật đầu.

Lão dị nhân nhìn ra ngoài cửa tòa hắc lâu bí động, hai mắt chớp một cái khi thấy một cánh nhọn từ bên ngoài băng vào toan rút vào chiếc đầu Nạn đá bên kia vách, nhanh như cắt lão vẫy tay về phía trước.

Một hấp lực cuộn cuộn phát tác kéo cánh nhọn về phía lão.

Thế Lãm và Nhĩ Lan hoàn toàn bất ngờ và ngạc nhiên khi cánh nhọn đã bị lão thộp gọn chẳng hề tỏ ra khó khăn gì.

Thế Lãm tắc lưỡi nói luôn :

- Thần lực vô biên của lão tiền bối không thể nào tưởng được.

Lão quái khoát tay, nói :

- Ấy, chưa phải là hết đâu, lão phu sẽ cho người thấy lão dụng lửa từ đâu.

Dứt lời lão chấp đôi bàn thủ từ từ vận công, đôi bàn tay thịt của Hắc Lâu giáo chủ từ từ phồng to lên, và phủ lên bên ngoài một vàng huyết quang. Thế Lãm và Nhĩ Lan nhìn cặp song thủ của lão mà ngỡ chúng là hai hòn than hồng, và quả đúng như vậy, khi Hắc Lâu giáo chủ đặt hai tay lên cánh nhọn, lông chim liền bị thiêu rụi, và nhanh chóng thịt chim cũng hóa thành than.

Hắc Lâu giáo chủ quăng con nhọn cháy đen xuống mặt đá, vừa tùm tùm cười vừa nói :

- Tuyệt công này do chính lão phu sáng tác ra, có tên là Hỏa chưởng. Hỏa chưởng lợi hại như thế nào hai người đã thấy rồi, nó có thể đốt cháy cả đá tảng nữa.

Thế Lãm thoáng cau mày, rùng mình.

Chàng nghĩ thầm, nếu như lúc này lão quái này sử dụng Hỏa chưởng thì chàng và Nhĩ Lan chẳng còn ngồi đây mà nói chuyện với lão.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ chỉ đồng thịt nướng :

- Nào, lão phu nướng cho hai người đó, ăn không hết cứ quẳng xuống địa huyết, lũ sơn thú sẽ dọn dẹp hết, chẳng phải bận tay.

- Lão tiên bối nói dưới địa huyết kia là giống gì?

- Sơn thú đấy mà. Chúng sống được là nhờ lão phu.

Thế Lâm quay qua Nhĩ Lan :

- Lan muội, chúng ta ăn thịt nhạn cùng với lão tiên bối.

Nhĩ Lan cau mày nhìn đồng thịt nhạn bày trên mặt đá. Nàng nhìn thôi mà da thịt đã nổi đầy gai ốc. Từ trước đến giờ Nhĩ Lan đây bao giờ dùng những thức ăn như thế này, chẳng lẽ nàng cũng là Lan Hoa cung chủ, và một thời cũng đường đường là ái phi của đương kim Hoàng thượng, thế mà giờ đây phải ăn những món ăn xa lạ, từ cách chế biến đến cách ăn, điều đó khiến Nhĩ Lan lưỡng lự.

Sự lưỡng lự của nàng không qua được cặp mắt tinh tường của lão quái Hắc Lâu giáo chủ.

Lão tàng hắng :

- Hừ...

Thế Lâm ôn tồn nói :

- Lão tiên bối, Lan muội của vãn bối vốn chưa từng trải với cảnh sống của người trên giang hồ.

- Nếu không có người, lão phu chẳng buồn tiếp hạng người như ả.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ vừa nói vừa nguýt xéo qua Nhĩ Lan.

Thế Lâm nhón lên một miếng thịt nhạn, vừa ăn vừa chắc lưỡi :

- Ái chà, thịt nhạn của lão tiên bối nướng quả là rất vừa miệng vãn bối.

Lão quái lắc đầu :

- Người thì lại mềm mấp và khách sáo quá.

Thế Lâm nhún vai :

- Người xưa nói, đói mới ăn ngon. Có lẽ vãn bối đã bị bỏ đói mấy ngày nên mới thưởng thức được cái vị ngon của thịt nhạn.

Chàng nhón lấy một miếng thịt nữa trao qua Nhĩ Lan.

- Lan muội, ráng dùng qua một miếng chứ.

Nhĩ Lan toan lắc đầu, nhưng Thế Lâm đã nghiêm mặt, chiếu nhãn quang khắt khe cảnh báo nàng.

Nhĩ Lan mỉm cười đón lấy thịt nhạn trên tay Thế Lâm.

Nàng cố lắm mới nuốt trôi được miếng thịt mà bụng cứ nôn nao chực nôn ọe.

Thế Lâm ăn xong miếng thịt nhạn quay lại lão quái Hắc Lâu giáo chủ :

- Lão tiên bối là chủ nhân ở đây chắc chắn tiên bối biết lối ra khỏi tòa hắc lâu này.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ bật cười sảng sặc :

- Lão phu thừa biết thế nào người cũng hỏi ta đường ly khai khỏi Hắc lâu đài. Ở đây không vui sao mà người lại muốn đi?

Lão nghiêm giọng nói tiếp :

- Bên ngoài kia người và Lan muội của người bị người ta truy sát, phải vào đến tận đây.

Vào đây được an toàn rồi sao người lại muốn ra.

- Vãn bối có việc cần phải đi.

Lão quái cau mày :

- Việc hệ trọng lắm à?

Thế Lâm gật đầu.

Lão quái gật gù nói :

- Lão sẵn sàng chỉ lối và truyền thụ võ công cho hai người, nhưng với điều kiện các người phải chặt đứt hai sợi xích đã xiềng lão phu ở đây suốt hai mươi năm rồi.

Thế Lâm giật thót trong bụng. Chàng nghĩ thầm, với võ công thâm hậu vô thượng của lão còn không chặt được hai sợi xích này thì bản lĩnh của chàng đâu thể làm được.

Thế Lâm thở dài.

Lão quái nhướng mắt nhìn Thế Lâm :

- Sao người lại thở dài?

- So với lão tiền bối, tại hạ tài hèn sức mọn thì làm sao có cách chi phá được hai sợi kim thừng này. Nếu tiền bối có cách gì, vãn bối sẵn sàng giúp người.

Lão quái cười khẩy nói :

- Chỉ cần người thật lòng giúp lão phu, tất lão phu sẽ có cách rời khỏi Hắc Lâu tuyệt cốc.

- Xin tiền bối cứ chỉ giáo.

Lão quái gật gù :

- Người thật sự muốn giúp lão phu chứ?

- Nếu không có lão tiền bối cho trú ngụ trong tòa hắc lâu này thì vãn bối và Lan muội đã ra người thiên cổ rồi. Cái ơn đó vãn bối đâu thể nào quên, và mong được đền đáp, nhưng chỉ sợ tài hèn sức mọn mà không làm gì được thôi.

- Lão phu rất khâm phục lời nói khẳng khái của người. Có lẽ ông trời còn muốn ta quay trở lại giang hồ.

Lão nhìn qua Nhĩ Lan :

- Lão phu sẽ giữ phu nhân của tiểu tử lại đây làm con tin, không biết người có đồng ý không?

Thế Lâm sa sầm mặt xuống, nhưng liền mỉm cười nói :

- Tiền bối không tin vãn bối sao?

- Lão phu tin chứ, lòng người khó phân định.

Lão cười khẩy nói tiếp :

- Nếu như người thật lòng muốn giúp lão thì còn sợ gì chứ?

Thế Lâm quay sang Nhĩ Lan :

- Vãn bối lo cho Lan muội.

- Lão phu hứa sẽ chu toàn cho phu nhân của người, thậm chí lão còn dụng thần lực của mình để thay đổi cốt tủy trong người của ả nữa. Tiểu tử đồng ý chứ?

- Vãn bối đồng ý.

Chàng nắm tay Nhĩ Lan :

- Lan muội tạm thời ở lại đây với lão tiền bối, huynh sẽ quay lại ngay.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ gật đầu cướp lời Thế Lâm :

- Đúng như vậy, tiểu tử sẽ quay lại ngay, bởi việc lão phu nhờ người ở ngay tại đây thôi.

Thế Lâm mừng rỡ như mở cờ :

- Nếu vậy xin tiên bối chỉ giáo.

Lão quái Hắc Lô giáo chủ gật gù :

- Lão sẽ truyền thụ Hỏa chương và thuật luyện cốt cho ngươi, để ngươi dễ dàng thành sự.

Thế Lâm ôm quyền :

- Đa tạ tiên bối.

- Ngươi hãy quay lưng lại đây.

Thế Lâm quay lưng lại, lão liền áp tay vào hai đại huyệt thiên linh cái và thận du, trầm giọng nói :

- Phàm muốn tụ thành Hỏa chương phải mất ba niên, nhưng do ngươi túc trí, và đã đả thông hai đại huyệt Nhâm Đốc, lão phu sẽ truyền thẳng hỏa khí vào ngươi, sau đó sẽ cùng với ngươi dẫn lưu hỏa khí khắp ba mươi sáu vòng Đại Chu Thiên. Hỏa chương sẽ tụ thành.

- Văn bối hiểu.

- Ngươi hãy chú tâm tiếp nhận hỏa khí của lão phu.

Thế Lâm ngồi xuống phía trước lão quái Hắc Lô giáo chủ.

Thần thức chàng vừa tập trung thì cảm nhận có hai luồng khí nóng như hỏa diệm sơn cuộn cuộn như thác lũ trút qua hai đại huyệt thiên linh cái và thận du. Chàng tập trung thần thức mở tất cả các huyệt trong cơ thể, để hai luồng khí hỏa đó lưu chuyển, hai đạo khí hỏa lưu chuyển đúng ba mươi sáu vòng thì Đan điền Thế Lâm nóng hừng hực, đến độ chàng tuôn mồ hôi ướt đầm dung diện.

Thấy vẻ mặt Thế Lâm căng thẳng tột cùng, Nhĩ Lan lo lắng chột dạ, lí nhí hỏi :

- Hoàng tướng có sao không?

Mặc dù nghe tiếng Nhĩ Lan nhưng Thế Lâm không thể nào trả lời được, bởi vì phải dụng chân nguyên của mình cố hội nhập với hỏa khí của lão quái.

Lão quái Hắc Lô giáo chủ nghiêm giọng, vừa trang trọng vừa cảnh báo :

- Sinh tử huyệt quan.

Đan điền của chàng như có ngọn hỏa diệm sơn bùng cháy dữ dội, sức nóng xông thẳng lên tới thiên đỉnh khiến cho đầu óc Thế Lâm tưởng chừng đã bị đốt cháy thành than.

Lão quái nói tiếp :

- Tiểu tử không được cưỡng lại!

Thế Lâm giật mình, nhưng để mặc hỏa khí dữ dội khóa lấy toàn bộ lực phủ ngũ tạng tưởng chừng như sắp bị nung như rạ.

Từ đỉnh đầu Thế Lâm bốc lên một luồng huyết khí đỏ au, thẳng tắp.

Lão quái rút tay lại thì Thế Lâm rùng mình, huyết khí lập tức biến mất.

Lão quái gật đầu tấm tắc khen :

- Lão phu không ngờ ngươi có thể hội nhập hỏa khí nhanh như vậy. Giờ đây võ công của ngươi đã có thêm tuyệt công Hỏa chương của lão phu.

- Văn bối muốn thử qua.

Lão gật đầu.

Thế Lâm liền vận công, vùng Đan điền liền phát hỏa khí hừng hực, hỏa khí đó nhanh chóng được chàng lưu chuyển đến mạch môn thông qua Nhâm đốc sinh tử, bản thủ ẩn hiện sắc huyết quang đỏ ối.

Thế Lãm thét lớn một tiếng, tổng kinh khí về phía vách đá.

Ầm... Xèo... Xèo...

Lửa bùng cháy, và bản thủ của chàng đã in hình trên vách đá.

Nhĩ Lan mừng rỡ nói :

- Mọii chúc mừng đại ca đã thụ thành tuyệt công Hỏa chưởng.

Lão quái mỉm cười :

- Lão phu cũng chúc mừng người. Bản lĩnh của người bây giờ trên giang hồ khó có ai bì kịp. Lão phu sẽ truyền tiếp thuật nhuyễn cốt cho người.

Lão quái chỉ Thế Lãm nằm duỗi dài xuống sàn đá.

Chàng rậm rập làm theo Hắc Lâu giáo chủ.

Chờ cho Thế Lãm nằm xuống yên vị hẳn rồi, lão quái mới rà khắp người chàng, thỉnh thoảng lại dụng trảo thu bóp mạnh một cái nơi các đại huyết sinh tử.

Các...

Thế Lãm nhăn mày, vì đau buốt đến tận cốt.

Lão quái rút tay lại đỡ Thế Lãm ngồi lên.

- Lão phu đã làm xong rồi.

Thế Lãm vươn vai, cơ thể chàng phát ra những tiếng răng rắc, nghe như xương cốt sắp long ra ngoài. Chàng lạ lẫm hỏi :

- Văn bói thấy có điều gì có kỳ kỳ trong xương cốt mình.

Lão quái vỗ vai chàng :

- Lúc đầu thì như vậy, nhưng chỉ sau một tuần trăng, các khớp xương của người sẽ mềm dẻo, lúc bấy giờ người có thể dụng nhuyễn cốt để len qua bất cứ nơi nào cũng được.

Lão mỉm cười nói tiếp :

- Căn cơ của tiểu tử khó ai bì kịp.

- Đa tạ tiền bói đã quá khen. Giờ đến lượt văn bói hành sự.

- Được lắm.

Lão quái nhân Hắc Lâu giáo chủ dẫn Thế Lãm và Nhĩ Lan ra ngoài cửa Hắc lâu đài.

Lão chỉ về bên kia vách đá :

- Người có thấy gì bên kia không?

- Một chiếc đầu nhọn khổng lồ bằng đá, chẳng thua kém gì Hắc lâu đài.

- Lão phu muốn người qua đó. Người qua bên đó rồi thì coi xem trên bộ xương khô kia có chiếc chìa khóa nào không, nếu không có thì người phải vào trong Nhạn môn tìm cho được chiếc chìa khóa đó.

Thế Lãm nhìn lão quái :

- Chìa khóa mở kim thừng trong Nhạn môn?

- Đúng như vậy!

- Việc đó quá dễ. Văn bói đi đây!

- Người mau sớm trở về, lão phu và phu nhân của người chờ người.

Thế Lãm quay sang Nhĩ Lan :

- Lan muội chờ đại ca.

Chàng ôm quyền vái lão quái Hắc Lâu giáo chủ :

- Văn bối kiêu từ.

- Người phải bảo trọng đây. Kẻ thiết kế ra Nhạ môn tâm cơ vô cùng huyền diệu, không nên khinh suất mà mất mạng.

- Văn bối sẽ để mắt đến mọi thứ trong Nhạ môn.

- Tiểu tử hãy đi đi.

Thế Lâm ngưng thần vận hóa chân ngưng vào cước pháp, cất tiếng hú vang, rồi giũ hai ống tay áo thư sinh, thân ảnh thoát lên như một cánh dơi băng qua nhạ đài. Thế Lâm bình thân hạ thân xuống ngay trên đỉnh đầu nhạ lâu.

Chàng quan sát bộ xương khô trắng hếu, ngõ ngang khi nhận ra bộ xương khô này cũng bị xích bằng kim thừng vào hai mắt nhạ lâu.

Thế Lâm bước đến bên bộ xương khô trắng hếu, quan sát thật kỹ.

Lão quái bên kia nói vọng sang :

- Tiểu tử có thấy gì không?

Thế Lâm lắc đầu :

- Văn bối không thấy gì cả.

- Người coi xem hắn có đeo cái gì không?

Thế Lâm nhìn bộ xương, phát hiện ra chiếc chìa khóa bằng vàng đeo lủng lẳng ngay cổ.

Thế Lâm mừng rỡ vô cùng, toan thò tay lấy chiếc chìa khóa đó, nhưng đã nhận ra ngón tay trở của bộ xương chỉ xuống mặt đất, khoát sâu xuống thành một lỗ.

Chàng nhìn ngón tay đó mà thảm nhủ :

- “Hình như Nhạ nhân muốn chỉ điểm gì đó”.

Tiếng lão quái lại vọng đến tai chàng :

- Tiểu tử có thấy gì không?

- Văn bối đã thấy rồi, chiếc chìa khóa đeo trên người bộ khô cốt của vị tiền bối này.

- Hay lắm, lấy chìa khóa mang qua đây cho lão phu. Chúng ta sẽ rời khỏi chốn này.

- Vâng, văn bối sẽ lấy ngay.

Thế Lâm lại thò tay vào chực lấy chìa khóa nhưng cảm giác rờn rợn và nhận thấy từ hai hốc mắt ánh quang đang trở ra phủ lấp tâm niệm mình.

Nhìn bộ xương khô đó, bất giác Thế Lâm nảy sinh một ý niệm, mình không được vọng động mà quấy phá sự yên nghỉ vĩnh viễn của những bậc cao nhân.

Ý niệm ấy nảy sinh, Thế Lâm bất giác quì xuống lạy ba lạy, khẩn thảm :

- Văn bối là Hoàng Thế Lâm bá kiến lão tiền bối, cùng với lòng thành kính, văn bối tiễn đưa vong linh tiền bối đến cõi cực lạc an vui.

Chàng vừa hành lễ đứng ba lạy, lúc nhìn lên ngờ ngợ bộ xương khô kia đang dịch chuyển từ từ, mà chẳng có tiếng động nào phát ra.

Tất nhiên với khoảng cách không dưới mười trượng, lại thêm ánh sáng lờ mờ trong bí động. Lão quái Hắc Lâu giáo chủ và Nhĩ Lan không thể thấy được hành động của Hoàng Thế Lâm.

Lão quái Hắc Lô giáo chủ lại cất tiếng ôn tồn hỏi thúc chàng :

- Tiểu tử chỉ lấy chiếc chìa khóa đó thôi sao lâu quá vậy.

Thế Lâm đáp lời :

- Vãn bối lấy ngay đây mà.

Chàng tháo chiếc chìa khóa đeo trên cổ bộ xương khô đó, đưa lên cao :

- Tiền bối có thấy chiếc chìa khóa trên tay vãn bối không?

- Người vận hỏa công lên, lão phu sẽ thấy.

Thế Lâm liền vận chuyển hỏa khí tạo thành hai đốm sáng đỏ. Chiếc chìa khóa trên tay chàng phát sáng quang óng ánh bởi hỏa khí phản chiếu.

Lão quái gật đầu, bật cười sảng khoái :

- Đúng là nó rồi... Đúng là nó rồi...

Lão vừa dứt lời, cặp bản thủ xoay tròn như tròn ốc, liền lập tức hấp lực phát tác ra cuộn về phía Thế Lâm rút lấy chàng.

Lão vừa phát hấp lực vừa nói :

- Tiểu tử, người hãy buông chiếc chìa khóa đó ra.

Thế Lâm nghe lời lão quái liền buông chiếc chìa khóa, lập tức nó liền bị đạo hấp lực kéo phăng về phía bên kia Hắc lô đài.

Chộp chiếc chìa khóa mở kim thùng, lão quái ngửa mặt cười khăng khắc. Giọng cười của lão bây giờ nghe chẳng còn chút gì gọi là bậc trưởng thượng tiền nhân, mà ngỡ như đó là tiếng của yêu quái trong cảnh Địa ngục tối tăm.

Nhĩ Lan giật mình.

Nàng cảm nhận lão quái này đã có thâm ý gì đó, sắp sửa gỡ thủ đoạn sau khi đã lấy được chìa khóa mở kim thùng.

Nhĩ Lan chưa kịp cất tiếng cảnh tỉnh Thế Lâm thì Hắc Lô giáo chủ cắt ngang tràng tiểu ngoạn thị oai, nói với Thế Lâm :

- Tiểu tử, người đã học võ công của lão phu, giờ thì đền đáp lại cho lão phu bằng sự tự do. Lão phu và người chẳng còn gì để gọi là ân nghĩa nữa. Lão kiêu từ người.

Hắc Lô giáo chủ vừa nói vừa mở khóa kim thùng, vươn vai cất tràng cười nghe thật là chói tai.

Thế Lâm thét lớn :

- Lão tiền bối bỏ vãn bối lại đây mà ra đi một mình à?

Lão nhún vai :

- Lão không đi một mình đâu, mà mang theo phu nhân của tiểu tử cùng đi.

Thế Lâm cau mày trong lúc Hắc Lô giáo chủ hóm hỉnh nói tiếp :

- Lão không đưa người ra ngoài bởi lẽ ra rồi người cũng khó mà thoát khỏi cái chết. Ta đã dụng thủ pháp đoạn cốt người rồi, nên chỉ trong thời khắc một con trăng tự dựng xương cốt sẽ rời ra thành từng đoạn. Tiểu tử ơi, đừng trách lão phu nhé. Ha... ha... ha...

Hắc Lô giáo chủ mặc dù không di chuyển trên cước pháp, nhưng vẫn nhanh không thể tả, lão vừa dứt lời thì Thế Lâm đã trở thuật pháp biến hình di thân nhanh như cắt không chế Nhĩ Lan.

Thế Lâm nghiêng răng :

- Lão quái, người đừng hòng rời khỏi đây.

- Đâu ai cản được lão phu nào?

Thế Lãm toan trở khinh công bằng trở lại Hắc lâu đài để quyết đấu một trận sống mái với lão quái Hắc Lâu giáo chủ, nhưng vừa động thân thì cả tòa bí động chuyển động âm âm như bị cơn chấn động ngay bên dưới Thế Lãm chao đảo, không làm sao có thể trụ thân chứ đừng nói đến việc trở khinh thuật bằng ngược trở lại Hắc lâu đài.

Ầm...

Tòa Hắc lâu đài đổ xuống địa huyết, càng gây ra những chấn động dữ dội hơn.

Thế Lãm hét lớn :

- Nhĩ Lan...

Ánh sáng lờ mờ sụp tắt chứng tỏ tòa Hắc lâu đài đã sụp hẳn xuống với chấn động khi nãy. Thế Lãm như đứng trên những lượn sóng thần nhấp nhô, chàng đoán chắc mình khó lòng mà thoát khỏi một cái chết chôn thây không thấy mặt trời.

Ầm...

Một tảng đá khổng lồ từ trên thần bí động sụp xuống, nện vào mỏ chim nhận.

Rắc...

Tảng đá bị chẻ đôi làm hai rớt xuống địa huyết.

Thế Lãm thất kinh bởi những cơn chấn động không ngừng vừa lúc đó, một tia nắng sáng vàng từ dưới thềm đá phát lên rọi luôn vào nhân lực của Thế Lãm.

Ánh nắng càng lúc càng lan rộng ra, khi nó dừng lại thì Thế Lãm mới biết chỗ ánh sáng phát quang là một cánh cửa tò vò vừa đủ một người chui vào. Không một chút chậm trễ, chàng phi thân vào trong ô cửa đó bất kể bên trong là gì.

Chàng nghĩ thầm :

- “Trong Nhận môn có lẽ an toàn hơn. Có chết mình cũng được một năm mồ...”

20. Chương 20

Nhĩ Lan chưa kịp phản ứng đã bị lão quái Hắc Lâu giáo chủ phóng khí điểm chỉ vào ba trọng huyết, rồi như con mèo vồ chú chuột nhất, nhắc bổng nàng vác lên vai.

Lão hú vang một tiếng, nện chưởng xuống mặt đá, thân ảnh bắn vọt lên cao như chiếc pháo thăng thiên, lướt qua ô cửa tò vò phía trên Hắc lâu đài.

Mặc dù hai chân đã bị tàn phế nhưng xem chừng khinh công của lão quái vẫn cao thâm không một ai trong giang hồ có thể sánh bằng. Gió thổi mát lạnh, cùng với những âm thanh âm âm như núi lở, khiến nàng không khỏi thất sắc, hồn phi phách lạc. Tiếng gió ù ù rít bên mang tai, và khi lão quái đặt nàng xuống, Nhĩ Lan mới biết mình đã được đưa ra ngoài bãi biển.

Nàng ngoảnh mặt quay lại, từng bùm khói đen đang bốc lên phía xa, chứng tỏ Hắc lâu đài và Nhận động đã chìm trong biển lửa nham thạch.

Nhĩ Lan nghiêng răng, gằn giọng nói :

- Lão quỷ đã bội tín để Thế Lãm lại Hắc lâu đài.

Lão quái ngửa mặt cười khàng khặc, rồi nói :

- Chứ mỹ nữ bắt lão phu mang theo gã tiểu tử đó để làm gì. Có mang gã đi, gã cũng không thể sống được.

- Lão đã làm gì Thế Lãm?

- Lão phu đã đoạn cốt gã rồi.

Nhĩ Lan cau mày, rít lên the thé :

- Tại sao lão quỉ lại làm như vậy!

Lão quái ngồi bệt xuống bên nàng :

- Chà, chẳng lẽ một mỹ nhân mà tới hai nam nhân sao?

Nhĩ Lan há hốc miệng :

- Lão nói như vậy là có ý gì?

Lão quái toét miệng cười :

- Nàng hiểu ý của ta.

Lão vừa nói vừa đặt tay lên bờ vai Nhĩ Lan.

Nàng đánh mặt nạt ngang :

- Lão quỉ bỏ tay xuống ngay.

Lão tròn mắt ngạc nhiên :

- Tiểu tử đã chết rồi, nàng còn ngại gì nữa. Ha... Ha... Ha... Lão phu đã được tự do, rồi đây giang hồ Trung Nguyên sẽ thuộc về lão phu.

- Lão bỏ tay xuống khỏi cơ thể ta.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ nhún vai :

- Ấy, xem chừng nàng không thông minh như gã tiểu tử kia.

- Đúng như vậy đó. Trong Hắc lâu đài, lão đã từng dụng khí công đánh ta, có sao ta lại thân tình với lão chứ.

- Ha... ha... ha... lão phu chỉ giả vờ đấy thôi. Lão phu không nỡ đánh một mỹ nữ như nàng đâu.

- Một cái tát còn in trên má ta đây nè.

- Lão phu xin lỗi, lão phu phải làm vậy để tiểu tử không đọc được ý niệm trong đầu ta.

- Lão quỉ, nếu lão muốn ta thân tình, hãy quay trở lại cứu Thế Lâm.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ trợn mắt lắc đầu :

- Ấy, làm sao cứu được tiểu tử đó chứ? Muộn quá rồi, muộn quá rồi. Bây giờ tiểu tử chắc đã biến thành nhام thạch chôn thây trong bí động Nhạn môn.

Nhĩ Lan nghiêng răng :

- Ta căm thù lão.

- Rồi mỹ nữ sẽ quen thôi mà.

Lão quái chống hai tay xuống cát, lắc vai đã băng đến bên một mỗm đá.

Nhĩ Lan bật cười khanh khách.

Nghe tiếng cười lão quay trở lại :

- Sao mỹ nữ cười?

- Ta không cười sao được. Dù cho ta và lão có thoát ra khỏi bí động Nhạn môn nhưng cuối cùng cũng mắc kẹt trên bãi cát này. Chúng ta rồi cũng chết dần chết mòn mà thôi, xét ra thà chết như Thế Lâm còn tốt hơn là chờ cái chết đến từng khắc, nghĩ vậy nên ta mới cười.

Nàng nhìn lão quái :

- Kể bội tín như lão trời không tha đâu.

Hắc Lâu giáo chủ sa sầm mặt xuống :

- Hừ, nàng tưởng lão phu chịu phơi thây trên bãi cát này à? Lão phu đã chịu đựng hai mươi năm trong bí động Nhận môn, giờ được tự do không lẽ đành chịu chết ở đây sao?

Lão vừa nói vừa quan sát tứ phía, rồi dùng nhãn lực chiếu vào một tảng đá to. Lão nhìn tảng đá đó chăm chăm một lúc lâu mới lên tiếng nói :

- Lão phu sẽ đục thuyền để vào đông thổ.

Nhĩ Lan cau mày :

- Trên bãi cát này không có cây lấy gì đục thuyền bằng đại dương.

Lão quái quay lại nhìn nàng :

- Lão phu lấy đá làm thuyền không được sao?

Nhĩ Lan trợn mắt :

- Lão điên rồi chẳng. Lấy đá chế tạo thành thuyền, e lão chỉ được việc làm mồi cho thủy ngư mà thôi.

- Rồi nàng sẽ thấy. Với lão phu, việc gì cũng có thể làm được.

- Nhưng việc trước hết, lão nên giải huyết cho ta.

- Được, ta sẵn sàng chiều theo ý của nàng.

Lão vừa nói vừa phóng khí điểm chỉ vào ba trọng huyết của Nhĩ Lan. Khi lão thâm hồi chân ngưng, Nhĩ Lan rùng mình đứng phất dậy.

Nàng nhìn lão quái :

- Lão tặc đỡ chiêu.

Nhĩ Lan vận chuyển nguyên âm đánh ra một lúc hai đạo kinh di sơn hải đảo, chia làm hai hướng thượng và hạ công trực diện vào Hắc Lâu giáo chủ.

Bốp...

Hổ khẩu của nàng tê buốt mà lão quái Hắc Lâu giáo chủ chẳng có chút biểu hiện gì.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ chu hai cánh môi lắc đầu nhìn Nhĩ Lan, buông luôn một câu lạnh nhạt :

- Rượu mời mỹ nữ chê, chắc đòi uống rượu phạt.

Âm tự còn đọng trên môi lão, Nhĩ Lan đã phóng tiếp chỉ công âm kinh thọc vào yết hầu lão quái.

Bốp...

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ trừng mắt để mặc cho nàng công kích lão.

Nhĩ Lan vừa thâm hồi chỉ ngọc thì lão mới phản công.

Trảo công của lão quái thộp thẳng vào vùng ngực của Nhĩ Lan không một chút kiêng dè.

Đâu thể để cho lão quái bức nhục mình, Nhĩ Lan trở bộ pháp Du Môn lướt về sau. Mặc dù nàng đã nhanh nhưng vẫn không giữ được miếng lụa còn lại chỉ vừa đủ che một phần nhỏ trên cơ thể.

Xoạt...

Nhĩ Lan điểm mũi giày lướt băng về phía trước. Nàng vừa trở khinh thuật Du Môn đại pháp vừa nói :

- Lão đừng hùng bức nhục được ta.

Với ý niệm không để cho lão quái cưỡng nhục, Nhĩ Lan dụng luôn Du Hành bộ pháp để thoát đi.

Lão quái cất tiếng nghe thật là nham nhở :

- Mỹ nữ chạy đi đâu chứ?

Nàng vừa thoát được hai trượng thì bị một luồng xoáy khí rút lại. Biết lão tặc đã giở tuyệt công hấp lực rút mình lại, Nhĩ Lan trụ tấn toàn bộ chân âm cương lại.

Mặc dù nàng đã dụng hết công lực vốn dĩ đã đạt đến cõi thượng thừa, nhưng so với hấp lực của lão tặc chẳng khác nào muối bỏ biển, nên nhanh chóng bị xoáy khí hấp công rút về phía lão. Hai chân Nhĩ Lan kẽ hai đường rãnh sâu trên bãi cát.

Lão quái chớp tiểu yêu nàng nhắc bổng lên, phát ra tràng cười hăng hắc :

- Ha... Ha... Ha...

Nhĩ Lan thét lớn :

- Lão tặc buông ta ra.

Vẫn nhắc bổng Nhĩ Lan, lão gằn giọng nói :

- Buông nàng ra, rồi nàng lại bỏ lão phu à?

- Lão đừng hy vọng ta có thâm tình với lão.

Lão quái nghiêm giọng nghe thật là khắt khe :

- Nàng muốn ngọc vỡ bình tan à?

Nhĩ Lan rùng mình khi nghe chất giọng của Hắc Lâu giáo chủ.

Hắc Lâu giáo chủ nói tiếp :

- Bốn Giáo chủ chưa bao giờ bị ai coi thường, ý của ta là ý của trời. Nay bốn Giáo chủ vừa được tự do, nàng đã cãi lệnh bốn Giáo chủ, vậy nàng muốn ta xé xác nàng ra chăng.

- Phu tướng của ta vừa bị lão dụng mưu sâu kế độc bức tử trong bí động Nhạn môn, giờ lão muốn thâm tình với ta, thử hỏi nếu lão là ta thì sẽ như thế nào?

Hắc Lâu giáo chủ đặt Nhĩ Lan xuống đối mặt với lão :

- Lão phu sẽ đền bù lại cho nàng.

Nhĩ Lan gục mặt :

- Ta không muốn chết và cũng không muốn khiến cho vong linh của phu tướng ngậm ngùi. Người phải hiểu cho ta.

Hắc Lâu giáo chủ ngược mắt nhìn lên. Đôi mày rậm xì của lão như hai chiếc chổi xể che cả hai con ngươi nên thoáng nhìn trông ngỡ như hai hốc mắt hắc lâu.

Lão tăng hăng nói :

- Nghe nàng nói lão phu càng mến mộ nàng hơn.

Hắc Lâu giáo chủ bất ngờ đổi giọng :

- Có người đang đến.

Nhĩ Lan nhìn quanh, chẳng phát hiện ra ai cả, nên trầm nghĩ :

- “Chung quanh đây làm gì có bóng người, mình có thấy bóng người nào đâu. Nhưng nếu lão quái phát hiện có người đang đến thì nhất định phải có người đang đến”.

Nhĩ Lan liền tưởng đến Thê Lãm. Cùng với ý nghĩ thâm kín đó, vẻ mặt nàng trở nên rạng rỡ vô cùng.

Nhĩ Lan liền hỏi :

- Lão có chắc không?

Nhĩ Lan cười khẩy nói tiếp :

- Làm gì có người xuất hiện nơi đây. Chẳng lẽ...

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ nhìn Nhĩ Lan :

- Nàng đang nghĩ đến Thế Lâm chăng?

- Chỉ có Thế Lâm mới xuất hiện nơi đây thôi.

Hắc Lâu giáo chủ lắc đầu :

- Không phải Hoàng Thế Lâm đâu, mà người của lão phu đó.

Nhĩ Lan không tin lời nói của lão quái. Nàng lắc đầu nguầy nguậy :

- Ta không tin. Lão đã ở trong bí động hai mươi năm, thế mà vẫn còn thuộc nhân bên ngoài sao?

Hắc Lâu giáo chủ bật cười hăng hắc :

- Điều lão phu nói ra không bao giờ sai. Chỉ có người của Hắc Lâu giáo mới có phương tiện đi mây về gió.

Hắc Lâu giáo chủ vừa dứt lời thì Nhĩ Lan đã nhận ra xa trên không trung có bốn cánh điều đang lướt gió hướng về phía nàng.

- Điều...

- Đúng như vậy, những cánh điều kia là tuyệt nghệ chế tác của Không Không sư huynh.

Hắc Lâu giáo chủ nghe mặt nhìn lên hướng bốn cánh điều đang là đà bay về phía bờ cát.

Tứ linh chủ của Linh Sơn cổ tự lái điều từ từ hạ xuống bãi cát. Bốn người nhận ra Nhĩ Lan nhưng không thấy Thế Lâm nên Linh chủ Thiên giả cất tiếng hỏi luôn :

- Lan Hoa cung chủ, Truy Hình Tướng đang ở đâu?

Linh chủ Thiên giả vừa hỏi vừa dời ánh mắt sang Hắc Lâu giáo chủ :

- Lão già này là ai?

Linh chủ Thiên giả vừa dứt lời bằng chất giọng kẻ bề trên thì đã bị luôn một cái tát bằng khí lực đánh ngã ra sau.

Hắc Lâu giáo chủ gằn giọng :

- Hậu sinh hỗn láo.

Linh chủ Địa giả và Linh chủ Nhân giả cùng Quỷ giả giật thót ruột, nhưng cũng kịp dàn thành hàng ngang che chắn trước mặt Linh chủ Thiên giả.

Hắc Lâu giáo chủ nhìn trừng trừng Tứ linh giả, buông một câu thật khắt khe, nghe mà gai ốc nổi khắp người.

- Hậu sinh chưa chịu quỳ xuống ra mắt bốn tổ sư à?

Linh chủ Địa giả đã chứng kiến lão quái trở thân khí phát tác thành chưởng công đánh bật Linh chủ Thiên giả nên chẳng còn giữ ý xem thường nữa.

Linh chủ Địa giả tăng hắng, ôn nhu hỏi :

- Cung thỉnh tiên bối cho biết ngoại danh.

Hắc Lâu giáo chủ gạt gù :

- Ít nhất các ngươi cũng biết kính sư một chút chứ.

Hắc Lâu giáo chủ đưa đôi bản thủ đến trước, vận khí chuyển công. Một quang hắc quang nhanh chóng khóa lấp song thủ của lão. Nhìn hai quang hắc quang ẩn hiện trên tay lão quáa trông ngỡ ngỡ như đôi hắc lâu, lấp lừng trên không trung.

Cả bốn lão Linh chủ sững sốt cùng thốt ra lời :

- Hắc Lâu chưởng.

Cả bốn vị Linh chủ Linh Sơn cổ tự đồng loạt quỳ mọp xuống cát :

- Chúng vãn bối không biết sư tổ hoành khai dương thế nên mạo phạm, xin sư tổ thứ tội...
thứ tội...

Hắc Lâu giáo chủ nạt ngang :

- Đứng lên đi.

Cả bốn đồng loạt đứng lên.

Nhĩ Lan thấy bốn vị Linh chủ râu tóc bạc phơ mà còn phải quỳ mọp trước lão quái Hắc Lâu giáo chủ, chứng tỏ lão ta đã thuộc hàng nhứt phẩm trong Hắc Lâu giáo.

Nhĩ Lan nhìn ra khơi.

Nàng nhận ra năm sáu cánh buồm lớn đang tiến về phía bãi cát.

Linh chủ Thiên giả ôm quyền kính cẩn nói :

- Kính bẩm Đại lão tổ, Chưởng giáo đang cho thuyền đến rước người.

Hắc Lâu giáo chủ gật đầu, quay mặt nhìn ra biển.

Một cánh buồm tách ra khỏi đoàn thuyền phi thân xuống những chiếc thuyền nan đang băng vào bờ. Thuyền nan vừa cập bến, Tứ linh chủ đã xếp thành hai hàng, ôm quyền trịnh trọng cất tiếng tung hô :

- Chưởng giáo nghinh thân, thuộc hạ chờ lệnh.

Vương Mãng cùng với Tổng tài Thái Minh Công, Hằng Ni, Kha Chấn Bình và hai nàng cung nữ là Hà Tú Anh và Chu Cẩm Ngọc băng lên bãi cát.

Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính sững sốt khi nhận ra Nhĩ Lan.

Gã hừ một tiếng.

Nhận ra ánh mắt tràn ngập sát khí của Minh Chính, vô hình trung Nhĩ Lan đứng nép vào Hắc Lâu giáo chủ.

Tổng tài Thái Minh Công bước đến đối mặt với Nhĩ Lan :

- Ta tưởng nàng đã chết trong thung lũng Nhạn môn rồi chứ?

Nhĩ Lan lắc đầu :

- Bây giờ thì ta cũng đâu thể sống được.

Minh Chính dời mắt qua Hắc Lâu giáo chủ :

- Thế Lâm ra nông nỗi này à?

Linh chủ Thiên giả tiến đến đứng ngay bên cạnh Minh Chính :

- Thái Minh Công, vị này là đại lão tổ.

Minh Chính cau mày :

- Đại lão tổ nào?

Hắc Lâu giáo chủ sa sầm mặt xuống trông thật là bất nhẫn :

- Người thấy kẻ trưởng thượng không chịu quỳ xuống còn hỏi cái gì chứ?

Minh Chính nhìn sững lão Hắc Lâu giáo chủ :

- Lão là ai chứ?

- Người là Chưởng giáo Hắc Lâu, lão phu hỏi người tín vật Tiểu hắc lâu của bốn giáo người có mang theo bên mình không?

Hắc Lâu giáo chủ vừa nói vừa khoanh tay thản nhiên nhìn Minh Chính.

Nghe lão quái nhắc đến tín vật Tiểu hắc lâu, Minh Chính giật mình. Y ngạc nhiên hỏi :

- Lão biết tín vật Tiểu hắc lâu?

- Nếu người không có tín vật Tiểu hắc lâu, lão phu bắt buộc phải tước bỏ danh vị Chưởng giáo Hắc Lâu của người.

Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính sững sờ hơn. Lần đầu tiên y nghe một lão già tàn phế đòi tước bỏ danh vị mà bấy lâu nay chưa một ai trong giang hồ biết được.

Minh Chính liền hỏi :

- Tại sao lão tiên bối biết Tổng quản có tín vật Tiểu hắc lâu của Hắc Lâu giáo?

Hắc Lâu giáo chủ thở dài một tiếng :

- Lão phu biết chắc người đến Đông đảo này theo di chỉ của lão phu.

Minh Chính tròn mắt :

- Té ra...

Minh Chính vội vàng quỳ mọp xuống :

- Thúc thúc, Minh Chính có mắt như mù, không nhận ra thúc thúc, mong thúc thúc miễn tội.

Hắc Lâu giáo chủ mỉm cười :

- Lão phu không ép tội người đâu, nhưng rồi lão thấy trong đáy mắt của người có chứa sự thù hận với Nhĩ Lan. Kể từ nay người không được giữ hận thù đó nữa nhé. Còn gã tiểu tử mà người gọi là Truy Hình Tướng Ấn Sát đường gì đó đã bị ta chôn trong bí động Nhạn môn rồi.

Hắc Lâu giáo chủ nhìn sang Vương Mãng và Hằng Ni :

- Hai người này là ai? Họ thuộc giáo phái nào?

Vương Mãng ôm quyền xá một lạy :

- Tại hạ là Vương Mãng, hoàng thất đương triều. Từ lâu đã nghe Tổng tài Thái Minh Công nhắc đến lão tiên bối, hôm nay mới được ngộ diện, trong lòng hoan hỷ vô cùng.

Hắc Lâu giáo chủ đáp lại Vương Mãng một xá :

- Lão là người ngoài giang hồ, không dám nhận đại lễ của Vương gia.

Lão quay lại Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính :

- Hắc Lâu giáo đã phát dương quang đại rồi chứ?

Minh Chính bậm môi nhưng chưa kịp trả lời thì Vương Mãng đã đáp thay hẳn :

- Lão tiên bối yên tâm. Đại tổng quản đã chuẩn bị tất cả rồi, và thể theo ý trời, lão tiên bối lại quay trở về với giang san xã tắc, thì chẳng bao lâu Hắc Lâu giáo sẽ là sao bắc đẩu vô lâm.

Vương Mãng nhìn Minh Chính :

- Đại tổng quản có cùng ý nghĩ với bốn vương không?

Minh Chính gật đầu :

- Thúc thúc, khi nào Vương gia đăng quang Hoàng đế thì Hắc Lâu giáo sẽ là sao bắc đẩu trong giang hồ. Theo ý Vương gia, Hắc Lâu giáo sẽ chính thức phát dương quang đại với danh vị Thiên giáo. Trên có Vương gia, dưới có Thiên giáo.

Hắc Lâu giáo chủ gật gù :

- Tốt lắm, hai mươi năm lão phu chịu đắng nuốt cay nơi động Nhận môn cũng không tiếc công mình. Lão phu mãn nguyện lắm rồi.

Minh Chính lí nhí nói :

- Thúc thúc, tiểu diệt làm được đại sự âu cũng nhờ Vương gia giúp sức mà thôi. Nếu không có Vương gia, tiểu diệt chắc chắn phải cúi đầu để thúc thúc xử tội.

Vương Mãng khoát tay :

- Ấy, Đại tổng quản đừng nói thế, bõn Vương gia có Đại tổng quản mới nghĩ đến nghiệp tiên đế.

Hắc Lâu giáo chủ bật ra tràng cười sảng khoái rồi nói :

- Tất cả đều là ý trời mà thôi.

Lão quay sang Vương Mãng :

- Vương gia, lão phu và Minh Chính sẽ vì nghiệp đế của Vương gia mà cúc cung tận tụy với người.

- Tại hạ vô cùng cảm kích. Đa tạ đại trưởng lão. Nếu như tại hạ toàn vẹn ước nguyện đế nghiệp, giang hồ võ lâm chỉ duy nhất một giáo phái của đại trưởng lão. Bõn Vương truy sát Hoàng Thế Lãm may mắn lại được gặp đại trưởng lão. Đúng là ý trời... Ha... Ha... Ha...

21. Chương 21

Trở lại Hoàng Thế Lãm.

Khi chàng chui vào trong chiếc đầu nhận mới biết chắc mình vừa thoát khỏi đại họa. Mặc dù bên ngoài đang có cơn chấn động dữ dội, nhưng bên trong lại tĩnh lặng như tờ.

Hai viên ngọc Dạ minh châu dính trên vách phát sáng tạo thành một không gian huyền diệu.

Mặc dù đã được bình yên rồi, nhưng tâm trí Thế Lãm vẫn không ngừng xáo trộn, chàng luôn tự hỏi thâm tại sao lão Hắc Lâu giáo chủ lại đoán chắc mình sắp chết. Cùng với ý niệm đó, Thế Lãm cảm nhận xương cốt mình bứt rứt vô cùng. Chàng ngồi kiết đả ngay trên mặt đá, vận công điều tức đến lúc đó mới phát hiện sự rã rời ở các khớp xương.

Chàng lẩm nhẩm nói :

- Chết rồi, mình vô tình bị lão Hắc Lâu giáo chủ đoạn cốt.

Thế Lãm bặm môi, tự gõ vào đầu mình :

- Ái chà, mình đã từng nhận là nam nhân thông minh nhất trong thiên hạ, thế mà lại bị lão quái hại dễ dàng như vậy được.

Thở dài một tiếng, Thế Lãm nhìn quanh bên trong tòa Nhận lâu này trông hoác, chỉ mỗi hai viên Dạ minh châu và một ngọn bạch lạp thì nó chẳng khác nào gian thạch lao kín như bưng, không một lối ra.

Chàng nhìn lên lỗ tò vò chàng vừa chui vào, bây giờ đã bị đá phủ kín rồi. Chắc chắn chàng không thể nào thoát ra bằng con đường đó được. Nghĩ như vậy Thế Lãm càng nản nề hơn.

Chàng lắc đầu than thầm :

- Mình không chết bởi đá đè, cũng tán mạng trong gian Thạch lao này. Thà bị đá đè chết còn hơn ngồi đây chờ cái chết đến từ từ.

Suy nghĩ mãi vẫn không tìm được lối ra, Thế Lãm đâm ra chán nản vô ngần. Chàng nhìn lên cây bạch lạp nghĩ thầm :

- “Đằng nào cũng chết, thôi thì chuẩn bị trước chỗ yên nghỉ, để vong linh còn có nơi nương tựa”.

Nghĩ như vậy, Thế Lâm liền tiến thẳng đến bên ngọn bạch Lạp.

- Dùng ngọn bạch Lạp này để đưa tiễn vong linh mình xuống âm ty.

Chàng thò tay gỡ cây bạch Lạp. Đến lúc này Thế Lâm mới phát hiện, cây bạch Lạp không phải là cây bạch Lạp bình thường, mà đó là một ngọn đèn bằng kim loại được chế tác, hình thức bên ngoài chẳng khác gì những cây sấp thật.

Chàng trở mắt quan sát cây đèn đó, thấy hàng chữ thảo khắc thật tinh xảo như rồng bay phụng múa :

- Pháp tướng nhiếp chính Hiền Công chi mộ.

Dưới chân đèn còn hàng chữ nửa mờ nửa tỏ, bắt buộc Thế Lâm phải dí mắt sát vào mới đọc được.

- Vô Ảnh đăng.

Thế Lâm sửng sờ :

- Sao cây đèn lại có tên Vô Ảnh đăng.

Thuận tay Thế Lâm gỡ cây đèn, nhưng không làm sao có thể nhắc cây đèn lên được.

Chàng cau mày, tỏ ra thắc mắc vô cùng, nghĩ thầm ngọn Vô Ảnh đăng nhỏ bé này mà mình không gỡ nổi, chẳng lẽ thuật đoạn cốt của lão quái kia linh nghiệm nhanh như vậy sao, giờ thì mình đã trở thành vô dụng rồi chẳng?

Chàng lắc đầu không tin vào ý niệm đó.

Thế Lâm chú ý quan sát ngọn đèn. Vô tình chàng xoay ngọn đèn.

Cả tòa nhận lâu chuyển động xoay theo ngọn đèn đó. Thế Lâm giật mình buông ngọn đèn ra. Chàng nhìn ngọn đèn chầm chầm, ngọn đèn này có thể xoay chuyển cả tòa Nhận môn, thật là không thể tưởng tượng được.

Thế Lâm nhìn sững ngọn đèn mà nghĩ phải có điều gì đó xảy ra với ngọn đèn này chứ.

Đằng nào mình cũng chết, thử xem điều bí mật đó là gì.

Thế Lâm quyết định xong liền xoay ngọn đèn đúng một vòng. Và tòa Nhận lâu cũng xoay đúng một vòng, hai viên dạ minh châu bị biến mất, đồng thời tim đèn bật sáng.

Hiện tượng kỳ lạ khiến Thế Lâm càng thích thú tò mò hơn.

Bây giờ thì chàng mới hiểu, thì ra tim đèn là một viên ngọc bích, trong bóng tối dày đặc, ánh sáng của nó mới phát ra. Hoàng Thế Lâm đang nhìn cây đèn huyền diệu đó thì da thịt bỗng lạnh bởi một luồng gió mát thổi tấp vào lưng chàng.

Thế Lâm quay ngoắt lại.

Chàng mở tròn hai con ngươi bởi nhận ra một cửa hang xuất hiện từ lúc nào không biết.

Chàng lần bước đến bên cửa hang đó mà thầm đoán :

- Có lẽ trong hang động này là chốn viên tịch của Pháp tướng nhiếp chính Hiền Công.

Dù Thế Lâm có vận nhãn lực cố nhìn vẫn không làm sao có thể nhìn thấu qua bóng tối trong hang.

Chàng quay trở lại, lưỡng lự một lúc mới gỡ cây đèn. Lạ lùng vô cùng, lần này chàng lấy ngọn đèn chẳng một chút khó khăn.

Nhờ ánh sáng từ Vô Ảnh đăng, Thế Lâm mới có thể thấy được cảnh vật bên trong hang động đó. Ngay giữa gian thạch thất là chiếc bồ đoàn bằng vàng ròng, với khối vàng này thì bất cứ một đại phú nào cũng không thể sánh bằng.

Ngoài bồ đoàn bằng vàng, bên tả là một cây vạn niên sâm, đặt trên một chiếc đĩa ngọc bên hữu là bộ Kim tỳ giáp treo trên giá.

Chàng thả bước lại thấy một bức da dê đặt sẵn ngay giữa bồ đoàn. Thế Lâm không một chút chần chừ, lấy bức da dê mở ra xem.

”Pháp tướng nhiếp chính di bút.

Bốn tướng có công tạo dựng ra nghiệp đế, nhưng xem thời vận qua âm dương ngũ hành, biết được vận mệnh của họ Lưu sẽ hết, khi ngũ hành chuyển hóa. Nghĩ đến công đức của tiên đế, bốn pháp tướng không nỡ để họ Lưu tuyệt dòng, mặc dù không thể đảo ngược được ngũ hành âm dương vì đời người như bóng câu qua cửa sổ, ý nhân không kháng được mệnh trời. Bốn pháp tướng đã dựng hết tâm cơ tạo ra lăng tẩm này để di truyền các sở học võ công cũng như thuật tướng và kiến văn cho mọi người hữu duyên đặng vì chữ trung mà cứu lấy con cháu họ Lưu.

Pháp tướng nhiếp chính di bút.”

Thế Lâm lật qua mặt sau tấm da dê, phía sau chỉ vẽ ngọn Vô Ảnh đặng sắc nét như thật chứ không có di ngôn gì để lại.

Chàng thở dài một tiếng :

- Mình cũng chẳng tìm được lối thoát ra. Giờ thì có học võ công của pháp tướng nhiếp chính cũng chết chôn thây trong lăng tẩm này mà thôi. Pháp tướng nhiếp chính có thể dự đoán được vận mạng tiên đế, nhưng sao không đoán được cái ngày cả tòa lăng tẩm bị chôn vùi trong bí động Nhạ môn.

Chàng chán nản ngồi bệt xuống thêm đá lạnh ngắt, băng quơ nhìn lên vách đá, những bức hình vẽ vô cùng sinh động đập vào hai con ngươi của Thế Lâm.

- Chắc đây là những bí truyền võ công của Pháp tướng nhiếp chính.

Bức hình đầu tiên Thế Lâm cảm nhận đó là cách vận động điều tức để phát triển “Thiên Cầu Vũ Nộ”, bức hình thứ hai chính là Kim ảnh thủ. Lần lượt là những bức hình có những tư thế vô cùng kỳ dị mà từ trước đến nay chẳng có môn võ công nào mà chàng đã được nhìn thấy trong giang hồ.

Thế Lâm càng nhìn càng bị cuốn vào những bức hình sinh động đó. Không biết từ những bức hình kia có sức cuốn hút như thế nào mà dần hồi Thế Lâm theo sự vô thức mà nhập tâm luyện tập.

Lúc thì chàng chống ngược hai chân, khi thì co lại, cứ mỗi lần chuyển thế để vận hóa khí lưu thì xương cốt của Thế Lâm lại phát ra những tiếng cằng cặc, đau buốt đến tận óc.

Đan điền sôi sùng sục, mồ hôi tuôn đẫm toàn thân.

Chính cái đau buốt đó khiến chàng sức nghĩ đến lão quái, Vương Mãng và Hằng Ni, khí uất bốc cao, cùng với ý niệm, ít ra mình cũng phải đòi lại những gì mà người ta đã ban tặng cho mình.

Thuận tay Thế Lâm với luôn củ Vạn niên sâm. Vừa với củ sâm đưa lên mũi, chàng đã cảm nhận cái đối cồn cào không sao cưỡng lại ý muốn phải ăn củ sâm này.

Nghĩ là làm, Thế Lâm cho luôn củ sâm vào miệng nhai ngon lành. Ăn xong củ sâm, chàng cảm nhận cơ thể mình mát dịu với thần thái sáng suốt vô ngần.

Thế Lâm buột miệng nói :

- Kỳ tuyệt... kỳ tuyệt...

Chàng nằm duỗi dài ra sàn đá, chẳng bao lâu đã chìm vào giấc ngủ thật sâu. Đến lúc bừng tỉnh lại, Thế Lâm nhận thấy cơ thể đã đổi khác hoàn toàn.

Chàng bắt giác hứng khởi, nhìn trở lại vách đá, và nhanh chóng thắm thấu những hình vẽ mà mới đây không làm sao hội thẩm được.

Thế Lâm liền theo những bức vẽ ấy luyện tập, bây giờ thì những cái đau xé óc từ các khớp xương như biến đâu mất, mà thay vào đó là sự lưu chuyển khí lực thông suốt đến độ toàn thân chàng đã trở nên hư vô.

Thế Lâm bị những hình vẽ cuốn hút, luyện tập không còn nghĩ đến thời gian lẫn không gian. Chàng say mê đến độ như nhập hẳn vào những võ công bí truyền mà Pháp tướng nhiếp chính đã để lại.

Và một điều vô cùng huyền diệu, suốt thời gian chàng luyện công cũng chẳng hề thấy đói. Hình như củ Vạn niên sâm đã khiến cho cơ thể chàng không còn lệ thuộc vào sự đói khát vốn rất bình thường đối với con người.

Cho đến một hôm, Thế Lâm giật mình khi tay chạm vào cằm. Râu chàng đã dài ra từ lúc nào không biết.

- Mình đã già rồi sao?

Cùng với ý nghĩ ấy, Thế Lâm bất giác bậm môi vận “Thiên Cầu Vũ Nộ”. Quả cầu tụ khí giờ đây không còn sắc huyết quang mà thay vào đó là quả cầu khí phát sáng xanh lè ngổ như con mèo khổng lồ.

Đồng thời toàn thân chàng như bị phủ một lớp sương trắng chỉ thấy bóng mà không thấy hình.

- Mình đã tụ thành võ công của Pháp tướng nhiếp chính Hiền Công rồi. Thế Lâm ơi, mi phải thoát ra khỏi chốn lăng tẩm này thôi. Nếu người không ra được thì phụ lòng người.

Thế Lâm cầm Vô Ảnh đăng bước ra phòng ngoài.

Chàng ngồi thất thần nhìn ngọn Vô Ảnh đăng :

- Mình làm cách gì để ra khỏi đây bây giờ? Thế Lâm mi phải sống mà rời Lăng tẩm, đó là di lệnh mà Pháp tướng nhiếp chính gửi gắm vào người.

Thế Lâm ngồi thờ nhìn ngọn Vô Ảnh đăng, chính trong khoảnh khắc trầm tư chàng chợt nhớ đến ngọn gió lạnh hôm nào thổi vào lưng mình.

Thế Lâm cau mày :

- Trong thạch lao này gió không thể lọt vào được, nhưng nếu có gió tất phải có mật đạo để ra ngoài.

Thế Lâm bất giác định nhãn về phía vách đá. Chàng cầm ngọn Vô Ảnh đăng đến quan sát vách đá với hy vọng có mật đạo thoát ra.

Dưới ánh sáng của ngọn Vô Ảnh đăng, chàng phát hiện ra một cái lỗ thông hơi vừa đủ đặt một bàn tay. Dí sát ngọn Vô Ảnh đăng vào cái lỗ ấy, chàng nhìn qua vách đá mới phát hiện bên kia có một gian phòng nữa.

Thế Lâm nghĩ thầm :

- “Mình qua bên đó xem có lối ra không”.

Cùng với ý nghĩ đó, Thế Lâm vận chuyển “Thiên Cầu Vũ Nộ” áp tay luôn vào vách đá.

Cả vách đá bị khí cầu làm cho rạn nứt, rồi nhanh chóng đổ xuống.

Thế Lâm đã đoán không lầm, thì ra gian phòng đó là một cái hầm ếch, được nối liền lên phía trên bởi một cái hang vô số tổ nhạn.

Nhìn lại vách đá, đến lúc này chàng mới biết nội lực của mình tăng tiến không thể ngờ được, nếu như trước đây, thì dù chàng có dùng bảo đao, bảo kiếm cũng không thể phá được vách đá kiên cố này, thế mà bây giờ chỉ sử dụng có tám thành công lực, “Thiên Cầu Vũ Nộ” đã phá vỡ vách đá dễ dàng.

Phấn khích vô cùng, Thế Lâm bật lên tiếng hú lồng lộng. Tiếng hú của chàng khiến lũ nhạn đang an giấc thoát bừng tỉnh xao xác, rồi đua nhau bay vụt lên không trung.

Thế Lâm lẩm nhẩm :

- Cuối cùng, ta cũng đã thoát khỏi bàn tay tử thần.

Chàng hú lên một lần nữa, vận hóa nguyên ngưng vào bộ cước, dẫm mạnh một cái, thân ảnh như chiếc pháp thẳng thiên bám ngay sau lũ nhạn.

Ngay cả lũ nhạn là loài chim trời vẫn không thể bay nhanh hơn Thế Lâm. Chỉ thoáng cái trong một chớp mắt, chàng đã lướt qua lũ nhạn và thoát ra khỏi cửa hang.

Thế Lâm giữ hai ống tay áo đã rách tươm, đổ bộ đúng một vòng từ từ hạ thân xuống một mỏm đá.

Chàng không biết thời gian mình ở trong Lăng tẩm bao nhiêu lâu, nhưng ra đến bên ngoài thì tiết trời đã lập đông. Mặc dù có những luồng gió biển ẩm áp, nhưng tuyết vẫn đọng lốm đốm trên mặt đá rêu phong.

Thế Lãm nhìn lên bầu trời đầy sao, lẩm nhẩm nói :

- Đời người quả như bóng câu qua cửa sổ, chỉ có Vô Ảnh đăng mới tồn tại cùng tuế nguyệt mà thôi.

22. Chương 22

Tiểu hoàng đế đang quỳ trước bệ thờ linh vị các tiên đế, vẻ mặt trầm tư, pha trộn những nét ảo não bất nhân thì Tổng tài Thái Minh Công bước vào.

Tiểu hoàng đế nghe tiếng động sau lưng mình liền ngoảnh mặt quay lại. Nét rờng sa sầm hẳn lại khi nhận ra Tổng tài Thái Minh Công.

- Đại tổng quản dám vô lễ, tự tiện bước vào thái miếu trong lúc trẫm đang tế vong linh Tiên đế.

Nghe Tiểu hoàng đế phán xét bằng chất giọng gay gắt, Tổng tài Thái Minh Công chẳng hiểu lộ một chút gì lên mặt mà còn khinh khỉnh điếm một nụ cười khinh thị :

- Bốn Tổng quản đến đây theo lệnh của Vương gia.

Y gác phất trần lên vai :

- Vương gia cho mời Hoàng thượng đến bái kiến.

Tiểu hoàng đế cau mày :

- Vương gia cho mời trẫm? Quân thần mà lại mời Thiên tử đến bái kiến sao? Trên đời có chuyện đó à?

- Đó là ý của Vương gia. Nếu Hoàng thượng không đến thì đừng trách người.

Tổng tài Thái Minh Công vừa dứt lời thì Vương Mãng đẩy cửa bước vào.

Tổng tài Thái Minh Công liền quì mọp xuống :

- Bái kiến Vương gia.

- Đại tổng quản hãy đứng lên đi!

- Đa tạ Vương gia!

Vương Mãng nhìn Tiểu hoàng đế :

- Bốn Vương cho mời Hoàng thượng, sao Hoàng thượng lại không đến?

Tiểu hoàng đế thở dài :

- Ta đường đường là một Thiên tử, đâu thể nào đến bái kiến Vương gia. Nếu làm như vậy, quân thần đâu còn nể phục ta, tôn ty triều nội không nghiêm thì sao có thể cai trị bá tánh.

Vương Mãng trợn mắt rồi bật ra tràng cười hăng hắc. Cắt ngang tràng tiểu ngạo đầy vẻ ngạo mạn, Vương Mãng gằn giọng nói :

- Việc triều nội và cai trị bá tánh đã có bốn vương lo chu toàn. Hoàng thượng chỉ việc thụ hưởng mà thôi.

Vương Mãng chấp tay sau lưng đến bên Tiểu hoàng đế :

- Kể từ bây giờ, nếu Bốn vương mời Hoàng thượng đến bái kiến, mà người không đến thì đừng trách bốn Vương.

Tổng tài Thái Minh Công chen vào :

- Bẩm Vương gia, theo công lệ của Tiên đế, quân thần phải đến bái kiến Hoàng thượng ngày hai lần. Kể từ bây giờ Tiểu hoàng thượng phải nên đến bái kiến Vương gia như vậy.

Vương Mãng gật đầu :

- Hoàng thượng có đồng ý với thỉnh nguyện của Đại tổng quản hay không?

Tiểu hoàng đế bặm môi cúi gầm mặt xuống.

Vương Mãng nhìn lên bệ thờ linh vị :

- Bẩm vương tính biến tòa thái miếu này thành Lầu vọng nguyệt, mong Hoàng thượng chuẩn y.

Tiểu hoàng đế trợn mắt :

- Vương gia, đâu thể làm như...

Vương Mãng trừng mắt :

- Bệ thờ đặt ở đâu cũng được. Không nên phí hoài. Tòa Thái Miếu này là công sức của bá tánh, đâu thể lạm dụng công sức đó mà chỉ để đặt mấy cái bài vị kia thôi.

Vương Mãng quay lại Tổng tài thái Minh Công. :

- Đại tổng quản hãy thu xếp cho Bẩm vương.

Tổng tài Thái Minh Công ôm quyền cúi đầu :

- Tuân lệnh Vương gia!

Tiểu hoàng đế bặm môi, nắc khê một tiếng. Trong khi Tổng tài Thái Minh Công giữ tay áp dụng hấp lực rút toàn bộ tất cả bài vị trên bệ thờ.

Những chiếc bài vị vừa lọt vào tay Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính nhanh chóng biến thành những mảnh vụn lác đác rơi vãi xuống sàn Thái miếu.

Vương Mãng gật gù mỉm cười :

- Đại tổng quản thu dọn gọn lăm Bẩm Vương sẽ ban thưởng.

- Đa tạ bẩm Vương. Đó chỉ là việc mọn của vi thần.

Tổng tài Thái Minh Công quay sang Tiểu hoàng đế cất tiếng the thé :

- Hoàng thượng, Vương gia đã lo chu toàn cho người, sao người chưa quỳ xuống tạ ơn Vương gia.

Tiểu hoàng đế trừng mắt :

- Trẫm... Trẫm phải...

Tổng tài Thái Minh Công nheo mày :

- Hoàng thượng còn hỏi gì nữa. Chẳng lẽ Hoàng thượng muốn đả tặc tội với Vương gia.

Tiểu hoàng đế nhắm mắt, những giọt lệ uất hận trào ra hai bên khóe đua nhau nhiều xuống long bào.

Vương Mãng cau mày :

- Hoàng thượng nên nhớ, nếu không có bẩm Vương, thì Hoàng thượng không phải là Thiên tử đâu. Bẩm Vương đã tận tụy cúc cung với người, thì người phải biết đền đáp công ơn của bẩm Vương chứ.

Tiểu hoàng đế gục mặt nhìn xuống.

Tổng tài Thái Minh Công hỏi thúc.

- Hoàng thượng... Hoàng thượng hãy bái lạy tạ ơn Vương gia. Có lẽ Hoàng thượng chưa biết lạy ai bao giờ, để vị thần chỉ cho Hoàng thượng.

Vương Mãng nhìn Tổng tài Thái Minh Công gật đầu, tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

Tổng tài Thái Minh Công bước đến đứng ngang với Tiểu hoàng đế. Y lý nhí nói :

- Nào, Hoàng thượng hãy quỳ xuống.

Minh Chính vừa nói vừa ấn Tiểu hoàng đế quỳ xuống.

- Hoàng thượng lay như vi thần đây nè.

Thái Minh Công vừa nói vừa hành ba đại lễ. Tiểu hoàng đế còn đang lưỡng lự thì Tổng tài Thái Minh Công trừng mắt gắt gỏng nói :

- Hoàng thượng không được vô lễ.

Tiểu hoàng đế không còn cách nào khác hơn, đành hành đại lễ như vi thần đối với Thiên tử. Tiểu hoàng đế vừa lay vừa khóc Vương Mãng bất ngờ quay ra sau lưng, ra lệnh :

- Đưa Hoàng hậu vào!

Hai ả cung nữ dìu hoàng hậu bước vào nhà Thái miếu.

Vừa thấy Tiểu hoàng đế quì dưới chân Vương Mãng, tiểu Hoàng hậu chạy đến cùng quì với Hoàng thượng. Tiểu hoàng hậu rụt rè nói :

- Vương gia...

Vương gia trừng mắt nhìn Tiểu hoàng hậu.

Tiểu hoàng hậu cúi gục mặt xuống.

Tổng tài Thái Minh Công lí nhí bằng chất giọng the thé nói :

- Hoàng thượng, hoàng hậu. Phàm làm người phải biết Thiên thời địa lợi nhân hòa. Lúc này đây Hoàng thượng và hoàng hậu không gặp Thiên thời, địa lợi cũng không có, bá tánh thì ca thán tiên đế và có ý thỉnh cầu Vương gia kế nghiệp tiên vương. Tất cả đều là ý trời, Hoàng thượng hãy tuân phục theo ý trời để có hữu duyên mai hậu.

Tiểu hoàng đế bậm môi :

- Tiên vương đã băng hà, trẫm...

Tổng tài Thái Minh Công cướp lời Tiểu hoàng đế :

- Hoàng thượng hãy thuận theo ý của nô tài.

- Trẫm chẳng còn cách nào khác.

Tiểu hoàng đế quay sang Tiểu Hoàng hậu :

- Hậu à, nghiệp đế của trẫm đến đây là hết, âu đó cũng là mệnh trời.

Tiểu hoàng đế nhìn lên Vương Mãng :

- Trẫm đồng ý nhường ngôi vàng lại cho Vương gia. Vương gia hãy cho người mang văn phòng tứ bửu đến đây.

Vương Mãng bật cười hăng hắc :

- Hoàng thượng thật là kẻ túc trí, biết nhìn xa trông rộng. Bốn Vương sau khi đăng quang nhứt đing không để Hoàng thượng khốn đốn đâu.

Vương Mãng quay sang Tổng tài Thái Minh Công :

- Phiền Đại tổng quản mang chiếu chỉ của Hoàng thượng.

- Bẩm Vương gia, hạ thần đã mang sẵn chiếu chỉ bên mình.

Tổng tài Thái Minh Công vừa nói vừa lấy từ ống tay áo tấm chiếu chỉ đã viết sẵn. đọc lớn :

”Thuận thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu chỉ.

Nay theo ý trời, tiên đế băng hà, trẫm còn nhỏ tuổi không thể cáng đáng đại sự, chăm lo bá tánh vui hưởng thái bình. Thuận theo lẽ đạo của tiên hoàng, Trẫm nhường ngôi lại cho Vương gia đặng chăm. lo nghiệp đế.

Vương gia khâm thử.”

Tiểu hoàng đế nghe Tổng tài Thái Minh Công đọc chiếu chỉ mà nước mắt tuôn xuống thành dòng, đọng thành hai vũng nước dưới chân Vương Mãng.

Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính đọc xong chiếu chỉ liền trải xuống trước mặt Tiểu hoàng đế, nắm tay Hoàng thượng ấn lên tấm chiếu chỉ xóan để đoạt ngôi.

Tổng tài Thái Minh Công cầm chiếu chỉ quay lại Vương Mãng :

- Nô tài đã làm xong phận sự.

Minh Chính vừa nói vừa quỳ mọp xuống hành đại lễ miệng không ngừng nói :

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế.

Vương Mãng gật gù :

- Khi nào bốn vương đăng quang mới chính thức là Hoàng đế, nhưng nhất thời thể theo nguyện vọng của Hoàng thượng, bốn vương đành tuân chỉ để phúc mệnh phụng sự bá tánh.

Các người hãy đứng lên đi.

Tiểu hoàng đế và Tiểu hoàng hậu cùng với Minh Chính đứng lên.

Vương Mãng nhìn Tiểu hoàng đế :

- Kể từ bây giờ bốn vương tạm thời chấp chưởng việc triều chính, còn Hoàng thượng hãy đến Thiên giáo mà rèn luyện võ công trau dồi kinh văn và vui thú an nhàn.

Tiểu hoàng đế ôm quyền :

- Đa tạ Vương gia.

Tiểu hoàng đế quay sang hoàng hậu.

- Hoàng hậu hãy bái lạy Vương gia rồi chúng ta lui về thư phòng.

Tiểu Hoàng hậu nhìn Vương Mãng :

- Thiếp xin cáo biệt lui về thư phòng.

Vương Mãng lắc đầu :

- Đại tổng quản sẽ đưa Hoàng thượng về Thiên giáo, còn bốn vương có chuyện muốn thảo luận với hoàng hậu.

Vương Mãng quay sang Tổng tài Thái Minh Công :

- Phiền đại tổng quản chăm lo dùm Hoàng thượng cho bốn vương.

- Vương gia yên tâm, hạ thần sẽ hết sức để mắt đến Hoàng thượng.

Vương Mãng mỉm cười gật đầu.

Tổng tài Thái Minh Công trở cầm nã thủ thộp vào hổ khẩu Tiểu hoàng đế, nghiêm giọng nói :

- Hoàng thượng, chúng ta đi thôi.

Minh Chính vừa nói vừa lôi Tiểu hoàng đế ra ngoài tòa thái miếu.

Cửa thái miếu vừa đóng lại thì tiếng Hoàng hậu cất lên van nài :

- Vương gia xin ngài đừng làm như vậy!

Tiểu hoàng đế quay ngoắt lại :

- Không thể làm như vậy được.

Tiếng của Vương Mãng trong tòa Thái Miếu vọng ra :

- Bổng vương đã trở thành Hoàng đế thì ý của bổng vương là ý trời. Nàng dám chống lại ta sao? Ha... ha... ha... hãy ngoan ngoan rót rượu cho bổng vương. Lại đây... lại đây... ha...

ha...

Tiểu hoàng đế toan lao ngược trở lại, nhưng hổ khẩu đã bị cầm nã thủ pháp của Minh Chính khống chế như bị xích không làm sao thoát đi được.

Tiểu hoàng đế van xin Minh Chính :

- Đại tổng quản, ngài hãy cứu ái hậu của trẫm... Người hãy cản Vương gia đừng làm bậy mà.

Minh Chính cau mày :

- Bổng Vương gia đã chính thức được Hoàng thượng chiếu chỉ nhường ngai vàng. Đối với ta, Vương gia đã là Thiên tử. Ý của Thiên tử là ý trời. Minh Chính này sao cản được. Hạ thần không muốn bị tru di tam tộc.

Tiểu hoàng đế thét lên :

- Gian thần lộng quyền.

Bốp...

Tổng tài Thái Minh Công tát một cái thật mạnh, đến độ Tiểu hoàng đế phải học máu tươi.

Tiếng Vương Mãng cười khúc khích bên trong tòa thái miếu cùng với tiếng y phục bị xé nghe xoàn xoạt hòa với lời van xin cầu khẩn của hoàng hậu khiến cho Tiểu hoàng đế càng bấn loạn hơn.

Tiểu hoàng đế nghiêng ràng ken két :

- Hãy giết ta đi... hãy giết ta đi.

- Vương gia còn cần đến Hoàng thượng.

Tổng tài Thái Minh Công xuống giọng ôn nhu, trầm tĩnh :

- Hoàng thượng có ngày hôm nay cũng do lão vua già mà ra thôi.

- Tiên vương đã làm gì đắc tội với trời đất chứ?

- Còn làm gì nữa, nếu lão vua già đó còn sống. Bổng Tổng quản cũng sẽ xử lăng trì. Cái đầu của tiểu tử hôm nay chẳng khác cái đầu của ta hôm nào.

- Tiên vương đã hại Tổng quản như Vương gia đã hại ta?

- Còn hơn như vậy nữa kia, Minh Chính này đâu muốn trở thành một gã hoạn quan.

Tiếng cười của Vương Mãng vang lên hòa cùng tiếng rú thảm của Tiểu hoàng hậu, khiến Tiểu hoàng đế học máu tươi ngã lăn ra bất tỉnh.

Tổng tài Thái Minh Công phủ hai ống tay áo trường y, cấp ngang hông Tiểu hoàng đế bằng mình đi.

Minh Chính vừa khuất dạng thì trên mái nhà Thái Miếu một người vận dạ hành trắng Bạch Lan Hoa xuất hiện. Bạch Lan hoa lắng nghe tiếng động trong tòa thái miếu, lẳng lặng lắc đầu rồi giữ hai ống tay áo bằng theo Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính.

Tiếng cười khoái lạc, khả ố của Vương Mãng tiếp tục vọng ra nếu ai nghe thấy cũng phải nhăn mày cau mặt. Nơi chốn cung sơn, chỗ thâm nghiêm nhất đã diễn ra cảnh hoạt náo mà hậu thế sau này khi nhắc lại phải tán đởm kinh hồn.

Minh Chính cấp Tiểu hoàng đế bằng về phía tòa Cẩm cung.

Y lướt qua hai gã cấm vệ binh mà không tên nào dám ngăn cản. Mặc dù cả hai tên đều biết người Minh Chính đang cấp chính là đương kim Hoàng thượng.

Quảng Tiểu hoàng đế vào trong cẩm cung, Minh Chính quay trở ra, nghiêm giọng nói với hai gã cấm vệ binh :

- Hoàng thượng bị nội thần bắt nhất, tâm bản loạn nên phải vào đây an dưỡng, các người canh gác nhất định không cho ai đến khuấy rối Hoàng thượng.

- Tuân lệnh Đại tổng quản!

Thái Minh công khép cửa cấm cung, chấp tay sau hông. Thân pháp hoàn vũ phiêu diêu lướt về hậu cung. Gã vừa đi vừa nghĩ, đến lượt Bản Tổng quản đến thăm Nhĩ Lan.

Tổng tài Thái Minh Công vừa khuất dạng, thì Bạch Lan Hoa xuất hiện.

Hai gã cấm vệ binh vừa thấy Bạch Lan Hoa liền thét lớn :

- Đứng lại!

Lời của chúng còn đọng trên hai cánh môi thì yết hầu đã bị thủng bởi đóa hoa lan mảnh khảnh, hai gã cấm vệ binh đổ xầm xuống đất.

Bạch Lan Hoa tiến thẳng đến mở cửa cấm cung, khe khẽ gọi :

- Tiểu hoàng đế... Tiểu hoàng đế...

Bên trong vắng lặng như tờ và tối om như mực, dù Bạch Lan hoa đã vận nhân quang đến cực đỉnh vẫn không thể nhìn thấu qua bóng tối đó.

Bạch Lan Hoa lại khẽ gọi :

- Tiểu hoàng đế... Người hãy lên tiếng...

Hơi lạnh ẩm mốc bên trong xông vào mũi, khiến Bạch Lan Hoa bị nhảy mũi, hắt xì một tiếng.

Bạch Lan Hoa cẩn trọng thả bước lần vào trong. Bất thần cả cái sàn cấm cung sụp xuống, nàng rơi thỏm vào một căn hầm bí mật.

Nàng rít luôn chân người, thân vừa chạm đất đã điểm mũi hài phi thân lên, nhưng dù phản xạ có nhanh đến mấy đi nữa thì vẫn không làm sao thoát kịp khỏi mảnh lưới từ trên trần cấm cung phủ chụp xuống

- A...

Hai mươi ngọn bạch lạp bùng lên, chiếu ánh sáng soi xuống căn hầm.

Bạch Lan hoa ngược mắt nhìn lên. Nàng không sao tin được Minh Chính Tổng tài đã lừng lững đứng ngay ngưỡng cửa cùng với Kha Chấn Bình, Hà Tú Anh, Chu Cẩm Ngọc, và Thần Cơ Bất Tri Khách, cùng với mười lăm gã cung thủ tay cầm đuốc, tay hươm sẵn đao kiếm.

Minh Chính gằn giọng :

- Bản tổng quản không ngờ cái bẫy của Thần Cơ tiên sinh lại hiệu nghiệm như vậy. Con chuột bạch kia tự chui đầu vào bẫy.

Minh Chính gằn giọng :

- Bạch Lan Hoa còn chưa chịu hiện chân diện mục, hay đợi bản Tổng quản lột mặt nạ của người ra à?

- Các người đã bắt được ta cứ việc ra tay đi.

- Ha ha... Ha... ha... Ha... Ha... Té ra Bạch Lan Hoa chính là Hằng Ni phu nhân.

Tổng tài Thái Minh Công gằn giọng :

- Bạch Lan Hoa... A, Hằng Ni phu nhân... Phu nhân tưởng ta không biết phu nhân là Bạch Lan Hoa sao? Bản Tổng quản ta biết từ lâu rồi.

Minh Chính quay sang Thần Cơ Bất Tri :

- Thần Cơ tiên sinh... bản Tổng quản nhận thấy con chuột bạch kia ngây thơ quá thì phải.

Thần Cơ Bất Trí Khách mỉm cười :

- Hằng Ni phu nhân, Đại tổng quản và Vương gia đã biết nàng chính là Bạch Lan Hoa chứ không phải Vũ Lan và Nhĩ Lan. Nàng không ngờ Hoàng Thế Lãm mặc dù vào được bí động nhận môn nhưng đã bỏ mạng nơi đó, ý tưởng phục hồi minh chúa của nàng cũng tiêu tan. Ngoài mặt nàng giả vờ phản bội Thế Lãm, bên trong thì hỗ trợ cho hắn. Một đao của nàng đâm Thế Lãm cũng chỉ gây vết thương xoàng, rồi sai Khăng Cừu tiếp ứng đưa Thế Lãm đi. Nữ nhi như nàng dám hy sinh tiểu tiết vì đại nghiệp lão phu rất bội phục, nhưng sức người đâu cãi lại mệnh trời.

Hằng Ni thở dài :

- Thần Cơ Bất Tri Khách, đứng ra Hằng Ni này phải lấy mạng lão trước, nhưng chưa có điều kiện mà thôi, hôm nay ta đã rơi vào tay bọn gian thần, các người muốn giết thì giết, đừng nhiều lời vô ích. Hằng Ni chỉ hối tiếc đã đưa phu tướng vào chỗ chết một cách vô ích.

Tổng tài Thái Minh Công buông một câu thật lạnh nhạt, nghe chất giọng của gã da thịt Hằng Ni nổi đầy gai ốc :

- Võ quít dày, móng tay nhọn, bỗng Tổng quản sẽ đưa nàng và Tiểu hoàng đế kia về Thiên giáo, chờ đến ngày đăng quang của Vương gia và khai lập Minh chủ vô lâm nhứt môn Thiên giáo sẽ mang ra tế trời đất.

Tổng tài Thái Minh Công quay lại phía sau :

- Vũ Lan! Vào đây cho Hằng Ni phu nhân nhận rõ chân diện mục.

Vũ Lan trong bộ lột bạch y Bạch Lan Hoa bước vào, nhìn xuống địa huyết.

Hằng Ni bặm môi ngược lên nhìn Vũ Lan.

Vũ Lan mỉm cười :

- Hằng Ni phu nhân chắc chắn ngạc nhiên lắm phải không?

Hằng Ni cười khẩy rồi nói :

- Ta chỉ không ngờ, cái bóng của mình lại chính là móng tay nhọn Vũ Lan, người hãy ra tay đi, ta đang cần ra đi để được hội ngộ với Thế Lãm đây...

Vũ Lan lấy ba cánh lan trắng từ trong thắt lưng, nàng lẳng lặng ngắt từng cánh hoa rải xuống địa huyết. Ngắt xong ba đoá lan đó, nàng lạnh lùng nói :

- Cổ thụ đã đổ, Lan đã nát, người chẳng nên sống làm gì. Vĩnh biệt Bạch Hoa Lan.

23. Chương 23

Đoàn cao thủ Thiên giáo độ trên năm mươi nhân mạng, dẫn đầu là Chương giáo Kha Chấn Bình cùng Hắc Bạch Thủ thư sinh Hà Chử và Bạch Phát thư sinh Lý Bằng đi tiên phong áp tải một chiếc xe tù che kín bằng vải gai. Phía sau chiếc xe tù đó là Tứ vị Linh chủ hộ tống. Mặc dù với một lực lượng hùng hậu như vậy mà Thiên giáo vẫn di chuyển vào ban đêm, điều đó chứng tỏ tù nhân trong xe kia rất hệ trọng đối với Thiên giáo.

Trên suốt quãng đường xe tù đi qua, thỉnh thoảng lại có một chòi canh của Thiên giáo.

Đến một ngã ba, Kha Chấn Bình phát cờ hiệu dừng ngựa. Lão đưa mắt nhìn lên trời để chờ pháo hiệu.

Hai chiếc pháo hiệu vàng bắn vọt lên trời. Kha Chấn Bình mới giữ cờ lệnh :

- Lên đường!

Do đoàn người ngựa lại tiếp tục di chuyển chậm chạp về hướng nơi phát ra tín hiệu.

Đi được ba mươi dặm, đoàn cao thủ Thiên giáo dừng lại trước cửa một Phân đàn Thiên giáo. Kha Chấn Bình cau mày khi thấy cánh cổng vẫn đóng im ỉm, lặng như tờ.

Lão quay lại Hắc Bạch Thủ thư sinh và Bạch Phát thư sinh Lý Bằng :

- Nhị vị sứ giả vào xem Phân đàn này có chuyện gì đã xảy ra mà bốn Chưởng giáo đến lại không chịu mở cửa ra nghênh tiếp.

Hắc Bạch Thủ thư sinh Hà Chữ và Bạch Phát thư sinh Lý Bằng đồng loạt ôm quyền :

- Tuân lệnh Chưởng giáo.

Cả hai phi thân khỏi mình ngựa, và chỉ hai lần trở khinh công đã đến cửa tam quan.

Hắc Bạch Thủ thư sinh đập tay vào cánh cửa kiên cố, miệng the thé :

- Mở cửa, mở cửa!

Không có ai đáp lời hai gã thư sinh. Cả hai nhìn nhau hội ý.

Bạch Phát thư sinh vuốt chiếc đuôi sam, tăng hắng nói :

- Trong giang hồ đâu còn môn phái nào dám chống lại Thiên giáo, bọn thuộc nhân ở Phân đàn này đi hết rồi chẳng?

- Chúng ta vào thì biết thôi.

Hắc Bạch Thủ thư sinh vừa nói vừa vận công nện một chưởng vào cánh cổng.

Ầm...

Cánh cổng kiên cố chắc chắn như vậy mà bị một chưởng của Hà Chữ đã bung ra.

Trước mặt hai gã thư sinh Hà Chữ và Lý Bằng một cảnh tượng không thể nào tin được, dù chúng có nằm mơ vẫn không sao hình dung được.

Ba mươi nhân mạng Thiên giáo đang phủ phục ngay trong đại sảnh một cách thành kính hướng về ngọn bạch lạp tỏa ánh sáng huyết quang ngay trên bệ thờ tín vật Thiên giáo.

Hà Chữ lẩm nhẩm nói :

- Bọn thuộc nhân ở đây điên khùng hết rồi hay sao? Tất cả lại phủ phục trước một ngọn bạch lạp.

- Chúng ta vào xem.

Hà Chữ và Lý Bằng bước thẳng đến bậc tam cấp.

Lý Bằng nghiêm giọng quát lớn :

- Phân đàn chủ Phân đàn Trúc Giang ra bái kiến nhị vị hộ tướng Kim Lăng Tổng Đàn chủ.

Tiếng của Lý Bằng đủ lớn để tất cả thuộc nhân Phân đàn Trúc Giang đang quỳ nghe, nhưng xem chừng chẳng một ai nhúc nhích hay lay động gì.

Hà Chữ cau mày :

- Các người điếc hết rồi hay sao vậy.

Hà Chữ và Lý Bằng vẫn chẳng thấy tên thuộc nhân nào nhúc nhích. Cả hai vô hình trung nhìn nhau :

- Chuyện gì kỳ lạ như vậy chứ?

Hà Chữ và Lý Bằng bước thẳng lên bậc tam cấp vào trong nhà chính sảnh. Lý Bằng thộp búi tóc một gã thuộc nhân giật ngựa lên nhìn qua dung diện.

Y trở mắt ngạc nhiên :

- Ý...

Lý Bằng không ngạc nhiên sao được khi thấy gã thuộc nhân đó hai mắt mở trừng trừng, mũi vẫn thở nhưng thần thức thì chẳng có.

Lý Bằng quay lại Hà Chữ :

- Tất cả bọn thuộc hạ ở đây đều bị điểm huyết rồi.

Hà Chử cau mày nói :

- Ba mươi nhân mạng cùng bị điểm huyết một lúc, đầu một ai trên giang hồ có thể làm được việc thần kỳ như vậy.

Lý Bằng chiếu nhãn quang về phía ngọn Vô Ảnh đăng :

- Hà huynh lại coi xem ngọn đèn kia của ai.

Cả hai đi lần về phía ngọn Vô Ảnh đăng, trong ý niệm của họ không biết ngọn đèn kỳ dị kia của ai, và bắt tìm đang cháy của nó không phải bình thường.

Lý Bằng dừng bước bên cạnh gã Phân đàn chủ Hỏa Long Thần Khuru Tả, thuận tay y vận khí phóng chỉ điểm vào tinh huyết của gã Phân đàn chủ.

Thủ pháp giải huyết của Lý Bằng xem rất tầm thường, nhưng thật ra ẩn tàng bên trong sự vi diệu vốn có của một hảo thủ thượng thừa.

Lý Bằng vừa phóng chỉ giải huyết vừa nói :

- Nào, Hỏa Long Thần Khuru Tả hãy tỉnh lại đi.

Hỏa Long Thần Khuru Tả vẫn quỳ mọp dưới đất chẳng hề tỏ ra có phản ứng gì.

Lý Bằng nắm gáy gã kéo giật lên.

Thần sắc của gã Phân đàn chủ Khuru Tả mặt dù đã được Lý Bằng phóng chỉ giải tỏa tinh huyết nhưng vẫn không hề thay đổi. Trông y ngỡ như một xác chết biết thở mà thôi.

Lý Bằng ngạc nhiên đến độ cau mày.

Hà Chử cũng nhìn Khuru Tả :

- Tuyệt môn giải huyết của Lý huynh chẳng tác dụng gì đối với Khuru Phân đàn chủ.

Hà Chử vừa nói vừa từ từ quay mặt lại nhìn ngọn Vô Ảnh đăng. Nhãn lực của gã vừa đóng đinh vào hàng chữ thảo :

- Ảnh đăng đoạt mạng.

Hà Chử giật mình, gọi giật Lý Bằng :

- Lý huynh.

Tiếng nói của y còn đọng trên hai cánh môi, một ngọn gió hiu hiu từ phía sau ngọn Vô Ảnh đăng thổi ra. Trong tòa chính sảnh không thể nào có gió lùa kỳ dị như vậy nên Hà Chử giật mình. Vốn đã phòng bị trước, y lạng người qua hữu, ngọn gió nhẹ kia chỉ giữ nhẹ vạt áo của y rồi đột nhiên xoáy thành kinh ập luôn tới Hỏa Long Thần Khuru Tả.

Khuru Tả rùng mình, ngơ ngác nói :

- Quý Vương... Quý Vương...

Lý Bằng thòp trảo vào bả vai hữu của Khuru Tả :

- Phân đàn chủ, người hãy tỉnh lại đi. Có bốn hộ tướng Lý Bằng và Hà Chử đây, không còn gì người phải sợ.

Khuru Tả ngơ ngác nhìn Lý Bằng và Hà Chử :

- Lý huynh, Hà huynh. Chạy đi thôi, Quý Vương đã xuất hiện ở đây nè. Khuru mỗ này không ngoa ngôn đâu.

Lý Bằng gằn giọng nạt lớn :

- Khuru Tả, người tính chết sao mà có ý tưởng bỏ chạy. Chuyện gì đã xảy ra ở đây, mau tường thuật cho Lý Mỗ và Hà huynh nghe, dù Quỷ Vương có xuất hiện đi nữa, cũng không thể chống chọi lại Thiên giáo.

Khuru Tả lắc đầu :

- Nhị vị hộ tướng, tại hạ không ngoa ngôn đâu. Hãy nghe lời tại hạ nói đi.

Hà Chử và Lý Bằng chú nhãn vào Khuru Tả, cả hai thở dài một tiếng bởi sự thất thần đến độ hồn siêu phách lạc của gã Phân đàn chủ Hỏa Long Thần Khuru Tả.

Hà Chử day nghiêng nói :

- Quỷ Vương mà người nói có xuất hiện ở đây, Hắc Bạch Thủ thư sinh sẽ lấy mạng hẳn như trở bàn tay. Nếu như gã Quỷ Vương đó không xuất hiện thì Hà Mỗ sẽ trừng trị người đấy.

Trong Thiên giáo không thể chứa chấp một cao thủ nhút nhát như người.

Hà Chử hừ lạnh một tiếng :

- Một tên tham sống sợ chết như người đánh phải xử lăng trì để giữ uy danh của giáo phái.

Hà Chử nói thao thao bất tuyệt mà tuyệt nhiên vẫn không nghe Khuru Tả đáp lời. Hai mắt của Khuru Tả cứ trợn trừng trừng nhìn ra sau lưng Hà Chử.

Hà Chử thấy điều lạ trong mắt Khuru Tả liền quay ngoắt lại :

- Y...

Sau lưng hẳn, trước ngọn Vô Ảnh đằng một người vận trang phục bạch y đứng tự bao giờ.

Người đó quay lưng về phía Hà Chử nên y không thể nhận diện được chân diện mục.

Hà Chử giật thót ruột. Khoảng cách từ chỗ y đứng tới ngọn Vô Ảnh đằng vốn vẹn chỉ hai sải tay, thế mà người vận bạch y xuất hiện ngay sau lưng y mà y không phát hiện được.

Rõ ràng chỉ có ma quỷ mới có thể làm được việc đó thôi. Nhưng Hà Chử và Lý Bằng đã nhanh chóng lấy lại tinh thần, Hà Chử bật cười khanh khách :

- Người tính giở trò quỷ ma để hí lộng Hà Mỗ sao. Nếu người là Quỷ Vương thì hãy quay mặt lại cho Hà Mỗ nhìn qua chân diện mục.

Lời nói của Hà Chử được người vận bạch y đáp lại ngay lập tức.

Y từ từ quay lại.

Mặc dù đối mặt với Hà Chử và Lý Bằng nhưng cả hai vẫn không sao thấy được diện dung của Quỷ Vương, bởi lẽ ngọn Vô Ảnh đằng lơ lửng che khuôn mặt của Quỷ Vương rồi.

Ánh sáng từ ngọn đằng phát ra như con mắt dưới âm ty rừng rục chiếu vào Hà Chử và Lý Bằng.

Hắc Bạch Thủ thư sinh cau mày :

- Hà Mỗ thấy mặt người lạ đó, để ta thử xem võ công bản lĩnh của Quỷ Vương thế nào.

Hắc Bạch Thủ thư sinh Hà Chử hét lớn một tiếng, phát tác luôn ma chiêu song long xuất hải. Chiêu công này không mấy khi Hà Chử sử dụng đến, nhưng y lại đặc ý nhất. Bởi khi phát tác tuyệt thức song long xuất hải thì đối phương chỉ có thể chui xuống âm phủ mà thôi.

Hai cánh tay của Hà Chử như cặp giao long đen trắng, thoát cái phóng ra chia làm hai, thượng trung công trực diện vào Quỷ Vương.

Chát...

Đánh một đòn công thẳng mà Quỷ Vương chẳng hề phản xạ, nhưng đôi mắt Hắc Bạch Thủ thư sinh Hà Chử tê rần, hồ khẩu rất buốt, khi y thu hồi chưởng lại thì mạch môn đã vỡ nát.

Hà Chử rú lên một tiếng :

- A...

Đến lúc này Hà Chữ mới cảm nhận cái đau thấu tận óc. Y rúm người lại, hai cánh tay Hắc Bạch Thủ buông thõng, mặt nhăn nhó tỏ lộ sự đau đớn tột cùng.

Hà Chữ thất thần, cảnh báo Lý Bằng :

- Lý huynh, y đúng là Quỷ Vương.

Hà Chữ chưa kịp dứt lời thì Lý Bằng đã chớp nhoáng tấn công luôn. Chiếc đuôi tóc sam bạc trắng của gã quất thẳng một đường vòng cung với chín thành công lực.

Phàm ai hứng trọn chiếc đuôi sam đó nhất định không thể nào bảo toàn mạng sống, đằng này đối phương của Lý Bằng để mặc cho bím tóc quăn chặt lấy yết hầu.

Rít...

Lý Bằng ghệt mạnh đầu ra sau, với ý niệm thủ cấp của đối phương sẽ rơi xuống đất.

- A...

Cái đuôi sam của Lý Bằng như sợi kim thường rít chặt gã lại.

Lý Bằng trợn tròn mắt, chưa hết ngạc nhiên đã thấy một ánh thanh quang sáng ngời xuất hiện trước mặt rồi bổ thẳng vào chấn tâm của y.

Bình...

Bạch Phát thư sinh Lý Bằng như một cánh diều đứt dây từ trong nhà đại sảnh của Phân đàn Trúc Giang bắn luôn ra ngoài cổng tam quan.

Y giẫy giụa dưới đất, bò lê bằng tứ chi, với cái đầu trọc lóc, máu rịn ra đỏ thẫm.

Lý Bằng như một người điên, vừa lê vừa bò vừa la :

- Quỷ Vương... Quỷ Vương... Quỷ Vương...

Kha Chấn Bình thấy Lý Bằng rơi vào tình trạng bi thảm như vậy vừa ngạc nhiên vừa lạ lùng. Lão băng khỏi mình ngựa phi thân đến bên Lý Bằng.

Chưa kịp đỡ Lý Bằng đứng dậy thì từ trong nhà đại sảnh, Hắc Bạch Thủ thư sinh cũng như cánh diều bay ra cắm phập đầu xuống chân Kha Chấn Bình.

Hắc Bạch Thủ thư sinh cũng như Lý Bằng, miệng không ngớt lải nhải :

- Quỷ Vương... Quỷ Vương... Quỷ Vương...

Kha Chấn Bình rúng động tận đáy lòng, liền phát cờ hiệu. Ngay sau cái phát tín kỳ, năm mươi cao thủ Thiên giáo cùng với Tứ linh chủ Linh Sơn cổ tự đồng loạt phi thân kết thành một bức tường che chắn trước cửa Tam quan Phân đàn Trúc Giang.

Kha Chấn Bình nhếch mày hỏi :

- Nhị vị hộ tướng, Quỷ Vương là ai?

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Chưởng giáo Thiên giáo Kha Chấn Bình thì tai đã nghe Linh chủ Thiên Giáo cất tiếng gọi giạt giọng :

- Kha chưởng... Nhìn lên coi ai nè...

Kha Chấn Bình đứng phắt dậy, quay ngoắt về phía cửa tam quan Phân đàn.

Trước mặt lão là một người vừa thật vừa ảo, vận bạch y như câu hồn sứ giả nơi Diêm đình, dung diện lập lờ vì ngọn Vô Ảnh đăng phát dạ quang xanh lè.

Kha Chấn Bình nghiêm mặt, gằn từng tiếng :

- Các hạ là ai?

- Vô Ảnh đăng.

Kha Chấn Bình lắc đầu :

- Bồn Chưởng giáo chưa từng nghe đến cái tên Vô Ảnh đăng.

- Thấy đèn là thấy ta. Tất cả các người ai muốn sống thì hãy tự phé bỏ võ công, nếu ai phản lệnh đừng trách bồn nhân nặng tay.

Kha Chấn Bình hừ một tiếng :

- Các hạ bản lĩnh như thế nào mà dám chống lại Thiên giáo, còn nghênh ngang bức ép giáo chúng phé bỏ võ công?

- Ta không muốn nói nhiều.

Kha Chấn Bình cười khẩy một tiếng, rút luôn ngọn tiểu huyết kỳ :

- Tiêu diệt!

Linh đã phát ra thế là năm mươi nhân mạng giáo chúng Thiên giáo như bầy thiêu thân lao vào người tự xưng là Vô Ảnh đăng.

Một quả cầu tụ khí xanh lè nhoáng lên rồi vụt tắt, kèm theo những tiếng kêu thất thanh.

Ba mươi nhân mạng bắn tung đi tám phương tứ hướng chẳng khác nào những chiếc lá khô bị cuốn bởi cơn lốc dữ.

Hai mươi nhân mạng còn lại lão đảo, lùi bộ ba bước, rồi té bịch xuống đất, miệng ứa máu.

Kha Chấn Bình chấn động tận tâm can. Lão có năm mơ cũng không tin trên cõi đời này lại có người có nội công thâm hậu đến độ đó.

Kha Chấn Bình rút luôn ngọn kỳ vàng vẫy về phía sau.

Hà Tú Anh và Chu Cẩm Ngọc nhanh như cắt lướt đến đứng cặp hai bên chiếc xe tù che kín rèm bằng vải gai. Còn Kha Chấn Bình hú lên lanh lảnh, vận chuyển Huyền Huyền giáp công tới tầng cuối cùng tuyệt công tu vi.

Toàn thân Chưởng giáo Thiên giáo như xám xịt lại bởi một màn hắc quang mờ mờ, ảo ảo, rồi phát tác luôn hai đạo hắc chưởng xuất phát từ tâm trung bản thủ, chia thành thượng và hạ công vào Vô Ảnh đăng.

Hai đạo hắc chưởng như đôi Hắc Long, và tựa như hai ngọn giáo rít gió nhưc buốt cả cột sống.

Chát...

Vô Ảnh đăng thoáng biến mất, khiến Hắc chưởng khí kinh của Kha Chấn Bình bổ luôn vào hai cây cột đá.

Bình...

Hai cây cột đá kiên cố nặng trên nghìn cân, thế mà thoáng chốc đã bị khí kinh biến thành hai đồng đá vụn.

Kha Chấn Bình quát lớn :

- Vô ảnh nhân, người trốn chạy đi đâu?

- Ta đâu có trốn.

Kha Chấn Bình giật thót ruột bởi nghe giọng quen quen ngay sau lưng mình.

Gã quay ngoắt lại thì nhận thấy cây Vô Ảnh đăng cách mình chỉ non ba gang tay. Hai mắt trợn trừng tưởng muốn lọt ra ngoài, bởi sự biến hóa khôn lường của Vô ảnh nhân.

Kha Chấn Bình thất kinh hồn vía, hai tay khoa vòng, tạo thành một rừng bản thủ đen kịt, rồi liên hoàn công ra ba đạo khí Huyền Huyền giáp, chia thành ba hướng thượng, trung, hạ quyết không để đối phương dụng thuật pháp di hành mà tránh chưởng khí.

Rẹt...

Ầm...

Ba chưởng kinh vô hình trung lại đánh thẳng vào chiếc xe tù chẳng khác nào cuồng phong giạt thổi.

Xoạt...

Những tấm vải gai che chiếc xe tù bị lực kinh xé rách toạc thành nhiều mảnh, đồng thời xô ngã chiếc xa qua một bên.

Vô ảnh nhân sững sốt khi nhận ra khuôn mặt của Hằng Ni. Khuôn mặt ủ dột và sầu thảm. Trong khoảng khắc lưỡng lự đó, Vô ảnh nhân hứng luôn hai đạo khí chưởng Huyền Huyền giáp của Kha Chấn Bình.

Ầm... Ầm...

Mặc dù bị tập kích bất ngờ nhưng Vô ảnh nhân chỉ lắc lư hai vai, chứ chẳng biểu hiện chút gì gọi là bị nội thương.

Quay ngoắt lại Kha Chấn Bình, Vô ảnh nhân gầm giọng :

- Người muốn chết.

Cùng với câu nói đó, Vô ảnh nhân vận hóa khí công, ngay lập tức đôi bản thủ của y lập lòe ánh kim sáng ngời.

Kha Chấn Bình nhận ra ảo ảnh kim quang bản thủ, buột miệng thốt :

- Kim ảnh thủ... người là...

Y chưa nói hết thì bóng chưởng ảnh kim quang đã xé gió tập kích trực diện.

Kha Chấn Bình không cần né tránh, dựng song thủ, Huyền Huyền giáp đến tầng thứ mười hai đón thẳng đỡ thẳng, chẳng một chút e dè.

Đón Kim ảnh thủ của đối phương, Kha Chấn Bình ngấm ngấm nghĩ Vô Ảnh đẳng bí nhân chính là Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm. Nếu là Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm thì lão đâu sợ gì mà không biểu lộ một chút thần oai của Giáo chủ Thiên giáo.

Ầm...

Giáo chủ Thiên giáo trợn trừng hai mắt, hai tay buông thõng, đầu gục xuống. Một lúc sau y phục mới bốc khói rồi một ngọn lửa bùng lên, nhanh chóng biến thân ảnh gã thành một bó đuốc.

Tứ linh chủ Linh Sơn hét lên một tiếng :

- Khủng khiếp quá... Chạy thôi...

Hà Tú Anh và Chu Cẩm Ngọc đâu thể bỏ chạy để cho phạm nhân sống sót được. Cả hai hoành bộ, đồng thời phóng phi tiễn chực kết liễu mạng sống của Hằng Ni.

Hai người chưa kịp phát tác phi tiễn thì hổ khẩu đã bị Vô ảnh nhân khống chế rồi. Cả hai sững sốt vô cùng, với một khoảng cách trên mười trượng thế mà họ vẫn bị Vô ảnh nhân ngáng tay không cho gỡ sát thủ lấy mạng Hằng Ni.

Rắc...

Những ngọn phi tiễn rời khỏi hai bàn tay thanh tú của Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh rơi xuống đất.

Ngọn Vô Ảnh đẳng đã biến mất từ lúc nào và thay vào đó là khuôn mặt anh tuấn nghiêm lạnh của Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm.

Chàng chiếu ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng hai nàng hộ tướng của Thiên giáo :

- Hãy về báo với Tổng tài Thái Minh Công, Vương Mãng là Thế Lãm này đã quay trở lại giang hồ.

Hà Tú Anh và Chu Cẩm Ngọc từ từ lui gót, bất thần cả hai rít lên :

- Không giết người, chúng ta cũng chết. Chúng ta chỉ có mỗi một con đường sống là giết người mà thôi.

Hai nàng vừa nói vừa vận công, phiêu diêu như hai cánh bướm đêm áp thẳng vào Thế Lâm. Bốn cánh tay ngọc biến hóa thành trảo công quắp thẳng vào đối phương.

Thế Lâm mặc nhiên chờ cho bốn ngọn trảo kia tập kích vào chàng, nhưng chúng chưa đụng đến chéo y của Thế Lâm thì Hà Tú Anh và Chu Cẩm Ngọc rú lên một tiếng ngã lăn xuống đất.

Vừa rồi họ phát công đánh vào Thế Lâm nhưng liền bị một lực kinh vô thanh vô sắc phát tác lại. Lực kinh bí ẩn đó rất kỳ dị, chúng như bầy ong chi chít đua nhau đốt vào mười đầu ngón tay trảo công, cả hai cảm nhận mười đầu ngón tay của mình rất buốt và tụ khí nhanh chóng tản mát, rồi té bịch xuống đất.

Hà Tú Anh và Chu Cẩm Ngọc nhìn nhau bằng đôi mắt mở to, vừa ngạc nhiên vừa ngỡ ngàng. Hà Tú Anh chớp đôi thu nhân đứng bật dậy, toan vận hóa nguyên khí công tiếp Thế Lâm, nhưng đầu óc quay cuồng, mồ hôi tuôn đầm dung diện, tay chân bủn rủn té ngồi trở lại.

Thế Lâm mỉm cười :

- Xem ra hai nàng quá trung thành với Tổng tài Thái Minh Công đấy.

Chu Cẩm Ngọc ngược mắt nhìn Thế Lâm :

- Hoàng tướng giết chúng ta đi.
- Ta không thích hạ thủ nữ nhân.
- Nếu người không giết thì đừng đụng đến xe tù.

Thế Lâm giữa mặt bật cười dòn :

- Ta tự quyết định hành động của mình.

Thế Lâm bỏ mặc Hà Tú Anh và Chu Cẩm Ngọc đến bên xe tù. Chàng nhìn Hằng Ni :

- Chúng ta lại gặp nhau.

Hằng Ni ngược mắt nhìn Thế Lâm, không biết nàng mừng hay vui mà chẳng biểu lộ một chút cảm xúc gì ra mặt.

- Muội không ngờ được gặp lại phu tướng.
- Nàng nghĩ Thế Lâm này đã chết rồi chẳng. Hừ...

Thế Lâm lắc đầu :

- Ngẫm cho cùng, ta và nàng chắc có nợ với nhau. Tại sao ta lại gặp nàng ở đây trong hoàn cảnh này.

Thế Lâm chắp tay sau lưng, lạnh lùng nói :

- Ta không muốn gặp nàng.

Hằng Ni thở dài lắc đầu :

- Muội thừa biết. Hoàng huynh có thể giết muội để thỏa lòng tức giận.

Thế Lâm quay ngoắt lại nhìn thẳng vào đáy mắt Hằng Ni :

- Ta không phải là hạng người tiểu nhân giết kẻ ngã ngựa. Có lẽ để cho nàng sống để thăm thía nỗi xót xa của người bị phản bội.

Thế Lâm dứt lời dụng Kim ảnh thủ chặt gãy gông xiềng cho Hằng Ni :

- Nàng đã được tự do. Kiểu từ...

Hằng Ni bật dậy :

- Hoàng huynh.

Thế Lâm quay lại :

- Không còn gì để nói. Phu tướng của nàng đã vùi thây nơi Đông đảo rồi. Thế xác của gã còn đây nhưng linh hồn đã tan biến từ lâu rồi. Nàng hãy bảo trọng.

- Đại ca... hãy nghe muội nói.

Thế Lâm lắc đầu :

- Mắt ta thấy, tai ta nghe.

Thế Lâm thở dài, nghiêm giọng nói :

- Khi nào vàng nhật nguyệt sụp tắt vĩnh viễn, ta mới nhìn lại muội. Hoàng thiêng, hậu thổ chứng kiến cho lời thề của Hoàng Thế Lâm này. Vĩnh biệt Hằng Ni.

Thế Lâm toan trở khinh công bỏ đi, thì Hằng Ni gọi giật lại :

- Thế Lâm... Hoàng Thế Lâm đại ca không thác mắc tại sao muội lại trở thành tù nhân của Thiên giáo à?

Thế Lâm quay lại, nhún vai lắc đầu :

- Nàng là tù nhân của Thiên giáo, có lẽ cũng như ta trước đây đã bình nhiên trở thành kẻ thù của nàng và Vương Mãng. Một ngày nào đó, chính ta sẽ gặp Vương Mãng.

Thế Lâm dứt lời, quay lưng bằng mình đi luôn, để mặc nàng ở lại với nỗi trống vắng trợ trợ. Bỏ đi, nhưng tâm hồn chàng nặng trĩu với bao nỗi dày vò xót xa, nhưng ở lại đối mặt với nàng, có lẽ sự xót xa còn nặng hơn bội phần.

Thế Lâm nghe tiếng Hằng Ni thét gọi sau lưng mình :

- Ca ca... Hoàng ca ca...

Vô hình trung Thế Lâm đặt tay vào mạng sườn. Chàng cảm nhận ngọn trủy thủ vô tình hôm nào vẫn còn đeo lưng lẳng bên mình.

Thế Lâm thở dài lắc đầu :

- Định mệnh... ông trời bắt ta phải nhận định mệnh nghiệt ngã trong cuộc đời này.

24. Chương 24

Hằng Ni cúi đầu bước đi. Bây giờ nàng không còn bị gông cùm, nhưng có lẽ thân phận kẻ tù tội còn hơn thế nữa. Nàng như cánh hoa héo rũ, sớm úa tàn, mặc dù nhan sắc vẫn chưa mất hết những nét tinh anh quyến rũ.

Hằng Ni vừa đi vừa than :

- Ông trời ơi, phải chăng Hằng Ni này đã được ông nắn tạo ra chính là từ đóa lan trắng, nay lan sắp tàn bởi tuế nguyệt phong ba.

Hằng Ni bặm môi, quỳ xuống một gò mối ven đường :

- Ôi trời ơi, ai hiểu được cho Hằng Ni này chứ. Chữ “hiếu”, chữ “tình”, con chọn chữ nào đây. Vâng, con đã chọn chữ “hiếu”, để rồi bây giờ... ông trời ơi... thà con chết đi còn sướng hơn mang hình hài của kẻ vô dụng.

Khi Hằng Ni ngẩng mặt nhìn lên, nước mắt tuôn dài theo hai bên khóe, trong làn nước mắt mờ đục kia, nàng thấp thoáng thấy xa xa một ngôi cổ tự ẩn tàng trên những tảng mây lập lờ trôi.

Hằng Ni tự hỏi :

- Ngôi cổ tự kia là đâu?

Cùng với câu hỏi đó, bất giác Hằng Ni nghĩ đến việc cắt tóc từ bỏ thế nhân lấm bụi trần ai bi lụy.

Nàng đứng lên, thả gót đi về hướng ngôi cổ tự.

Đứng dưới chân núi Ngũ Đài sơn, Hằng Ni nhìn lên, cảm nhận một thiên nhiên hùng vĩ, một phong cảnh hữu tình, thơ mộng như cõi bồng lai tiên cảnh. Bất giác nàng cảm thấy thần thái thư thả vô ngần.

Hằng Ni bước lên bậc tam cấp khúc khuỷu. Con đường độc đạo dẫn lên cổ tự xếp bằng những tảng đá hoa cương đã lên nước bóng ngời, chắc chắn hàng ngày đã được ai đó lau chùi cẩn thận.

Nàng nghĩ thầm :

- “Người ra công lau những bậc tam cấp này nhứt định phải là người có tâm chánh quả, hướng về cõi vô thượng, an lạc vĩnh hằng”.

Leo lên được nửa đường, Hằng Ni cảm nhận mùi trầm thoang thoảng phả vào mũi mình.

Chính mùi trầm dịu dịu đó mà nàng nảy sinh ý niệm thần phục không một ngôn từ nào diễn tả được.

Không gian ngoài cảnh hùng vĩ, là sự trang nghiêm đến độ khiến cho Hằng Ni cảm tưởng mình đang lạc bước vào chốn thiên đình.

Nàng nhủ thầm :

- “Chắc có lẽ mình có duyên với cổ tự này chăng?”

Ý niệm ấy khiến nàng thoãn thoắt bước lên những bậc đá dẫn đến tòa chính sảnh.

Tòa chính sảnh hình bát giác, tọa lạc trên một bãi bằng khoét sâu vào trong Ngũ Đài sơn. Hằng Ni rón rén bước lên, và không khỏi lo âu bởi không gian vắng lặng đến lạ lùng.

Nàng đứng ngay cửa chánh điện nhìn vào. Pho tượng Phật bà Quan Âm đặt ngay chính sảnh, hai bên là hai pho tượng, một là Huyền Huyền thánh nữ, bên kia là Hoa Sơn thánh nữ.

Trông ba pho tượng đó mà lòng Hằng Ni thanh thản vô cùng.

Boong... Boong... Boong...

Nghe tiếng chuông phát ra lanh lạnh từ sau hậu điện, Hằng Ni bất giác hồi hộp vô cùng.

Tiếng chuông vừa dứt, từ sau hậu điện hai chư ni bước lên. Họ lắng lặng trải tấm vải nâu trước đại điện, rồi bày thêm hai bình hoa huệ, sau cùng mới trịnh trọng lấy từ trên bệ thờ Phật bà Quan Âm một nhánh lan trắng gắn vào tịnh bình.

Họ bày biện xong đứng nép qua hai bên.

Hằng Ni thắc mắc vô cùng. Nàng tự hỏi, sao hai vị chư ni kia lại trang trí bệ thờ như vậy, bình thời tịnh bình của Phật mẫu là những nhánh liễu, cơ sao hôm nay lại gắn hoa lan.

Chẳng lẽ họ biết đích thị hôm nay mình đặt chân đến cổ tự này à.

Hằng Ni còn đang vẫn vơ, thì từ sau đại điện, lão sư thái tay chống trượng ngọc đỉnh đặc bước vào.

Sư thái chiếu tinh nhân về phía nàng, dịu giọng như từ mẫu, ôn nhu nói :

- Sao con còn chưa vào hành lễ Phật mẫu.

Hằng Ni giật mình, vội ôm quyền hướng về lão sư thái :

- Tiểu nữ Hằng Ni từ xa đến đây, xin hỏi sư thái vừa nói với ai vậy?

Lão sư thái mỉm cười, thả bước về phía nàng. Xem cây ngọc trượng trên tay lão sư thái có thể đoán được nó không dưới hai trăm cân, thế mà sư thái cầm nó như một cây gậy bình thường, chẳng hề tỏ lộ sự khó nhọc gì.

Tiến thẳng đến bên nàng, lão sư thái mỉm cười nói :

- Ta nói với con đó.

Sư thái nhìn Hằng Ni từ đầu tới chân, ôn tồn nói tiếp :

- Hằng Ni, con đã bị bụi hồng trần nhuộm đen từ trên xuống dưới, và tí chút nữa thôi, sinh mạng của con cũng sớm về diêm phủ, mà mãi mãi chu du trong vòng luân hồi không thể giải thoát được.

Hằng Ni ngạc nhiên hỏi :

- Sư thái biết con?

Lão sư thái gật đầu :

- Con chính là Bạch Hoa Lan. Lan trắng chính là loài hoa tinh khiết, nhưng số trời định con phải chịu nhiều ô trọc, để rửa sự ô trọc đó, nên mới đưa con đến Ngũ Đài sơn gặp ta.

- Sư thái, con không hiểu gì cả. Hằng Ni này chưa một lần đặt chân tới Ngũ Đài sơn, và cũng chưa một lần báo danh là Bạch Hoa Lan, sao sư thái lại biết?

- Hằng Ni, ý trời khó nói. Ta chỉ muốn nhắc nhở con mệnh trời đã định, dù con có muốn cưỡng lại cũng không được.

- Sư thái nói vậy có ý gì?

Sư thái quay lại bệ thờ chỉ lên nhánh lan trắng đã được hai chữ ni gắn vào tịnh bình :

- Phật mẫu trên cõi Như Lai thấy được tất cả, và xui khiến để con đến đây.

Sư thái nhìn lại Hằng Ni :

- Bạch Hoa Lan, duyên nợ của con đã trả xong với cõi trần ai bi lụy, và Phật mẫu muốn triệu hồi con về với người. Hôm nay, Ngũ Đài sơn sẽ long trọng tiếp nhận con.

- Sư thái...

Hằng Ni bậm môi, bao nhiêu sự kiện quay về với nàng.

Liên theo những hoài niệm của quá khứ, bất giác nàng nghĩ có lẽ đây mới chính là đời thật của Bạch Hoa Lan. Phải chăng sư thái đã biết tất cả những nỗi niềm bi lụy và tình cảnh của nàng.

Nghĩ như vậy, Hằng Ni liền quỳ xuống hành đại lễ. Nàng vừa hành lễ vừa nói :

- Sư thái, nếu thánh mẫu cho rằng con đã dứt nợ trần đời, con xin quỳ dưới đài sen để quy y.

- Quan âm từ bi! Con có duyên với cổ tự này.

Sư thái đỡ Hằng Ni đứng lên dẫn vào trong chính điện, rồi từ tốn nói :

- Hằng Ni, con hãy hành lễ Phật mẫu, người sẽ độ con về với cõi thanh tịnh siêu thoát khỏi vòng khổ ải luân hồi.

Hằng Ni bậm môi, hành đại lễ. Trong lúc hành lễ, hình bóng Hoàng Thế Lãm cứ ẩn hiện trong từng góc ngách thâm kín nhất của nàng.

Hằng Ni nghĩ thầm :

- “Phật mẫu, thân con đã nhuộm đầy bụi trần ai, chữ ”tình“, chữ ”hiếu“, chữ ”nghĩa“, chữ ”trung“ hòa nhập làm một, nên mới tạo thành chữ ”bi“. Mong người cứu vớt tâm linh con thoát khỏi bao nỗi buồn phiền. Con mang thân xác và tâm linh về với thánh mẫu, đặng cầu xin một điều, phu tướng Hoàng Thế Lãm hiểu được cho nỗi lòng của con”.

Nàng hành lễ xong, ngược mắt nhìn lên bờ đoàn hoa sen. Trong sự thống khổ, xót xa nhất, nàng cảm tưởng pho tượng từ bi, hỷ xả của Phật mẫu đang mỉm miệng cười với nàng.

Ánh mắt của Thánh mẫu như đang nói với nàng :

- Sao con lại bi lụy như vậy? Kiếp hồng trần là nỗi oan nghiệt, sinh lão bệnh tử, hỷ nộ ái ố, muốn dứt bỏ những cảnh giới đó hãy hướng về cõi vĩnh hằng cực lạc, mà xem kiếp hồng trần như chốn phù du không có trong con.

Nước mắt nàng trào ra lăn thành hai dòng lệ chảy xuống thêm gạch hoa.

Sư thái lên tiếng nói :

- Bạch Hoa Lan, rồi đây con sẽ cảm nhận tất cả sự thanh thản của cuộc đời này.
- Sư thái, con sẽ nghe theo lời chỉ bảo của người.
- Tốt lắm.

Sư thái lấy ngọn trủy thủ sáng ngời ánh kim quang đã đặt sẵn trên bồ đoàn. Bà cẩn trọng, trang nghiêm cắt từng lọn tóc của Hằng Ni. Những lọn tóc óng ánh, đen tuyền được hai sư ni đặt vào một chiếc tráp bạc.

Sư thái làm xong lễ quy y đầu Phật cho Hằng Ni, rồi trình trọng thấp nhang hành đại lễ.

Thấp nhang xong, người nhìn sang Hằng Ni cất giọng trang nghiêm nói :

- Bạch Hoa Lan, kể từ bây giờ con không còn có cái tên đó nữa, và cũng chẳng có tục danh Hằng Ni. Ta đặt pháp danh cho con là Vi Sơn Tử.

Hằng Ni quỳ lạy, nhỏ nhẹ nói :

- Đa tạ sư thái đã tế độ cho con.

Sư thái đỡ nàng đứng lên :

- Cổ tự Ngũ Đài sơn đã có thêm một chư ni cốt cách hơn người. Nếu con có duyên với Phật mẫu, cõi niết bàn an lạc sẽ rộng mở với con.
- Con sẽ nghe theo lời dạy của sư thái.

Sư thái mỉm cười :

- Vi Sơn Tử, ta rất mãn nguyện về con.

Sư thái chỉ cửa hậu điện :

- Con hãy vào trong thay y phục tăng ni. Hai vị sư tỷ của con đây sẽ hướng dẫn con đến tịnh cốc.

Hằng Ni quay sang hai vị chư ni đứng hai bên sư thái :

- Vi Sơn Tử ra mắt nhị vị sư tỷ. Sau này mong nhị vị sư tỷ chỉ bảo.

Hai vị chư ni mỉm cười, gật đầu với nàng.

Một người ôn nhu nói :

- Vi Sơn Tử sư muội đừng câu nệ quá, chúng ta đã là người xuất gia, chớ bỏ chốn hồng trần. Cổ tự có thêm sư muội nữa là người thứ tư, sau này tất cả sẽ do sư muội đảm đương trọng trách.
- Đa tạ nhị vị sư tỷ.

Nàng quay lại sư thái :

- Sư thái, con muốn quỳ trước đài sen Phật mẫu để gội rửa bụi trần.

Sư thái gật đầu :

- Tốt lắm! Ta luôn cảm nhận con là kẻ hữu duyên, có căn cơ với Phật mẫu.

Sư thái quay lại hai vị chư ni :

- Ta giao Vi Sơn Tử lại cho hai người. Hai người tận tình chỉ bảo Vi Sơn Tử mọi sinh hoạt trong cổ tự này. Thứ hai, Vi Sơn Tử vốn đã mất hết võ công rồi, hai người tận tụy chỉ dạy những tinh hoa võ học của cổ tự cho nàng.

Hằng Ni ngạc nhiên vô cùng. Những lời nói vừa rồi của sư thái khiến nàng ngỡ ngàng, buột miệng thốt :

- Sư thái, sao người biết con đã bị phế bỏ võ công?

Sư thái mỉm cười nhìn nàng :

- Bạch Hoa Lan vẫy vùng khắp cõi Trung Nguyên, xuất quỷ nhập thần, thoảng chốc mang thân tử tội. Đã là tử tội thì đâu còn võ công nữa. Ta nói có đúng không nào?

Hằng Ni bặm môi gục mặt nhìn xuống mũi hài cỏ của mình.

Sư thái đặt tay lên vai nàng :

- Con ở lại đây với hai vị sư tỷ. Ta ra sau tịnh cốc.

Sư thái chống trượng thả bước từ từ ra cửa hậu viện. Hằng Ni nhìn theo với một tâm trạng thăm phục vô cùng.

Để Hằng Ni ở lại chính điện, sư thái đi luôn một mạch đến tịnh cốc.

Cửa tịnh cốc đóng im ỉm, không gian thật là vắng lặng tĩnh mịch. Sư im lặng có thể nghe được tiếng gió rì rì thổi qua những hàng liễu, gây cho con người cảm giác thanh bình thoát tục.

Sư thái gõ cửa :

- Mở cửa ra đi!

Cửa tịnh cốc từ từ hé mở. Sư thái nhìn lại sau lưng, khi biết chắc không có ai nhìn theo mới len qua cửa. Sự cẩn trọng của sư thái thật là quá đáng, nhưng cũng chứng tỏ bên trong tịnh thất có người, mà người này nhất định phải mang thân phận rất là quan trọng.

Sư thái vừa len qua cửa tịnh cốc, liền khép ngay cửa lại. Hai ngọn bạch lạp trong tịnh cốc không đủ ánh sáng để thấy chân diện mục một nữ nhân che mặt bằng vuông lụa hồng.

Người ra mở cửa cho sư thái là Thần Cơ Bất Tri Khách.

Sư thái vừa bước vào, Thần Cơ Bất Tri Khách đã kéo ghế thỉnh sư thái :

- Sư thái hãy ngồi đây!

Sư thái gạt đầu, ngồi xuống chiếc đôn đối mặt với nữ nhân che mặt.

Sư thái vừa yên vị xong liền cất tiếng nói :

- Bạch Hoa Lan đã chính thức quy y đầu Phật. Kể từ bây giờ nàng có pháp danh là Vi Sơn Tử. Nhờ nhị vị mà Ngũ Đài cổ tự tiếp nhận được một đệ tử cốt cách hơn người.

Nữ nhân che mặt gạt gù :

- Như vậy là tốt lắm rồi. Sư thái à, kể từ bây giờ Bạch Hoa Lan không còn nữa, sư thái cũng đừng để lộ tung tích Vi Sơn Tử là Bạch Hoa Lan, nếu lộ ra ngoài e tính mạng của Vi Sơn Tử khó giữ được.

Thần Cơ Bất Tri Khách chen vào :

- Sư thái tể độ cho Bạch Hoa Lan thoát tục, khoác áo nâu vàng, công đức này cao như trời biển.

Sư thái khoát tay :

- Hai vị đừng khách sáo. Đây là duyên tu của Bạch Hoa Lan mà thôi chứ lão đâu có công trạng gì.

Nữ nhân che mặt, lấy chiếc túi gấm đeo bên mình đặt lên bàn :

- Sư thái, đây là chút kim ngân. Tôi muốn dâng lên Thánh mẫu nhưng không tiện, nhờ sư thái mua hương hoa cúng dùm tôi.

Sư thái lắc đầu.

Nữ nhân che mặt nói tiếp :

- Sư thái đừng nghĩ tôi mang kim ngân vì Vi Sơn Tử.

Sư thái thở dài, rồi gạt đầu :

- Lão ni đành nhận của thí chủ.

Nữ nhân che mặt quay sang Thần Cơ Bất Tri Khách :

- Thần Cơ tiên sinh, chúng ta có thể rời đây được rồi chứ?

Thần Cơ Bất Tri Khách gật đầu.

Lão nhìn Sư thái :

- Đã đến lúc chúng tôi phải đi. Sư thái hãy bảo trọng.

Sư thái đứng lên :

- Hai vị lên đường bình an, lão ni không tiện đưa xuống núi.

Nữ nhân nắm tay Sư thái :

- Không cần sư thái phải tiễn chúng tôi.

Thần Cơ Bất Tri Khách đẩy cửa lên ra ngoài, nữ nhân che mặt bước liền theo chân lão ta.

Hai người ra đến bên ngoài, quay trở lại nhìn sư thái ôm quyền :

- Xin kiếu từ! Mong sư thái chỉ bảo và giúp đỡ cho Bạch Hoa Lan.

- Hai vị yên tâm!

Nữ nhân che mặt xá một xá :

- Kiếu từ.

Thần Cơ Bất Tri Khách và nữ nhân che mặt quay gót. Cả hai đồng loạt trở khinh thuật bằng mình đi nhanh như cơn gió thoảng. Chẳng mấy chốc họ đã khuất dạng dưới tầm mắt của lão sư thái.

Sư thái tần ngần nhìn theo, thở dài tự hỏi :

- “Hai người này là ai, sao biết rành Vi Sơn Tử như vậy. Dù sao đi nữa họ cũng là người tốt cứu Vi Sơn Tử khỏi cảnh hồn ma phiêu bạt”.

25. Chương 25

Trở lại Hoàng Thế Lãm.

Chia tay với Hằng Ni, tâm trạng chàng nặng trĩu xót xa, chàng luôn tự trách thầm :

- “Thế Lãm ơi, mi tự nhận là một đấng trượng phu nam tử, đầu đội trời chân đạp đất, nhưng sao mi lại nhỏ mọn và ích kỷ như vậy. Hằng Ni đã sa chân ngã ngựa, sao ngươi không giúp nàng mà lại ngoảnh mặt làm ngơ”.

Thế Lãm dừng chân bên một tàng cây cổ thụ. Chàng sực nhớ đến gã tướng số thư sinh, đã thỉnh nguyện và muốn chàng với giá một ngàn lạng vàng để cướp tử tù, không ngờ tử tù ấy lại là Hằng Ni.

Thế Lãm cau mày ngẫm nghĩ, nhất định gã tướng số nho sinh kia có quan hệ với Hằng Ni. Và chắc chắn y cũng có sự liên đới với Vương Mãng và Tổng tài Thái Minh Công. Mình phải đi tìm gã để hỏi, vì sao Hằng Ni đang là bậc nhất đẳng thượng nhân lại bị kết tội tử tù.

Nghĩ như vậy, Thế Lãm trở cước tốc băng đi vùn vụt. Thân ảnh của chàng như chiếc bóng mờ ảo, thấy bóng ma không thấy hình.

Đến xế trưa, Thế Lãm đã vào đến Kim Lăng.

Kim Lăng, một thị tứ sầm uất, nơi hội tụ của biết bao thương nhân từ nam chí bắc, người ngựa qua lại như chảy hội, và tất nhiên đã là chốn phồn hoa thì Kim Lăng không thiếu những khách điếm, khuê nguyệt nổi tiếng Trung Nguyên.

Thế Lãm đi ngang qua một tòa lầu nguy nga tráng lệ, với tám cây đèn lồng treo lủng lẳng. Mặc dù giữa ngọ, mà tám ngọn đèn kia vẫn ản hiện ngọn sáp đèn phía trong đang lập lòe.

Thế Lãm dừng bước nhìn lên tấm bảng :

- Lầu Tầm Dương.

Chàng lẩm nhẩm :

- Lầu Tầm Dương! Ngồi lầu đã từng nổi tiếng với những nhà thơ xuất khẩu trong men say mà sáng tạo ra những bài thi tình tuyệt tác.

Đột nhiên Thế Lãm muốn thưởng ngoạn những tứ thơ tuyệt tác của những thi hào mà chàng đã từng nghe thiên hạ truyền tụng.

Chàng thả bước lên bậc tam cấp bước vào nhà chính sảnh. Vừa thấy Thế Lãm, tên tiểu nhị tất tả bước ra :

- Quý khách quan muốn thưởng thức rượu ngon và thi tứ?

Thế Lãm gật đầu, đồng thời lấy luôn một thỏi vàng nhét vào tay tiểu nhị :

- Ta muốn nhìn ngắm thi tứ và đặt thơ.

Gã tiểu nhị nhận thỏi vàng của Thế Lãm, xúm xít như một tên nô bộc trung thành :

- Thỉnh khách quan... Thỉnh khách quan...

Thế Lãm theo chân tiểu nhị lên lầu. Chàng được hướng dẫn đến một gian lầu khang trang, trên tường chỉ có mỗi bài thơ của Thôi Hiệu tiên sinh.

Nhìn nét bút như rồng bay phụng múa của Thôi Hiệu, bất giác Thế Lãm nghĩ thầm :

- “Trong gian lầu này có bút tích của Thôi Hiệu tiên sinh, thì mình chẳng dám cầm bút đề tạc”.

Tiểu nhị mở cửa sổ.

Nhìn qua cửa sổ, Thế Lãm hoàn toàn sửng sốt. Chàng không thể nào tin được có một cảnh sắc thiên nhiên hữu tình đẹp như vậy lọt vào mắt mình.

Những đóa hồng như rung rinh nói chuyện đùa cợt với nhau, và tí tặn chân trời kia là dãy núi Ngũ Đài sơn trùng trùng điệp điệp lọt vào tầm mắt của chàng, con sông Dương Tử như dải ngân hà ửng ánh sáng bạc.

Tiểu nhị quay lại Thế Lãm :

- Khách nhân vừa ý với gian lầu này chứ?

Thế Lãm gật đầu :

- Tại hạ rất vừa ý.

- Tiểu nhân xuống dọn tiệc cho khách nhân.

Thế Lãm gật đầu.

Gã tiểu nhị nhanh chân lui ra ngoài. Còn lại một mình trong gian lầu, Thế Lãm chắp tay sau lưng đứng ngắm cảnh thiên nhiên hùng vĩ mà cảm nhận một tâm trạng thư thái vô ngần.

Gã tiểu nhị mở cửa bước vào. Hai tay bưng thức ăn và một vò rượu năm cân. Theo sau lưng tiểu nhị là một nữ nhân tay cầm tỷ bà, uyển chuyển bước vào.

Tiểu nhị dọn thức ăn và rượu lên bàn rồi nói với Thế Lãm :

- Xin mời công tử.

Chàng tự rót rượu ra hai chiếc chén. Bưng một chén đưa đến trước mặt cô gái vừa được gã tiểu nhị giới thiệu là Thùy Linh :

- Mời cô nương.

Thùy Linh lưỡng lự.

Thế Lãm cau mày.

Nàng đành bưng chén rượu chàng trao. Thế Lãm mỉm cười :

- Mời.

Chàng ngửa cổ uống cạn số rượu trong chén mình, trong lúc Thùy Linh chỉ nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống bàn. Nàng lí nhí nói :

- Tiệp thiếp sẽ đàn cho công tử nghe, chẳng hay người muốn nghe tấu khúc gì?

Thế Lãm nhún vai :

- Tại hạ không phải tao nhân cầm kỳ thi họa, mà chỉ là một khách nhân trên giang hồ, thế thì nghe tấu gì cũng được.

Thùy Linh đỏ mặt, ngượng ngịu nói :

- Thiếp sẽ đàn cho công tử thưởng lãm tấu khúc “Đoạn trường cung”.

Thế Lãm lập lại :

- Đoạn trường cung? Có lẽ tấu khúc này buồn lắm và cũng hay lắm. Tại hạ rất muốn nghe tài cầm tấu của cô nương.

Thế Lãm rót rượu ra chén uống tiếp. Khi chàng đặt chén rượu xuống bàn, vô tình nhân quang lại điểm và bài thơ của Thôi Hiệu trên tường, vừa lúc tấu khúc “Đoạn trường cung” của Thùy Linh trỗi lên.

Âm thanh đàn tỳ bà cứ theo những ngón tay thon thả của nàng phát ra mà tạo thành một giai điệu buồn man mác. Tiếng đàn như tiếng của nàng cung nữ than vãn, u sầu trong một đêm gối chiếc phòng không. Tiếng u uất, nặng nề, và thốn thức nhắc đến mối tình đầu đã lỵ tán.

Thế Lãm vô hình trung bị tiếng đàn điêu luyện của Thùy Linh cuốn hút lấy tâm tư trí tuệ. Chàng như nhập vào tiếng đàn ủ ê ấy để hình dung ra cảnh mỹ nữ cô độc trong lầu son gác tía mà hồn thơ tưởng đến đấng lang quân biền biệt nơi cuối trời.

Không dần được lòng, Thế Lãm bưng cả vò rượu lên uống. Chàng cảm nhận tim mình đập thình thịch vì hình ảnh của Hằng Ni phảng phất đâu đó trong tiếng đàn của Thùy Linh.

Thế Lãm thở dài, Tiếng thở ra của chàng nghe não lòng đến độ tưởng chừng như vừa có một tảng đá nghìn cân từ trên cao rơi xuống, và tản ra thành không khí cô đặc nặng nề.

Tiếng cung đàn tỳ bà của Giang Thùy Linh ngưng bật.

Thế Lãm bặm môi, buột miệng thốt :

- Buồn quá.

- Công tử tha lỗi cho tiệp thiếp.

Thế Lãm lắc đầu.

Chàng từ từ đứng lên, đến bên cửa sổ nhìn cảnh non sông hữu tình, hùng vĩ. Bất giác những kỷ niệm ngày xưa đâu đó tràn về khóa lấp tất cả tâm trí chàng. Kỷ niệm của ngày xưa, ngày chàng và nàng như đôi bướm quẩn quít bên nhau.

Thế Lãm lẩm nhẩm nói :

- Ngày xưa đâu rồi? Kỷ niệm đã tan mất rồi.

Trong men rượu ngây ngất, Thế Lãm bất giác muốn làm thơ. Chàng quay ngoắt lại và chỉ xoay tròn hữu thủ, một hấp lực thoát ra cuốn lấy cây bút lông.

Thế Lãm thở ra lần nữa, rồi quẳng cây bút qua cửa sổ. Cây bút như ánh chớp vụt biến mất trong không trung mênh mông.

Giang Thùy Linh khẽ nói :

- Công tử..

Thế Lãm chẳng hề nghe tiếng của nàng, mà vận khí cách không khắc đôi câu thơ vào vách cột :

”Nhật mô hương quan hà xứ thị

Yên ba giang thượng xứ nhân sầu.”

Nét khắc của chàng bằng chỉ công như rồng bay phụng múa, và chẳng hề thua kém bút tích của Thôi Hiệu tiên sinh.

Thế Lãm băng quơ nhìn hai câu thơ đó với tâm trạng bồi hồi da diết.

Tiếng ồn ồn dội lên ngay ngoài hành lang :

- Giang Thùy Linh đâu rồi?

Tiếng ai đó gọi Thùy Linh nghe nháo nhẹt :

- Thùy Linh đâu ra tiếp đại gia. Thùy Linh đâu mau ra đón đại gia.

Bao nhiêu nỗi trầm cảm của Thế Lãm thoáng chốc bị tiếng người kia xua tan như cơn lốc dữ thổi tầng mây ngàn.

Tiếng của người nào đó ồn ồn, khiến cho Thế Lãm cảm nhận nó chẳng khác ngọn đại đao đâm thọc vào tận tâm can chàng. Chàng đứng lặng như pho tượng vô hồn, vô cảm với nỗi tiếc xót xa.

Rầm...

26. Chương 26

Hai cánh cửa bằng gỗ lim mở tung ra sau tiếng rầm như quả búa tạ nện vào thanh gỗ mục, một gã đại hán vận huỳnh y xông xộc bước vào. Gã vừa thấy Giang Thùy Linh đã cất lên tràng cười khăng khắc nghe vừa chói tai vừa tởm lợm :

- He... He... He Cất những tiếng cười quái gở và nhục cảm ấy, tên đại hán lẽ nè nói :

- Kỳ nữ đây rồi, hè... hè..., kỳ nữ đây rồi. Nàng biến mất tăm khiến đại gia đi tìm mỗi con mắt, mòn hết hai đế giày.

Gã vừa nói vừa giang tay, nghiêng đầu trước mặt Giang Thùy Linh như một tên hề đang làm dáng.

Bị gã đại hán phá bình, cắt ngang những hồi ức của mình, Thế Lãm sa sầm mặt xuống trầm giọng hi :

- Các hạ là ai?

Gã đại hán quay lại nhìn chàng, rồi vỗ vào ngực mình :

- Tên súc sinh kia không biết đại gia là ai? Bỏn đại gia là Đô đầu đề lao Kim Lăng. Người có muốn ta gông người vào trong ngực tối không?

Đôi mày lười kiếm của Thế Lãm cau hẳn lại.

- Thì ra ngài là Giám mục Đô đầu Lý Oai.

- Chính bỏn đại gia. Tiểu súc sinh đã biết tục danh của bỏn đại gia sao chưa chịu quỳ xuống lạy xin tha tội.

Thế Lãm đột nhiên cảm thấy thanh thản vô cùng, quả thật ngay chính chàng cũng không hiểu sao cảm giác thanh thản lại trở lên trong lúc này mà lúc bình thời có lẽ lời xúc phạm của Lý Oai đã tạo ra trong lòng chàng sự phẫn nộ của hỏa diệm sơn.

Thế Lãm dẫn ba bộ đối mặt với Lý Oai :

- Lý Oai giám ngục có lẽ đã say quá rồi chẳng?

Lý Oai lỏ mắt nhìn chàng :

- Đại gia mà say à? Đại gia say sao lại biết kỳ nữ Giang Thùy Linh có ở đây.

Y quay qua nhìn Thùy Linh bằng nửa con mắt :

- Kỳ nữ Thùy Linh... ha... nàng có nghĩ bổn đại gia say không?

Thế Lâm đoán chắc thế nào nàng ca kỹ tên Thùy Linh cũng gật đầu, nhưng không, Thùy Linh đã lắc đầu còn nhỏ nhỏ nói :

- Tiện nữ không dám nghĩ Đô đầu giám môn như vậy.

- Ha... Ha... Ha... Ha... Ha...

Cắt tràng cười tự thị, Lý Oai quay lại Thế Lâm :

- Tiểu tử, người đã nghe nàng nói rồi chứ? Bổn đại gia đâu có say.

Lý Oai với tay thộp vào bả vai của Thùy Linh :

- Đại gia thích nàng quá. Đi với ta... Đi với ta...

Thùy Linh nhìn Thế Lâm.

Lý Oai trừng mắt :

- Nàng dám cãi lệnh bổn đại gia à?

Thùy Linh cúi đầu nhìn xuống sàn nhà.

Thế Lâm nghiêm giọng nói :

- Lý Oai Đô đầu khiếm nhã quá. Tại hạ đã thỉnh vị tiểu thư này đến đây bồi tiếp thi tửu với tại hạ, có sao Đô đầu lại bức ép nàng đi.

- Bổn đại gia đã muốn thì trời muốn.

Lý Oai gằn từng tiếng :

- Thùy Linh, nàng muốn ở lại đây bồi tiếp gã công tử này hay muốn đi với ta?

Thùy Linh bậm môi suy nghĩ một lúc rồi dời mắt qua Thế Lâm, nhỏ nhẹ nói :

- Công tử thứ lỗi cho tiện nữ, hôm khác tiện nữ sẽ lại hầu tiếp công tử.

Nàng dứt lời cúi mặt nhìn xuống mũi hài.

Thế Lâm thở dài lắc đầu :

- Tại hạ không ép cô nương.

Lý Oai được nước, càng đắc chí hơn. Y nắm tay Thùy Linh :

- Đi với đại gia qua phòng bên. Hôm nay đại gia sẽ cùng nàng vui vẻ suốt canh thâu.

Lão già thúc thúc đã được đại gia cho bọn thuộc nhân chăm sóc rất chu đáo.

Lý Oai vừa nói vừa kéo Thùy Linh ra cửa gian lâu. Thế Lâm gọi giật nàng lại :

- Cô nương!

Thùy Linh sững bước, lí nhí nói :

- Công tử thứ lỗi cho tiện nữ.

Thế Lâm lắc đầu :

- Tại hạ không trách cô nương, nhưng trước khi rời đây, cô nương cầm theo số kim ngân tại hạ đã để trên bàn.

Thùy Linh lắc đầu :

- Đa tạ công tử, tiện nữ không dám.

Lý Oai giật tay Thùy Linh, kéo xôc ra ngoài cửa. Hai người đã khuất hẳn ngoài hành lang rồi, Thế Lâm mới quay lưng nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặc dù cảnh thiên nhiên vẫn không thay đổi, những đóa hoa anh đào vẫn khoe sắc lung linh, nhưng tự dưng chàng lại cảm nhận một nỗi u uất, nặng trĩu đầu đó len nhanh và khóa lấp những cảm quan vừa mới đây thôi.

Bất giác Thế Lâm thở dài một tiếng, ngân nga ngâm :

”Diện ngộ Thục nhân khách bàng hoàng

Tiếng đàn chưa dứt đã vội tan

Bâng khuâng một cõi lòng lữ khách

Bởi chốn lâu son lắm phũ phàng.”

Tiếng ngâm còn chưa dứt thì Thế Lâm nghe tiếng động sau lưng mình.

Chàng quay ngoắt lại nhận ra kỳ nữ Giang Thùy Linh. Nàng vừa lên vào gian lầu của Thế Lâm vội vã khép ngay cửa lại.

Thế Lâm nhìn Thùy Linh :

- Cô nương không hầu tiếp Đô đầu giám ngục Lý Oai sao lại quay trở lại đây?

Thùy Linh tiến thẳng đến đối mặt với Thế Lâm :

- Tiện nữ đến để xin công tử thứ tội. Tiện nữ bị người ta bức ép mà thôi.

- Ai có thể bức ép được cô nương?

- Đô đầu giám ngục Lý Oai.

Nàng chớp mắt nhìn Thế Lâm :

- Phận hồng nhan lắm nỗi truân chuyên, mong công tử đừng nóng giận mà trách hờn tiện nữ.

- Tại hạ không trách cô nương đâu.

Thùy Linh ôm quyền :

- Đa tạ công tử. Thật ra tiện nữ rất muốn được bồi tiếp công tử, nhưng vì sinh mạng của thúc thúc mà đành dắc tội. Tiện nữ mong công tử bỏ qua. Tiện nữ xin lui gót.

Nàng quay lưng, thả bước ra ngoài. Vừa đặt tay lên cánh cửa hai bờ vai nhỏ nhắn của Thùy Linh khẽ rung lên một cái.

Thiếu Lâm lặng người đến ngay bên nàng :

- Cô nương có thể nói cho tại hạ biết thúc thúc của cô nương đã bị gì?

- Thúc thúc đã dắc tội với Thiên giáo và Tổng tài Thái Minh Công nên bị giam vào đê lao dưới sự quản thúc của Đô đầu giám ngục Lý Oai. Nếu tiện nữ chống lại ý muốn của Đô đầu, thúc thúc khổn khổ lắm. Công tử đừng trách tiện nữ.

Thế Lâm cau mày :

- Thúc thúc của cô nương tặc danh là gì?

- Trong giang hồ, thúc thúc là người đại lượng, cũng là bậc chính nhân quân tử mới ra nông nổi này. Thúc thúc được thiên hạ tặng cho ngoại hiệu Huyền Tử Phong Tổ Tổ.

Thế Lâm sửng sốt :

- Huyền Tử Phong Tổ Tổ? Có phải chính lão thúc thúc là người đã cứu Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm nên mới bị giam vào đê lao.

Thùy Linh gật đầu :

- Tiện nữ nghe đâu thúc thúc bị gia hình vì chuyện đó.

Thế Lãm sa sầm mặt xuống.

Tiếng của Đô đầu giám ngục Lý Oai lè nè cất lên ngoài hành lang :

- Mỹ nữ, ra bưng rượu vào cho ta.

Thùy Linh nhìn lại Thế Lãm :

- Tiện nữ xin kiếu từ.

Nàng lẩn ngay ra ngoài, để mình Thế Lãm ở lại với bao nỗi ưu tư phiền muộn. Chàng tự vỗ vào trán mình :

- Thế Lãm ơi, vì mi mà Huyền Tử Phong Tổ Tổ bị giam thân vào chốn ngục tù. Vì mi mà Giang Thùy Linh trở thành kỹ nữ trong Tầm Dương lầu.

Chàng thở dài một tiếng.

Thế Lãm mở cửa bước ra ngoài hành lang thì chạm mặt ngay với Lý Oai.

Lý Oai cau mày nhìn Thế Lãm, gằn giọng quát luôn :

- Tránh ra!

Thế Lãm nhún vai :

- Tại hạ nghe tiếng của Đô đầu, tâm phục khẩu phục, nên nhã ý muốn thỉnh Đô đầu cùng đối ẩm.

- Người thỉnh ta?

Thế Lãm gật đầu.

Lý Oai ngửa mặt bật cười khăng khắc. Gã cảm thấy mình quả là oai phong, và kiêu hùng vô cùng, liền gật đầu nói luôn :

- Tốt! Tốt! Tốt lắm! Người đã biết thần phục khi nhận ra Lý mỗ, bổn đại gia chẳng nệ hà với người làm gì.

Thế Lãm mỉm cười :

- Thỉnh Lý đại gia vào gian lâu của tại hạ.

- Được, được lắm. Tiểu tử thật là ngoan ngoãn. Lý đại gia rất thích những kẻ ngoan ngoãn như người.

Thế Lãm dẫn luôn Lý Oai vào gian lâu của mình. Thùy Linh đứng ngay ngưỡng cửa ngơ ngác nhìn theo hai người. Lý Oai đột ngột quay lại ngoắt Thùy Linh :

- Mỹ nữ hãy vào đây với ta.

Thùy Linh thở dài bước theo Lý Oai trở lại phòng của Thế Lãm.

Lý Oai chiếm ngự chiếc đôn, đặt hai tay lên bàn. Lão chớp mắt liên tục khi thấy hai nén vàng ngay trước mắt mình, liền lè nè cất tiếng nói :

- Hai nén vàng của ai thế này? Của Lý mỗ chăng?

Lý Oai vừa nói vừa thò tay thộp hai nén vàng nhanh như cắt lặn vào thắt lưng gã.

Thùy Linh nhìn Thế Lãm. Nàng chỉ nhận thấy một nụ cười mỉm thoáng hiện trên hai cánh môi của chàng.

Thế Lãm gật gù lấy luôn mười nén vàng nữa trong túi gấm đeo bên hông đặt lên bàn.

Chàng nhìn Lý Oai.

Lý Oai thì nhìn đồng vàng bằng cặp mắt háo hức, thèm thuồng.

Gã bật cười :

- Ha... Ha... Hôm nay Lý mỗ gặp thần tài rồi. Ha... Ha...

Lý Oai cắt tròng cười ngẩng lên đối nhãn với Thế Lãm :

- Đồng vàng kia của Lý mỗ chứ? Nếu như đồng vàng đó Lý mỗ được nhận, ta sẵn sàng nhường kỳ nữ Giang Thùy Linh cho các hạ. Ha... Ha... Ha... Ha...

Thế Lãm lắc đầu :

- Tại hạ không có ý mua vị cô nương tài sắc vẹn toàn của lầu Tầm Dương, mà chỉ muốn đổi ảm với Lý đại gia thôi.

- Tiểu tử chỉ muốn đổi ảm với Lý mỗ thôi à. Ý của người như vậy sao lấy mười nén vàng ra làm gì? Người không có ý tặng Lý mỗ số vàng đó à?

- Tại hạ sẵn sàng tặng cho Lý đại gia, nhưng tại hạ có một cái thú uống rượu đổi vàng.

- Uống rượu đổi vàng. Hay... hay... rất hợp ý với Lý mỗ. Ta rất sẵn sàng. Tiểu tử ơi, hôm nay Lý mỗ vừa được phát tài vừa được hảo tửu, nếu cần bốn đại gia sẽ có cả gia nhân hầu tiếp.

Lý Oai chồm dậy :

- Ý người muốn thế nào?

Thế Lãm mỉm cười nói :

- Lý đại gia chắc chắn rất thích số kim ngân trên bàn này?

Lý Oai chớp mắt :

- Ai thấy vàng mà không ham?

- Tại hạ cũng vậy. Tuy nhiên tại hạ có một cái thú khác.

- Thú gì?

Lý Oai liếc xéo qua kỳ nữ Giang Thùy Linh rồi bật cười :

- Người thích Giang kỳ nữ phải không?

Thế Lãm lắc đầu, chỉ vào mấy vò rượu của Lý Oai :

- Tại hạ thích rượu. Chẳng hay tửu lượng của đại gia thế nào, nếu như tửu lượng của Lý đại gia có thể đổi ảm cùng với tại hạ thì số kim ngân này sẽ thuộc về Lý đại gia.

- Ê... người nói thật đấy chứ?

- Tại hạ không bao giờ ngoa ngôn.

Lý Oai trừng mắt, vỗ vào ngực mình :

- Bốn Đô đầu có thể khẳng định mình là vô địch ảm tửu trong giang hồ. Lý mỗ uống một lúc ngàn cân rượu cũng chẳng thấm thía gì.

Thế Lãm mỉm cười :

- Nếu tửu lượng của Lý gia như vậy thì đáng mặt hảo hán. Tại hạ hôm nay thật là may mắn.

- Lý mỗ cũng được may mắn.

Lý Oai ngoác Thùy Linh :

- Mỹ nữ, hãy đến đây rót rượu hầu tiếp cho bốn đại gia và các hạ đây.

Lý Oai gục gặc hỏi Thế Lãm :

- Nay giờ người chưa cho Lý mỗ biết ngoại danh của người.

Thế Lãm mỉm cười :

- Tại hạ chỉ là một thương nhân tầm thường, chẳng có ngoại danh gì.

- Hừ, thương nhân mà đòi đấu tửu với Lý mỗ. Hôm nay bổn đại gia thắng chắc rồi.

- Tại hạ rất muốn như vậy.

Thế Lãm vừa nói vừa lấy trong tay áo của mình ngọn bạch Lạp Vô Ảnh đăng, găm xuống bàn, rồi quay lại nói với Thùy Linh :

- Phiền cô nương đóng các cửa lại.

Giang Thùy Linh liền làm theo lời của Thế Lãm. Khi cửa vừa đóng lại thì ánh sáng từ viên ngọc bích làm bắc tỏa hào quang trông thật là huyền diệu vô cùng.

Lý Oai chớp mắt nhìn ngọn Vô Ảnh đăng chằm chằm :

- Cây đèn gì lạ quá? Người có ý gì vậy?

Lão ngược lên nhìn Thế Lãm, nhưng bởi hào quang từ ngọc bích phát ra làm lão chói mắt nên không thể thấy được dung diện của chàng.

Lý Oai chớp mắt liên tục :

- Ta chẳng thấy người đâu cả.

- Tại hạ đang ngồi đối mặt với Lý đại gia.

Chàng nghiêm giọng nói luôn :

- Nếu như Lý đại gia uống hết vò rượu năm cân trước tại hạ thì được nhận một thoi vàng.

Cứ như thế cho đến khi nào số vàng thuộc về Lý đại gia.

- Được lắm, ta rất sẵn lòng.

Lý Oai ôm vò rượu toan đưa lên miệng tu, Thế Lãm đã cản lại :

- Tại hạ sẽ cùng uống với đại gia chứ.

- Cứ để mình Lý mỗ này lấy hết vàng của người.

- Tại hạ sợ Giang cô nương cho là không công bằng.

- Tốt! Mời!

Thế Lãm bưng vò rượu, tự mở nắp đưa lên miệng, cùng lúc Lý Oai cũng chẳng chịu thua kém chàng. Trong lúc uống rượu ngón trở của Thế Lãm ửng sắc vàng óng ánh điểm vào đáy vò rượu của Lý Oai.

Thùy Linh đứng ngoài nhìn Thế Lãm và Lý Oai uống rượu mà ngỡ họ là những kẻ sắp chết khát đang nốc ừng ực từng bụm nước lã chứ không phải là rượu.

Lý Oai rùng mình một cái, trong khi Thế Lãm vẫn thản nhiên như không.

Lý Oai rùng mình lần thứ hai, rồi tiếp tục rùng mình lần thứ ba.

Thế Lãm đột ngột thu ngọn chỉ Kim ảnh về thì Lý Oai mới đặt vò rượu xuống bàn.

Gã trợn mắt, khò khè, nắc cụt nói :

- Lý... Lý mỗ... đã... uống... uống... uống hết rượu trong... trong... trong vò...

Thế Lãm vẫn điềm đạm như chẳng hề uống tí rượu nào. Chàng dốc ngược vò rượu của mình lên :

- Tại hạ cũng đã uống hết! Tửu lượng của Lý đại gia quả là vô địch thiên hạ.

Thế Lãm nói xong liền lấy một thoi vàng đưa qua Lý Oai.

- Nén vàng này thuộc về Lý đại gia, vì đã uống hết trước tại hạ.

Thùy Linh nghe chàng nói mà chỉ lắc đầu. Nàng không thể nào tin được trên đời này có một người uống một lúc năm cân rượu mà vẫn bình nhiên như chẳng hề uống giọt rượu nào.

Thùy Linh cũng thắc mắc vô cùng bởi mới đây thôi Thế Lãm chỉ uống vồn vẹn vài chén rượu mà đã tỏ ra lâng lâng rồi, thế mà bây giờ chàng lại khác hẳn.

Thế Lãm quay sang Thùy Linh :

- Phiền cô nương gọi dùm hai mươi cân rượu cho tại hạ.

Lý Oai trợn mắt nhìn Thùy Linh, khoát tay như đuổi ruồi :

- Nàng... nàng kêu... kêu hai mươi cân nhanh... nhanh lên...

Gã vừa nói vừa nấc cụt.

Lệnh của Lý Oai đã ban, Thùy Linh đâu dám cãi. Nàng lui nhanh ra khỏi phòng, và một lúc sau cùng với gã tiểu nhị khệ nệ bưng vào bốn vò rượu.

Đặt bốn vò rượu lên bàn, gã tiểu nhị nhìn chăm chăm vào ngọn Vô Ảnh đăng huyền diệu, nên chẳng khác nào đã bị hút hồn vào ngọn đèn đang phát sáng huyền ảo kia.

Thế Lãm bưng vò rượu chìa đến trước mặt Lý Oai :

- Thỉnh Lý đại gia.

Lý Oai đón vò rượu của Thế Lãm :

- Tốt! Tốt lắm! Ta uống đến chết... chết... chết mới thôi. Mời... hức... mời...

Thế Lãm mỉm cười bưng vò rượu lên miệng. Cùng với động tác bưng vò rượu thì ngọn chỉ Kim ảnh lại thọt vào đáy vò rượu của Lý Oai.

Hai người lại giữa cổ uống ừng ực.

Gã tiểu nhị và Thùy Linh cứ trố mắt nhìn.

Lý Oai rùng mình, hực lên một tiếng.

Gã rùng mình lần thứ hai.

Tên tiểu nhị nổi gai ốc khi thấy toàn thân Lý Oai run cầm cập.

Lý Oai đang uống đột ngột nẩy người một cái vùng hạ đẳng của gã phát ra âm thanh như tiếng bong bóng bị nổ.

Lý Oai ngã ngửa ra sau, giấy giũa, lẫn lóc. Vò rượu trên tay gã rơi xuống bàn bể tan.

Thế Lãm bình nhiên lấy ngọn Vô Ảnh đăng trả lại vào ống tay áo thư sinh, nhìn cái xác của Lý Oai như một con ếch ương, hai mắt lồi hẳn ra ngoài, ngũ quan đều rịn máu, miệng sùi bọt cùng với rượu trào ra ồng ộc.

Tiểu nhị trợn trừng mắt nhìn Lý Oai chăm chăm, vội ngồi thụp xuống lay vai gã.

- Lý đại gia! Lý đại gia!

Lý Oai bất động hoàn toàn, vì hồn đã bỏ xác.

Thế Lãm chấp tay sau hông bước đến mở cửa sổ. Ánh sáng rọi vào phòng. Tiểu nhị bất thần quay sang nôn ọe, cả thân thể Lý Oai tràn ngập rượu, rượu túa ra từng lỗ chân lông trông vô cùng ghê rợn.

Thế Lãm nhét vào tay tiểu nhị một thoi vàng.

- Y muốn uống rượu để được chết, và đã được chết theo đúng ý muốn của y.

Tiểu nhị ngược lên nhìn chàng :

- Lý đại gia chết, ở đây sẽ phiền lụy cho tiểu nhân.

Thế Lãm lắc đầu :

- Người uống rượu chết, tiểu nhị chẳng có trách nhiệm gì.

Chàng chỉ cái xác Lý Oai :

- Ai thấy cũng biết gã chết vì rượu. Tại hạ sẽ đưa Giang cô nương rời Tầm Dương lâu.

Chàng vừa nói vừa lấy luôn mười nén vàng để trên bàn nhét vào tay tiểu nhị, rồi không để cho hắn nói, kéo luôn Thùy Linh ra ngoài cửa.

Thế Lãm vừa ra ngoài hành lang, đột ngột nghe tiếng ngựa hí vang trước cửa Tầm Dương lâu.

Thế Lãm đâu thể nào quên được tiếng ngựa hí quen thuộc đó. Dù có sấm rền bên tai, hay tiếng binh khí vang lên giữa trận tiền Thế Lãm vẫn có thể phân biệt tiếng hí của Hắc long câu với tiếng hí của muôn ngàn con tuấn mã khác.

Chàng sững sốt đứng ngậy người, rồi thoát một cái trở luôn Di Hình bộ pháp băng ra ngoài lầu Tầm Dương. Phía trước chàng non mười trượng, Hắc long câu đang nện bốn vó phi nước đại, người ngồi trên mình ngựa nhìn từ phía sau có dáng vóc giống như tạc với gã tướng số thư sinh mà chàng đã bắt gặp tại Trúc Giang thị trấn.

Thế Lãm muốn bằng mình đuổi theo, nhưng sức nghĩ đến Giang Thùy Linh và Huyền Tử Phong Tổ Tổ liền sững bước. Chàng lẩm nhẩm nói :

- Hắc huynh, Thế Lãm này sẽ tìm lại huynh sau.

27. Chương 27

Thế Lãm trao qua tay huỳnh y kỳ nữ Giang Thùy Linh mười nén vàng ròng, trang trọng nói :

- Cô nương tìm cho tại hạ một cỗ xe ngựa, và đợi ở cửa Tây thành. Đúng canh hai đêm nay, tại hạ sẽ đưa Huyền Tử Phong Tổ Tổ đào thoát.

Giang Thùy Linh nhìn chàng không chớp mắt :

- Hoàng công tử một mình đột nhập đề lao cứu thúc thúc?

Thế Lãm gật đầu :

- Tại hạ sẽ cứu Huyền Tử Phong Tổ Tổ.

Thùy Linh lắc đầu :

- Công tử suy nghĩ lại đi, nguy hiểm lắm. Trong đề lao có không biết bao nhiêu cao thủ Thiên giáo chắn giữ, một mình công tử sợ...

Thế Lãm cau mày, khoát tay cắt ngang lời nói của Thùy Linh :

- Tại hạ lượng được sức của mình. Chỉ mong cô nương nhớ đúng hẹn mà thôi.

- Cứu được thúc thúc rồi, tiện nữ và thúc thúc cũng không biết đi đâu.

- Ra ngoài rồi sẽ tính. Nhất thời việc trước mắt là cứu được thúc thúc của cô nương.

Chàng bâng quơ nhìn lên bầu trời :

- Trước đây nếu không có thúc thúc của cô nương, tại hạ đã bỏ thân ngoài Đông đảo rồi. Hôm nay, dù có xông pha vào chốn rừng gươm biển kiếm, Thế Lãm này bằng mọi giá cũng phải đưa Huyền Tử Phong Tổ Tổ ra ngoài.

Thùy Linh bặm môi cúi mặt nhìn xuống đất :

- Tiện nữ chỉ sợ việc không thành, công tử lại bị hại.

Đột ngột nàng ngẩng mặt nhìn lên, hai ánh mắt long lanh nhìn chằm chằm Hoàng Thế Lãm :

- Hoàng công tử, tiện nữ có cách giúp công tử.

- Cách gì?

- Trong đề lao Kim Lăng ngoài Đô đầu Lý Oai giám ngục còn một người nữa rất quan trọng. Nếu như công tử không chế được thì có thể cứu được thúc thúc.

- Người đó là ai?

- Người đó có khuôn mặt sần sùi, tục danh là Triển Cung.

Thế Lâm cau mày :

- Triển Cung quản ngục đề lao Kim Lăng à?

Thùy Linh gật đầu :

- Tiệp nữ đã có một lần được diện kiến với y. Con người của Triển Cung rất đa nghi và vô cùng cẩn trọng, võ công lại vô cùng tà quái, khó lường, hoàn toàn khác xa với đại Đô đầu giám ngục Lý Oai.

Nàng thở ra, nói tiếp :

- So với Lý Oai, Triển Cung có thân phận trưởng thượng hơn. Một lời của y phán ra, Lý Oai không dám chống lại.

- Y đang ở đâu?

- Triển Cung ở tại đề lao, gian lầu bên trái, trước cửa có hai ngọn dạ đăng thêu hình con bò cạp.

Thế Lâm gật gù :

- Tại hạ sẽ đến đó gặp y.

Thùy Linh nhìn chàng :

- Hoàng công tử, Triển Cung rất nguy tạo. Y không uống rượu, và cũng chẳng thích kim ngân. Y cũng chẳng cần mỹ nữ.

Thế Lâm mỉm cười :

- Con người hắn hoàn thiện đến độ đó à? Y không thích hảo tửu, kim ngân và mỹ nữ vậy nhứt định gã phải thích võ công.

Thùy Linh gật đầu :

- Đúng như vậy. Chính vì đam mê đó mà võ công của Triển Cung vô cùng lợi hại. Tiệp nữ sợ...

Nàng e dè nhìn Thế Lâm mà bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Thế Lâm nhếch mép nhìn nàng :

- Cô nương sợ tại hạ không phải là đối thủ của Triển Cung.

Thùy Linh thở ra, gục mặt nhìn xuống :

- Tiệp nữ lo cho công tử.

- Cô nương yên tâm...

Chàng nhìn nàng khẽ khàng nói :

- Tại hạ kiếu từ, cô nương nhớ đón tại hạ và Huyền Tử Phong Tổ Tổ ở cửa Tây thành Kim Lăng. Cô nương bảo trọng.

Thế Lâm vừa quay lưng, Thùy Linh đã gọi giật lại :

- Hoàng công tử.

Thế Lâm quay lại nhìn nàng :

- Cô nương còn điều gì muốn nói.

- Công tử hãy bảo trọng.

Thế Lãm gật đầu, trang trọng nói :

- Cô nương hãy chờ tại hạ vào canh hai.

Chàng dứt lời quay lưng băng mình đi luôn. Chỉ trong chớp mắt thân ảnh của Thế Lãm đã nhập vào màn đêm tĩnh lặng của thành Kim Lăng.

Thùy Linh vẫn vờ nhìn theo Thế Lãm. Trên bầu trời một vì sao xẹt qua, Thùy Linh thấy vì sao băng đó liền chấp tay lẩm nhẩm :

- Hoàng thiên minh chứng phù hộ cho Hoàng công tử cứu được thúc thúc.

Cùng với lời khấn nguyện thành kính đó, nàng lại hồi hộp vô cùng bởi cảm nhận có điều dữ đang sắp xảy ra với Thế Lãm và Huyền Tử Phong Tử Tổ.

Nàng nhủ thầm, phải chăng ánh sao băng kia là điềm báo trước cho nàng biết điềm dữ hôm nay. Thùy Linh bậm môi, rùng mình một cái. Nàng khoanh tròn tay trước ngực để cố nén nỗi hồi hộp do sự tưởng tượng của mình tạo ra.

oOo Đề lao Kim Lăng sừng sững tọa lạc ở phía bắc thành. Trong màn đêm phủ sương dày đặc, nhìn nó ngỡ như một khối đá khổng lồ, vừa u ám vừa lạnh lẽo.

Cánh cửa sắt đóng im ỉm, đứng trước có mười tên Cẩm vệ quân, nai nịt gọn gàng, tay cầm giáo đi tới đi lui. Trên cổng, tấm bảng đen kịt với mấy chữ triệt được sơn màu trắng toát trông thật là tang tóc.

“Đề Lao Kim Lăng”

Thế Lãm đứng trong bóng tối nhìn cánh cửa sắt im ỉm đó, cảm nhận mình đang đứng trước một không gian khủng bố, và cái chết đâu đó đang chực chờ đối với chàng.

Hít một luồng dương khí thật sâu, trở mục quang như mắt mèo, Thế Lãm muốn thu tóm toàn bộ khung cảnh trước mắt mình.

Chàng tự nhủ :

- “Không vào hang cọp không thể bắt được cọp con”.

Chàng còn đang suy tư, thì thấy xa xa có ánh đèn lồng đang di chuyển về phía đề lao Kim Lăng. Thế Lãm cau mày, giờ này mà có người đến đề lao, nhất định họ là thuộc nhân của Hắc Y chưởng bang Triển Cung.

Cùng với ý nghĩ ấy, Thế Lãm trở thuật Di Hình bộ pháp. Thân ảnh của chàng như một bóng ma quỷ dị, thấy bóng mà không thấy hình lướt về phía những ánh đèn lồng đó.

Chỉ cần điểm nhẹ mũi giấy, chàng như cánh nhạn bay vút lên cao và nhẹ êm hạ xuống một mái vòm. Mặc dù đêm khuya tĩnh lặng vẫn không hề nghe tiếng động lạ nào phát ra khi Thế Lãm đặt chân xuống mái vòm.

Hai tên hắc y nhân áp tải bốn nàng nữ nhân về hướng đề lao.

Thế Lãm cau mày nghĩ thầm :

- “Triển Cung không màng đến mỹ nữ, có sao lại sai thuộc hạ bắt nữ nhân về đề lao làm gì?”

Chàng lắc đầu nghĩ tiếp :

- “ Gian thần lên ngôi tiên đế, đại loạn khắp mọi nơi, bá tánh sống trong cảnh nhục hình côi cút”.

Thế Lãm thở ra, và nhẹ giữ ống tay áo trường y thư sinh. Ngọn Vô Ảnh đặng từ trong tay áo chàng trượt luôn vào bản thủ của Thế Lãm.

Khi đoàn người còn cách chỗ chàng nấp không đầy mười trượng, Thế Lãm khê vung tay nhẹ phúi một cái. Ngọn Vô Ảnh đặng là đà thoát ra khỏi bản thủ của chàng, nhập nhoạng lướt trong không gian rồi dừng đứng trước đám người đó.

Trong đêm khuya tĩnh mịch, ngọn Vô Ảnh đăng trông tựa cây đèn ma quái dùng để đưa linh cửu người chết xuống địa phủ. Hào quang huyết dụ của nó tỏa ra khiến đêm đã lạnh càng lạnh hơn, với sự rùng rợn vốn có ở các đám tang.

Bỗng nhiên có ngọn đèn kỳ dị xuất hiện, chặn ngay đường đi, hai gã hắc y nhân đồng loạt rút binh khí hườm sẵn nơi tay.

Một tên khoát tay ra hiệu cho bốn mỹ nữ dừng bước. Y nhìn qua người bạn đồng hành hội ý bằng mắt, rồi từ từ cẩn trọng tiến từng bước về phía ngọn Vô Ảnh đăng.

Cả hai trợn mắt nhìn chằm chằm vào ngọn đèn như bị thôi miên.

Một tên lên tiếng :

- Cây đèn này lạ lùng quá. Hình như nó không có bắc.

Gã vừa dứt lời thì cảm nhận có ngọn gió lạ từ trên cao phủ xuống. Tên thứ hai vội cảnh báo :

- Lã huynh cẩn thận.

Sự cảnh báo của y quá muộn. Lời còn đọng trên môi, cả hai tên thuộc nhân Hắc Y bang đã bị Kim ảnh thủ của Thế Lãm điểm vào trọng huyệt Kiên Tĩnh, đứng im như hai pho tượng.

Thế Lãm thu hồi ngọn Vô Ảnh đăng cho vào tay áo mình. Chàng nhìn hai gã thuộc nhân Hắc Y bang bằng cặp mắt nghiêm khắc lạnh lùng hỏi :

- Các người đưa những mỹ nữ này đi đâu?

Cả hai ngậm miệng, không màng đến câu hỏi của chàng.

Thế Lãm cau mày :

- Ta hỏi lần nữa, phải các người đưa bốn mỹ nữ này đến đền lao cho Triển Cung.

Mặc cho chàng hỏi bằng chất giọng nghiêm khắc, mà bất cứ ai nghe cũng đều nổi gai ốc, xương sống lạnh ngắt nhưng hai tên thuộc nhân vẫn ngậm tăm chỉ biết nhìn Thế Lãm trừng trừng.

Thế Lãm hỏi tiếp :

- Các người không trả lời ta?

Cả hai tên cùng chớp mắt. Sau cái chớp mắt đó, khóe miệng của chúng đã trào máu tươi đỏ ối lan xuống hai bên mép.

Thế Lãm giật mình toan phóng chỉ không cho bọn chúng tự sát nhưng ý niệm của chàng nảy sinh cùng lúc với hai linh hồn vội vã rời bỏ trần đời.

Thế Lãm cau mày :

- Ta không muốn giết các người. Tự các người đi tìm cái chết.

Chàng bỏ mặc hai xác chết đứng chơ vơ giữa trời đêm giá rét, mà quay bước tiến về phía bốn nàng cung nữ.

Thế Lãm nhìn bốn người đó nói :

- Bốn vị đang được áp giải đến đền lao của Triển Cung?

Bốn nàng mỹ nữ nhìn nhau, rồi bất ngờ ngoài dự đoán của Thế Lãm, cả bốn cùng bật khóc thốn thức. Đáng lẽ ra được cứu họ phải mừng chứ, đằng này họ lại khóc khiến Thế Lãm không sao hiểu được.

Chàng hỏi luôn :

- Sao các vị lại khóc? Chẳng lẽ tại hạ cứu các vị, các vị lại nghĩ tại hạ hại các vị sao?

Một người ngẩng mặt nhìn Thế Lãm bùi ngùi nói :

- Công tử đã giết chị em chúng tôi rồi.

Thế Lãm cau mày tỏ vẻ kinh ngạc, hỏi lại :

- Tại hạ giết bốn vị cô nương? Thế là sao?

- Bốn chị em chúng tôi được lệnh tiến cung. Muốn tiến cung phải qua sự thẩm khảo của quan trường Triển Cung. Để không cho chúng tôi chạy trốn, Triển đô phủ đã cho chúng tôi uống độc dược. Công tử đã cản đường, chẳng khác nào giết chị em chúng tôi chết thảm bởi độc dược của Triển đô phủ.

- Ấy da, tại hạ thật hồ đồ không biết.

Đến lúc này Thế Lãm mới sực nhớ rằng Triển Cung chuyên dụng Tiêu Hồn tán, và chắc hẳn đã cho bốn mỹ nữ này uống chất độc đó, nếu không được giải độc, thì họ chắc chắn sẽ biến thành những cành cây mục.

Chàng nhìn bốn nàng mỹ nữ :

- Các vị yên tâm, tại hạ sẽ bắt Triển Cung giao giải độc cho các vị.

Bốn nàng cùng lắc đầu :

- Chúng tôi không đến diện kiến Triển đô phủ làm sao có thuốc giải dược. Huống gì công tử lại hạ thủ đệ tử của Triển đô phủ.

Thế Lãm nheo mày :

- Tại hạ sẽ thay hai gã kia áp tải bốn vị cô nương đến gia môn của Hắc Y chưởng bang Triển Cung.

Chàng mỉm cười, để động viên họ :

- Các vị hãy tin nơi tại hạ, bản thân tại hạ cũng có việc phải vào đề lao. Chúng ta cùng đi.

Bốn nàng lưỡng lự.

Thế Lãm nghiêm giọng nói :

- Bốn vị không đi với tại hạ là tự tìm cái chết thảm bởi độc dược Tiêu Hồn tán.

Bốn nàng nhìn nhau rồi cùng gật đầu.

Thế Lãm thay hai gã thuộc nhân áp giải bốn nàng mỹ nữ tiến về phía cửa đề lao.

Chàng vừa áp giải bốn nàng mỹ nữ đến trước cửa đề lao thì nghe tiếng ngựa rộn lên từ xa.

Thế Lãm không ngờ hôm nay đề lao Kim Lăng lại náo nhiệt như vậy.

Có lẽ việc tuyển mỹ nữ tiến cung được giao cho Triển Cung thẩm khảo, nên bọn Cẩm vệ quân vừa thấy bốn nàng mỹ nữ và Thế Lãm chẳng cần hỏi điều gì.

Một tên chỉ nhìn lướt qua bốn nàng mỹ nữ rồi toét miệng tạo ra nụ cười nham nhở. Hai tên đẩy cánh cửa nặng trĩch mở ra. Thế Lãm và bốn nàng mỹ nữ toan bước qua cửa đề lao, thì đôi tuấn mã phi nước đại cũng vừa đến cửa đề lao. Bọn Cẩm vệ quân liền dàn thành hàng ngang chặn ngay cửa. Thế Lãm liếc xéo về phía hai kỵ mã, chàng giật mình bởi nhận ra họ chính là Tụ Nghĩa đường chủ Đinh Gia Lộc, người thứ hai là Vũ Lan.

Sự xuất hiện của Vũ Lan khiến Thế Lãm ngạc nhiên tột độ. Chàng nhủ thầm :

- “Vũ Lan vẫn còn sống? Nàng đã đột nhập vào Thiên giáo được rồi?”

Ý nghĩ còn đọng trong đầu Thế Lãm thì Vũ Lan đã nhảy xuống ngựa, tiến thẳng về phía bọn Cẩm vệ quân. Nàng không nhận ra Thế Lãm bởi không chú tâm đến đoàn mỹ nữ sắp tiến cung.

Vũ Lan giơ lên một chiếc kim bài có khắc hình nhật nguyệt, rồi bằng chất giọng thật là khắt khe ra lệnh cho bọn Cẩm vệ quân :

- Mở cửa đề lao.

Vừa thấy tấm kim bài trên tay Vũ Lan, bọn Cẩm vệ quân răm rắp thực hiện mệnh lệnh của nàng.

Vũ Lan và Đinh Gia Lộc dẫn ngựa vào trong đề lao.

Thế Lãm chờ cho hai người vào hẳn bên trong rồi mới dẫn bốn mỹ nữ qua cổng.

Chàng nghe bọn Cẩm vệ quân rừ rừ với nhau :

- Hôm nay Hộ pháp tổng quản mang lệnh bài của Thái Minh Công đến đây chắc chắn có chuyện hệ trọng.

Thế Lãm nghe chúng nói mà không khỏi hoài nghi về thân phận của Vũ Lan. Tại Đông đảo, Vũ Lan đã bị bắt cóc sao giờ lại xuất hiện với chức danh Hộ pháp tổng quản của Thiên giáo. Có gì uẩn khuất chăng?

Chờ cho bọn Cẩm vệ quân khép cửa lại, Thế Lãm mới dẫn bốn mỹ nữ tiến về phía một gian phòng nằm chếch về hướng đông.

Chàng nhìn qua ô cửa, thấy một gã thư sinh, mình trần trụi trực đang nằm duỗi dài trên tràng kỷ. Trên bàn hai bầu rượu nằm lẩn lóc. Từ khe miệng của gã thư sinh hai vệt nước miếng nhều ra hai bên mép.

Thế Lãm nhìn lên bức hoành phi mới vỡ lẽ, kẻ đang say mềm kia chính là đại công tử Triển Hủy.

Chàng mỉm cười truyền âm nhập mật nói với bốn nàng mỹ nữ :

- Các vị biết ai nằm đó không?

Bốn nàng lắc đầu.

Thế Lãm nói luôn :

- Y chính là đại công tử Triển Hủy. Các vị chắc chắn sẽ có được thuốc giải của Tiêu Hồn tán.

Thế Lãm vừa nói vừa đẩy cửa len vào thư phòng của Triển Hủy, mặc dù chàng chẳng chút e dè, nhưng Triển Hủy vẫn ngáy pho pho chẳng hề phát hiện gì.

Thế Lãm bước đến bên cạnh gã. Chàng nhìn Triển Hủy. Hai gò má của y nung núc như một con heo quá mập. Nhìn dung diện của Triển Hủy có thể đoán được y không ngoài đôi mươi, nhưng tạng người thì đúng như một đồ tể giết lợn, với cái bụng to như cái trống chầu, phập phều ngổ sắp sửa vỡ tung mà thôi.

Thế Lãm vỗ tay vào mặt Triển Hủy.

Y phải tay chàng như đuối muỗi, mắt vẫn nhắm nghiền, miệng há hốc ngáy ầm ầm.

Thế Lãm lắc đầu :

- Cha cọp sinh con lợn. Tội nghiệp cho Triển Cung.

Thấy bộ mặt và tướng mạo của Triển Hủy dị hợm quá, Thế Lãm không khỏi nực cười.

Chàng muốn chọc phá gã một chút nhưng nghĩ sao lại thôi.

Thuận tay Thế Lãm gỡ luôn bức hoành trói gò Triển Hủy lại. Mặc cho chàng trói tay trói chân, Triển Hủy vẫn cứ ngủ, cứ ngáy như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Thế Lãm ra mở cửa gọi :

- Bốn vị cô nương hãy vào đây.

Bốn nàng mỹ nữ len vào phòng, đứng vây quanh Thế Lãm.

Chàng tủm tỉm cười chỉ Triển Hủy.

- Y là giải được Tiêu Hồn tán của bốn vị đấy. Các vị ở đây canh phòng gã, dù bất cứ ai đến cứ đóng cửa không được mở. Nếu gã này có tỉnh lại cứ chầu rượu cho gã uống đến say mềm thì thôi. Tại hạ sẽ dùng hãn đối giải được Tiêu Hồn tán cho các vị.

Bốn nàng đồng gật đầu :

- Công tử mau quay trở lại.

- Tại hạ sẽ quay lại ngay thôi. Bốn vị ở lại đây cứ theo sự sắp xếp của tại hạ mà hành sự.

Chàng quay ra khép cửa lại. Từ gian phòng của Triển Hủy nhìn qua dãy lầu bên kia đúng như huyễn y kỳ nữ Giang Thùy Linh chỉ điểm, chẳng mấy chốc, Thế Lâm đã nhận ra gian lầu của Triển Cung.

Mặc dù đã quá nửa khuya thế mà gian lầu của Triển Cung vẫn còn ánh đèn hắt ra ngoài.

Hai ngọn dạ đăng thêu hình bò cạp đung đưa theo những cơn gió đêm xe lạnh.

Thế Lâm hít một luồng dương khí thật sâu, điểm mũi giày thi triển Di Hình bộ pháp băng về phía cửa chính lầu. Chàng vừa đặt chân đến bậc tam cấp thì cũng là lúc đội tuần tra xuất hiện. Nhanh hơn cả quỷ ma, Thế Lâm chỉ lắc vai, dụng bí công “Bích Hồ Du Tường” bám cứng vào trần lầu.

Bọn vệ binh đi qua dưới lưng mà chẳng hề phát hiện được. Trong lúc đeo bám như vậy thì hai ngọn dạ đăng đập vào mắt Thế Lâm, chàng liền nghĩ ra một cách có thể đột nhập vào gian lầu của Triển Cung.

Chờ cho bọn tuần tra vừa qua đến đầu hành lang, Thế Lâm liền phi thân xuống, rồi dụng Hỏa chưởng đánh vào hai ngọn dạ đăng đó. Chàng vừa phát chưởng vừa phi thân lên mái ngói.

Hai ngọn dạ đăng bị Hỏa chưởng của Thế Lâm đốt cháy bùng lên hai ngọn lửa.

Bọn tuần tra quay ngoắt lại, hét lớn :

- Cháy! Cháy! Dạ đăng phát cháy.

Tất cả nhón nháo hẳn lên. Bọn chúng chia nhau đi tìm nước để dập tắt lửa.

Nghe tiếng kêu cháy của bọn giám ngục, Triển Cung và Vũ Lan cùng Đinh Gia Lộc mở cửa thoát ra ngoài hành lang. Dưới chân họ hai ngọn dạ đăng cháy như hai bó thuốc khổng lồ, nên Triển Cung băng mình luôn xuống đất, Vũ Lan và Đinh Gia Lộc cũng nối bước theo họ Triển.

Chỉ chờ khoảnh khắc ba cao thủ đó phi thân xuống đất, Thế Lâm như bóng ma từ trên nóc lầu băng vào trong gian phòng của Triển Cung. Với thân pháp xuất quỷ nhập thần, Thế Lâm chẳng hề gây ra tiếng động gì khả dĩ khiến cho người của đề lao hoài nghi có kẻ lạ đột nhập.

Vào trong thư phòng của Triển Cung, Thế Lâm nhận ra ngay bức mật thư đóng triện của Tổng tài Thái Minh Công để trên bàn.

Chàng bước ngay đến đưa mắt đọc qua :

”Triển chưởng giáo nhận thư

Vừa qua bốn Tổng quản đã áp giải Bạch Hoa Lan đến đề lao Thiên giáo đợi chờ ngày độc bá vô lâm. Trên đường đi, Kha Chấn Bình chưởng giáo đã gặp kỳ nhân xuất hiện giải cứu cho Bạch Hoa Lan tẩu thoát.

Kẻ giải cứu Bạch Hoa Lan chẳng ai khác mà chính là Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm.

Nhưng y xuất hiện lần này vô cùng nguy hiểm, bởi đã luyện thành Vô Ảnh đăng. Theo sự suy xét của bốn Tổng quản, Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm thế nào cũng đến đề lao để giải cứu cho Huyền Tử Phong Tổ Tổ. Bốn Tổng quản di lệnh cho Hộ pháp Vũ Lan cùng Đinh chưởng giáo thân hành mang di thư này đến Triển chưởng giáo, ba người kế tỵ kế, áp tải Huyền Tử Phong Tổ Tổ về ngay kinh đô đợi chờ Thế Lâm đến.

Nếu được cứ giăng bẫy bắt hẳn càng tốt. Công đầu bốn Tổng quản sẽ trình lên với Vương gia ban thưởng hậu hĩ. Triển chưởng giáo cẩn trọng, bởi Thế Lâm có thể luyện thành Vô Ảnh Sắc và Vô Ảnh đăng. Khi đã đưa được Thế Lâm vào lộ, thì đoạt ngọn đèn Vô Ảnh đăng đó. Nội nhật ba ngày bốn Tổng quản sẽ thân hành đến đề lao.

Minh Chính di bút, Triển chưởng giáo thừa lệnh.”

Thế Lâm đọc qua bức mật thư lần nữa. Chàng không khỏi nảy sinh ý niệm khâm phục sự suy xét của Tổng tài Thái Minh Công.

Thế Lâm lẩm nhẩm nói :

- Tổng tài Thái Minh Công quả là một cao thủ có thần trí cơ mưu hơn người. Đối mặt với người này mình không thể xem thường được.

Có tiếng động ngoài hành lang, Thế Lãm không một chút chần chừ lần luôn vào tấm hoành phi phía sau gian lầu của Triển Cung.

Triển Cung cùng với Vũ Lan và Đinh Gia Lộc bước vào.

Vừa qua cửa, Vũ Lan đã chú nhãn vào bức mật thư của Thái Minh Công.

Nàng quay sang Triển Cung :

- Triển chương giáo bất cần quá, bức mật thư quan trọng của Đại tổng quản mà lại để trên bàn.

Triển Cung vội cất mật thư vào thắt lưng :

- Lan cô nương yên tâm, trong gian lầu của Triển mỗ không một kẻ nào được bén mảng đến.

- Triển chương giáo quá chủ quan.

Nàng đảo mắt nhìn qua một lượt khắp gian lầu của Triển Cung, bất thần dừng lại như muốn nhìn xuyên qua bức hoành phi.

Vũ Lan gật đầu :

- Ta tin Triển chương giáo, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Đinh Gia Lộc khoanh tay thờ ơ nói :

- Đề lao Kim Lăng như một cái rọ, Đinh mỗ nghĩ kẻ gian có vào trong này chẳng khác nào cá sẽ bị mắc lưới. Nhưng theo Thái Minh Công di bút trong thư, chúng ta không nên xem thường Truy Hình Tướng, phòng bị cẩn trọng vẫn hơn.

Triển Cung cười khẩy rồi nói :

- Triển mỗ vốn là người cẩn trọng, hai vị yên tâm. Cho dù Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm có đột nhập đề lao Kim Lăng cứu Huyền Tử Phong Tổ Tổ được đi nữa cũng không thể có giải được Tiêu Hồn tán đặng bảo toàn sinh mạng của lão già đó đâu.

Vũ Lan nhìn Triển Cung :

- Cái mạng của Huyền Tử Phong Tổ Tổ không đáng gì, ý của Đại tổng quản là bắt cho được Hoàng Thế Lãm, đoạt Vô Ảnh đặng. Đó mới là việc chính của Triển chương giáo và Đinh chương giáo.

Đinh Gia Lộc chấp tay đi tới đi lui. Y dừng lại bên cạnh Vũ Lan :

- Lan cô nương, nhất thời Hoàng Thế Lãm chặc chắn chưa nhận biết Lan cô nương là hậu thân của Tổng tài Thái Minh Công, thế thì sao không dụng mưu “Ong trong tay áo”.

Vũ Lan bặm môi nheo mày :

- Ý của Chương giáo là đưa bốn nương vào giam chung với Huyền Tử Phong Tổ Tổ?

Đinh Gia Lộc gật đầu :

- Đó chỉ là thiên ý của Đinh mỗ.

Vũ Lan mỉm cười :

- Hay lắm. Cứ theo dự mưu của Đinh chương giáo mà làm.

Nàng quay lại Triển Cung :

- Triển chương giáo có thể cho bốn nương mượn cây trâm Tiêu Hồn tán chứ?

Triển Cung hồ hởi nói :

- Tất nhiên! Triển mỗ đâu tiếc cây trâm đó. Nếu như đoạt được Vô Ảnh đặng và bắt sống được Hoàng Thế Lãm, công đầu thuộc về Lan nương.

Y vừa nói vừa đi về phía bức tranh sơn thủy treo ngay trên bức vách lầu. Triển Cung kéo bức tranh lệch qua một bên, và thò tay vào trong một cái ngăn bí mật. Y lấy từ trong ngăn đó ra một cái tráp, mở nắp lấy cây trầm Tiêu Hồn tán.

Cây trầm ánh sắc đen kịt óng ánh, trông tựa một chiếc lông chim. Triển Cung trao cây trầm cho Vũ Lan, tăng hắng nói :

- Cô nương dụng Tiêu hồn trầm chỉ cần chích vào người Thế Lâm, độc chất trong trầm sẽ lan tỏa qua kinh mạch của y ngay lập tức.

Triển Cung chỉ đầu trầm bên kia :

- Còn đầu bên này có tẩm giải độc.

Y mỉm cười nhìn Vũ Lan :

- Lan nương tùy nghi sử dụng.

Vũ Lan gài cây trầm Tiêu Hồn tán lên búi tóc của mình :

- Tốt lắm!

Vũ Lan mỉm cười nhìn Đinh Gia Lộc.

Đinh Gia Lộc thấy nàng cười, không biết nàng đang nghĩ gì liền hỏi :

- Tại sao Lan nương cười?

- Ta nghĩ không biết Hoàng Thế Lâm khi bị thúc thủ sẽ như thế nào. Và đến lúc y diện ngộ với tỷ tỷ không biết sẽ ra sao nữa.

Đinh Gia Lộc nghe nàng nói bật ra tràng cười hăng hắc. Y cắt tràng tiểu ngoạn đó, quay qua Triển Cung nói :

- Tại hạ nghĩ chúng ta nên uống rượu chờ Thế Lâm đến mà thôi.

Triển Cung nhếch mép :

- Triển mỗ hiểu ý của Đinh chưởng giáo, nhưng trước hết hãy đưa Lan nương vào đề lao đã.

Vũ Lan gật đầu :

- Triển chưởng giáo nói rất đúng. Bốn nương sẽ thay phục tù nhân rồi cùng Triển chưởng giáo xuống đề lao.

Triển Cung gật đầu, quay lại Đinh Gia Lộc :

- Đinh chưởng giáo chờ Triển mỗ ở đây. Hôm nay Đinh chưởng giáo rời Tổng đàn Tụ Nghĩa bang đến đây, nhất định Triển mỗ sẽ đãi ngộ Chưởng giáo.

Đinh Gia Lộc ôm quyền :

- Ái da, Triển chưởng giáo khách sáo, khách sáo quá. Đinh mỗ không dám làm phiền Chưởng giáo đâu.

Triển Cung nghiêm mặt lạnh như băng hàn, nói với Vũ Lan :

- Thỉnh Lan nương.

Hai người song hành bước ra ngoài phòng, còn lại Đinh Gia Lộc một mình. Y chẳng biết làm gì để khuấy khỏa cho qua thời khắc trống vắng này, nên với tay lấy bầu rượu toan rót ra chén. Đinh Gia Lộc cau mày đặt bầu rượu xuống, vì trong bầu không phải là rượu mà một thứ nước sánh màu nâu bốc mùi hăng hắc.

Đinh Gia Lộc lắc đầu :

- Hừ, cái gã họ Triển này không uống rượu, không hảo sắc, lại đi tìm ả phù du.

Đinh Gia Lộc đập nắp bầu đặt tại chỗ cũ. Y kéo ghế ngồi vắt chân chữ ngũ, đưa mắt nhìn ngắm bức hoành phi, lẩm nhẩm nói :

- Nghĩ cho cùng, gã Triển Cung được Tổng tài Thái Minh Công ưu ái hơn mình. Được cho quản lý đề lao này, và tuyển mộ mỹ nữ tiến cung. Hấn tha hồ vợ vét, phát tài.

Đình Gia Lộc thở dài.

Y chấp tay sau hông thả bước lại bên bức hoành phi, nhìn trần phòng thấy hàng chữ tên thảo “Tiên thủ, hậu kiến”.

Đình Gia Lộc điểm một nụ cười mỉa, nói :

- Gã họ Triển có ý riêng.

Vô hình trung Đình Gia Lộc lại nảy sinh ý tưởng tò mò thắc mắc, nên vén bức hoành phi lên. Lão giật nảy mình khi thấy ánh huyết quang từ ngọn Vô Ảnh đăng hắt ra.

- Ý...

Tiếng kêu ngạc nhiên từ cửa miệng của Đình Gia Lộc chưa dứt thì đã cảm nhận trọng huyết Kiên Tĩnh bị nhói một cái.

- A...

Lão khuyu người xuống, nhưng cũng cố gượng nhìn lại sau lưng mình. Thế Lâm trong y phục bạch y thư sinh đứng sau lưng lão từ lúc nào không biết.

Nhận ra khuôn mặt lạnh như tiền của Hoàng Thế Lâm, Đình Gia Lộc thất thần lắp bắp nói :

- Truy Hình Tướng Hoàng... Hoàng Thế Lâm...

Chiếu đôi mắt rực lửa vào thẳng Đình Gia Lộc, Thế Lâm khất khe nói :

- Tại hạ rất tiếc Đình chưởng giáo đã thấy Vô Ảnh đăng.

Đình Gia Lộc lắc đầu :

- Thấy đèn thì phải chết sao?

Thế Lâm gật đầu :

- Đúng như vậy!

- Hoàng tướng đừng giết Đình mõ. Để Đình mõ sống Hoàng tướng có nhiều cái lợi.

Thế Lâm mỉm cười :

- Lợi gì?

- Đình mõ biết chỗ giam Huyền Tử Phong Tổ Tổ.

- Tại hạ có thể tìm được. Nếu như Đình chưởng giáo muốn sống thì hãy khai thật thân phận của Vũ Lan cho bản tướng biết.

- Đình mõ sẽ nói.

Thế Lâm gật đầu :

- Đình chưởng giáo nói đi.

Đình Gia Lộc lăm lét nhìn xuống đất, cất giọng ồm ồm :

- Vũ Lan chính thật là người của Minh Chính được cài vào Nhận môn, hàm thụ võ học của Bạch Hoa Lan Hằng Ni. Sau đó đội lột Hằng Ni để dựng cảnh đặng có chứng tích chỉ dụ của Thái thượng hoàng.

- Nhờ chứng tích đó mà Vương Mãng mới đạt được ý soái ngôi Hoàng thượng.

Đình Gia Lộc gật đầu.

Thế Lâm hỏi tiếp :

- Tại sao Hằng Ni lại trở thành tù nhân của Thái Minh Công và Vương gia?
- Hằng Ni chính là Bạch Hoa Lan. Nàng vì ý tưởng cứu Tiểu hoàng đế nhưng không ngờ Vũ Lan là nội ứng nên vô hình trung bị lọt vào bẫy của Thái Minh Công. Nàng đã bị phế bỏ võ công, và sau đó...
- Tại hạ đã cứu Hằng Ni. Thế người thư sinh tướng số đó là ai?

Đinh Gia Lộc ngơ ngác :

- Hoàng tướng muốn hỏi ai?

Thấy vẻ ngơ ngác của Đinh Gia Lộc, Thế Lâm dự đoán gã họ Đinh tham sống sợ chết này chẳng hề biết thư sinh tướng số đã thuê mình giải cứu cho Hằng Ni.

Thế Lâm nhìn Đinh Gia Lộc :

- Tại hạ sẽ tha chết cho Đinh chưởng giáo. Nếu như Chưởng giáo có gặp Tổng tài Thái Minh Công, nhờ nhắc lại với hắn rằng chủ nhân Vô Ảnh đang sẽ đến tìm hắn.

Thế Lâm đổi giọng trầm trầm :

- Tạm thời tại hạ phải điểm huyết Đinh chưởng giáo để không làm kinh động đến nha môn.

Thế Lâm vừa nói vừa búng chỉ điểm một lúc vào mười tám đại huyết của Đinh Gia Lộc.

Cách điểm huyết của chàng vô cùng quái dị, và khi chàng thâm hồi chỉ lực thì Đinh Gia Lộc cảm tưởng tay chân bị đóng băng cứng ngắc, kể cả cái lưỡi của lão cũng không nhúc nhích được.

Thế Lâm nhìn Đinh Gia Lộc :

- Đinh chưởng giáo đừng phiền bốn tướng.

Chàng vừa nói vừa dùng chân đẩy Đinh Gia Lộc vào sau bức hoành phi.

Thế Lâm ngồi ngay bệ cửa sổ chờ Triển Cung. Chàng nhìn qua gian nhà của Triển Huy thấy cửa vẫn đóng im ỉm chẳng hề có điểm gì khác thường.

Thế Lâm lắc đầu nghĩ thầm, gã công tử tội nghiệp Triển Hủy chắc đang no nốc bởi hảo tửu và giai nhân.

28. Chương 28

Triển Cung đẩy cửa phòng, miệng cất tiếng :

- Đinh chưởng giáo! Đinh chưởng giáo!

Gã sững sờ đứng bước ngay ngưỡng cửa bởi cây đèn Vô Ảnh đập thẳng vào mắt lão ánh sáng đỏ. Triển Cung lạnh buốt cột sống bởi sự tình bất ngờ này.

Sự bán loạn của Triển Cung còn chưa dứt thì đã nghe ngay bên hông mình tiếng của Thế Lâm trầm trầm cất lên :

- Bốn tướng đã chờ Triển chưởng giáo lâu lắm rồi.

Triển Cung quay ngoắt qua, miệng bật thốt :

- Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm!

Thế Lâm điểm tinh nhãn vào ngay mặt Triển Cung :

- Triển chưởng giáo chắc chắn không ngạc nhiên bởi sự xuất hiện của tại hạ?
- Triển mỗ đã biết, nhưng không ngờ Hoàng tướng nhanh chân như vậy.

Thế Lâm cười nhạt, rồi nói :

- Nếu bốn tướng không nhanh chân đến đây có lẽ không phát giác được sự nguy trá của Triển chưởng giáo và Vũ Lan cô nương.

Triển Cung cau mày :

- Đinh chưởng giáo đã nói toạc cho Hoàng tướng nghe hết rồi à?

Thế Lâm lắc đầu :

- Nếu tại hạ là Triển chưởng giáo chắc chắn không bỏ qua tiểu tiết cặp dạ đằng tự dưng phát cháy. Hay cặp dạ đằng treo trước cửa lầu của Triển chưởng giáo thường phát hỏa lắm sao?

- Ai da, Triển mỗ thật tắc trách, Hoàng tướng khuấy động để đột nhập vào phòng của Triển mỗ.

- Giờ Triển chưởng giáo mới biết thì tại hạ đã đọc được di bút của Đại tổng quản rồi.

- Dù Hoàng tướng có phát hiện được dự mưu của Triển mỗ cũng đừng hòng thoát khỏi đây.

Thế Lâm nhướng mày :

- Bồn tướng đã vào trong đề lao Kim Lăng, tất đã có sắp xếp trước.

Chàng lắc đầu nói tiếp :

- Không ai có thể cản chân được bồn tướng đâu.

- Hoàng tướng thị vào bản lĩnh của mình. Vậy Triển mỗ muốn thử qua bản lĩnh của Hoàng tướng như thế nào mà xem ra ngài tự thị quá.

Thế Lâm nhếch mép khinh thị :

- Bồn tướng không muốn động thủ làm kinh náo cả đề lao này.

- Hoàng tướng không muốn cũng không được.

- Tại sao không được chứ?

Triển Cung bật cười khăng khắc, rồi nói :

- Chẳng lẽ Chưởng giáo Hắc Y bang Triển Cung này để mặc cho Hoàng tướng muốn làm gì thì làm sao?

Triển Cung vừa dứt lời liền há miệng ngáp một cái. Cái ngáp gió của gã trông như một người đã quá mức chịu đựng bởi cơn buồn ngủ ập đến bất ngờ.

Triển Cung ngáp xong, cau mày :

- Ái dà.

Y vừa nói vừa với tay thộp vào bầu đựng được thủy phù du.

Triển Cung không màng đến Thế Lâm, mở nắp bầu toan trút vào miệng, nhưng gã sừng sốt lác cái bầu liên tục :

- Cái gì thế này.

Cái bầu trống không chẳng có chút được thủy nào cả.

Thế Lâm cười khẩy nói :

- Cái bầu đó là bầu không.

Chàng lắc chiếc bầu đeo bên hông mình :

- Bồn tướng đã trút hết được thủy vào trong bầu này rồi.

Triển Cung nghe Thế Lâm nói bèn chìa tay tới :

- Trả lại cho Triển mỗ.

- Triển chưởng giáo ra lệnh cho bồn tướng đây à?

Chàng nghiêm mặt lạnh lùng nói :

- Nếu bốn tướng phật ý, sẽ tiêu hủy ngay được thủy trong bầu. Thế Lãm này đã nói là làm.

Triển Cung khoát tay :

- Đùng, Hoàng tướng đừng làm như vậy.

Thế Lãm nhếch mép :

- Triển chuông giáo còn muốn động thủ với bốn tướng không?

Triển Cung lắc đầu :

- Triển mỡ ngoa ngôn. Hoàng tướng bỏ qua...

Triển Cung lại ngáp một cái thật lớn, rồi van nài :

- Hoàng tướng hãy trả lại cho Triển mỡ bầu được thủy. Triển mỡ sẽ nghe theo sự sai khiến của Hoàng tướng.

Thế Lãm hừ một tiếng lạnh nhạt :

- Triển chuông giáo cần được thủy, tại hạ cần kim bài đưa phạm nhân Huyền Tử Phong Tổ Tổ ra ngoài đề lao Kim Lăng.

- Triển mỡ sẵn sàng nghe theo chỉ thị của Hoàng tướng.

- Tốt lắm.

Chàng lắc chiếc bầu trước mặt Triển Cung.

- Tại hạ chờ Triển chuông giáo hành sự rồi sẽ trao bầu được thủy lại ngay.

Triển Cung thở dài :

- Ái dà, trời hại Triển mỡ rồi.

Cùng với lời than thở đó, Triển Cung bước lại bên chiếc học bí mật đặt phía sau bức tranh sơn thủy lấy ra một chiếc lịnh bài khắc bốn chữ “Đề lao Kim Lăng”

Gã cầm kim bài chìa đến trước mặt Thế Lãm :

- Hoàng tướng cầm kim bài này thì không bọn sai nha nào dám chặn lại.

Thế Lãm gật đầu :

- Tại hạ dù sao cũng đã một thời sống trong quan trường, thừa biết điều đó. Thật ra bốn tướng không muốn đa sát, giết người vô tội mà tổn hại đến hoàng thiên hậu thổ nên mới phải bức ép Triển chuông giáo trao kim bài thôi.

Chàng vừa nói vừa đoạt tấm kim bài trên tay Triển Cung. Lối dụng xảo đoạt vật của Thế Lãm quá nhanh, ngoài tâm kiểm soát của Triển Cung, khi chàng đặt kim bài vào thắt lưng thì Triển Cung vẫn chưa biết mình đã mất vật tín rồi.

Gã há hốc mồm :

- O...

Cùng với tiếng ơ đầy vẻ ngạc nhiên đó, từ ống tay áo của Triển Cung một đạo hắc quang bắn xẹt ra công trực diện vào chấn tâm của Thế Lãm.

Thủ đoạn của Triển Cung vô cùng ma mãnh và thâm độc. Y phóng ám khí tẩm độc chất Tiêu Hồn tán và đoán chắc đối phương dù có cẩn trọng vẫn không kịp trở tay.

Triển Cung vừa phóng ám khí vừa liên thủ tổng ra một độc chuông, quyết chắc một chiêu công này sẽ hạ gục Thế Lãm.

Vốn Triển Cung đã thành danh trở thành một cao thủ thượng thặng trên giang hồ, sự thành danh của y mới được Tổng tài Thái Minh Công cho đảm nhiệm cai quản đề lao Kim Lăng, một chức vị ai có ý tưởng thành đạt bằng con đường quan trường đều mong mỏi, nên võ công của họ Triển đâu phải tầm thường.

Rắc...

Võ công và thủ đoạn của Triển Cung càng cao thâm và ma mãnh chừng nào thì sự kinh ngạc và hãi hùng của y càng lớn chừng này.

Ngọn hắc khí hình ngôi sao ba nhánh dù được họ Triển phóng ra bất ngờ, vô hình trung không biết tại sao lại trở ngược thành binh khí trong hai ngón tay của Thế Lâm đâm ngược trở lại tâm trung bản thủ của gã.

Triển Cung rút tay lại, thì hổ khẩu đã đau buốt như muốn lìa hẳn ra ngoài.

- A...

Triển Cung lùi ba bộ, tả thủ ôm hổ khẩu hữu thủ cố bóp chặt lấy mệnh môn không cho chất độc phát tác vào kinh mạch. Bàn tay hữu thủ của gã đã chuyển qua màu tím tái trông tựa người chết lâu ngày.

Triển Cung mở tròn hai con ngươi nhìn Thế Lâm :

- Hoàng tướng... tại hạ...

Thế Lâm dần tới hai bộ, khuôn mặt của chàng khoác một lớp sương lạnh lùng, băng giá :

- Bồn tướng rất căm hận những kẻ ma mãnh, nham hiểm như Triển chương giáo.

Triển Cung ngáp to một lần nữa, lắp bắp nói :

- Hoàng tướng, quân tử không giết người ngã ngựa.

Thế Lâm nhếch mép :

- Bồn tướng chưa từng cho mình là người quân tử.

Chàng lắc đầu, chăm chăm chiếu hai tia sát quang thẳng vào mặt Triển Cung :

- Bồn tướng lại càng căm ghét những kẻ chỉ biết dụng độc công. Kẻ dùng độc thường có tâm độc. Những người như vậy không đáng sống trên cõi đời này. Triển chương giáo còn sống ngày nào, bá tánh sẽ khổ ngày ấy.

Thế Lâm nghiêng răng ken két, Kim ảnh thủ dựng đứng lên.

Triển Cung trở hai con mắt :

- Hoàng tướng, tại hạ có chết cũng không phục.

- Tại hạ không cần độc nhân bá phục mình.

Triển Cung hốt hoảng đến độ quên hẳn ám khí Tiêu Hồn tán đang ghim vào lòng hữu thủ của gã, vì sự sống còn y phải liều mạng với Thế Lâm.

Đảo bộ buông hữu thủ, Triển Cung dụng tả thủ tống ra một thoi quyền nện thẳng vào đối phương, gã nghĩ thâm nếu Thế Lâm né tránh thì nhân cơ hội đó mà thoát ra ngoài bằng ngã cửa sổ, rồi huy động sai nha đến bao vây chàng.

Đó là ý nghĩ của Triển Cung, nhưng Thế Lâm đâu né tránh thoi quyền của gã. Bàn tay Kim ảnh thủ của chàng biến thành trảo chộp vào quyền thủ của đối phương.

Rắc...

- A...

Triển Cung phát tác quyền thuật đã không chiếm được tiện lợi để tháo thân, còn bị trảo công của Thế Lâm khống chế.

- Hoàng tướng, hãy tha cho Triển mỗ.

Thế Lâm cau mày :

- Tha cho ngươi, thì bao nhiêu người sẽ chết, sẽ khổ đốn. Bồn tướng không muốn Minh Chính có một tên sai nha trung thành.

Triển Cung run bần bật vì Tiêu Hồn tán từ hữu thủ của gã thông qua mệnh môn nhập vào kinh mạch.

Triển Cung gào lớn :

- Cứu ta... cứu...

Lưỡi gã lúu lại, thần sắc biến đổi liên tục, từ đỏ qua xanh, từ xanh chuyển sang tím.

Thế Lâm buông thoi quyền của Triển Cung, thì y đổ kênh xuống đất, giãy đành đạch, thịt da càng lúc càng nhăn nheo, khô đét. Triển Cung ưỡn người vụn vẹo, cơ thể phát ra những tiếng kêu răng rắc nghe mà nghĩ xương cốt của gã đang rời rã từng đoạn.

- Triển mỗ... cứu... cứu...

Y bắt đầu mê sảng, hai mắt cứ trợn trừng lên trần nhà, cho đến khi hồn lìa khỏi xác.

Chất độc Tiêu Hồn tán do gã chế tác đã đưa hồn gã về âm phủ.

Cơ thể Triển Cung biến dạng dần dần, cuối cùng chỉ còn da bọc xương, khô đét chẳng khác nào cành cây mục. Thế Lâm rùng mình thảm nghĩ, nếu vừa rồi mình không cảnh giác có thể đã bị ám khí độc môn Tiêu Hồn tán của Triển Cung lấy mạng rồi. Đúng ra sự cảnh giác của Thế Lâm là do Giang Thù Linh đã báo cho chàng biết về Triển Cung.

Thế Lâm nhìn xuống xác chết khô đét của Triển Cung, chằm chằm lắc đầu :

- Tâm các hạ quá độc, nên phải chết bởi kịch độc, âu đó cũng đúng với lẽ trời, gieo gió ắt gặp bão.

Chàng bỏ ra ngoài.

Không gian vẫn yên lặng như tờ, tiếng trống canh thì thùng trở lên phá tan sự yên tĩnh đó. Thế Lâm thở dài một tiếng vận dụng Di Hình bộ pháp lướt về phía đề lao.

Chàng mỉm cười khi thấy chẳng có một tên tuần canh nào gác cửa đề lao, có lẽ chúng đã theo lệnh của Triển Cung mà mở ngõ để chàng vào tử ngục.

Thế Lâm đi thẳng vào trong đề lao. Ánh sáng mù mù từ hai cây đuốc gắn trên vách đá soi rõ những gian ngục thất ảm đạm, bốc mùi ảm thấp, hôi hám, và những con người đeo gông nằm co ro nơi góc phòng giam.

Không một gã phạm nhân nào để ý đến chàng.

Thế Lâm đi đến cuối dãy hành lang thì nghe tiếng Vũ Lan gọi khê :

- Hoàng tướng! Hoàng tướng!

Thế Lâm đứng ngay cửa ngục, nhìn nàng :

- Vũ Lan cô nương...

- Muội không ngờ Hoàng tướng lại đến đây.

- Tại hạ đến để cứu Huyền Tử Phong Tổ Tổ. Lão ta đang bị giam ở đâu?

Vũ Lan chỉ qua gian ngục đối diện với mình :

- Huyền Tử Phong Tổ Tổ bị giam bên đó.

Thế Lâm quay ngoắt ra sau. Chàng nhận ra Huyền Tử Phong Tổ Tổ trong bộ lột tù nhân, thân chỉ khoác mỗi một bộ vải gai rách nát, gầy còm, trông như xác chết chỉ còn biết thở mà thôi.

Thế Lâm gọi khê :

- Huyền Tử Phong Tổ Tổ! Huyền Tử Phong Tổ Tổ!

Huyền Tử Phong Tổ Tổ nhướng mắt lên nhìn Thế Lâm. Lão ngạc nhiên bởi sự xuất hiện của chàng :

- Hoàng tướng! Sao người lại có mặt ở đây?

Thế Lâm mỉm cười nói :

- Giang Thùy Linh cô nương nhờ tại hạ vào đề lao Kim Lăng để đưa lão tiên bối ra ngoài.

Thế Lâm vừa nói vừa vận công trở Kim ảnh thủ chặt thẳng vào những cây gông bằng gỗ sồi.

Chát...

Chỉ một lần xuất thủ, chàng đã phá tan cánh cửa ngục thất bước vào trong. Nhìn cái gông và sợi xích trên người Huyền Tử Phong Tổ Tổ, Thế Lâm phải cau mày. Hình như lão đã bị giam ở đây bằng cực hình, và chưa bao giờ được tháo gông lên cần cổ đã lở loét, chỉ cần nhích nhẹ thôi, chỗ loét đã rướm máu.

Thế Lâm thở dài ảo não :

- Vì tại hạ mà lão tiên bối mới ra nông nỗi này.

Vũ Lan từ ngục giam bên kia nói vọng ra :

- Hoàng tướng! Chia khóa mở gông và xích treo trên nóc cửa nhà giam ngục Lý Oai.

Thế Lâm nghĩ thầm khi nghe Vũ Lan nói :

- Có lẽ nàng chưa biết mình đã đọc được bức mật thư của Minh Chính.

Thế Lâm cúi xuống nói với Huyền Tử Phong Tổ Tổ :

- Lão tiên bối chờ tại hạ.

Chàng quay trở ra, và một lúc sau quay lại, trên tay đã có xâu chìa khóa giám ngục.

Thế Lâm mở gông và xiềng cho Huyền Tử Phong Tổ Tổ, dìu lão đứng lên :

- Tiên bối theo tại hạ.

Thế Lâm dìu lão ra ngoài, khẽ nói :

- Tiên bối có thể đi một mình được không?

Huyền Tử Phong Tổ Tổ gật đầu.

Thế Lâm nhét vào tay lão tấm kim bài của Triển Cung, truyền âm nhập mật nói luôn :

- Tiên bối cứ cầm tấm kim bài của họ Triển, ngang nhiên đi ra cửa Bắc thành Kim Lăng. Thùy Linh cô nương sẽ đón tiên bối tại đó. Nếu gặp bọn sai nha chặn lại, cứ đưa tấm kim bài nói mình ra cửa Bắc thành Kim Lăng theo lệnh của Triển chương giáo để đón Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm.

Huyền Tử Phong Tổ Tổ ngạc nhiên vô cùng, toan mở miệng hỏi thì Thế Lâm đã khoát tay nói tiếp :

- Tiên bối cứ theo sự sắp xếp của tại hạ. Tiên bối mau lên đường kéo Thùy Linh cô nương chờ.

- Hoàng tướng...

Thế Lâm nhướng mày :

- Tại hạ sẽ gặp tiên bối tại Tổng đàn Võ Đang phái.

Huyền Tử Phong Tổ Tổ gật đầu rồi quay lưng cố lê bước ra cửa đề lao.

Chờ cho Huyền Tử Phong Tổ Tổ khuất dạng hẳn rồi, Thế Lâm mới quay lại Vũ Lan.

Chàng tra chìa khóa vào cửa ngục thất mở xiềng.

Thế Lâm vừa mở cửa, Vũ Lan đã lao đến ôm chàng lấy chàng :

- Hoàng huynh! Mọii tướng kiếp này không gặp được Hoàng huynh rồi chứ.

Thế Lâm mỉm cười khẽ đẩy nàng ra :

- Tại hạ có duyên, có phận với Lan cô nương nên ngay trong đề lao cũng được hạnh ngộ.

Vũ Lan bậm môi, nhìn Thế Lâm chăm chăm :

- Mọii sợ huynh đã bị hại nơi Đông đảo và chẳng còn có ngày hôm nay.

Thế Lãm thở dài một tiếng khẽ nói :

- Chúng ta đi thôi!

Vũ Lan lại ôm chàng lần nữa. Hai vòng tay trắng như bông bưởi quấn ghịt lấy cổ chàng.

Nàng biểu lộ một trạng thái vừa xúc động, vừa âu yếm đến độ chàng cũng không ngờ tới.

Thế Lãm có biết đâu trong lúc ôm chàng, Vũ Lan đã đưa tay lên búi tóc để rút cây trâm Tiêu Hồn tán.

Mắt vẫn ngậy ngất nhìn Thế Lãm, bất ngờ Vũ Lan cau mày buột miệng thốt :

- Ô...

Nàng không ngạc nhiên sao được khi cành trâm độc đã biến mất chẳng còn trên búi tóc của mình nữa.

Hai cánh môi của Thế Lãm nhếch lên, tạo thành một nụ cười không sao hiểu được.

Thế Lãm nhỏ nhẹ nói :

- Lan cô nương đừng nhúc nhích, mà cây trâm Tiêu Hồn tán sẽ xuyên vào huyết Thiên linh cái.

Vũ Lan trợn đôi thu nhân tưởng như muốn lột cả hai con ngươi ra ngoài :

- Hoàng huynh sao làm như vậy?

- Cô nương nên tự hỏi mình.

- Mọii không hiểu.

- Tại sao lại không hiểu. Nếu như cô nương không hiểu thì tại hạ sẽ đưa cô nương về chín tuổi gặp Triển Cung. Y sẽ nói tất cả với cô nương.

Thế Lãm vừa dứt lời, Vũ Lan đã rùng mình, gai ốc nổi đầy châu thân.

Nàng lắp bắp nói :

- Hoàng tướng đã biết tất cả rồi?

Thế Lãm gật đầu :

- Nếu tại hạ không biết thì đã không đoạt cành trâm độc Tiêu Hồn tán trên búi tóc của cô nương.

- Triển Cung đã khai hết với Hoàng tướng?

Thế Lãm lắc đầu :

- Tại hạ chính mắt thấy, tai nghe, chứ không phải Triển Cung nói đâu. Giờ đây tội nghiệp Triển chương giáo đã bị chính chất độc do mình chế tác hóa kiếp thành ma rồi.

Vũ Lan bặm môi, từ từ nhắm mắt lại :

- Giờ đến lượt mọii bị Hoàng tướng hóa kiếp?

Thế Lãm đẩy nàng ra :

- Tại hạ chưa muốn giết cô nương. Để đáp lại tấm lòng của tại hạ, cô nương chỉ cần trả lời tại hạ một câu mà thôi. Bạch Hoa Lan là ai?

- Bạch Hoa Lan chính thực là Hằng Ni.

- Tốt lắm. Cô nương có gặp lại Minh Chính thì báo cho gã biết rằng Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm sẽ tìm đến gã.

Chàng mỉm cười :

- Kiều từ.

Thế Lãm vừa quay lưng thì cảm nhận có luồng gió nhẹ từ sau thổi đến. Chàng không hề quay lưng lại bởi thừa biết người tập kích mình chẳng ai khác ngoài Vũ Lan.

Chát...

Chủ động tấn công Thế Lãm, thế mà Vũ Lan ngỡ mình đánh vào một vách đá kiên cố không sao tưởng tượng được. Dự kinh chuông pháp do nàng phát ra bị bật dội trở lại, hất luôn nàng lui hẳn về phía sau bốn bộ, mới trụ được thân.

Thế Lãm từ từ quay lại, trên tay chàng là ngọn Vô Ảnh đang đang phát ra ánh hào quang huyết dụ, sắc mùi khùng bố. Vừa thấy ngọn Vô Ảnh đang, Vũ Lan đã bủn rủn cả tay chân.

Trong vầng hào quang đỏ ối kia, Thế Lãm như một hung thần từ cõi âm ty đội đất, sừng sững đứng ngay trước mặt nàng.

Chàng lạnh nhạt nói :

- Cô nương muốn đoạt ngọn Vô Ảnh đang của bản tướng?

Giọng nói và cách xưng hô thay đổi khiến cột sống của Vũ Lan lạnh băng.

Nàng day nghiêng nói :

- Nếu Hoàng tướng giết ta, Minh Chính sẽ không bỏ qua cho người đâu.

Thế Lãm lắc đầu :

- Bản tướng đang chờ gã Tổng tài Thái Minh Công.

Nghe chất giọng khắt khe của Thế Lãm, Vũ Lan lùi luôn hai bộ áp lưng vào vách ngục đá.

Nàng xuôi tay cúi gầm mặt nhìn xuống thềm đá.

Thế Lãm dần lên một bộ :

- Nàng đang chờ ta ra tay đó phải không?

- Đúng! Hoàng tướng cứ ra tay đi. Ta không được may mắn như sư tỷ Nhĩ Lan.

Nghe Vũ Lan nhắc đến Nhĩ Lan, Thế Lãm buột miệng hỏi :

- Nhĩ Lan đang ở đâu?

Vũ Lan hé hai hàng mi cong vút nhìn chàng :

- Hoàng tướng để tâm đến Nhĩ Lan?

Thế Lãm gật đầu luôn.

Vũ Lan cười khẩy nói :

- Nhĩ Lan sư tỷ hiện đang ở tại Hắc Lâu đại bản doanh. Hoàng tướng đến đó chẳng khác nào mang sinh mạng dâng cho Hắc Lâu giáo chủ mà thôi, và nếu không có Vũ Lan, Hoàng tướng đừng hòng đến được Hắc Lâu đại bản doanh.

Nàng ngừng mặt, kiêu hãnh nói :

- Hoàng tướng còn chờ gì nữa mà chưa ra tay?

Thế Lãm cười khẩy một tiếng :

- Nàng đã được di thư của Tổng tài Thái Minh Công tương kế tựu kế đang đoạt ngọn Vô Ảnh đang của bản tướng, dự mưu không thành đã vội đi tìm cái chết?

Thế Lãm lắc đầu :

- Bản tướng rất thất vọng cho Minh Chính đã có những thuộc nhân võ công cao thâm nhưng thần trí thì chẳng khác nào lũ trẻ nít.

Vũ Lan ngượng ngịu, thẹn đến đỏ mặt :

- Ý của Hoàng tướng như thế nào?

Thế Lãm cho ngọn Vô Ảnh đăng trở vào tay áo :

- Bồn tướng sẽ để cho cô nương một sinh lộ, và cũng tạo cho cô nương cơ hội lập công với Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính. Bồn tướng và cô nương sẽ thân hành đến Hắc Lâu đại bản doanh. Cô nương đồng ý chứ?

- Hoàng tướng dám song hành cùng ta à? Người không sợ sao? Người xưa có nói kẻ giết mình chính là người ở cạnh mình.

- Bồn tướng biết điều đó, và sẵn sàng đối đầu với nó.

- Hoàng tướng quá kiêu căng và tự thị đó. Hãy suy nghĩ lại đi, Hoàng tướng nên nhớ, nếu như ta có cơ hội thì chẳng cần phải đợi đến lúc đặt chân tới Hắc Lâu đại bản doanh đâu.

- Cơ hội đó sẽ không bao giờ xảy ra với cô nương.

- Thế thì ta sẵn sàng nhận lời.

Nàng lắc đầu nhìn Hoàng Thế Lãm nói :

- Hoàng tướng sẽ hối hận.

Chàng mỉm cười nói :

- Tại hạ chẳng bao giờ hối hận. Họa chẳng cũng làm được một việc gì đó cho cô nương đừng cô nương được sống trong vinh hoa phú quý.

Vũ Lan bặm môi cúi mặt nhìn xuống.

29. Chương 29

Thế Lãm và Vũ Lan rời đề lao Kim Lăng chẳng một ai ngăn cản. Ngay cả lúc chàng và nàng đi qua cổng ngay trước mắt bọn tuần canh, chúng cũng mặc nhiên như không có chuyện gì.

Thế Lãm quay sang nhìn Vũ Lan :

- Bồn tướng có thể thiêu hủy cả đề lao này.

Chàng thúc gót vào móng ngựa. Tuấn mã hí vang một tiếng rồi lao về phía trước. Vũ Lan hấp tấp giạt cương đuổi theo Thế Lãm, bất ngờ chàng đột ngột quay đầu ngựa.

Trên tay Thế Lãm là ngọn Vô Ảnh đăng. Chàng thét lớn một tiếng :

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Một quả cầu khí xanh lè nhắm ngay cánh cửa đề lao bắn xẹt tới.

Ầm...

Vũ Lan tưởng chừng như có một tia sét trời do thiên lôi phẫn nộ giáng thẳng xuống cánh cổng đề lao. Cát bụi bay mù mịt và đến khi cát bụi đã tan thì cánh cổng đề lao chỉ còn là một đồng gạch vụn đổ nát, không thể nhìn ra được chỉ mới đây nó còn là cánh cổng của đề lao Kim Lăng.

Thế Lãm quay đầu ngựa phi nước kiệu.

Chàng nhìn Vũ Lan :

- Cô nương đã chứng nghiệm võ công của bồn tướng rồi.

Vũ Lan rùng mình khẽ nói :

- Hoàng tướng đã luyện thành Vô Ảnh Sắc?

Thế Lãm lắc đầu :

- Lần đầu tiên tại hạ nghe được tuyệt công Vô Ảnh Sắc từ cửa miệng của cô nương thốt ra.
- Vậy vừa rồi là môn công gì?
- Thiên cầu tụ khí. Tuyệt công của Nhạn môn nhiếp chính quan.

Thế Lãm ra roi cho ngựa hướng về cửa Bắc thành Kim Lăng. Chàng nhận ra chiếc xe song mã của huynh y kỳ nữ Giang Thùy Linh, liền cho ngựa phóng đến dừng bên cạnh.

Vũ Lan cũng đã kịp đến dừng ngựa cạnh bên Thế Lãm. Giang Thùy Linh nguyễn mắt nhìn Vũ Lan rồi quay sang Thế Lãm.

Huyền Tử Phong Tổ Tổ nhô đầu ra khỏi cửa xe hỏi :

- Truy Hình Tướng phải không?
- Chính tại hạ. Tại hạ đến cáo biệt tiền bối, vì có việc đi gấp nên không tiện đưa tiễn.

Chàng ôm quyền xá Huyền Tử Phong Tổ Tổ :

- Lão tiền bối bảo trọng. Chúng ta sẽ gặp lại.

Chàng hướng về Giang Thùy Linh :

- Thế Lãm cô nương bảo trọng. Bốn tướng không tiện đưa tiễn.
- Hoàng công tử bảo trọng. Tiệp nữ sẽ tìm người.

Thùy Linh ra roi đánh vào đôi tuấn mã. Cỗ xe chạy được năm trượng, Thùy Linh giật dây cương dừng xe, quay lại :

- Giang hồ mệnh mông, nhưng nhất định tiệp nữ sẽ tìm thấy Hoàng công tử.

Thế Lãm thở dài một tiếng.

Vũ Lan liếc trộm chàng.

Nàng khẽ nói :

- Chúng ta đi chứ? Ta đoán chắc thế nào cô ta cũng sẽ tìm được Hoàng tướng.
- Tại hạ không muốn nặng gánh.
- Nam nhi đại trượng phu hảo hán thường nặng gánh bởi nữ nhân tài hoa.

Vũ Lan mỉm cười.

Thế Lãm nghiêm mặt quay sang nhìn nàng :

- Nữ nhân thì lại quá nặng nợ tình.

Thế Lãm thúc giầy vào hông ngựa, phi nước kiệu rời khỏi thành Kim Lăng. Chàng và nàng như hai chiếc bóng yên lặng, âm thầm rong ruổi đi trong đêm.

Thỉnh thoảng Vũ Lan lại liếc trộm Thế Lãm. Nàng cảm nhận chàng như một pho tượng vô hồn, vô cảm, chỉ biết nhìn phía trước mặc cảm thờ ơ với mọi cảnh vật chung quanh.

Vũ Lan muốn phá sự yên lặng đó nhưng thấy vẻ trang trọng của Thế Lãm đành im lặng.

Vũ Lan thở dài một tiếng.

Chẳng lẽ cứ im lặng mãi, nàng đành mở lời hỏi Thế Lãm :

- Chúng ta dù sao cũng đã có lúc cận kề bên nhau, không biết Hoàng tướng còn nhớ không?
- Tại hạ không bao giờ quên những kỷ niệm đẹp.
- Hoàng huynh không quên?

Thế Lãm gật đầu :

- Muốn quên một sự kiện đã xảy ra trong cuộc đời mình thật là khó.

Vũ Lan nhìn qua Thế Lãm :

- Hoàng huynh còn giữ cành trâm Tiêu Hồn tán không?

Thế Lãm nhìn nàng :

- Nàng muốn lấy cành trâm đó.

Vũ Lan gật đầu.

Thế Lãm liền rút cây trâm trong vạt áo của mình trao qua tay nàng.

Vũ Lan đón cành trâm nhìn ngắm nó, nhỏ nhẹ nói :

- Hoàng tướng không nghi ngờ muội có thể dụng cành trâm này đoạt mạng Hoàng tướng sao?

Thế Lãm lắc đầu :

- Không!

- Tại sao Hoàng tướng lại không nghi chứ?

Vũ Lan vừa nói vừa nhanh như cắt đảo cổ tay, chích cành trâm Tiêu Hồn tán vào cổ ngựa của Thế Lãm.

Con ngựa rùng mình dựng hai vó trước hí vang một tiếng liên hồi, rồi khụy bốn vó nằm bẹp xuống đất.

Thế Lãm thản nhiên khoanh tay đứng nhìn con Tuấn mã đang run lấy bầy. Một thoáng sau con tuấn mã chết, da thịt nó từ từ khô đét lại.

Thế Lãm quay lại Vũ Lan :

- Tiêu Hồn tán thật là độc hại.

- Hoàng tướng đã biết sự lợi hại của Tiêu Hồn tán rồi thế thì còn chủ quan nữa không?

Nàng hừ lạnh một tiếng :

- Hoàng tướng đã lỡ giao cành trâm độc cho muội, thì người cũng có thể nhận một cái chết như con ngựa kia.

Thế Lãm rùn vai :

- Ta chưa chết được.

Chàng vỗ nhẹ vào xác ngựa :

- Tôi nghiệp, nó đã bị chết oan.

Chàng ngược lên nhìn Vũ Lan :

- Nàng muốn hiểu vì sao ta giao cành trâm độc đó cho nàng à?

Vũ Lan gật đầu.

- Ta biết nếu có cành trâm độc kia thì nàng cũng chỉ giết nổi một con tuấn mã mà thôi. Ngựa của bốn tướng đã chết, ta đành đi chung ngựa với nàng vậy.

Thế Lãm vừa nói vừa lắc vai, thân ảnh chàng như con tróc, thoát cái đã ngồi sau lưng Vũ Lan.

Vũ Lan giật mình quay lại, hổ khẩu hữu thủ cầm trâm của nàng đã bị trảo công của Thế Lãm khổng chế.

Chàng ôn tồn nói :

- Ta giao trâm cho nàng, mặc dù biết độc chất Tiêu Hồn tán vô cùng nguy hiểm, nhưng ta vẫn trao bởi ta muốn tránh sự hoài nghi.

Thế Lãm ghé miệng sát vào mang tai Vũ Lan :

- Hoà nghi tạo điều kiện cho nàng phản bội ta. Ta không muốn trả giá sinh mạng mình bằng sự phẫn uất của nữ nhân khi họ hoà nghi.

Chàng buông hổ khẩu hữu thủ nàng ra, rồi thản nhiên tước cành trâm, ghim vào búi tóc :

- Nữ nhân gài trâm đẹp hơn. Chúng ta đi tiếp chứ?

Thế Lãm nắm dây cương, thúc giay vào hông ngựa. Con tuấn mã phi nước kiệu thẳng về phía trước. Vũ Lan ngồi trên mình ngựa lọt thỏm trong hai vòng tay cầm cương của Thế Lãm mà vẫn vợ, băng khuông mãi không thôi. Nàng không sao lý giải được tại sao Thế Lãm lại hành sự như vậy, mà có cảm giác mình chỉ là chiếc bong bóng nhỏ nhoi trong sự đùm bọc chở che của đấng trượng phu.

Vũ Lan nghĩ như vậy, vô tình ngược mặt nhìn ngược trở lên. Nàng nhận thấy khuôn mặt anh tuấn khôi ngô của Thế Lãm vừa dăm chiêu, vừa khắt khe lại vừa phẳng phất những nét mặt nhiên lạnh lùng.

Vũ Lan khẽ nói :

- Hoàng huynh...

Thế Lãm cúi xuống :

- Nàng có chuyện gì?

- Huynh không giận muội chứ?

- Không...

- Muội đã giết con ngựa của huynh.

Thế Lãm lắc đầu :

- Con ngựa đó của Triển Cung, không phải của ta.

Con tuấn mã phi ngang qua một khóm bông đại mộc ven đường, trong màn sương nhạt, Thế Lãm vẫn thấy một đóa hoa lay động, và khoác bên ngoài một lớp sương mỏng. Chàng đảo người ngắt nhánh hoa đó.

Vũ Lan ngạc nhiên không hiểu vì sao Thế Lãm hành động như vậy, thì chàng đã đặt vào tay nàng cành hoa đại đó :

- Ta tặng cho nàng.

Vũ Lan chớp mắt liên tục. Nàng không thể tin được Truy Hình Tướng lại tặng hoa cho mình.

Vũ Lan còn đang bồi hồi thì nghe Thế Lãm nhỏ nhẹ bên tai nàng :

- Bạch lan như đóa hoa đại, nếu biết chăm chút, đóa hoa kia sẽ làm đẹp cho cuộc đời này.

Nàng bặm môi quay mặt nhìn về phía trước :

- Muội không ngờ.

Nàng đưa đóa hoa lên mũi ngửi :

- Hương hoa thơm quá.

- Nó có đẹp không?

Vũ Lan gật đầu :

- Rất đẹp. Tại sao huynh lại tặng hoa cho muội.

- Vì nàng là nữ nhân, mà bất cứ nữ nhân nào trên đời này cũng đều thích hoa, bởi hoa là biểu tượng của nữ nhân.

Vũ Lan bẽn lễn :

- Bên xứ của muội cũng ngập tràn loài hoa khoác màu trắng tinh anh này.

- Nhìn hoa mà sức nhớ đến quê hương, nàng quả là người đa cảm.

Vũ Lan gắn đóa hoa lên mái tóc của mình, rồi ngược nhìn chàng :

- Huynh thấy muội có đẹp không?

- Rất đẹp.

- So với sư tỷ thì sao?

- Hai người như hai giọt nước, ta không thể phân biệt được.

Thế Lãm dừng ngựa. Chàng chỉ vào một bãi trống ven rừng :

- Chúng ta xuống đây nghỉ một chút.

Vũ Lan gật đầu.

Hai người xuống ngựa. Thế Lãm gom một mớ cành khô chất đống rồi dùng Hỏa chưởng đốt cháy đống cây đó. Trong ánh sáng lung linh huyền ảo, Vũ Lan trông vừa đẹp vừa huyền bí. Đóa bạch lan trên mái tóc của nàng càng nổi bật trong ánh lửa bập bùng.

Vũ Lan ngồi đối diện với Thế Lãm, nhìn chàng chăm chăm. Bất thần Thế Lãm nhìn ngược lại nàng, Vũ Lan vội cúi mặt nhìn xuống đống lửa để che đậy sự thẹn thùng thoáng hiện lên khuôn mặt mỹ miều.

Nàng lí nhí nói :

- Nếu bây giờ muội có một điều ước...

Nàng ngập ngừng bỏ lửng câu nói.

Thế Lãm khơi cho đống lửa bùng lên. Chàng nhìn lên trời :

- Nàng xem kìa.

Vũ Lan ngược lên nhìn theo hướng chỉ của Thế Lãm :

- Huynh muốn nói đến chòm sao Tiên nữ?

Thế Lãm gật đầu :

- Bất cứ ai thấy được Tiên nữ sẽ được ước nguyện một điều trong đời mình.

Chàng nhìn thẳng vào mặt nàng, mỉm cười nói tiếp :

- Nàng đã thấy thì hãy ước đi.

Vũ Lan thẹn thùng cúi xuống, lí nhí nói :

- Nếu đúng như lời huynh, muội ước đêm nay sẽ dài vô tận, đêm sẽ vĩnh cửu, ngày chẳng có bao giờ.

- Có thể lời ước nguyện của nàng không trở thành hiện thực, nhưng với ta, đêm nay sẽ dài vô tận.

- Hoàng huynh.

Chàng khoanh tay trước ngực :

- Tất cả đều do chúng ta. Đêm có dài hay quá ngắn đều xuất phát từ tâm tưởng của mình. Ta rất hứng khởi khi được ngồi đối mặt với nàng trong những khoảnh khắc yên tĩnh và êm đềm như thế này.

- Và muội cũng vậy.

Nàng thở dài, ôn nhu nói :

- Tại sao muội và huynh lại đối đầu với nhau chứ. Chúng ta sẽ được gì, và mất gì, cái được thì chẳng có, cái mất thì quá lớn. Kể cả những thời khắc hiếm hoi như thế này cũng không trọn vẹn.

- Nàng thử lý giải cao. Tại sao ta và nàng lại đối đầu nhau. Thiện và ác chăng?

Thế Lãm lắc đầu :

- Ta không phải là người thiện. Nàng cũng không phải là kẻ ác. Chúng ta đang nhập nhằng giữa hai đường ranh thiện và ác, mà chẳng biết được đâu là thiện, đâu là ác.

Chàng thở dài :

- Ta và nàng như những người mù đi trong đêm tối, mập mờ với đôi tay mò mẫm mà thôi.

- Huynh không hiểu đâu. Mọii muốn nói thật với huynh. Muốn nói cho huynh biết.

- Nếu những gì nàng muốn nói, có hại cho nàng thì nàng đừng nói.

Vũ Lan cúi gầm mặt nhìn xuống rồi bất thần ngược lên nhìn thẳng vào Thế Lãm. Hai bàn tay thon nhỏ bám chặt vào nhau, nàng khép hờ hai hàng mi dài cong vút :

- Hoàng huynh, nếu mọii nói ra sẽ có tội với hoàng thiên hậu thổ.

- Ta không bắt nàng phải nói.

Vũ Lan lơ đãng nhìn lên trời :

- Huynh có cần vận công điều tức không? Mọii sẽ canh phòng cho huynh.

Thế Lãm mỉm cười gật đầu.

Chàng giữ ống tay trường y, ngọn Vô Ảnh đăng tuột ra đứng ngay trước mặt. Do ánh sáng bập bùng, nên trông ngọn Vô Ảnh đăng thật là leo lét như chỉ chực chờ tắt ngấm. Thế Lãm nhìn ngọn đèn ấy, thần nhãn từ từ nhắm lại. Chỉ trong một thời khắc ngắn ngủi, chàng đã tịnh thần vào cõi hư vô, bao nhiêu tạp niệm đều bị xóa sạch.

Vũ Lan ngồi nhìn Thế Lãm vận công điều tức mà không khỏi tự vấn mình :

- Tại sao Thế Lãm lại tin tưởng mình như vậy, mặc dù chàng đã đọc được mật thư của Tổng tài Thái Minh Công. Chàng đã biết được thân phận nội gián của mình. Thế Lãm tự thị vào võ công của mình chẳng, hay đang dò mưu ma chước quỷ gì đó.

Vũ Lan nhìn chằm chằm Thế Lãm. Hơi thở của chàng rất đều đặn, chứng tỏ chàng đã vận công điều tức đến cảnh giới nhập hóa vô thường, và chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi, chàng sẽ thoát ra khỏi cảnh giới đó.

Vũ Lan tự nhủ, đây đúng là một cơ hội ngàn năm, mà Thế Lãm đã dâng tặng cho nàng.

Chỉ cần với tay tới trước, Vũ Lan đã có thể đoạt được ngọn Vô Ảnh đăng. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Vũ Lan cứ chần chừ vẫn vợ không sao thực thi được hành động của mình.

Nàng hết nhìn Thế Lãm lại nhìn ngọn Vô Ảnh đăng.

Vũ Lan khẽ nói :

- Hoàng huynh.

Thế Lãm vẫn không thay đổi. Lúc này trông chàng đúng là một pho tượng im lìm, trong một thực thể bất động.

Vũ Lan gọi tiếp :

- Hoàng huynh!

Thế Lãm vẫn không đáp lời nàng.

Vũ Lan từ từ đưa tay tới trước, những ngón tay chạm nhẹ vào ngọn Vô Ảnh đăng. Bây giờ nàng có thể lấy ngọn Vô Ảnh đăng kia bất cứ lúc nào cũng được, ngay cả cảm giác lạnh lạnh khi những ngón tay của nàng chạm vào ngọn đèn, tưởng chừng như Vô Ảnh đăng đã thuộc về nàng.

Vũ Lan lắc đầu :

- Không, mình không được làm như vậy. Dù có lấy được ngọn đèn vô tri kia thì mình cũng chẳng đáng chường mặt về Đông Doanh. Người Đông Doanh không phải hạng trộm đạo.

Vũ Lan thở dài một tiếng, rút tay lại. Nàng cầm một que củi khơi ngọn lửa bùng lên.

Thế Lãm thở dài một tiếng, từ từ mở mắt. Chàng nhìn Vũ Lan :

- Ta tưởng muội đã đi rồi.
- Sao huynh lại tưởng như vậy.
- Muội không vì ngọn đèn này à?

Vũ Lan giật mình :

- Huynh...
- Nếu ta là muội thì đã lấy ngọn Vô Ảnh đăng đi rồi. Đây là một thời cơ mà bất cứ ai cũng muốn khi có ý định đoạt vật.
- Huynh đã biết như vậy, sao lại vận công điều tức và để báu vật trước mặt kẻ có ý định chiếm đoạt.

Thế Lãm mỉm cười :

- Ta đã nói rồi. Tất cả không ngoài niềm tin.
- Muội đã đặt tay đến ngọn Vô Ảnh đăng.
- Nhưng nàng không lấy nó. Và trong lúc thần trí còn hoang mang, ta đã nghe những lời nói thật lạ lẫm, người Đông Doanh không phải hạng trộm đạo.
- Hoàng huynh...
- Ta không ép muội nói.
- Muội muốn nói.

Thế Lãm khoát tay :

- Chuyện gì đáng nói thì nói, cần giấu muội cứ giấu. Mục đích của ta là đến Hắc Lâu đại bản doanh đối mặt với Hắc Lâu giáo chủ.

Vũ Lan thở dài thườn thượt :

- Muội chỉ nói cho huynh biết, muội, sư tỷ và Minh Chính không phải là người Hán.
- Thế thì... muội và Nhĩ Lan cùng với Minh Chính là người của Đông Doanh?

Vũ Lan gật đầu.

Đột ngột tiếng ngựa hí vang dội, cắt ngang cuộc đàm đạo của hai người. Thế Lãm rời thần nhãn về phía con tuấn mã. Trong bóng tối đen thẳm của rừng đêm, chàng thấy đôi mắt xanh lè sáng quắc đang rọi về phía mình và Vũ Lan.

Thế Lãm trầm mặt lắng nghe. Chàng không phát hiện được tiếng động lạ nào phát xuất từ đôi mắt sáng ngời kia.

Vũ Lan cũng đã phát hiện ra cặp mắt ma quái kia, liền truyền âm nhập mật nói với Thế Lãm :

- Thú dữ đang rình rập muội và huynh.

Thế Lãm lắc đầu :

- Không phải thú dữ đâu, mà là một cao thủ trong giang hồ, có thể là một quái nhân nữa.

Võ công người này không phải tầm thường mà xem chừng rất cao thâm nữa là khác.

Thế Lãm thu hồi ngọn Vô Ảnh đăng thì đôi mắt xanh sáng ngời cũng biến mất mà chẳng hề phát ra tiếng động nào.

Thế Lãm khẽ nói :

- Vũ Lan, y tập trung nhìn ngọn đèn Vô Ảnh chứ không phải chúng ta.

Vũ Lan cau mày :

- Tại sao y lại chú tâm đến ngọn đèn Vô Ảnh. Trong giang hồ Trung Nguyên, ngoài muội, Nhĩ Lan tỷ tỷ, Minh Chính và huynh ra đâu ai biết được giá trị của báu vật này.

Vũ Lan ngưng thần, nghiêm giọng nói :

- Hoàng huynh cẩn trọng. Một khi người đó đã chú ý đến ngọn đèn Vô Ảnh, tất y sẽ có dự mưu đoạt Vô Ảnh đăng.

Thế Lâm mỉm cười lắc đầu :

- Muội yên tâm, đoạt được Vô Ảnh đăng trong tay huynh không phải điều dễ dàng.

Vũ Lan bất ngờ nhòm lên nhìn qua sau lưng Thế Lâm :

- Hoàng huynh coi chừng...

30. Chương 30

Không một tiếng động, cũng chẳng có kinh khí tụ thành mặc dù Thế Lâm đã cẩn trọng phòng bị ngay từ lúc phát hiện cặp mắt xanh lè kia. Nội khí của chàng sau khi tử địa huyết Nhạn môn ra, cho đến lúc này thì không thể lường được, thính nhĩ có thể nghe được mười dặm, nhãn quang xuyên thủng bóng tối như mắt mèo, thế mà vẫn không kịp phản xạ khi có kẻ thò tay vào ống tay áo của chàng.

Xoạt...

Ống tay áo trường y của Thế Lâm đã bị rách toạc, thế mà chàng còn ngẩn ngơ bởi sự cảnh báo của Vũ Lan.

Thế Lâm bật đứng lên như cánh cung.

Trước mặt chàng thấp thoáng ánh hào quang huyết dụ từ ngọn đèn Vô Ảnh phát ra, cùng với một chiếc bóng nhàn nhạt như sương khói tụ thành.

Thế Lâm giật mình, bởi thủ pháp kẻ đó quá nhanh và khinh pháp không sao lường được.

Vũ Lan đậm mũi hài, thân ảnh kẻ luôn một đường cầu vòng từ trên không búng luôn ba đạo chỉ khí với mười hai thành công lực tập kích vào chiếc bóng nhàn nhạt ấy.

Rét...

Tiếng chỉ khí xé gió, nghe buốt cả màng nhĩ, và đâm xuyên qua bóng người kia, nhưng chẳng hề có dư lực chắn dọi trở lại.

Thế Lâm ngạc nhiên vô cùng khi chỉ kinh của Vũ Lan xuyên qua cái bóng người đó, nện xuống đất xới tung cả một mảng cỏ, thế mà kẻ kia vẫn cứ phiêu diêu lướt về phía trước chẳng hề có chút gì tỏ ra đã bị trúng chỉ thọ thương.

Thế Lâm định tâm trở lại, trở luôn bộ pháp “Thiên Vũ Triển Kinh”. Hai cánh tay của chàng dang rộng như cánh nhạn, lướt về phía trước chẳng khác nào mũi tên xé gió.

Chỉ trong chớp mắt, Thế Lâm đã thoát qua, Vũ Lan bám sát sau lưng bóng người kỳ dị phía trước.

Như biết có người đang đuổi theo sau lưng mình, chiếc bóng nhàn nhạt gia tăng cước tốc nhanh hơn để tạo thêm khoảng cách.

Ngược lại Thế Lâm cũng đâu muốn cho đối phương bỏ rơi mình. Chàng vận chuyển khí lực gia tăng và bộ pháp thiên vũ triển kinh để cố rút ngắn khoảng cách lại.

Hai người một chạy, một đuổi băng vào rừng sâu. Một điều lạ lùng vô ngần, kẻ đoạt Vô Ảnh đăng lướt trong rừng cây chẳng chặt mà chẳng hề lách tránh, tưởng chừng như y đang chạy trên một quan lộ thì đúng hơn.

Trong khi đó, Thế Lâm đã bị những cành cây thi nhau cào sướt vào y phục phát ra những âm thanh rẹt rẹt. Chiếc bóng lướt thẳng vào một bãi trống, rồi mất hút. Thế Lâm rượt đến nơi, trước mặt chàng chỉ là một ngôi cổ mộ oai nghi sừng sững.

Thế Lâm dừng bước nhìn ngôi cổ mộ lừng lẫy ấy mà tự vấn :

- Trong cánh rừng sâu hun hút lại có ngôi cổ mộ tọa lạc, lạ thật. Và chẳng lẽ bóng người khi nãy là oan hồn từ trong cổ mộ này đi ra để đoạt ngọn đèn Vô Ảnh của mình. Y đoạt ngọn đèn đó để làm gì. Nếu như y không biết giá trị của Vô Ảnh đáng thì đoạt nó chẳng lợi ích gì.

Với những câu hỏi lẩn lộn, không thể biện giải được, vừa lúc một luồng gió lạnh ngắt từ phía nhà mồ thổi lên, thổi ngược về phía chàng, khiến Thế Lâm rùng mình.

Trong cái lạnh giá như xé da rách thịt, chàng ngỡ từ dưới cổ mộ kia đang có những oan hồn từ từ bước ra để kéo chàng về chín suối.

Ý niệm ấy rõ mồn một trong tâm niệm của Thế Lâm khiến cho chàng phải rùng mình sởn gai ốc.

Bất giác Thế Lâm vận hóa công phu Nhận môn tạo thành một màng thanh quang nhờn nhợt để che chắn toàn thân, song thủ đã vận chuyển khí lưu chuyển hóa quả cầu tụ khí “Thiên Cầu Vũ Nộ” lấp lánh trên đỉnh hai bàn tay.

Thần nhãn của chàng như đóng dinh vào ngôi cổ mộ đó.

Thế Lâm nghiêm giọng nói :

- Tại hạ Hoàng Thế Lâm xin được diện kiến cao nhân.

Im lặng như tờ.

Im lặng của ma quái.

Im lặng trong cảnh giới khủng bố chết chóc.

Thế Lâm cau mày gằn giọng nói luôn :

- Cao nhân đã đoạt ngọn đèn của tại hạ, nếu không trả lại cho tại hạ thì đừng trách tại hạ lỗ mãng.

Chàng vừa dứt lời thì nghe tiếng động sau lưng mình. Thế Lâm quay ngoắt lại thấy Vũ Lan đã rượt tới bên, y phục của nàng tả tơi, da thịt bị cây rừng cào xước đến rịn máu tươi.

- Lan muội đến đây làm gì?

Vũ Lan mở to hai con mắt tròn xoe nhìn Thế Lâm :

- Muội đâu thể bỏ huynh được.

Nàng dời nhãn lực chiếu về phía ngôi mộ :

- Huynh xem kìa.

Trên tấm bia đá khổng lồ, không ghi tên họ mộ của ai, mà chỉ có bốn chữ thảo khắc vô cùng tinh xảo :

“U Linh cổ mộ”

Thế Lâm nheo mày. Kiến văn lịch duyệt của chàng dọc ngang khắp chốn giang hồ, nhưng chưa bao giờ nghe đến cái tên “U Linh cổ mộ”, thế mà giờ đây ngay lúc này, ngôi mộ kia sừng sững trước mặt chàng và từ trong ngôi mộ đó có hồn ma bóng quế thoát ra đoạt lấy ngọn Vô Ảnh bằng một cách dễ dàng.

Thế Lâm bậm môi, truyền âm nhập mật nói với Vũ Lan :

- Vũ Lan cẩn thận. Ngôi cổ mộ này không phải chốn tầm thường đâu.

- Bóng người khi nãy vào trong cổ mộ này à?

Thế Lâm gật đầu :

- Đúng như vậy.

- Chúng ta đi vào thôi.

- Chúng ta đi! Muội đi sau lưng huynh.

Nghe chàng nói Vũ Lan không khỏi bồi hồi. Nàng không tin được, Thế Lãm lại tự nguyện làm mộc che chắn cho mình, dù biết nàng là người của Đông Doanh.

Thế Lãm thận trọng tiến về phía U Linh cổ mộ. Thần sắc của chàng tỏ ra căng thẳng và thận trọng cực độ. Thế Lãm không cẩn trọng đề phòng sao được khi biết kẻ trong cổ mộ võ công chẳng hề thua kém mình.

Chàng đi lần đến cánh cửa gỗ sồi lâu ngày đã lên nước đen bóng. Đặt tay vào cánh cửa, Thế Lãm đẩy nhẹ, cửa từ từ hé mở.

Khí lạnh từ trong cổ mộ lùa ra ngoài.

Chàng và Vũ Lan thoáng rùng mình bởi luồng khí lạnh lẽo đó.

Thế Lãm quay lại nói với Vũ Lan :

- Lan muội bế huyệt khí lại đặng tránh phong hàn.

Vũ Lan gật đầu.

Nàng và Thế Lãm bước qua ngạch cửa, đặt chân xuống bậc tam cấp. Những bậc thang dẫn xuống đáy mồ bóng ngời, chứng tỏ nơi đây đã được dọn dẹp hằng ngày nên mới không có bụi bám.

Vũ Lan khẽ nói với Thế Lãm :

- Hoàng huynh, trong cổ mộ này có người.

Thế Lãm gật đầu :

- Thì chính là người đã đoạt ngọn đèn Vô Ảnh của huynh.

Hai người bước xuống hết những bậc tam cấp đó thì tới một gian phòng khá rộng, làm nơi để xác người chết. Hơn mười hai phiến đá hoa cương tỏa khí lạnh ngắt nằm dọc theo hai bên vách đá. Trên những phiến đá đó là những xác người còn nguyên vẹn, ngoại trừ y phục đã bạc màu.

Thế Lãm nhìn lại Vũ Lan bởi nghe tim nàng đập như trống trận phía sau mình.

Vũ Lan lí nhí nói :

- Hoàng huynh, muội sợ quá.

Thế Lãm mỉm cười động viên nàng :

- Lan muội yên tâm đi. Nếu là hồn ma bóng quế thì chẳng làm gì được chúng ta đâu.

Trong âm dương ngũ hành, những hồn ma bóng quế thuộc cảnh giới vô vô. Còn chúng ta thuộc cảnh môn hữu thực. Họ dưới chúng ta một bậc.

Mặc dù đã được động viên, nhưng nàng vẫn nép sát vào Thế Lãm để có được hơi ấm từ chàng phả sang khóa lấp nỗi sợ hãi.

Vũ Lan khẽ nói :

- Hoàng huynh, ở trong này sao lạnh lẽo quá.

- Tất nhiên, chúng ta đang ở dưới mộ phần mà.

Chàng lần bước về phía một phiến đá có để xác chết.

Tấm lụa trắng phủ xác chết đã lâu ngày chuyển qua màu vàng nhạt, và hình như chỉ cần chạm đến thôi nó cũng rã ra thành bụi.

Thế Lãm trang trọng từ từ vén mảnh lụa trắng lên.

Một khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt chàng.

Cái xác cứng ngắc, còn tươi nguyên chính là Nguyên Phong chân nhân, Chương môn nhân Vô Đương phái.

Thế Lâm tiếp tục gỡ những vuông lụa xem qua số xác còn lại. Chàng càng ngạc nhiên hơn bởi họ chính là những Đại chương môn của đời trước. Kể cả trụ trì Thiếu Lâm Nhất Phạm đại sư, cũng nằm trong cổ mộ này.

Thế Lâm quay lại Vũ Lan :

- Lạ thật!

- Hoàng huynh phát hiện ra điều gì?

- Tất cả những xác chết trong cổ mộ này đều là những kỳ nhân cao thủ đã từng đảm nhiệm chức vị Chương môn nhân của các đại phái Trung Nguyên. Vậy ai có thể làm được điều này chứ.

Thế Lâm dõi mắt nhìn qua một lượt khắp gian chính sảnh trong cổ mộ.

Nghe Thế Lâm nói, Vũ Lan bắt giắc rùng mình. Nếu đúng như lời Thế Lâm vừa nói thì chủ nhân ngôi cổ mộ này võ công không sao tưởng tượng được.

Vũ Lan bước lên một bộ, áp sát vào Thế Lâm, lí nhí nói :

- Hoàng huynh, trong đây u ám quá, chúng ta rời khỏi đây đi.

Thế Lâm quay sang nhìn thẳng vào mắt nàng :

- Huynh muốn tìm hiểu bí mật này, thứ nữa là phải đoạt lại Vô Ảnh đặng.

Vũ Lan nắm tay chàng :

- Mọii sợ chúng ta không phải là đối thủ của chủ nhân ngôi cổ mộ.

- Huynh chỉ có thể ra khỏi đây khi đoạt được Vô Ảnh đặng và tìm ra bí mật chết chóc mà thôi.

Chàng dứt lời dẫn bước tiến đến trước. Lúc này Thế Lâm càng cẩn trọng hơn. Chàng ngấm ngấm vận hóa chân nguyên nguyên khí sẵn sàng phát tác “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Chàng quay lại Vũ Lan :

- Quái nhân vào trong này, chung quanh cổ mộ này không có mật đạo thì y ra ngoài bằng lối nào.

Thế Lâm suy nghĩ mãi. Chàng nhìn lên bốn giá đèn, bất thần giũ tay áo phát ra một đạo kinh đánh thẳng vào những giá đèn đó.

Phụt...

Bốn ngọn lửa tắt phụt, trong cổ mộ không tối hẳn mà ẩn hiện ánh sáng đỏ hồng từ phía cuối gian đại sảnh.

Thế Lâm nắm tay Vũ Lan, truyền âm nhập mật nói :

- Quái nhân đang ở cuối gian chứa xác này.

Chàng chậm chậm đi về phía phát ra ánh sáng ngọn đèn Vô Ảnh. Quả như Thế Lâm đoán, cuối gian đại sảnh nhà mồ có một cái ngạch ăn thông qua một gian phòng khác. Đứng tần ngần một lúc ngay bên cửa ngạch đá, Thế Lâm vận hóa chân nguyên tạo thành khí công bao bọc toàn thân, rít luôn một luồng chân khí thật sâu rồi dụng Di Hình bộ pháp băng luôn vào trong gian bí phòng ấy.

Quả khí “Thiên Cầu Vũ Nộ” lấp lánh trên đỉnh cặp song thủ của chàng.

Trong gian phòng không có ai ngoài trừ ngọn đèn Vô Ảnh đang được ghim trên chiếc bô đoàn bằng đá ngọc bích đặt ngay chính giữa.

Vũ Lan cũng đã vào theo chàng.

Thế Lâm dõi mắt qua một lượt khắp gian bí phòng.

Chàng nghĩ thầm, chẳng lẽ gã quái nhân đoạt ngọn đèn Vô Ảnh đang chỉ để mang đến đây gắn trên bờ đoàn này.

Trong lúc Thế Lãm đang phân tâm suy tưởng thì Vũ Lan nhìn bờ đoàn không chớp mắt.

Nàng nắm tay Thế Lãm :

- Hoàng huynh, chủ nhân ngôi cổ mộ này là người của Đông Doanh.

Thế Lãm cau mày hỏi lại :

- Mọii nói sao?

Vũ Lan chỉ vào chiếc bờ đoàn bằng bích ngọc :

- Hoàng huynh nhìn kìa.

Thế Lãm nhìn theo hướng tay chỉ của nàng.

Ngay trên bờ đoàn phía sau ngọn đèn Vô Ảnh là chiếc bài vị bằng vàng. Do Thế Lãm đứng trực diện nên bị hào quang Vô Ảnh đặng che mắt nên không làm sao thấy được chiếc bài vị đó.

Vũ Lan lẩm nhẩm đọc :

- Vô ảnh nhứt đặng tướng quốc Đông Doanh Tử Lang tướng.

Thế Lãm cau mày :

- Nếu ngoại danh của chủ nhân ngôi mộ này đúng như tấm bài vị đã khắc thì chắc có liên quan đến ngọn đèn Vô Ảnh. Chẳng lẽ chủ nhân ngôi cổ mộ này mới chính là chủ nhân của ngọn Vô Ảnh đặng, còn Nhận nhân thì sao?

Chàng còn đang vẫn vơ bởi những tạp niệm hỗn độn thì Vũ Lan bất ngờ hét lớn cảnh báo :

- Hoàng huynh, coi chừng.

Nghe tiếng hét của Vũ Lan, Thế Lãm giật mình. Chàng còn chưa định hướng dịch nhân xuất hiện ở đâu thì cảm nhận có áp lực di sơn đảo hải từ trên cao ập xuống.

Thế Lãm phản xạ thật nhanh bởi vốn đã có phòng bị từ trước.

Chàng không lách tránh đạo kinh mãnh liệt đó mà dụng luôn tuyệt công “Thiên Cầu Vũ Nộ” đánh thốc ngược trở lên đón thẳng đỡ thẳng.

Ầm...

Cả gian bí phòng tưởng chừng bị nứt ra làm hai, hoặc lún sâu xuống đất.

Hai đế giày của Thế Lãm ngập quá nửa chìm xuống sàn đá, toàn thân run bần bật. Vũ Lan phải áp tay vào huyết Kiên Tĩnh vận công truyền chân khí để điều tức cho chàng.

Thế Lãm vốn đã được thọ Vạn niên nhân sâm, lại được thêm chân nguyên âm khí của Vũ Lan hỗ trợ nên nhanh chóng phục hồi công lực. Mặc dù vậy chàng vẫn thất kinh tột cùng, bởi vừa rồi quả tụ khí của chàng đã được phát tác với mười thành công lực, nhưng xem ra chàng chẳng phải là đối thủ của đối phương.

Thế Lãm nghiêng rặng, vận chuyển Kim ảnh thủ phòng bị.

- Vũ Lan, cẩn thận.

Từ trên trần bí phòng, chiếc bóng nhờn nhờn thoát xuống.

Chiếc bóng ấy nhắm thẳng vào Thế Lãm, dụng thảo công tấn công trực diện nhanh không thể tả.

Thế Lãm trở Di Hình bộ pháp biến hóa nhưng không làm sao thoát ra ngoài vòng lưới dày đặc những đôi thảo thủ cứng như móng vuốt đại bàng.

Chàng hét lớn một tiếng :

- Âm thủ vô luân.

Đôi tay kim ảnh vàng ửng của Thế Lãm xoay tròn như hai chiếc chong chóng nhắm thẳng Bạch trảo về tới.

Chát...

Cú va chạm giữa Bạch trảo và Kim ảnh thủ tạo ra những đốm sáng li ti ngỡ như binh khí chạm thẳng vào nhau. Thế Lãm lùi một bộ. Chàng chưa kịp trụ hình thì trước mặt không biết bao nhiêu chiếc Bạch trảo, trông tựa như cả một vòng lưới kết thành do những bàn tay trắng hếu.

Chát... Chát... Chát...

Thế Lãm bị trúng luôn ba chiêu một lượt, văng về phía sau, áp lưng vào bờ đoàn bích ngọc.

Chàng vừa hãi hùng vừa ngạc nhiên, bởi theo chàng nghĩ trúng ba chiêu vừa rồi mình sẽ mất mạng, nhưng xem chừng đối phương chỉ muốn cảnh báo chàng mà thôi. Nên mặc dù trúng đòn, mà Thế Lãm chẳng hề cảm nhận nội thương.

Chàng thu Kim ảnh thủ, ôm quyền nói :

- Tại hạ là Hoàng Thế Lãm, chẳng hay cao danh của người là gì, xin cho biết.

Chiếc bóng nhân nhật bên kia đã trụ thân, và chỉ rùng mình một cái đã tỏ lộ nguyên chân diện mục.

Người đối mặt với Thế Lãm là một mỹ phụ, vận trang phục Đông Doanh trắng toát.

Mái tóc của bà dài chấm đất, chít một vành khăn trắng, trông vừa huyền bí vừa ma quái.

Mỹ phụ nhìn Thế Lãm nghiêm giọng nói :

- Võ công người học ở đâu?

- Tại hạ hàm thụ võ học của Nhạn nhân, chủ nhân ngọn đèn Vô Ảnh này.

Mỹ phụ cau mày :

- Người học võ công của Đông Doanh.

Thế Lãm lắc đầu :

- Pháp tướng nhiếp chính là người của Trung Nguyên chứ không phải là người của Đông Doanh.

- Sàm ngôn. Phu tướng của ta và sư huynh lặn lội từ Đông Doanh vào Trung Nguyên để lấy lại Vô Ảnh đăng. Hai mươi năm trôi qua, phu tướng và sư huynh không trở về nơi hẹn này.

Thế Lãm nhăn mày suy tư. Chàng nghĩ thầm chẳng lẽ bộ xương khô mà mình đã gặp trên đỉnh Nhạn lâu chính là phu tướng của mỹ phụ này.

Nghĩ như vậy, chàng liền hỏi :

- Phu tướng của phu nhân có phải là Vô ảnh nhứt đăng tướng quốc Đông Doanh Tử Lang tướng.

- Đúng như vậy.

- Người tự cho mình là Vô ảnh nhứt đăng, có sao ngọn đèn Vô Ảnh lại ở trong tay Pháp chính tướng quốc Đông Hán.

- Người đó là sư phụ của tướng công ta. Cách đây bốn mươi năm, tướng công bị kẻ thù người Đông Doanh tàn sát cả gia tộc, phải bôn ba vào tận Trung Nguyên. Đến Trung Nguyên người được đại sư phụ Huyền Huyền Cơ chỉ dạy võ công và giao cho ngọn Vô Ảnh đăng để quay lại Đông Doanh rửa thù phục hận. Sau khi trả xong mối hận thì trở lại Trung Nguyên để gửi lại ngọn đèn Vô Ảnh. Lăn ra đi đó, tướng công của ta với cương vị đệ nhất nhân Minh chủ Đông Doanh, nhưng người đã không trở lại nơi hẹn này.

Thế Lãm thở dài :

- Tại hạ đã biết được uẩn khúc. Xin hỏi phu nhân, còn những vị Chuông môn nhân được tẩm liệm trong cỗ mộ này là do phu nhân hành xử?

Mỹ phụ lắc đầu :

- Không phải do bốn nương hành xử, mà do họ tự tìm đến đây để truy tìm ngọn đèn Vô Ảnh, rồi tranh giành với nhau đặng vào cổ mộ. Tất cả đều chết bởi tay của sư huynh ta.

- Sư huynh của phu nhân là Hắc Lâu giáo chủ?

Mỹ phụ cau mày :

- Ta chưa từng nghe cái danh này bao giờ.

Thế Lâm nghiêm mặt nói :

- Phu nhân có biết tuyệt công này không?

Chàng vừa nói vừa vận Hỏa chưởng đưa thẳng lên cao. Hai bàn tay của Thế Lâm đỏ au như muốn phát hỏa, tạo thành hai bó đuốc tỏa ánh sáng đỏ lôm.

Mỹ phụ cau mày :

- Hỏa chưởng? Người đã thọ giáo Hỏa chưởng của sư huynh ta?

Thế Lâm thu hồi Hỏa chưởng nghiêm giọng nói luôn :

- Tại hạ không giấu phu nhân.

Chàng thở dài nói tiếp :

- Quả thật tại hạ đã học Hỏa chưởng từ Hắc Lâu giáo chủ, hay chính là sư huynh của phu nhân.

Chàng liền thuật lại tất cả những gì mình đã trải qua tại Đông đảo. Mỹ phụ càng nghe Thế Lâm nói càng khẩn trương vô cùng. Khi Thế Lâm kể xong, mỹ phụ quay phắt lại Vũ Lan.

- Đây là Vũ Lan cô nương mà Hoàng tướng vừa nói.

Thế Lâm gật đầu :

- Đúng như vậy.

Mỹ phụ lắc vai, không biết bà đã dùng bộ pháp tuyệt kỹ gì mà chẳng hề nhích động cước pháp, thân ảnh đã áp sát vào Vũ Lan thộp luôn vào bả vai nàng, kéo y phục trễ xuống.

Đôi mắt mỹ phụ như đóng đinh vào bả vai Vũ Lan. Bà lẩm nhẩm nói :

- Bớt son... Đúng rồi bớt son.

Mỹ phụ khẩn trương hẳn lên, lắp bắp nói :

- Khương nhi... con của ta.

Vũ Lan ngơ ngác nhìn sững mỹ phụ :

- Sao?

- Khương nhi, con chính là con của ta. Ta chính là Ý Kiều Nương Tử.

Bà bặm môi, nấc lên một tiếng nghẹn ngào nói :

- Mẹ chờ cha con hai mươi năm ở đây, nếu cha con không về thì đây sẽ là nấm mồ của mẹ.

- Còn sư tỷ Nhĩ Lan?

- Nhĩ Lan nào? Không có Nhĩ Lan nào cả mà chính là Phương nhi.

- Sư tỷ tên là Phương Nhi à?

Mỹ phụ gật đầu.

Thế Lâm mỉm cười, hồ hởi nói :

- Tại hạ không ngờ có sự hạnh ngộ này. Chúc mừng cho Khương cô nương đã gặp lại mẫu thân.

Vũ Lan nghiêm giọng nói :

- Mẹ hãy nói đi. Sao hai chị em con lại lưu lạc.

- Lúc hai con được tròn hai tuổi thì kẻ thù đã ập đến, rượt cha con vào tận Trung Nguyên. Mẹ và các con lưu lạc mỗi người một nơi. Cha con và mẹ được sư phụ Huyền Huyền Cơ truyền cho võ học và quay trở lại Đông Doanh để rửa hận. Tất cả những gì mẹ đã nói cho thiếu hiệp đây biết.

Thế Lâm cau mày. Chàng nhớ đến dòng chữ thảo mà bộ xương khô ghi lại trên đỉnh nhận lâu.

Chàng liền hỏi mỹ phụ :

- Phu nhân, lúc tại hạ vô tình bị Hắc Lâu giáo chủ di hại, may nhờ có tiền bối chỉ điểm mới thoát chết, tại hạ có thấy tiền bối dùng chỉ pháp chỉ xuống đầu nhận, không biết ý gì?

- Tướng công của ta chỉ tay xuống đất?

Mỹ phụ nghiêm mặt, tỏ vẻ suy tư vô ngần :

- Chẳng lẽ... sư huynh ta chính là... sư huynh chính là Địa Lâu Tôn Giả?

- Địa Lâu Tôn Giả là ai?

Mỹ phụ nhìn lại Vũ Lan :

- Khương nhi, cha con ám chỉ cho thiếu hiệp biết Địa Lâu Tôn Giả chính là sư huynh ta.

Thúc thúc của con là người đã gây ra thảm họa nhà tan cửa nát cách đây hai mươi năm.

Thế Lâm nheo mày :

- Chẳng lẽ chỉ mỗi cái ám chỉ đó mà phu nhân đoán được hung thủ đã tàn phá hạnh phúc của phu nhân?

- Nếu ta đoán không lầm, lúc người gặp được tướng công của ta thì người đang ngồi kiết đờ, và chẳng còn y phục gì trên mình.

Thế Lâm gật đầu :

- Đúng như vậy!

- Tướng công đã bị Hỏa chưởng tập kích bất ngờ mới ra nông nỗi đó.

- Vậy ai là người đã xiềng Hắc Lâu giáo chủ?

- Chỉ có phu tướng mà thôi. Người đã dụng công phu Phi hoàng kim từng để khóa sư huynh lại trước khi hơi tàn lực kiệt, sau đó dùng ám thị để có người đến Nhận môn mà tiêu trừ kẻ ác. Không ngờ...

- Tại hạ có lỗi.

- Ta không trách được thiếu hiệp.

Thiếu phụ thở dài náo lòng :

- Nếu đúng như những gì mà thiếu hiệp đã thấy, đã nghe, thì sư huynh đến cổ mộ này không gặp ta, đã sát hại những Chưởng môn Trung Nguyên. Y đến đây không phải là điều tốt.

Vũ Lan xen vào :

- Mẹ, sư tỷ hiện nay đang ở trong tay Địa Lâu Tôn Giả. Con biết nơi ở của lão.

Mỹ phụ nhìn nàng :

- Khương nhi, Địa Lâu Tôn Giả võ công không phải tầm thường đâu. Ngoài cha con ra, ngay cả mẹ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Vũ Lan nhìn qua Thế Lâm :

- Võ công của Hoàng huynh?

Ỗ Kiều Nương Tử lắc đầu :

- Thiếu hiệp đây cũng không phải là đối thủ của Địa Lô Tôn Giả.

- Tại hạ đã thụ giáo võ học của Huyền Huyền Cơ, thế mà vẫn không phải là đối thủ của lão quái đó à?

Chàng cười khẩy nói tiếp :

- Tại hạ e phu nhân coi trọng lão quái đó mà thôi, chứ bản lĩnh của lão ngoài tuyệt thức Hỏa chưởng ra chẳng có gì khác cả.

- Thiếu hiệp lầm rồi, Địa Lô Tôn Giả mà luyện được hắc lâu u linh, thì võ công của thiên hạ không ai sánh bằng, ngoài trừ Vô Ảnh Sắc của ngọn đèn này.

Vũ Lan khẩn trương :

- Mẹ, Vô Ảnh Sắc bí mật của Vô Ảnh đấng. Minh Chính biết rất rành.

- Minh Chính chính là đại đồ đệ của sư huynh, hay đúng ra y chính là con của Địa Lô Tôn Giả.

Mỹ phụ bùi ngùi nói với Thế Lâm :

- Ta không muốn giấu thiếu hiệp. Nếu như Địa Lô Tôn Giả hàm thụ chân khí thuần âm của nữ nhân, thần cốt sẽ trở thành kim cương bất hoại, thì võ công của bốn nương cũng không làm gì được lão.

- Ở đâu lão có tuyệt thức đó?

- Đó là bí pháp của Đông Doanh.

Thế Lâm quay lại Vũ Lan :

- Vũ Lan, chính Vương Mãng đã lệnh cho Triển Cung thu nạp mỹ nữ phải không?

Vũ Lan gật đầu :

- Đúng như vậy.

- Tại hạ biết rồi. Có thể Vương Mãng ra lệnh đó nhằm tiến cung các mỹ nữ để cho lão quái vật luyện thành ma công.

Ỗ Kiều Nương Tử nghiêm mặt :

- Thiếu hiệp, mặc dù Địa Lô Tôn Giả là sư huynh của ta, nhưng mối thù y đã giết tướng công, và cũng là để tiêu trừ hậu họa cho bá tánh, có lẽ không còn cách nào khác, thiếu hiệp phải luyện thành Vô Ảnh Sắc.

- Phu nhân...

Ỗ Kiều Nương Tử khoát tay :

- Vô Ảnh đấng là báu vật của Huyền Huyền Cơ lão tổ, tuyệt học võ công của Trung Nguyên chứ không phải của Đông Doanh. Bốn nương và tướng công gặp kỳ duyên mà thôi.

Giờ thì tuyệt học của người Hán truyền cho người Hán cũng là đúng lẽ trời.

Ỗ Kiều Nương Tử nhìn Thế Lâm :

- Thiếu hiệp đã vào Nhận môn, tất đã biết được phép tịnh công của Huyền Huyền Cơ lão tổ?

Thế Lâm gật đầu :

- Tại hạ học được phép tịnh công, còn được dùng Vạn niên sâm nên “Thiên Cầu Vũ Nộ” mới có oai lực vô song như vậy.

Ỗ Kiều Nương Tử quay lại Vũ Lan :

- Khương nhi, trong lúc thiếu hiệp luyện Vô Ảnh Sắc, mẹ con ta canh chừng cho người.

Ỗ Kiều quay lại Thế Lãm :

- Cách luyện như thế này, thiếu hiệp sẽ theo phép tịnh công của Huyền Huyền Cơ lão tổ, nhân quang tập trung vào Vô Ảnh đấng, vận hóa nguyên khí thu nạp hào quang từ Vô Ảnh đấng, khi nào thiếu hiệp thấy được cái bắc ngọc trong Vô Ảnh đấng thì đã luyện thành.

Vũ Lan phấn khởi bước đến nắm tay Thế Lãm :

- Hoàng huynh, như lời mẫu thân nói, Hoàng huynh không còn cách nào khác phải luyện Vô Ảnh Sắc, may ra mới cứu được Phương tỷ tỷ.

Cạch...

Có tiếng động lạ bên ngoài gian mộ địa. Ỗ Kiều Nương Tử nhanh như cắt thộp ngọn Vô Ảnh đấng, nhét vào tay Thế Lãm. Bà khẩn trương nói :

- Thiếu hiệp và Khương nhi có chuyện gì xảy ra cũng đừng xen vào, nếu như người đến là Địa Lâu Tôn Giả thì hai người tìm cách thoát đi.

Vũ Lan nhìn Ỗ Kiều Nương Tử :

- Mẫu thân...

Ỗ Kiều mỉm cười truyền âm nói với nàng :

- Khương nhi, mẹ chỉ phòng bị thôi, nhưng cẩn trọng vẫn hơn.

31. Chương 31

Thấy sự cẩn trọng quá đáng của Ỗ Kiều Nương Tử, Thế Lãm nghĩ ngay đến sự trở lại của Hắc Lâu giáo chủ. Nếu thật sự tiếng động kia do lão gây ra thì với ba người, hoặc không tính Vũ Lan, chàng và Ỗ Kiều không lẽ lại không khống chế được lão quái đó sao?

Nghĩ như vậy, Thế Lãm ngấm ngấm vận hóa nguyên khí nội công đến tầng tối thượng, để cùng phối hợp với Ỗ Kiều Nương Tử.

Trong khi đó, Ỗ Kiều cũng cùng một ý niệm với Thế Lãm, nhưng lối vận công của bà hoàn toàn khác hẳn với võ học của các môn phái trong Trung Nguyên. Thân pháp của Ỗ Kiều Nương Tử như có một lớp sương mờ bao bọc, lớp sương ấy càng lúc càng dày đặc, cho đến khi chỉ còn nhìn thấy cái bóng huyền ảo như vu hồn. Ỗ Kiều Nương Tử ra dấu cho Thế Lãm và Vũ Lan ở lại trong bí phòng, còn mình thì trở khinh pháp ma quái lướt ra ngoài.

Đứng sừng sững ngay cửa mộ đạo U Linh không phải là lão quái Hắc Lâu giáo chủ, mà chính là Nhĩ Lan. Nàng vừa thấy chiếc bóng ma quái của Ỗ Kiều Nương Tử liền phóng luôn ba đạo chỉ chia làm ba đường, thượng trung và hạ tấn công luôn.

Ba đạo chỉ khí của Nhĩ Lan, bay xuyên qua thân pháp Ỗ Kiều, nện luôn vào vách cổ mộ.

Chát... Chát... Chát...

Nhĩ Lan sững sờ bởi chỉ công của nàng như đánh vào một khối khối sương chẳng có tác dụng gì.

Sự sững sốt ấy còn chưa tan biến thì Ỗ Kiều Nương Tử đã thò hữu thủ chộp vào mệnh môn của nàng.

Ỗ Kiều Nương Tử như bóng ma vô hình vô sắc, thủ pháp vô cùng nhanh, tưởng chừng như chỉ với tay thôi đã thộp được Nhĩ Lan rồi.

Nhĩ Lan tràn bộ nhưng không sao kịp tránh khỏi cái thộp của Ỗ Kiều Nương Tử.

Nhĩ Lan thét lớn :

- Ma quái, đỡ chưởng.

Nhĩ Lan vừa thét vừa hoảng tả thủ đánh ngược vào chấn tâm chiếc bóng nhàn nhạt ấy.

Chưởng pháp của nàng chẳng hề dụng vào thực thể gì mà như đánh vào khoảng không rồi nện ngược lên trần cổ mộ.

Nhĩ Lan hốt hoảng tột cùng, tâm thần bấn loạn không sao tả được. Nàng nghĩ thầm đúng là ma quỷ rồi.

Cùng với ý niệm đó, nàng chỉ muốn thoát ra ngoài cửa cổ mộ, nhưng thạch môn hữu thủ đã bị khổng chế rồi. Cảm giác lạnh buốt chạy dọc theo cột sống.

- Nhĩ Lan...

Nhĩ Lan giật mình vì nghe tiếng nói quen thuộc của Hoàng Thế Lâm. Mặc dù đang bị khổng chế mạch môn, Nhĩ Lan vẫn nghiêng người lại. Nàng thấy Thế Lâm cùng với Vũ Lan đứng ngay trước mặt mình.

Nhĩ Lan mừng rỡ gọi lớn :

- Hoàng huynh, cứu muội với.

Nàng vừa nói vừa vùng mạnh, khi ấy không thoát khỏi sự khống chế của bóng trắng liền quay ngoắt lại, chực phóng chỉ công thì càng sững sốt hơn.

Ngay bên cạnh nàng không còn chiếc bóng ma quái dị kỳ kia nữa mà thay vào đó là một mỹ phụ nhan sắc diễm lệ có những nét giống tạc như nàng.

Ỗ Kiều khẽ nói :

- Phương nhi!

Nhĩ Lan ngơ ngác hơn bởi câu nói của Ỗ Kiều Nương Tử.

Thế Lâm đã bước đến bên nàng :

- Lan muội! Đây là Ỗ Kiều Nương Tử, mẫu thân của muội đó.

Nhĩ Lan dời nhãn quang về phía Vũ Lan.

Vũ Lan gật đầu :

- Tỷ tỷ, bà chính là mẫu thân của chúng ta đó.

Ỗ Kiều nhìn nàng không chớp mắt :

- Phương nhi, mẹ có lỗi với con.

Thế Lâm hồ hởi vô cùng, vì đã được gặp Nhĩ Lan, lại chứng kiến sự trùng phùng của ba mẹ con nên vô cùng hoan hỷ.

- Huynh chúc mừng cho hai muội gặp lại thân mẫu.

Ỗ Kiều cứ nhìn Nhĩ Lan mãi như muốn thấu tóm tất cả hình dáng của nàng vào hai con ngươi trong suốt.

- Phương nhi, hai mươi năm mẹ mới gặp lại con, không thể nào tin được.

Mãi một lúc lâu, nàng mới nhỏ nhẹ nói :

- Mẹ...

Thế Lâm bất ngờ hỏi dồn Nhĩ Lan :

- Lan muội, sao muội biết được ngôi cổ mộ này?

- Lão quái vật đã chỉ điểm cho muội.

Thế Lâm cau mày :

- Lão chỉ điểm cho muội. Ý lão muốn gì chứ? Lão chỉ điểm cho muội lúc nào?

Nhĩ Lan nhìn Vũ Lan nói :

- Muội tướng huynh đã bị tử mạng ở Đông đảo rồi. Lão quái đã cắp muội đi, vô tình đối diện với Tổng tài Thái Minh Công. Minh Chính có quan hệ với lão quái.

Ỗ Kiều chen vào :

- Mẹ biết điều đó.

Thế Lâm nhìn nàng hỏi tiếp :

- Muội hãy nói tiếp đi!

- Lão đưa muội về Tổng đàn Thiên giáo, sau đó được Minh Chính xây cho Hắc lâu tại Quỷ nhạn. Hằng ngày lão bắt Minh Chính cúng nạp nữ nhân thuần khiết để hội tụ chân âm luyện Tiểu hắc lâu.

Thế Lâm nhìn qua Ỗ Kiều :

- Đúng như lời phu nhân nói.

Chàng quay lại Nhĩ Lan :

- Lão không để tâm tới muội à?

Nhĩ Lan gật đầu :

- Lão không để tâm tới muội, nhưng lúc nào cũng bức ép muội phải hầu rượu và thỉnh thoảng lại bắt muội...

Nàng cúi mặt nhìn xuống đất.

Thế Lâm thở dài :

- Huynh hiểu rồi.

Hai giọt lệ rịn ra hai bên khóe mắt Nhĩ Lan :

- Hoàng huynh đừng tưởng tượng. Sự thật lão quái đó chẳng đụng gì đến muội cả, nhưng thỉnh thoảng lại bắt muội thoát ý để lão ngắm nhìn. Hình như lão... đã biến thái, chỉ nhìn mà vọng tưởng đến một người nào đó rất giống với muội.

Ỗ Kiều bậm môi :

- Mẹ hiểu rồi! Y nhìn con để nhớ đến ta. Địa Lâu Tôn Giả bức tử cha con, nhằm cướp đoạt ta mà thôi.

Thế Lâm chen vào :

- Phu nhân, chúng ta tìm lão. Diệt được lão, Minh Chính mất một lực lượng hỗ trợ, chúng ta càng nhẹ gánh hơn.

Ỗ Kiều bất ngờ khấn trương quay sang Nhĩ Lan :

- Y thổ lộ ngôi cổ mộ này cho con biết?

Nhĩ Lan gật đầu xác nhận :

- Trong một lần luyện công, lão cho dời con đến, nhưng lần này không như những lần trước, lão đưa cho con một bức họa đồ, bảo con đến đây sẽ gặp được hạnh duyên kỳ ngộ.

Ỗ Kiều quay qua Thế Lâm :

- Ta hiểu ý của Địa Lâu Tôn Giả rồi. Lão không cần dùng lời hay ý đẹp để khuyến dụ bốn nương nữa, mà...

Ỗ Kiều bậm môi suy nghĩ :

- Phương Nhi và Khương Nhi, nếu có chuyện gì xảy ra, hai con cứ xoay bồ đoàn trong bí phòng nửa vòng, sẽ có mật đạo thoát ly khỏi nơi đây.

Vũ Lan nhìn Ỗ Kiều :

- Sao mẹ lại nói như vậy?

- Hần đã đến.

Nhĩ Lan hỏi :

- Hần là ai?

Thế Lâm trả lời nàng :

- Lão quái Địa Lô Tôn Giả.

Ý Kiều nhìn qua một lượt tất cả mọi người rồi đặt tay vào cửa U Linh cổ mộ mở toang ra. Một luồng gió lạnh thổi vào ngõ như những oan hồn tứ phương tám hướng đồng loạt quay về hội tụ ở đây.

Trên khoảng đất trống ngay trước cổ mộ, một chiếc hắc lâu lơ lửng trong không gian, hai hốc mắt đỏ au chiếu ra những tia sát quang rờn rợn.

Ngay cả Thế Lâm khi đối mặt với hắc lâu, xương sống bất giác lạnh buốt, cảm giác khủng bố đầu óc ập tới bên mình chằng.

Ý Kiều lướt ra ngoài đối mặt với Hắc lâu.

Thế Lâm và Nhĩ Lan cùng với Vũ Lan đầu thế để cho Ý Kiều nương Tử một mình đối phó với Tiểu hắc lâu, liền cùng một lượt lướt ra đứng cạnh bên Ý Kiều.

Chiếc hắc lâu lắc lư qua lại, ồn ồn cất tiếng :

- Ý Kiều, ta đã chờ lâu quá rồi. Bây giờ ta không chờ được nữa. Nếu nàng ưng thuận ta thì tất cả sẽ bình yên bằng không nơi này sẽ biến thành bình địa.

Hắc lâu lắc cái đầu chuyển nhãn quang khủng bố về phía Thế Lâm :

- Tiểu tử ngươi vẫn sống à?

Thế Lâm nhún vai :

- Tất nhiên ta vẫn còn sống mới có mặt ở đây chứ. Trong Nhạn môn, ta may mắn được Nhứt Đăng vô ảnh Đông Doanh Tử Lang mở đường sinh lộ mới biết được bí mật kẻ đã tiêu diệt gia trang của Ý Kiều nương Tử.

- Hừ! Ngươi biết thì cũng đã muộn rồi. Số phận của ngươi hôm nay do Ý Kiều quyết định mà thôi.

Thế Lâm trề môi xì một tiếng :

- Tại hạ xem chừng lão quái quá tự thị đấy.

Trong lúc chàng nói thì một sự kiện kỳ dị bắt đầu xảy ra từ phía Tiểu hắc lâu. Chiếc Tiểu hắc lâu đang lơ lửng từ từ đứng hẳn lại, rồi phía sau chiếc đầu lâu đen kịt ấy từ từ hiện ra thân pháp của lão quái. Lão vận trang phục màu đen trông như một con quạ.

Một người có thể luyện ma công đến độ trở thành hư vô không hình tướng thì quả là vô cùng siêu phàm rồi.

Lão quái hoàn nguyên thân pháp trong bộ hắc trường y, trên tay là chiếc Tiểu hắc lâu với hai hốc mắt đỏ au như hai cục than hồng.

Lão chiếu ma nhãn đùng đục về phía Ý Kiều :

- Ý Kiều, nàng biết ta chờ nàng lâu quá rồi. Ta sống chỉ vì nàng mà thôi. Tử Lang đã chết, Đông Doanh thuộc về Khắc Tử Diệm, rồi đây Trung Nguyên cũng thuộc về ta, Khắc Tử Diệm chỉ còn thiếu mình nàng.

- Khắc Tử Diệm, người mộng tưởng quá. Chỉ khi nào phu tướng Tử Lang trở về chốn hẹn này, may ra người mới thỏa nguyện mà thôi.

- Ý Kiều, nàng không nghĩ đến sự tuyệt diệt sao?

Khắc Tử Diệm trở ma nhãn nhìn chằm chằm Ý Kiều. Ý Kiều quay ngoắt vào trong cổ mộ, đồng thời cảnh báo với Thế Lâm, Nhĩ Lan và Vũ Lan :

- Tất cả hãy lui ra theo sự sắp xếp của bốn nương. Không một ai được xen vào, và không được nhìn vào Nhiếp Thần đại pháp của lão quái.

Lão quái Tử Diệm bật cười sảng sặc :

- Nàng nghĩ không nhìn vào Nhiếp Thần đại pháp của ta thì có thể chống được ý của ta sao?

Mặc cho Tử Diệm nói, Ý Kiều Nương Tử thoát một cái phẩy ra một đạo khí vào trong cổ mộ, đồng thời rút luôn hai lá lệnh kỳ trắng đỏ từ trong thất lưng.

Thế Lâm chưa hiểu Ý Kiều Nương Tử làm vậy để đạt mục đích gì, thì nghe trong cổ mộ có tiếng động lộp cộp.

Liên sau những tiếng động đó, tám cái xác của các vị Chưởng môn nhân đời trước của võ lâm Trung Nguyên phóng vụt ra ngoài cổ mộ.

Tử Diệm trở tràng cười khăng khắc, rồi nói :

- Hay lắm Ý Kiều. Tử Diệm này không ngờ nàng lại luyện được cương thi ma trận để đối phó ta.

Thế Lâm đứng ngẩn ngơ vì sửng sốt. Lần đầu tiên chàng chứng kiến trận pháp cương thi ma trận, mà chưa biết nó linh diệu cỡ nào.

Thế Lâm nghĩ thầm :

- “Người Đông Doanh quả thật có lắm tà môn không sao tưởng tượng được. Nếu như họ cùng hợp lực mà tấn công Trung Nguyên, quả là không sao có thể lường được hậu họa”.

Trong lúc chàng suy nghĩ, thì Ý Kiều Nương tử đã điều động cương thi ma trận tạo thành thế vòng cung vây bọc lấy Tử Diệm.

Ý Kiều điểm một chân xoáy một vòng tròn, hai ngọn cờ trắng đỏ như hai lưỡi tầm sét quện vào nhau thoát ra khỏi tay bà, xoáy thành chiếc bông vụ ngay trên đỉnh trận pháp.

Tám cái thầy ma đồng loạt vung trảo thủ nhảy bổ vào Địa Lô Tôn Giả.

Khắc Tử Diệm lão quái rít lên :

- Lũ quỷ này dám giỡn mặt với ta.

Lão không cần tránh né, mà mặc nhiên để tám cái cương thi đó lao vào mình. Mặc dù tám chiếc cương thi cùng lao vào một lượt, nhưng vẫn không nhanh hơn thủ pháp của Địa Lô Tôn Giả.

Chiếc Hắc lâu trên tay lão như quả búa nghìn cân, thoát tung ra nện thẳng vào tám cái xác ấy nhanh không thể tả.

Bình... Bình... Bình... Bình... Bình... Bình...

Tám cái cương thi cùng bắn dội trở lại năm bộ. Đầu của chúng đã bẹp nát.

Mặc dù bể đầu nhưng lũ cương thi vẫn chẳng hề hấn gì.

Khắc Tử Diệm nhìn lũ cương thi vô cùng phẫn khích :

- Trò ma của nàng hay lắm... hay lắm. Khắc Tử Diệm ta thích vô cùng. Nếu nàng truyền bí thuật lại cho ta, thì càng hay biết bao.

Lũ cương thi theo hiệu cờ tiếp tục lao vào Khắc Tử Diệm.

Lần này Khắc Tử Diệm hú lên vang dội. Thân ảnh của lão nhạt nhòa rồi mất hút vào hư vô, chỉ còn lại chiếc Tiểu hắc lâu lấp lửng lác lư qua lại.

Lũ cương thi vừa áp thành hình vòng cung, một lần nữa như những hình nộm trở trảo công xám ngoét thộp vào Tiểu hắc lâu thì từ hốc mắt chiếc đầu lâu đen đó phóng ra hai đạo huyết quang như hai lưỡi kiếm đỏ chói.

Ánh sáng huyết quang khiến cho Thế Lâm lẫn hai nàng Khương, Phương phải chói cả mắt.

Xẹt...

Thế Lãm không sao hình dung được khi tám chiếc cương thi bị hai đạo huyết quang kia cắt ra làm đôi. Chúng ngã lộn độn xuống đất, phần trên một nơi, phần dưới một nơi, rồi cả hai bùng cháy thành những ngọn đuồi soi sáng cả khu mộ tịch.

Ỗ Kiều trụ thân thét lớn :

- Các người rút ngay vào U Linh cổ mộ.

Mặc cho Ỗ Kiều cảnh báo, Thế Lãm cũng tung quả khí cầu thanh quang công thẳng vào Tiểu hắc lâu.

Ầm...

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, dư kinh chấn dội bức lùi chàng và Phương Khương lùi luôn hai bộ. Thế Lãm nghĩ thầm, trúng ngọn “Thiên Cầu Vũ Nộ” kia nhứt định Tiểu hắc lâu sẽ nát ra thành bụi.

Khi cát đá tan loãng, chiếc Tiểu hắc lâu vẫn lập lững trước mặt Thế Lãm chẳng hề hấn gì. Thế Lãm giật thót một cái, chuyển hóa nội công qua Kim ảnh thủ phòng bị.

Chàng vừa chuyển hóa nội công thì Tiểu hắc lâu băng xẹt về phía chàng.

Không một chút nao núng, Thế Lãm dựng đứng Kim ảnh thủ vận công đến tầng tối thượng đón thẳng đỡ thẳng.

Ầm...

Trong đầu chàng có những tiếng u u kỳ dị, không gian như đảo lộn, và thấy những oan hồn vất vưởng vây bọc lấy mình.

Hổ khẩu rất buốt, tưởng chừng như song thủ đã nát bét rồi.

Thế Lãm còn đang bần loạn tột độ thì lưng đã va vào cửa U Linh cổ mộ.

Ầm...

Chàng lọt thỏm luôn vào trong cổ mộ U Linh.

Ngược lại Tiểu hắc lâu cũng bị Kim ảnh thủ hất về nơi xuất phát, nhưng vẫn không hề hấn gì.

Hốc mắt Hắc lâu ửng lên hai tia sát quang huyết dụ chăm chăm chiếu về phía U Linh Cổ mộ.

Nhĩ Lan và Vũ Lan băng mình ra chặn trước cửa cổ mộ, cả hai thần sắc trang trọng tột cùng.

Ỗ Kiều Nương Tử cũng dựng bộ pháp ma quái thoát đến bên cạnh hai nàng, khẩn trương nói :

- Phương Nhi và Khương Nhi hãy vào U Linh cổ mộ đi.

Ỗ Kiều vừa cảnh báo xong thì Tiểu hắc lâu lập lững lác lư trôi dần về phía họ.

Ỗ Kiều nghiêng răng :

- Khắc Tử Diệm, ta thí mạng với người.

Cùng với câu nói đó, Ỗ Kiều Nương Tử điểm chân, kẻ một đường vòng cung từ trên cao song thủ phát tác hai đạo kinh âm nhu đánh vào hắc lâu.

Mặc cho đạo kinh của nàng đánh thẳng vào, Hắc lâu vẫn không hề lách tránh.

Ầm...

Tiểu hắc lâu bị nện xuống đất rồi tung lên như quả cầu. Nó đột ngột xoay quanh Ỗ Kiều Nương Tử.

Tử Diệm bật lên tròng cười khanh khách.

Y vừa cười vừa nói :

- Giờ thì nàng còn bản lĩnh gì nữa không?

Hai hốc mắt của Tiểu hắc lâu như hai hòn than đỏ au phát ra những tia sát quang huyết dụ.

Trong vòng xoay của Tiểu hắc lâu, Ý Kiều Nương Tử nương theo vòng xoay của nó.

Thân ảnh của bà từ mờ chuyển hóa từ từ thành những nét thực.

Thế Lâm từ trong cổ mộ bước ra. Chàng thấy hiện trạng trước mặt biết ngay sự tình của Ý Kiều vô cùng nguy khốn.

Thế Lâm hét lớn một tiếng, lần này chàng dụng tiễn hỏa công của chính Khắc Tử Diệm truyền thụ.

Hoàng Thế Lâm vừa toan phát tác Hỏa chưởng thì Ý Kiều từ trong cuộc đấu rú lên một tiếng. Đồng thời Tiểu hắc lâu cũng ngừng xoay chung quanh đối phương.

Ý Kiều Nương Tử như kẻ thất thần, trang phục xoắn tung đứng như pho tượng.

Tiểu hắc lâu lấp lửng ngay bên cạnh bà.

Địa Lâu Tôn Giả Khắc Tử Diệm từ từ hoàn nguyên thể trạng. Lão cất tràng cười khùng khục, vừa cười vừa nói :

- Giờ thì nàng đã thuộc về ta.

Khắc Tử Diệm hướng chiếc Tiểu hắc lâu về phía Thế Lâm :

- Lấy đầu tiểu tử đó cho ta.

Ý Kiều rú lên một tiếng bằng ngược về phía Thế Lâm và Phương Khương hai nàng.

Vũ Lan nhăn mặt hét lớn :

- Mẹ, sao lạ vậy?

Thế Lâm kịp chớp tay toan ghệt Vũ Lan lại, nhưng nàng đã chậm hơn một chớp mắt để cho Vũ Lan lướt ra cản đường Ý Kiều Nương Tử.

Ý Kiều như người thất thần chẳng còn phân biệt Vũ Lan là Khương Nhi của mình, Bạch trảo vỗ ra bầu luôn vào yết hầu nàng.

Bộp...

- Á...

Thân pháp của Vũ Lan bị đôi Bạch trảo của Ý Kiều tung lên cao rồi rơi phịch xuống đất, máu xối xả tuôn ra từ yết hầu của nàng.

Tâm thần Thế Lâm bấn loạn cùng tột, không sao có thể giữ được tịnh tâm vốn đã trở thành cá tính của chàng.

Trong khi đó cái chết của Vũ Lan khiến cho Nhĩ Lan như người mất hết thần thái, nàng rú lên một tiếng, hai tay ôm mặt toan lao về phía Vũ Lan.

Mặc dù rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc, nhưng Thế Lâm đã kịp xử trí thật nhanh.

Chàng bung ra một lúc hai chỉ Kim ảnh điểm vào hai đại huyết kỳ môn trên người Ý Kiều Nương Tử, đồng thời thộp vào hốc mắt Nhĩ Lan, băng trở vào trong U Linh cổ mộ.

Thế Lâm và Nhĩ Lan vừa khuất dạng qua ngạch cửa thì Ý Kiều cũng đứng thất thần bất động bởi chỉ khí Kim ảnh của chàng, nhưng Địa Lâu Tôn Giả thì đầu thế để Thế Lâm và Nhĩ Lan thoát đi dễ dàng như vậy.

Lão hú một tiếng, hai ống tay hắc trường y phủ nhẹ một cái, thân ảnh như luồng gió lướt băng về phía cổ mộ.

Địa Lâu Tôn Giả vừa trụ thân ngang cửa cổ mộ thì phát hiện trước mặt mình một vầng hào quang xanh lè. Lão tròn mắt lúng túng dụng Tiểu hắc lâu lên che phía trước chính diện.

Ầm...

Khắc Tử Diệm hứng trọn quả tụ cầu vũ nộ thanh quang do Thế Lãm đón chặn đánh ra bất ngờ. Đòn sát công bất ngờ đó của Thế Lãm đẩy lùi Khắc Tử Diệm lùi luôn năm bộ, thân ảnh lác lư liên tục, ngay cả Tiểu hắc lâu trên tay lão cũng bị tuột ra rơi xuống đất.

Khắc Tử Diệm cau mày quát lớn :

- Tiểu tử, ngươi có chui xuống đất ta cũng sẽ móc ngươi lên.

Khắc Tử Diệm vừa dứt lời thì U Linh cổ mộ chuyển động như có cơn chấn động vừa xảy ra dưới mặt đất.

Ngôi U Linh cổ mộ rung chuyển rồi đổ xuống âm âm. Địa Lô Tôn Giả Khắc Tử Diệm lướt về phía cửa cổ mộ, song thủ xoay như chong chóng thu hồi chiêu Tiểu hắc lâu.

Lão thở phào một tiếng khi Tiểu hắc lâu đã nằm gọn trong hữu thủ.

Ngôi cổ mộ giờ đây chỉ còn là đồng đá tảng chất thành gò không còn vẻ oai vệ như mới đây nữa. Địa Lô Tôn Giả Khắc Tử Diệm nhìn gò đá đó một lúc với ý nghĩ Thế Lãm và Nhĩ Lan chắc chắn đã chôn thây dưới tuyệt địa rồi.

Lão quay lại Ý Kiều Nương Tử đang đứng như pho tượng vô hồn vô cảm. Bà bây giờ đã bị thủ pháp nhiếp hồn của Khắc Tử Diệm khống chế thần thức, chẳng khác nào hình nhân biết thở, biết di động mà thôi.

Khắc Tử Diệm ngắm Ý Kiều Nương Tử :

- Nàng đi theo bốn nhân.

Lão giữ hai ống tay áo Hắc trường y thả bước bỏ đi. Ý Kiều lầm lũi bước theo chân Khắc Tử Diệm như một ả nữ nô trung thành.

32. Chương 32

Tổng tài Thái Minh Công đứng nép qua một bên, cúi gập người xuống :

- Thịnh Vương gia.

Vương Mãng chấp tay sau hông, đứng trên cao nhìn xuống vườn thượng uyển. Y phải công nhận khu vườn thượng uyển đã khác hẳn hôm trước. Với muôn loài hoa quý hiếm như đang khoe sắc dưới mắt Vương Mãng. Đầu đầu y cũng thấy hoa, tràn ngập những cánh hoa đua chen để cho y tận ngắm, tận hưởng.

Vương Mãng thích thú quay sang Tổng tài Thái Minh Công :

- Đại tổng quản thật là có nhãn quang của bậc kỳ nhân. Võ công đã tuyệt cao, nghệ thuật tạo cây cảnh lại chẳng thua kém một nghệ nhân nào.

- Nô tài chỉ có chút tài mọn, đâu sánh bằng Vương gia.

Vương Mãng khoát tay :

- Ấy, Tổng quản đừng khách sáo. Thế nào bốn vương cũng sẽ ban thưởng cho Tổng quản.

- Đa tạ Vương gia.

Minh Chính cúi hẳn người xuống :

- Nô tài sẽ tận tụy phục vụ cho Vương gia.

Y chỉ xuống vườn thượng uyển :

- Trong khu vườn này còn rất nhiều điều kỳ thú, thịnh Vương gia xuống dưới tận hưởng mới thấy hết được sự kỳ thú đó.

Vương Mãng gật đầu.

Y bước xuống bậc tam cấp dẫn vào vườn thượng uyển. Theo những bước chân của Vương Mãng và Minh Chính, những khóm hoa như sóng động hẳn lên. Hai người đi đến đâu, những nhóm hoa như bùng tỉnh, lung linh như muốn ngời đón hai người.

Vương Mãng thích thú quá, quay lại Minh Chính :

- Hoa của Tổng quản như có chất sống của một con người.

Hai người thả bước vào giữa vườn thượng uyển, Vương Mãng càng ngây ngất hơn khi thấy gian nhà thủy tạ kiến tạo theo hình khối lục giác, mỗi cạnh là một vòm cửa treo đầy đèn lồng với những hình bóng di động phía trong.

Vương Mãng nhìn những ngọn đèn đó nói :

- Đại tổng quản, những cái bóng đang di chuyển trong mấy chiếc đèn kia có ý nghĩa gì?

- Bẩm Vương gia, những cái bóng đang di chuyển trong những chiếc đèn lồng này, nếu như bình thường thì không biết, nhưng chúng lại là bí thuật trường sanh của Đông Doanh.

Mỗi một chiếc đèn là một phương pháp để luyện thuật trường sanh, thay cốt đổi cách, nhứt nhứt đều khiến cho thuật sĩ được sung mãn, về thể chất lẫn tâm định.

Vương Mãng càng nghe Minh Chính nói, càng tỏ vẻ đặc ý vô ngần. Y ngắm chiếc đèn lồng không chớp mắt, trầm giọng hỏi tiếp :

- Luyện những thuật pháp này khoảng bao nhiêu lâu mới tụ thành ý nguyện.

- Vương gia thứ tội. Nếu người bình thường khó có thể tụ thành, nhưng với người có căn cơ như Vương gia thì chẳng bao lâu, nô tài sẽ hỗ trợ cho Vương gia.

- Hỗ trợ bằng cách gì?

Minh Chính chỉ chiếc đèn lồng nói :

- Phàm trong trời đất có âm có dương. Lúc dương thịnh thì âm suy, và ngược lại. Tất cả những bí thuật ở đây đều nhằm hòa hợp âm dương ngũ hành. Âm dương hòa hợp sẽ tạo được khí mãn huyết thanh, khiến người thuật sĩ có thể đạt tới cảnh giới tối thượng của ngũ hành.

Vương Mãng gật gù :

- Bốn vương hiểu ý của Tổng quản.

Vương Mãng mỉm cười. Y bất ngờ tắt nụ cười ấy, khẽ thở dài một tiếng.

Tổng tài Thái Minh Công liền hỏi :

- Vương gia có chuyện gì ưu phiền, đột nhiên người lại thở dài như vậy.

- Đại tổng quản nè, cho đến giờ phút này bốn vương cũng chưa được đăng quang lên ngôi Hoàng đế. Điều đó khiến bốn vương rất khó xử khi chưa đáp lại công lao của Tổng quản. Việc lớn chưa thành, nay lại thêm Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm vẫn còn sống, vả lại có được Vô Ảnh đăng, bốn vương lo quá.

- Nô tài hiểu được ý của Vương gia. Vương gia đừng lo. Dù Truy Hình Tướng có ba đầu sáu tay cũng không thể đảo ngược mệnh trời. Riêng về ngọn đèn Vô Ảnh... dù hẳn có được nó cũng chưa chắc đã biết hết bí mật bên trong. Với lại bây giờ bên cạnh nô tài còn có thúc thúc Địa Lô Tôn Giả, Vương gia không phải lo lắng quá như vậy.

- Dù sao bốn vương vẫn lo. Chỉ khi nào Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm tiệt diệt, bốn vương mới hết lo mà thôi.

- Nô tài sẽ điều động tất cả thuộc nhân trong Thiên giáo nội trong một con trăng phải truy bắt Hoàng Thế Lâm, lấy đầu của gã để vấn an Vương gia.

Vương Mãng nhìn Tổng tài Thái Minh Công mỉm cười gật gù nói :

- Bốn vương tin ở Tổng quản.

- Vương gia tin ở nô tài?

Minh Chính đứng nép qua một bên :

- Thỉnh Vương gia vào trong lầu vọng thảo.

Vương Mãng gạt đầu, vén rèm bước vào tòa lầu bát giác. Trước mắt Vương Mãng là một cảnh tượng y không thể nào tin được. Cả tòa lầu tràn ngập một mùi thơm quyến rũ, mùi thơm đó ngỡ như xạ hương từ con chồn cái phát ra để gọi mời con đực.

Vương Mãng còn chưa hết bàng khuâng bàng hoàng thì những tấu khúc từ từ trỗi lên nghe du dương, ngây ngất. Liền theo tiếng nhạc đó, bốn ả cung nữ chỉ vận mỗi lớp lụa trắng mỏng tanh, phô diễn cả những đường nét bên trong tiến ra. Họ kết thành bốn cánh bướm uyển chuyển gót sen uốn lượn quanh Vương Mãng.

Cả bốn nàng đều là những giai nhân tuyệt sắc đã được Tổng tài Thái Minh Công tuyển chọn trong giang hồ và đem về huấn luyện, nên họ đúng là những nàng tiên chỉ có trong mộng.

Vương Mãng chỉ đứng ngây ra nhìn bốn nàng cung nữ di chuyển chung quanh mình.

Cùng với nhạc khúc nghe thường và giai nhân gọi mời, chúng như một cơn lốc dữ cuốn phăng mọi suy tư, xáo trộn trong tâm niệm Vương Mãng. Y chẳng còn nghĩ đến điều gì nữa, mà như chàng Từ Thức mộng mị trong cõi mộng liêu trai không thực.

Như bị cuốn hút vào cảnh hoang lạc, mộng mị đó, vô hình trung Vương Mãng với tay thộp lấy một nàng.

Nàng cung nữ chỉ còn người đã thoát khỏi cái chộp của Vương Mãng, nhưng để lại trên tay y mảnh lụa trắng mỏng, còn nàng như con nhộng vừa lột xác chui ra khỏi cái kén.

Vương Mãng thích chí cười vang. Y không dừng lại ở đó, mà thộp tiếp một nàng nữa.

Cũng như lần trước, nàng cung nữ sau cái thộp của Vương Mãng cũng đã lỏa thể một cách tự nguyện. Cứ như thế chẳng mấy chốc chung quanh Vương Mãng là những con nhộng người trắng nõn, mỹ miều và thướt tha.

Vương Mãng vừa cười vừa nói :

- Hay... hay... đến đây với bốn vương.

Tiếng nhạc bất ngờ ngưng bật, khiến cho Vương Mãng phải cau mày quay lại Tổng tài Thái Minh Công :

- Đại tổng quản, chuyện gì vậy?

Minh Chính cũng tỏ lộ những nét ngạc nhiên vô ngần. Lão đưa mắt nhìn lên trần Vọng thảo.

Bịch... bịch... bịch... bịch...

Cả bốn nàng cung nữ mới đây còn uyển chuyển vây bọc Vương Mãng đột ngột té ngã xuống đất, uốn cong người rồi nằm im bất động. Cả bốn đều đã chết, một cái chết không thể nào tưởng tượng được. Họ xuất hiện như trong chuyện liêu trai và tan biến khỏi cuộc đời như một giấc chiêm bao thoáng qua.

Minh Chính bắt mạch một nàng cung nữ, rồi quay lên nhìn Vương Mãng :

- Tất cả bọn họ đều bị trúng độc.

Vương Mãng cau mày :

- Chết rồi, coi chừng bốn vương và Đại tổng quản cũng bị người ta đầu độc. Chúng ta mau ra ngoài thôi.

Vương Mãng vừa nói vừa hối hả toan trở bộ quay trở lại, nhưng Minh Chính đã kịp thời chắn ngang đường lui của Vương Mãng :

- Vương gia, cẩn thận.

Tiếng của Minh Chính còn đọng trên hai cánh môi mỏng dính thì thêm hai cái xác cung nữ từ trên trần lặn long lóc xuống cầu thang như hai quả mít rụng. Tất nhiên hai người đó cũng chỉ là hai xác chết vô hồn vô cảm mà thôi.

Tổng tài Thái Minh Công vẻ mặt trang trọng vô ngần.

Vương Mãng khẩn trương nói :

- Đại tổng quản, đây là kỳ tích của Hoàng Thế Lâm chăng?

Minh Chính ngược nhìn lên, trầm giọng nói :

- Hoàng tướng đã đến đây sao còn chưa ra mặt.

Im lặng như tờ, sự im lặng nặng nề đó khiến Vương Mãng ngỡ như mình đang đứng trước cổng tam quan chuẩn bị bước xuống địa ngục.

Cùng với ý niệm sợ hãi đó, mồ hôi bắt giáng tuôn ra ướt đẫm khuôn mặt của Vương Mãng. Y ngấm ngấm vận công phòng bị, hai cặp mắt đảo liên hồi, như sợ đối phương bất thần tập kích mà đưa hồn gã về chín suối.

Vương Mãng lí nhí nói :

- Đại tổng quản đừng quá khinh suất, Thế Lâm bây giờ hành tung vô cùng cao siêu khó lường. Y đã đột nhập đề lao Kim Lăng như chốn không người, hạ thủ Kha Chấn Bình chẳng khác nào lấy đồ trong túi. Chúng ta hãy quay về cấm cung, tìm cách đối phó với hắn.

- Nô tài tuân lệnh Vương gia.

Minh Chính vừa nói vừa cẩn trọng bước ra trước. Chân y vừa đến ngạch cửa, tay vén rèm thì phát hiện những âm thanh lạ.

Minh Chính thét lớn :

- Vương gia coi chừng.

Cùng với tiếng quát, Minh Chính vươn tả thủ chộp vào chiếc rèm giật dứt tung, đồng thời hữu thủ đã phát động một chuỗi kinh với mười thành công lực đánh ra bên ngoài.

Chát... ầm...

Cùng với thế chưởng quyết liệt ấy, Tổng tài Thái Minh Công băng luôn ra ngoài. Theo sát bên Minh Chính là Vương Mãng. Cả hai sững sờ bàng hoàng bởi trước mặt họ không có một bóng người, nhưng dày đặc trong không trung là bầy ong độc hơn vạn con.

Lũ ong đó đen thui, trên lưng có một vết vàng kéo dài từ đầu đến đuôi.

Chúng bay thành bầy phát ra âm thanh vo vo, rồi lao thẳng vào Vương Mãng và Minh Chính.

Tổng tài Thái Minh Công quát lớn :

- Vương gia coi chừng ong độc.

Cùng với lời cảnh cáo đó, Minh Chính dụng Hỏa công đánh thẳng vào bầy ong.

Ầm... ầm...

Từng luồng khí Hỏa chưởng nóng hơn lửa hỏa diệm sơn khiến cho lũ ong rơi rụng như mưa. Nhưng lũ ong quá đông, mà chỉ có một mình Minh Chính, nên hắn không làm sao có thể tiêu diệt hết lũ ong độc được.

Và hình như những ngọn Hỏa chưởng do Minh Chính phát tác đã khiến cho lũ ong trong những khóm hoa càng bay ra nhiều hơn.

Trong lúc Minh Chính bận đối phó với lũ ong thì Vương Mãng tự che chắn cho mình bằng tấm rèm che cửa. Chiếc rèm trong tay Vương Mãng hét quát bên trái lại chuyển qua bên phải rồi tạo thành một lực vây bọc trên không để cản phá lũ ong không cho chúng thâm nhập đến mình.

Hai người cứ như thế mà chống chọi với lũ ong như bầy thiêu thân lao vào họ.

Vương Mãng bắt đầu thở khò khè bởi khí lực đã tiêu hao quá nhiều.

Y gượng nói với Minh Chính :

- Đại tổng quản, bốn vương không thể nào chịu đựng lâu hơn được nữa đâu. Chúng ta phải thoát ra khỏi khu vườn này thôi.

Tổng tài Thái Minh Công vừa phóng một đạo kinh Hỏa chưởng ngang đỡ bầy ong đang lao tới vừa quát :

- Vương gia hãy quăng cho nô tài tấm rèm của Vương gia.

Vương Mãng như một cái hình nộm làm theo lời Minh Chính. Đoạt được tấm rèm của Vương Mãng, Minh Chính hú lên một tiếng thật lớn, vận hết mười hai thành công lực để tạo thành sức nóng đốt cháy tấm rèm đó.

Tấm rèm trên tay Minh Chính như một bó đuốc khổng lồ, vùn vụt quất vào bầy ong hung hãn táo tợn. Gã thét lớn :

- Vương gia hãy theo nô tài.

Minh Chính dụng tấm rèm đó để mở đường cho Vương Mãng. Lúc thì y phóng Hỏa chưởng, lúc thì dùng đuốc cản phá bầy ong.

Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính như một vị hổ tướng tả xung hữu đột mở đường tháo thân cứu chúa. Nhờ có tấm rèm dùng làm đuốc và Hỏa chưởng tuyệt công, cuối cùng Minh Chính cũng đưa được Vương Mãng ra khỏi khu vườn thượng uyển. Mặc dù đã thoát được bầy ong độc dữ tợn kia, nhưng Minh Chính cũng bị chúng đốt ba dấu.

Y cảm nhận cơ thể mình bắt đầu bải hoải vô cùng, nhưng cũng vừa lúc bọn Cẩm vệ quân xuất hiện.

Minh Chính ra lệnh luôn :

- Hỏa công vườn thượng uyển bách hoa.

Tên giáo đầu cẩm vệ liền thốt lên :

- Tuân lệnh Đại tổng quản.

Bọn Cẩm vệ quân nhanh chóng dùng nhựa thông tạo thành một lưới lửa phủ lên vườn thượng uyển. Biển lửa ngàn ngạt lan nhanh, tỏa rộng, chẳng bao lâu cả khu vườn hoa viên mà mới đây Vương Mãng còn tâm đắc giờ chỉ còn là lửa và bụi đen mà thôi.

Vương Mãng dìu Minh Chính vào hậu cung, thét lệnh cho sai nha :

- Cho mời đại phu ngay lập tức. Mời đại phu ngay lập tức.

Tên sai nha toan lui bước, thì Minh Chính khoát tay :

- Vương gia khỏi bận lòng như vậy. Nô tài tự trực độc ra ngoài được, chỉ cần nửa khắc yên tĩnh mà thôi.

Vương Mãng gật đầu khoát tay cho gã sai nha lui ra ngoài.

Minh Chính ngồi kiết đờ, vận công. Với võ học của Minh Chính thì việc giải tỏa độc công chẳng chút khó khăn gì, nếu có chẳng y chỉ hao tổn một phần chân nguyên, và tĩnh dưỡng nội trong một tuần trăng thì bình phục.

Nửa khắc trôi qua thật nhanh, và khi Minh Chính rùng mình thì những chiếc kim độc do bầy ong lưu lại trên mình gã đã bắn ra ngoài.

Vương Mãng hồi hã nói :

- Đại tổng quản thấy trong người ra sao?

- Đa tạ Vương gia quá lo lắng, nô tài đã hoàn toàn bình phục rồi.

Vương Mãng mỉm cười cầm chén thuốc nóng đưa cho Minh Chính, ôn nhu nói :

- Trong lúc người vận công điều tức, bốn vương đã sai bọn đại phu cất chén thuốc này.

Nó vừa có công hiệu giải độc, vừa bồi bổ khí lực cho người.

Tổng tài Thái Minh Công vội quỳ thụp xuống :

- Nô tài...

Vương Mãng vội đỡ y đứng lên :

- Ấy, Tổng quản đừng khách sáo. Không có Tổng quản, bần vương không biết bây giờ ra sao.

- Nô tài có lỗi với Vương gia. Mong Vương gia xá tội!

- Ấy, đừng nói vậy. Hãy uống thuốc đi. Bần vương không trách người đâu.

Tổng tài Thái Minh Công đứng lên. Vương Mãng cùng với y đến ngồi bên tràng kỷ.

Vương Mãng hỏi thúc :

- Người hãy uống thuốc đi, để nguội không tốt đâu.

Minh Chính ôm quyền :

- Đa tạ Vương gia đã lo chu toàn cho nô tài.

Y uống cạn chén thuốc rồi đặt chén xuống bàn.

Vương Mãng hỏi :

- Lũ ong độc đột ngột xuất hiện, chứng tỏ có ai đó đã giăng bẫy bần vương và Đại tổng quản. Người đó là ai, Hoàng Thế Lâm chăng?

Tổng tài Thái Minh Công lắc đầu :

- Nô tài nghĩ không phải là Hoàng Thế Lâm gây ra chuyện này. Người lập được cái bẫy ong độc này thần cơ rất cao minh khó lường. Lũ ong không thể xuất hiện đột ngột trong hoàng thành được, mà chúng đã được đưa vào đây từ trước.

Vương Mãng cau mày :

- Đưa vào bằng cách nào?

Minh Chính thở dài, suy nghĩ một hồi rồi bất ngờ đứng bật dậy :

- Nô tài đã đoán ra được rồi.

- Người nói đi, kẻ đó là ai?

Minh Chính trang trọng nói :

- Lũ ong đã được đưa vào đây lúc chúng chỉ là những ấu trùng nhỏ. Kẻ đó đã ủ ấp trùng trong những khóm hoa, khi hoa nở cũng là lúc nô tài thỉnh Vương gia đến ngự lâm, cũng là lúc những ấu trùng kia trưởng thành.

- Nếu kẻ tính toán được thời khắc đưa ấu trùng vào đến lúc hoa nở thì trưởng thành, người đó phải có thần trí hơn hẳn người bình thường. Trong giang hồ đâu có ai thần trí như vậy.

Minh Chính nhìn chằm chằm vào Vương Mãng. Chạm vào nhãn quang của Minh Chính, Vương Mãng cũng phải giật mình bởi sắc mặt quá khát khe, phần khích.

Minh Chính nghiêm giọng nói :

- Có một người có thể sánh ngang với Khổng Minh Gia Cát, nhưng nô tài chỉ sợ nói ra Vương gia...

Vương Mãng khoát tay :

- Tổng quản cứ nói. Nếu kẻ đó có ý giết ta và Tổng quản thì dù y có là thủ cốt, Vương Mãng này cũng tru di tam tộc.

- Vương gia cho phép, nô tài sẽ nói. Nếu có gì không phải Vương gia bỏ qua.

- Tổng quản cứ nói đi. Người đó là ai?

Minh Chính nghiêm giọng nói như sợ ai đó có thể nghe được tiếng của gã :

- Người đó chỉ có thể là Thần Cơ Bất Tri Khách.

Vương Mãng cau mày :

- Thần Cơ Bất Tri Khách?

Tổng tài Thái Minh Công gật đầu :

- Chỉ có thể là Thần Cơ Bất Tri Khách mà thôi. Thần trí của lão so với người tầm thường thì hơn hẳn rồi. Vừa cao minh vừa có lăm mưu mẹo, để người này sống, Vương gia sẽ có hậu họa sau này.

Vương Mãng nghiêng răng :

- Thần Cơ Bất Tri Khách, lão muốn giết bổn vương, lão đáng chết thật.

Vương Mãng dứt lời đứng lên, toan bước ra ngoài hạ lệnh cho bọn Cẩm vệ quân, nhưng Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính đã cản y lại :

- Vương gia, ngoài Thần Cơ Bất Tri Khách, phải có người đứng sau lưng gã.

- Người muốn nói ai?

- Bây giờ nô tài chưa thể khẳng định được, nhưng nếu Vương gia cho bọn Cẩm vệ quân đến gia phủ của Bất Tri Khách chẳng khác nào đã đánh động bọn chúng rồi.

- Ý của người như thế nào?

- Bứt dây sẽ động rừng. Nếu Vương gia cho nô tài tra xét vụ này, nhất định sẽ tìm ra thủ phạm.

Vương Mãng gật đầu :

- Được! Bổn Vương giao cho người truy tìm ra thủ phạm, tiền trăm hậu tấu cũng được.

Vương Mãng vừa nói vừa lấy từ trong thắt lưng một chiếc kim bài khắc hình rồng uốn lượn đưa đến trước :

- Đây là tín phù của bổn vương. Bất cứ ai thấy tín phù này đã thấy bổn vương, người giữ lấy phải cẩn thận.

- Đa tạ Vương gia đã giao trọng trách cho nô tài. Nhất định nô tài sẽ tìm ra thủ phạm trong một tuần trăng.

Vương Mãng gật đầu.

Tổng tài Thái Minh Công đi rồi, Vương Mãng mới thở dài một tiếng, suy nghĩ mông lung. Ai đã dụng ong độc để hành thích y? Thần Cơ Bất Tri Khách chăng? Nếu như là Thần Cơ Bất Tri Khách dụng âm mưu này thì nhất định phải có dự mưu của...

Vương Mãng thở dài không dám nghĩ tiếp.

Cộc... Cộc... Cộc...

Vương Mãng cau mày. Tiếng ả cung nữ bên ngoài vọng vào :

- Bẩm Vương gia có Quận chúa đến vấn an.

Vương Mãng bậm môi, suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Thỉnh Quận chúa vào.

Y sửa lại trang phục, ngồi hẳn trên tràng kỷ chờ Quận chúa đến.

Cánh cửa hậu cung từ từ hé ra và Quận chúa trong bộ y phục giản đơn bước vào.

Quận chúa ôm quyền xá Vương Mãng rồi nói :

- Nghe hoàng huynh bị nạn, Vương Tĩnh đến vấn an.

Vương Mãng ha hả rồi chỉ chiếc đôn đối diện với mình, cắt ngang tràng cười đó y nói :

- Lũ ông độc kia thì chẳng làm gì được huynh đâu. Huynh chỉ bực dọc không tìm ra thủ phạm mà thôi.

- Lũ ông kia là do người có ý đưa vào đây để hành thích Hoàng huynh?

- Không sai! May mà có Tổng tài Thái Minh Công, nếu không huynh đã bị hại. Nhưng huynh cũng đã biết người dự mưu là Thần Cơ Bất Tri Khách.

Quận chúa Vương Tĩnh lập lại :

- Thần Cơ Bất Tri Khách?

- Đúng, chính lão chứ không ai khác.

- Huynh có chắc đã tìm được chứng cứ?

Vương Mãng vỗ tay xuống bàn :

- Ngoài lão Thần Cơ Bất Tri Khách ra, trên giang hồ còn ai nữa chứ?

- Muội sợ huynh hiểu lầm người mà thôi.

- Huynh không hiểu lầm đâu.

Vương Mãng vừa nói đến đây thì một gã thái giám từ ngoài bước vội vào. Gã cúi đầu thảng thốt nói :

- Bẩm Vương gia, Tổng tài Thái Minh Công thông báo đến người rằng thủ phủ của Thần Cơ Bất Tri Khách đã bốc cháy. Cẩm vệ quân không thể xông vào biển lửa đó được để cứu lão.

Vương Mãng đập tay xuống bàn :

- Thần Cơ Bất Tri Khách, lão tặc muốn chết để không bị bổn vương trị à?

Vương Mãng nghiêng rang ken két :

- Muội có muốn đi với huynh không?

Vương Tĩnh gật đầu :

- Muội sẽ đi với Hoàng huynh để tìm cho ra lẽ. Không lý nào Thần Cơ Bất Tri Khách lại phản phúc tính dự mưu làm hại Hoàng huynh.

- Hừ, con người thì đâu ai biết được. Lão có chết cũng không giấu được hành tung.

Vương Mãng cùng với Vương Tĩnh song hành bước ra ngoài.

Vừa đi đến cuối hành lang, đột ngột Vương Tĩnh lão đảo ôm đầu.

Vương Mãng vội vã đỡ tay Vương Tĩnh :

- Muội bị gì vậy?

- Đột nhiên muội cảm thấy khó chịu quá...

Vương Mãng chiếu nhân quang vào nàng :

- Nếu muội thấy mệt hãy về hậu cung nghỉ ngơi, đến xem qua hiện trường thủ phủ của Bất Tri Khách xong, huynh sẽ ghé qua thăm muội.

Vương Tĩnh gật đầu, lí nhí nói :

- Huynh bảo trọng.

- Muội đừng lo cho ta.

Khi Vương Tĩnh quay gót, Vương Mãng nhìn theo nàng chăm chăm với ánh mắt của con diều hâu, hau hâu đã thấy đâu đó con mồi đang lấp ló.

33. Chương 33

Trần cổ mộ đổ sụp xuống, cũng vừa lúc Thế Lãm và Nhĩ Lan đã kịp lẩn vào mật đạo ngầm bên dưới, được kiến tạo dưới bề đoàn thờ bài vị Tử Lang.

Trong mật đạo ngầm tối đen như mực, Thế Lãm bắt buộc phải dựa đến ngọn Vô Ảnh đăng soi sáng. Một điều rất kỳ lạ, càng tối chừng nào ngọn đèn Vô Ảnh lại càng sáng chừng nấy. Nó tựa như vầng mặt trời tí hon trên tay Thế Lãm.

Con đường mật đạo thoai thoải chúc xuống dưới, Thế Lãm và Nhĩ Lan cứ lần bước đi mãi. Vừa đi Thế Lãm vừa kể lại tất cả những gì mình đã trải qua cho Nhĩ Lan nghe.

Nhĩ Lan thở dài một tiếng :

- Muội không ngờ lại gặp mẫu thân trong hoàn cảnh thật bất ngờ.

Thế Lãm quay sang nhìn nàng mỉm cười :

- Sự đời có những điều bất ngờ mà chúng ta không thể biết trước được.

Chàng dừng bước :

- Muội hãy nói cho huynh biết, lão Địa Lôu Tôn Giả đã luyện thành ma công rồi phải không?

Nhĩ Lan gật đầu :

- Lão đã luyện thành ma công. Nhưng có một điều rất kỳ lạ.

- Điều gì?

- Lúc muội ở chung với Địa Lôu Tôn Giả, lão chẳng có hành động sàm sỡ với muội, mà ngược lại chỉ dụng muội để tạo tượng mà thôi.

Thế Lãm cau mày :

- Lão dụng muội để tạo tượng. Những pho tượng đó như thế nào?

Nhĩ Lan ửng mặt, lí nhí nói :

- Tất cả những pho tượng do lão quái tạo ra đều khỏa thân, và có dung diện na ná với mẫu thân của muội.

Thế Lãm vỗ tay một cái :

- Thế thì huynh biết rồi. Nếu như bá mẫu có rơi vào tay Địa Lôu Tôn Giả cũng không sợ bị tán mạng đâu.

Nhĩ Lan ngơ ngác nhìn chàng :

- Sao huynh đoán chắc như vậy.

Thế Lãm mỉm cười :

- Huynh đoán chắc với muội là Địa Lôu Tôn Giả đã si tình mẫu thân muội. Vì chữ si đó mà lão đã gây ra biết bao đại họa cho gia đình muội. Cuối cùng lão cũng có được mẫu thân muội, không lẽ lại giết người mình thương chứ?

Nhĩ Lan bẽn lẽn nhìn chàng :

- Tội nghiệp cho phụ thân. Người đã bị hại, giờ lại ôm hận nơi chín suối. Muội nhất định không bỏ qua cho lão Địa Lôu Tôn Giả đó đâu.

- Ấy, huynh cũng có cùng ý nghĩ với muội. Nhưng nhất thời huynh và muội có hợp sức lại cũng không phải là đối thủ của Địa Lôu Tôn Giả. Ngoại trừ huynh luyện thành Vô Ảnh Sắc trong ngọn Vô Ảnh đăng này.

- Muội không hiểu huynh nói gì.

Thế Lãm liền thuật lại những gì mà Ý Kiều Nương Tử đã nói cho chàng biết.

Thế Lãm kể xong, Nhĩ Lan phấn khởi nói luôn :

- Thế thì tốt rồi, chúng ta tìm một chốn thanh vắng nào đó để huynh luyện Vô Ảnh Sắc.

Muội sẽ cảnh giới cho huynh.

Thế Lâm thở dài một tiếng rồi nói :

- Biết là như vậy rồi. Nhưng lúc này tình thế như dầu sôi lửa bỏng. Huynh đoán chắc thế nào Tổng tài Thái Minh Công cũng lợi dụng Vương Mãng để lấy thánh chỉ Tiểu hoàng đế hiệu triệu tất cả các môn phái trong giang hồ quy về một mối Thiên giáo. Nếu môn phái nào bất tuân, xem như đã chống lại Thiên tử, và chắc chắn sẽ bị Hắc Lâu giáo chủ thanh trừng đến cọng cỏ cũng không còn.

Nhĩ Lan trầm mặt :

- Nếu Minh Chính thống nhất Trung Nguyên về một phái, đương nhiên sẽ trở thành Minh chủ võ lâm. Và sau đó...

Thế Lâm cướp lời nàng :

- Minh Chính không bao giờ dừng lại ở ngai vị võ lâm Minh chủ. Y sẽ nhìn tới ngai vàng của Tiên đế.

Nhĩ Lan bặm môi :

- Đông Doanh sẽ thống trị Trung Nguyên.

Thế Lâm nhìn thẳng vào hai mắt Nhĩ Lan :

- Muội có muốn như vậy không?

Nhĩ Lan gục mặt nhìn xuống đất :

- Muội là người Đông Doanh. Vậy huynh nghĩ muội có ý thống trị Trung Nguyên không?

Thế Lâm trầm giọng :

- Trước đây thì có. Bây giờ thì không.

Nhĩ Lan ngẩng mặt lên nhìn Thế Lâm.

Thế Lâm đặt tay lên vai nàng :

- Lan muội, có đúng như huynh nghĩ không?

Nhĩ Lan gật đầu :

- Muội sợ huynh coi thường muội.

Thế Lâm lắc đầu :

- Huynh không bao giờ coi thường muội đâu, mà lại có ý ngược lại nữa kia. Nếu muội nghĩ đến vận mệnh của bá tánh, hãy cùng với huynh ngăn chặn dự mưu của Tổng tài Thái Minh Công.

Nhĩ Lan bặm môi suy tư một lúc rồi nhỏ nhẹ nói :

- Muội sợ không giúp gì được cho huynh.

Thế Lâm nắm tay nàng, từ từ kéo nép vào ngực mình :

- Có muội bên cạnh, huynh cũng đủ an ủi rồi.

Chàng chợt nghĩ đến Hằng Ni, mà băng quơ nhìn lên trần mặt đạo. Nhĩ Lan e ấp ngược mặt lên nhìn Thế Lâm. Nàng nhận ra những nét ẩn khuất đầu đó trong ánh mắt của chàng, bèn gọi khẽ :

- Đại ca...

Thế Lâm cúi xuống mỉm cười :

- Muội muốn nói gì?

- Đại ca đang suy nghĩ gì vậy?

Thế Lãm lắc đầu :

- Huynh có nghĩ gì đâu.

Nhĩ Lan nguýt mắt :

- Muội thấy trong ánh mắt đại ca có ẩn khuất điều gì đó. Huynh giấu muội. Sao huynh lại giấu muội chứ? Huynh không tin vào tấm lòng của muội à?

Thế Lãm cúi xuống hôn lên trán nàng :

- Huynh không nghĩ gì đâu, và lại không như ý niệm của muội.

- Đại ca giấu muội.

Nàng khẽ đẩy chàng ra :

- Có phải vì muội là người Đông Doanh nên đại ca chưa tin muội phải không?

Thế Lãm lắc đầu :

- Muội tin huynh đi. Trong thâm tâm huynh không bao giờ mang ý niệm coi muội là người của Đông Doanh. Cho dù muội là người của Đông Doanh đi nữa, tấm lòng của muội vẫn hơn những người khác.

- Thế tại sao đại ca còn giấu muội?

Thế Lãm nghiêm mặt :

- Huynh giấu muội điều gì?

Nhĩ Lan mỉm cười :

- Nếu muội nói đúng, huynh có lắc đầu không?

- Huynh không phải là kẻ đa diện.

- Được, có phải đại ca đang nghĩ đến Hằng Ni cô nương phải không?

Thế Lãm sững sốt. Chàng không ngờ Nhĩ Lan lại đọc được ý niệm thâm kín của mình.

Chàng thở dài một tiếng, gật đầu luôn :

- Muội tha thứ cho đại ca. Quả thật lúc này đại ca có nghĩ đến Hằng Ni, và tự hỏi bây giờ nàng đang ở đâu.

Nhĩ Lan nhìn Thế Lãm :

- Muội sẽ cố gắng tìm Hằng Ni cho đại ca.

- Đại ca có lỗi với Hằng Ni.

Nhĩ Lan nắm tay Thế Lãm :

- Đại ca, chúng ta đi tiếp xem mật đạo này dẫn đến đâu.

Thế Lãm mỉm cười gật đầu :

- Chúng mình đi.

Hai người song hành trở khinh thuật bằng theo mật đạo. Chỉ trong nửa khắc, họ đã lọt ra bên ngoài một bãi bằng. Thế Lãm và Nhĩ Lan từ trong một cái giếng cạn chui lên khỏi mặt đất. Hai người đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Thế Lãm nói :

- Lan muội, chúng ta đã ra tới bên ngoài.

Bãi bằng nơi họ vừa chui lên được bao bọc bởi một hàng tùng sừng sững đứng reo với gió. Nhìn hàng tùng ấy, Thế Lãm và Nhĩ Lan ngỡ chúng như hàng binh tướng nhà trời đứng gác cửa vào thượng giới.

Họ lại nghe tiếng nước chảy róc rách.

Nhĩ Lan định thần lắng tai, rồi thoát một cái băng mình về nơi âm thanh do con suối tạo thành. Nàng đứng trên một phiến đá ngoắc gọi Thế Lâm :

- Đại ca đến đây xem nè.

Thế Lâm chỉ lắc vai một cái, đã đến bên nàng.

Dưới phiến đá một dòng suối trong vắt chảy len lõi trông tựa dòng suối bạc lấp lánh.

Mặc dù hai bên dòng suối là lớp đá tai mèo, nhưng vẫn chen chúc những đóa hoa cẩm chướng vô cùng xinh đẹp.

Thế Lâm buột miệng nói :

- Cảnh quang nơi này đẹp thật. Rất tiếc chúng ta không thể ở đây được.

- Đại ca tính đi đâu?

- Huynh muốn đến thông báo cho tất cả các đại phái trong giang hồ biết âm mưu của Tổng tài Thái Minh Công.

- Mọii sẽ đi cùng huynh.

- Đi cùng với huynh, mọii sẽ bị phiền lụy đó.

Nhĩ Lan lắc đầu :

- Mọii không sợ. Võ công của mọii đâu phải tầm thường.

Nàng mỉm cười nhìn chàng, nói tiếp :

- Trước đây, ngay cả đại ca khi chưa gặp được kỳ duyên trở thành chủ nhân Vô Ảnh đặng, cũng chưa phải là đối thủ của mọii.

Nàng bẽn lễn :

- Có đúng không nào?

- Thôi được, mọii sẽ đi cùng với huynh, nhưng nhất thời chúng ta phải cẩn thận vẫn hơn.

Nếu như Địa Lâu Tôn Giả đoán chắc huynh và mọii đã tán mạng trong cổ mộ thì không sao, bằng như ngược lại, chắc chắn cao thủ Thiên giáo đang có mặt khắp nơi để tầm nã chúng ta.

- Mọii cũng muốn đối mặt với bọn chúng để minh chứng cho Minh Chính biết, Nhĩ Lan là kẻ thù của gã.

Thế Lâm mỉm cười lắc đầu :

- Minh Chính chắc hận đại ca lắm.

- Y sẽ tìm đại ca mà thanh toán mối hận đó. Đại ca có sợ Minh Chính không?

Thế Lâm bật cười. Cắt ngang tràng cười đó, chàng rúm người lại :

- Huynh sợ lắm! Dù sao mình cũng đã cướp người mà Minh Chính tôn thờ.

Nhĩ Lan nhéo vào vai Thế Lâm :

- Mọii giận huynh đó.

Chàng nắm tay Nhĩ Lan :

- Huynh thì lại say mê sắc đẹp của mọii rồi.

Chàng choàng tay qua tiểu yêu của nàng, lắc mình trở khinh công Nhứt điều truy thiên cấp luôn Nhĩ Lan lướt qua hàng tùng.

Vừa lướt qua khỏi hàng tùng, Thế Lâm giật mình :

- Y...

Nhĩ Lan cũng chẳng khác gì Thế Lãm :

- Y...

Thế Lãm và Nhĩ Lan không ngạc nhiên sao được khi chung quanh họ bạt ngàn rừng tùng không biết đâu là lối ra. Thế Lãm cau mày nói với Nhĩ Lan :

- Lan muội, chúng ta đã lọt vào trận pháp rồi.

Hai người đảo mắt một lượt. Nhĩ Lan không thể tin được vào mắt mình nữa. Mới đây thôi nàng chỉ thấy có mỗi một hàng tùng vây quanh bãi bằng, thế mà giờ đây là cả một cánh rừng bạt ngàn mênh mông.

Thế Lãm trầm giọng :

- Chúng ta đi tiếp thôi.

Chàng nắm tay Nhĩ Lan, lướt băng đi. Hai người cứ trở khinh thuật như đôi én băng đi vun vút, độ nửa khắc sau thì lại quay trở lại đúng bãi bằng khi họ từ dưới mật đạo chui lên.

Thế Lãm cắn răng.

Nhĩ Lan lắc đầu :

- Lạ thật, sao kỳ như vậy.

Thế Lãm ngồi xuống phiến đá :

- Có lẽ huynh và muội phải quay trở lại đường cũ.

Nhĩ Lan gật đầu.

Hai người liền quay trở lại cái giếng cạn, họ càng ngỡ ngàng hơn khi cái giếng cạn giờ đã đầy nước.

Nhĩ Lan lắc đầu :

- Huynh và muội không thể trở ra bằng mật đạo được nữa rồi, chỉ trừ khi nào chúng ta biến thành cá mà thôi.

Thế Lãm thở dài :

- Chẳng lẽ huynh và muội bị chôn chôn trong này sao. Có người lập trận pháp nhưt định phải chừa một con đường ra. Mà trận pháp này, huynh đoán chắc là do Ý Kiêu Nương Tử dựng ra.

- Muội cũng nghĩ như đại ca.

Nàng ngược mắt nhìn Thế Lãm :

- Đại ca, hay nhân dịp này huynh luyện Vô Ảnh Sắc luôn.

Thế Lãm lắc đầu đi tới chấp tay sau lưng thở dài một tiếng :

- Dù ở đây có điều kiện luyện Vô Ảnh Sắc, nhưng đến lúc huynh luyện thành thì Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính cũng toại thành sự mưu của mình. Đến lúc huynh trở ra cũng không thể đảo ngược được tình thế.

- Chúng ta phải làm gì?

Thế Lãm gật đầu :

- Phải rời khỏi đây thôi!

Nhĩ Lan nhìn một lượt quang cảnh chung quanh. Hàng tùng vây bọc bãi bằng này trông thật là thưa thớt, thế mà phía sau nó lại là một trận pháp biến hóa khôn lường.

Nhĩ Lan suy nghĩ miên man, còn Thế Lãm thì bâng quơ nhìn bầu trời xanh lúc bình minh vừa ló dạng phía trời đông.

Thế Lãm đứng bật dậy.

- Lan muội, chúng ta nhắm hướng mặt trời mà đi.

Nhĩ Lan gật đầu.

Hai người lại sóng vai nhau băng ra khỏi bãi bằng nhằm hướng đông, hy vọng sẽ ra khỏi trận pháp. Trở khinh thuật non nửa cũng cùng thời khắc lúc đầu, họ lại quay về nơi xuất phát.

Thế Lâm dậm chân, bực dọc nói :

- Đúng là ma trận.

Chàng vừa nói vừa hú lên một tiếng như rồng ngâm, vận dụng hết nguyên ngôn chân khí thi triển “Nhứt Điều Truy Thiên” lao vọt lên không trung.

Thân ảnh của Thế Lâm như cánh nhọn lướt lên vùn vụt, khiến Nhĩ Lan chỉ biết đứng ngây ra nhìn.

Từ trên không trung bằng một động tác như chim nhọn, Thế Lâm đảo người, chuyển hướng lướt ra khỏi bãi bằng.

Thoắt cái thân ảnh chàng đã mất hút vào hư vô, Nhĩ Lan không còn nhận ra đâu nữa.

Nàng bắt tay lên miệng gọi lớn :

- Hoàng huynh... Hoàng huynh...

Tiếng gọi của Nhĩ Lan ngân vang nhưng tuyệt nhiên chẳng nghe tiếng Thế Lâm đáp lại.

Nàng thở dài một tiếng, đến ngồi bên phiến đá nghĩ thầm :

- “Có lẽ Thế Lâm đã bỏ rơi mình lại trong trận pháp này”.

Nàng vừa nghĩ vừa lắc đầu tự nhủ :

- “Không như vậy đâu, Hoàng huynh là đấng trượng phu vị nghĩa, không bao giờ bỏ rơi mình đâu”.

Nhĩ Lan thở dài, đột nhiên nhìn xuống dòng nước trong vắt in màu xanh thẳm của bầu trời.

- Lan muội...

Nhĩ Lan giật mình, đứng bật dậy :

- Hoàng đại ca.

Nàng bật khóc thốn thức.

Thế Lâm tròn mắt hỏi :

- Sao muội lại khóc?

- Muội nghĩ đại ca đã... đã...

Nàng e dè cúi đầu nhìn mũi hài.

Thế Lâm lắc đầu, đặt tay lên vai nàng :

- Muội lại nghĩ xấu cho huynh rồi.

Nhĩ Lan bẽn lẽn, ửng thẹn :

- Đại ca đừng bỏ muội nghe.

- Huynh làm sao bỏ muội được. Giờ có muốn đi, huynh cũng không thể ra khỏi trận pháp này.

- Đại ca không tìm được đường ra à?

Thế Lâm gật đầu :

- Ma trận này thật là kỳ quái và vô cùng lợi hại.

Nhĩ Lan nheo mày. Nàng chợt nghe âm thanh róc rách của con suối tạo ra, đột ngột sắc diện rạng rỡ hẳn lên :

- Đại ca, muội đã có cách ra khỏi trận pháp này rồi.

Thế Lâm hỏi luôn :

- Muội có cách gì? Nói cho huynh biết đi.

Nhĩ Lan vỗ tay vào trán mình :

- Sao muội lại không nghĩ ra được chứ?

Nàng chỉ tay xuống con suối đang chảy :

- Bất cứ dòng suối nào cũng nhập vào sông lớn, sông lại đổ ra biển. Chúng ta cứ theo con suối này, nhất định sẽ ra khỏi ma trận của mẫu thân.

- A... đơn giản như vậy thôi mà huynh lại không nghĩ ra.

Chàng vừa nói vừa ôm choàng lấy Nhĩ Lan :

- Muội thông minh hơn huynh nhiều.

Nàng nép đầu vào ngực Thế Lâm lí nhí nói :

- Muội không thông minh bằng đại ca đâu.

Thế Lâm cau mày :

- Ấy, sao lại nói vậy, chính muội đã nghĩ ra cách thoát khỏi trận pháp này mà.

- Nếu muội thông minh, đã không nói ra điều đó. Nói ra rồi, đại ca và muội sẽ rời khỏi đây mà chen chân vào chốn thị phi giang hồ. Trong giòng sông giang hồ mệnh mông ấy, muội sợ...

Thế Lâm bịt miệng nàng :

- Đừng nghĩ quẩn nào. Khi nào huynh ngăn cản được Tổng tài Thái Minh Công sẽ cùng muội quay lại chốn này mà ẩn dật.

Nét ngài của Nhĩ Lan nhướng lên. Nàng mỉm cười nhỏ nhẹ nói :

- Đại ca hứa với muội nghe.

Thế Lâm gật đầu :

- Huynh hứa. Huynh và muội dù sao cũng đã một lần...

Chàng bỏ lưng câu nói ở đó, còn nàng thì thẹn thùng, úp mặt vào ngực chàng để che giấu những nét e lệ ngượng ngùng của nữ nhân.

Nhĩ Lan lí nhí nói :

- Nếu như ở ngoài kia đại ca gặp được ai đó mà quên muội, nơi này sẽ là mồ chôn của muội đó.

Thế Lâm trừng mắt :

- Muội không được nghĩ xấu về huynh nữa.

Nhĩ Lan bặm môi suy tư :

- Muội sợ thôi.

- Không được sợ.

Nhĩ Lan gật đầu.

Thế Lâm dịu dàng đứng lên :

- Chúng ta đi.

34. Chương 34

Cộc... Cộc... Cộc...

Cỗ xe độc mã lao nhanh trên quan lộ, bỏ lại phía sau đám bụi mù dày đặc. Trên lớp lông đen mượt lốm đốm những giọt mồ hôi, nhưng xem chừng tuấn mã vẫn chưa hết sức, nên bốn vó của nó vẫn phi nước kiệu đều đặn, kéo theo cỗ xe che kín rèm phía sau lưng mình.

Ngồi trên ghế xà ích là một cung nữ hình như chỉ cầm dây cương một cách hờ hững.

Bốn cao thủ hán nhân vận võ phục huyết y lướt băng ra chắn ngang đường. Gã đội trưởng giơ thẳng lên trời một tín kỳ thêu nhật nguyệt, tín kỳ của Thiên giáo.

Y cất tiếng đồng dục quát lớn :

- Dừng ngựa!

Con tuấn mã hí lên vang dội rồi mới chịu dừng bốn vó.

Gã cao thủ Thiên giáo quắc mắt hỏi nàng cung nhân cầm dây cương :

- Ai ở trong xe?

Nàng cung nữ mỉm cười, lấy từ trong thắt lưng ra một tấm kim bài đưa đến trước.

- Các hạ có thể nhận ra tấm kim bài này.

Gã hán tử rọi nhãn quang sáng ngời chiếu vào tấm kim bài đó, lẩm nhẩm đọc :

- Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh.

Gã nhìn nàng cung nữ :

- Cỗ xe này của Quận chúa?

Nàng cung nữ nhún vai :

- Các hạ đã thấy kim bài của Quận chúa rồi, chẳng lẽ lại không tin sao?

- Tại hạ tin! Nhưng theo lệnh của Tổng tài Thái Minh Công, bọn tại hạ phải chặn các nẻo đường để không cho địch nhân tháo chạy.

- Lệnh của Tổng quản chỉ có hiệu lực đối với những người khác thôi, còn đây là cỗ xe của Quận chúa. Hay các hạ có ý xem thường Quận chúa và Vương phủ?

- Cô nương miễn thứ, tại hạ chỉ làm theo di lệnh mà thôi chứ tuyệt nhiên không có ý xem thường Quận chúa.

- Các hạ không xem thường Đông Giang quận chúa thì xin mời nép qua một bên.

Gã cao thủ Thiên giáo lưỡng lự một lúc rồi ra hiệu cho ba người kia nhường đường cho nàng cung nữ khiến tuấn mã kéo cỗ xe vượt qua chúng.

Chạy được năm dặm, nàng cung nữ mới vén rèm quay vào trong khoang.

Nàng thở khi một tiếng, như vừa trút xong một cái gánh quá nặng, rồi mới nói :

- Tiên sinh, chúng ta đã thoát nạn rồi.

Khuôn mặt đầm đìa, khắc khổ của Thần Cơ Bất Tri Khách hơi nhú ra ngoài, nhìn hai bên đường. Lão khoát tay :

- Dừng xe...

Nàng cung nữ dừng tuấn mã :

- Sao chúng ta lại dừng ở đây?

Thần Cơ Bất Tri Khách chui hẳn ra ngoài. Lão vuốt râu nhìn trời, bặm môi suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Cô nương hãy quay xe về được rồi, lão phu sẽ xuống đây.

Nàng cung nữ tròn mắt :

- Sao tiên sinh lại xuống đây. Từ đây đến Ngũ Đài sơn còn xa lắm. Tiên sinh đi một mình không tiện.

Thần Cơ Bất Tri Khách khoát tay :

- Ấy, hãy nghe lão phu. Nhất định thế nào Tổng tài Thái Minh Công cũng sẽ biết được Quận chúa giúp lão trốn ra khỏi hoàng thành mà cho người rượt theo. Nếu lão phu ở trong cỗ xe của Quận chúa tất sẽ gây họa cho người. Lão đi bộ an toàn hơn, cô nương quay xe lại, coi như cũng là một diệu kế, vừa minh chứng cho Quận chúa, vừa đánh lạc hướng Thái Minh Công.

- Nếu tiên sinh đã tính như vậy thì tiện nữ quay xe về vậy.

Thần Cơ Bất Tri Khách bước xuống xe, tần ngần một lúc chờ cho nàng cung nữ quay xe lại mới nói :

- Nếu gặp Quận chúa, nhớ nhắn lời của lão phu đa tạ người.

- Tiên sinh đừng khách sáo, tiên sinh được an toàn, Quận chúa mừng lắm rồi.

Nàng cung nữ ôm quyền xá Thần Cơ Bất Tri Khách một xá :

- Tiên sinh đi đường bình an. Tiện nữ kiếu từ.

Thần Cơ Bất Tri Khách gật đầu, lão chờ cho nàng cung nữ khiển tuần mã chạy khuất rồi mới lẩn vào tiểu lộ mà đi. Thần Cơ Bất Tri Khách cứ rong ruổi đi mãi, đối với lão bây giờ trên mọi ngã đường đều có cạm bẫy của Thiên giáo và lão thì không muốn lọt vào tay Tổng tài Thái Minh Công.

Thần Cơ Bất Tri Khách rảo bước đi mãi, chẳng màng đến hai bên đường. Đột nhiên lão nghe văng vẳng ai đó gọi mình :

- Tiên sinh đi đâu gấp gấp như vậy.

Thần Cơ Bất Tri Khách giật mình, sững bước, từ từ quay lại.

- Từ hai bên đường một tảng, một đạo bước ra. Người vận tảng y chính là Thần tăng Kim Chung Trí Giả, Phương trượng trụ trì Linh Sơn cổ tự, còn người đạo sĩ chẳng ai khác mà chính là Vân Minh cư sĩ.

Thần Cơ Bất Tri Khách cau mày khi nhận ra hai người đó. Lão cười khẩy nói :

- Giữa đường gặp hai vị thật là hạnh ngộ... hạnh ngộ...

Thần Cơ Bất Tri Khách vừa nói vừa ôm quyền xá Thần tăng Kim Chung Trí Giả và Vân Minh cư sĩ.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả lắc cái chuông vàng bé xíu đeo nơi cổ tay, vừa lắc vừa nói :

- Có phải lời vừa rồi rất thật tâm không. Hay tiên sinh chỉ ngôn mà che ý. Hai chúng ta đã đợi ở đây lâu lắm rồi.

Bất Tri Khách hỏi luôn :

- Hai vị đợi người nào vậy?

Vân Minh cư sĩ nói luôn :

- Chúng tôi đợi tiên sinh chứ còn ai?

Thần Cơ Bất Tri Khách cau mày :

- Đợi lão thư sinh gầy còm này à? Lão có dinh phủ, nếu không có chuyện phải ra khỏi dinh, sẽ thỉnh nhị vị quá độ đến hầu tiếp vài cân rượu nhạt.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả khoát tay :

- Tiên sinh đừng khách sáo quá. Chúng ta là người trong giang hồ, đâu nhất thiết phải nề hà. Gặp được tiên sinh đã hạnh ngộ, hai chúng tôi thỉnh tiên sinh ghé qua lều cỏ dùng vài cân rượu cũng được.

Thần Cơ Bất Tri Khách nghe giọng nói, kiểu cách của Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung cũng thừa biết mình đã lọt vào nơi phục kích của Thiên giáo rồi. Mặc dù suy đoán như vậy, nhưng Bất Tri Khách vẫn thản nhiên không biểu lộ một chút lo toan gì.

Lão giữ ống tay áo trường y thư sinh ôm quyền nói luôn :

- Được nhị vị hảo huynh mời đối ẩm, lão đây rất cảm kích. Chúng ta sẽ uống say mới thôi.

Vân Minh cư sĩ gật đầu :

- Mời tiên sinh.

Cả hai đồng loạt kê bên Thần Cơ Bất Tri Khách. Mặc dù hành động của Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung lộ rõ mồn một nhưng Thần Cơ Bất Tri Khách vẫn bình thản không dao động. Lão tự nhủ thầm :

- “Nếu lúc này mình tỏ ra lúng túng, đối phương sẽ nhân cơ hội đó mà lấn lướt, khó tìm chỗ sơ hở để phát triển kỳ biến”.

Nghĩ như vậy, Bất Tri Khách thả bước thong dong theo Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung. Ba người tạt vào một cái gò trúc, trong hàng trúc bao bọc đã dựng sẵn một chiếc chòi bằng lá, thật là đơn sơ đến độ chỉ cần một ngọn gió đi qua thôi, cái chòi kia sẽ biến mất khỏi thế gian này.

Vân Minh cư sĩ chỉ chiếc chòi :

- Đây là tệt xá của lão, thỉnh thoảng tiên sinh quá vắng.

- Đa tạ Vân đạo trưởng.

Thần Cơ Bất Tri Khách theo bước Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung bước qua lũy trúc vây quanh gò để vào trong gian nhà chòi.

Lão thấy một hố huyệt đã được đào sẵn ngay trước chòi lá.

Thần Cơ Bất Tri Khách chỉ hố huyệt :

- Chẳng hai huyệt đạo này đào sẵn cho ai vậy?

Vân Minh cư sĩ mỉm cười nói :

- Bồn đạo sống ẩn cư một mình nơi thâm sơn cùng cốc, nên đào sẵn hố huyệt để khi có người chết thì khỏi bận tay bận chân thôi mà.

Lão đứng nép qua một bên nhường đường cho Thần Cơ Bất Tri Khách :

- Thỉnh tiên sinh vào âm môn.

Thần Cơ Bất Tri Khách lãnh cảm thả bước vào. Lão nhận ra bàn thờ trên có để bài vị của tiên đế, Thần Cơ Bất Tri Khách cau mày trầm nghĩ :

- “Lão cư sĩ này sao lại thờ Tiên đế?”

Thần Cơ Bất Tri Khách dừng bước trước bệ thờ hồi lâu, rồi quay lại Vân Minh cư sĩ :

- Vân đạo sĩ có thể cho lão đốt một nén nhang thấp cho Tiên vương.

Vân Minh cư sĩ gật đầu :

- Được, được!

Lão rút ba nén nhang, tự tay đánh đá lửa đốt nhang rồi trao qua Thần Cơ Bất Tri Khách :

- Tiên đế chắc vừa lòng lắm khi được tiên sinh thấp nhang tế vong linh.

Thần Cơ Bất Tri Khách nghiêm mặt lẩm nhẩm khẩn :

- Vi thần là Lược Sĩ Học Giả Thần Cơ xin kính bái tiên đế ba nén nhang để tỏ lòng trung. Vi thần tài hèn đức mỏng, gặp buổi loạn ly không sao bồi đắp cơ nghiệp mà Tiên đế đã để lại sống chịu nhục, chết không quang minh, chỉ mong Tiên đế thấu hiểu cho vi thần.

Thần Cơ Bất Tri Khách ghim ba nén nhang vào lư hương.

Lão vừa lùi lại một bộ toan hành đại lễ, thì Vân Minh cư sĩ nạt ngang :

- Đủ rồi!

Thần Cơ Bất Tri Khách quay lại nhìn Vân Minh cư sĩ :

- Vân đạo sĩ vừa nói gì, thế nào là đủ, thế nào là không đủ.

Vân Minh cư sĩ trừng mắt nhìn chăm chăm vào Thần Cơ Bất Tri Khách :

- Lướt Sử Học Giả, bộ người tưởng bổn đạo ẩn cư không biết gì sao?

- Vân đạo sĩ đã biết gì?

Vân Minh cư sĩ hừ lạnh một tiếng :

- Lướt Sử Học Giả, đáng lẽ ra ta thỉnh người về đây bồi tiếp mi một vài cân rượu để tỏ lòng thành kính phục kẻ sĩ, nhưng khi nghe mấy lời khấn xảo ngôn của người, bổn đạo bất nhẫn không sao chịu được.

Vân Minh cư sĩ vừa nói vừa dựng đứng song thủ ngang tầm ngực :

- Lướt Sử Học Giả Thần Cơ, bổn đạo hỏi người, đã ăn cơm chúa, hưởng lộc vua, sao lại dự mưu ám hại Thái thượng hoàng để theo gian thần mưu đồ xóa để đoạt ngôi.

Thần Cơ Bất Tri Khách cau mày :

- Ai nói như vậy?

- Không có lửa làm sao có khói. Chính mi đã dự mưu cùng với Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm và Bạch Hoa Lan ám hại Thái thượng hoàng, có đúng không nào?

Thần Cơ Bất Tri Khách mỉm cười, từ tốn đáp :

- Vân đạo trưởng ngày xưa thông minh lỗi lạc, những lời sàm ngôn có thể phân biệt được, cứ sao hôm nay lại hồ đồ như vậy. Xét về đạo lý, đã làm vua thì phải biết chăm chút bá tánh, nhưng Thái thượng hoàng là hỗn quân hoang dân vô độ, cứ đó chẳng phải là sự nghiệp tiên đế đã đến thời mạt vận rồi hay sao. Mặc dù bổn học giả không dự mưu ám hại Thái thượng hoàng nhưng cái chết của Thái thượng hoàng cũng có phần lỗi của ta.

Thần Cơ Bất Tri Khách thở dài một tiếng :

- Nước một ngày không vua như rắn một ngày không đầu, khi Thái thượng hoàng mất, Tiểu hoàng đế đã lên ngôi trị vì trăm họ, cứ sao Vân Minh cư sĩ lại nói Thần Cơ này là kẻ xóa để đoạt ngôi.

Vân Minh cư sĩ trừng mắt muốn lột thỏm hai con người ra ngoài :

- Không có người dự mưu thì Thái thượng hoàng đâu có chết.

Thần Cơ Bất Tri Khách thở dài một tiếng :

- Lỗi của tại hạ là tiếc không nhìn ra tâm địa bên trong của Vương gia mà thôi. Ấu đó cũng là mệnh trời đã xếp đặt, mà sức người thì không thể cãi được mệnh trời. Tại hạ chỉ sợ, nay mai đây Tổng tài Thái Minh Công sẽ là mối nguy hại cho Trung Nguyên bá tánh.

- Hừ... lão sợ...

Vân Minh cư sĩ cười gằn :

- Lướt Sử Học Giả, người lại xảo ngôn vu oan cho kẻ trung thần. Tổng tài Thái Minh Công bỏ bao tâm huyết vì chữ trung thần, ái quốc, thế mà người lại cho ngài là kẻ phản thần.

Vân Minh cư sĩ lắc đầu :

- Tâm của người như rắn độc, khi đến đường cùng thì khua môi múa mép để hồng đồ tội cho người khác. Người thật đáng chết.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả nhìn Thần Cơ Bất Tri Khách :

- Lược Sử Học Giả, tiên sinh đã cho nghiệp tiên đế là ý trời xếp đặt, vậy sao còn dự mưu chống lại người trung như Thái Minh Công.

Thần Cơ Bất Tri Khách khoát tay nạt ngang :

- Các người đừng nhiều lời ngụy tạo nữa. Nếu Thần Cơ này không ngoa ngôn thì ta đoán chắc các người đã đầu phục Thiên giáo rồi. Rồi đây các người sẽ ân hận, lúc đó đừng trách bổn học giả sao không cảnh tỉnh trước nguy cơ đang tiềm tàng.

Vân Minh cư sĩ hỏi luôn :

- Nguy cơ gì?

- Bổn học giả nói ra các người cũng không tin. Nhưng trước khi bổn học giả chết bởi sự phán xét u mê của hai người hãy để ta ghi lại mấy dòng sử ký sự kiện ngày hôm nay.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả gật đầu, quay sang Vân Minh cư sĩ :

- Đạo huynh, chúng ta cũng không tiếc gì mà không cho lão phản trắc ghi lại mấy dòng chữ cuối cùng trong đời lão.

Vân Minh cư sĩ gằn giọng :

- Lược Sử Học Giả, người ghi lại đi.

Thần Cơ Bất Tri Khách ôm quyền :

- Đa tạ hai vị lão huynh.

Thần Cơ Bất Tri Khách lấy từ trong túi đeo trên vai một quyển sách bìa bọc bằng da dê, cẩn trọng đặt lên bàn. Lão mài mực, thận trọng liếm ngòi bút, sắc diện thật là trang trọng đặt bút viết.

”Thời mạt vận của Tây Hán và Đông Hán, vua không ra vua, hỗn quân dâm loạn vô độ.

Trọng dụng gian thần Minh Chính, để cho Vương Mãng chuyên quyền độc đoán. Vương Mãng cấu kết với Minh Chính dự mưu xóa để đoạt ngôi. Vương Mãng giết Thái thượng hoàng tại Thái miếu, lập Tiểu hoàng đế như bù nhìn để dễ bề thao túng quốc sự.

Sự biến sau này chưa thể khẳng định được, nhưng nếu không ngăn chặn dự mưu của Tổng tài Thái Minh Công, bá tánh càng khổ cùng hơn.”

Thần Cơ Bất Tri Khách thở dài, ngược lên nhìn bài vị tiên đế, rồi cúi xuống viết tiếp :

”Nghiệp đế có lúc thịnh lúc suy, lúc suy thì nhân tài như lá mùa thu, như sao buổi sớm, còn gian tặc thì chẳng làm sao đếm được, âu đó cũng là mệnh trời. Mấy lời tâm huyết của bổn Lược Sử Học Giả chỉ muốn nhắc nhở lại. Mong Vương gia định tâm thần thái suy nghĩ cho kỹ mà hành sự, Minh Chính không phải là người ngay, hãy tránh xa kẻ đó, nếu không hậu họa khó lường.

Điều thứ hai tránh lập lại thói thường tình của bậc đế vương, coi bá tánh như trâu ngựa, mình chần. Người xưa có câu: Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh. Hãy theo đạo lý đó mà hành sự”.

Thần Cơ Bất Tri Khách viết đến đây thì mực cũng vừa khô, lão không còn mực để viết ngoại danh của mình nữa. Nghĩ quần một hồi, Thần Cơ Bất Tri Khách cắn vào ngón trỏ cho máu nhều xuống mặt bàn rồi mới chấm bút viết tiếp bằng chính máu của mình.

“Lược Sử Học Giả Thần Cơ Toán”

Lão trang trọng xếp quyển sách lại, cho vào túi nải, ngược nhìn lên Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả, nghiêm giọng nói :

- Bổn học giả đã viết xong, thỉnh nhị vị lão huynh ra tay tế độ.

Vân Minh cư sĩ nhìn Thần tăng Kim Chung Trí Giả :

- Trí tăng huynh, chúng ta xử lý như thế nào?

Thần tăng Kim Chung lắc chiếc chuông vàng đeo nơi cổ tay, tăng hắng nói :

- Hay nhất là đạo trưởng và bản tăng áp tải Lược Sử Học Giả về kinh thành để án pháp đình xử lý. Có thể sau lưng lão còn có nhân vật thứ ba nữa cũng nên.

Thần Cơ Bất Tri Khách khoát tay :

- Nhị vị lão huynh khỏi phải bận tay bận chân như vậy, bổn học giả tự biết cách xử trí với mình khi lỡ vận.

Thần Cơ Bất Tri Khách hướng mắt về phía bệ thờ tiên đế, lẩm nhẩm nói luôn :

- Chốn quan trường thật là hư vô và bụi bặm.

Thốt xong câu đó, lão đứng như pho tượng, mắt không rời bệ thờ.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng ngựa hí vang lên lồng lộng.

Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả mới giật mình vỗ tay vào vai Thần Cơ Bất Tri Khách.

Vân Minh cư sĩ nói :

- Học giả, có người đến.

Tay Vân Minh cư sĩ vừa chạm vào vai Thần Cơ Bất Tri Khách thì lão đã đổ xuống đất.

Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả mới phát hiện Thần Cơ Bất Tri Khách đã tự cắn lưỡi quyên sinh rồi.

Vân Minh cư sĩ ngồi thụp xuống đất, nâng đầu Thần Cơ Bất Tri Khách :

- Học giả, học giả!

Trên tay lão chỉ có tấm thân gầy lạnh ngắt, thần sắc phẳng lặng vô cảm vô hồn.

Tiếng ngựa lại hí lên lồng lộng bên ngoài chòi canh.

35. Chương 35

Trở lại Hoàng Thế Lãm và Nhĩ Lan. Hai người theo con suối nhỏ hy vọng có đường thoát ra ngoài trận đồ ma quái của Y Kiều Nương Tử. Quả như Nhĩ Lan đã dự đoán, chẳng bao lâu họ đã thoát ra khỏi cánh rừng bạt ngàn đó, đến một thác nước đổ ầm ầm. Đứng trên đỉnh tháp nước, xa xa Thế Lãm nhận ra những mái nhà trong làn sương sớm mờ nhạt.

Chàng nói với Nhĩ Lan :

- Lan muội, chúng ta đã ra được ngoài trận đồ rồi.

Chàng chỉ về phía những ngôi nhà xa xa.

Nhĩ Lan gật đầu.

Thế Lãm và Nhĩ Lan liền trở khinh thuật băng mình qua bờ bên kia. Họ theo đường mòn xuống dưới chân tháp rồi thẳng ra ngoài cái quan.

Chỉ mất độ non nửa khắc, Thế Lãm và Nhĩ Lan đã đến được trấn dốc “Tam quan”. Trấn dốc Tam quan tọa lạc trên một ngã ba đường dẫn ra quan ngoại.

Nhĩ Lan nhìn tấm bia đá đặt bên vệ đường nói :

- Hoàng đại ca, chúng ta vào trong trấn tìm mua ít lương khô rồi lên đường đến Thiểu Lâm tự trước.

- Huynh lại muốn ghé vào một tửu quán nào đó để cùng với muội chén thù chén tạc, mừng chúng ta đã thoát khỏi ma trận.

Nhĩ Lan bèn lên :

- Mọi đoán không lầm huynh đã bắt đầu có sâu rươi trong người rồi.

Thế Lâm bật cười :

- Có lẽ như vậy thật.

Hai người vào trong trấn. Họ đến phố chính thì thấy có nhóm người độ hơn ba mươi nhân mạng đứng vây quanh bảng cáo thị.

Nhĩ Lan chỉ nhóm người đó :

- Hoàng đại ca, chúng ta lại coi xem họ đang đọc cáo thị gì.

Thế Lâm nhún vai :

- Huynh không quan tâm đến những tờ cáo thị của Triều đình.

- Nhưng mọi muốn xem qua.

Thế Lâm bắt nhãn gặt đầu. Hai người tiến thẳng đến bản cáo thị mà đám người đang vây quanh. Hai gã Cẩm vệ quân cầm giáo đứng dạng chân hai bên tờ cáo thị, mặt lạnh như tiền, tướng chừng như hai pho tượng sáp.

Trước mặt Nhĩ Lan và Thế Lâm có năm gã đại hán lưng đeo đại đầu đao, vận võ phục màu xám đang chú nhãn vào tờ cáo thị.

Nhĩ Lan len qua năm gã đó, kiễng chân đọc nội dung trên tờ cáo thị.

”Thuận thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu chỉ.

Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm âm mưu tạo phản, khi quân nghịch đạo, đã có dự mưu cướp ngôi minh chúa lại còn tại phe cánh gây loạn trong thiên hạ và đoạt cả di vật quý báu của Kim thượng hoàng là ngọn Vô Ảnh đăng.

Nay thừa mệnh trời, Hoàng đế ra chiếu chỉ bắt Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm. Trong thiên hạ ai là người bắt hoặc giết được Hoàng Thế Lâm, mang đầu gã đến dâng nạp triều đình, sẽ được trọng thưởng và phong tước hưởng lộc Thiên tử đến muôn đời.”

Bên cạnh chiếu chỉ có đóng dấu ấn soái, và hình vẽ chân dung của Hoàng Thế Lâm.

Đọc những dòng chữ đó, tìm Nhĩ Lan đập như trống trận, nằng quay ngoắt trở lại toan lui bước, vô hình trung lại chạm mặt năm gã đại hán.

Cả năm gã đại hán lực lưỡng đều phanh ngực cố ý khoe bộ ngực nở nang. Có lẽ nhan sắc quá đẹp của Nhĩ Lan khiến năm gã đại hán đều chú nhãn vào nàng.

Nhĩ Lan vừa toan dẫn bước chen qua năm người đó, thì mấy gã đại hán đã nhích bước đứng khít lại, dùng ngực cản đường nàng.

Một tên nhoèn miệng nham nhở, vừa cười vừa nói :

- Cô nương đi đâu gấp như vậy. Bộ cô nương biết tên Truy Hình Tướng ở đâu nên muốn hưởng lộc một mình à. Có thể cho Ngũ tử đại ngu theo cùng với được không?

Gã không chờ Nhĩ Lan có đồng ý hay không đã thộp cầm nã thủ vào hổ khẩu nàng vừa nhi nhô nói :

- Chúng ta cùng đi hưởng lộc nhé.

Y vừa dứt câu đột nhiên thấy mắt mình lóe lên một màu đỏ thắm, cùng lúc với cảm giác như bị đổ nước sôi vào mặt. Gã đại hán buông tay Nhĩ Lan, đưa lên bịt mắt, miệng tru tréo :

- Ta đui rồi... Ta đui rồi.

Gã đại hán đâu biết được trước mắt chúng là một sát tinh ma nữ mà ngay cả các vị chưởng pháp cũng phải nể mặt. Trong nhất thời, bị năm gã Ngũ tử đại ngu đưa cột trước chôn đông người, lại có mặt Thế Lâm,

sự chịu đựng của nàng nhanh chóng hóa thành cơn phẫn nộ, và chỉ trong một chớp mắt thôi, ngọn ma chỉ đã lấy hẳn cặp tròng thao láo của gã đại hán rồi.

Bốn tên đại hán còn lại trong Ngũ tử đại ngu giật mình rút xoạt thanh đại đầu đao.

Chuôi vừa lọt vào bản thủ của chúng thì Nhĩ Lan đã thoát ra khỏi đám người đó rồi.

Cả bốn ngơ ngác đưa mắt nhìn theo Nhĩ Lan đang sóng vai cùng Thế Lâm trở khinh công băng mình đi.

Một tên hét lớn :

- Hấn kia rồi!

Nghe tiếng hét lạc giọng của gã đại hán, tất cả mọi người đang có mặt quanh tờ cáo thị đồng loạt quay lại nhìn.

Gã đại hán chỉ Nhĩ Lan và Thế Lâm đang thả bước cách họ non nửa dặm, quát lớn :

- Chúng đó, gã kia chính là Hoàng Thế Lâm, còn người đi bên gã là ma nữ.

Gã vừa nói vừa cùng hai sư đệ băng về phía trước rượt theo Thế Lâm và Nhĩ Lan.

Sự phát giác của bọn Ngũ tử đại ngu đã đến tai hai tên Cẩm vệ quân. Hai tên đó nhìn nhau rồi chỉ lắc vai đã lướt qua đầu ba mươi nhân mạng băng mình theo Thế Lâm và Nhĩ Lan.

Khinh pháp của hai gã Cẩm vệ quân vô cùng cao minh và lợi hại, chứng tỏ họ là những cao thủ thượng thặng trong chốn giang hồ.

Mặc dù xuất phát sau ba gã đại hán trong Ngũ tử đại ngu, nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hai gã Cẩm vệ quân đã vượt qua mặt bọn chúng.

Cả hai vừa rượt vừa quát tháo :

- Hoàng Thế Lâm hãy dừng bước.

Mặc cho hai gã Cẩm vệ quân reo réo gọi tên mình, Thế Lâm và Nhĩ Lan vẫn không hề dừng bước. Chàng vừa song hành cùng với Nhĩ Lan vừa nói :

- Lan muội, đến ngã ba dốc Tam quan, muội rẽ bên trái, huynh rẽ bên phải. Chúng ta tạm chia tay nhau mà đến các môn phái trong giang hồ thông báo với các vị trưởng lão sự biến ngày hôm nay.

- Đại ca.

Thế Lâm nghiêm mặt nói tiếp :

- Thời gian gấp lắm rồi. Nếu như chúng ta không tranh thủ mà liên kết quần hào Trung Nguyên, huynh sợ không kịp nữa. Xem tình hình này, Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính đã hoàn toàn nắm được Vương Mãng trong tay rồi. Chẳng bao lâu nữa y sẽ thống nhất Trung Nguyên hợp nhập về Thiên giáo, thế lực như rồng mọc cánh, không còn cách chi cản trở được dự mưu của gã.

Nhĩ Lan thở dài :

- Đại ca bảo trọng.

- Muội đừng lo cho huynh. Một mình huynh dễ hành động hơn. Chúng ta sẽ gặp nhau tại Thiếu Lâm cổ tự.

Thế Lâm và Nhĩ Lan vừa đến dốc tam quan thì dừng bước. Nhĩ Lan lưỡng lự, lí nhí nói :

- Hoàng huynh!

Thế Lâm mỉm cười hồi thúc nàng :

- Muội hãy nhanh chân đi, để mấy gã này cho đại ca. Huynh muốn mở mắt cho lũ người này.

- Đại ca thận trọng. Nếu như chưa luyện thành Vô Ảnh Sắc thì đừng chạm mặt với lão Địa Lô Tôn Giả.

Thế Lâm gật đầu.

Nhĩ Lan thở dài một tiếng rồi mới chịu băng vào ngã rẽ về hướng Tây. Với khinh công của nàng, thì chỉ khoảnh khắc thôi đã mất hút trong làn sương sớm rồi.

Thế Lãm đứng chấp tay sau hông chờ cho hai gã Cẩm vệ quân rượt tới.

Hai gã Cẩm vệ quân vừa tới, chàng liền quay ngoắt lại đối mặt với bọn chúng, trầm giọng nói :

- Hai vị rượt theo tại hạ?

Cả hai tên sững bước nhìn thẳng vào chàng.

- Tại hạ nhận biết hai vị. Nhưng hơi ngạc nhiên khi thấy Song Tà nhị quái lại vận đồ Cẩm vệ quân. Chẳng hay nhị vị đã đầu phục, chọn đường quan lộ từ lúc nào?

Nhị Quái song tà hừ lạnh. Thủ Quái cười khẩy nói :

- Người đã nhận ra Song Tà nhị quái thì tốt lắm. Đã nhận ra thì người biết phải làm gì rồi. Ngoan ngoãn theo chúng ta về khấu kiến Tổng tài Thái Minh Công, may ra được ngài tha mạng. Còn bằng như trái ý thì đừng trách sao Nhị quái song tà không giữ nghĩa khí giang hồ.

Thế Lãm lắc đầu :

- Tại hạ thiết nghĩ, nhị vị nên suy nghĩ lại. Xét về quan vận, tại hạ dù sao cũng là Truy Hình Tướng Án Sát đường, đẳng cấp thuộc kẻ bề trên của nhị vị.

Cước Quái sa sầm mặt xuống :

- Xảo ngôn! Người đã bị Thiên tử truất phế chức vị rồi giờ đây chỉ là hạng tội phạm của triều đình. Không thuận theo ý của chúng ta chỉ có cách để cái đầu lại mà thôi.

Thế Lãm lại lắc đầu :

- Bản lĩnh của hai người tới đâu mà có thể đòi tại hạ gởi lại thủ cấp. Nhân tài Trung Nguyên lúc này như sao buổi sớm, mà tình thế lại như dầu sôi lửa bỏng. Tại hạ không muốn phí những người tài như nhị vị. Tại hạ khuyên nhị vị suy nghĩ lại mà cùng sát cánh với tại hạ.

Thủ Quái rít giọng the thé :

- Phản tặc mà dám mở miệng dạy chúng ta.

Y vừa nói vừa vận công rít lớn một tiếng :

- Đỡ thương.

Thủ Quái phóng cây thương đâm thẳng vào yết hầu Thế Lãm.

Ngọn thương như mũi tầm sét xẹt thẳng vào yếu huyệt của chàng nhanh không thể tả.

Cạch...

Mũi thương bị kẹp cứng trên hai ngón tay vàng ửng của Thế Lãm. Trong tâm chàng muốn thị oai để Song Tà nhị quái không còn kiêu căng tự thị mà lắng nghe theo lời phân giải của mình, nên Thế Lãm tuyệt nhiên chỉ chủ động phòng thủ mà không phản công.

Chàng lắc khê cổ tay.

Cắc...

Mũi thương đã bị gãy ngang.

Thủ Quái trở mắt nhìn. Cây thương bằng thép nặng không dưới bảy mươi cân, thế mà chỉ với hai ngón tay nhỏ nhắn như thư sinh có thể bẻ gãy dễ dàng, xem chừng đối phương có bản lĩnh không sao đoán được.

Trong lúc Thủ Quái còn ngỡ ngàng đứng nhìn như trời trồng thì Cước Quái vung thương phóng thẳng tới Thế Lãm.

Ngọn thương rít gió trong khoảng cách rất gần, nhưng nó cũng bị trảo thủ Kim ảnh thộp lại.

Cước Quái rít lên the thé :

- Thế Lâm người đứng là đối thủ của Cước Quái này.

Cước Quái vừa quát vừa vận động công lực thì triển Thiên Tàn cước. Cước pháp của gã vô cùng quái dị, tả cước làm trụ, hữu cước như chiếc chong chóng, quay vùn vụt, tạt thành kinh khí như xoáy lốc ập thẳng vào Thế Lâm.

Chát... Chát... Chát...

Cước Quái thân bộ thì cây thương trên tay Thế Lâm cũng cong oằn, uốn lượn như con rắn.

Cước Quái vừa trụ bộ thì Thủ Quái lại liên công tập kích chàng.

Đôi bản thủ của gã sau khi vận công, đột nhiên phình to lên, rồi đột ngột vươn dài ra, hóa thành hai quả thương quyền chia làm hai hướng công vào đối phương.

Thế Lâm ngã người ra sau theo bộ pháp Di Hình, khiến hai thoi quyền va thẳng vào nhau.

Bốp...

Thủ Quái rút tay lại, một lần nữa gã ngạc nhiên vì phản ứng quá nhanh của đối thủ.

Thế Lâm trầm giọng :

- Một lần nữa tại hạ cảnh báo với hai vị đừng u mê mà chuốc họa vào thân.

Cước Quái rít lên :

- Chuốc họa vào thân hay người phải để lại thủ cấp.

Nghe Cước Quái nói, thoáng chốc lửa giận trong huyết mạch Thế Lâm bốc lên bùng bùng. Chàng cau mày :

- Tại hạ đã cảnh báo lần cuối cùng.

Thủ Quái xì một tiếng :

- Mỗ cóc cần lời cảnh báo của người.

Thế Lâm cắt ngang lời gã :

- Bồn tướng đã hết lời.

Chàng vừa nói vừa đảo bộ nửa vòng, ngọn Vô Ảnh đặng lấp lửng hiện ngay trước mặt.

Dưới ánh dương quang buổi sớm nhìn nhợt, hào quang huyết dụ từ ngọn đèn phát ra trông mờ ảo, kỳ quái như con mắt trong cõi hư vô lập lòe.

Cước Quái và Thủ Quái thấy ngọn Vô Ảnh đặng chẳng khác nào hai chú mèo thấy mỡ.

Cả hai hú vang một tiếng liên thủ với nhau.

Cước Quái băng mình lên đôi bản thủ của Thủ Quái. Thủ Quái lùn tấn dụng công lực hất Cước Quái lên không trung.

Nương theo đà hất của Thủ Quái, Cước Quái tạo thành chiếc chong chóng Thiên Tàn cước từ trên cao công thẳng xuống đỉnh đầu Thế Lâm. Còn Thủ Quái thì tập kích trực diện bằng đôi song thủ kỳ quái.

Cả hai kết thành một lối công thượng hạ, trên thì cước, dưới thì thủ, ép đối phương vào giữa như đe với búa.

Thế Lâm mặc nhiên cho hai cao thủ thượng thặng của hắc đạo tấn công mình. Chờ cho ngọn Thiên Tàn cước phía trên cách đỉnh đầu non hai tấc, và thủ pháp phía dưới cũng vẫn một khoảng cách như vậy, chàng thét lớn :

- Kim ảnh thủ.

Đôi bản thủ Kim ảnh của Hoàng Thế Lâm như hai tia sét vàng rực đón thẳng vào Thiên Tàn cước, và Quái thủ của Nhị quái song tà.

Ầm...

Một cơn lốc do sức kinh tạo thành xoáy tròn quanh ba người, và cơn lốc ấy cuốn luôn Nhị quái song tà bắn văng ra ngoài. Cả hai lão đảo như người say sóng. Cước pháp khập khểnh không sao đứng vững được, còn Thủ Quái thì xụi lơ như gà mắc nước. Nhị quái song tà ló mắt nhìn Thế Lâm chằm chằm, trước mắt bọn chúng chỉ có ánh hào quang huyết dụ từ ngọn đèn Vô Ảnh phát ra.

Thế Lâm nghiêm khắc nói :

- Phàm thấy đèn là chết, nhưng bỗng tượng nhất thời vì vận mệnh của Trung Nguyên tha mạng cho hai người.

Chàng vừa nói đến đây thì ba gã đại hán trong Ngũ tử đại ngu tu đã rượt tới.

Chẳng cần biết đối thủ của họ là ai, ba gã Ngũ tử đại ngu cùng hét lên một tiếng :

- Thế Lâm, muốn sống giao đèn cho chúng ta.

Cả ba tên như lũ thiêu thân lao vào ngọn đèn tìm cái chết.

Thế Lâm hét lớn :

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Quả cầu tụ khí xanh lè như mắt tử thần thoát hiện trên đôi bản thủ của chàng, và bắn xẹt về phía ba gã hán nhân hám danh lợi.

Ầm...

Cát bụi mù mịt, cuồng phong dậy trời.

Máu rải thịt rơi.

Ma quỷ phải ngậm ngùi nhắm mắt.

Ba gã đại hán trong Ngũ tử đại ngu trông như ba con trâu nước khổng lồ thể mà trong phút chốc biến thành những bụi bay loãng vào không trung.

Nhị quái song tà đứng thộn mặt. Cả hai chẳng còn hồn vía đâu mà nghĩ đến lời cảnh cáo thị của Thiên tử, cũng chẳng thể suy tưởng được tại sao mình còn sống mà không tan ra thành bụi như ba gã đại hán vô danh tiểu tốt kia.

Họ chỉ biết lỏ mắt như những kẻ mất hết thần thức nhìn ngọn Vô Ảnh đăng lập lòe trước mặt mình, rồi đột nhiên rùng mình ngã sóng soài xuống đất.

Thế Lâm thu hồi ngọn Vô Ảnh đăng vào trong tay áo, rảo bước đi về ngã rẽ hướng đông.

Vừa đi chàng vừa suy gẫm, Tổng tài Thái Minh Công quả là lợi hại, y lại dùng ba tài lộc, danh vọng, và báu vật Vô Ảnh đăng để biến chàng thành con mồi sẵn cho tất cả cao thủ Trung Nguyên. Còn y thì nghiêm nhiên ngồi tọa thị nơi lầu son gác tía để chờ đợi.

Nghĩ như vậy, Thế Lâm lo lắng hơn. Nếu như tất cả các đại phái Trung Nguyên đều nghĩ đến cái bản danh lợi hão huyền thì một mình chàng chẳng làm sao thay đổi được dự mưu của Minh Chính. Nghĩ đến đó, Thế Lâm thở dài não ruột.

Đang suy nghĩ mông lung, chợt chàng nghe tiếng hí quen thuộc của tuần mã lồng lộng vang lên phía trước. Tiếng hí vừa dứt, Thế Lâm đã nhận ra cỗ xe độc mã đang lao tới nhanh không thể tả.

Cỗ xe còn cách hai dặm, Thế Lâm cho tay lên miệng huýt sáo.

Tiếng huýt sáo của Thế Lâm vừa cất lên, tuần mã đã chuyển bộ phi nước kiệu về phía chàng. Nó dừng bước ngay trước mặt chàng.

Thế Lâm âu yếm vuốt bờm nó :

- Hắc huynh, chúng ta đã gặp lại nhau.

Một nàng thiếu nữ trợn mắt nhìn Thế Lãm như nhìn một nhân vật kỳ quái nhất trên giang hồ.

Không màng đến cô ta, Thế Lãm thi triển luôn Kim ảnh thủ bút dây cương.

Thiếu nữ trợn mắt phi thân khỏi cỗ xe.

Nàng nạt ngang :

- Người là ai? Dám cướp ngựa giữa ban ngày à?

Thế Lãm quay qua đối mặt với nàng.

Thiếu nữ ngạc nhiên cùng tột, lí nhí nói :

- Truy Hình Tướng Ấn Sát đường Thế Lãm.

Thế Lãm buông một câu thật là khe khắt :

- Tại hạ muốn gặp chủ nhân của cô nương.

Thiếu nữ lùi lại một bộ, lí nhí nói :

- Tôi không có ai là chủ nhân cả.

Thế Lãm chiếu cặp mắt tinh anh như muốn đọc những ý niệm thầm kín trong đầu thiếu nữ :

- Chủ nhân của cô nương là vị công tử vận bạch y đã gặp tại hạ ở Kim Lăng thành.

Thiếu nữ lắc đầu :

- Tôi đã nói không biết ai cả.

- Cô nương giấu tại hạ.

- Hoàng tướng đã cướp ngựa còn bức ép người à?

- Tại hạ không bức ép cô nương, mà chỉ muốn thỉnh giáo cô nương đưa tại hạ đến gặp vị công tử đó. Có chuyện tại hạ cần thỉnh giáo người.

- Tôi đã nói rồi, tôi không biết vị công tử nào hết. Các hạ muốn tìm ai thì cứ tìm đừng ép tôi.

Thiếu nữ vừa nói vừa toan phi thân bỏ đi. Nàng vừa dậm chân chực thi triển khinh công thì đã bị hữu thủ của Thế Lãm thộp vào hổ khẩu.

Thiếu nữ cảm nhận một luồng nội lực như sóng biển nhanh chóng tuôn qua bề quan tất cả yếu huyệt của mình. Tay chân bủn rủn không làm sao nhấc lên được.

Thế Lãm nhấc bổng nàng lên, rồi phi thân lên mình tuấn mã.

Thiếu nữ rít lên giọng đay nghiến :

- Buông ta ra... Buông ta ra.

Mặc cho thiếu nữ gào thét, Thế Lãm cúi xuống nói vào tai tuấn mã :

- Hắc huynh giúp tiểu đệ nhé.

Con Thiên lý long câu như nghe được những lời của Thế Lãm, đôi tai của nó giật nhẹ, rồi trở bộ quay ngược trở lại, phi nước kiệu.

36. Chương 36

Thế Lãm mặc nhiên cho Hắc huynh đưa mình đi đâu cũng được, chàng nói vào tai Khương Nhi :

- Vị công tử đã cỡi Hắc huynh của tại hạ, có phải là phu tướng của cô nương không?

Khương Nhi lắc đầu nguầy nguậy :

- Không phải!

Thế Lâm bật cười :

- Đã nói không phải thì nhất định cô nương phải biết người đó. Tại hạ cần gặp vị công tử đó.

Khương Nhi nghiêm mặt buông luôn một lời cộc cằn đay nghiến :

- Không nói!

Thế Lâm cau mày. Chàng cảm nhận cô nàng này rất bướng bỉnh, nhất thời không thể hỏi bằng lối khuyên dụ. Thế Lâm khoác luôn một khuôn mặt nghiêm khắc.

- Nếu cô nương không nói đừng trách tại hạ mạnh tay bắt nhả với nữ nhân.

- Không nói là không nói.

- Cô nương không nói, bắt buộc tại hạ phải dụng đến cực hình đoạn mạch. Lúc bấy giờ cô nương có còn giữ ý định giấu tung tích vị công tử kia nữa không chứ?

Khương Nhi xì một tiếng, chau hai cánh môi mọng đỏ, rồi nạt ngang :

- Chết là cùng, không nói là không nói.

- Cô nương bướng bỉnh quá, tại hạ phải mở mắt cho cô thôi.

- Cứ giết.

Thế Lâm thở dài một tiếng :

- Tại hạ không biết lá gan của cô nương lớn đến chừng nào mà đối mặt với Án Sát đường vẫn tỏ ra cương cường như vậy.

Chàng dí mặt sát vào mặt Khương Nhi :

- Cô nương muốn tỏ lòng trung kiên với vị công tử đó chứ gì?

Chàng nặn một nụ cười hóm hỉnh, chế giễu :

- Vị công tử kia vừa khôi ngô, tuấn tú, phong cách lại đĩnh đạc hơn người, tại hạ đoán chắc cô nương đã si mê người ta rồi nên mới không màng đến tính mạng mà bảo vệ cho người yêu.

Khương Nhi trợn ngược đôi mắt vòng nguyệt :

- Xàm ngôn.

- Tại hạ không xàm ngôn bao giờ, nữ nhân thì lúc nào cũng nghĩ đến nam nhân sâu như đã yêu. Tại hạ thấy trái tim cô nương cháy bỏng trong đáy mắt.

- Xàm ngôn, ta không muốn nghe mấy lời đó nữa. Buông ta xuống đi.

Nàng vịn người, vô hình trung tấm kim bài dắt trong thắt lưng lòi ra cạ vào hông Thế Lâm.

- Ý...

Chàng rút tấm kim bài đó xem qua, rồi nhìn thẳng vào mặt Khương Nhi.

Khương Nhi giật thót ruột :

- Tấm kim bài đó tôi lượm được trong kinh thành.

Thế Lâm nhếch mép :

- Tại hạ không thể nào tin được. Cô nương nên nhớ tại hạ đã từng sống trong kinh thành và rất am tường những qui củ của hoàng tộc. Tấm kim bài này rất hệ trọng đối với Đông Giang quận chúa, đâu thể đánh rơi để cô nương lượm dễ dàng.

Chàng trầm giọng :

- Cô nương là cung nữ của Đông Giang quận chúa?

Khương Nhi lắc đầu :

- Tôi không biết.

- Ha ha ha! Cô nương chối tức là khăng định thân phận của mình.

Thế Lãm suy nghĩ, nếu vị cô nương này có quan hệ với Vương Tĩnh quận chúa thì nhất định Quận chúa có liên quan đến gã công tử đã thỉnh nguyện chàng giải cứu Hằng Ni với giá nghìn lạng.

Sự tình có lắm điều uẩn khuất, mà lý giải nó trong một sớm một chiều quả là khó vô cùng.

Thế Lãm thở dài một tiếng, cũng vừa lúc Hắc tuần mã đưa chàng và Khương Nhi đến túp lều có vòng trúc vây quanh. Hắc tuần mã nện vó, hí vang một tiếng.

Tiếng hí của nó như muốn nói với Thế Lãm, nơi chàng cần đến chính là túp lều này.

Đặt Khương Nhi trên mình Hắc tuần mã, Thế Lãm bằng mình xuống, sải bước thẳng vào trong túp lều của Vân Minh cư sĩ. Chàng đứng ngay bên hồ huyết.

Thế Lãm chưa kịp lên tiếng gọi thì cửa lều bật mở toang hoác. Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả xuất hiện.

Nhìn qua hai người đó, Thế Lãm thấy cái xác của Thần Cơ Bất Tri Khách nằm sóng soài trước bệ thờ linh vị tiên đế. Trên bàn tre là túi nải của Thần Cơ Bất Tri Khách.

Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung nhận ra Thế Lãm không khỏi sửng sốt. Thần tăng Kim Chung Trí Giả lẩm nhẩm nói :

- Án Sát đường Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm.

Thế Lãm nghiêm mặt :

- Hai vị một là Vân Minh cư sĩ, còn hòa thượng là Thần tăng Kim Chung trưởng lão Phương trượng Linh Sơn cổ tự?

Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung gật đầu :

- Chính thị.

Vân Minh cư sĩ nhìn chăm chăm Thế Lãm :

- Không ngờ lại gặp Truy Hình Tướng ở đây.

Thế Lãm chỉ vào trong nhà :

- Người nằm kia là ai? Hình như khuôn mặt tại hạ thấy quen quen.

- Hoàng tướng rất quen thuộc với người này. Y cùng một giuộc với Hoàng tướng.

- Y là ai?

Vân Minh cư sĩ nghiêm giọng nói luôn :

- Lược Sử học giả Thần Cơ Toán, ngoại hiệu ngoài giang hồ là Thần Cơ Bất Tri Khách.

Vừa nghe Vân Minh cư sĩ thốt xong mấy lời đó, Thế Lãm đã trở thuật khinh thân “Nhứt Diệu Phi Thiên” lướt qua lão và Thần tăng Kim Chung Trí Giả.

Vân Minh cư sĩ lẫn Thần tăng Kim Chung Trí Giả chỉ cảm nhận có luồng gió vừa thoát qua bên mình thì Thế Lãm đã biến mất rồi.

Thần tăng Kim Chung giật mình, nạt lớn :

- Vân huynh coi chừng.

Vân Minh cư sĩ sần bộ quay ngoắt lại. Hai người thấy Thế Lâm đang đứng trước cái xác Thần Cơ Bất Tri Khách.

Chàng từ từ quay lại đối mặt với Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả.

Ba người đối nhãn với nhau.

Thế Lâm lạnh lùng hỏi :

- Hai vị đã bức tử Thần Cơ Bất Tri Khách?

Vân Minh cư sĩ gật đầu :

- Đúng như vậy! Lão phu muốn dẫn giải lão ta về cho Tổng tài Thái Minh Công phán xử về tội phản nghịch khi quân. Lão đã không nghe theo chỉ dụ mà tự cắn lưỡi chết.

- Hừ, các vị thật là hồ đồ.

Thần tăng Kim Chung quắc mắt :

- Vọng ngôn! Dám cho bần tăng và đạo sĩ đây là người hồ đồ.

Thế Lâm trừng trừng nhìn Thần tăng Kim Chung và Vân Minh cư sĩ. Chàng đổi cách xưng hô :

- Bồn tướng cho rằng các vị hồ đồ, điều đó quả không sai.

Thần tăng Kim Chung hừ lạnh một tiếng :

- Bần tăng không nề hà với sự nhận xét của người, khi nào người đứng trước sự phán xử của Thái Minh Công coi người còn ngạo mạn nữa hay không.

Đôi mày liễu kiếm của Thế Lâm nhíu lại, đôi mắt sắc nhân khát khe đến độ tưởng như sắp loé ra hai đạo hung quang sát phạt Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung.

Chàng lạnh lùng nói :

- Hai người đã đầu phục Thiên giáo?

Vân Minh cư sĩ trợn mắt :

- Ta đầu phục Thiên giáo thì sao? Ta chỉ vì chữ trung chữ nghĩa mà hành sự thôi.

Vân Minh cư sĩ chỉ tay vào mặt Thế Lâm :

- Người và Thần Cơ Bất Tri Khách cấu kết với Bạch Hoa Lan, ám hại Thái thượng hoàng, với mưu đồ xóa để đoạt ngôi. Hôm nay được Vương gia thừa thánh chỉ, phát lệnh truy nã người và Lược Sĩ học giả. Nếu người ngoan ngoãn hãy tự trói mình mà xin Vương gia tha tội chết.

- Lão đạo sĩ tịnh thân nơi thâm sơn cùng cốc, chọn kiếp sống ẩn cư an nhàn nên chẳng biết gì ngoài giang hồ.

Chàng quay sang Thần tăng Kim Chung Trí Giả :

- Còn lão hòa thượng Phương trưởng chắc có ý đưa Linh Sơn cổ tự thay thế Thiếu Lâm bắc đầu nên mới gia nhập Thiên giáo.

Chàng hừ lạnh một tiếng :

- Bốn vị Linh chủ của cổ tự hiện nay đã trở thành Hộ pháp Thiên giáo, còn lão chắc chắn sẽ trở thành Phó giáo chủ thay thế cho Kha Chấn Bình phải không?

Thần tăng Kim Chung Trí Giả ửng mặt thẹn thùng :

- Bồ tát cứu chúng sinh, Linh Sơn cổ tự của lão tăng chỉ hành sự theo chỉ dụ của Vương gia.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả quay sang Vân Minh cư sĩ :

- Vân huynh...

Vân Minh cư sĩ gật đầu, nói với Thế Lâm :

- Hoàng tướng đã phạm tội khi quân diệt chúa, dự mưu đoạt ngôi tiên đế. Tội ấy không thể nào tha thứ được. Chỉ dụ của Tiểu hoàng đế đã phát lệnh truy nã, lão phu không thể không ra tay để tỏ chút lòng thành với tiên đế, vì đã từng hưởng lộc mưa móc.

Thế Lãm khoát tay :

- Nếu đạo trưởng còn nghĩ đến tiên đế, hãy cùng bổn tướng dẹp loạn thần trong triều cung, may ra mới cứu vãn được tình thế như dầu sôi lửa bỏng lúc này.

Chàng muốn nói hết sự tình để Vân Minh cư sĩ hiểu, nhưng Thần tăng Kim Chung Trí Giả đã nạt ngang :

- Phản tặc ngoa ngôn, thánh chỉ của Hoàng đế đã chỉ rõ chính người là loạn thần đang bị truy nã, còn nói gì nữa.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả vừa nói vừa lắc chiếc Kim chung trên cổ tay mình.

Âm thanh từ chiếc kim chung phát ra thật đều và nhạt nhẽo, khiến người nghe trở nên lẩn thẩn, hai mắt cú díp lại như người mất ngủ lâu ngày, không sao trụ được thần thức.

Vừa lúc kim chung, Trí Giả vừa phát động thế công “Thiết Thủ Tầm Lôi”. Thiết tầm lôi là bí công tuyệt thức mà Trí Giả hòa thượng đặc ý nhất. Trong giang hồ không một ai có thể trụ được khi đối mặt với tuyệt công đó. Ngọn khí chưởng “Thiết Thủ Tầm Lôi” ẩn tàng một nội kinh tụ khí thành bàn tay nhân nhật, áp tới Thế Lãm.

Vừa xuất thủ, đối phương đã sử dụng tới tuyệt thức tấn công mình, Thế Lãm không sao dẫn được uất giận. Chàng chẳng thêm lách tránh mà dựng luôn song thủ hết lớn :

- Kim ảnh thủ.

Đôi bản thủ của chàng thoảng chốc chuyển sắc qua màu vàng, dựng lên đón thẳng vào Thiết thủ tầm lôi của Thần tăng Kim Chung Trí Giả.

Ầm...

Thế Lãm lùi luôn ba bộ, trong khi Thần tăng Kim Chung Trí Giả chỉ lùi hai bộ. Chàng giật mình, tai vẫn nghe văng vẳng tiếng leng keng từ chiếc kim chung phát ra.

Đánh thẳng một chưởng, Thần tăng Kim Chung Trí Giả đặc ý vô ngàn vì thấy mình hơn hẳn đối phương một bậc. Lão buông luôn một lời kiêu thị :

- Bản lãnh của Truy Hình Tướng xoàng quá, không xứng là đối thủ của bản tăng.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả vừa nói vừa lắc đều cổ tay để chiếc tiểu kim chung phát ra những âm thanh đều đều.

Lão nhìn Thế Lãm khất khe, tự thị nói :

- Trong hai chiêu nữa, lão tăng sẽ thu nạp phản tặc.

Trong khi đó, Thế Lãm không sao hiểu được nội lực nguyên khí của chàng khi dụng Kim ảnh thủ chỉ có oai lực không quá ba thành công lực nên mới bị đối phương hất lùi dễ dàng như vậy. Mặc dù biết được điều đó, nhưng chàng cũng như kẻ hoang mang, chẳng định hướng tập trung thần thức để có thể gia tăng nội lực.

Tiếng leng keng từ kim chung phát ra khiến Thế Lãm cứ vẩn vơ, chẳng thể nào tập trung tinh thần.

Chàng còn đang vẩn vơ thì Thần tăng Kim Chung Trí Giả quát lớn :

- Phản tặc nằm xuống.

Lần này lão hòa thượng Linh Sơn cố tự vận dụng đến mười hai thành công lực thi triển tuyệt chưởng “Thiết Thủ Tầm Lôi” công thẳng vào.

Thế công của Trí Giả hòa thượng vừa nhanh vừa độc, quyết không cho đối phương có thể lẩn tránh.

Thế Lãm cau mày nghiêng răng, một lần nữa vận dụng Kim ảnh thủ đón đỡ “Thiết Thủ Tầm Lôi” của lão hòa thượng.

Ngọn chông kình “Thiết Thủ Tầm Lôi” được kết thành bởi mười hai thành công lực tu vi của Thần tăng Kim Chung đã chuyển sắc thành màu đen tuyền. Khí lực tụ thành xuất ra ngõ như hai tia sét đen ngòm quái gở, chia làm hai thương và hạ để xé nát thân ảnh đối phương.

Ầm...

Mắt nổ đom đóm, khí huyết nhộn nhào, Thế Lãm lùi luôn bốn bộ nữa, ngã sấp vào bệ thờ linh vị. Chàng gượng đứng dậy, không sao hiểu được, tại sao mình không thể tập trung được nguyên khí đến tầng tối thượng. Tiếng kim chung leng keng vẫn vang bên tai chàng.

Miệng ứa máu, lửa giận sôi sùng sục, nhưng tâm niệm không làm sao tụ trung đặng.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả đắc ý vô ngần khi thấy đối phương đã bị nội thương đến ứa máu miệng. Lão nhướn mày nói :

- Bản lĩnh của ngươi chỉ có thế mà dám đối đầu với lão tăng. Lão tăng sẽ đưa hồn ngươi về châu chín suối, lấy thủ cấp dâng lên Thái Minh Công.

Thế Lãm nghiêng rặng, giữ ống tay áo. Ngọn đèn Vô Ảnh đăng xuất hiện lập lòe trước mắt chàng. Ánh hào quang huyết dụ ẩn tàng chiếu vào sắc nhũn của Thế Lãm. Chính khoảnh khắc chớp nhoáng khi ánh hào quang rọi vào thần nhũn, Thế Lãm gần như chẳng nghe tiếng kim chung leng keng nữa, thần thức của chàng đang vắng, vắng vắng như đi trong bóng tối dày đặc bất ngờ gặp được ánh nắng cuối đường hầm, bừng sáng trở lại.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả thấy ngọn Vô Ảnh đăng lắc đầu khinh thị, dè bĩu buồng một câu khinh thị :

- Tặc tử tính mang ngọn đèn ma ấy hù dọa lão tăng sao.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả bật cười sằng sặc :

- Ngươi có thể hù dọa được trẻ nít chứ đừng hòng hù dọa được lão tăng.

Thần tăng Kim Chung vừa nói vừa thi triển “Thiết Thủ Tầm Lôi” chuyển hóa thành trảo công thộp tới yết hầu Hoàng Thế Lãm.

Thế Lãm lạnh nhạt nói :

- Thấy đèn phải chết.

Nghe giọng nói của chàng vô cùng băng giá, Thần tăng Kim Chung thoáng một chút ngạc nhiên, nhưng đã bứt lùi được đối phương đến độ ứa máu miệng, lão vẫn tự tin lần này sẽ bóp nát yết hầu Án Sát đường Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm.

Trảo công “Thiết Thủ Tầm Lôi” còn cách một tấc thì hai vật khí vàng rực nhoáng lên chặn nó lại.

Chát...

Lần này đến lượt Thần tăng Kim Chung Trí Giả giật mình thót ruột, bởi hổ khẩu của lão rất buốt, tưởng chừng mệnh môn đã vỡ nát.

Lão lùi về sau ba bộ, trong khi Thế Lãm vẫn bình chân như vại.

Trước mắt Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả không còn dung diện của Thế Lãm nữa, mà thay vào đó là ngọn Vô Ảnh đăng lập lòe, phát hào quang huyết dụ.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả lắc kim chung dồn dập hơn.

Thế Lãm buông một lời lạnh nhạt :

- Âm thanh đó đã mất hiệu nghiệm với bốn tướng rồi.

Dưới chân đèn từ từ xuất hiện quả cầu tụ khí “Thiên Cầu Vũ Nộ” xanh lè như con mắt ma trời xuất hiện giữa ban ngày.

Vân Minh cư sĩ hét lớn một tiếng :

- Lão hòa thượng để tặc tử cho lão.

Vân Minh cư sĩ vừa nói vừa vận hóa công lực, bộ trường y bằng vải gai của lão thoáng chốc đã phồng to lên như chiếc bong bóng khổng lồ.

Lão đứng dạng chân nói :

- Tặc tử có bản lĩnh gì hãy trở ra đi.

Thế Lãm thét lớn :

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Quả cầu tụ khí xanh lè lướt băng về phía Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả. Hai đạo cao thượng trượng bối trong võ lâm Trung Nguyên chẳng hề né tránh, mà đón thẳng vào quả cầu đó.

Vân Minh cư sĩ dùng chính thân ảnh như quả bong bóng của mình đỡ quả cầu, còn Thần tăng Kim Chung vừa dụng Thiết thủ tầm lôi phát chưởng kinh, vừa dụng Kim chung án ngữ thượng đặng.

Ầm...

Một cơn xoáy lốc khủng khiếp xuất hiện ngay trong gian lều khiến nó sụp xuống. Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả như hai cánh diều bị lốc xoáy cuốn lên cao, và quãng luôn xuống hố huyết đã đào sẵn.

Bộ trường y bằng vải gai của Vân Minh cư sĩ rách bươm trông còn thảm hại hơn một tên ăn mày mặt hạng. Thần tăng Kim Chung Trí Giả hai tay đã gãy lìa, chiếc Kim chung đã lún sâu vào vùng thượng đặng của lão.

Cả hai ngoi ngóp mãi một lúc sau mới bò lên khỏi hố huyết.

Cả hai gượng đứng dậy, trước mặt họ là Hoàng Thế Lãm vẫn ung dung tự tại. Nếu không có hai vết máu rỉ ra từ cửa miệng có lẽ chàng không có gì khác biệt như lúc mới xuất hiện.

Vân Minh cư sĩ rùng mình một cái, thổ luôn ra một bụm máu bầm. Còn Thần tăng Kim Chung Trí Giả hai tay ôm ngực, thổ dồn dập.

Thế Lãm rọi sát nhãn vào Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả khất khe nói :

- Vì vận mệnh của Trung Nguyên, bổn tướng nhất thời để lại cái mạng cho hai người.

Về mà suy nghĩ lại, nếu không một ngày nào đó hối hận sẽ không kịp.

Vân Minh cư sĩ nhìn Thế Lãm không chớp mắt. Trong ánh mắt của lão phảng phất sự hoài nghi câu nói của chàng.

Thế Lãm lạnh nhạt nói tiếp :

- Bá tánh Trung Nguyên rất cần những người như các vị, để có thể dựng lại nghiệp Ngưu Thuấn.

Thế Lãm xoay lưng chấp tay sau lưng nhìn đống đổ nát. Nhìn từ phía sau, chàng như pho tượng đang mặc niệm.

Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả nhìn nhau rồi không ai nói với ai, đồng loạt quay lưng bỏ đi.

Thế Lãm thở dài một tiếng, quay lại thì hai người đó đã khuất dạng rồi.

Chàng rùng mình, thổ luôn một bụm máu bầm. Vừa rồi Thế Lãm nén dữ lắm mới không để lộ mình đã bị nội thương trầm trọng cho đối phương biết. Mặc dù đã dụng đến “Thiên Cầu Vũ Nộ”, nhưng vốn đã bị nội thương từ trước, nên sau lần phát tác ấy lại chống chọi với hai cao thủ thượng thặng một lúc, nguyên khí trong nội đan như con suối cạn kiệt.

Chàng từ từ ngồi xuống, vận công điều tức để phục hồi nguyên nguyên, nhất thời không để nội thương trầm trọng thêm.

Thế Lâm vừa vận chuyển khí huyết lưu thông theo tâm pháp Đại Chu Thiên để chữa thương, thì một thiếu nữ từ ngoài lũy trúc bước vào.

Nàng nhận ra tay áo của Thần Cơ Bất Tri Khách phe phẩy giữa đồng mái tranh, liền băng luôn đến bới ra.

Thiếu nữ thất sắc khi nhìn cái xác của Thần Cơ Bất Tri Khách :

- Thần Cơ tiên sinh, tại sao tiên sinh ra nông nỗi này.

Nàng quay ngoắt lại Thế Lâm :

- Người đã hại Thần Cơ Bất Tri Khách.

Thiếu nữ vừa nói vừa băng đến bên Thế Lâm, ngọn thủ vung lên, tống ra hai đạo kinh âm nhu công trực diện vào chấn tâm của chàng.

Bình...

Thế Lâm bật ngửa ra sau, thổ tiếp một vòi máu bầm, thần sắc biến đổi tái xanh như xác chết.

Thế Lâm mở mắt gượng nói :

- Bồn tướng không giết Thần Cơ Bất Tri Khách.

- Người còn xảo ngôn nữa à?

Thiếu nữ vừa nói vừa tiếp tục tống hai khí âm nhu công vào Đan điền Thế Lâm.

Thế Lâm chỉ kịp gượng gạo lật mình xuống che Đan điền, lấy lưng đỡ chưởng kinh của thiếu nữ.

Bình...

Thế Lâm ưỡn người, thổ tiếp một vòi máu nữa. Chàng nhủ thầm :

- “Không ngờ Truy Hình Tướng Án Sát đường lại bỏ mạng bởi nàng cung nữ này”.

Thế Lâm lịm dần đi vừa lúc chàng nghe tiếng hí lồng lộng của tuần mã vang lên ngay trên đỉnh đầu.

37. Chương 37

Thiếu nữ nghiêng răng ken két, mặt đờng đờng sát khí, ngọc thủ dựng ngược lên quyết một chưởng sau cùng lấy mạng Hoàng Thế Lâm. Chưởng kinh của nàng chưa kịp phát ra thì tiếng hí lồng lộng của tuần mã vang lên sau lưng. Thiếu nữ giật mình chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì khiến cho con Thiên lý hắc long câu lại hí vang phẫn nộ như vậy, thì đã bị hai vó trước của tuần mã nện thẳng vào lưng.

Bình...

Nàng lộn luôn hai vòng, rơi thỏm xuống hố huyết. Khi lên được trên mặt đất, thấy Thiên lý hắc long câu đứng ngay bên Thế Lâm, dùng mõm cọ vào các đại huyết của chàng.

Thiếu nữ vô cùng ngạc nhiên khi thấy Thiên lý hắc long câu lại đánh mình mà bảo vệ cho Thế Lâm.

Nàng gằn giọng :

- Mã diện, người dám đánh bốn cô nương?

Thiên lý hắc long câu nện bốn vó xuống đất, chiếu cặp mắt trắng dã về phía nàng.

Thiếu nữ dẫn lên hai bộ, chưởng biến thành trảo toan thộp vào bờm tuần mã.

Thiên lý hắc long câu dựng hai vó trước, đỡ trảo công của thiếu nữ.

Bình... bình...

Hổ khẩu tê dại rất buốt, và bị bức lùi luôn hai bộ, thiếu nữ không thể tưởng tượng được võ công của mình lại bị một con ngựa đánh bức lùi về sau.

Trong lúc nàng còn đang hoang mang, Thiên lý hắc long câu đi tới bằng hai chân, đôi vó trước của nó như hai lưỡi dao bò ngựa từ trên phạm pháp bổ xuống.

Thế công của Thiên Lý hắc long câu quả là lợi hại, bất thiếu nữ không dám đỡ thẳng đón thẳng. Nàng cứ lùi dần cho đến khi chỉ còn không đầy một bộ là lại rơi xuống hố huyết.

Đột nhiên Thiên lý hắc long câu hạ hai vó trước, đưa mắt nhìn nàng.

Thiếu nữ phần nộ hỏi :

- Tại sao ngươi lại muốn cứu gã kia?

Tuần mã gục gặt chiếc đầu ý muốn nói với nàng không được ra tay sát tử Thế Lâm.

Thiếu nữ cau mày.

Tuần mã lại quay về bên Thế Lâm, dùng mõm và lưỡi liếm các đại huyết của chàng.

Thiếu nữ đứng yên nhìn mà không biết phải hành động như thế nào.

Thiên lý hắc long câu bất chợt đảo bốn vó bằng về phía nàng nhanh không thể tả. Chỉ chớp mắt nó đã ngoạm vào hổ khẩu hữu thủ của thiếu nữ, kéo lại bên Thế Lâm.

Thiếu nữ chưa biết gì, Thiên lý hắc long câu lại nện vó thành thạch.

Thiếu nữ ngược nhìn lên :

- Ngươi muốn gì?

Thiên lý hắc long câu lắc lư cái đầu qua lại, rồi quỳ mọp hai vó trước xuống.

Thiếu nữ không hiểu bèn hỏi lại :

- Ngươi muốn gì?

Nó cạ mái bờm vào hông nàng :

- Ngươi muốn ta cứu Hoàng Thế Lâm phải không?

Thiên lý hắc long câu gặt đầu luôn.

Thiếu nữ giật giọng nói luôn :

- Không! Ta không cứu kẻ đã sát tử Thần Cơ Bất Tri Khách. Hắn chết là đáng tội rồi.

Thiên lý hắc long câu cụp tai xuống, lắc đầu liên tục. Nó há cái miệng toang toác như muốn nói mà nói không được, sau cùng nó thốt ra được tiếng hí ừ ừ.

Thiếu nữ lưỡng lự vô cùng.

Nàng còn đang lưỡng lự thì Thiên lý hắc long câu giơ một vó lên cao, cất tiếng hí ùng ùng.

Thiếu nữ gằn giọng :

- Ngươi hãm dọa ta đấy à?

Thiên lý hắc long câu lại lắc đầu.

Nó quay mặt nhìn ra ngoài lũy trúc.

Thiếu nữ ngờ ngợ, con ngựa đang cảnh báo nàng. Thiếu nữ liền hỏi :

- Ngươi muốn nói có người đang đến phải không?

Tuần mã gặt đầu.

Thiếu nữ hỏi luôn :

- Người đang đến là địch nhân?

Tuấn mã lại gật đầu :

- Tại sao người biết có người đang đến?

Thiên lý hắc long câu khịt mũi vài cái rồi cúi xuống dựa mỏm vào người Thế Lâm :

- Người muốn ta đưa Thế Lâm rời khỏi đây?

Tuấn mã gật đầu.

Thiếu nữ thở dài một tiếng :

- Ta không ngờ súc vật như người lại trung thành như vậy. Nể mặt người bốn cô nương gia ân cho Hoàng Thế Lâm.

Nàng xúc Thế Lâm lên. Chàng như một xác chết chỉ còn biết thở mà thôi. Thiếu nữ lượm luôn túi nải của Thần Cơ Bất Tri Khách rồi mới phi thân lên mình ngựa.

Thiên lý hắc long câu hí lên vang dội, nện hai vó trước rồi rùn mình xuống, phi vọt qua bờ lũy trúc chứ không đi ra bằng cửa chính.

Tuấn mã vừa hạ thân xuống, thiếu nữ đang cúi rạp mình xuống vẫn có thể thấy được cổ kiệu đỏ phía sau mình đang băng tới.

Cổ kiệu đó do bốn vị Linh chủ Linh Sơn cổ tự khiêng, phía trên là một lão quái gầy choắt, trên tay cầm vật gì đen kịt. Nàng giật mình khi nhận diện lão quái ấy chính là Hắc Lâu giáo chủ.

Hình như đã nhận ra con tuấn mã Thiên lý hắc long câu nên bốn vị Linh chủ gia tăng cước tốc hướng về phía thiếu nữ.

Nàng nói nhỏ vào tai ngựa :

- Chạy thôi, không thì chẳng một ai sống sót đâu.

Thiên lý hắc long câu hí lên một tiếng, trở nước đại phi luôn.

Thiếu nữ nghiêng đầu nhìn lại phía sau, thấy từ trên cổ kiệu Hắc Lâu giáo chủ đã băng ra. Hai tay lão như bơi trong không khí, thân ảnh phiêu diêu như cơn lốc rượt theo nàng.

Thiếu nữ hồi hải nói :

- Hắc huynh, nhanh lên, không lão quỷ đó sẽ bắt được chúng ta.

Thiên lý hắc long câu rướn đầu đến trước, bốn vó cứ nện thành thạch xuống mặt đất.

Thiếu nữ nghĩ thầm, nếu không có Thiên lý hắc long câu cảnh báo, có lẽ bây giờ nàng đã rơi vào tay Thiên giáo rồi.

Nàng rùng mình khi nghĩ đến những cực hình tra khảo của Tổng tài Thái Minh Công.

Phía sau, Hắc Lâu giáo chủ vẫn không hề giảm bộ pháp phi hành quán tuyệt vô song của lão. Hai cánh tay của lão cứ như đôi cánh đại bàng vỗ liên tục để lướt theo Thiên lý hắc long câu.

Nếu như Thiên lý hắc long câu chỉ là chú ngựa tầm thường, có lẽ lão quỷ đã bắt kịp nó rồi. Mặc dù tuấn mã đã ra nước đại lao đi vun vút như cơn lốc đen, thế mà vẫn không bỏ rơi được lão quỷ, bấy nhiêu đó cũng đủ biết khinh công của Hắc Lâu giáo chủ cao thâm đến độ nào.

Thiên lý hắc long câu đã xuất hạn mồ hôi, mà xem chừng lão quỷ vẫn chưa chịu bỏ cuộc. Khoảng cách trên năm mươi trượng không rút lại và cũng không giãn ra.

Thiếu nữ vừa ôm Thế Lâm vừa nhủ thầm :

- “Không biết lão quỷ còn rượt đến bao giờ”.

Nàng vừa nghĩ thầm vừa lo âu vô cùng, bởi sợ Thiên lý hắc long câu sẽ đuối sức trước khi thoát khỏi sự truy đuổi của Hắc Lâu giáo chủ. Cuối con đường đang thoát chạy đây biết đâu lại là ngõ cụt, thì nàng và Thế Lâm nhất định bỏ mạng.

Nghĩ như vậy, nhưng tâm nàng vẫn tin tưởng vào linh giác của hắc mã. Nếu hắc mã không thông minh hơn những con ngựa bình thường khác sao lại xuất hiện kịp thời cứu Thế Lãm khỏi sát thủ của thiếu nữ.

Thiếu nữ liếc lại phía sau. Nàng thở ra một cái thật khoan khoái khi thấy Hắc Lâu giáo chủ không còn đuổi theo nữa.

Thiếu nữ nhỏ nhẹ nói vào tai ngựa :

- Hắc huynh giỏi quá đã bỏ được lão quỷ rồi.

Mặc cho nàng nói, Thiên lý hắc long câu vẫn không giảm cước tốc mà còn gượng phi nhanh hơn.

Đột nhiên Thiên lý hắc long câu đổi hướng bỏ tiểu lộ đó, phi nước kiệu băng vào khu rừng bên cạnh. Tuần mã lòn lách phi qua những lùm cây, rồi đột ngột dừng lại, quỳ hai vó trước xuống.

Thiếu nữ hỏi :

- Người muốn ta xuống đây à?

Tuần mã gục gặc đầu.

Thiếu nữ đỡ Thế Lãm xuống.

Thiên lý hắc long câu lại đứng lên, rồi bất ngờ quay trở lại tiểu lộ. Ra đến tiểu lộ, Thiên lý hắc long câu hí vang một tiếng quay ngược trở lại.

Thiếu nữ ngạc nhiên vô cùng, vì hành động của tuần mã.

Còn chưa hết ngạc nhiên, nàng đã nghe tiếng oang oang của các cao thủ Thiên giáo.

Đến lúc này thiếu nữ mới hiểu ra hành động của Thiên lý hắc long câu. Con ngựa trung thành đã biết dụng kế đánh lạc hướng kẻ địch để cứu chủ.

Nàng quay lại Thế Lãm đang nằm thềm thiếp bên cạnh mình, lẩm nhẩm nói :

- Không ngờ người lại có một con ngựa trung thành và thông minh như vậy. Nể tình hắc mã, bốn cô nương cứu người.

Nàng đỡ Thế Lãm lên, dìu đi từ từ tiến sâu vào cánh rừng đó. Nàng cứ đi với ý niệm càng tránh xa bọn Thiên giáo chừng nào tốt chừng nấy.

Thiếu nữ chợt nghe Thế Lãm rên khê :

- Nước... nước...

Nàng thở dài một tiếng, đặt chàng ngồi tựa vào một gốc đại thụ, rồi mở túi nải của Thần Cơ Bất Tri Khách. May mắn trong túi nải của Thần Cơ Bất Tri Khách còn một bầu nước.

Thiếu nữ liền cho Thế Lãm uống từng ngụm nhỏ.

Chàng từ từ hé mắt.

Nhận ra khuôn mặt của thiếu nữ :

- Cô nương à?

Thiếu nữ hậm hực nói luôn :

- Chính bốn cô nương.

- Tại hạ đang ở đâu đây?

- Trong một cánh rừng hoang.

- Tại sao tại hạ và cô nương lại ở trong cánh rừng hoang này.

Thiếu nữ liền thuật lại tất cả mọi chuyện cho Thế Lãm nghe. Vừa nghe xong câu chuyện của thiếu nữ, chàng gượng ngồi bật lên.

Thiếu nữ liền đỡ Thế Lãm :

- Hoàng tướng tính đi đâu?

Thế Lãm thều thào nói :

- Tại hạ không thể để cho Hắc huynh bị nguy hiểm được.

Thiếu nữ ghệt tay chàng :

- Hắc huynh không sao đâu. Nếu Hoàng tướng trở ra lúc này, Hắc huynh càng bất lợi hơn.

Thế Lãm như người mê sảng nhìn thiếu nữ nói :

- Hắc huynh đang bị nguy, ta phải cứu Hắc huynh.

Thiếu nữ lắc đầu :

- Hoàng tướng hãy nghe tôi. Hắc huynh một mình tự lo liệu được mà. Ta nghĩ, bọn Thiên giáo không làm gì được Hắc huynh đâu.

Nàng nắm tay Thế Lãm :

- Chúng ta đi tiếp đi. Càng xa nơi này chừng nào càng tốt chừng nấy. Nếu như lão quý kia biết được Hắc huynh không mang theo ta và Hoàng tướng, nhất định sẽ cho thuộc nhân lung sục khắp chốn này, lúc đó ta và Hoàng tướng không còn đường tháo thân đâu, với lại lúc này Hoàng tướng đang bị...

Nàng bỏ lỏng câu nói ở đó.

Thiếu nữ thở ra nói tiếp :

- Để xem trong túi nải của Thần Cơ tiên sinh có thuốc trị thương không.

Nàng mở túi nải của Thần Cơ Bất Tri Khách, mà nghĩ thầm, tại sao mình trở nên thân thiện với Thế Lãm như vậy, hay chính sự trung thành của Thiên lý hắc long câu khiến cho nàng quên cái chết của Thần Cơ Bất Tri Khách.

Thiếu nữ lục tìm trong túi nải, lấy ra một chiếc tịnh bình. Nàng mở nắp gửi :

- Hay quá! Có rồi! Tiên sinh rất cẩn thận nên khi rời kinh thành có mang theo thuốc trị thương.

Nàng trút ra hai viên nhét vào tay Thế Lãm :

- Hoàng tướng uống thuốc đi.

Thế Lãm lưỡng lự.

Thiếu nữ hối thúc chàng :

- Hoàng tướng hãy dùng thuốc đi. May ra phục hồi lại phần nào công lực mà đi tiếp.

Thế Lãm nhận hai hoàn thuốc, cho vào miệng. Chàng dùng xong hai hoàn thuốc đó, mới bùi ngùi nói với thiếu nữ.

- Quả thật tại hạ không sát tử Thần Cơ Bất Tri Khách. Người bức tử Thần Cơ Bất Tri Khách chính là Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả. Tại hạ đã đến muộn.

Chàng nhìn thiếu nữ :

- Tại sao Hắc huynh lại đưa tại hạ đến gặp Thần Cơ Bất Tri Khách. Phải chăng Hắc huynh biết Thần Cơ Bất Tri Khách và cô nương có quan hệ với nhau.

Thiếu nữ vuốt mái tóc mai nhìn Thế Lãm bằng ánh mắt xét nét :

- Tôi cũng không biết.

- Cô nương muốn giấu tại hạ. Dù cô nương không nói ra, tại hạ vẫn có thể đoán được, Thần Cơ tiên sinh có quan hệ với vị công tử kia và cô nương là người tâm phúc của y.

Chàng nhìn thẳng vào đáy mắt thiếu nữ :

- Vị công tử kia phải chăng chính là Đông Giang quận chúa giả trang.

Thiếu nữ nửa lắc đầu, nửa gật đầu :

- Tùy Hoàng tướng nghĩ sao cũng được. Lúc này không nên suy luận làm gì, mà trước hết Hoàng tướng và ta phải thoát khỏi sự truy đuổi của cao thủ Thiên giáo.

Thế Lãm thở ra :

- Chúng ta đi! Tại hạ cảm thấy đỡ phần nào rồi.

Chàng dứt lời, rùng mình một cái, theo cái rùng mình đó ói luôn một ngụm máu bầm.

Thiếu nữ đỡ lấy Thế Lãm :

- Hoàng tướng thấy trong người ra sao?

Thế Lãm mỉm cười :

- Không sao đâu! Nhất thời tại hạ không thể dụng đến võ công được.

- Chúng ta tìm một chỗ nào an toàn hơn để Hoàng tướng vận công điều tức trị thương.

Thế Lãm gật đầu :

- Vậy cũng được.

Chàng vừa dứt lời thì chợt nghe ngay bên cạnh mình có người đáp lời :

- Ta có một chỗ rất an toàn, công tử có thể yên tâm dưỡng thương.

38. Chương 38

Thế Lãm giật mình, không thể nào tin được giọng nữ nhân vừa phát ra ngay bên cạnh mình, mà lại không thể hiện hành tung của người đó.

Lời vừa dứt thì một mỹ phụ vận hồng y xuất hiện cạnh bên chàng.

Thiếu nữ vừa nhác thấy mỹ phụ đã chuyển sắc, thối luôn một bộ, miệng lẩm nhẩm :

- Tử Diện Nhu Thất Thất.

Mỹ phụ nhìn sững nàng. Ánh thu ba long lạnh như hai hạt nhãn đen tuyền.

- Người nhận ra Tử Diện Nhu Thất Thất ta à?

Thế Lãm cau mày, càng ngỡ ngàng hơn bởi trong chốn rừng sâu này lại diện ngộ với Tử Diện Nhu Thất Thất, một ma nữ mà trước đây đã từng nghe thiên hạ truyền tụng vừa độc vừa thâm, võ công lại thuộc hàng trưởng thượng trong võ lâm Trung Nguyên.

Xét về niên kỷ, Tử Diện Nhu Thất Thất đến nay cũng ngoài cửu tuần, nhưng thần sắc dung diện lại chẳng khác thiếu nữ đôi mươi. Điều này thật là lạ lùng vô cùng, chỉ khi nào Tử Diện Nhu Thất Thất đã luyện công đến độ kim thân bất hoại mới giữ được dung nhan như thuở còn son sắc.

Thế Lãm nghĩ thầm như vậy, liền kính cẩn quay sang ôm quyền xá một cái.

- Tại hạ vô cùng cảm kích khi được diện ngộ cùng Tử Diện bà bà.

Chàng vừa dứt lời, mắt đã đỏ đom đóm bởi nhận một cái tát tai của Tử Diện Nhu Thất Thất.

Bốp...

Thế Lãm lão đảo lù luôn hai bộ đứng cạnh thiếu nữ kia.

Tử Diện Nhu Thất Thất gằn giọng :

- Người nhìn bồn cô nương như thế nào mà dám gọi ta là bà bà?

Tử Diện Nhu Thất Thất vừa nói vừa đột ngột xuất trảo công, nhanh như chớp giật thộp lấy yết hầu của nàng thiếu nữ.

Thế Lâm đứng cạnh bên thiếu nữ mà vẫn không kịp nhận ra thủ pháp tuyệt luân của Tử Diện Nhu Thất Thất. Chàng còn đang lúng túng thì Tử Diện Nhu Thất Thất đã dụng thủ pháp độc môn, vô cùng kỳ dị điểm một lúc vào ba mươi sáu đại huyệt của thiếu nữ.

Mụ cấp lấy thiếu nữ, nói với Thế Lâm :

- Người theo ta chứ?

Thấy thiếu nữ đi với mình bị khống chế hoàn toàn trong tay Tử Diện Nhu Thất Thất, không còn cách nào hơn, Thế Lâm đành gạt đầu, cố lấy giọng từ tốn nói :

- Được cô nương thỉnh đến nơi an toàn để vận công điều tức, tại hạ phải theo thôi.

Nhu Thất Thất mỉm cười :

- Tốt lắm! Theo bồn cô nương.

Nhu Thất Thất vừa nói vừa thả bước đi vào sâu trong rừng. Thế Lâm lẳng lặng bước theo sau chân ma nữ. Chàng vừa đi vừa nhủ thầm :

- “Nếu có cơ hội, mình sẽ thoát ra khỏi sự khống chế của mụ ma nữ này mà giải cứu cho thiếu nữ kia”.

Đi mất hai khắc, không vội vã, không hấp tấp, Tử Diện Nhu Thất Thất cấp thiếu nữ dẫn Thế Lâm đến một bờ vực sâu hun hút. Vách đá dựng đứng, gió lùa rì rì từ dưới vực thổi lên.

Đứng ngay bên bờ vực, Tử Diện Nhu Thất Thất chỉ xuống dưới :

- Chốn cư ngụ của ta ở dưới đó.

Thiếu nữ bị ôm gọn trong tay Nhu Thất Thất mà vẫn rùng mình. Nàng sợ đến khiếp hồn khi nghĩ mụ ma nữ này mà quãng mình xuống vực thì tan xương nát thịt mất.

Tử Diện Nhu Thất Thất quay lại nói với Thế Lâm :

- Người dám xuống dưới chứ?

Thế Lâm lãnh đạm nói :

- Chẳng lẽ cô nương tính nhảy xuống vực sao.

Chàng lắc đầu nói tiếp :

- Cô nương chỉ cho tại hạ đường xuống vực được không?

Tử Diện Nhu Thất Thất mỉm cười gạt đầu :

- Người đi theo ta.

Tử Diện Nhu Thất Thất bước đến một gờ đá nhô ra ngoài vực. Gờ đá cheo leo đến độ Thế Lâm ngỡ chỉ cần một làn gió nhẹ thôi cũng đủ sức quăng nó xuống vực sâu.

Nhu Thất Thất ngoắc chàng :

- Đến đây!

Thế Lâm đến bên, Tử Diện Nhu Thất Thất nhìn chàng cười khẩy :

- Chúng ta xuống chứ.

Thế Lâm gạt đầu.

Nhu Thất Thất mỉm cười, rồi bất thần thộp trảo công vào hõm cổ của Thế Lâm, băng luôn ra ngoài vực.

Thế Lâm hét lớn :

- A...

Chàng đoán chắc rằng ba người sẽ rơi xuống đất, xương thịt tan ra thành bụi.

Chàng còn đang hoang mang thì cảm nhận mình rơi xuống một vông lưới bên bằng dây rừng giăng ngang vực, chỉ cách đáy non hai trượng.

Tử Diện Nhu Thất Thất quẳng thiếu nữ đến bên Thế Lâm :

- Hai người sợ chết lắm à? Thế có chết không?

Thế Lâm nhón miệng cười :

- Nếu như cô nương không biết có vông lưới này thì tại hạ đoán chắc cô nương chẳng bao giờ dám nhảy xuống đáy vực.

Chàng nhìn lên, thấy vách đá cao sừng sững, ít ra cũng trên ba trăm bộ, liền thở dài một tiếng :

- Tại hạ đã vào chốn tĩnh cư của cô nương, không biết mai đây ra bằng đường nào?

Nhu Thất Thất nguyệt chàng :

- Tất nhiên sẽ có đường ra. Nếu ta không ra được làm sao gặp đặng hai người. Nhưng nếu không có ta, thì coi như người và vị cô nương này mãi mãi ở dưới đáy vực này mà biến thành hai bộ xương khô.

Nhu Thất Thất dứt lời, bật cười khanh khách.

Thế Lâm chờ cho Nhu Thất Thất ngưng tràng tiểu ngạo đó mới nói :

- Cô nương dự tính giam lỏng chúng tôi ở đây sao?

- Nếu người ngoan ngoãn, sau khi phục hồi thương thế xong ta sẽ đưa các người lên.

Bằng không thì cứ ở lại dưới đáy vực này.

Thế Lâm thở dài một tiếng, ngược mặt nhìn lên lần nữa. Chàng nghĩ thầm, với chiều cao này dù cho mình có dụng đến khinh thuật tuyệt luân “Nhứt Điều Phi Thiên” chưa chắc đã lên được đến miệng vực.

Nghĩ như vậy, chàng quay sang thiếu nữ :

- Có lẽ chúng ta sẽ trở thành hai cái thầy ma trong chốn tuyệt địa này.

Nghe chàng nói, Tử Diện Nhu Thất Thất lại bật cười ngặt nghẽo rồi lạnh nhạt nói :

- Nếu như ngoan ngoãn nghe lời ta, thì đầu đến nổi biến thành thầy ma, oan hồn vất vưởng trong tuyệt cốc.

Nhu Thất Thất phi thân khỏi vông lưới. Thị như chiếc lá bàng nhẹ nhàng hạ thân xuống đất, trông thật là uyển chuyển.

Thế Lâm nói với thiếu nữ cạnh mình :

- Mụ ma nữ này xem chừng võ công vô cùng cao thâm. Nếu như có mụ cùng hỗ trợ chống lại Tổng tài Thái Minh Công thì hay biết mấy.

Thiếu nữ nhún vai :

- Mụ không dễ theo về với chúng ta đâu. Ta nghe nói Tử Diện Nhu Thất Thất tánh tình rất kỳ quặc. Thiên hạ ví mụ như con bọ ngựa, có thể giết người trong nháy mắt.

Thế Lâm rùng mình. Chàng chợt nghiệm ra tính cách của Tử Diện Nhu Thất Thất. Nếu như thiếu nữ nói đúng thì Tử Diện Nhu Thất Thất sẽ hạ thủ chàng bất cứ lúc nào nếu như thị đã thấm nấp được nguyên ngươn chân khí.

Tử Diện Nhu Thất Thất nhìn hai người nói :

- Các người còn chưa xuống à?

Thế Lâm đáp lời :

- Chúng tôi xuống ngay đây thôi, nhưng cô nương này bị điểm huyết, làm sao cử động được.

- Ai điểm huyết ả hồi nào.

- Ta không bị điểm huyết sao?

- Ta điểm huyết hồi nào? Bảo với ả đừng có làm biếng nữa mà không chịu cử động.

Thiếu nữ vừa ngạc nhiên vừa hoài nghi. Nàng thử vận động tay chân, chỉ nghe một tiếng cắc khô khốc đã cử động lại như thường.

Nàng bật đứng lên, cùng với Thế Lâm leo xuống vồng lưới.

Thiếu nữ ôn tồn nói :

- Nơi cư ngụ tinh công của cô nương ở đâu?

- Đi theo ta!

Thế Lâm và thiếu nữ theo chân Nhu Thất Thất. Ả ma nữ dẫn hai người men theo đáy vực đến một chiếc cầu bằng đá, hai bên có dòng suối chảy róc rách. Phong cảnh nơi này khác hẳn với chỗ giếng lưới, vừa hữu tình vừa huyền bí.

Theo chiếc cầu thang bằng đá đó, Nhu Thất Thất và Thế Lâm cùng với thiếu nữ vào một hang động do bàn tay con người kiến tạo.

Ngay cửa thạch động có một hòn non bộ trông như thật, có thể nói chốn tịnh cư của Tử Diện Nhu Thất Thất chẳng thua kém gì vườn thượng uyển của Hoàng thượng.

Thế Lâm hỏi Nhu Thất Thất :

- Hang động này do cô nương kiến tạo ra à?

Nhu Thất Thất lắc đầu :

- Không phải!

Thế Lâm sững sốt hỏi tiếp :

- Nó đã có từ trước?

Nhu Thất Thất gật đầu :

- Có từ trước, ta may mắn phát hiện ra mà thôi.

Thế Lâm đảo nhãn quan sát phong cảnh mà trầm nghĩ, nếu mình có được một chỗ trú ngụ như thế này thì có thể ẩn thân chữa trị nội thương mà chẳng sợ phiền toái gì.

Ba người đi vào trong hang. Cuối hang lại có dòng suối âm ỉ, khiến cho dương khí trong hang không lạnh lẽo.

Nhu Thất Thất quay lại Thế Lâm :

- Chỗ này có thể dùng để người trị nội thương được chứ?

Thế Lâm gật đầu :

- Rất tốt! Nếu tại hạ tập trung nguyên ngưng vận công điều tức, chỉ trong ba ngày có thể phục hồi công lực.

Nhu Thất Thất lắc đầu :

- Làm gì lâu như vậy?

Tử Diện Nhu Thất Thất chỉ dòng suối đang chảy :

- Đây là dòng “Tuyền thủy”, có thể trị thương cho người trong thời gian ngắn mà thôi.

Thiếu nữ liếc trộm Thế Lâm, rồi hỏi Nhu Thất Thất :

- Dòng suối này có thể trị thương được sao?

- Người không tin ta à?

Thiếu nữ lắc đầu nguầy nguậy :

- Tin... tin... tiện nữ chỉ hơi ngạc nhiên mà thôi.

Nàng quay lại Thế Lãm :

- Hoàng tướng hãy mau xuống “Tuyền thủy” mà trị nội thương để phục hồi công lực.

Nhu Thất Thất nhìn thiếu nữ mỉm cười lạnh nhạt nói :

- Nếu như Án Sát đường Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm có phục hồi công lực, nếu không có ta cũng đừng hòng ra khỏi chốn tuyệt địa này.

Thế Lãm giật mình, bởi Nhu Thất Thất nói đúng ngoại danh tên họ của chàng.

Nhu Thất Thất tiến lại bên Thế Lãm :

- Người cứ ở đây trị thương, ta ra ngoài, một khắc sau sẽ quay trở lại.

Thế Lãm hỏi :

- Cô nương đi đâu?

- Người không cần thiết phải hỏi điều đó.

Tử Diện Nhu Thất Thất quay lại nhìn thiếu nữ trẻ :

- Người ở lại đây, hay ra ngoài cùng với ta?

Thiếu nữ lưỡng lự một lúc rồi nhìn Thế Lãm :

- Ta muốn ở lại đây.

- Cũng được!

Nhu Thất Thất thản nhiên bước ra ngoài cửa hang động. Còn lại hai người, Thế Lãm bước đến cạnh thiếu nữ :

- Cô nương cảnh giới cho bản tướng hành công trị nội thương, khi nào công lực của bản tướng phục hồi, chúng ta sẽ ép bà ta chỉ cho khai lộ mà thoát ra ngoài.

Thiếu nữ gạt đầu :

- Hoàng tướng mau dụng “Tuyền thủy” mà trị thương đi.

Thiếu nữ vừa nói vừa thẹn thùng khi nghĩ Hoàng Thế Lãm phải trút bỏ y phục mới xuống Tuyền thủy.

Nàng e dè nhìn Thế Lãm nói :

- Tiện nữ ở đây chắc không tiện cho Hoàng tướng.

Thế Lãm hiểu ra ý niệm của thiếu nữ liền cười xòa nói :

- Có lẽ như vậy thật.

Thiếu nữ đỏ mặt :

- Tiện nữ quay mặt ra cửa mà vận công điều tức.

Thế Lãm gạt đầu.

Thiếu nữ liền ngồi kiết đà ngay cửa hang.

Thế Lãm thả tay xuống dòng tuyền lâm, cảm nhận được cảm giác âm âm lan tỏa, nhanh chóng thẩm thấu qua tả thủ của mình.

Thế Lãm trút bỏ y phục, sức nghĩ tới ngọn Vô Ảnh đang nên nhủ thầm, nhân cơ hội vận công trị thương mình thử luyện luôn Vô Ảnh Sắc xem có gì xảy ra không.

Nghĩ là làm, Thế Lãm liền lợi xuống dòng Tuyền thủy, tay cầm ngọn đèn Vô Ảnh.

Chàng đặt ngọn đèn lên gờ đá, ngâm mình trong dòng suối, thần nhãn chăm chăm nhìn vào ngọn đèn đó.

Thế Lãm bắt đầu vận công chuyển hóa khí lực chu du theo khẩu quyết Tiểu Chu Thiên.

Dòng Tuyền thủy âm ẩm như mơn man da thịt Thế Lãm, ánh hào quang từ ngọn đèn Vô Ảnh khiến thần trí chàng trở nên minh mẫn vô cùng.

Chẳng bao lâu, Thế Lãm như rơi vào cõi nhập định hư vô. Chàng chẳng còn cảm nhận được thể xác của mình nữa. Như có động lực vô hình nào đó thôi thúc, đột nhiên Thế Lãm chuyển động thân pháp theo đúng thể ngồi kiết đà trong Nhận môn mật thất.

Một khắc trôi qua, Tử Điện cũng chưa quay vào. Hai khắc lại trôi qua tiếp, Thế Lãm như quên tất cả thời gian và không gian, thần trí cứ như bị ánh hào quang từ Vô Ảnh đặng thôi miên, không làm sao cưỡng lại được.

Chàng cảm nhận mình phiêu diêu trong một cảnh giới huyền hoặc. Ngọn đèn Vô Ảnh kia như vì tinh tú chuyển hóa trong càn khôn âm dương vũ trụ. Nó như ánh đuốc dẫn chàng nhập vào các cung.

Trung Ương, Hành Thổ.

Từ hai cung đó, thần trí của chàng phiêu diêu như người đi trong cõi mộng. Chàng vận chuyển hết một vòng Tiểu Chu Thiên, thì tưởng như mình đã đến được các vì sao Long Trì, Quốc Ấn. Vòng Tiểu Chu Thiên thứ hai, chàng nhập vào các vì sao Thiên Ma, Thiên Việt.

Đột nhiên chàng cảm nhận vây chung quanh mình có các vì sao Phương Các, Giải Thần, Thanh Long, Điều Khách. Bốn vì sao đó như bốn vị hộ tướng, lần lượt áp sát vào chàng.

Thế Lãm còn chưa xác định được vì sao mình có cảm giác đó hay do thần trí mê sảng vì ngọn Vô Ảnh đặng đột ngột rực rỡ đến chói cả mắt, đồng thời bốn vì sao tiểu vận kia lao thẳng vào chàng.

Thế Lãm thét lớn một tiếng :

- A...

Tiếng thét của chàng khiến cả tòa hang động rung chuyển ầm ầm.

Chàng giật mình, thấy ngọn Vô Ảnh đang đã ngã xuống dòng Tuyền thủy, còn mình thì nổi bồng bênh trên mặt nước.

Thế Lãm giật mình, toan vớt ngọn đèn Vô Ảnh, nhưng nó đã mất hút vào dòng Tuyền thủy rồi.

Thiếu nữ từ ngoài cửa hang chạy vội vào. Nàng vội vã quay mặt vào vách :

- Hoàng tướng, có chuyện gì xảy ra vậy.

Thế Lãm thở ra một tiếng :

- Tại hạ không biết nữa.

Chàng băng lên bờ vận lại y phục, đến cạnh thiếu nữ :

- Tại hạ vô ý đã đánh mất ngọn đèn Vô Ảnh trong dòng Tuyền thủy rồi.

Thiếu nữ nhìn chàng :

- Hoàng tướng đã hồi phục võ công chưa?

Thế Lãm gật đầu :

- Tại hạ phục hồi công lực rồi, nhưng có dị biến gì đó đã xuất hiện trong nội đan của tại hạ.

Thiếu nữ hí hửng nói luôn :

- Hoàng tướng phục hồi võ công là tốt lắm rồi. Hoàng tướng đã luyện công suốt ba ngày như xác chết biết thở mà thôi.

Thế Lãm tròn mắt :

- Đã ba ngày rồi, thế mà tại hạ chỉ nghĩ mình mới vừa chớp mắt mà thôi.

Chàng nhìn ra ngoài cửa hang, hỏi thiếu nữ :

- Ba ngày qua Nhu Thất Thất có đến đây không?

Thiếu nữ lắc đầu :

- Lạ lùng vô cùng, mẹ ma nữ đó chẳng hề quay lại. Chắc mẹ tính bỏ Hoàng tướng và ta trong tuyệt địa này.

- Nhu Thất Thất ra được, thì mình cùng ra được. Chúng ta tìm khai lộ thôi.

Chàng và thiếu nữ sóng bước ra ngoài cửa hang. Thế Lãm hỏi :

- Ba ngày qua cô nương lấy lương thực đâu sống qua ngày?

- Nhu Thất Thất có lưu trữ sẵn trong tuyệt địa này.

Thế Lãm ra đến ngoài cửa hang, vừa đi vừa phân vân suy nghĩ :

- Tử Diện Nhu Thất Thất hành tung vô cùng kỳ lạ. Mẹ có ý gì chứ?

Vừa đặt chân đến những tảng đá làm bậc thang lên xuống, Thế Lãm và thiếu nữ thấy trên hòn non bộ có hai chiếc túi vải đập vào mắt họ.

Chàng nhìn thiếu nữ :

- Hai chiếc túi vải chẳng lẽ do Nhu Thất Thất để lại cho tại hạ và cô nương?

Thiếu nữ không đáp trả lời chàng mà lấy luôn hai chiếc túi đó. Nàng mở ra xem, quả đúng như vậy, trong hai chiếc túi có sẵn y phục của nam nhân và nữ nhân.

Thiếu nữ lấy ra một bộ y phục nam nhân đưa qua Thế Lãm. Thế Lãm ngạc nhiên vô cùng khi nhận ra bộ y phục vừa vặn với khổ người của mình.

Chàng lắc đầu :

- Nhu Thất Thất hành động lạ lùng quá. Không sao giải thích được.

Thiếu nữ chỉ y phục của Thế Lãm :

- Trang phục của công tử đã nhàu nát, rách tươm rồi, Nhu Thất Thất muốn công tử thay đổi y phục, đừng phụ lòng người.

Thế Lãm thở dài một tiếng, cầm bộ trang phục quay trở vào trong thạch động.

Khi chàng quay trở ra, nói với thiếu nữ :

- Trong trang phục của tại hạ có tấm họa đồ, không biết để làm gì?

Chàng nheo mày vỗ tay một cái :

- Đúng rồi, có thể đây là tấm họa đồ chỉ lối ra khỏi tuyệt địa này.

Chàng gỡ tấm họa đồ ra. Trên tấm họa đồ có vẽ những mũi tên đỏ chỉ về hướng Đông, phía sau thạch động.

Thế Lãm nói luôn :

- Đúng rồi, đây là họa đồ dẫn ra khỏi tuyệt địa.

Chàng nắm tay thiếu nữ kéo đi luôn theo hướng mũi tên đỏ đánh dấu trên họa đồ.

Thiếu nữ và Thế Lãm mất hút rồi thì trên cửa thạch động, Tử Diện Nhu Thất Thất xuất hiện. Nàng dõi đôi mắt nhìn theo Thế Lãm và thiếu nữ rồi đưa tay lột chiếc mặt nạ da người.

Hai giọt lệ long lanh còn đọng trên chiếc mặt nạ đó.

39. Chương 39

Nhĩ Lan vừa đến chân núi Hoa Sơn chợt trông thấy hai bóng người vận huyết y, trang phục thượng phẩm của các giáo chúng Thiên giáo. Nàng liền phi thân lên một chạc cây to đại thọ, quan sát hai người đó.

Nhĩ Lan ngạc nhiên vô cùng khi hai người kia là Tuyệt Kiếm Dự Tông, Chưởng môn nhân Hoa Sơn phái, còn người đang song hành với Dự Tông là Thiết Côn Lộ Dĩ, Chưởng môn nhân Thanh Thành phái.

Không phải nàng ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Dự Tông và Lộ Dĩ, mà vì thấy hai vị Chưởng môn danh phái kia lại vận trang phục thượng phẩm của Thiên giáo, chứng tỏ họ đã đầu phục Tổng tài Thái Minh Công.

Dự Tông và Lộ Dĩ đến ngay dưới gốc cây đại thọ.

Dự Tông nói :

- Đến lúc này mà lão nhân gia cùng nương nương vẫn chưa đến.

Dự Tông thở dài một tiếng :

- Gần đến giờ ngộ rồi.

Lộ Dĩ nhìn về cuối chân trời :

- Nếu lão nhân gia và nương nương không đến thì Hoa Sơn phái của Dự huynh có vấn đề rồi.

Dự Tông chấp tay sau lưng đi tới đi lui :

- Dự mõ nghĩ lão nhân gia đến chậm thôi.

Lộ Dĩ đột ngột nhóm người chỉ về phía trước :

- Kia rồi, lão nhân gia và nương nương đã đến. Chúc mừng cho Hoa Sơn phái, chúc mừng cho Dự huynh.

Nhĩ Lan nhìn về hướng Tây, nàng thấy một cỗ kiệu lộng lẫy do bốn tên Thiên giáo lực lưỡng khiêng. Đi trước là hai ả cung nữ vận cung trang, phía sau có mười tên Cẩm vệ quân đi hộ vệ.

Nhĩ Lan nghĩ thầm, trong cỗ kiệu kia nếu không phải là Tổng tài Thái Minh Công thì nhất định chính là lão quái Hắc Lâu giáo chủ.

Vị nương nương đi cùng với Khắc Tử Diệm chắc chắn chính là mẫu thân của nàng chứ không ai khác. Nghĩ như vậy Nhĩ Lan bất chợt hồi hộp khẩn trương vô cùng.

Dự Tông và Lộ Dĩ bước ngay ra ngoài quang lộ, quì xuống trước cỗ kiệu.

Dự Tông hành đại lễ, ngẩng mặt nói :

- Dự Tông thượng phẩm thỉnh giáo lão nhân gia và nương nương lên Hoa Sơn tế độ.

Rèm kiệu được vén lên, một bàn tay khô đét thò ra ngoài khoát lệ :

- Tốt lắm!

Dự Tông và Lộ Dĩ liền đứng lên, đi trước tiến lên Hoa Sơn thánh địa.

Nhĩ Lan chờ cho đoàn người đó lên đến lưng chừng núi mới phi thân xuống khỏi chạc cây. Nàng trở khinh thuật âm thầm theo sau. Mặc dù đi cách đoàn người kia khá xa, nhưng Nhĩ Lan cũng cẩn trọng vô cùng, bởi đã biết người trong kiệu không ai khác mà chính là Khắc Tử Diệm lão quý.

May mắn cho Nhĩ Lan, trên Hoa Sơn phái không có người cảnh giới, bởi tất cả đã tập trung tề tựu vào đại sảnh để chờ lão quý Khắc Tử Diệm.

Nhĩ Lan lên xuống nhà sau, phát hiện một tên môn hạ Hoa Sơn phái đang thổi lửa nấu nước, liền nhanh như cắt thi triển phi chỉ tập kích vào gáy gã đó.

- Ôi...

Tên môn hạ ngã lặn ra đất, hồn lìa khỏi xác mà chỉ kịp thốt mỗi một tiếng “ôi”.

Nhĩ Lan kéo gã môn hạ vào xó bếp, dùng mấy bao gạo che chắn lại.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi lẩn vào căn phòng dựng sát cạnh bếp, thấy y phục của môn hạ Hoa Sơn liền dụng một bộ thay hình đổi dạng.

Nhĩ Lan trở ra, đi thẳng lên chính sảnh. Nàng lẩn vào nhóm môn hạ Hoa Sơn phái mà quan sát lão quý Khắc Tử Diệm và Ý Kiều Nương Tử.

Nhĩ Lan nhận ra vẻ mặt của Ý Kiều Nương Tử, mẫu thân nàng có nét ngây ngây chưa hóa giải được nhiếp hồn đại pháp của lão quý.

Đại sảnh đường Hoa Sơn phái im lặng như tờ, có thể nghe được hơi thở của từng người.

Khắc Tử Diệm đảo mắt nhìn qua một lượt rồi trầm giọng nói :

- Bỏn nhân thừa lệnh Vương gia, xin thánh chỉ Tiểu hoàng đế, quá bộ đến Hoa Sơn để tế độ Hoa Sơn phái hội nhập vào Thiên giáo, đặng ban phước lành cho bá tánh.

Lão tăng hắng nói tiếp :

- Kể từ bây giờ, võ lâm Trung Nguyên chỉ còn một đệ nhất giáo phái mà thôi, đó là Thiên giáo. Đây là ý trời cũng là ý của Vương gia và Tiểu hoàng đế. Tất cả mọi người có mặt trên Hoa Sơn hôm nay, không kể già trẻ, nam nữ, phải theo thánh ý mà đầu nhập vào Thiên giáo.

Lão quay lại Dự Tông :

- Hành đại lễ..

Dự Tông trong trang phục thượng phẩm Thiên giáo, quì xuống hành đại lễ, rồi mới đứng lên đến bên Ý Kiều Nương Tử, lấy chiếc chung vàng trong đựng thứ nước sền sệt, phát mùi thơm như xạ hương.

Dự Tông lùi ba bộ đứng bên chiếc bàn hương án để sẵn một đồng khăn lụa đỏ.

Y đồng dục nói :

- Hôm nay Hoa Sơn chính thức đầu nhập Thiên giáo, tất cả môn hạ Hoa Sơn kể từ bây giờ là môn hạ của lão nhân gia để phụng mệnh trời. Từng người một lên hành lễ lão nhân gia để được chính thức trở thành giáo chúng.

Sau lời khơi mào của Dự Tông, cả đại sảnh im lặng như tờ. Rồi một tốp năm người tiến ra khỏi hàng, quì xuống dưới chân Khắc Tử Diệm hành lễ.

Năm người đó hành lễ xong thì được Dự Tông cho uống một chung nước trong chiếc chén vàng, sau đó mới choàng lên đầu họ cái khăn lụa đỏ.

Năm người đó đứng qua một bên, nhường chỗ cho những người kế tiếp.

Với sự điều động của Chương môn nhân Hoa Sơn phái Dự Tông, môn hạ Hoa Sơn như bày cừu ngoan ngoan lần lượt tiến ra hành đại lễ và choàng lên đầu chiếc khăn lụa đỏ.

Nhĩ Lan hồi hộp vô cùng, bởi chỉ còn lại không đầy mười người thì đến nàng lên hành đại lễ để thụ phong môn hạ Thiên giáo.

Nhĩ Lan khẩn trương ra mặt, nàng sợ Khắc Tử Diệm sẽ nhận ra mình, điều đó quả là bất lợi vô cùng.

Năm môn hạ Hoa Sơn phái bước ra khỏi hàng tiến lên quỳ dưới chân Khắc Tử Diệm.

Cả năm người đồng loạt hành đại lễ. Họ từ từ đứng lên, đột ngột cả năm đồng loạt rút trường kiếm sau lưng, thi triển luôn một tuyệt thứ kiếm pháp nhanh không thể tả.

Năm thanh trường kiếm như năm ánh cầu vồng bạc trắng chụp thẳng vào Khắc Tử Diệm.

Dự Tông thét lớn :

- Hồn láo!

Lời của lão còn đọng trên hai cánh môi thì năm đạo kiếm quang đã công trúng đích Khắc Tử Diệm.

Chát... Chát... Chát... Chát... Chát...

Âm thanh khô khốc phát ra khi năm thanh trường kiếm đâm vào tâm huyết của Khắc Tử Diệm. Trường y của lão bị khoét năm lỗ, nhưng Khắc Tử Diệm vẫn chẳng hề hấn gì.

Năm môn hạ Hoa Sơn phái đồng loạt rút kiếm về, nhưng không sao rút kiếm về được.

Năm mũi kiếm như bị hút chặt vào thân ảnh Địa Lâu Tôn Giả Khắc Tử Diệm.

Lão quỷ trở hung quang nhìn chằm chằm năm người môn hạ Hoa Sơn phái.

- Các người sao dám vô lễ với bốn nhân.

Năm người chẳng hé môi, nghiêng răng, dụng hữu thủ tổng luôn một đạo kinh với tất cả mười hai thành công lực.

Bình...

Đến lượt chưởng của họ bị hút chặt vào thân ảnh Khắc Tử Diệm không sao thu về được.

Dự Tông mặt cắt không còn chút máu, vội vàng tiến ra, quỳ xuống chân Khắc Tử Diệm :

- Bọn nghịch đồ to gan, dám làm kinh động đại lễ tế độ, xin lão nhân gia chỉ giáo.

Khắc Tử Diệm tăng háng rồi nói :

- Các người này chưa gia nhập Thiên giáo, chúng còn là người của Hoa Sơn, ta giao cho người hành xử.

- Tuân lệnh lão nhân gia.

Dự Tông gằn từng tiếng, nói với năm vị môn hạ của mình.

- Các người chẳng coi Dự mỗ này ra sao cả. Tội đáng chết!

Vị môn hạ đứng bìa ngược mặt nhìn Dự Tông :

- Sống làm người Hoa Sơn, chết làm ma Hoa Sơn.

Người đó bật cười sảng sặc, rồi nói tiếp :

- Hoa Sơn đã đến thời mạt vận mới có một vị Chưởng môn như người. Dự Tông, trước đây Lý Hùng Phi này không nghĩ người là kẻ đoạt chức, giết sư huynh, nhưng hôm nay mặt chuột của người đã lòi ra rồi.

Vị đó nhìn đám môn hạ Hoa Sơn đã đầu phục Thiên giáo :

- Lý Hùng Phi này có chết cũng là hảo hán anh hùng, ngẩng cao đầu nhìn mặt các vị trưởng bối. Còn các người, ham sống sợ chết cuối cùng cũng chỉ làm thân trâu ngựa cho ác đạo cõi mà thôi.

Dự Tông nghiêng răng ken két :

- Người muốn chết!

Dự Tông vừa nói vừa rút xoạt trường kiếm toan chém phăng đầu của Lý Hùng Phi, nhưng Khắc Tử Diệm đã quát :

- Dừng tay!

Dự Tông sững sờ, buông lỏng thanh trường kiếm.

Khắc Tử Diệm nhìn Lý Hùng Phi không chớp mắt, rồi từ từ dời nhãn quang như hai hòn than qua bốn người kia. Lão chỉ bốn người đó :

- Dự Tông, hãy mở mắt cho vị họ Lý này biết.

- Tuân lệnh lão nhân gia.

Dự Tông vừa nói dứt lời, liền thộp vào búi tóc một vị môn hạ, dụng kiếm cắt luôn yết hầu người đó.

Người đó trợn mắt trừng trừng, máu ông ộc phún ra theo vết cắt.

Dự Tông giật tay một cái, vị môn hạ kia ngã vật ra sau hóa thành cái xác không hồn.

Dự Tông thần nhiên như không có chuyện gì. Dưới mắt Chưởng môn nhân Hoa Sơn phái, những kẻ đang chờ chết kia chẳng phải là huynh đệ đồng môn với hắn.

Dự Tông ghệt tóc người thứ hai, cũng bằng một động tác như trước, giết huynh đệ của mình như một gã đao phủ giết người không gớm tay.

Nhĩ Lan thấy Dự Tông hành xử các vị môn nhân Hoa Sơn mà rùng mình nghĩ thầm sao gã có thể hành động như vậy được chứ. Huynh đệ như thủ túc thể mà Dự Tông chẳng coi ra gì.

Nàng còn đang vẫn vợ, thì người thứ tư đã bị Dự Tông đưa hồn về chín suối.

Y quay lại Lý Hùng Phi :

- Bẩm lão nhân, đến lượt tên này.

Khắc Tử Diệm nhìn Lý Hùng Phi :

- Nếu người không muốn biến thành ma như những gã cục súc hồ đồ kia, thì tự đập đầu xuống mũ hài của nương nương ta.

Lý Hùng Phi cau mày, nghiêng răng rồi bật cười kiêu hãnh. Cắt tràng cười đó. Y ngã đầu ra sau :

- Dự Tông, người hãy ra tay triệt sát Lý mỗ đi.

Dự Tông lưỡng lự nhìn Khắc Tử Diệm, chờ ban phát mệnh lệnh.

Khắc Tử Diệm nhìn Lý Hùng Phi rồi chậm chậm lắc đầu :

- Để hắn sống. Bẩm nhân muốn coi lá gan của hắn lớn đến đâu, và ý chí của hắn cao cỡ nào.

- Tuân lệnh lão nhân gia.

Dự Tông quay lại bọn môn hạ đã đầu phục Thiên giáo :

- Đưa hắn xuống cầm lao.

Hai gã môn hạ bước ra, kè Lý Hùng Phi xuống cầm lao.

Dự Tông quay lại năm người còn lại và Nhĩ Lan :

- Đến lượt các người thụ lễ đầu nhập Thiên giáo.

Năm người kia nhìn nhau, đồng loạt rút trường kiếm. Một vị đứng dạng chân đối nhân với Dự Tông :

- Có chết thì chúng ta cũng theo gương Lý huynh. Dự Tông, dù người là Chưởng môn nhân nhưng đã phạm trọng tội chẳng thể dung thứ được.

Khắc Tử Diệm cau mày, nhìn năm người đó không chớp mắt. Lợi dụng khoảnh khắc Khắc Tử Diệm không chú ý đến mình vì đang tập trung thần nhãn vào năm gã môn hạ Hoa Sơn, Nhĩ Lan nhanh chóng lướt lên, quỳ mọp dưới chân lão hành lễ.

Khắc Tử Diệm đắc ý vô cùng mà quên không quan sát nàng. Lão vẫn không rời mắt khỏi năm vị đại đệ tử Hoa Sơn phái đang hoành kiếm đứng ngăn khiêu khích, mà buông một lời từ tối.

- Dự Tông, hãy thụ lễ cho vị này.

- Tuân lệnh lão nhân gia.

Dự Tông lấy vương lụa đỏ chít lên đầu Nhĩ Lan, rồi trao qua tay nàng một chung nước lấy từ chiếc chén vàng. Nhĩ Lan ngửi mùi thơm thoang thoảng từ cái chung đó, giật thót ruột, bởi nhận ra chất nước sền sệt màu hổ phách trong chiếc chung chính là Hóa Cốt tán, một độc dược vô cùng lợi hại của Đông Doanh. Ai

dùng độc dược này thần trí sẽ mê man, nhứt nhứt đều phải tuân theo lệnh của Địa Lô Tôn Giả, bằng như ai không bị mất thần thức, xương cốt trong người sẽ rã thành nước.

Nàng bước như vậy, nhưng không thể không uống. Nhĩ Lan uống chung Hóa Cốt tán đó, nhưng không nuốt mà ngậm trong miệng. Nàng lẩn nhanh vào nhóm môn hạ Hoa Sơn đã đội chiếc khăn lụa, rồi bí mật phun vào vạt áo.

Nhĩ Lan thở dài một tiếng như đã trút xong một gánh nặng quàng vai. Nàng còn đang phấn chấn vì qua được mắt lão quỷ Khắc Tử Diệm thì nghe lão nói với năm gã môn hạ Hoa Sơn phái đang dựng kiếm đứng khiêu khích :

- Các người không phục bốn nhân đã đành, lại phạm tội khi quân, chống lại thánh chỉ của Vương gia và Tiểu hoàng đế.

Lão lắc đầu :

- Tội của các người rất lớn.

Khắc Tử Diệm vừa nói vừa lắc hổ khẩu, Tiểu hắc lâu từ trong ống tay áo chui tọt vào lòng bàn tay của lão.

Khắc Tử Diệm trầm giọng nói tiếp :

- Có lẽ các người chưa thấy oai lực của bốn nhân nên mới vô lễ như vậy.

Năm vị môn hạ Hoa Sơn nghe lão quỷ nói như vậy, biết lão sắp động thủ, nên đều ngưng thần chú nhãn, trường kiếm dâng ngang ngực để nghênh tiếp tuyệt công của Khắc Tử Diệm. Năm người kia đều biết được Địa Lô Tôn Giả là khắc tinh sát tử của ác đạo.

Khắc Tử Diệm chờ cho năm người kia hoành kiếm chuẩn bị sẵn sàng, mới gằn giọng nói :

- Các người sẽ được về với tổ tông.

Lão giọng cao Tiểu hắc lâu. Từ hai hốc mắt Tiểu hắc lâu hai đạo hắc quang đen kịt thoát ra, trông tựa như hai con giao long, quấy mình.

Rét...

Hai đạo hắc quang đó nhanh không thể tưởng, nhanh đến độ năm vị môn hạ Hoa Sơn không hề có phản ứng gì. Cả năm vẫn đứng bất động, tay hươm kiếm như chuẩn bị nghênh tiếp tuyệt công của đối phương, nhưng có ai biết đầu đầu của họ đã lìa khỏi cổ rồi.

Khắc Tử Diệm thu hồi Tiểu hắc lâu, lạnh nhạt nói với Dự Tông :

- Mang xác chúng đi đi.

Dự Tông ngạc nhiên vô cùng, không biết năm gã cao đồ Hoa Sơn còn sống hay đã chết mà Khắc Tử Diệm lại lệnh cho gã mang xác chúng ra ngoài.

Mặc dù bán tín bán nghi, nhưng không thể cãi lệnh Khắc Tử Diệm, Dự Tông quay lại môn hạ đã đầu phục ra lệnh :

- Mang chúng ra ngoài.

Mười gã cao thủ Hoa Sơn thả bước đến bên năm người kia. Họ vừa chạm tay vào thân những vị cao đồ Hoa Sơn trung thành thì đầu của họ đã rớt xuống đất.

Nhĩ Lan rùng mình, lạnh buốt cột sống. Nàng nghĩ nếu mình không nhanh trí có thể giờ này cũng chẳng khác mấy gã đại hán kia. Xét cho cùng, mặc dù họ chết thật quang minh, nhưng vẫn có chút gì đó ngu xuẩn, không biết tự lượng sức mình.

Nghĩ như vậy, Nhĩ Lan chợt nhìn lại chiếc chén vàng chứa Hóa Cốt tán rùng mình nghĩ ngược lại, những kẻ đầu phục đây kể như cũng đã chết.

Dự Tông đứng dưới bệ đoàn nhìn Khắc Tử Diệm :

- Thỉnh lão nhân gia về hậu liêu yên nghỉ.

Khắc Tử Diệm gật đầu. Lão nắm tay Ý Kiều Nương Tử dìu đứng lên, bước xuống ba bậc tam cấp trải thảm xanh.

Ý Kiều như một cái xác đi theo lão chẳng có phản ứng gì.

Nhĩ Lan nhìn theo dáng mẫu thân mà chỉ biết bậm môi.

Nàng cúi mặt thở dài một tiếng.

Chờ cho Khắc Tử Diệm và Ý Kiều được hai nàng cung nữ và mười tên Cẩm vệ quân hộ tống ra ngoài đại sảnh đường xuống hậu liêu, Dự Tông mới bước ra giữa chính sảnh :

- Kể từ bây giờ trong giang hồ không còn Hoa Sơn phái, tất cả mọi người đều thuộc Thiên giáo, và chỉ nghe theo chỉ dụ của Giáo chủ mà thôi.

Gã quay lại Lộ Dĩ :

- Hoa Sơn hợp nhập Thiên giáo sau Thanh Thành, coi như Dự Tông này là sư đệ của Lộ huynh.

Lộ Dĩ hớn hở ra mặt, nhưng khách sáo đáp lời gã :

- Không dám, không dám! Chúng ta đã chung một nhà, khách sáo làm gì.

Dự Tông giả lả cười, rồi nói :

- Đệ nói như vậy để thỉnh Lộ huynh cùng dự buổi yến tiệc mừng ngày tế độ đã thành tựu hôm nay.

Lộ Dĩ cười hăng hắc :

- Tốt! Tốt lắm!

Dự Tông và Lộ Dĩ vừa cười vừa sóng đôi thả bước ra ngoài.

40. Chương 40

Nhĩ Lan chẳng khó nhọc lắm để tìm ra hậu liêu mà Dự Tông dành riêng cho Khắc Tử Diệm. Dự Tông mặc dù thỉnh Khắc Tử Diệm xuống hậu liêu của Hoa Sơn phái, nhưng thật ra tòa hậu liêu đó lại chính là gia khách tiết vừa mới được xây cất thật là lộng lẫy, toạ lạc phía sau Hoa Sơn, chiếm lĩnh một khuôn viên hữu tình nhất trên Hoa Sơn.

Ba cây đại thụ trước đây để cho các vị Chương môn hội kiến với các cao nhân dị sĩ, giờ được thấp đầy những hoa đăng trông tựa bầy đom đóm về đêm, và ban ngày thì chúng lại là ba tầng mây xanh mượt, khổng lồ tạo sự mát mẻ cho gian hậu liêu đó.

Nhĩ Lan chờ cho trời tối hẳn, mới dụng khinh thân như bóng ma quỷ dị, lướt lên ba tầng cây đại thụ. Với thuật pháp khinh công của nàng thì ngay cả Dự Tông cũng không thể sánh bằng nên hai ả cung nữ đứng ngay cửa chờ sai gọi không làm sao phát hiện được.

Nhĩ Lan bậm môi, suy tính tìm phương cách để có thể đến được mái vòm của nhà hậu sảnh. Nàng còn đang phân vân chưa biết dụng phương cách gì tiện dụng nhất, thì bất chợt có một chiếc bóng trắng lướt qua nhanh không thể tả.

Hai ả cung nữ vừa phát hiện ra chiếc bóng đó thì đã bị điểm huyết rồi.

Nhĩ Lan giật mình, tự hỏi :

- Ai vậy!

Nàng càng ngạc nhiên hơn khi nhận rõ trang phục bạch y của Bạch Hoa Lan. Nhĩ Lan cau mày lẩm bẩm :

- Bạch Hoa Lan?

Nàng còn chưa hết sức ngạc nhiên thì sự xuất hiện đột ngột của Bạch Hoa Lan, thì đã thấy Bạch Hoa Lan dụng chưởng tổng thẳng vào cánh cửa hậu sảnh.

Ầm...

Hai cánh cửa bật tung ra.

Cửa vừa bật mở, Bạch Hoa Lan đã phi thân lên mái vòm đứng khoanh tay chờ đợi.

Nhĩ Lan nhủ thầm :

- “Bạch Hoa Lan không biết trong tòa nhà hậu sảnh kia chính là lão quỷ Khắc Tử Diệm sao?”

Nàng còn đang tự nhủ như vậy thì Cẩm vệ quân đã rầm rập xuất hiện đứng vây phía dưới.

Bọn Cẩm vệ quân nhí nhố, thao thao nói :

- Thích khách...

Chúng chỉ Bạch Hoa Lan :

- Thích khách Bạch Hoa Lan... Thích khách Bạch Hoa Lan...

Bạch Hoa Lan vẫn đứng đờ đờ như chẳng hề biết phía dưới mình có Cẩm vệ quân, nhâu nhâu như bày sói dữ chỉ muốn xé xác con mồi.

Bạch Hoa Lan giữ tay như đuổi ruồi.

Bịch... Bịch...

Hai gã Cẩm vệ quân ngã lăn ra đất, yếu huyết đã bị hai nhánh hoa lan điểm trúng, té lăn ra đất bất tỉnh.

Nhĩ Lan càng thắc mắc hơn bởi lối hành xử của Bạch Hoa Lan. Trước đây, mỗi lần Bạch Hoa Lan xuất thủ tập kích ai, người đó từng hòng giữ được cái mạng của mình, thế mà giờ đây Bạch Hoa Lan lại chỉ phóng hoa lan điểm vào yếu huyết của bọn Cẩm vệ quân thôi.

Từ trong hậu sảnh, Ý Kiều Nương Tử và Khắc Tử Diệm lướt ra ngoài.

Hai người vừa thoát qua ngưỡng cửa, thì Bạch Hoa Lan lại phóng hai nhánh lan tập kích bất ngờ vào đại huyết Thiên Linh Cái của họ.

Nhĩ Lan giật thót ruột, sợ tính mạng của Ý Kiều Nương Tử bị hoa lan tiết diệt.

Nhưng trái hẳn với ý niệm của nàng, Khắc Tử Diệm như có thần nhãn sau lưng, lão chỉ hơi đảo bộ, tả thủ quét ngược về phía sau đã thu tóm hai nhánh hoa một cách dễ dàng.

Lão vừa nắm được cuống hoa đã vội buông xuống, gằn giọng quát :

- Tiện nhân thâm độc!

Nhĩ Lan không biết trong hai đóa hoa kia có gì mà lão quỷ Khắc Tử Diệm vừa thu hồi đã vội quăng đi, chắc chắn phải có điểm đặc dị gì đó trong hai nhánh hoa lan kia mới khiến cho lão sợ hãi như vậy.

Khắc Tử Diệm vừa nói vừa hoành bộ, chuyển hướng băng lên nóc mái vòm hậu sảnh.

Khắc Tử Diệm vừa nhích động thân pháp, lão chỉ giữ hai ống tay áo trường y, đã phiêu diêu lướt lên như cánh chim sắt.

Bạch Hoa Lan chỉ chờ Khắc Tử Diệm vừa băng mình lên, thì từ hai ống tay áo của nàng một dúm lân tinh tự bày đom đóm phủ chụp xuống lão quỷ.

Khắc Tử Diệm rú lên một tiếng, song thủ khoa hai vòng tạo hai đạo kinh mãnh liệt đẩy ngược đám lân tinh ngược trở lại Bạch Hoa Lan.

Bạch Hoa Lan lắc mình thoát đi nhanh không thể tả. Bộ pháp kinh thân của nàng thuộc Du Hành bộ pháp của Du Môn, nhưng xem chừng còn nhanh hơn bội phần.

Khắc Tử Diệm lướt băng mái vòm, thì Bạch Hoa Lan đã thoát đi trên mười trượng rồi.

Khắc Tử Diệm quát lớn :

- Tiện nhân sao lại chạy.

Mặc cho Khắc Tử Diệm gào thét, Bạch Hoa Lan vẫn không ngưng cước pháp. Với Du Hành cước, chẳng mấy chốc bóng của Bạch Hoa Lan đã mất hẳn dưới con đường dốc đạo dẫn xuống núi.

Ý Kiều Nương Tử vẫn đứng ngây trước đám Cẩm vệ quân.

Khắc Tử Diệm từ trên mái vòm băng mình xuống. Thân pháp của lão vô cùng kỳ diệu, mặc dù đôi chân bất động nhưng vẫn trụ bằng hai tay vững chãi như kiềng.

Khắc Tử Diệm quắc mắt chiếu hung nhãn vào đám Cẩm vệ quân. Bọn Cẩm vệ quân chạm vào đôi mắt nảy lửa của Khắc Tử Diệm đồng loạt cúi gằm mặt xuống không dám nhìn.

Lão quý phóng chỉ giải huyết cho hai ả cung nữ, nghiêm giọng nói :

- Thích khách kia là ai?

Lão vừa dứt lời, đột ngột Bạch Hoa Lan lại xuất hiện xa xa, vẫy tay ngoắc Khắc Tử Diệm.

Khắc Tử Diệm nghiêng răng ken két :

- Người dám giỡn mặt lão phu à?

Khắc Tử Diệm hú lên một tiếng, băng mình về phía Bạch Hoa Lan.

Lão vượt được năm trượng, Bạch Hoa Lan đã quy lưng trở khinh thuật Du Hành bộ pháp băng mình đi. Bạch Hoa Lan vừa chạy vừa nói :

- Lão quý có bản lĩnh hãy cùng ta giao đấu tại Sanh Tử Bình.

Khắc Tử Diệm rít lên the thé :

- Quý nữ, lão phu sợ người không giữ lời mà thôi.

Một chạy, một rượt, kéo theo đám Cẩm vệ quân và cả hai ả cung nữ, chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Nhĩ Lan đứng trên chạc cây đại thụ khắp khởi mừng thầm vì thấy Khắc Tử Diệm đã quỳen mất Ý Kiều thân mẫu, bỏ bà ở lại một mình.

Nàng như cánh bướm đêm lướt về phía Ý Kiều Nương Tử. Vốn đã biết Ý Kiều bị trúng Nhiếp Thần đại pháp của lão quý Khắc Tử Diệm, thần trí không còn như xưa, Nhĩ Lan liền phóng chỉ khí điểm luôn vào ba yếu huyết mê hồn của mẫu thân.

Ý Kiều Nương Tử mặc dù có võ công hơn hẳn Nhĩ Lan, nhưng trong nhất thời đã bị Khắc Tử Diệm dùng Nhiếp Thần đại pháp nên chỉ hành động theo ý niệm của lão quý mà thôi. Lúc này không có Khắc Tử Diệm nên Ý Kiều bị Nhĩ Lan khống chế dễ dàng.

Nàng điểm vào ba yếu huyết mê thần của Ý Kiều xong, liền cấp ngang lưng bà bằng mình toan theo đường độc đạo quay trở xuống Hoa Sơn.

Nhĩ Lan chưa kịp hành động đột nhiên Dự Tông xuất hiện cùng bọn môn hạ đã đầu phục Thiên giáo.

Dự Tông quát lớn :

- Thích khách, người là ai?

Nhĩ Lan cau mày, lộ luôn chiếc khăn đỏ trùm mái tóc đen tuyền tỏ lộ chân diện mục.

Dự Tông vừa thấy diện dung của nàng, thất sắc lấm nhảm nói :

- Lan Hoa cung chủ Nhĩ Lan.

Nhĩ Lan mỉm cười :

- Đã biết ta, người còn dám chặn đường nữa không?

Dự Tông lưỡng lự, rồi nhìn thẳng vào mắt nàng nghiêm giọng nói từng tiếng một :

- Cung chủ hãy để Nương nương lại đây, rồi rời khỏi Hoa Sơn.

Nhĩ Lan lắc đầu :

- Bỏn cô nương phải đưa Nương nương rời khỏi đây.

Dự Tông trợn mắt :

- Không thể được, nếu cô nương đưa Nương nương đi, Dự mỗ biết tấu trình với lão nhân gia như thế nào?

- Bỏn cô nương đã quyết, ai cản ta kẻ đó tự đào huyệt chôn mình.

- Cô nương đừng bức ép Dự mỗ.

- Nếu người có bản lĩnh, cứ cản đường bỏn cô nương.

Dự Tông chăm chăm nhìn Nhĩ Lan bằng ánh mắt tràn ngập vẻ bức dọc và bất nhẫn :

- Dự mỗ không muốn cản đường cô nương, nhưng cô nương đã bức ép Dự mỗ quá mức.

Dự Tông vừa dứt lời thì phía sau gã có ai đó cất tiếng ồn ồn :

- Hãy để cho vị cô nương ấy đi, Hoa Sơn phái không phải hạng cường đạo bức ép người khác.

Dự Tông giật mình quay phắt lại, thần diện thất sắc, buông luôn một tiếng vừa hốt hoảng vừa lo âu :

- Sư huynh...

Lý Hùng Phi cùng song hành với một vị đại hán tầm thước, mắt sáng quắc, trên tay cầm một thanh trường kiếm với cái chuôi phe phẩy những sợi tơ vàng.

Dự Tông lúng túng. Hắn bây giờ thật là bất lợi, hai bên đều có đại địch. Dự Tông suy nghĩ một lúc, quát lớn với đám môn hạ chít khăn đỏ :

- Đánh!

Lũ môn hạ nhâu nhâu chưa biết đánh ai, thì Dự Tông đã dậm giày bỏ chạy.

Vị đại hán khê lắc mình đã chặn đường hắn lại.

Dự Tông khẩn trương, vung luôn một đường kiếm đâm vào yết hầu đối phương.

Kiếm vừa thoát ra chưa tới đích, không biết đại hán kia xuất thủ lúc nào mà thanh kiếm của Dự Tông lại lọt vào bao kiếm của y.

Y lắc khê cổ tay cầm bao kiếm :

Cạch...

Thanh kiếm của Dự Tông chỉ còn lại chuôi kiếm cùn cùn. Hắn đã sợ, giờ càng thất sắc hơn khi mũi kiếm vàng sáng ngời sắc bạc của đại hán đâm vào yết hầu hắn.

Đứng ngoài thị trận mà Nhĩ Lan không sao phát hiện được đại hán kia xuất chiêu lúc nào. Lối xử kiếm của y quá nhanh, nhanh đến độ Nhĩ Lan ngỡ y chẳng hề động thủ mà đã khổng chế đối phương rồi.

Dự Tông lấp bắp :

- Sư huynh!

Đại hán nghiêm giọng :

- Người đã nhục mạ Hoa Sơn phái. Ta rất đau lòng khi có một sư đệ như người.

- Sư huynh, đệ không thể không làm như vậy. Nếu đệ cương cường chống lại Giáo chủ Thiên giáo thì một cọng cỏ trên Hoa Sơn không còn.

Lý Hùng Phi lướt đến bên vị đại hán, chỉ tay vào mặt Dự Tông :

- Dự Tông, người đừng nhiều lời để khóa lấp tâm địa xấu xa nữa. Người đã công rắn về căn gà nhà, còn nhẩn tâm hành xử các chư huynh đệ đồng môn, người còn muốn nói gì nữa không?

Vị đại hán bặm môi, nước mắt lưng tròng.

Lý Hùng Phi thấy vẻ mặt của vị đại hán đó cũng sa sầm xuống.

Vị đại hán quay qua Lý Hùng Phi, rồi từ từ buông thanh trường kiếm xuôi theo hông mình.

- Dự Bình này không nở xuống tay giết đứa em bất nghĩa của mình được.

Dự Bình vừa nói vừa khóc. Lệ thảm trào ra hai khóe mắt trông thật là thảm não, bi ai.

Dự Bình vừa khóc vừa nói :

- Lý huynh muốn xử sao thì xử.

Lý Hùng Phi thở dài :

- Đại chưởng môn...

Dự Bình nuốt nước mắt nhều xuống môi :

- Hoa Sơn phái của tổ sư gây dựng nên chắc có lẽ đã đến lúc diệt. Dự Bình này không xứng là Chưởng môn Hoa Sơn khi có một sư đệ cốt nhục bội nghĩa phản sư.

Nhìn thẳng vào mắt Lý Hùng Phi, Dự Bình giữ tay cầm bao gươm, trút lưỡi kiếm của Dự Tông xuống đất, tra thanh kiếm của mình vào vỏ, dâng kiếm bằng hai tay hướng về Lý Hùng Phi nói :

- Tại hạ cung thỉnh Lý huynh chấp chưởng Hoa Sơn phái.

Lý Hùng Phi mặt cắt không còn giọt máu :

- Đại chưởng môn... Lý...

Dự Bình nghiêm mặt :

- Tôn chỉ của Hoa Sơn tổ phụ để lại, bất cứ một ai đã là môn hạ Hoa Sơn, nhứt nhứt đều phải nghĩ đến nghiệp của tổ phụ và vâng mệnh Đại chưởng môn. Ngược lại, Đại chưởng môn một lòng một dạ vì nghiệp Hoa Sơn mà phò nghĩa đạo giang hồ.

Dự Bình dứt lời, khảng khái nhìn thẳng vào Lý Hùng Phi.

Lý Hùng Phi thở dồn dập, rồi quỳ hẳn xuống đón lấy thanh trường kiếm của Dự Bình.

Lý Hùng Phi vừa cầm kiếm thì Dự Bình quỳ xuống quay sang Dự Tông quắc mắt nghiêm giọng khe khắt.

- Quỳ xuống.

Cùng với mệnh lệnh đó, Dự Bình đã ấn vai Dự Tông quỳ xuống chân Lý Hùng Phi.

Lý Hùng Phi hoảng quá, vội đỡ lấy Dự Bình :

- Sư huynh, đệ... đệ...

Dự Bình vẫn quỳ, ngược mắt nhìn lên :

- Xin Chưởng môn hành xử họ Dự vì trọng tội phản sư nghịch tổ.

Lý Hùng Phi cảm như hén, không biết xử trí ra sao.

Nhĩ Lan cấp Ý Kiều Nương Tử bước lại bên Lý Hùng Phi :

- Các vị hảo hán, chúng ta không thể ở đây được. Nếu lão quỷ quay trở lại thì nguy đến tính mạng.

- Sư huynh, chúng ta mau rời khỏi đây thôi. Đúng như vị cô nương nói, lão quỷ kia võ công cái thế vô song, tạm thời mình phải lánh mặt.

Dự Bình đứng lên, nhưng tay vẫn ấn Dự Tông bắt quỳ xuống đất.

Dự Bình nghiêm giọng nói :

- Chưởng môn tạm thời đưa những môn hạ trung kiên rời khỏi Hoa Sơn phái. Còn thuộc hạ sẽ ở lại cầm chân lão quỷ Khắc Tử Diệm.

Nhĩ Lan cướp lời Dự Bình :

- Dự các hạ, tất cả Hoa Sơn môn đều đã bị Dự Tông cho uống Hóa Cốt tán. Muốn họ theo cũng không khó gì, bởi thần thức của họ như người u mê, nhưng nếu không có thuốc giải trong tuần trăng, hoặc không có Hóa Cốt tán dùng tiếp, xương cốt của những người đó sẽ tự biến thành nước, chết đau đớn vô cùng.

Dự Bình nhìn nàng :

- Cô nương biết được điều đó à? Vậy thuốc giải Hóa Cốt tán ở đâu, tại hạ dù tan xương nát thịt cũng quyết đem về.

Nhĩ Lan lưỡng lự, rồi chỉ vào Ý Kiều Nương Tử :

- Thuốc giải chỉ có một mình Nương nương biết cách bào chế mà thôi. Bởi nó là độc công duy nhất của gia phụ và thân mẫu.

Nàng quay qua Lý Hùng Phi :

- Muốn có thuốc giải được Hóa cốt, chỉ có cách lấy lại thần thức cho mẫu thân.

Lý Hùng Phi nói :

- Làm cách nào lấy lại thần thức cho Nương nương.

- Chỉ có Hoàng Thế Lãm may ra mới phục hồi thần thức cho mẫu thân, bởi chàng đang giữ trong tay ngọn Vô Ảnh đăng.

Dự Bình cắt ngang câu nói của nàng :

- Chúng ta đi tìm Hoàng Thế Lãm. Bằng bất cứ cách nào tại hạ cũng phải tìm được Hoàng Thế Lãm.

Dự Bình quay mặt nhìn xuống Dự Tông :

- Dự Tông, đáng lẽ ta đã giết một gã sư đệ bất nhân bất nghĩa như ngươi, nhưng ta không ngờ.

Dự Bình nhìn Lý Hùng Phi.

Lý Hùng Phi nhìn xuống Dự Tông :

- Nghĩ đại nghĩa khí của sư huynh, ta tha chết cho ngươi đó.

Dự Bình ôm quyền :

- Đa tạ Chưởng môn.

Dự Bình dứt lời vận công chuyển khí, nhanh như cắt điểm một lúc vào ba mươi sáu đại huyệt của Dự Tông. Dự Bình thâu hồi chỉ công, đồng dục nói :

- Võ công của ngươi do Hoa Sơn tự thành, giờ ngươi không phải là người Hoa Sơn thì trả lại cho Hoa Sơn.

Dự Bình vừa dứt lời, Dự Tông rùng mình như bị cảm lạnh.

Nhĩ Lan nhìn đã biết hẳn bị Dự Bình phé bỏ võ công, nếu dụng đến võ học sẽ trở thành tàn phế. Dự Tông đã trở thành kẻ vô dụng rồi.

Nhĩ Lan nói với Dự Bình :

- Chúng ta nên rời khỏi đây. Lão quỷ sắp trở lại rồi.

Nhĩ Lan và Dự Bình cùng với Lý Hùng Phi dẫn theo năm mươi nhân mạng Hoa Sơn phái.

Năm mươi người đó không có Khắc Tử Diệm như bày cừu đi theo Lý Hùng Phi.

Nhĩ Lan nói với Lý Hùng Phi :

- Lý các hạ, chúng ta không thể dẫn theo dòng người như thế này được.

Lý Hùng Phi thở dài một tiếng quay sang Dự Bình.

Dự Bình nhìn lại đám môn hạ lẻo đẽo sau lưng mình rồi quay lại Lý Hùng Phi nói :

- Đành phải để họ lại đây thôi. Chúng ta đi.

Nhĩ Lan và Lý Hùng Phi gật đầu. Ba người bất ngờ dụng khinh thuật bản thân lướt đi nhanh như ba ngọn lốc, đám môn hạ thấy ba người bằng mình đi cũng gia tăng cước tốc rượt theo, nhưng nhanh chóng đã bị bỏ rơi lại phía sau.

Dự Bình vừa trở khinh thân vừa thở dài thườn thượt. Y lắc đầu buồn bã :

- Dự Bình này có lỗi với các chư huynh đệ.

41. Chương 41

Khắc Tử Diệm rượt theo Bạch Hoa Lan, mặc dù khinh công của lão vô cùng cao minh, và đã vận dụng hết khả năng, hai cánh tay như đôi vây cá kinh phẩy liên tục, nhưng không sao rút ngắn được khoảng cách.

Lão cau mày tỏ vẻ bực tức vô ngần. Một chạy một rượt, chẳng mấy chốc hai người đã đến Sanh Tử Bình. Sanh Tử Bình là một bãi bằng phủ đá tai mèo lởm chởm, chẳng khác gì những mũi giáo nhọn, có thể đâm toạc những người có khinh công thấp kém.

Bạch Hoa Lan bất ngờ dừng bước, quay phắt lại, đưa tay vuốt chiếc khăn lụa trắng.

Khắc Tử Diệm băng đến nơi, cặp mắt sáng như hai vì sao của lão nhận ra chân diện mục của đối phương. Bạch Hoa Lan gỡ chiếc khăn che dung diện, đồng thời rũ luôn mái tóc bạc trắng dài chấm đất. Khắc Tử Diệm sững sờ :

- Tử Diệm Nhu Thất Thất.

Vẫn khuôn mặt như các cô gái mười tám, duy có mái tóc trắng xóa, Tử Diệm Nhu Thất Thất quả là nữ nhân biết cách gìn giữ nhan sắc của mình.

Tử Diệm Nhu Thất Thất mỉm cười :

- Sư huynh còn nhận ra muội à?

- Ta vẫn nhận ra nàng. Tại sao nàng lại là Bạch Hoa Lan?

- Tại sao muội không phải là Bạch Hoa Lan. Bạch Hoa Lan có gì ghê gớm đâu.

Khắc Tử Diệm cau mày :

- Ta cứ nghĩ Bạch Hoa Lan là kẻ hậu sinh chứ không phải là muội. Nàng dẫn dụ ta đến đây để...

Tử Diệm Nhu Thất Thất cười khẩy một tiếng :

- Muội đòi lại tín vật của bốn môn.

- Nàng muốn đòi lại Tiểu hắc lâu?

Nhu Thất Thất gật đầu :

- Vừa đòi lại Tiểu hắc lâu vừa muốn sư huynh trả nợ.

Khắc Tử Diệm cười sằng sặc :

- Muội tưởng võ công của sư huynh như xưa hử. Ngày xưa sư huynh không phải là đối thủ của muội, nhưng nay Khắc Tử Diệm này đã luyện thành Hắc lâu tuyệt chủng rồi. Nàng chẳng phải là đối thủ của ta đâu.

Nhu Thất Thất nhún vai :

- Muội biết sư huynh luyện được Hắc Lâu bửu kiếp rồi, nhưng vẫn bắt huynh trả lại Hắc Lâu và cả món nợ cho muội.

- Nếu muội nghĩ mình có bản lĩnh thì cứ ra tay bức ép Khắc Tử Diệm này. Còn như nghĩ mình không thể làm được gì thì hãy đi đi. Ta không muốn đánh muội đâu.

Tử Diệm Nhu Thất Thất nhếch mép :

- Trên đời này có lẽ người huynh yêu quý nhất, tôn thờ nhất là Ý Kiều Nương Tử. Đúng thế không?

Khắc Tử Diệm nghếch mặt. Lão sực nhớ đến Ý Kiều, giật thót trong bụng một cái, hỏi luôn :

- Muội nhắc đến Ý Kiều để làm gì?

- Sư huynh đã rượt theo muội, bỏ quên báu vật rồi. Muội sợ báu vật của huynh đã mất.

- Thì ra muội dẫn dụ ta đến đây để cho người bắt Ý Kiều à?

Nhu Thất Thất nhún vai :

- Không phải người của muội đâu, huynh đừng hiểu lầm. Lúc muội xuất hiện ở hậu sanh Hoa Sơn đã phát giác ra có người nấp trên chạc cây đại thụ rình gian phòng của huynh.

- Muội muốn địch nhân cướp Ý Kiều của ta?

- Ý của muội thế mà. Huynh không thể biết ai bắt Ý Kiều, nhưng muội thì biết. Nếu như huynh trao Tiểu Hắc Lâu cho muội, muội sẽ nói tên người đó cho huynh biết. Với võ công của sư huynh có thể đoạt lại người yêu dễ dàng.

Khắc Tử Diệm bặm môi cau mày :

- Muội đòi hỏi quá đầy.

- Muội chỉ muốn trao đổi mà thôi. Nếu huynh không chịu thì muội xin cáo từ.

Nàng cười khẩy nói tiếp :

- Muội không thể đánh lại sư huynh, nhưng kinh công của muội thì cho dù sư huynh có thi triển Hắc Lâu bửu kiếp cũng không thể cản được muội.

Khắc Tử Diệm nghiêm giọng nói :

- Lấy gì làm bằng chứng để ta tin lời muội. Một người chỉ thích chơi với bò cạp thì tâm địa cũng chẳng khác gì bò cạp.

- Huynh vẫn còn nhớ đến tính tình của muội. Muội tưởng đâu huynh quên rồi chứ.

Nhưng lần này muội không xảo ngôn với sư huynh đâu.

Khắc Tử Diệm suy nghĩ một lúc rồi gật đầu :

- Ta tin nàng, nhưng để đổi chác ta để Tiểu Hắc Lâu tại đây, ngược lại nàng ghi tên kẻ cướp Ý Kiều đi.

Nhu Thất Thất cười khẩy :

- Nếu huynh để Tiểu Hắc Lâu, muội sẽ còn giúp huynh một tay đoạt lại người yêu của huynh nữa. Ngày xưa muội cần huynh chứ nay thì không cần rồi.

Khắc Tử Diệm thở dài một tiếng :

- Thời gian cũng khiến người ta phai pha.

Khắc Tử Diệm nói xong, rũ ống tay áo trường y để lộ chiếc Hắc Lâu đen kịt. Lão đặt Tiểu Hắc Lâu xuống trước mặt rồi nói :

- Muội cứ lại lấy.

Nhu Thất Thất nheo mày :

- Huynh hãy lùi lại hai trượng đi muội sẽ lại lấy.

Khắc Tử Diệm gật đầu, rồi giữ hai cánh tay như bơi trong không khí. Thân ảnh của lão là đà lướt về phía sau đúng hai trượng, mắt không rời Tử Diệm Nhu Thất Thất.

Lão gần giọng nói :

- Được chứ?

Nhu Thất Thất gật đầu :

- Được rồi.

- Vậy nàng hãy nói tên người đã bắt Ý Kiềm đi.

- Người bắt Ý Kiềm của sư huynh chẳng ai khác mà chính là Nhĩ Lan.

Khắc Tử Diệm buông luôn một câu sững sờ :

- Nhĩ Lan?

Lão vừa dứt lời thì Tử Diệm Nhu Thất Thất đã lướt đến chộp trảo công toan lấy Tiểu Hắc Lâu. Tay vừa chạm vào chiếc đầu lâu nhỏ xíu, thì Khắc Tử Diệm khoa tròn đôi bản thủ. Hai đạo hấp lực cuộn cuộn từ trung bản thủ thoát ra như hai dòng xoáy khí ập thẳng vào Tử Diệm Nhu Thất Thất.

Chiếc hắc lâu vừa lọt vào ngọn thủ của Nhu Thất Thất thì thân ảnh đã bị nhắc bổng lên cuộn về phía Khắc Tử Diệm.

Lão vừa dụng hấp công vừa nói :

- Sư muội không dễ đoạt được Hắc Lâu bửu kiếp của sư huynh đâu.

Nhu Thất Thất vận người, hai tay giữ tới trước, miệng thì nói :

- Chưa chắc.

Từ ngọn thủ của nàng ẩn tàng hai con bò cạp lửa đỏ au lao thẳng vào Khắc Tử Diệm.

Đang dụng hấp công để hút Tử Diệm Nhu Thất Thất, Khắc Tử Diệm không thể nào trở tay giải tỏa chân khí hóa thành chưởng kinh công hai con bò cạp lửa kia. Hai con bò cạp lửa theo luồng xoáy khí hấp lực cắm luôn vào bản thủ của Khắc Tử Diệm.

Lão cảm nhận tâm trung bản thủ rất buốt như bị nung trong lò bát quái, thừa biết mình đã bị hai con bò cạp kia cắn rồi.

Khắc Tử Diệm nghiêng rặng, gia tăng thêm nội lực, rồi hóa chưởng thành trảo chộp vào hai bờ vai của Tử Diệm Nhu Thất Thất.

Lão nghiêng rặng bởi nọc độc của đôi bò cạp vận chuyển theo kinh mạch đang đi dần vào lục phủ ngũ tạng.

Nhu Thất Thất nhìn Khắc Tử Diệm cười khẩy :

- Sư huynh giết muội thì cũng đi cùng với muội thôi. Còn nếu sư huynh phải vận công chuyển khí ngăn nọc độc thì muội thoát đi dễ dàng.

Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm dung diện Khắc Tử Diệm :

- Muội thật là một ma nữ nham hiểm không có ai trên đời này sánh bằng.

Tử Diệm Nhu Thất Thất vừa dứt lời thì nghe có những âm thanh là lạ từ bốn hướng dội vào thính nhĩ.

Nàng thét lớn một tiếng :

- Chết rồi.

Khắc Tử Diệm cũng nghe âm thanh đó, nhưng không hiểu đó là những âm thanh gì, thì đã thấy từ bên dưới bốn cây trụ dựng đứng lên, từ trên đỉnh mấy cây trụ đó bốn gã Linh chủ đồng loạt phóng xuống liên tục bốn tấm lưới sắt phủ lên Khắc Tử Diệm và Tử Diệm Nhu Thất Thất.

Nhu Thất Thất thét lớn :

- Buông muội ra.

Lời còn đọng trên hai cánh môi thì đã bị bốn vông lưới phủ xuống rồi.

Khắc Tử Diệm và Nhu Thất Thất vùng vẫy nhưng lão càng giầy giụa chừng nào càng bị những sợi cước cửa vào da thịt rất buốt.

Nhu Thất Thất chẳng khác gì lão quỷ, quát lớn :

- Minh Chính, sao ngươi lại làm như vậy?

Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính từ trong bóng tối bước ra. Y nhìn Khắc Tử Diệm và Nhu Thất Thất từ tốn nói :

- Hiền diệt thỉnh thức thức và cô cô về tinh trí trong Cẩm thành.

42. Chương 42

Hoàng Thế Lãm sau khi chia tay với nàng cung nữ, nàng thẳng đường trở về kinh thành, còn Thế Lãm thì xuôi xuống Trung thổ để đến Thiếu Lâm tự. Chàng vừa đi vừa suy nghĩ để lý giải hành động của Tử Diệm Nhu Thất Thất.

Đang băng trên quan lộ, bất chợt chàng nghe tiếng ngựa hí vang lồng lộng. Tiếng hí quen thuộc của Thiên lý hắc long câu, khiến Thế Lãm mừng rỡ vô cùng. Lòng phấn khích tột cùng, chàng đổi hướng gia tăng cước tốc, bắt tay lên miệng hú một tiếng dài thật dài.

Như nghe được tiếng hú của Thế Lãm, Thiên lý hắc long câu càng hí lớn hơn.

Trước mặt Thế Lãm là một tàu ngựa, trong tàu ngựa đó Thiên lý hắc long câu đang nghếch cằm lên thanh chắn, hí liên tục. Thế Lãm như bắt được vàng, điềm giày cất mình lên không trung, kẻ một đường cầu vòng, băng vào tàu ngựa, miệng không ngừng nói :

- Hắc huynh, tiểu đệ đã tìm được Hắc huynh rồi. Tiểu đệ đã tìm được Hắc huynh rồi!

Thiên lý hắc long câu hí lên lồng lộng, hai tai ve vẩy.

Thế Lãm vừa hạ thân xuống tàu ngựa, toan ôm lấy Thiên lý hắc long câu thì nó lắc đầu liên tục.

Thế Lãm sững sờ nói :

- Hắc huynh?

Bốn vó ngựa duỗi dài không hề cử động, bởi đã bị cắt nhưn.

Thế Lãm gào lên :

- Hắc huynh!

Tuần mã rỏ hai dòng nước mắt.

Thế Lãm càng xúc động hơn :

- Hắc huynh, dù gì chẳng nữa, Thế Lãm này cũng không bỏ Hắc huynh.

Ruột đau như cắt, nước mắt ràn rụa, chàng ôm ghì lấy chiếc cổ gầy xòm của Thiên lý hắc long câu. Thế Lãm vừa khóc vừa than :

- Hắc huynh vì ta mà phải ra nông nỗi này. Ai? Ai đã hành hạ Hắc huynh? Ai?

Thế Lãm vỗ vào ngực mình :

- Tại ta mà Hắc huynh ra nông nỗi này. Thế Lãm ơi, tại mi đã gây họa cho Hắc huynh.

Cùng với lời than vãn bi ai, khí uất dâng tràn tạo thành sát khí che kín dung diện Thế Lâm. Chàng nghiêng rặng ken kết.

Tuần mã dụi đầu vào ngực Thế Lâm, nó thè chiếc lưỡi nóng hổi liếm mặt chàng.

Hành động của Thiên lý hắc long câu khiến Thế Lâm càng xót xa, cay đắng hơn.

Thế Lâm nói thầm vào tai ngựa :

- Hắc huynh hãy nói đi. Ai đã cắt nhưn người. Phải lão quỷ Địa Lô Tôn Giả Khắc Tử Diệm? Phải lão không? Thế Lâm này phải trả mối hận này, còn thấy vàng nhật nguyệt, còn sống trên cõi đời, Thế Lâm này thề phải trả hận cho Hắc huynh.

Chàng gục đầu khóc thổn thức.

Chàng đang khóc chợt nghe có những âm thanh lạ lùng phát ra từ một hang động gần đó. Thế Lâm cau mày ngẩng mặt nhìn sâu vào trong hang đá đó.

Một luồng khói đen kịt, hôi hám từ trong hang phun trào ra. Luồng khói độc đó bốc mùi tanh nồng nặc, ngửi mùi tanh đó thôi cũng đủ xây xẩm mặt mày.

Thế Lâm liền chuyển hóa khí công bế huyệt không cho độc khí thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng.

Tuần mã ghéech đầu hí lên một tiếng cảnh báo chàng phải cẩn trọng.

Thế Lâm đứng dạng chân, sắc diện lộ hung quang. Chàng nghĩ thầm, không biết quái vật gì trong hang mà xem chừng Hắc huynh khấn trượng như vậy. Nếu đúng là quái thú thì rõ ràng lão Địa Lô Tôn Giả muốn dùng Hắc huynh làm mồi cho con quái này.

Thế Lâm còn đang suy tưởng, đột nhiên một ánh chớp đỏ từ trong hang bắn xẹt ra, nhanh không thể tả. Ánh chớp đỏ đó dài ngoằn, nhám nhịt công trực diện vào tâm huyệt của Thế Lâm.

Không né tránh, Thế Lâm hét lên một tiếng, song thủ vận khí thi triển Kim ảnh thủ biến thành trảo công thộp thẳng vào tia chớp quang đỏ rực đó.

Bình...

Chàng lụi một bộ, ánh chớp quang vụt tắt rút vào trong hang. Liền sau đó có những tiếng khè khè phát ra.

Thế Lâm nghiêm mặt nói :

- Quái thú, hãy bước ra đi!

Mặt đất như chuyển dịch âm âm, trước cửa hang xuất hiện một cái đầu măng xà khổng lồ, hai mắt đỏ au như hai ngọn đuốc chằm chằm chiếu vào Thế Lâm. Đứng đối mặt với đại măng xà, Thế Lâm ngỡ như mình chỉ là chú kiến bé xíu, nhỏ nhoi.

Đại măng xà há miệng phun ra một luồng khói độc, tanh tưởi vô cùng.

Thế Lâm vận hóa nguyên ngưng tổng ra hai đạo kinh di sơn đảo hải đánh bật luồng khói độc đó bay ngược trở lại.

Đại măng xà trườn hẳn ra ngoài cửa hang. Thế Lâm ngạc nhiên vô cùng khi thấy bốn cái chân của nó mang vẩy như vẩy rồng.

Đại măng xà nện chân xuống đất âm âm. Nó đột ngột há to cái miệng toang hoác, đỏ au như máu đớp Thế Lâm.

Chàng lạng người tránh cú đớp của quái thú.

Quái thú có lẽ chỉ chờ có thể, và chỉ quấy mình đã chuyển hướng, đớp vào Thiên lý hắc long câu.

Phập...

Thế Lâm thét lớn :

- Hắc huynh...

Lời còn đọng trên môi, chiếc lưỡi đỏ au của đại mãng xà đã cuộn tròn, cuốn Hắc mã vào trong cái miệng đỏ au.

Thế Lãm không còn đủ thần trí dần được lửa giận trào dâng sôi sục. Chàng rít lên the thé.

- Đền mạng Hắc huynh cho ta.... “Thiên Cầu Vũ Nộ”...

Quả cầu tụ khí xanh lè xuất ra từ đôi bản thủ của chàng ập thẳng vào đầu quái thú.

Ầm...

Cả phạm vi trên hai mươi trượng như lọt thỏm vào một cơn chấn động dữ dội. Ngay cả cái hang đá kiên cố vẫn bị sụp hẳn xuống. Trong phạm vi phác tác của “Thiên Cầu Vũ Nộ”, bụi cát bay mù mịt che kín cả ánh dương quang.

Trúng một đạo khí Thiên cầu ngay vào tam tinh, Thế Lãm đoán chắc dù cái đầu của đại mãng xà có bằng đá cũng bị bể tan như cám.

Khi cát bụi tan biến, Thế Lãm thấy cặp mắt đỏ au của quái thú sòng sọc chiếu vào mình. Con quái thú đại mãng xà chẳng có chút hề hấn gì.

Chàng trợn mắt nhìn nó, ngược lại nói cũng lỗ mắt nhìn chàng như quá lạ lùng vì có một sinh vật bé xíu dám chống lại nó.

Đại mãng xà khò khè.

Thế Lãm nghiêng răng gằn từng tiếng :

- Quái thú, ta không giết ngươi thì không đứng trong trời đất Trung thổ nữa.

Mặc cho chàng nói, đột ngột đại mãng xà nghênh đầu lên, quấy mình toan rút vào hang đá.

Mặc dù bị một quả “Thiên Cầu Vũ Nộ” của Thế Lãm, nó chẳng hề bị thương, nhưng đã nhận biết sự nguy hiểm đang chờ mình, quái thú liền toan kiếm đường tẩu thoát.

Nó vừa quay đầu tìm cửa hang chui vào, nhưng cửa hang đã bị sụp xuống rồi.

Thế Lãm đâu thể cho đại mãng xà tháo chạy, chàng sức nhớ đến mình đã luyện thành Vô Ảnh Sắc trong Vô Ảnh đặng, liền chuyển hóa chân người theo những vòng khẩu quyết Tiểu Chu Thiên và đại chu thiên.

Chỉ trong một chớp mắt, thân ảnh của chàng đã được bao trùm bởi một vàng hào quang như bó đuốc sáng rực. Nhìn chàng ngỡ như cái bắc khổng lồ đang hừng cháy dữ dội.

Thế Lãm hét lớn một tiếng :

- Đệ trả thù cho Hắc huynh.

Cả một quả cầu lửa khổng lồ xuất phát từ thân ảnh của Thế Lãm bắn xẹt ra công thẳng vào Đại mãng xà.

Ầm...

Một ngọn lửa khổng lồ như hỏa diệm sơn bùng cháy biến đại mãng xà thành bó đuốc.

Những âm thanh xè xè phát ra từ thân ảnh con đại mãng xà, và chỉ trong khoảng nửa thời khắc, đại mãng xà chỉ còn là một đồng xương trắng.

Thế Lãm nhìn đồng xương trắng đó mà như thấy được Thiên lý hắc long câu hiện ra đâu đó.

Chàng bậm môi :

- Hắc huynh, Thế Lãm này không cứu được Hắc huynh, Thế Lãm có tội với Hắc huynh.

Chàng vừa khấn Thiên lý hắc long câu xong thì nghe sau lưng mình có tiếng y phục giũ phanh phạch. Thật ra Thế Lãm nghe được tiếng y phục giũ gió đó bởi thính nhĩ của chàng bây giờ đã khác trước rất xa, mặc dù nghe nhưng những người sắp đến phải còn rất xa chốn này.

Thế Lãm khoanh tay đứng chờ, vì nghĩ rằng những người sắp đến này nhất định là chủ nhân của con đại mãng xà.

Ba bóng người đang trở khinh công băng về phía Thế Lãm, khoảng cách càng lúc càng thu hẹp, và chỉ trong khoảnh khắc ba người đó đã trụ thân trước mặt chàng.

Ba người nhìn Thế Lãm bằng những ánh mắt bán tín bán nghi. Họ dời tinh thần qua đồng xương khô xám xịt của con mãng xà.

Cả ba đều vận trường y thượng phẩm Thiên giáo.

Thế Lãm hỏi :

- Ba vị là chủ nhân của đại mãng xà?

Cả ba nhìn nhau rồi hỏi gần lại chàng :

- Con kim long ty giáp của Thái Minh Công đã bị người giết rồi chẳng?

Thế Lãm gằn giọng :

- Tại hạ đã giết nó, và còn muốn tìm chủ nhân của nó nữa kìa.

Người đứng giữa chỉ tay vào mặt Thế Lãm :

- Tiểu tử to gan, dám hạ thủ Kim long ty giáp của Đại tổng quản. Tam ma tôn giả hôm nay phải đại khai sát giới lấy đầu người dâng nạp cho Tổng quản để người tể Kim Long ty giáp.

Thế Lãm ngửa mặt bật cười sảng sặc :

- Tam ma tôn giả, các người đang gặp sát tinh rồi. Các người lấy đầu Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm, hay ta sẽ lấy đầu các người.

Vừa nghe Thế Lãm xưng danh, Tam ma tôn giả ngẩn người.

Người đứng giữa bán tín bán nghi nói :

- Người là Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm?

Thế Lãm giật giọng khắt khe hỏi luôn :

- Ai đã cắt nhượn chân Hắc huynh của ta?

Ba gã ma tôn giả không trả lời chàng mà cùng một lượt động thủ tấn công.

Thế Lãm chỉ hơi đảo người, vận Vô Ảnh Sắc. Vầng hào quang lại xuất hiện bao bọc thân ảnh chàng, như cây bạc khổng lồ rừng rục tỏa hơi nóng.

Ba gã ma tôn giả phát chuông công đánh vào Thế Lãm, với sáu đạo kinh di sơn đảo hải, đoán chắc đối phương phải né tránh, nếu như muốn giữ tính mạng mình.

Ầm...

Cả ba đồng loạt bị hất lùi lại ba bộ, hổ khẩu rất buốt như vừa bị nung bởi một ngọn lửa hỏa diệm sơn.

Ba gã còn chưa định thần đã nghe tiếng quát vang của Hoàng Thế Lãm :

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Một quả cầu tụ khí đỏ au xuất phát từ đôi bàn thủ của chàng bắn xẹt ra nện thẳng vào ba gã ma đầu.

Bình...

Ba cái thân người đột nhiên bùng cháy như ba ngọn đuốc sống tẩn ra ba hướng. Ba gã ma đầu lặn lộn dưới đất, chỉ trong khoảnh khắc chưa nguôi một tách trà nóng đã bị hỏa công đốt thành ba bộ xương xám ngoét.

Thế Lãm nhìn ba bộ xương đó thờ dài, lạnh nhạt nói :

- Các ngươi tự tìm cái chết cho mình.

Chàng nhìn lại đồng xương của đại mãng xà, suy nghĩ một lúc mới dùng trảo công lục tìm trong đồng xương đó để lấy ra bộ xương ngựa.

Thế Lãm cẩn trọng gom hết mớ xương ngựa, rồi chọn ra ba khúc để riêng một bên, sau đó mới đào một cái huyệt chôn mớ xương Thiên lý hắc long câu còn sót lại.

Chàng đứng trước nấm mộ của Thiên lý hắc long câu khẩn nguyện :

- Thiên giáo còn, Thế Lãm mất. Thiên giáo mất, Thế Lãm còn.

Chàng quỳ xuống hành đại lễ :

- Hắc huynh hãy nằm lại đây, đệ sẽ đến Thiên giáo.

Chàng nhặt ba khúc xương ngựa đã chọn riêng, giắt vào thắt lưng, chậm chậm thả bước đi. Tâm trạng của chàng sao trống vắng và nặng trĩu đến cùng cực.

Đi được mười trượng, Thế Lãm quay đầu nhìn lại ngôi mộ vừa mới đắp cho Thiên lý hắc long câu. Chàng cảm nhận mình vừa mất mát một cái gì rất lớn, không sao bù đắp được.

43. Chương 43

Khắc Tử Diệm và Tử Diệm Nhu Thất Thất cùng bị giam chung trong thạch lao.

Cả hai đều bị khóa xích vào tay và chân.

Khắc Tử Diệm rít giọng the thé quát Nhu Thất Thất :

- Người đã dẫn dụ ta nên mới ra nông nỗi này.

Nhu Thất Thất cau mày nạt lại :

- Tại người! Người là kẻ hạ lưu, đê tiện, chỉ nghĩ đến mình, hãm hại sư huynh, đoạt tỳ tỳ mới ra có sự hôm nay.

- Không có người, ta đâu đến nỗi bị khóa tay còng chân ở đây.

- Người không chết là may mắn lắm rồi đó.

Nhu Thất Thất thở dài một tiếng :

- Minh Chính cần gì phải giam ta và người chứ. Y đã có Tiểu hắc lâu và cả đôi kim hùng rồi.

Khắc Tử Diệm thở dài :

- Không ngờ sự đời lại như thế này, kẻ giam ta lại là...

- Người than vắn thở dài làm gì nữa. Minh Chính đâu nhận người là thúc thúc của nó.

Nhu Thất Thất quay đầu nhìn ra cửa đề lao :

- Có lẽ Minh Chính đang đến hỏi thăm người đó.

Nhu Thất Thất vừa dứt lời thì hai gã giám quan mở cửa thạch lao bước vào. Một tên bưng mâm thức ăn và một bầu rượu một tên bưng hai chiếc bánh bao bốc hơi thơm lừng.

Họ đặt mâm thức ăn xuống trước mặt Khắc Tử Diệm, hai chiếc bánh bao đặt trên cái đĩa bằng vàng rỗng để xuống dưới chân Nhu Thất Thất rồi lặng lẽ bước ra ngoài.

Khắc Tử Diệm gọi lại :

- Giám ngục!

Hai gã giám ngục quay lại, một người từ tốn nói :

- Lão nhân gia có gì dạy bảo?

- Các người đem thức ăn đổ xuống thạch lao mà xích lão phu như thế này, làm sao lão ăn uống được chứ. Mở xích cho lão phu.

Gã giám ngục lắc đầu :

- Thịnh cầu của lão nhân gia hạ nhân không thể thi hành được. Thái Minh Công chỉ căn dặn hạ nhân đến đây bưng thức ăn vào mà thôi.

Khắc Tử Diệm thở ra, đay nghiến nói :

- Lão phu nhờ hai người thỉnh tên phản trặc đó đến đây gặp ta.

Hai gã giám ngục nhìn nhau.

Minh Chính trong bộ thái hầu bước vào. Gã khoát tay, hai gã giám ngục vội lẩn ngay ra ngoài.

Khắc Tử Diệm nhìn Tổng tài Thái Minh Công chăm chăm, rồi rít lên the thé :

- Phản đồ, người còn chưa chịu mở xích cho ta à?

Tổng tài Thái Minh Công chẳng tỏ lộ một chút phản ứng gì trên mặt. Sắc diện của gã như đã được trét sáp lạnh tanh trông tựa một cái xác chết vô hồn, vô cảm.

Y từ tốn nói :

- Tiểu điệt đến đây không phải để mở xích cho thúc thúc.

Khắc Tử Diệm nạt ngang :

- Người đến để làm gì?

Minh Chính ngồi xổm xuống đối mặt với lão :

- Tiểu điệt muốn thỉnh giáo thúc thúc truyền thụ khẩu quyết luyện tuyệt chưởng Hắc Lâu bửu kiếp.

Khắc Tử Diệm lắc đầu nguầy nguậy :

- Phản đồ, người đừng hòng. Người đừng hòng biết được khẩu quyết Hắc Lâu bửu kiếp.

- Thúc thúc không truyền thụ cho tiểu điệt thì tiểu điệt cũng có cách thụ giáo khẩu quyết vô song đó.

Khắc Tử Diệm xì một tiếng :

- Người đừng nằm mơ!

Minh Chính vuốt chòm râu của Khắc Tử Diệm :

- Thúc thúc nghĩ coi, thân phận thúc thúc lúc này như thế nào?

- Lão phu là phạm nhân của người chứ gì?

Minh Chính gật đầu.

- Thế thì người còn chờ gì nữa mà chưa giết ta?

- Giết thúc thúc đâu còn ai truyền thụ khẩu quyết tuyệt chưởng cho tiểu điệt.

- Kiếp sau lão phu sẽ truyền thụ cho người.

Minh Chính lắc đầu :

- Tiểu điệt không thể chờ được đến kiếp sau.

Gã quay sang Nhu Thất Thất :

- Cô cô có đồng ý với tiểu điệt không?

Nhu Thất Thất gật đầu :

- Người cần lão quỷ truyền thụ võ công bản lãnh của gã, còn ta chẳng có gì truyền cho người cả. Vậy giam ta ở đây làm gì. Người thả ta ra cũng là cách trả ơn ta đã dẫn dụ lão quỷ cho người.

- Tiểu điệt lúc nào cũng nhớ ơn cô cô, và không bao giờ quên ơn. Chính vì cái ơn đó mà tiểu điệt mới giữ cô cô ở trong thạch lao này. Gã cười khẩy nửa mép.

Nhu Thất Thất gần giọng :

- Kiểu cách trả ơn của người ta không thể nào nghĩ được.

Minh Chính vuốt mái tóc bạc phéch của Nhu Thất Thất.

Nhu Thất Thất trợn mắt :

- Nghịch đồ vô lễ. Người... người dám...

Minh Chính nhìn Nhu Thất Thất :

- Cô cô sao lại gắt gỏng với tiểu điệt như vậy.

Gã nhón một chiếc bánh bao đưa lên miệng Nhu Thất Thất :

- Cô cô dùng một miếng bánh bao do chính tay tiểu điệt làm nhé.

Nhu Thất Thất ngoảnh mặt chỗ khác :

- Nghịch đồ, người giữ lấy mà ăn. Ta không thèm.

- Cô cô chê à?

- Ta cảm thấy lợn giọng khi nghĩ chiếc bánh bao này.

Minh Chính quay sang Khắc Tử Diệm cầm bầu rượu mở nắp đưa lên miệng lão quỷ :

- Thúc thúc dùng một chút rượu của tiểu điệt chứ?

Khắc Tử Diệm gật đầu :

- Được, được lắm. Nếu trong rượu của người có độc, lão phu chết ngay lập tức, càng tốt.

Lão quỷ há miệng toang hoác như con cá ngáo. Tổng tài Thái Minh Công dốc bầu rượu đổ vào miệng lão.

Lão quỷ Khắc Tử Diệm phùng mang trợn mắt nói...

(thiếu vài trang 37, 38 cuốn 6)

- Người muốn học tuyệt chiêung Hắc Lâu bửu kiếp và muốn đoạt luôn đôi Kim hùng nên mới hành động như vậy. Minh Chính người hãy suy nghĩ lại đi. Hành động khi sư nghịch đồ của người sẽ khiến trời đất phần nộ mà không buông tha đâu.

Minh Chính quay ngoắt lại Khắc Tử Diệm :

- Trời đất sẽ không phần nộ với ta, mà chỉ phần nộ với hai người thôi. Hôm nay hai người lọt vào tay ta đó là sự trừng phạt của trời đất.

- Người nói gì ta không hiểu.

Tổng tài Thái Minh Công bật cười sáng sặc. Gã cắt tràng cười đay nghiến và cắn hờn, gần từng tiếng :

- Khắc Tử Diệm, người tưởng ta không biết hả.

Minh Chính vừa nói vừa rút từ thắt lưng của mình ra một chiếc túi gấm, giơ lên trước mặt :

- Hai người nhận ra chiếc túi này chứ?

Vừa thấy chiếc túi đó, vẻ mặt Nhu Thất Thất đã tái xạm xanh mét, mục gục đầu nhìn xuống đất.

Khắc Tử Diệm thì lấp bắp :

- Ở đâu người tìm ra chiếc túi đó.

- Chiếc túi đó của mẫu thân ta mà. Lão quỷ sao lại hỏi như vậy.

Nhu Thất Thất giần giật hai cánh môi :

- Người... người giết ta đi.

Minh Chính lắc đầu :

- Ta chưa vội giết mụ đâu.

Minh Chính lắc chiếc túi trước mặt Khắc Tử Diệm :

- Lão quỷ, chắc ngươi xót xa lắm phải không?

Gã trầm giọng đay nghiến nói :

- Ta là núm ruột của lão mà lại hành hạ lão chứng tỏ tội tình do lão gây ra nặng không sao nói được. Ta bây giờ cũng đã biến thành giám quan, không còn cách gì cứu vãn để họ Khắc của lão có người nối dõi tông đường.

Minh Chính bật cười, vừa cười vừa nói :

- Ông trời hành hạ lão đó.

Khắc Tử Diệm bặm môi :

- Người không phải là con ta.

Minh Chính nạt ngang :

- Lão... lão toét...

Gã hừ lạnh một tiếng, gằn giọng nói :

- Lão quỷ và cô cô muốn nghe chuyện ngày trước không?

Khắc Tử Diệm và Nhu Thất Thất lắc đầu.

Minh Chính nói :

- Các ngươi không muốn nghe nhưng ta lại muốn các người nghe.

Gã tăng hắng, trầm giọng kể :

- Mấy mươi năm về trước tại Đông Doanh có hai vị đệ nhất mỹ nhân. Họ là hai chị em song sinh giống nhau như hai giọt nước, một là Ý Kiều Nương Tử, hai là Ý Lan Nương Tử.

Cả hai đều để mắt đến đại sư ca Ngọc Diện Tử Lang.

Minh Chính gằn giọng quay sang Nhu Thất Thất :

- Có đúng vậy không?

Nhu Thất Thất gật đầu :

- Đúng...

Minh Chính quay lại Khắc Tử Diệm :

- Lão Khắc để mắt thương thầm nhớ trộm hai người đó. Lão nảy sinh ý niệm chiếm đoạt cả hai nàng.

Nhìn Khắc Tử Diệm, Minh Chính hỏi :

- Có đúng vậy không?

- Chuyện trong quá khứ, lão phu đã quên rồi.

- Lão đâu thể quên. Nếu quên sao lão lại ám hại Tử Lang tại Nhạn môn rồi bức ép Ý Kiều Nương Tử để thỏa nhục dục của mình.

Minh Chính quay lại Nhu Thất Thất :

- Còn mục dâm nữ này thì lại yêu thầm nhớ trộm lão Khắc Tử Diệm, phải vậy không?

Nhu Thất Thất bậm môi gật đầu :

- Trước đây!

Minh Chính cười khẩy :

- Mục biết Khắc Tử Diệm yêu hai nàng giai nhân kia nên đã bày mưu lập kế, dụng mê dược để lão quý cường đoạt Ý Lan Nương Tử. Đúng vậy không?

- Ta không muốn mất người yêu.

- Mục điên thì có. Mục có biết đâu, Ý Lan lại sinh ra Minh Chính ta sau lần Khắc Tử Diệm chiếm đoạt bà. Bà đã sống chui rúc trong rừng thẳm để dạy ta lớn khôn và hun đúc ta mới hận phải trả thù cho bà.

Minh Chính thở dài một tiếng :

- Ta không ngờ, lão quý Khắc Tử Diệm đã biết ta là con ruột của lão nên âm thầm yểm trợ truyền thụ võ công cho ta. Có đúng vậy không Khắc Tử Diệm?

Khắc Tử Diệm gật đầu :

- Ta không chối.

- Khi ta đã tụ thành võ học kỳ công của lão, thì lão lại lợi dụng ta vào âm mưu triệt hạ Tử Lang. Đúng vậy không?

Khắc Tử Diệm lắc đầu :

- Ta không muốn lợi dụng người, mà chỉ muốn gây cơ nghiệp cho người thôi.

- Gây cơ nghiệp cho ta? Xảo ngôn! Lão sinh ra trên cõi đời này với cái tâm đê tiện, nhỏ mọn, chỉ biết đến bản thân mình thôi, thì sao nghĩ tới người khác được.

Minh Chính đổi giọng đay nghiến :

- Khắc Tử Diệm. Nghe ta nói đây, một người hãm hại sư huynh, đoạt tử tử cường dâm, còn muốn đoạt luôn cả diệt nữ để cung phụng cho con mình. Lão đúng là tên đê tiện nhất trên thế gian này.

Khắc Tử Diệm thở gấp :

- Người im đi! Lão sẵn sàng truyền thụ tuyệt pháp Hắc Lâu bửu kiếp cho người.

Nhu Thất Thất nạt ngang :

- Khắc Tử Diệm, không được làm như vậy.

Khắc Tử Diệm mím môi rồi ngẩng lên nói với Minh Chính :

- Minh Chính, tại sao người lại biến thành hoạn quan?

- Ta bị gã Hoàng đế Trung thổ biến thành hoạn quan đăng cướp Vũ Lan và Nhĩ Lan.

Y nhắm mắt lại, nước mắt nhỏ ròn chảy xuống khóe :

- Nếu ta lên ngôi Hoàng đế, ta sẽ trừng phạt Trung Nguyên. Ta là hoạn quan thì tất cả đều là hoạn quan. Máu chảy thành sông, thầy chết thành núi, nước mắt đọng thành biển cả.

Khắc Tử Diệm bật cười :

- Được, được lắm. Minh Chính, hãy nghe ta nói đây. Nếu người có ý niệm đó, ta sẵn sàng truyền thụ tuyệt chưởng Hắc Lâu bửu kiếp, và còn truyền tất cả nội công bản thân cho người nữa.

Nhu Thất Thất trợn mắt :

- Lão quý, người sẽ tạo ra đại họa trùng trùng kiếp kiếp.

Khắc Tử Diệm quay sang nhìn Nhu Thất Thất :

- Mụ im đi, ta muốn đền bù lại cho nó.

Nhìn Minh Chính, Khắc Tử Diệm nói :

- Minh Chính, hãy nghe đây, muốn tụ thành Hắc Lôu bửu kiếp, người... người...

Lão quỷ ngậm ngừng, thở dài một tiếng, rồi nghiêm giọng nói :

- Người phải có định tâm. Muốn luyện được định tâm để hóa thân thành Hắc lôu thần bửu, người phải lạnh lùng mà ăn thịt hút máu người thân nhất của mình.

Minh Chính trợn mắt trừng trừng.

Gã nghiêng răng ken két :

- Lão quỷ, vậy cái chết của mẫu thân là do lão phải không?

Khắc Tử Diệm gục mặt nhìn xuống :

- Ta đã hại nàng. Đúng, ta đã quá ghen với Tử Lang mà quyết tâm đánh bại kẻ địch của mình nên mới luyện Hắc Lôu bửu kiếp. Trong giang hồ có một thứ khắc chế được Hắc Lôu bửu kiếp, đó là Vô Ảnh đặng. Người hãy cẩn thận điều đó mà thôi.

Minh Chính lắc đầu :

- Lão luyện thành Hắc Lôu bửu kiếp sao vẫn bị ta khống chế dễ dàng quá.

- Ta chưa luyện được tới tầng tối thượng của Hắc Lôu bửu kiếp. Người luyện thành chỉ có người mà thôi.

- Chỉ có ta thôi à?

- Đúng như vậy. Chỉ có những người cắt bỏ dục tính mới hóa thân vào Hắc lôu.

Minh Chính bật cười :

- Ha... ha... ha... ta hiểu rồi... ta hiểu rồi... Địa Ngục Ma Vương sẽ xuất hiện trên cõi đời này... Ha... ha... ha...

Minh Chính quay sang Nhu Thất Thất :

- Còn mụ sẽ được ta dành cho những trò vui, để mẫu thân được ngậm cười nơi chín suối. Ta sẽ mang mụ đưa ra giữa bọn Cẩm vệ quân để chúng thưởng thức như món ăn tầm thường.

- Minh Chính, người giết ta đi.

Minh Chính cau mày, lắc đầu, bất chợt quay lại Khắc Tử Diệm :

- Đúng rồi, ta có cách.

Minh Chính nghiêm giọng :

- Lão quỷ, lão đồng ý truyền thụ công lực cho ta chứ?

Khắc Tử Diệm gật đầu :

- Ta đồng ý.

- Ta sợ lão không giữ lời. Nếu lão truyền công lực cho ta, lão sẽ có được sự hưởng thụ kỳ thú nhất trên đời này.

- Lão phu nói là làm. Dù sao chẳng nữa, người cũng là con của ta. Ta muốn đền bù lại.

- Tốt lắm! Vậy lão hãy truyền thụ nội công nguyên khí bản thân qua cô cô đi.

Khắc Tử Diệm nheo mày :

- Sao người lại muốn ta truyền nội công bản thân qua cô cô.

- Ta muốn đền bù cho cô cô...

Khắc Tử Diệm sa sầm mặt xuống :

- Lão phu hiểu rồi.

Tử Diệm thở dài một tiếng :

- Người đúng là kẻ hậu nhân của ta. Được.

Minh Chính cười khẩy một tiếng, cách không phóng chỉ khí vào sáu đại huyệt trên người Nhu Thất Thất.

Tử Diệm Nhu Thất Thất rung mình một cái, cơ thể bị bất động.

Minh Chính tháo khóa xích, bế Nhu Thất Thất đến ngồi đối mặt với lão quỷ. Y lột y phục của Nhu Thất Thất rồi áp tay vào huyệt Kiên Tĩnh của mẹ.

Minh Chính cười khẩy nói với Khắc Tử Diệm :

- Minh Chính đang chờ hội nhận công lực của lão nhân gia.

Khắc Tử Diệm thở dài một tiếng :

- Người hãy nhận lấy.

Minh Chính đẩy Nhu Thất Thất áp chặt vào người Khắc Tử Diệm, đồng thời lòn tay xé áo lão quỷ.

Khắc Tử Diệm bậm môi vận hóa công lực truyền sang Nhu Thất Thất bằng ngã Đan điền. Vốn Nhu Thất Thất đã bị điểm huyệt tợ như chiếc cầu thông giữa Minh Chính và Khắc Tử Diệm. Minh Chính phải dụng cách này, bởi gã sợ Khắc Tử Diệm lợi dụng việc truyền công mà thi triển hấp lực bản thân có thể nguy hiểm đến tính mạng gã, còn với phương pháp này, Minh Chính có thể rút cầu bất cứ lúc nào nếu cảm nhận nguy hiểm ập đến.

Nửa khắc trôi qua chậm chạp, đỉnh đầu của Minh Chính xuất hiện một luồng khói đen bốc lên thẳng tắp. Và một khắc trôi qua Khắc Tử Diệm chỉ còn là chiếc lá khô héo rũ.

Minh Chính rút tay lại.

Gã bật cười hăng hắc :

- Khắc Tử Diệm lão quỷ, người rất giữ lời. Ta sẽ ban ơn cho người.

Khắc Tử Diệm thều thào :

- Khỏi cần người ban ơn. Người có thể ăn thịt lão được rồi đó.

Minh Chính lắc đầu :

- Chưa ban ơn thì chưa hành xử.

Minh Chính mở hóa còng tay chân Khắc Tử Diệm. Y chỉ Nhu Thất Thất :

- Mẹ này trước đây đã phóng mê hương để người cường bức mẫu thân, giờ ta muốn thấy chính ả bị lão cường bức.

Khắc Tử Diệm lắc đầu :

- Minh Chính, ta không làm như vậy được.

- Không làm cũng không được.

Minh Chính vừa nói vừa vỗ tay. Hai gã giám quan bước vào ngực bưng theo một chiếc lư bốc khói thơm ngát.

Minh Chính đặt chiếc lư đó xuống trước mặt Khắc Tử Diệm và Nhu Thất Thất.

Khắc Tử Diệm nhìn chiếc lư :

- Mê hương?

Minh Chính gật đầu :

- Đúng như vậy.

Gã vừa nói vừa thộp vào gáy Khắc Tử Diệm, tai kia bẻ gãy đôi xong thủ của lão quý, rồi ấn đầu xuống chiếc lư đang bốc mê hương ngào ngạt đó.

Lão quý đã bị mất công lực, bây giờ như người tầm thường trong tay Tổng tài Thái Minh Công nên chỉ biết cam chịu mà thôi. Khi Khắc Tử Diệm rùng mình một cái Minh Chính mới chịu buông lão ra.

Y lại thộp gáy Nhu Thất Thất ấn vào lư mê hương.

Minh Chính buông Nhu Thất Thất, giải huyết cho mục thì Khắc Tử Diệm như con thú nhảy xổ tới Tử Diệm Nhu Thất Thất.

Nhu Thất Thất rú lên một tiếng thất thanh nhưng sau tiếng rú đó thì từ Đan điền một luồng khí nóng bốc lên không sao cưỡng được những ý niệm tà dục.

Khắc Tử Diệm cào cấu thân thể Nhu Thất Thất, Minh Chính chấp tay sau hông đứng nhìn với cặp mắt tóe lửa. Khuôn mặt của gã tràn ngập sắc ma khủng bố trông như sứ giả dưới diêm phủ.

Bất thần Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính vung cầm nã thủ pháp thộp vào gáy lão quý, nhắc bổng lên. Y ghé răng vào huyết linh đài cắn thẳng vào mạch máu.

Hai gã giám quan thấy cảnh đó, quá khủng khiếp, ngã lăn ra đất bất tỉnh nhân sự, không còn biết gì nữa.

44. Chương 44

Thế Lâm đến thành Hàng Châu thì trời cũng vừa sập tối.

Chàng ghé chân vào một tửu quán để dùng bữa. Thế Lâm vừa bước đến ngưỡng cửa thì nghe ai đó gọi tên mình :

- Hoàng tướng...

Thế Lâm quay lại.

Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh trong bộ xiêm y bằng lụa hồng, dùng để luyện võ công tất tả chạy tới.

Wương Tĩnh vừa thở vừa nói :

- Tôi rượt theo Hoàng tướng, bây giờ mới bắt kịp.

Thế Lâm nhìn thẳng vào mắt nàng :

- Quận chúa tính rượt theo tại hạ để bắt dâng nạp cho Vương gia à?

Wương Tĩnh lắc đầu :

- Hoàng tướng đi theo tôi. Có chuyện gấp lắm liên quan đến Tử Diệm Nhu Thất Thất.

Nghe nói đến Nhu Thất Thất, Thế Lâm ngạc nhiên hỏi luôn :

- Tử Diệm Nhu Thất Thất cần gặp tại hạ?

Wương Tĩnh gật đầu :

- Bà đang rất cần đến Hoàng tướng. Nếu không kịp e tính mạng của bà sẽ bị nguy hiểm.

- Thế thì đi nhanh lên.

Thế Lâm và Vương Tĩnh vừa dịch bước trở ra thì bất chợt chạm mặt với sai nha quan phủ.

Lũ sai nha dễ dàng nhận diện Thế Lâm, liền bô bô quát :

- Hoàng tặc kia rồi, bắt lấy Hoàng tặc.

Chúng như lũ thiêu thân rút gươm đao lao vào chàng.

Quận chúa Vương Tĩnh rút tấm kim bài đưa lên trước mặt :

- Đứng lại!

Lũ sai nha quan phủ sững sốt. Một tên gắt giọng nói :

- Ấ là ai, đồng bọn của Hoàng tặc mà dám cản chúng ta à?

Vương Tĩnh nghiêm giọng :

- Im ngay! Bỏn cô nương là đương kim Quận chúa Vương Tĩnh. Các ngươi không nhận ra tấm kim bài của bỏn Quận chúa sao?

Lũ sai nha giờ mới chú nhãn đến tấm kim bài trên tay Vương Tĩnh liền thất sắc đồng loạt quỳ xuống :

- Thuộc nhân không nhận ra Quận chúa, mong Quận chúa tha tội.

Vương Tĩnh khoát tay :

- Đứng lên đi, tránh đường ra. Kể từ bây giờ không một ai được coi Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm là Hoàng tặc. Ai bất tuân ý chỉ của ta sẽ bị ghép vào tội chết.

Lũ sai nha đồng loạt nói :

- Tuân lệnh Quận chúa.

Vương Tĩnh khoát tay :

- Tránh đường ra.

Lũ sai nha đứng nép qua hai bên. Vương Tĩnh và Thế Lâm toan phi thân bỏ đi thì một tảng một đạo và Dự Bình xuất hiện. Ba người chắn ngang đường chặn Thế Lâm và Vương Tĩnh.

Vị hòa thượng Thế Lâm, trán đốt mười hai đốt nhang để phân biệt chức sắc trong Thế Lâm.

- A di đà Phật! Vương Tĩnh quận chúa hãy dừng bước.

Thấy Nhứt Đẳng đại sư, Phương trượng trụ trì Thiếu Lâm, Vương Tĩnh nghĩ ngay đến sự việc các trưởng lão Trung Nguyên đang ngấm ngầm liên kết để chặn hưng nghiệp đế, thế nào cũng nghĩ mình là gian thần.

Nàng từ tốn nói :

- Tiện nữ bái kiến đại sư. Vô Vi đạo trưởng và Dự Bình Chưởng môn lúc này thời gian quá gấp rút, tiện nữ không thể chậm trễ để hầu tiếp các vị được, xin hẹn khi khác.

Nàng vừa nói vừa nắm tay Thế Lâm toan phi thân đi. Nhưng Nhứt Đẳng đại sư và Vô Vi trưởng lão đã lách người chặn ngang không cho hai người đi.

Vô Vi đạo trưởng quắc mắt nhìn Thế Lâm :

- Truy Hình Tướng bấy lâu nay bị triều đình coi là phản tặc, cố sao hôm nay lại đi cùng với Vương Tĩnh quận chúa, bào muội của gian thần Vương Mãng.

Thế Lâm mỉm cười nói :

- Tại hạ và Quận chúa đi cứu người nên buộc đi chung mà thôi.

Nhứt Đẳng đại sư hỏi tiếp :

- Hoàng tướng và Vương Tĩnh quận chúa tính đi cứu ai?

Vương Tĩnh toan không cho chàng nói nhưng Thế Lâm đã nhanh nhẩu trả lời :

- Tại hạ và Quận chúa đi cứu Tử Diện Nhu Thất Thất.

Nhứt Đẳng đại sư và Vô Vi trưởng lão cau mày. Đại sư trầm giọng khe khẽ nói :

- Hoàng tướng biết Tử Diện Nhu Thất Thất là người như thế nào không? Mẹ là một ma nữ nổi tiếng mấy mươi năm về trước, đã hại không biết bao nhiêu nhân mạng. Ngay bây giờ cũng có người đang cần Hoàng tướng ra tay cứu độ.

- Đại sư muốn nói ai?

- Ý Kiều Nương Tử.

Thế Lâm lập lại :

- Ý Kiều Nương Tử?

Nhứt Đẳng đại sư gật đầu :

- Cứu Ý Kiều Nương Tử, Hoàng tướng lập được đại phúc. Vì Ý Kiều Nương Tử phục hồi thần thức sẽ chế tác được giải dược Hóa Cốt tán, cứu biết bao nhân mạng. Còn Hoàng tướng cứu Tử Diện Nhu Thất Thất chỉ gieo nghiệp chướng đại họa cho bá tánh mà thôi.

Quận chúa Vương Tĩnh khoát tay :

- Đại sư và Vô Vi đạo trưởng đừng lo, tôi biết Ý Kiều Nương Tử trùng Nhiếp Thần đại pháp của Khắc Tử Diện, phục hồi thần thức cho Nương Nương, tiện nữ có thể làm được, xin để Hoàng tướng cứu Tử Diện Nhu Thất Thất trước, bởi người đang gặp đại họa.

Thế Lâm quay sang nhìn Đông Giang quận chúa :

- Quận chúa có thể phục hồi thần thức cho Ý Kiều Nương Tử à?

Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh gật đầu :

- Tôi có thể làm được. Hoàng tướng đừng lo.

Nhứt Đẳng đại sư và Vô Vi đạo trưởng nhìn nhau.

Nhứt Đẳng đại sư thở dài một tiếng :

- Dù cho Đông Giang quận chúa có thể phục hồi thần thức cho Ý Kiều Nương Tử, nhưng Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm cũng đừng cứu Tử Diện Nhu Thất Thất. Cứu ả ma nữ đó chỉ gieo đại họa cho bá tánh mà thôi.

Thế Lâm lắc đầu :

- Tại hạ không thể bỏ Tử Diện Nhu Thất Thất được. Đại sư thông cảm cho tại hạ.

Nếu không có Tử Diện Nhu Thất Thất, tính mạng của Hoàng Thế Lâm đã ra người thiên cổ rồi.

Dự Bình chen vào :

- Hoàng tướng không nghĩ đến Nhĩ Lan sao. Nàng đang ngóng chờ Hoàng tướng.

Thế Lâm thở dài một tiếng :

- Tại hạ sẽ đến diện ngộ với Nhĩ Lan. Lúc này thời gian cấp bách lắm. Có Đông Giang quận chúa, nhứt thời có thể thay tại hạ giúp đỡ Ý Kiều Nương Tử.

Vô Vi đạo trưởng giữ phất trần :

- Hoàng tướng suy nghĩ lại đi. Có thể đây là mưu mô chước quỷ của gian tặc.

Vô Vi đạo trưởng nhìn Đông Giang quận chúa :

- Bần đạo muốn hỏi Quận chúa một câu.

- Xin đạo trưởng cứ chỉ giáo.

- Tử Diện Nhu Thất Thất hiện nay đang gặp nguy hiểm gì, ở đâu?

Đông Giang quận chúa lưỡng lự một lúc rồi nói :

- Tôi sợ nói ra các vị không tin nổi. Tin hay không tin là quyền của các vị, còn chủ yếu vẫn là Án Sát đường Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm. Tôi nghĩ người không nỡ để Tử Diện Nhu Thất Thất gặp đại họa mà làm ngơ.

- Bần đạo chỉ muốn hỏi Đông Giang quận chúa, Tử Diện hiện nay đang ở đâu?

Vương Tĩnh nhìn Thế Lâm :

- Tử Diện Nhu Thất Thất hiện đang bị giam trong đề lao Thiên giáo, cùng với Khắc Tử Diệm. Không biết tính mạng người lúc này ra sao?

Thế Lâm ngạc nhiên hỏi :

- Tử Diện Nhu Thất Thất võ công quán tuyệt, tại sao lại bị giam vào đề lao cùng với Khắc Tử Diệm. Lão quỷ đó võ công cũng vô cùng cao minh. Vậy ai là người có bản lĩnh giam hai người đó chứ?

Vương Tĩnh buông một câu ngắn gọn :

- Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính.

Vô Vi trưởng lão quát mắt :

- Gian trá, rõ là gian trá...

Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh từ tốn hỏi Vô Vi đạo trưởng :

- Xin đạo trưởng chỉ giáo, trong lời nói của tôi gian trá chỗ nào?

Gác phất trần lên tay phải, Vô Vi đạo trưởng nhìn Đông Giang quận chúa bằng cặp mắt xét nét :

- Bần đạo nói gian trá bởi có cái lý của nó. Minh Chính là hiền đệ của lão quỷ Khắc Tử Diệm, thì có lý đâu y lại bắt giam thúc thúc của mình chứ. Quả là Quận chúa có ý gian tà tính dẫn dụ Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm vào tử lộ đặng dễ bề toan tính chiếm đoạt Vô Ảnh đăng.

Vô Vi đạo trưởng quay sang Thế Lâm :

- Án Sát đường Truy Hình Tướng, Hoàng tướng nên suy nghĩ lại. Bọn gian thần lăm mưu ma chước quỷ, sẽ giở thủ đoạn để ám hại Hoàng tướng đoạt báu vật Trung Nguyên.

Thế Lâm nhìn Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh.

Vương Tĩnh cau mày khi cảm nhận trong ánh mắt của chàng ẩn tàng sự hoài nghi.

Vương Tĩnh lắc đầu :

- Tôi nói ra tất cả bằng tấm lòng và hoàn toàn là sự thật sao các người lại hoài nghi tôi chứ?

Đông Giang quận chúa vừa nói vừa rút từ thắt lưng quyển sách bìa bọc bằng da dê :

- Trong quyển sách này là tất cả những sự kiện Thần Cơ lượt sử học giả đã ghi lại, các người hãy xem đi.

Vương Tĩnh bặm môi suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Nếu Thần Cơ Bất Tri Khách còn sống, tôi đã không nhiều lời với các vị.

Dự Bình đón quyển sách của Thần Cơ Bất Tri Khách trên tay Đông Giang quận chúa.

Y giở ra đọc lướt, rồi ngược lên nhìn Đông Giang quận chúa :

- Đây cũng là một trò xảo thuật để Quận chúa dẫn dụ Hoàng Thế Lâm vào tử lộ.

Đông Giang quận chúa thở dài một tiếng.

Nàng gằn giọng nghiêm khắc nói :

- Các người không tin ta, ta không cần thiết phải phân giải minh bạch nữa.

Đông Giang quận chúa quay sang Thế Lâm :

- Hoàng tướng, chúng ta đi thôi, không thể để mất thời gian thêm được nữa.

Dự Bình nạt ngang :

- Tặc nữ bị lột mặt nạ rồi tính đi sao?

Vương Tĩnh quay phắt sang Dự Bình :

- Tuyệt kiếm Hoa Sơn Dự Bình, bổn Quận chúa vì nghiệp bá tánh mà đã nhẫn nhục chịu đựng người, nhưng người quá hỗn láo xác xược, chớ trách Vương Tĩnh này đây.

Dự Bình nhếch mép :

- Tặc nữ, người có bản lãnh gì mà dám hăm dọa ta chứ. Đại trưởng phu, thề tiêu trừ gian thần họ Vương không được, không đứng trong trời đất.

Dự Bình vừa nói vừa rút xoạt trường kiếm. Y chỉ đảo bộ, đã thi triển một lúc mười đóa hoa kiếm công thẳng vào Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh.

Kiểm pháp Hoa Sơn đứng vào hàng ngũ đại kiếm pháp, nên kiếm thuật vô cùng cao minh, ẩn khuất trong đó sát khí trùng trùng điệp điệp. Thanh kiếm trong tay Dự Bình càng linh diệu hơn, bởi y là đệ tử chân truyền ca Hoa Sơn phái.

Mười đóa hoa kiếm đó như liên hoàn từ mười thanh kiếm kết thành vùng lưới trắng xóa không sao đối phương tránh né hay có thể phân biệt được đâu là hư chiêu, đâu là thực chiêu.

Nhưng kiếm quang vừa ập đến thì thân ảnh của Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh như bóng quỷ vô hình lòn qua chằng mấy khó khăn gì. Bộ pháp vừa rồi mà Vương Tĩnh thi triển quả là ngoài sức tưởng tượng của Dự Bình.

Nhưng Thế Lãm thì đã nhận ra đó là thuật pháp Du hành tuyệt luân của Du Môn.

Chàng nghĩ thầm Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh có quan hệ gì với Du Ảnh Thần Tàn Phong mà lại học được tuyệt thức khinh công của lão.

Lách qua mười bông hoa kiếm của Dự Bình, Vương Tĩnh chỉ hơi hoành bộ, trảo công ngọc thủ đã thộp vào gáy họ Dự.

Dự Bình cảm nhận phía sau mình có áp lực kỳ lạ, liền nhanh chóng chuyển đổi bộ tấn thành Hoài long quá bộ, quay ngã ngược ra sau, trường kiếm kê luôn một đường thẳng theo một thức hồi mã thương.

Phản xạ của Dự Bình quá nhanh, trường kiếm như ánh chớp bạc thọc vào yết hầu Vương Tĩnh. Với thế “Hồi Long Quá Bộ” này, Dự Bình đoán chắc Vương Tĩnh quận chúa đã rơi vào tử lộ.

Cạch...

Thanh trường kiếm của Dự Bình dù nhanh cũng không bằng thủ pháp của Đông Giang quận chúa.

Ánh chớp quang vừa nhoáng lên đã tắt ngấm, bởi trường kiếm của họ Dự đã bị kẹp cứng bằng hai ngón tay thon thả của nàng.

Dự Bình tròn mắt :

- Ý...

Y chưa hết ngạc nhiên thì đã nhận liền một ngọn Thiên Tàn cước vào cánh khuỷu.

Cạch...

Dự Bình cảm thấy tay mình rất buốt không còn cách nào khác phải buông kiếm để giữ bộ tấn không té ngã ra đất. Kiếm vừa bị rơi khỏi tay thì đã bị Vương Tĩnh đá tiếp một cước nữa vào đốc kiếm hất nó văng đi xa hơn.

Nàng thối về sau hai bộ :

- Bản lĩnh của Dự Bình Hoa Sơn tuyệt kiếm quá xoàng, chưa phải là đối thủ của bổn Quận chúa.

Dự Bình then thùng đến ngưỡng chín cả mặt.

Nhứt Đăng đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Bần tăng quả là được mở mắt thấy võ công của Quận chúa. Bần tăng muốn thỉnh giáo tuyệt học công phu của Tử Diện Nhu Thất Thất.

Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh biến sắc, nhìn sang Nhứt Đăng hòa thượng :

- Lão đại sư đã nhận ra võ công của tôi là tuyệt học của Tử Diện Nhu Thất Thất?

- A di đà Phật! Trong giang hồ còn ai sử dụng được tuyệt thức Thiên Tàn cước ngoài Tử Diện Nhu Thất Thất chứ.

Nhứt Đăng đại sư trầm mặt :

- A di đà Phật! Quận chúa hãy cẩn thận, bần tăng phát chuông kinh Như Lai.

Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh nghe vị đại cao tăng nói mà vẻ mặt càng trang trọng vô cùng. Nàng vẫn lạnh nhạt nói :

- Đại sư cứ chỉ giáo.

- Nếu có gì Quận chúa đừng trách bần tăng sao quá nặng tay.

Vị đại cao tăng Thiếu Lâm vừa nói vừa vận công lực, chuyển vào cặp bản thủ đang chấp trước ngực. Một vầng hào quang ngũ sắc xuất hiện trên đôi bản thủ đó, rồi khe khẽ nói :

- A di đà Phật!

Đại sư đẩy cặp bản thủ ra từ từ, một chiếc bóng ảnh thủ ngũ sắc trông tựa như đài hoa sen thoát ra từ hai bàn tay Nhứt Đăng hòa thượng tập kích thẳng vào chấn tâm Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh.

Vương Tĩnh vốn nhu mì, nhưng khi lâm trận nàng cũng cương cường không chịu thoái bộ trước sự tấn công của đối phương, nên cũng dựng ngọn thủ đón tiếp thẳng vào Như Lai thần chuông của Nhứt Đăng đại sư.

Ầm...

Một bên đánh thẳng, một đằng đỡ thẳng, không ai chịu nhường nhịn ai. Sau chuông đánh thẳng đỡ thẳng, Vương Tĩnh ngồi bệt xuống đất, thần sắc biến đổi xám ngoét, nàng không phải là đối thủ của vị cao tăng.

Nhứt Đăng đại sư trầm giọng nói :

- A di đà Phật! Bần tăng phải đưa Quận chúa về Thiếu Lâm để tỏ rõ minh bạch.

Đại sư vừa nói vừa toan dụng chuỗi hạt bồ đề khổng chế Đông Giang quận chúa.

Vừa lúc đó Thế Lâm đã nhận thấy lệ thấm tuôn ra từ khóe mắt nàng. Chàng sà bộ đứng giữ chính diện trước mặt Quận chúa :

- Đại sư dừng tay.

Nhứt Đăng đại sư nghiêm khắc nói :

- Hoàng Thế Lâm vẫn tin lời Vương thị à? Bần tăng khuyên Hoàng tướng hãy tránh ra một bên.

Thế Lâm lắc đầu :

- Tại hạ không thể tránh được.

- Nếu Hoàng tướng không tránh đừng trách bần tăng.

Thế Lâm đã thấy Như Lai thần chuông lợi hại như thế nào rồi nên không dám xem thường. Chàng vận dụng công lực để chuẩn bị đối phó với chuông ảnh của vị cao tăng.

Vừa vận công toàn thân Thế Lâm như có một vầng hào quang bao phủ dày đặc. Thấy thân ảnh của chàng kỳ lạ như vậy, Nhứt Đăng đại sư lẫn Vô Vi đạo trưởng cứ trở mắt ra nhìn.

Nhứt Đăng đại sư hỏi :

- Võ công của Hoàng tướng thuộc môn phái nào, lần đầu tiên bần tăng mới chứng nghiệm.
- Đại sư không biết à? Võ công của tạ hạ thụ giáo từ Vô Ảnh đấng có tên Vô Ảnh Sắc.

Vô Vi đạo trưởng lập lại :

- Vô Ảnh Sắc? Thế Lâm người đã luyện thành Vô Ảnh Sắc?
- Tại hạ nhờ Tử Diện Nhu Thất Thất mới luyện thành võ công Vô Ảnh Sắc.
- A di đà Phật! Vậy võ công trong Vô Ảnh đấng của người thuộc tà công, bần tăng muốn thử nó.

Đại sư vừa nói vừa toan phát tác Như Lai thần chưởng nhưng đột ngột có tiếng người quát lớn :

- Dừng tay...

Đại sư và Vô Vi đạo trưởng cùng Thế Lâm liền quay mặt nhìn về hướng phát ra tiếng quát đó. Hai vị đạo cô vận bạch y loáng một cái đã lướt đến đứng đối mặt với Nhứt Đăng đại sư và Vô Vi đạo trưởng.

Thế Lâm vừa thấy đã buột miệng thốt :

- Hằng Ni?

Hằng Ni với vẻ mặt trang nghiêm quay sang nhìn chàng, từ tốn nói :

(thiếu vài trang 77, 78 cuốn 6)

- Quận chúa đừng nói vậy. Cây ngay chẳng bao giờ bị ngã kia mà.

Sư thái quay lại Hằng Ni :

- Vi Sơn Tử, Con hãy đi cùng với Hoàng tướng. Bảo trọng.

Hằng Ni xá sư thái rồi quay sang xá Nhứt Đăng đại sư và Vô Vi trưởng lão :

- Các vị trưởng lão bảo trọng.

Hằng Ni hướng về Thế Lâm :

- Hoàng tướng, thỉnh!

Hoàng Thế Lâm bậm môi thở dài một tiếng rồi gật đầu.

Chàng xá các vị trưởng lão rồi mới cùng với Hằng Ni trở khinh thật băng đi.

Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh nhìn theo cho đến khi bóng hai người đã khuất hẳn mới quay lại nói với sư thái :

- Sư thái, chúng ta đi!

45. Chương 45

Còn cách Tổng đàn Thiên giáo non ba mươi dặm, thì trời sập tối. Thế Lâm và Hằng Ni ghé vào một ngôi cổ miếu nằm khuất trong một cánh rừng để nghỉ ngơi.

Chàng trải lương khô, nhìn Hằng Ni :

- Ni muội, hãy dùng tạm miếng lương khô này.
- Đa tạ Hoàng tướng. Hoàng tướng hãy gọi tôi là Vi Sơn Tử.

Thế Lâm thở dài một tiếng, cầm chiếc bánh bao đưa cho Hằng Ni.

Hằng Ni khoát tay :

- Hoàng tướng cứ dùng. Ngũ Đài sơn cổ tự chúng tôi theo phương pháp tịnh thiền tu đạo, nên không dùng bữa quá ngộ.

- Ấy, suốt từ sáng đến giờ Ni muội... à, Vi Sơn Tử đâu có dùng món gì đâu. Nếu không ăn mà lại dụng đến công lực thì làm sao có đủ sức chứ?

Hằng Ni lắc đầu :

- Hoàng tướng đừng lo cho tôi.

Thế Lãm nhìn nàng trân trối. Chàng muốn nói điều gì đó, nhưng cứ nghèn nghẹn ngang cuống họng không sao phát thành lời.

Thế Lãm thở dài một tiếng, ôn nhu nói :

- Ni muội, đại ca hiểu lầm và có lỗi với muội.

Hằng Ni nhắm mắt lại :

- Quan âm bồ tát. Xin Hoàng tướng đừng nhắc lại dĩ vãng. Hằng Ni của Hoàng tướng đã chết từ lâu rồi, lâu lắm rồi. Hoàng tướng hãy nhớ dùm tôi điều đó.

Thế Lãm dần tay xuống sàn đá :

- Ni muội chết bao giờ? Thế ai đang ngồi trước mặt đại ca đây. Ngày xưa đại ca và Ni muội sống bên nhau chia sẻ ngọt bùi, rồi chỉ như giấc mơ tất cả đều tan biến.

Hằng Ni bặm môi mở mắt nhìn chàng :

- Hoàng tướng đang nói chuyện gì vậy. Tốt nhất lúc này Hoàng tướng hãy ăn, và vận công điều tức để còn dụng lực khi đột nhập vào Thiên giáo.

Thế Lãm lắc đầu :

- Tại sao muội lại lạnh nhạt với ta như vậy?

- Nếu Hoàng tướng còn nói tới những chuyện khuấy đục tâm của tôi, tôi sẽ bỏ ra ngoài kia ngay lập tức.

Hằng Ni từ từ nhắm mắt lại.

Thế Lãm biết mình chẳng còn gì để nói, liền đứng lên bỏ ra ngoài mái hiên. Chàng nhìn những vì sao lơ mờ trên trời mà bàng khuâng tự trách mình.

Thế Lãm liếc nhìn vào trong thấy Hằng Ni như pho tượng quan âm ngồi bất động.

Chàng thở dài một tiếng nã lòng. Vẫn khuôn mặt thân quen đó, nhưng phảng phất những nét u buồn bi ai pha trộn sự băng giá, lạnh lùng.

Một cơn gió lạnh từ ngoài thổi vào cổ miếu. Thế Lãm chợt rùng mình, luồng gió lạnh đó chẳng mấy chốc biến thành cơn giông lớn ào ào ập đến, rồi chẳng bao lâu sau, mưa từ từ trút xuống như muốn xối nước phủ kín không gian.

Thế Lãm quay vào trong cổ miếu, khép cửa lại.

Không gian tĩnh lặng vô cùng, bên ngoài thì mưa, bên trong thì sự băng giá giữa hai người.

Thế Lãm đến ngồi đối mặt với Hằng Ni. Chàng cảm thấy trái tim nặng trĩu, trống vắng đến lạ lùng.

Hằng Ni bất ngờ thở ra một tiếng. Nàng hé hai hàng mi cong vút nhìn chàng.

Thế Lãm chạm vào đôi nhãn long lạnh của hai tinh cầu đen nháy mà không biết Hằng Ni đang nghĩ gì. Như có điều gì thôi thúc, Thế Lãm cởi áo choàng, nhón mình lên khoác vào vai Hằng Ni.

Nàng không phản ứng mà để mặc cho chàng khoác áo vào vai mình.

Thế Lãm không dần được nỗi khát khao được ôm ghì lấy Hằng Ni, nhưng chàng lại sợ khoảnh khắc vừa gần gũi, vừa xa cách sẽ tan biến nhanh, đành trở bộ ngồi về tư thế cũ.

Thế Lãm cứ nhìn mãi vào hai mắt Hằng Ni mà nghĩ thầm :

- “Hằng Ni, đại ca có lỗi với muội. Đại ca đâu muốn như vậy”.

Hai người cứ im lặng nhìn nhau mãi. Hình như giữa họ là một khoảng cách mênh mông diệu vợi, trong tâm ai cũng muốn rút ngắn khoảng cách đó lại, nhưng sao họ không vượt qua được đành bất lực nhìn nhau mà thốn thức quay về với dĩ vãng với hoài niệm.

Thế Lãm thở dài một tiếng nói :

- Trên lầu thuyền đại ca lại còn thấy muội...

Hằng Ni chớp mắt, cau mày nhìn thẳng vào mắt chàng. Thế Lãm bỏ ngang lời nói, không tỏ lộ hết những ý niệm của mình.

Hằng Ni hỏi :

- Hoàng tướng muốn biết lắm sao?

Thế Lãm cúi mặt nhìn xuống :

- Huynh cảm nhận mình đã bị muội lừa gạt.

- Đúng như vậy, muội gạt huynh. Muội đã lừa huynh và Hằng Ni đã chết. Hằng Ni chết, nhưng không hoàn thành được tâm nguyện của mình. Thần Cơ Bất Tri Khách cũng vậy.

Thế Lãm hỏi :

- Tâm nguyện của muội là gì?

- Giết Vương Mãng. Chỉ có giết Vương Mãng mới có thể bảo vệ được sự nghiệp tiên đế, nhưng sức người không thể đổi được mệnh trời. Giờ đây Vương Mãng đã có ẩn soái của tiên đế, bên cạnh lại có Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính, và một người nữa.

- Ni muội muốn nói ai?

- Hoàng tướng đừng gọi tôi là Ni muội. Tôi là Vi Sơn Tử.

- Vi Sơn Tử, hãy nói đi. Ngoài Tổng tài Thái Minh Công ra Vương Mãng còn có ai?

Hằng Ni thở ra một tiếng :

- Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh.

- Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh là người của Vương Mãng sao?

- Vương Tĩnh là bổn mạng đế vương của Vương Mãng. Không có Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh, Vương Mãng không thể hóa rồng. Nàng chính là viên ngọc của họ Vương.

- Ai đã nói với muội điều đó.

- Sư thái Ngũ Đài sơn. Chính sư thái đã đoán trước vận mạng này, nên mới hóa giải cho Hằng Ni trở thành Vi Sơn Tử mà tránh đại kiếp.

- Ta hiểu rồi. Muội có thể cho huynh biết quan hệ giữa Vương Tĩnh và Tử Diện Nhu Thất Thất như thế nào không? Theo huynh nghĩ, quan hệ giữa họ phải rất gần gũi nên Quận chúa mới lo lắng cho Tử Diện Nhu Thất Thất như vậy.

Hằng Ni gạt đầu :

- Hoàng tướng nhận định như thần. Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh và Tử Diện Nhu Thất Thất là thầy trò. Phạm muốn dựng nghiệp đế, vua phải có tướng, tướng tài nghiệp đế càng vững bền. Vương Tĩnh đã chọn Hoàng tướng phò trợ cho họ Vương dựng đế nghiệp.

Hoàng Thế Lãm lắc đầu :

- Huynh không hiểu ý của muội.

Hằng Ni mỉm cười, một nụ cười gượng gạo :

- Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh đã để mắt tới Hoàng tướng từ lâu rồi và đoán được thân số của Hoàng tướng là đại soái của Vương triều. Không có Hoàng tướng thì họ Vương chẳng có để nghiệp.
- Không bao giờ ta là đại soái của Vương triều.
- Thiên cơ đâu thể nào nói được. Lúc nó đến, dù Hoàng tướng không nhận mình là đại soái cũng không được.
- Chính vì cái hậu vận đó mà Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh mới thỉnh cầu Tử Diện Nhu Thất Thất cứu đại ca.

Hằng Ni lắc đầu :

- Người cứu đại ca không phải là Tử Diện Nhu Thất Thất.

Thế Lâm cau mày :

- Hằng Ni...

Hằng Ni trừng mắt nhìn chàng, Thế Lâm bất buộc phải đổi cách xưng hô :

- Vi Sơn Tử, muội khẳng định như vậy thì chắc chắn người cứu ta đã đội lốt Tử Diện Nhu Thất Thất.
- Không sai.
- Kẻ mang mặt nạ da người đội lốt Nhu Thất Thất chính là Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh?
- Đúng như vậy.
- Quận chúa bắt ta phải mang ơn nàng?

- Không hẳn như vậy! Không phải Vương Tĩnh cứu Hoàng tướng để bức ép người mang ơn, chẳng qua nàng biết thân phận của Hoàng tướng trong hậu vận lập nghiệp để chính là đại soái của Vương triều.
- Ta không bao giờ nhận đại danh ấy. Ngược lại ta còn muốn thay thế muội tiền trừ Vương Mãng lập lại nghiệp để cho nhà Hán.

Hằng Ni lắc đầu :

- Thiên cơ bất khả lậu. Ý của Hoàng tướng không cãi được mệnh trời.

Mưa bên ngoài đã nhẹ hạt. Hằng Ni đứng lên cởi tấm áo choàng trả lại cho Thế Lâm.

Chàng lắc đầu không nhận :

- Muội hãy giữ lấy tấm áo choàng đại ca.
- Hoàng tướng nên nhớ một điều, tôi là người xuất gia, chỉ mỗi bộ nâu sòng không còn thứ gì khoác lên người.

Nàng vừa nói vừa nhét tấm áo vào tay Thế Lâm :

- Hoàng tướng hãy giữ lấy tấm áo này. Chúng ta đi!

Hằng Ni vừa rảo bước, bất chợt Thế Lâm nắm tay nàng kéo lại. Có lẽ chàng kéo nàng hơi quá tay, nên nàng lỡ bộ ngã luôn vào người Thế Lâm.

Hằng Ni cau mày nghiêm mặt.

Thế Lâm nhìn nàng nói :

- Muội là người xuất gia nhưng tâm vẫn chưa gội rửa được chữ tình. Huynh không nói ngoa ngôn, mà là lời thật, bởi muội còn giữ túi phấn hoa mà huynh đã trao tặng hôm nào.

Thế Lâm vừa nói vừa lấy túi gắm cài dưới vạt áo ni sư của nàng.

Hằng Ni bặm môi, nhắm mắt. Hai hàng lệ như hai hạt ngọc trai trong suốt trào ra lăn xuống khóe mắt. Thế Lãm ôm ghịt lấy nàng, hôn lên hai giọt lệ long lanh đó. Chàng vừa hôn Hằng Ni vừa nói :

- Huynh có lỗi với muội. Huynh sẽ đi cùng muội rời bỏ chốn giang hồ. Chúng ta sẽ quay lại những ngày như xưa.

Thế Lãm không dần được xúc cảm đang dâng trào cuồng nhiệt như sóng biển vỗ vào bờ. Chàng ôm chặt lấy tấm thân thanh mảnh của Hằng Ni.

Thế Lãm thủ thủ nói :

- Ni muội hãy hứa với đại ca đi. Chúng ta sẽ rời khỏi chốn giang hồ mà tìm nơi ẩn tích mai danh. Huynh không muốn là đại soái vương triều mà chỉ mong mỗi quay lại những ngày đại ca và muội sống bên nhau.

Hằng Ni hé hai hàng mi động lệ sâu :

- Đại ca...

- Ni muội...

Mới đây hai người còn như đôi Ngưu Lang Chức Nữ mãi mãi bị chia cắt, thoáng chốc nhịp cầu ô thước đã bắc để họ lại được gần bên nhau. Hằng Ni nằm gọn trong vòng tay Thế Lãm, mà cảm nhận sự che chở ấm cúng, cũng những cảm xúc lâng lâng của ngày nào.

Bất chợt...

Ầm...

Một tia sét trời từ trên cao đánh bổ xuống mái vòm tòa cổ miếu. Ánh sáng nhoáng lên rồi vụt tắt, nhưng những tiếng ầm ì vẫn vang động trong không gian, một nửa mái vòm đổ ập xuống.

Hằng Ni giật mình và cảm nhận có một gáo nước lạnh xối xuống thiên đỉnh mình.

Nàng đẩy Thế Lãm ra, đứng bật dậy.

Thế Lãm cũng sững sốt như nàng.

Hằng Ni khe khẽ nói :

- Đại ca, chúng ta đã phạm tội trời.

Thế Lãm lắc đầu :

- Ni muội, không đâu!

Hằng Ni khoát tay :

- Hằng Ni đã chết lâu rồi. Lan đã tàn, người đã khuất, còn chẳng chỉ là cái bóng của hoài niệm đầy cảm dỗ và dung tục. Vi Sơn Tử cảnh báo Hoàng tướng lần cuối cùng, nếu không Hoàng tướng sẽ nhận nỗi xót xa ê chề bởi cái bóng của dĩ vãng đó.

Nàng sửa lại trang phục, bước ra mở cửa miếu.

Thế Lãm nhanh chân theo sau Hằng Ni.

Hai người ra bên ngoài cổ miếu, Hằng Ni nhìn lên bầu trời đêm đen kịt tìm một vì sao, nhưng không, tất cả là một khoảng không đen thẳm bao la.

Nàng quay lại Thế Lãm :

- Hoàng tướng, chúng ta đi!

Thế Lãm gật đầu.

Hai người liền trở khinh công băng mình đi. Hai người đến trước cửa Tổng đàn Thiên giáo. Cánh cửa vẫn kiên cố như hôm nào nhưng không có tên môn đệ nào đứng gác.

Thế Lãm nói :

- Ni muội cẩn thận để huynh vào trước.

Hằng Ni nhìn chàng :

- Tôi không muốn Hoàng tướng gọi là Ni muội. Chỉ có Vi Sơn Tử mà thôi.

Thế Lãm ngờ ngàng thở dài một tiếng :

- Sơn Tử ni cô cẩn thận, tại hạ vào trước.

Hằng Ni gật đầu.

Thế Lãm điểm mũi giày, thân ảnh của chàng như cánh nhạn đêm lướt lên gờ thành và hạ thân xuống nhẹ nhàng. Trong Tổng đàn Thiên giáo vắng lặng như tờ khiến Thế Lãm ngờ ngợ ở đây đã có phục binh chờ sẵn chàng.

Thế Lãm ra hiệu cho Hằng Ni dừng đi theo mình để có chuyện gì xảy ra không ảnh hưởng đến tính mạng của nàng.

Đôi thần nhãn của Thế Lãm sáng như mắt mèo nhìn không sót một góc ngách nào, thế mà vẫn không thấy một dấu hiệu gì khả nghi. Sự vắng lặng đó khiến cho chàng cẩn trọng hơn.

Thế Lãm hít một luồng chân khí thật sâu, lướt vào trong Tổng đàn Thiên giáo.

Chàng vừa khuất dạng vào trong bờ thành thì bên ngoài Hằng Ni lại nghe tiếng ai đó truyền âm nhập mật nói vào tai mình.

- Vi Sơn Tử ni cô, hãy đi theo lão phu.

Tiếng truyền âm nhập mật phát ra phía sau nàng. Hằng Ni quay ngoắt lại nhận ra người phát âm vừa rồi chính là Du Ảnh Thần Tàn Phong.

Nàng buột miệng thốt :

- Tàn Phong tiên bối đây à?

Du Ảnh Thần nheo mày nói :

- Hãy theo lão phu.

Hằng Ni gật đầu. Hai người trở bước băng về phía đông dọc theo gờ thành Tổng đàn Thiên giáo, đến một tòa lầu tọa lạc trong khuôn viên có hàng tùng bách bao bọc.

Du Ảnh Thần Tàn Phong bước lên bậc tam cấp đi thẳng vào trong tòa lầu đó. Lão đi nhanh không thể tưởng được như đã quá quen thuộc với tòa cấm lầu này.

Du Ảnh Thần Tàn Phong và Hằng Ni vào trong tòa lầu đó. Nàng khẽ hỏi Du Ảnh Thần Tàn Phong :

- Lão tiên bối đưa tôi vào đây nhằm mục đích gì?

Du Ảnh Thần Tàn Phong kéo chiếc đôn chỉ :

- Cô nương hãy ngồi đây, rồi sẽ biết ngay. Đấng bề trên muốn gặp Bạch Hoa Lan tiên tử.

Du Ảnh Thần Tàn Phong vừa nói hết ý, thì Yến Nhi và Mãn Cơ từ trong cửa hậu sánh bước ra.

Du Ảnh Thần Tàn Phong ra lệnh cho hai nàng :

- Thỉnh đấng bề trên.

- Tuân lệnh sư phụ.

Sự xuất hiện của hai nàng đại cao đồ của Du Ảnh Thần Tàn Phong, họ vận trang phục cung nữ, khiến Hằng Ni cảm thấy ngờ ngợ có điều kỳ biến sắp xảy ra. Người tự xưng là Đấng bề trên nhứt định phải có phẩm tước cao trong triều đình, nàng sức nghĩ đến Vương Mãng.

Hằng Ni hỏi Du Ảnh Thần Tàn Phong :

- Lão tiên bói muốn dẫn tôi đến gặp Vương Mãng à?

Du Ảnh Thần Tàn Phong lắc đầu :

- Vương Mãng không phải là Đấng bề trên. Cô nương sẽ biết ngay đây thôi. Người sắp ra.

Yến Nhi và Mẫn Cơ khiêng một chiếc kiệu từ hậu sảnh bước lên. Hai nàng đặt kiệu trước mặt Hằng Ni.

Du Ảnh Thần Tàn Phong quỳ mọp xuống trước chiếc kiệu đó.

- Cấm vệ đại thần bá kiến Thái thượng hoàng.

Yến Nhi và Mẫn Cơ vén rèm.

Trên chiếc kiệu là một thân hình gầy guộc, nhưng da thịt vẫn hồng hào, đôi mắt sắc như dao điểm vào Hằng Ni.

Hằng Ni ngạc nhiên vô cùng, vì không ngờ người tự xưng là Đấng bề trên lại chính là Thái thượng hoàng.

Nàng quỳ xuống đất :

- Vi Sơn Tử Ngũ Đài sơn bá kiến Thái thượng hoàng.

Hằng Ni và Du Ảnh Thần Tàn Phong yên vị lại chỗ cũ. Vuốt chòm râu đen mượt, Thái thượng hoàng nhìn Hằng Ni :

- Bạch Hoa Lan tiên tử vì ta nhiều quá, chẳng hay những giờ phút trọng đại sau cùng, tiên tử còn giữ lòng trung thành với ta hay không?

- Tiệp nữ mãi mãi giữ trọn lòng trung thành với Tiên đế, dù có tan xương nát thịt vẫn không hối tiếc.

- Tốt lắm! Thế thì Cấm vệ đại thần sẽ bàn với tiên tử tất cả những việc phải làm. Khi Trẫm đã lấy lại ngai vàng, củng cố triều chính sẽ phong tước cho kẻ trung thần.

- Đa tạ Thái thượng hoàng.

Rèm kiệu lại được buông xuống, Yến Nhi và Mẫn Cơ lại khiêng ra phía sau hậu sảnh.

Hằng Ni quay sang Du Ảnh Thần Tàn Phong hỏi :

- Vương Mãng gian thần đã cắt đầu Thái thượng hoàng tại Thái miếu, có sao người vẫn còn sống đến ngày hôm nay.

Du Ảnh Thần Tàn Phong lắc đầu :

- Cái đầu Thái thượng hoàng ở Thái miếu thờ Tiên đế chỉ là cái đầu giả mà thôi.

Vương Mãng sai tâm phúc lấy mạng Thái thượng hoàng, nhưng người tâm phúc đó là người của Thượng hoàng.

- Người đó là ai vậy?

- Lão phu chưa thể nói người đó ra lúc này. Nhưng đến lúc cần thiết, người đó sẽ là hậu thuẫn cho Thái thượng hoàng đoạt lại ngôi báu.

- Trước đây tôi hoàn toàn không biết gì, cứ ngỡ Thái thượng hoàng đã chết rồi.

- Tiên tử và Hoàng tướng đã hoàn thành xong sứ mạng. Kẻ địch chỉ chạy theo truy đuổi cái bóng của người đứng phía sau thôi. Vương Mãng chắc chắn không ngờ được việc này. Và lão phu muốn tiên tử đến đây cũng chỉ để giáp mặt Thái thượng hoàng mà thôi.

- Tôi sẽ về báo lại cho sư thái và những vị hảo hán trong giang hồ biết đại tin này.

Du Ảnh Thần Tàn Phong khoát tay :

- Đừng làm như vậy. Người của Vương Mãng rải khắp giang hồ bút dây động rừng.

Hay nhất cứ giữ kín chuyện này, chờ khi có thời cơ, gian thần chẳng chạy đâu thoát thân.

- Vậy có thể báo cho Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm biết tin này được không?

Du Ảnh Thần Tàn Phong lắc đầu :

- Không nên. Thời cơ chưa đến, nếu để cho Hoàng Thế Lâm biết Thái thượng hoàng còn sống, nhất định y sẽ điều tra, và biết được những dự mưu của Thái thượng hoàng. Cục diện chưa đến lúc để Hoàng Thế Lâm biết. Nhất thời Tiên tử cứ ẩn thân trong quần hùng, khi nào Vương Mãng tiến hành đại lễ đăng quang, thì đó là lúc thời cơ đã đến.

- Còn Tổng tài Thái Minh Công?

Du Ảnh Thần Tàn Phong mỉm cười :

- Tiên tử đừng nghĩ đến người này. Tất cả đều đã được sự sắp xếp của Thái thượng hoàng.

- Vậy tôi xin kiếu từ. Có lẽ Hoàng tướng đang chờ tôi.

Du Ảnh Thần Tàn Phong gật đầu tiễn Hằng Ni đến cửa. Lão rừ rừ nói :

- Tiên tử hãy bảo mật. Thời cơ chưa đến thì chưa thể hành động gì. Đến ngày Vương Mãng đăng quang sẽ có người thông báo với Tiên tử.

Hằng Ni gật đầu ôm quyền :

- Kiếu từ!

46. Chương 46

Thế Lâm vào trong Tổng đàn Thiên giáo. Quả là một sự lạ lùng đối với chàng, chung quanh vắng lặng như tờ. Chiếm trọn một phạm vi non hai mươi mẫu, thế mà Tổng đàn Thiên giáo như một bãi đất hoang vắng ngắt chẳng bóng người.

Thế Lâm không thể nào lý giải được hiện tượng này. Chàng tìm đến đề lao giam phạm nhân. Nơi đây cũng vắng ngắt đến độ lạnh lùng. Ngay cả những gian nhà ngục cũng chẳng có bóng phạm nhân nào, cứ ngỡ tất cả những người này đã bốc hơi biến mất khỏi thế gian.

Thế Lâm đến gian ngục thất sau cùng. Chàng thấy Tử Diện Nhu Thất Thất nằm co quắp trong góc thạch lao, y phục tơi tả, lộ cả những mảng thịt bị cào xước.

Giật mạnh cửa thạch lao, Thế Lâm băng luôn vào trong. Chàng đỡ Nhu Thất Thất lên, gọi khẽ :

- Tử Diện Nhu Thất Thất... Tử Diện Nhu Thất Thất...

Thế Lâm còn nghe hơi thở của Nhu Thất Thất, nhưng thật là mỏng manh, tưởng chừng như sắp tắt bất cứ lúc nào.

Chàng vận hóa nguyên ngưng toan truyền nội lực phục hồi nguyên khí cho Tử Diện Nhu Thất Thất. Thế Lâm áp bản thủ vào huyệt linh đài của bà, nhưng vừa truyền nguyên khí thì Nhu Thất Thất nẩy ngược một cái, ói luôn một vòi máu tươi, hồn đã lìa khỏi xác.

Thế Lâm thất kinh :

- Nhu Thất Thất... ơ...

Chàng rụt tay lại tự trách mình đã quá hồ đồ không biết bà đã bị người nào đó dụng bí pháp điểm huyệt, đoạn mạch, chỉ cần vô tình truyền công hồi sức sẽ đứt đoạn kinh mạch chết ngay lập tức.

Chàng ân hận vô cùng.

Thế Lâm đỡ Nhu Thất Thất bồng lên. Chàng nhận ra hàng chữ ghi nguệch ngoạc ngay dưới sàn gạch.

“Hương đông... Lạc Lầu... Hắc Lâu Bửu... Ác... Ác...”

Thế Lâm lảo nhảm lại mấy vần tự do Nhu Thất Thất ráng gượng lưu lại trên sàn đá.

Thế Lãm bỗng Tử Diện Nhu Thất Thất bỏ ra ngoài Tổng đàn Thiên giáo. Sự hoang vắng của Thiên giáo rõ ràng là có sắp xếp từ trước. Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính đã dời đi đâu.

Ra đến bên ngoài Tổng đàn, Thế Lãm chẳng thấy Hằng Ni đâu. Chàng lưỡng lự nhìn bốn hướng, vẫn chẳng hề thấy bóng dáng của nàng.

Thế Lãm như kẻ đứng giữa ngã tư đường, chẳng biết đi về đâu, chợt từ hướng Tây có bóng nữ nhân lướt về phía chàng. Người đó chính là Nhĩ Lan.

Nhĩ Lan băng đến đối mặt với chàng :

- Hoàng đại ca, Vương Tĩnh sai muội đến hỗ trợ cho đại ca và Vi Sơn Tử.

Thế Lãm nhún vai :

- Tổng tài Thái Minh Công đã bỏ Tổng đàn này rồi.

Chàng nhìn Tử Diện Nhu Thất Thất :

- Huynh đã đến trễ, không cứu được Tử Diện bá mẫu.

- Vương Tĩnh có dặn muội, nếu Tổng đàn Thiên giáo không còn ai thì Tổng tài Thái Minh Công đã trở vào triều cung.

Thế Lãm suy nghĩ một lúc :

- Muội có thể đưa thi hài Tử Diện Nhu Thất Thất về cho Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh dùm huynh được không?

Nhĩ Lan nhìn chàng rồi cúi xuống nhìn thần sắc của Tử Diện Nhu Thất Thất.

Nàng giật mình, vạch một mảnh trang phục sau lưng Nhu Thất Thất. Nàng ngược lên nói với Thế Lãm :

- Đại ca, nguy rồi!

Thế Lãm hỏi :

- Muội đã thấy gì?

Thế Lãm đặt xác Nhu Thất Thất xuống đất, Nhĩ Lan chỉ vào lưng Tử Diện Nhu Thất Thất. Nàng bật mồi lửa, xé một mảng trang phục làm đóm soi cho Thế Lãm thấy.

Sau lưng Nhu Thất Thất, ngay đại huyết Thận Du, hiện rõ hai bàn tay xám xịt, phồng to.

Nhĩ Lan nói :

- Đây là Hấp thụ đại pháp.

- Nó như thế nào?

- Hấp thụ đại pháp là công phu tuyệt đẳng Đông Doanh, tuyệt pháp này của Địa Ngục Ma Vương, đã tuyệt tích từ lâu rồi. Kẻ luyện tuyệt pháp Hấp thụ thường có ý niệm trường sinh bất lão, mà không biết tai hại của ma công này.

Thế Lãm hỏi :

- Ma công này như thế nào?

- Nó rất lợi hại, có thể giết người bằng ý niệm của người luyện thành ma công, nhưng nó cũng có tai hại là biến kẻ luyện thành ma công mất thần trí, lúc nào cũng có tư tưởng hút máu người để hấp thụ nguyên thần chân khí để được Trường sinh bất tử. Chính cái lẽ đó, mà người tu thành tuyệt pháp hấp lực đại pháp như quỷ dưới địa ngục, nên mới có ngoại danh là Địa Ngục Ma Vương.

Hoàng Thế Lãm cau mày :

- Nếu đúng như vậy thì Khắc Tử Diệm đã luyện thành Địa Ngục Mà Vương. Điều đó rất nguy hại cho bá tánh. Nhĩ Lan, đại ca cần phải ngăn chặn lão quỷ đó, không cho y tụ thành Địa Ngục Mà Vương, muội hãy đưa thi thể Tử Diệm Nhu Thất Thất về Thiếu Lâm dùm huynh.

Nhĩ Lan cúi nhìn thi thể Nhu Thất Thất rồi ngẩng lên nhìn thẳng vào hai mắt Thế Lâm :

- Hình như lão quỷ đã có cơ may tụ thành đại pháp hấp lực. Xem thi thể của Nhu Thất Thất, muội có thể đoán lão quỷ đã tụ thành bảy phần tuyệt phát Địa Ngục Mà Vương.

Nàng đổi giọng :

- Đại ca, hay là tạm thời cứ chôn Tử Diệm bá mẫu ngay tại đây, rồi muội cùng với đại ca đi tìm lão quỷ. Đại ca một mình độc mã, muội không yên tâm chút nào.

- Huynh sợ di hại cho muội.

Nhĩ Lan lắc đầu :

- Dù sao muội cũng là người Đông Doanh, có thể biết yếu điểm của lão ma.

- Vậy cũng được, nhưng huynh còn chờ một người nữa.

- Đại ca muốn nói đến Vi Sơn Tử.

Thế Lâm gật đầu.

Nhĩ Lan bặm môi cúi mặt nhìn xuống đất. Nàng đọc được ý niệm trong đầu Thế Lâm, mà cảm nhận một nỗi xót xa dâng tràn đè nặng lên lồng ngực.

Nàng thở dài, ngược lên hỏi Thế Lâm :

- Đại ca, phải chăng người còn nặng nợ với Hằng Ni?

- Huynh không giấu muội. Quả đúng như vậy, Hằng Ni là tình yêu của huynh.

- Muội... nhưng bây giờ Hằng Ni đã thọ giáo Ngũ Đài sơn sư thái...

- Huynh sẽ xin với sư thái cho Hằng Ni được hoàn tục.

- Muội...

Nàng thở ra một tiếng náo lòng :

- Số phận ai người nấy hưởng. Muội chúc cho Hằng Ni.

- Thôi bỏ qua chuyện đó đi. Bây giờ điều cần thiết nhất phải tìm cho ra lão quỷ Khắc Tử Diệm.

Nhĩ Lan chợt vỗ vào đầu mình :

- Đại ca, muội quên nói với đại ca một điều, Đông Giang quận chúa nói Khắc Tử Diệm bị giam cùng với Tử Diệm Nhu Thất Thất. Nếu vậy kẻ muốn luyện Địa ngục hấp thụ đại pháp có thể là Tổng tài Thái Minh Công.

- Minh Chính?

- Đúng như vậy! Nếu là Minh Chính thì y đang ở tại kinh thành.

- Chúng ta đến Kinh thành.

- Từ đây đến Kinh thành rất xa.

Chàng sực nhớ đến bút tự của Nhu Thất Thất ghi lại dưới sàn thạch lao.

- Có thể Minh Chính đang ở đó. Có thể Minh Chính đang ở đó.

- Đại ca nói gì vậy.

- Lạc Lầu.

- Muội biết Lạc Lầu. Trước đây Minh Chính có đưa muội đến Lạc Lầu một lần.

Thế Lãm nhìn quanh :

- Đến bây giờ sao không thấy Hằng Ni. Nàng đi đâu?

Có thể Vi Sơn Tử phát hiện được điều gì đó nên mới bỏ đi như vậy.

Thế Lãm suy tư rồi nhìn xuống cái xác Nhu Thất Thất :

- Chúng ta sẽ chôn Tử Diện Nhu Thất Thất ở đây.

Chàng vừa nói vừa vận hóa nguyên ngưng chân khí tạo thành “Thiên Cầu Vũ Nộ” đánh thẳng xuống đất.

Một hố huyết tròn quay như cái giếng do “Thiên Cầu Vũ Nộ” tạo thành, khói từ dưới đất còn nghi ngút bốc lên. Thế Lãm bồng xác Tử Diện Nhu Thất Thất thả xuống hố huyết đó, rồi lấy đất đắp lại.

Chàng quay lại Nhĩ Lan :

- Lan muội, chúng ta đi!

Hai người lướt theo hướng đông, Thế Lãm có biết đâu Hằng Ni lúc đó đang nấp trong bóng tối thấy tất cả sự việc, nhưng không muốn xuất đầu lộ diện để chàng khó phân xử.

oOo Nhĩ Lan cùng với Thế Lãm đến ngay tòa Lạc Lầu mà Du Ảnh Thần Tàn Phong đã dẫn Hằng Ni vào diện kiến Thái thượng hoàng. Nhưng chàng và Nhĩ Lan không như Hằng Ni vào tòa lâu đó một cách quang minh chính đại, mà hai người như bóng ma nhập nhoạng phi thân lướt lên mái vòm.

Thế Lãm truyền âm nhập mật nói với Nhĩ Lan :

- Lan muội, huynh nghĩ tòa lâu này cũng trống vắng như Tổng đàn Thiên giáo mà thôi.

Chàng vừa dứt lời thì thấy Tổng tài Thái Minh Công dẫn khoảng năm mươi cao thủ Thiên giáo, trong đó có Tứ linh chủ, Vân Minh cư sĩ, trụ trì Linh sơn tự Thần tăng Kim Chung.

Tất cả mọi người từ trong tòa chính sảnh bước ra ngoài sân. Tổng tài Thái Minh Công đứng ngay trên bậc tam cấp chiếu tinh nhân xuống từng người, chờ cho mọi người tiếp xong ngôi thứ, y mới quay sang Du Ảnh Thần Tàn Phong :

- Thỉnh thượng nhân đi dời Đấng bề trên.

Du Ảnh Thần Tàn Phong gật đầu, hướng vào trong lâu :

- Thỉnh Thái thượng hoàng.

Thế Lãm giật mình, quay sang nhìn Nhĩ Lan :

- Lạ thật.

Chàng còn chưa hết ngạc nhiên, thì Yến Nhi và Mẫn Cơ từ trong lâu khiêng ra một chiếc kiệu che rèm kín.

Yến Nhi vén rèm.

Được ánh sáng của những ngọn đuốc soi rõ, Thế Lãm nhận ra người ngồi trong kiệu chính là Thái thượng hoàng chứ không ai khác. Thế Lãm truyền âm nhập mật nói với Nhĩ Lan :

- Huynh không hiểu nổi. Thái thượng hoàng đã bị Vương Mãng hạ thủ rồi, sao nay lại xuất hiện ở đây.

Nhĩ Lan thở dài một tiếng :

- Có bí ẩn trong chuyện này.

Chàng và nàng lắng nghe Thái thượng hoàng phát lệnh :

- Trẫm bấy lâu nay đã nhờ Tổng tài Thái Minh Công hầu phục chu đáo để yên thân luyện phép trường sinh, nay sắp tụ thành, sẽ trở về tiếp nhận ngai Thiên tử để trị vì bá tánh Trung Nguyên. Một thời gian dài, Tổng tài Thái Minh Công nhứt nhứt đều vì trẫm mà lo chu toàn mọi việc trẫm giao. Trong ba ngày nữa

hồi cung, tất cả các khanh nhứt nhứt đều phải nghe theo di huấn của Thái Minh Công tảo trừ gian thần Vương Mãng lập lại nghiệp đế.

Minh Chính quỳ mọp xuống đất, tất cả mọi người đều hành động theo y.

Minh Chính đồng dạc nói :

- Tuân chỉ Hoàng thượng.
- Ngay từ bây giờ, trăm phong Tổng tài Thái Minh Công giữ chức đại soái, Vân Minh cư sĩ là án sát hình đường, Tứ vị Linh chủ là tiên phong. Còn Thần tăng Kim Chung lo hậu sự.
- Tuân chỉ.

Yến Nhi phủ rèm xuống. Nàng và Mẫn Cơ lại khiêng kiệu vào trong.

Chờ cho cỗ kiệu đưa Thái thượng hoàng vào khuất trong Lạc lâu, Tổng tài Thái Minh Công mới đồng dạc nói :

- Thừa lệnh Hoàng thượng, bốn Tổng quản đảm nhận chức vị đại soái, tất cả các lộ đều đã chuẩn bị để tiến về Kinh thành, các vị cứ theo sự sắp xếp mà đi. Chúng ta hẹn nhau tại triều đình.

Tổng tài Thái Minh Công ra hiệu cho Du Ảnh Thần Tàn Phong.

Du Ảnh Thần Tàn Phong tiến ra đứng bên Tổng tài Thái Minh Công :

- Sáu lộ đại quân đã chuẩn bị xong. Các vị cứ theo kế hoạch mà tiến. Chúc các vị lên đường bằng an.

Du Ảnh Thần Tàn Phong quay lại Minh Chính :

- Đại soái cũng đi ngay bây giờ?

Tổng tài Thái Minh Công gật đầu :

- Bốn đại soái sẽ chờ Thái thượng hoàng tại triều đình. Thượng nhân hãy thay ta bảo vệ cho Thái thượng hoàng.
- Tổng quản đừng lo. Lão sẽ hết lòng bảo vệ Thiên tử.
- Cứ theo di pháp mà ta đã truyền cho Thái thượng hoàng, trong ba ngày, người sẽ đắc thành thuật trường sinh.
- Lão sẽ tận tụy theo sự chỉ dẫn của đại soái.
- Tốt lắm. Ta đi đây.

Tổng tài Thái Minh Công lắc mình lướt qua quần hùng, chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Những người còn lại chia nhau theo sự sắp xếp mà đi. Lạc lâu trở lại sự yên tĩnh như lúc ban đầu Thế Lâm và Nhĩ Lan đặt chân đến, ngoại trừ Du Ảnh Thần Tàn Phong còn đứng tần ngần ngay bậc tam cấp.

Thế Lâm toan phi thân xuống đối mặt với Du Ảnh Thần Tàn Phong để hỏi cho ra lẽ, nhưng Nhĩ Lan đã nắm tay chàng truyền âm nhập mật nói :

- Đại ca, chúng ta không tiện xuất hiện lúc này. Thử coi xem Thái thượng hoàng đang luyện thuật pháp gì. Nếu thật sự Thái thượng hoàng luyện Địa ngục tuyệt pháp thì...

Nàng bỏ lửng câu nói ở đó.

Thế Lâm gật đầu.

Du Ảnh Thần Tàn Phong vừa mới quay lưng toan bước vào trong Lạc lâu, bất chợt lão dừng bước nhìn lên mái vòm. Hình như có ai đó nấp trên mái theo dõi mọi diễn biến ở đây.

Du Ảnh Thần Tàn Phong cau mày, quát :

- Ai?

Thế Lãm biết ngay lão đã phát hiện ra hành tung của chàng và Nhĩ Lan liền bám tay vào vai Nhĩ Lan truyền âm nhập mật nói :

- Lan muội để lão này cho đại ca.

Thế Lãm rời chỗ nấp bằng mình xuống, trở luôn khinh thuật lướt đi.

Du Ảnh Thần Tàn Phong quát lớn :

- Thích khách ngươi tính thoát chạy à? Đứng lại!

Lão vừa quát vừa trở du ảnh bộ pháp rượt theo. Thế Lãm chờ cho Du Ảnh Thần Tàn Phong rượt gần đến, bất thần dừng bước quay ngoắt lại. Trên tay chàng có ba ngọn bạch Lạp kỳ dị được khắc từ xương ngựa.

Giữ nhẹ tay một cái, Thế Lãm đã ghim ba ngọn Bạch Lạp đó xếp thành hình chữ xếp găm dưới đất.

Du Ảnh Thần Tàn Phong vừa chạy tới.

Lão nhận ra Hoàng Thế Lãm, sững sốt nhìn chàng buột miệng nói :

- Án sát Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm.

- Lão còn nhận ra bốn tướng à?

- Lão phu làm sao không nhận ra Hoàng tướng được chứ?

- Rất tốt, nếu lão đã nhận ra bốn tướng thì hãy nói cho ta biết, Thái thượng hoàng đang luyện thuật trường sinh gì?

Du Ảnh Thần Tàn Phong biến sắc :

- Hoàng tướng không cần biết việc đó. Đó là bí mật mà bất cứ ai biết đều bị tội tru di tam tộc.

- Bốn tướng muốn biết, rất muốn biết.

- Hoàng tướng muốn biết lắm sao.

Thế Lãm gật đầu :

- Lão phu sẽ nói cho Hoàng tướng biết.

Du Ảnh Thần Tàn Phong vừa nói vừa tiến đến hai bộ, bất thần lão lắc vai trở thuật pháp di hình Du Môn thoát cái biến mất, rồi xuất hiện ngay bên hông Thế Lãm. Trảo công chớp động chụp vào yết hầu chàng.

Trảo vừa thoát ra thì chạm vào một bức màn lửa vụt hiệt lên bao bọc thân ảnh Thế Lãm.

Bình...

Du Ảnh Thần Tàn Phong bị bắn dội trở lại, trảo thủ của lão bốc cháy biến thành than.

- A...

Thế Lãm chỉ còn việc phóng chỉ khí điểm và huyết thụ khe của Du Ảnh Thần Tàn Phong. Lão ngã vật ra đất.

Thế Lãm đến bên Du Ảnh Thần Tàn Phong :

- Lão hãy nói cho bốn tướng biết Thái thượng hoàng đang luyện thuật trường sinh gì?

Du Ảnh Thần Tàn Phong lấp bắp :

- Lão không thể nói.

- Lão không nói thì đừng trách bốn tướng.

Thế Lãm vừa nói vừa vung trảo dứ trước mặt Du Ảnh Thần Tàn Phong :

- Thái thượng hoàng đang luyện thuật trường sinh gì?

Du Ảnh Thần Tàn Phong chưa trả lời chàng thì Nhĩ Lan từ xa băng đến. Nàng hấp tấp nói với Thế Lãm :

- Hoàng đại ca, mau đi với muội.

Nàng thộp vào tay Thế Lâm :

- Đại ca đi nhanh lên.

Thế Lâm trừng mắt nhìn Du Ảnh Thần Tàn Phong rồi phóng chỉ khí phé bỏ võ công của Tàn Phong. Chàng vừa phóng chỉ vừa nói.

- Người cầu kết với Tổng tài Thái Minh Công mới bị đại họa ngày hôm nay.

Du Ảnh Thần Tàn Phong rùng mình, ngắt lịm.

Thế Lâm cùng với Nhĩ Lan quay trở lại Lạc lâu. Thế Lâm và Nhĩ Lan vừa vượt qua cửa tòa đại sảnh thì nghe có tiếng rú bên trong hậu sảnh phát ra.

Nhĩ Lan nhìn Thế Lâm truyền âm nhập mật :

- Đại ca, chúng ta đến không kịp rồi.

Chàng và Nhĩ Lan vừa toan phi thân vào tòa hậu sảnh thì Yến Nhi từ bên trong lướt ra.

Trang phục của nàng tả tơi, miệng ứa máu, hai tay cố bấu vào vách tường.

Nàng thở dốc, rồi đổ sầm xuống sàn nhà.

Thế Lâm đỡ Yến Nhi :

- Yến cô nương.

Yến Nhi thều thào :

- Quý vương...

Nàng vừa dứt câu, hai mắt trợn trừng trút hơi thở cuối cùng.

Nhĩ Lan lật ngược Yến Nhi :

- Đại ca xem nè...

Sau gáy Yến Nhi có hai dấu răng cắn sâu hút, máu trào ra liên tục.

Thế Lâm bặm môi nhìn Yến Nhi rồi quay lại Nhĩ Lan :

- Địa Ngục Ma Vương, Thái thượng hoàng chính là Địa Ngục Ma Vương?

Chàng vừa nói vừa vận công thành vầng lửa đỏ Vô Ảnh Sắc :

- Lan muội hãy ở đây. Cẩn trọng.

Nhĩ Lan lắc đầu :

- Muội đi theo huynh. Ở lại đây muội sợ lắm.

Thế Lâm gật đầu.

Hai người lần từng bước đi vào nhà hậu sảnh. Thế Lâm và Nhĩ Lan sửng sốt khi thấy trong tòa nhà hậu sảnh, Thái thượng hoàng đang trừng mắt nhìn Mãn Cơ. Ánh mắt của lão ngẫu dục chẳng còn thần trí, nhưng lại có thể sai khiến được Mãn Cơ.

Ngay cả Nhĩ Lan vừa chạm vào thần nhãn của Thái thượng hoàng thì cảm nhận có tiếng u u xuất hiện trong đầu mình. Nàng lắc đầu để xua cảm giác ấy đi, nhưng vẫn bị âm thanh kỳ quái đó lôi cuốn vào cõi hư vô không sao hiểu được.

Thế Lâm thấy sự lạ quay lại Nhĩ Lan. Thấy thần thái nàng khác thường liền truyền âm nhập mật nói :

- Lan muội, muội bị sao vậy?

Nhĩ Lan không trả lời chàng mà cứ chăm chăm nhìn Thái thượng hoàng như người mê hồn.

Còn Mẫn Cơ thì khác Nhĩ Lan. Nàng tự trút bỏ y phục của mình, thả bước lại bên Thái thượng hoàng rồi nghiêng người xuống chìa cái gáy trắng như bông buri.

Thái thượng hoàng há miệng, ghé răng vào gáy Mẫn Cơ.

Thế Lãm thét lớn một tiếng :

- Quý vương... chết...

Chàng vừa quát vừa dụng Kim ảnh thủ trở trảo công thộp vào đầu Thái thượng hoàng.

Bốp...

Thái thượng hoàng trúng trảo thủ Kim ảnh của Thế Lãm giật ngược ra sau, rít lên the thé như quỷ dữ bị cướp mồi.

Lão hôn quân luyện thuật trường sinh dời thần nhãn u mê chiếu vào Thế Lãm.

Lão lại trở Nhiếp Thần đại pháp chực khống chế tâm thần Thế Lãm. Chạm vào đôi mắt ngẫu đục của Thái thượng hoàng, Thế Lãm liền cảm nhận có âm thanh u u ập vào thính nhĩ của mình. Liền sau âm thanh đó, chàng cảm nhận hai mi mắt của mình nặng trĩu như có đeo hai quả chùy nặng nghìn cân.

Thế Lãm cố chống chọi lại cảm giác đó nhưng càng chống chọi bao nhiêu càng thấy cảm giác nặng nề hơn.

Thế Lãm tự chủ với mình :

- Thế Lãm, không được mất ý chí lúc này... Thế Lãm không được mất ý chí lúc này...

Thế Lãm cắn răng vào môi tứa cả máu nhưng vẫn không sao thoát ra được ý niệm phải nhắm mắt lại để ngủ.

Thế Lãm thét lớn một tiếng, toan dụng chưởng võ vào đầu mình.

Ngon phát trần lướt tới ngang đỡ chưởng ảnh của chàng, đồng thời có luồng chỉ khí điếm luôn vào Thiên Linh cái của Thế Lãm.

Chàng rùng mình như người thoát khỏi cơn mơ.

47. Chương 47

Như có vàng nhật bừng sáng trước mắt Thế Lãm khiến thần trí chàng phục hồi nhanh chóng. Thế Lãm thấy trước mặt mình là ngọn đèn Vô Ảnh.

Đứng hai bên là Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh, đại sư thái Ngũ Đài sơn, Nhứt Đăng đại sư, Vô Vi đạo trưởng, cùng Dự Bình. Người cầm Vô Ảnh đáng chằng ai khác mà chính là Ý Kiều Nương Tử.

Hằng Ni Vi Sơn Tử đứng bên cạnh Nhĩ Lan.

Ý Kiều thấy Thế Lãm đã hoàn nguyên thần thức liền trao ngọn đèn Vô Ảnh cho chàng.

- Hoàng tướng hãy dụng Vô Ảnh Sắc mới tiêu diệt được Quý Vương.

Thế Lãm gật đầu.

Cũng vừa lúc Thái thượng hoàng quý vương đã hút xong máu của Mẫn Cơ. Lão nhe răng quay lại đối mặt với tất cả mọi người, máu còn nhỏ giọt xuống trang phục cấm bào của hôn quân.

Ý Kiều thét lớn :

- Không được nhìn vào ma nhãn của quý dữ.

Mọi người đã cảnh giác từ trước nên đều nhắm mắt lại, nhưng Hằng Ni thì khác, nàng không sao cưỡng lại được trí tò mò bởi sự kỳ quái có một không hai này. Với lại, nàng muốn nhìn xem Thái thượng hoàng kia sao lại thay đổi kỳ lạ như vậy, vô hình trung chạm vào thần nhãn ma quái của lão hôn quân.

Hằng Ni bị ngay ma nhân nhiếp thần như có một ma lực khổng lồ khổng chế. Hằng Ni rú lên lạnh lạnh, đậm đôi hài cổ băng về phía quý vương, vừa lúc lão quý khoa đôi bản thủ tạo ra hai dòng xoáy kinh cuốn lấy nàng.

Bộp...

Hai đạo xoáy kinh đó hút giữ lấy thân ảnh Hằng Ni kéo ghệt về phía lão quý.

Thế Lãm thét lớn :

- Dừng lại!

Nhưng tất cả đều quá muộn, khi lão quý thọc tay vào tâm huyết Hằng Ni moi luôn quả tim ra ngoài.

Thế Lãm thét lên một tiếng như rống ngân. Tiếng thét của chàng là sự phẫn nộ điên cuồng, tạo ra một lực kinh vô hình vô sắc, làm sạt đổ cái mái nhà.

Sát khí ngập tràn dung diện Thế Lãm, cùng với tiếng thét phẫn uất đau thương, toàn thân chàng như bốc lửa, hoá thành một ngọn đuốc khổng lồ. Ngọn đèn Vô Ảnh cũng bùng tỏa sáng khi hấp thụ nguyên nguyên của Thế Lãm.

Dụng luôn ngọn đèn Vô Ảnh, Thế Lãm băng thẳng đến lão quý hình người dạ thú.

Hai tia sáng ngũ sắc phát quang, chia thành hai gọng kéo cắt phập vào yết hầu lão quý.

Ầm...

Tất cả mọi sự việc diễn ra chỉ trong chớp mắt, khi nhìn lại thì thủ cấp của lão quý đã bốc cháy như bó đuốc. Thân thể lão gãy đành đạch, một vòi máu đen bầm phún ra rưới sàan gạch.

Thế Lãm thu hồi thần công tái thể. Chàng ôm choàng lấy thi thể Hằng Ni, gào lớn :

- Ni muội...

Tiếng thét gào của chàng lộng lộng vang trong không gian, nhưng trên tay chàng Hằng Ni chỉ là cái xác vô hồn lạnh ngắt.

Thế Lãm dập đầu xuống sàan gạch :

- Ni muội, sao bỏ đại ca. Ni muội sao bỏ đại ca.

Chàng bé thi thể Hằng Ni như một kẻ mất thần trí dáo dác nhìn hết người này đến người khác, miệng không ngừng lải nhải.

- Cứu Ni muội của ta. Ai cứu được Ni muội của ta. Ai? Xin cứu dùm.

Nhứt Đẳng đại sư thở ra, chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Đại sư tiến ra đứng đối diện với Thế Lãm, rồi từ từ đỡ lấy cái xác lạnh ngắt của Hằng Ni :

- Ân Sát đường Truy Hình Tướng, bản tăng sẽ đưa Hằng Ni về cõi sống vĩnh hằng.

Người cứ yên tâm mà tĩnh thần.

- Đại sư, cứu Ni muội của tại hạ. Ta van đại sư cứu Ni muội.

Nhứt Đẳng đại sư gật đầu :

- Hoàng tướng cứ yên tâm, Vi Sơn Tử Hằng Ni rất mãn nguyện vì được Hoàng tướng chăm sóc như vậy.

Ngũ Đại Sơn sư thái nói với Thế Lãm :

- Hoàng tướng, hãy bình tâm lại đi. Hằng Ni Vi Sơn Tử đã mãn phần rồi. Ai cũng đau lòng, nhưng vì bá tánh mà chết, đó là cái chết quang minh chính đại.

Sư thái thở dài một tiếng, đón lấy cái xác của Hằng Ni :

- Ta sẽ đưa Hằng Ni về Ngũ Đài sơn.

Sư thái nói xong, quay lưng trở bộ bước ra ngoài hậu phòng. Mọi người nhìn theo với nỗi lòng bùi ngùi, thương tiếc.

Thế Lâm bậm môi, mãi một lúc sau mới thốt nên lời :

- Ni muội, đại ca sẽ đến thăm muội.

Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh bước đến cạnh chàng, nhỏ nhẹ nói :

- Hoàng tướng...

Thế Lâm nhìn Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh :

- Quận chúa, phải chăng Thái thượng hoàng hóa thân thành Địa Ngục Ma Vương chính là hậu vận Tiên đế đến hồi mạng vận. Đúng vậy không?

Wương Tĩnh gật đầu :

- Tôi không biết giải thích sao với Hoàng tướng bây giờ.

Nàng quay lại Nhứt Đăng đại sư và Vô Vi đạo trưởng.

- Nhị vị trưởng lão có thể nói cho Hoàng tướng biết được không?

Nhứt Đăng đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Bàn tăng phải nói thôi. Quả ngày hôm nay là do cái nhân của ngày trước, đúng là lẽ Như Lai đã phán, kiếp con người chỉ quanh quẩn trong vòng sanh tử luân hồi.

Đại sư thở ra :

- Hoàng tướng, kết quả này cũng là hậu vận của Tiên đế. Khi Tiên đế lập đế nghiệp cũng gieo rắc biết bao thảm họa cho bá tánh.

Đại sư lần tràng hạt :

- Ngai vàng như bá mối phủ phiểm khiến kẻ giữ ngai vàng luôn sợ hãi cái chết. Sự sợ hãi đó báo hiệu thời mạng vận của đế nghiệp. Khi hôn quân bức ép Minh Chính trở thành thái giám, thì cũng là lúc điếm báo đế nghiệp tiêu tan.

Vô Vi đạo trưởng chen vào :

- Nghiệp đế dành cho những kẻ đức độ phụng sự bá tánh, chứ không dành cho những ai xem bá tánh như bầy súc vật. Vì lẽ đó mà những bậc hiền triết mới căn dặn những Thiên tử một câu, “Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh”.

Thế Lâm nhìn Nhứt Đăng đại sư :

- Điều đó tại hạ rất tinh tường, nhưng chuyện hôm nay tại sao Thái thượng hoàng lại biến thành quỷ vương.

Ỗ Kiều Nương Tử lắc đầu :

- Thái thượng hoàng chưa phải là quỷ vương. Hoàng tướng chỉ mới đối mặt với một hình thể chưa đạt đến cảnh giới quỷ vương.

- Vậy ai mới là quỷ vương?

- Minh Chính... Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính.

Ỗ Kiều nhìn sang Nhĩ Lan :

- Nhĩ Lan, con hãy nói cho Hoàng tướng biết tất cả đi.

Nhĩ Lan cúi mặt nhìn xuống sàn nhà :

- Đại ca, muội sẽ nói tất cả. Trước đây có hai đại kỳ nhân, một là Địa Ngục Ma Vương, hai là đại sư tổ Huyền Huyền Càn Khôn Gia Cát.

- Lan muội muốn nói đến Pháp tướng nhiếp chính?

Nhĩ Lan gật đầu :

- Đúng như vậy!

Nàng hướng về Nhứt Đăng đại sư :

- Bạch đại sư, xin người hãy kể lại.

Nhứt Đăng đại sư tay cầm chuỗi hạt, niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Gia Cát Càn Khôn tiên sinh trước đây như rồng, như tiên, được người đời truyền tụng, ca ngợi không hết lời, thậm chí còn trọng hơn Thiên tử. Khi họ Lưu lập nghiệp đế, do ân đức của họ Lưu, Gia Cát Càn Khôn tiên sinh đã phò trợ lập thành đế nghiệp.

Nhứt Đăng đại sư thở dài :

- Trong lúc dựng đế nghiệp, Gia Cát tiên sinh đã giao thủ với Pháp tướng của đế triều đời trước. Người đã khống chế vị pháp tướng đó, nhưng lại tha chết. Được tha chết, vị pháp tướng đó quay về Đông Doanh luyện ma công rồi quay trở lại. Y vào Trung Nguyên gặp Gia Cát Càn Khôn đấu lại một lần nữa, cũng thất bại. Tâm phục khẩu phục, tưởng đâu như thế viên mãn mọi bề, nhưng Tiên đế đã phạm tội với y.

- Tiên đế đã phạm tội gì với Địa Ngục Ma Vương?

- Tiên đế đã bức hiếp vợ con y, vì giữ thể chế Thiên tử, Tiên đế đã hạ chiếu tru di tam tộc.

Đại sư nhắm mắt thở dài não lòng :

- Địa Ngục Ma Vương và toàn gia bị tru di, để lại lời nguyện, khi Tiểu hắc lâu xuất hiện họ Lưu sẽ chẳng còn một người. Lời nguyện của Địa Ngục Ma Vương rơi đúng thời khắc ngũ hành di ẩn đến đời sau.

Ỗ Kiền nói :

- Đại sư tổ Gia Cát có khuyên Tiên đế nhưng không được. Vì người tinh thông càn khôn ngũ hành, nên quyết định ẩn cư để tìm cách khắc chế lời nguyện của Địa Ngục Ma Vương. Vô hình trung như có sự xếp đặt của tạo hóa. Họ Lưu đến thời mặt trở thành hai đại kỳ nhân. Một được chân truyền của Gia Cát sư tổ, một lại đi tìm khắc tinh của họ Lưu mà biến thành Địa Lâu Tôn Giả.

Ỗ Kiền chùi nước mắt nhỏ ròng :

- Nghe theo di huấn của Gia Cát sư tổ, phu tướng đi tìm Tiểu hắc lâu. Vô tình gặp được, nhưng lại để lọt vào tay Khắc Tử Diệm, không kịp hủy đi. Từ đó lời nguyện của Địa Ngục Ma Vương trở thành hiện thực. Tạo thành cái quả ngày nay.

- Nói như Nương Nương thì Tiểu hoàng đế cũng...

Nhĩ Lan bậm môi suy tư.

Ỗ Kiền ngược lên nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Tiểu hoàng đế chắc chắn đã bị Thái thượng hoàng luyện thuật trường sinh mà bức tử rồi. Minh Chính như bị Tiểu hắc lâu khuyến dụ, mà dẫn Thái thượng hoàng vào ma lộ, luyện thuật trường sinh bất tử mới ra nông nỗi này.

- A di đà Phật! Ấu đó cũng là luật nhân quả của Tiên đế để lại mà thôi.

Thế Lâm nhìn Đông Giang quận chúa :

- Còn Vương Mãng.

Đông Giang quận chúa thở ra.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Nghiệp đế của Vương Mãng đã đến, nên họ Lưu mới chịu cái quả ngày hôm nay.

- Gia Cát Càn Khôn tiên sinh cũng biết?

- Có lẽ người biết.

- Dù cho Vương Mãng có lên ngôi Thiên tử, bốn tướng cũng không bao giờ làm cận thần cho y.

Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh nhìn chàng.

Nhứt Đẳng đại sư nhìn Vương Tĩnh rồi quay sang Thế Lãm :

- Quan lộ như giấc chiêm bao, ngay cả Gia Cát Càn Khôn tiên sinh, tinh thông vũ trụ còn tìm chốn an cư. Hoàng tướng nghĩ như vậy rất đúng. Nhưng hiện tại, dù Hoàng tướng không muốn cũng không được, bởi vận mạng của bá tánh đang nằm trong tay Hoàng tướng.

Wương Tĩnh nhìn chàng :

- Hoàng tướng hãy vì bá tánh.

Thế Lãm thở dài quay sang Ý Kiều Nương Tử :

- Tại hạ làm gì bây giờ.

Ý Kiều đáp lời chàng :

- Đáng lẽ ra nhiệm vụ hôm nay của Hoàng tướng là của phu tướng, nhưng rất tiếc phu tướng đã bị Khắc Tử Diệm hãm hại ngay trong bí động Nhạn môn. Vô tình Hoàng tướng lại trở thành truyền nhân của Gia Cát Càn Khôn tiên sinh, trở thành chủ nhân của Vô Ảnh đặng.

- Ý Kiều nương nương muốn tại hạ giúp Vương Mãng tụ thành đế nghiệp.

- Thật ra đó cũng là ý trời, bởi bên cạnh Vương Mãng có...

Bà liếc sang Đông Giang quận chúa :

- Bên cạnh Vương Mãng có Đông Giang quận chúa, rất tiếc Quận chúa lại là nữ nhân nên đế nghiệp đành rơi vào tay sư huynh của mình.

- Tại hạ không phò trợ Vương Mãng thì có sao không?

Nhứt Đẳng đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Quỷ dữ sẽ lập đế nghiệp, bá tánh sẽ như thế nào, Hoàng tướng thừa biết rồi.

- Đại sư muốn nói Minh Chính sẽ kế nghiệp Thiên tử.

Nhứt Đẳng đại sư gật đầu :

- Đúng như vậy. Mặc dù Minh Chính thân phận chỉ là Tổng tài Thái Minh Công, nhưng vận mạng của Vương Mãng nằm trong tay y. Minh Chính sau khi tụ thành địa ngục hắc lâu, y sẽ truất phế Vương Mãng chẳng khó khăn gì, và sau đó thì sát kiếp trùng trùng điệp điệp đổ xuống đầu bá tánh. Máu sẽ chảy thành sông, xương chất thành núi.

Ý Kiều nói :

- Khi Minh Chính tụ thành ma thuật địa ngục, thì Vương Mãng chẳng khác nào con rối trong tay y. Minh Chính có thể giết người bằng ý niệm, mà ý niệm của gã lại chính là ý niệm của Địa Ngục Ma Vương. Không có Vô Ảnh đặng thì chẳng khác nào Trụ vương đội mồ sống dậy.

Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh rịn nước mắt, rồi tiến ra đứng trước mặt Thế Lãm.

Nàng đột ngột thụp quỳ xuống lạy chàng.

Vừa lạy Vương Tĩnh vừa nói :

- Hoàng tướng hãy vì bá tánh mà cứu độ chúng sinh. Ôn đức này, Vương Tĩnh có làm thân trâu ngựa để chuộc lỗi họ Vương cũng cam lòng.

Thế Lãm đỡ Vương Tĩnh đứng lên :

- Quận chúa đừng làm vậy. Thân phận của người cao trọng hơn ta.
- Không có Hoàng tướng thì Vô Ảnh đăng cũng vô dụng, bá tánh sẽ như thế nào?
- Nếu Quận chúa hứa với tạ hạ kèm chế Vương Mãng khi y hoàn thành đế nghiệp?

Vương Tĩnh gật đầu :

- Ta thề khi họ Vương hoàn thành đế nghiệp, Vương Mãng lên ngôi Thiên tử, ta sẽ không là Quận chúa, nhưng sẵn sàng giết chết y để bá tánh được vui hưởng thái bình.

Nàng lấy trong thắt lưng quyển sổ bọc da của Thần Cơ Bất Tri Khách trao cho Thế Lãm :

- Thần Cơ học giả đã ghi tất cả rồi. Sau này sẽ có người ở cạnh Vương Mãng, nếu y là hôn quân vô độ thì người đó sẽ có cách tiêu trừ Vương Mãng. Tất cả ta đã sắp xếp hết rồi.
- Được, nếu Quận chúa đã sắp xếp tất cả, Thế Lãm này sẽ vì sự an vui của trăm họ mà phò độ cho Quận chúa.

Ý Kiều đột ngột biến sắc :

- Hình như có người đang đến.

Tất cả mọi người ngưng thần im lặng.

Âm thanh leng keng phát ra bên ngoài toà chính sảnh Lạc Lầu. Âm thanh của tiếng kim chung.

Thế Lãm truyền âm nhập mật nói :

- Các vị hãy ở lại đây.

Chàng phi thân băng ra ngoài nhà chính sảnh. Nhứt Đăng đại sư, Vô Vi đạo trưởng và những người khác cũng lướt ra theo chàng. Trong ý niệm của Nhĩ Lan và Ý Kiều chỉ sợ người xuất hiện chính là Tổng tài Thái Minh Công.

48. Chương 48

Thần tăng Kim Chung trưởng lão Linh Sơn cổ tự tay không ngừng lắc chiếc chuông vàng bé xíu tạo ra âm thanh mê hồn lạc phách. Phía sau lão là bốn Linh chủ khiêng một chiếc kiệu. Trang phục của năm người thật kỳ lạ, trông như những gã đạo tỳ đưa đám ma.

Thế Lãm vừa xuất hiện, Thần tăng Kim Chung trọn mắt nhìn chàng tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

Thế Lãm cười khẩy nói :

- Các người đến đây rước lão quý.

Thần tăng Kim Chung hỏi giạt giọng :

- Thái thượng hoàng đâu?

Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh bước ra đứng cạnh Thế Lãm. Sự xuất hiện của nàng khiến Thần tăng Kim Chung càng ngạc nhiên hơn :

- Đông Giang quận chúa cũng có mặt ở đây nữa à?
- Lão lạ lùng lắm sao?

Nàng vừa nói hết câu thì Ý Kiều Nương Tử, Nhĩ Lan, Nhứt Đăng đại sư, và Vô Vi đạo trưởng cũng xuất hiện.

Nhứt Đăng đại sư nhìn Thần tăng Kim Chung, miệng niệm Phật hiệu nói :

- A di đà Phật! Chúng ta lại gặp nhau.

Thần tăng Kim Chung lừ mắt nhìn Nhứt Đẳng đại sư :

Lão hòa thượng cũng chen vào chuyện triều trung à?

- Bần tăng không thể khoan tay ngồi thiền, gõ mõ nơi Thiếu Lâm cổ tự.

- Các người đã làm gì Thái thượng hoàng rồi?

Thiếu Lâm hỏi lão :

- Sao lão lại hỏi vậy? Muốn biết thì đi hỏi Tổng tài Thái Minh Công. Nhưng bần tướng xem ra các vị rất trọng vọng Thái thượng hoàng nên mới mang kiệu đến rước người.

Tổng tài Thái Minh Công muốn cung thỉnh Thái thượng hoàng về triều chăng?

Thần tăng Kim Chung gật đầu :

- Đúng như vậy!

Ý Kiều cau mày, chỉ lão gian tăng :

- Xảo ngôn, rước Thái thượng hoàng sao các vị lại ăn vận như bọn đạo tỳ thế. Nói thật ra đi, các vị được lệnh của Minh Chính đến rước quý vương thì có.

Thần tăng chiếu ác nhãn vào Ý Kiều Nương Tử :

- Lão tăng chỉ hành sự theo di huấn của Tổng tài Thái Minh Công mà thôi. Hãy mau vào đưa Thái thượng hoàng ra để hồi cung, chúng ta không có thời gian với các người.

Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh chỉ vào mặt Thần tăng Kim Chung :

- Lão tăng đã biết thân phận của ta còn dám vô lễ vậy sao?

- Tổng tài Thái Minh Công đã truy nguyên được kẻ tòng mưu cày ong độc vào vườn thượng uyển để di hại Vương đại nhân là Quận chúa. Người đã hạ lệnh gặp Quận chúa ở đâu lấy mạng ngay lập tức.

Thế Lâm trừng mắt :

- Các người thật là quá đáng. Bần tướng muốn hỏi, Linh Sơn trưởng lão phục vụ Tổng tài Thái Minh Công nhằm mục đích gì?

Nhứt Đẳng đại sư chen vào đáp trả lời chàng :

- Thần tăng Kim Chung muốn dựng Linh Sơn cổ tự thay thế Thiếu Lâm làm bắc đẩu.

Thần tăng Kim Chung bật cười :

- Lão hòa thượng nói rất đúng ý của ta. Ngay ngày mai đây, khi Tổng tài Thái Minh Công thân hồi giang sơn về một mối thì Thiếu Lâm của lão là cái đích đầu tiên Tổng tài Thái Minh Công để mắt tới.

Thần tăng Kim Chung nói xong, bắt thần vung kim chung phát ra những âm thanh mê hồn, lạc phách.

Lão vừa vung kim chung vừa nói :

- Tất cả hãy tự bế huyệt đi.

Thần tăng Kim Chung đã lầm, bởi giờ đây trước mặt lão là đại truyền nhân của Gia Cát Càn Khôn, chủ nhân Vô Ảnh đặng Hoàng Thế Lâm.

Mặc cho lão gian tăng lác chuông, dụng hết công lực để tạo âm thanh ma quái khổng chế thần thức mọi người, Thế Lâm vẫn bình thân như vại. Dự tính của chàng là muốn đưa lão gian tăng vào trong khổng chế lão trong chớp mắt.

Ý niệm đó còn đọng trong đầu thì đột nhiên Nhứt Đẳng đại sư vận hóa công phu “Sư Tử Hồng” hét lên một tiếng thật lớn :

- Ô... Ô... Ô...

Tuyệt công “Sư Tử Hồng” của Nhứt Đăng đại sư quả là lợi hại. Tiếng hồng sư tử vừa cất lên, âm thanh của Kim chung đột ngột tan biến như muối bỏ vào bể.

Thần tăng Kim Chung thất sắc, quát lớn :

- Đánh...

Lão vừa hạ mệnh lệnh cho bốn vị cao đồ Linh chủ vừa dựng chưởng đẩy về phía Nhứt Đăng đại sư một đạo kinh di sơn đảo hải.

Nhứt Đăng đại sư cũng dựng bản thủ tổng ngược hai quả La Hán quyền ngán đỡ chưởng pháp của Thần tăng Kim Chung.

Ầm...

Hai vị cao tăng đồng lùi một bộ, không ai chịu kém ai.

Bốn lão Linh chủ vừa động thân toan phát tác chưởng kinh thì thấy trước mặt mình nhập nhoạng bóng người. Chiếc bóng ấy lướt qua thì đại huyệt Võ Lư của họ đã bị bế rồi.

Bốn lão Linh chủ vừa vận khí thì đại huyệt Võ Lư bị bế khiến khí lực của họ đảo lộn trở vào Đan điền, gây ra hiện tượng “thắc hỏa”.

Cả bốn gã Linh chủ đồng loạt nhảy đồng lên như bị lửa đốt. Bốn người cứ nhảy tung khắp gian đại sảnh trông nực cười vô cùng.

Thần tăng Kim Chung thất sắc, quát lớn :

- Các người làm cái trò gì vậy?

Mặc cho lão gian tăng hỏi, bốn vị cao đồ Linh chủ, võ công xuất chúng cứ ôm Đan điền nhảy như những con quỷ nhập tràng.

Thế Lâm nhìn bốn gã Linh chủ bật ra tràng cười khanh khách. Chàng cắt ngang tràng cười kiêu thị nhìn Thần tăng Kim Chung :

- Bốn tướng chắc cũng nên cho lão biết sự lợi hại như thế nào.

Thần tăng Kim Chung ghim mắt chiếu thẳng nhãn quang của chàng :

- Hoàng Thế Lâm, võ công của người lão tăng đã biết qua rồi.

Thần tăng Kim Chung vừa dứt lời, dựng song thủ đẩy về phía Thế Lâm một đạo kinh di sơn đảo hải. Kinh vừa phát ra, lão gian tăng quay lưng toan thoát đi.

Nhưng lão vừa động thân quay mặt đã thấy Thế Lâm đứng ngay trước mặt. Y dù có nằm mơ cũng không thể tin được trên đời này có thuật di hình xuất quỷ nhập thần như vậy, thật ra lão đâu thể biết, Thế Lâm giờ đây có thân pháp nhanh như ánh sáng vàng nhật.

Thần tăng Kim Chung toan sà bộ để thoát về sau nhưng hỏ khẩu của lão gian tăng đã bị Thế Lâm khống chế rồi.

Thế Lâm gần giọng nói :

- Đáng ra bốn tướng sẽ giết lão, nhưng nếu lão cải tà quy chánh, bốn tướng sẽ cho lão một cơ hội lấy công chuộc tội.

Thần tăng Kim Chung giật tay lại nhưng cả mạch môn của lão tê rần như có bầy kiến bò nhưng nhúc bên trong.

Thần tăng Kim Chung thất sắc, nói :

- Hoàng tướng hãy tha mạng cho lão.

- Bốn tướng không giết lão với điều kiện lão phải đoái công chuộc tội.

Thần tăng Kim Chung gật đầu như lạy :

- Được, được. Lão tăng thề sẽ nghe theo mệnh lệnh của Án Sát đường Truy Hình Tướng.

- Tốt lắm!

Chàng ngoắc Nhĩ Lan. Nhĩ Lan bước đến bên cạnh chàng.

Thế Lâm nói :

- Lan muội nói cho Thần tăng Kim Chung biết công dụng của độc dược Hóa Cốt tán.

Nhĩ Lan gật đầu. Nàng thao thao bất tuyệt nói như suối chảy một mạch tất cả công dụng của chất dược đó. Lão gian tăng càng nghe càng biến sắc.

Nhĩ Lan nói xong quay qua Thế Lâm :

- Hoàng đại ca tính cho lão gian tăng này uống một hoàn Hóa Cốt tán?

Thế Lâm gật đầu :

- Đúng như vậy! Khi nào Thần tăng Kim Chung lập được công lớn sẽ có giải dược cho lão.

Nhĩ Lan mỉm cười :

- Ý của đại ca trùng với muội.

Nàng trút một hoàn Hóa Cốt tán trong chiếc tịnh bình đeo bên hông rồi nhét vào miệng Thần tăng Kim Chung, vỗ luôn một chưởng vào yết hầu lão.

Lão tăng hự một tiếng, nuốt trọn hoàn độc dược đó.

Thế Lâm buông hổ khẩu lão gian tăng ra :

- Giờ thì sinh mạng lão do Nhĩ Lan quyết định, muốn sống hay muốn chết đều do lão cả.

Thần tăng Kim Chung quỳ mọp dưới chân Thế Lâm :

- Hoàng tướng hãy cho lão phu một cơ hội để được sống.

- Tốt lắm! Cơ hội mà bổn tướng dành cho lão đây. Bổn tướng sẽ thay thế Thái thượng hoàng ngồi vào cỗ kiệu này, lão và bốn vị cao đồ Linh chủ kia đưa bổn tướng hồi triều.

- Tuân lệnh Hoàng tướng.

Nhĩ Lan vén rèm kiệu. Nàng thất sắc lùi lại.

Mọi người nhòm vào trong kiệu, sắc diện ai nấy cũng đều biến đổi xanh mét.

Trong kiệu, Đại Kiều Thế Minh và Nhị Kiều Thế Chi đều bị lột trần lỏa thể. Trên người họ có những nhát chém thật bén vừa đủ để máu rịn từ từ ra ngoài.

Nhĩ Lan phóng chỉ khí giải tỏa huyết đạo cho Nhị Kiều Tây Hạ. Cả hai rùng mình một cái, bật khóc thốn thức.

Thế Lâm cởi áo choàng quàng vào trong kiệu. Chàng quay lại nhìn Thần tăng Kim Chung :

- Hai vị cô nương này tại sao lại ra nông nỗi này.

Thần tăng Kim Chung ấp úng, mãi một lúc lâu mới dám cất lời gượng gạo :

- Hai nàng này bị Tổng tài Thái Minh Công làm vật tiến lễ để đưa Thái thượng hoàng hồi cung.

Thế Lâm nheo mày :

- Kiểu cách tiến lễ như thế này à?

- Lão tăng chỉ làm theo lệnh Đại tổng quản mà thôi, chứ chẳng biết gì.

Ỗ Kiều thở dài một tiếng :

- Minh Chính biết Thái thượng hoàng đã hóa thân thành địa ngục quỷ vương, ngoài trừ Tiểu hắc lâu mới sai khiến được, mà Tiểu hắc lâu thì không thể rời khỏi tay Minh Chính, nên gã mới dùng Nhị Kiều làm mồi nhử Thái thượng hoàng.

Thế Lâm lắc đầu :

- Minh Chính tàn nhẫn quá.

- Nếu Minh Chính tụ thành tầng tối thượng địa ngục thì y còn nguy hiểm hơn gấp bội phần. Nếu Thái thượng hoàng chỉ là quỷ vương địa ngục thì Minh Chính mới là Địa Ngục Ma Vương. Thái thượng hoàng biến thành quỷ mất hết thần thức, nhưng Minh Chính thì không.

Điều đó mới nguy hiểm cho bá tánh.

Ý Kiều tính hỏi Nhị Kiều Thế Minh và Thế Chi mấy lời, nhưng bà chưa kịp hỏi đột nhiên Nhị Kiều Tây Hạ vung chưởng tự thọc vào tâm huyết của mình.

Mặc dù đứng sát bên Nhị Kiều nhưng Ý Kiều Nương Tử vẫn không sao kịp ra tay cứu mạng họ.

Thế Minh và Thế Chi tự tay moi tim mình, rồi ngã ra chết chẳng kịp trối trăng lời nào.

Ý Kiều Nương Tử cau mày.

Nhĩ Lan nhìn bà.

Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh nghiêm mặt trang trọng nói :

- Hoàng tướng, Đại tổng quản đã luyện thành Địa Ngục Mà Vương rồi. Ý niệm của y sai khiến Nhị Kiều Tây Hạ tự vẫn.

- Ý niệm của Địa Ngục Mà Vương có thể giết người xa vạn dặm được à?

Ý Kiều nhìn hai cái xác Nhị Kiều Tây Hạ nói :

- Muốn dùng thần thức khiến được Nhị Kiều, ít ra Đại tổng quản cũng đã dụng đại pháp nhiếp thần giữ sắc ma của hai người này rồi.

Thế Lâm quay lại Thần tăng Kim Chung :

- Lão có bị Đại tổng quản thôi miên lần nào không?

Thần tăng Kim Chung giật mình, lấp bắp nói :

- Hoàng tướng, phải chăng Hoàng tướng muốn hỏi lão phu đã bị Nhiếp Thần đại pháp của Đại tổng quản?

Thế Lâm gật đầu.

Thần tăng Kim Chung suy nghĩ rồi lắc đầu :

- Hình như lão chưa bị. Nhưng tất cả những cao thủ Thiên giáo đều đã bị thì phải.

Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh lên tiếng :

- Hoàng tướng, thời gian gấp lắm rồi, chúng ta phải trở về triều đình ngăn chặn Minh Chính. Thế nào y cũng dùng Nhiếp Thần đại pháp mà khiến quần thần phé truất Vương huynh đăng xưng tôn y lên ngai Hoàng đế.

Thế Lâm gật đầu nói với Ý Kiều Nương Tử, Nhứt Đẳng đại sư và Vô Vi đạo trưởng :

- Bốn tướng nhờ ba vị trưởng lão cùng với Lan muội hiệu triệu quần hùng tụ về Triều trung. Còn bốn tướng và Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh sẽ đi trước.

Nhứt Đẳng đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Hoàng tướng tính như vậy rất phải. Bàn tăng và Vô Vi đạo trưởng đã chuẩn bị từ trước. Chúng tôi sẽ đến ngay để hỗ trợ cho Hoàng tướng.

Nhĩ Lan nhìn Hoàng Thế Lâm :

- Hoàng huynh cần trọng.

- Lan muội yên tâm.

Chàng quay lại Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh :

- Quận chúa, chúng ta lên đường.

Chàng vừa dậm bước vừa ngoắc Thần tăng Kim Chung :

- Lão tăng và bốn vị cao đồ kia đi cùng với tại hạ.

Tứ vị Linh chủ vẫn nhảy tưng tưng quanh nhà đại sảnh Lạc Lầu khiến Thần tăng Kim Chung phải lưỡng lự hỏi :

- Bốn vị cao đồ của lão tăng bị như thế này làm sao lên đường.

Thế Lâm phóng chỉ giải tỏa huyết Vĩ Lư của bốn người đó. Bốn vị Linh chủ như đã cạn kiệt sức lực, ngã nhào xuống sàn gạch thờ dốc.

Thần tăng Kim Chung lắc chiếc chuông vàng. Tứ linh chủ gượng đứng lên. Thần tăng Kim Chung ra lệnh luôn :

- Chúng ta sẽ phò trợ Truy Hình Tướng. Các người không thể không đi được.

Lão vừa nói vừa chỉ chiếc kiệu :

- Khiêng!

Tứ linh chủ chẳng biết làm sao hơn, đành ghé vai vào khắp khếnh bước đi, trông như những tên phu khổ khổ, khổ nạn.

Ra đến bên ngoài tòa Lạc Lầu, Thế Lâm quay lại ôm quyền xá mọi người.

Nhĩ Lan không dần được tình cảm đang dâng trào, bật khóc. Nàng vừa khóc vừa nói :

- Đại ca hãy bảo trọng!

Thế Lâm mỉm cười :

- Muội yên tâm đi.

Chàng hướng mắt nhìn lại Ý Kiều Nương Tử :

- Trước khi lên đường tại hạ muốn hỏi Nương Tử một điều.

- Hoàng tướng cứ hỏi. Bốn nương biết sẽ trả lời ngay.

- Nương nương đã lấy ngọn Vô Ảnh đăng trong con suối phải không?

Ý Kiều Nương Tử lắc đầu.

Thế Lâm hỏi tiếp :

- Vậy ai đã lấy Vô Ảnh đăng?

Chàng vừa hỏi vừa dời mắt qua Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh.

Ý Kiều Nương Tử nói :

- Chính Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh đã mang ngọn Vô Ảnh đăng đến Thiếu Lâm tự.

Thế Lâm bặm môi, rồi mở miệng nói với Vương Tĩnh :

- Chúng ta đi!

Ly khai khỏi Lạc Lầu khoảng năm dặm, Thế Lâm hỏi Vương Tĩnh :

- Quận chúa đã lấy cây đèn dưới con suối Tuyên thủy.

Vương Tĩnh gật đầu :

- Không có Vô Ảnh đăng, Hoàng tướng không thể thi triển Vô Ảnh Sắc để chống lại ma thuật Nhiếp Thần của Đại tổng quản.

- Quận chúa...

Vương Tĩnh nhìn Thế Lâm.

- Tử Diện Nhu Thất Thất, người đã cứu tại hạ chính là Quận chúa đội lốt.

Vương Tĩnh bặm môi :

- Tôi phải thay hình đổi dạng sư phụ để tránh bị Hoàng tướng hiểu lầm.

- Tại hạ hiểu rồi. Tại sao Quận chúa lại vì ta mà không vì Vương huynh?

- Mọi người biết bí mật của ngọn Vô Ảnh đăng và Tiểu hắc lâu.

- Nàng biết?

- Mọi người biết được bí mật đó do sư phụ kể lại. Ý Kiều Nương Tử không nói ra, nhưng mọi người không giấu Hoàng tướng, sư phụ Tử Diện Nhu Thất Thất và Khắc Tử Diện cùng phu tướng của Ý Kiều Nương Tử là chú huynh đệ đồng môn. Vì chữ tình mù quáng mà sư phụ đã đắc tội với đại sư thúc.

Nàng lắc đầu :

- Cuối cùng người cũng chết.

- Quận chúa đừng đau lòng. Tử Diện Nhu Thất Thất bá mẩu chết đi, nhưng vẫn kịp lưu lại bút tích để Thế Lâm tìm tới Lạc Lầu để được biết được bí mật của Thái thượng hoàng. Tại hạ để Tử Diện Nhu Thất Thất chết vì đã đến trễ. Tại hạ có lỗi với Quận chúa.

- Dù Hoàng tướng có tài thông thiên nhưng ý trời đã định. Sư phụ cũng không sao thoát được tử vong.

Vương Tĩnh dừng bước, bèn lên nhìn Thế Lâm :

- Hoàng tướng, sau này diệt trừ được ma đạo, mọi người không muốn sống tại triều nội, mà muốn ra ngoài giang hồ tạo phước cho bá tánh. Hoàng tướng có thể cho mọi người theo với được không?

Thế Lâm trợn mắt nhìn nàng :

- Quận chúa cảnh vàng lá ngọc, bốn tướng chỉ sợ...

Vương Tĩnh cắt ngang lời Thế Lâm :

- Mọi người xem phú quý danh lợi như giấc chiêm bao, đầy những cơn ác mộng hãi hùng, nên không muốn ở lại triều đình. Giang sơn cẩm tú này là của bá tánh, thì sống với bá tánh chính là lẽ sống chính đạo.

Thế Lâm nghe Vương Tĩnh nói, phấn khích phát tràng cười đắc chí. Chàng cắt tràng cười đó nhìn nàng :

- Nếu Quận chúa có chí như vậy, tại hạ đã có một đấng hồng nhan tri kỷ trên cõi đời này rồi.

49. Chương 49

Đài Thiên Trụ được dựng ngay giữa kinh thành Trường An. Cờ xí cấm rợp chung quanh đài, một con đường trải thảm lụa kéo dài từ đài Thiên Trụ đến cung “Ngự Đê”. Hai bên thảm lụa, quần thần đã tề tụ đứng theo thứ bậc. Về mặt ai nấy cũng đều khoác những nét trang trọng và lo âu.

Các vị đại thần, áo mão, cảm đai đại phục đứng gần đài thỉnh thoảng lại nhìn nhau, xầm xì. Hôm nay chẳng biết Vương phủ có chuyện gì mà hiệu triệu tất cả quần thần đến đây dự đại lễ cầu an, và lại tổ chức lễ cầu an đó vào lúc trời sắp tối.

Mặt trời vừa vụt tắt thì những ngọn đuốc khổng lồ được thắp lên. Mọi người đều hướng mắt về cung Ngự Đê. Ai nấy đều chờ Vương Mãng cùng với Tiểu hoàng đế bước ra.

Mặc dù trong tâm mọi người đều biết quyền triều chính bây giờ đều do Vương Mãng định đoạt, còn Tiểu hoàng đế chẳng qua chỉ là con rối trong tay lão mà thôi.

Ba hồi trống nổi lên như thúc giục mọi người hướng về lễ đài. Cánh cổng kiên cố của cung Ngự Đế từ từ mở ra.

Vương Mãng đứng đặc trong bộ bào y, vương phục đi đầu, theo sau là Tổng tài Thái Minh Công và Tiểu hoàng hậu. Không thấy Tiểu hoàng đế đâu, quần thần nhìn nhau, nhưng tuyệt nhiên không một ai dám thốt lời để hỏi.

Vương Mãng đi qua mặt mọi người, rồi bước thẳng lên đài Thiên Trụ, Tiểu hoàng hậu cùng Tổng tài Thái Minh Công nhứt nhứt bám sát theo họ Vương như bóng với hình.

Minh Chính dụng Hỏa chưởng đốt trầm trong lư đồng. Hương trầm tỏa ra nghi ngút, tạo hương thơm trong phạm vi trên năm mươi trượng.

Đốt trầm xong, Tổng tài Thái Minh Công quay lại Tiểu hoàng hậu truyền âm nhập mật nói :

- Thỉnh Tiểu hoàng hậu trấn an quần thần.

Tiểu hoàng hậu bậm môi bước ra đứng giữa đài, nhìn xuống bá quan văn võ.

Tất cả quần thần đồng loạt quỳ mọp xuống, hướng về Thiên Trụ tung hô :

- Hoàng hậu vạn tuế... vạn vạn tuế.

- Chư khanh gia hãy đứng lên.

Tiểu hoàng hậu thở dài một tiếng, rồi trang trọng nói :

- Hôm nay hội kiến các vị khanh gia tại đài Thiên Trụ để cầu an cho Tiên đế và Hoàng thượng.

Tiểu hoàng hậu thở ra nói tiếp :

- Thể theo ý trời và ý của Tiên đế Thái thượng hoàng. Ta muốn dụng ngày cầu an hôm nay để giao ngại vàng cho Vương gia.

Quần thần thở ra.

Tổng tài Thái Minh Công đưa một ngón trỏ lên đỉnh trán, mỉm cười nói với Vương Mãng :

- Vương gia, bọn chúng còn lưỡng lự, bỗng Tổng quản có thể trở một chút tài mọn được không?

Vương Mãng gật đầu.

Tổng tài Thái Minh Công bước ra đứng cạnh Tiểu hoàng hậu :

- Các vị khanh gia. Thể theo ý Tiên đế thì kể từ hôm nay Vương gia sẽ thay người lên ngôi Thiên tử chăm lo cho bá tánh và giang sơn cẩm tú này. Ngay cả Tiểu hoàng đế cũng đã nằm mộng biết được ngày này, nên tự mình rút khỏi triều cung và bắt chước Trương Lương đi tìm Hoàng Thạch Ông.

Một vị đại thần thuộc quốc sử giám ôm quyền hướng về Tổng tài Thái Minh Công :

- Đại tổng quản, chuyện lên ngôi Hoàng đế là chuyện hệ trọng, đâu thể một lời nói là chứng tích để phế bỏ đế nghiệp đời trước lập đế vương mới. Nếu như Đại tổng quản có bằng chứng gì xin trình ra cho mọi người được rõ.

Tổng tài Thái Minh Công cười khẩy một tiếng :

- Ngài là quốc sử giám phải không?

Vị đại thần đó gật đầu :

- Đúng như vậy!

Lão thần vừa nói vừa lấy một quyển sổ bìa bọc da dê lên trước mặt, đứng đặc nói :

- Nếu như không có ý chỉ của Thánh thượng, thì lão phu sẽ lược ghi ngay Vương gia xóa để đoạt ngôi.

Tổng tài Thái Minh Công mỉm cười nhìn vị lão thần đó nói :

- Bỏn Tổng quản rất khâm phục lão thần quốc sử giám, nếu ngài cần ý chỉ của Hoàng thượng thì lúc nào chẳng có. Không chỉ một mà những hai, ba, rất nhiều nữa kìa. Nhưng Vương gia quả là người ngay, trung liệt không muốn vì điểm nhỏ mà khiến ai có thể hiểu lầm Vương gia bức hiếp Hoàng thượng, lộng quyền. Sau này khi ngài lên ngôi Thiên tử đâu còn ai nể phục.

Quốc sử giám đại thần ngơ ngác, mãi một lúc mới lên tiếng :

- Ý của Đại tổng quản quả là anh minh. Nhưng chẳng hay Đại tổng quản có gì minh chứng cho ý chỉ của Hoàng thượng không?

Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính quay lại Vương Mãng :

- Thỉnh Vương gia.

Vương Mãng bước ra giữa lễ đài nhìn xuống quần thần văn võ bá quan, đồng dạc nói :

- Bỏn vương quả không có ý lên ngôi Thiên tử, nhưng vì thuận theo ý trời và ý của Thánh thượng nên đành gánh vác việc lớn chăm lo cho bá tánh. Các vị khanh gia đã biết, Thánh thượng còn quá nhỏ tuổi, không thể đảm đương được trọng trách nên thuận theo ý trời mà trao ngai vàng cho bỏn vương.

Vương Mãng thở dài một tiếng, nói tiếp :

- Bỏn vương ba lần bảy lượt cầu xin Thánh thượng chọn người khác, nhưng ý của Thánh thượng nhứt nhứt đều muốn giao cho bỏn vương mà thôi. Thánh thượng nói, việc bỏn vương lên ngôi Thiên tử là ý trời, bởi vì Thánh thượng đã nằm mộng thấy Thái thượng lão quân căn dặn điều đó. Nếu như trong ngày bỏn vương vừa làm lễ cầu an, vừa làm lễ đăng quang, bất cứ ai không phục là phạm vào ý trời, kẻ đó sẽ bị trời tru đất diệt.

Quốc sử giám lão thần lắc đầu :

- Làm sao lão phu tin được những lời nói của Vương gia. Phải chi có Tiểu hoàng đế ở đây tự người trao ấn chỉ và cấm bào cho Vương gia thì đúng lẽ trời.

Vương Mãng lắc đầu :

- Quốc sử giám đại thần nghi ngờ bỏn vương. Vậy chúng ta thử coi xem Thánh thượng nằm mộng có đúng hay không.

Vương Mãng vừa nói vừa nhìn Tổng tài Thái Minh Công :

- Thỉnh Đại tổng quản.

Tổng tài Thái Minh Công nhìn Quốc sử giám lão thần lạnh nhạt nói :

- Lão thần không tin lời bỏn vương thì cứ nhìn thẳng lên lễ đài, hét lớn ba tiếng :

- Ý trời không minh... Ý trời không minh...

Quốc sử giám gật đầu :

- Lão thần sẵn sàng.

Quốc sử giám lão thần lấy một luồng chân khí thật sâu, ngẩng mặt nhìn thẳng lên đài Thiên Trụ cất giọng oang oang :

- Ý trời không minh...

Lão vừa thốt xong thấy mắt mình tối sầm lại, trong đầu phát lên những tiếng kêu u u khó chịu vô cùng.

Mặc dù bị cảm giác đó, nhưng Quốc sử giám lão thần tính tình vốn cương cường, trung kiên, vẫn gắng gượng hét lớn :

- Ý trời không minh...

Tiếng u u kỳ lạ kia như muốn đục thủng đầu vị lão quan trung thần, rồi như chẳng còn biết gì nữa cả mà cất tiếng lấp bắp :

- Ý... trời...

Lão nói đến đây đột nhiên đưa tay lên móc mắt mình, như một người điên, vị lão thần tự bóp cổ mình cho đến chết.

Thấy cái chết của Quốc sử giám lão thần, văn võ bá quan đều thất sắc, tin ngay vào mấy lời của Minh Chính và Vương Mãng.

Tổng tài Thái Minh Công giải tỏa tuyệt pháp Nhiếp Thần ma thuật, mỉm cười nói với văn võ bá quan :

- Các vị đã thấy đặng sự khảo nghiệm rồi. Bây giờ còn ai muốn bị rơi vào tình cảnh như vị lão thần kia không.

Tất cả văn võ bá quan đồng thanh quì mọp xuống, hướng về đài Thiên Trụ :

- Thiên ý đã định, Vương gia lên ngai Thiên tử...

Tất cả mọi người đồng quỳ mọp xuống chẳng ai dám ngẩng đầu lên.

Tổng tài Thái Minh Công quay sang Vương Mãng :

- Tất cả quần thần đều cung nghinh Vương gia lên ngai Thiên tử. Thỉnh ngài đăng đàn.

Wương Mãng gật đầu, truyền âm nhập mật nói với Minh Chính :

- Bỏn vương lên ngai Thiên tử, sẽ phong cho Đại tổng quản chức Thượng phẩm khai quốc công thần.

- Đa tạ Vương gia! Thỉnh Vương gia!

Minh Chính vừa nói vừa tủm tỉm cười. Nụ cười của y không rõ ý nghĩa gì, và phảng phất bên trong xem chừng rất gian trá đa mưu.

Wương Mãng đâu thể thấy được cái cười của Minh Chính. Gã tiến ra giữa đài Thiên Trụ, thành khẩn tế trời, tế đất rồi quay xuống quần thần bá quan văn võ.

- Trẫm thuận theo ý trời cai quản Giang sơn cấm tú, chăm lo cho bá tánh. Các chư khanh gia hãy vì bá tánh, vì giang sơn cấm tú mà cùng với trẫm chăm lo việc quốc gia đại sự.

Mọi người đồng thanh tung hô :

- Thánh thượng vạn tuế vạn tuế.

Mọi người lục đục đứng lên. Chờ cho tất cả đều yên vị chỉnh tề, đột nhiên Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính tiến ra xá Vương Mãng một cái rồi mới quay xuống quần thần :

- Thánh thượng vừa mới đăng quang lên ngôi đế vương, giờ Thánh thượng muốn các vị chứng kiến tận mắt Tiên đế trao ấn soái cho Thánh thượng.

Wương Mãng ngơ ngác nhìn Minh Chính :

- Tổng quản sao lại có việc này trong buổi lễ đăng quang hôm nay.

Minh Chính truyền âm nhập mật nói với Vương Mãng :

- Hạ thần đã sắp xếp tất cả rồi. Thánh thượng đừng lo, âu đó cũng là một biện pháp hữu lý, hữu tình để quần thần tâm phục khẩu phục.

Minh Chính nhìn lại Tiểu hoàng hậu :

- Thỉnh hoàng hậu đưa tiên đế vào ra mắt Thánh thượng.

Wương Mãng hỏi :

- Tiên đế nào?

- Tiên đế chính là Thái thượng hoàng.

Tiểu hoàng hậu làm theo lời Minh Chính, dùng một chiếc khăn lụa đốt lửa bỏ vào lư trầm.

Bùm...

Từ trong chiếc lư trầm một quả pháp bằng thiên bắn vọt lên cao rồi tỏa ra thành một đóa bông lửa khổng lồ.

Một đoàn Cẩm vệ quân cùng năm mươi giáo chúng Thiên giáo nai nịt gọn gàng hộ tống cỗ kiệu lộng lẫy do bốn vị Linh chủ Linh Sơn cổ tự khiêng. Dẫn đầu đoàn người là Thần tăng Kim Chung.

Bốn vị Linh chủ đặt chiếc kiệu xuống ngay dưới chân đài Thiên Trụ, rồi đứng nép hai bên.

Tổng tài Thái Minh Công quay sang nói với Vương Mãng :

- Thánh Thánh thượng xuống diện ngộ với Thái thượng hoàng.

Wương Mãng cau mày lưỡng lự :

- Khanh sắp xếp thêm việc này, khiến trẫm không sao hiểu được.

Tổng tài Thái Minh Công trừng mắt :

- Nếu Thánh thượng không xuống, Thái thượng hoàng bắt nhẫn mà không trao ấn ngọc chỉ và ấn soái thì đại sự sẽ không thành.

Wương Mãng gật đầu :

- Trẫm sẽ xuống thỉnh Thái thượng hoàng, nhưng trẫm muốn hỏi khanh một điều. Thái thượng hoàng do chính tay khanh chặt đầu sao lại còn sống.

- Thánh thượng yên tâm. Thái thượng hoàng đã chết rồi, và chẳng chỉ còn là cái xác bị thần dụng Nhiếp Thần đại pháp sai khiến mà thôi.

- Thế thì tốt.

Wương Mãng thả bước xuống đài Thiên Trụ đến ngay cỗ kiệu, giả lả ôm quyền nói :

- Thánh Thái thượng hoàng.

Wương Mãng vừa nói thì nghe tiếng Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh nhỏ nhẹ nói vào tai mình :

- Vương huynh đã tự thành đế nghiệp, đó là ân đức của muội. Lúc này đế nghiệp của Vương huynh như chỉ mảnh treo chuông, chỉ một chút sơ xẩy thôi, huynh sẽ tử vong lập tức, và bá tánh sẽ lâm vào cõi trầm kha bể khổ.

Mặc dù ngạc nhiên cùng cực bởi không ngờ người ngồi trong kiệu Thái thượng hoàng chính là Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh. Nhưng Vương Mãng cũng kịp trấn tĩnh hỏi :

- Có chuyện gì mà muội cảnh cáo huynh như vậy?

- Vương huynh hãy nghe đây. Tất cả quần hùng đang kéo về kinh thành để ủng hộ huynh chống lại Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính.

Wương Mãng nghiêm giọng hỏi :

- Minh Chính đã giúp huynh toại thành chí nguyện, cơ sao lại coi Đại tổng quản là phản nghịch?

- Vương huynh nghe cho rõ đây.

Wương Tĩnh liền thuật lại tất cả mọi việc cho Vương Mãng nghe, rồi đổi giọng trang trọng cảnh báo :

- Khi nào Minh Chính dụng ma thuật Nhiếp Thần đại pháp khống chế Vương huynh thì hãy vén rèm nhìn vào trong kiệu. Nhiếp Thần đại pháp của gã sẽ chẳng có tác dụng gì với huynh nữa.

- Ta không tin Minh Chính lại có ý đồ đó.

- Huynh hãy nghe theo lời muội.

Vương Mãng quay lại đại Thiên Trụ, nói với Minh Chính :

- Đại tổng quản, Thái thượng hoàng muốn diện kiến với khanh trước khi lên đài.

Minh Chính trở mắt hau háu chiếu cặp ma nhãn đánh ác vào Vương Mãng.

Gã lắc vai phi thân xuống hần học nói luôn :

- Vương Mãng, Thái thượng hoàng muốn gặp ta à? Con quỷ đó muốn gặp ta à?

Vương Mãng giật thót ruột, vì những lời nói càn rỡ của Tổng tài Thái Minh Công :

- Khanh... dám vô lễ với trẫm như vậy à?

Minh Chính cau mày lắc đầu, dí mắt sát tới trước :

- Gian thần Vương Mãng, người tưởng ta đưa người lên ngôi để nghiệp rồi chỉ nhận mỗi chức Phẩm khai quốc công thần thôi sao?

Gã gằn giọng :

- Bẩm Tổng quản muốn tự tay người và con quỷ Thái thượng hoàng dâng ngài vua cho ta bằng hai tay kia.

Vương Mãng nạt ngang :

- Minh Chính.

Vương Mãng chợt nghe tiếng u u trong đầu mình, sực nhớ đến lời của Vương Tĩnh nên liền cố gắng thộp vào bức rèm che cổ kiệu vén lên.

Một vầng sáng ngũ sắc từ trong kiệu phát ra khiến cho Vương Mãng chói cả mắt, và những tiếng u u đột nhiên tan biến mất.

Vương Mãng liền chỉ tay vào Minh Chính :

- Gian tặc... chừ khanh gia cứu trẫm.

Vương Mãng vừa nói vừa quay lưng bỏ chạy lên đài Thiên Trụ. Nhưng năm mươi gã cao thủ Thiên giáo đã chắn ngang đường thoát chạy của Vương Mãng rồi.

Từ trong cổ kiệu, Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh như cánh chim nhận băng ra, hữu thủ dụng nhuyễn tiên, tả thủ phóng chỉ công, tả xung hữu đột đánh bật bọn cao thủ Thiên giáo bảo vệ Vương Mãng.

Tổng tài Thái Minh Công Minh Chính nhận ra Vương Tĩnh, gằn giọng nói :

- Thì ra con nha đầu đê tiện này.

Gã vừa toan phi thân tập kích Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh thì Thế Lâm đã lướt ra cản đường gã. Trên tay chàng là ngọn Vô Ảnh đăng.

- Minh Chính, bốn tướng đã chờ người.

Minh Chính nghe tiếng Thế Lâm thì sững sốt thốt lên :

- Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lâm.

- Địa Ngục Ma Vương, người còn chờ gì nữa.

Thế Lâm vừa nói vừa giơ thẳng ngọn Vô Ảnh đăng phát ra ánh sáng ngũ sắc. Ngọn đèn đó như có hấp lực khiến Minh Chính không sao tịnh thần được.

Gã rống lên một tiếng, từ thân thể của gã phát ra một tiếng nổ.

Ầm...

Trang phục bên ngoài Minh Chính rách tả tơi. Khuôn mặt của gã từ từ biến dạng cuối cùng lộ nguyên hình là chiếc đầu lâu đen kịt.

Đối mặt với Địa Ngục Ma Vương, Thế Lâm sợ sẽ di lụy đến những người khác đang bị Nhiếp Thần đại pháp của Minh Chính khống chế.

Chàng hú vang một tiếng, tay cầm Vô Ảnh đang lướt lên đài Thiên Trụ. Ngọn đèn Vô Ảnh như một miếng mồi nhử Địa Ngục Ma Vương, dẫn dụ gã băng theo Thế Lâm.

Thế Lâm và Minh Chính trụ vị trên đài Thiên Trụ thì quần hùng do Nhứt Đẳng đại sư, Vô Vi đạo trưởng, Dự Bình, Ý Kiều Nương Tử và Nhĩ Lan cũng đã rầm rập kéo đến trên năm trăm nhân mạng.

Văn võ bá quan còn đang ngờ ngác chẳng biết chuyện gì xảy ra. Họ như những kẻ nằm mơ vừa chợt thức giấc thấy chung quanh vô số cao thủ.

Có tiếng pháo hiệu nổ vang hướng đông, rồi sáu lộ cao thủ Thiên giáo xuất hiện do Vân Minh cư sĩ dẫn đầu :

Ý Kiều Nương Tử hét nói với Đông Giang quận chúa :

- Quận chúa hãy cảnh báo các quần thần không được nhìn lên đài Thiên Trụ.

Vô Vi đạo trưởng giữ phát trần lướt về phía Vương Tĩnh quận chúa. Sự xuất hiện của vị đại trưởng lão võ lâm chẳng mấy chốc đã đánh bật lũ cao thủ Thiên giáo đang nhâu nhâu bâu vào Vương Tĩnh và Vương Mãng.

Nhứt Đẳng đại sư cùng Ý Kiều, Nhĩ Lan và Dự Bình hướng quần hùng kết thành một vòng tròn dưới chân đài.

Vân Minh cư sĩ vừa dẫn sáu lộ cao thủ Thiên giáo đến thì Ý Kiều Nương Tử thoát ra ngoài chặn lão lại.

Vân Minh cư sĩ nhìn Ý Kiều lắc đầu nguầy nguậy :

- Hãy tránh ra.

Nhĩ Lan truyền âm nhập mật nói với bà :

- Mẫu thân, lão đã bị ma nhãn cướp mất thần thức rồi. Và có lẽ tất cả những cao thủ Thiên giáo cũng như vậy.

Nhứt Đẳng đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Làm sao bây giờ. Nếu đánh chúng ta sẽ tạo sát kiếp, thầy chết thành núi, máu chảy thành sông.

Nhĩ Lan khấn trương nói :

- Đại sư cứ đánh, dẫn dụ họ vào cung Ngự Đế, giam vào trong đó.

Nhứt Đẳng đại sư gật đầu :

- A di đà Phật! Chư vị quần hùng! Đánh!

Một trận hỗn chiến kinh thiên động địa liền xảy ra. Nhứt Đẳng đại sư vừa đánh vừa điều động quần hùng dẫn dụ Vân Minh cư sĩ và các thuộc nhân Thiên giáo lùi dần về phía cung Ngự Đế.

Vốn đã bị ma nhãn khống chế thần thức, võ công của Vân Minh cư sĩ và những cao thủ Thiên giáo không còn linh hoạt, mà chỉ như lũ thiêu thân lao vào quần hùng nên họ dễ dàng bị dẫn dụ vào cung Ngự Đế chẳng mấy khó khăn gì.

Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh bỏ Vương Mãng, đứng chặn ngay cầu thang dẫn lên đài Thiên Trụ :

- Các vị đại thần hãy nghe lời ta, không một ai được nhìn lên đài Thiên Trụ.

Lời cảnh báo của nàng vừa dứt thì đã có vị võ quan rú lên một tiếng, đưa tay tự bóp cổ mình cho đến chết.

Vương Mãng nghiêm giọng quát :

- Tất cả chư khanh úp mặt xuống đất.

Không ai bảo ai, kể cả Vương Mãng cũng khum người úp mặt xuống đất như đang bái lạy.

Vương Tĩnh vận hết công lực hét lớn một tiếng :

- Hoàng tướng, dụng Vô Ảnh Sắc.

50. Chương 50

Trên đài Thiên Trụ, Thế Lâm đứng đối mặt với Địa Ngục Ma Vương Minh Chính.

Tất nhiên thân nhân của chàng chẳng hề chạm vào đôi mắt Hắc lâu rừng rực kia mà lại tập trung nhìn vào ngọn đèn Vô Ảnh để không bị Nhiếp Thần ma thuật khống chế thần thức.

Minh Chính gằn giọng cất tiếng the thé :

- Thế Lâm! Người dám làm hồng đại sự của ta!

- Bốn tướng không thể để mặc cho ác nhân di hại đến mọi người.

Minh Chính bật cười the thé.

- Thế Lâm ơi, quá muộn rồi. Địa Ngục Ma Vương đã xuất hiện, thì ngọn đèn Vô Ảnh kia đâu thể làm gì được ta chứ. Người tưởng với ngọn đèn Vô Ảnh có thể kháng lại ta được hay sao.

- Bốn tướng là khắc tinh của người. Gia Cát Càn Khôn là chủ nhân của ngọn đèn này.

Minh Chính quát lớn :

- Câm ngay! Gia Cát Càn Khôn dù có sống lại ta cũng quyết lấy mạng lão.

Minh Chính vừa nói vừa rú lên một tiếng như quỷ gầm, ma trụ. Đồng thời với tiếng rú của gã, hai cánh tay gầy gộc như đôi khô cốt đột ngột dài hẳn ra thộp vào Thế Lâm.

Thế Lâm đã chuẩn bị từ trước, vận dụng nguyên người chân khí thi triển Kim ảnh thủ đỡ thẳng vào đôi khô cốt đó.

Ầm...

Chàng lùi một bộ.

Minh Chính lùi một bộ.

Lần đánh thẳng đỡ thẳng đó khiến chiếc đài thiên trụ dù được xây cất kiên cố vẫn chao đảo như có cơn chấn động khiến nó phải lung lay.

Minh Chính tru lên một tiếng nữa. Đôi khô thủ rút lại, xoa nắm không khí tạo thành một quả cầu đen kịt trông tựa chiếc hắc lâu.

Minh Chính tao xong quả cầu đó thì bên kia Thế Lâm cũng đã hình thành quả cầu tu khí “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

- Đoạt mạng tu la!

Thế Lâm hét lại :

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”!

Hai quả cầu tụ khí do Địa Ngục Ma Vương và Truy Hình Tướng thoát ra chạm thẳng vào nhau.

Ầm...

Trên trời như có tiếng sấm ì ầm.

Trời đất như dậy cơn bão dữ.

Thế Lâm lùi hai bộ.

Minh Chính cũng lùi hai bộ, gã cắt. tiếng the thé nói :

- Khá lắm, Đoạt mạng Tu la vẫn không làm gì được người, giờ thì rắng mà giữ cái mạng khi bốn vương thi triển Hắc Lâu bửu kiếp.

Nghe nói đến Hắc Lâu bửu kiếp, Thế Lãm có phần lúng túng. Bởi chàng đã được Y Kiêu và Nhĩ lan cảnh báo trước, Hắc Lâu bửu kiếp là một công phu vô địch của Địa Ngục Ma Vương, sức mạnh của nó như thiên binh vạn mã, không biết Vô Ảnh đáng có đủ sức đối chọi lại hay không.

Mặc dù đối đầu với Minh Chính nhưng Thế Lãm vẫn không được đổi mặt nhìn thẳng vào Nhiếp Thần đại pháp của hắn, mà phải thông qua thính nhĩ, vào ảnh từ ngọn đèn Vô Ảnh phản rọi nên có phần bất lợi cho chàng. Còn đang suy tư, bất chợt từ phía sau có tiếng gió nhẹ, Thế Lãm giật mình thì ngọn đèn Vô Ảnh đang lấp lửng trước mặt chàng đã bị Tiểu Hoàng hậu đoạt rồi Minh Chính bật cười the thé :

- Ha.. ha...ha... Khắc tinh của ta không còn nằm trong tay người nữa rồi, người đã tới số rồi.

Thế Lãm rút vào tình.thế vô cùng khó xử, quả thật mất ngọn Vô Ảnh đáng chẳng khác nào kiếm thủ bị mất kiếm, chàng đâm ra lúng túng vô cùng.

Tiểu hoàng hậu đoạt Vô Ảnh đáng theo sự khống chế thần thức của Minh Chính, bằng luôn xuống đài Thiên Trụ.

Minh Chính hứng khởi nhìn Thế Lãm :

- Truy Hình Tướng người còn chờ gì nữa mà chưa tạt sát.

Thế Lãm than thầm :

- Mình vô ý quá. Trong giờ khắc thập tứ nhứt sanh lại để mất Vô Ảnh đáng. Chắc mình tới số thật rồi.

Thế Lãm cười khẩy đáp trả Minh Chính :

- Người muốn bốn tướng tạt sát à? Ta sẵn sàng tạt sát, ngược lại người hãy hứa với bốn tướng trong ba năm không được tạo họa cho bá tánh.

Thế Lãm liếc xéo xuống đài Thiên Trụ. Chàng hy vọng Đông Giang quận chúa Vương Tĩnh sẽ đoạt lại ngọn đèn Vô Ảnh cho chàng.

Tiểu Hoàng Hậu bằng xuống đài, lướt qua Vương Tĩnh, thì bất chợt bi chảo công của Vương Tĩnh thộp vào gáy nhắc bổng lên.

Tiểu Hoàng hậu mặc cho Vương Tĩnh nắm gáy, dùng hết sức nện ngọn đèn Vô Ảnh vào bạc đá.

Tiểu Hoàng hậu vừa hành động thì Ý Kiêu Nương Tử bất thần xuất hiện, dụng luôn Đan điền đón lấy ngọn Vô Ảnh đáng.

Bịch...

Y Kiêu trợn mắt, một vòi máu phún ra từ hai cánh môi.

Nương tử vẫn gượng thộp lại ngọn đèn vận hết công lực trở khinh công lướt băng lên trên đài.

Bà vừa chạm chân xuống mặt sàn thì Minh Chính đã phát tác Hắc Lâu bửu kiếp.

Tiểu hắc lâu xuất hiện trên tay Minh Chính, liền đó từ hai hốc mắt hắc lâu xẹt ra hai đạo hắc quang trông tựa đôi hắc xà chia làm hai tợ gọng kiềm toan cắt đứt đầu Thế Lãm.

Hai đạo hắc quang đó nhanh chóng không thể tả, chẳng khác nào cặp lưỡi hái tử thần rậm rạp chém Thế Lãm.

Ý Kiêu Nương Tử hét lớn một tiếng, lặn xả vào chắn phía trước Thế Lãm Phập...

Thân ảnh của bà bị cắt làm ba khúc lặn long lóc dưới gầm đài, nhưng trước khi bị cắt, Ý Kiêu cũng đã kịp thấy ngọn đèn Vô Ảnh qua tay Thế Lãm.

Vô Ảnh đáng trở về tay chàng, nhưng Ý Kiêu Nương Tử đã nhận một cái chết thảm thương.

Thế Lãm nhìn thi thể Ý Kiều Nương Tử mà sát khí che ngập cả nhân thần, phẫn nộ.

Chàng gào lớn một tiếng cùng lúc nghe tiếng Đông Giang quận chúa thét gọi “Vô Ảnh Sắc”.

Thế Lãm nhìn trừng trừng vào Vô Ảnh đặng. Thần ý phát sinh như được ánh sáng ngũ sắc trong ngọn đèn chuyển hóa khí lực nội công. Chỉ trong chớp mắt toàn thân Thế Lãm đã có một vàng lửa khổng lồ xuất hiện bao bọc thân thể chàng. Ngay cả ngọn đèn trên tay Thế Lãm cũng bốc thành hơi bởi sức nóng khủng khiếp từ thân ảnh chàng tỏa ra.

Minh Chính rùng mình bởi hơi nóng đó. Gã buột miệng nói :

- Hỏa địa ngục!

Lời thảng thốt vừa dứt thì Thế Lãm đã phát tác từ âm trung bản thủ một ngọn lửa tập kích Địa Ngục Ma Vương Minh Chính.

Minh Chính dụng Hắc lâu đón luồng khí chưởng đỏ rực đó.

Tiểu hắc lâu trên tay Minh Chính biến thành cục than hồng, rồi bốc luôn thành hơi.

Minh Chính rú lên :

- A...

Thế Lãm như một qua cầu lửa khổng lồ ập thẳng vào Địa Ngục Ma Vương trong lúc y đã đảo bộ toan bỏ chạy.

Một ngọn lửa không lồ như hỏa diệm sơn bùng cháy ngay trên đài Thiên Trụ.

Đứng bên dưới, Vương Tĩnh ngỡ cái đài khổng lồ kia đã biến thành ngọn đuốc hùng vĩ.

Nàng thất sắc thét lớn :

- Hoàng đại ca.... Hoàng đại ca.

Không biết có động lực gì thôi thúc, Vương Tĩnh không màng đến bản thân mình nữa, bằng mình phi thân lên đài.

Trước mặt nàng, Thế Lãm trang phục rách nát, thần sắc nhợt nhạt, còn Địa Ngục Ma Vương thì đang bốc cháy dữ dội.

Vương Tĩnh băng đến ôm choàng lấy Thế Lãm :

- Hoàng... Hoàng đại ca có sao không?

Thế Lãm thở dài, lắc đầu. Chàng bước lại gom thi thể Ý Kiều Nương Tử, sắp lại ngay ngắn.

Nhĩ Lan cũng vừa chạy lên đến nơi. Nàng như kẻ mất hồn nhìn cái xác thảm thương của thân mẫu mà không thốt được lời nào. Nước mắt ràn rụa che kín tất cả. Mãi một lúc lâu Nhĩ Lan mới dần được nổi xót xa, thương cảm chạy đến gục đầu vào ngực Ý Kiều Nương Tử.

- Mẹ... sao mẹ lại bỏ con... mẹ...

Thế Lãm cúi gằm mặt xuống. Chàng đỡ Nhĩ Lan :

- Lan muội, huynh có lỗi với muội.

Thế Lãm nhìn Đông Giang quận chúa ra hiệu cho nàng cởi áo choàng che ngoài.

Chàng dùng áo choàng của Vương Tĩnh gói Ý Kiều Nương Tử, rồi nói với Nhĩ Lan :

- Đại ca sẽ đưa bá mẫu về Đông Doanh.

Thế Lãm vừa nói vừa ôm thi thể Ý Kiều đứng lên. Chàng dìu Nhĩ Lan quay qua Vương Tĩnh :

- Quận chúa cùng đi với chúng tôi không?

Vương Tĩnh gật đầu.

Ba người rời đài Thiên Trụ, ôm theo thi thể Ý Kiền. Vương Tĩnh đến bên Vương Mãng, nghiêm giọng nói :

- Dân vi quý, xá tắc thứ chi, quân vi khinh.

Nàng dứt lời bỏ theo Thế Lãm và Nhĩ Lan.

Vương Mãng bước vội theo ba người. Y lí nhí nói :

- Muội muội, Hoàng tướng, Lan cô nương hãy ở lại. Trẫm muốn đãi ngộ ba vị.

Thế Lãm quay lại đối mặt với Vương Mãng :

- Đa tạ Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng có lòng nghĩ đến tại hạ, hãy để mặc cho Quốc sử giám ghi lại lời của Thần Cơ học giả Lược Sử Bất Tri Khách.

Vương Tĩnh gật đầu rồi nói với Vương Mãng :

- Đại ca được toại thành chí nguyện. Nhưng đời đời kiếp kiếp vẫn mang danh ô là kẻ gian thần xóa để đoạt ngôi.

Vương Mãng gục mặt nhìn xuống.

Thế Lãm thở dài nói :

- Nếu như Hoàng thượng là minh quân thì danh ô kia sớm được tẩy rửa, còn vẫn theo đường cũ của các vị hôn quân, mãi mãi người sẽ là kẻ gian thần xóa để đoạt vị bởi hám tài, hám danh.

Nhĩ Lan nhìn Vương Mãng :

- Kẻ hôn quân chẳng giữ được nghiệp để bao lâu đâu.

Nàng nhìn Thế Lãm :

- Đại ca mình đi.

Thế Lãm gật đầu cùng Nhĩ Lan trở khinh công bằng mình đi. Vương Tĩnh dậm bước theo hai người. Vương Mãng gọi giật lại :

- Muội muội! Hãy ở lại với đại ca. Trong gia quyến chỉ có muội ta yêu thương nhất mà thôi.

Vương Tĩnh lắc đầu :

- Chốn cung son đầy cám dỗ. Đại ca đã có giang sơn cẩm tú này rồi thì không thể có muội, âu đó cũng là số trời, chỉ mong đại ca luôn nghĩ đến bá tánh trăm họ ngoài kia.

Vương Tĩnh thở ra, ôm quyền xá Vương Mãng :

- Muội cáo từ, đại ca bảo trọng.

Nàng quay gót, và chỉ thoáng chốc đã mất dạng theo Thế Lãm và Nhĩ Lan rồi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-cuu-ky>